

Giới thiệu Đế Diệt Thương Khung

Thể loại: Đông phương, dị thể

Dịch giả: Nhóm Huân Y Thảo

Tại tình vực, bản đồ cấp 1 là thấp nhất còn bản đồ cấp 7 là cao nhất.

Trong bản đồ cấp thấp, tộc Đế Thần có một vị Thánh tử vừa ra đời đã có năng lực tu luyện thân thể và pháp tắc. Chính điều này khiến cho tính mạng hắn bị uy hiếp bởi một khi phát huy năng lực đến tận cùng hắn sẽ gây ra đại kiếp cho thiên địa.

Cũng chính vì để bảo vệ hắn một đời bình an, tránh mọi sự truy sát của kẻ thù, hưng chấn gia tộc mà phụ thân hắn đã đưa hắn đến một nơi an toàn. Nhưng cũng vô cùng hèn mọn.

Hắn phải tự vượt qua mọi thứ ở nơi này và khám phá ra năng lực của bản thân mình.

Hãy đón đọc và theo dõi hành trình đi đến đỉnh cao vô cùng trắc trở nhưng mạnh mẽ, phi thường và đáng ngưỡng mộ của hắn nhé...

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mang Thai Mười Năm

Đây là một khoảng trời đầy sao và rộng lớn, trong khoảng trời này ngoại trừ màu đen ra thì không còn màu sắc nào khác.

Yên tĩnh đến nỗi không một tiếng động, rất âm u và chỉ có các ngôi sao đang chuyển động.

Sự yên tĩnh đã diễn ra hơn vạn năm, đột nhiên trong giờ phút này, sự xuất hiện của một bóng người to lớn phá vỡ sự yên tĩnh của hành tinh này, không có một dấu hiệu nào dự báo trước.

Sự to lớn của vóc dáng ấy không thể dùng lời mà diễn tả được.

Trước mặt hắn ta là một hành tinh có đường kính mấy tỷ dặm, nhưng so với hắn thì hành tinh này giống như một viên pha lê, chỉ bằng móng tay của hắn mà thôi!

Đây là một cảnh tượng rất kinh người, nếu mà có người nhìn thấy thì tinh thần nhất định bị chấn động, sinh ra sợ hãi.

Khi hắn xuất hiện, vô số hành tinh xung quanh hắn đều ngừng di chuyển, sau đó, tất cả linh khí từ những hành tinh này đều phóng ra, phóng tới bóng người này.

“Bản đồ cấp một...”

Người này nhìn xung quanh bốn phía, phất tay một cái, đánh tan đi vô số linh khí đó, đôi mắt to lớn kia lộ ra vẻ hoang mang cùng với sự cảm thán, nói:

“Ta thật sự phải làm như vậy sao...”

Bầu trời đêm vô cùng yên tĩnh, không một ai trả lời.

Im lặng hồi lâu, bàn tay to lớn không thể diễn tả của người này đưa lên, một quả cầu sáng hiện lên trong lòng bàn tay của hắn.

Quả cầu này trong suốt nhưng có thể thấy được một đứa bé mới sinh đang ẩn ẩn hiện hiện ở trong đó.

Đứa trẻ này xuất hiện, tất cả hành tinh xung quanh đều bắt đầu rung sợ, bóng người to lớn kia cũng lộ ra vẻ lo lắng, hắn nhìn một lượt xung quanh, cuối cùng nhìn chăm chăm vào một hành tinh có linh khí rất ít nhưng lại rất ổn định kia.

“Tộc Đế Thần của ta đầu đội trời chân đạp đất, tu luyện trái ý trời nhưng ngờ đâu lẽ trời rất đáng sợ, quy tắc lại cao nên cuối cùng cũng không có cách nào đối kháng với trời đất...”

“Không ngờ hôm nay sinh ra người nối dõi lại khiến cho bản đồ cấp bảy nứt vỡ, thật là một sự xuất hiện nghịch ý với trời đất nên đứa trẻ này không thể chết!”

“Đứa trẻ này sẽ là người gây dựng lại tộc Đế Thần sau này, có thể uy hiếp đến trời đất, ta là Đế Thiên người tìm kiếm tất cả bản đồ, ngộ ra được một vài

việc và người có linh khí thấp nhất sẽ là nơi thích hợp nhất cho đứa trẻ này!”

“Hôm nay ta sẽ dựa vào cấp bậc của bản đồ để phong ấn, tổng cộng bảy cấp, và nó sẽ trở thành cơ sở tồn tại của đứa trẻ này.”

Vừa nói xong, bàn tay lớn của bóng người này phát một cái, tất cả hành tinh xung quanh đột nhiên nứt vỡ ra hết, những sinh linh đều chết hết, linh khí từ những hành tinh tỏa ra kinh người, biến thành con rồng lớn, rồi phóng xuống đứa trẻ trên bàn tay hắn.

Hai tay hắn làm phép, tổng cộng có bảy cái phong ấn, đều là kim, xuyên qua quả tinh cầu sáng mà truyền vào cơ thể của đứa trẻ.

Trong giờ phút này, cơ thể của đứa trẻ tỏa ra ánh sáng khủng khiếp, toàn bộ hành tinh đều được chói rọi, sáng lấp lánh.

“Con của ta, phụ thân rất xin lỗi nhưng ta tuyệt đối không hối hận!”

Bóng người kia nhìn chăm chăm vào đứa trẻ trên bàn tay hắn, lộ ra vẻ đau khổ và kì vọng, nói:

“Tộc Đế Thần đều là tu luyện thân thể, lấy cơ thể kháng trời, lấy lực để làm vỡ đất. Con thuộc tộc Đế Thần, là người duy nhất có phép tắc, lại là bảy hệ! Khi con sinh ra, Thiên đạo hóa thành đầu, quy tắc hóa thành thân thể, thế nhưng lại muốn hủy diệt con, ta lấy thân thể của ta chống lại, đã tiêu hao hết tuổi thọ tỷ năm để cứu lấy con. Không ngờ bản đồ cấp bảy bị nứt vỡ, không thể chịu được nên ta chỉ còn duy nhất cách này, phong ấn con lại, đưa con luân hồi vào bản đồ cấp một.”

“Cuộc sống sau này còn dài, ta không thể ở bên con bảo vệ con, ta cảm thấy rất là đau lòng. Nhưng tất cả truyền thừa đều đã phong ấn trong người con, ta cũng cảm thấy có chút an ủi.”

“Hy vọng trong những năm tháng ta còn sống, ta có thể nhìn con đánh tan trời đất, hủy diệt quy tắc, giúp tộc Đế Thần trở lại luân hồi!”

Đôi mắt hắn lộ ra vẻ kiên quyết, nhìn về hướng hành tinh mà hồi nãy hắn nhìn chăm chăm, bàn tay phát một cái, đứa trẻ trên bàn tay của hắn lập tức bay ra, biến thành một luồng sáng, rồi biến mất.

Và ngay lúc này đây, một luồng ánh sáng đỏ xuất hiện, đuổi theo quả cầu sáng kia.

“Ngươi dám!”

Bóng người to lớn kia hét lên một tiếng, bàn tay to chuyển động, một cây thương dài màu vàng mờ ảo xuất hiện trên tay, đuổi theo luồng ánh sáng đỏ kia rồi hủy diệt nó.

“Chỗ này không tiện ở lâu, trên cơ thể ta đã có khí của đứa trẻ đó, bị quy tắc thiên địa ghi nhớ rồi tìm đến. Nếu như ở lại thêm, đứa trẻ đó nhất định gặp nguy hiểm!”

Hắn thu lại cây thương, đánh một cú vào hư không, một tiếng nổ lớn vang lên kèm theo một vết nứt lớn xuất hiện.

Bước vào bên trong vết nứt, bóng người cao lớn này quay đầu lại nhìn, đôi mắt lộ ra sự không luyến tiếc, nhưng trong phút chốc liền kiên quyết rời đi.

“Con của ta, bảo trọng...”

Trong khoảng trời tối tăm ấy, một tiếng thở dài vang vọng ra xa...

.....

Dưới chân núi Thiên Sơn, có một đế quốc tên là Trục Nhật.

Phía đông nam của đế quốc Trục Nhật có một tòa thành trì to lớn, tòa thành này dựa theo tên của thành chủ mà đặt, tên là thành Thanh Nguyên.

Thanh Nguyên là một trong tứ đại nguyên soái của đế quốc Trục Nhật, chiến công hiển hách, hai năm trước vì đem quân đi dẹp loạn bọn phản tặc bộ lạc Lôi Nguyệt, lập được chiến công, được phong là Trấn Lôi vương.

Hôm nay, bên ngoài phủ Thanh Nguyên mọi người ra ra vào vào, trên tay cầm theo rất nhiều quà cáp, nói nói cười cười.

Thanh Nguyên - Trấn Lôi vương năm nay hai mươi bảy tuổi, là người trẻ nhất trong bát vương, năm năm trước đã thành thân nhưng sau khi sinh một người công chúa thì tới nay chưa từng nghe tới phu nhân của phủ Thanh Nguyên mang thai tiếp.

Phải biết rằng, là một tướng vương của đế quốc thì nhất định phải có người nối dõi, con gái không được, phải bắt buộc là con trai.

Nhiều người đoán rằng, Trấn Lôi vương lo bảo vệ cho xã tắc quốc gia, không lo đến chuyện nối dõi tông đường.

Nhưng rồi chỉ trong một tháng trước, có một tin tức truyền ra, Trấn Lôi phu nhân có thai rồi!

Trong phút chốc, phủ Thanh Nguyên bắt đầu nhộn nhịp, quý tộc hào môn, tướng quân có tiếng đều lần lượt đến phủ chúc mừng.

Chuyện này là rất thật vì nửa tháng trước, Trần Lôi vương - Thanh Nguyên chính miệng xác nhận chuyện này.

Vương trẻ nhất trong lịch sử của đế quốc Trục Nhật, dĩ nhiên là có rất nhiều người muốn kết giao, từ lúc Thanh Nguyên xác nhận cho đến giờ, toàn bộ trên dưới phủ Thanh Nguyên xe ngựa ra ra vào vào không ngừng, nha hoàn bận đến không thể nghỉ tay, ngày nào cũng phải đợi tới đêm mới nghỉ ngơi được.

Có một nha hoàn nói đùa: “Đại nhân thật là lợi hại, đây mới chỉ là phu nhân mang thai, nếu mà sinh ra thì cánh cửa này chẳng phải cũng sẽ bị gãy sao?”

“Đúng vậy, nhất định phải kêu Vương Tam gia cố thêm cánh cửa này, để mắc công đến chừng đó người ta nói phủ Thanh Nguyên chúng ta quá keo kiệt, đến cánh cửa cũng không chắc.”

.....

Thời gian thấm thoát trôi qua, chín tháng đã qua, trước cửa phủ Thanh Nguyên người người đi đi lại lại, từ lúc bắt đầu có rất nhiều người kéo nhau mà đến, cho đến từ từ ít đi, rồi không bao lâu sau lại tiếp tục nghênh đón thêm một đám người.

Có người cảm thấy nghi hoặc, dựa theo lý mà nói giờ cũng chín tháng rồi, phải sinh rồi chứ?

Nhưng không ai dám hỏi, sợ hỏi sẽ khiến cho Trần Lôi vương không vui.

Nha hoàn của phủ Thanh Nguyên cũng bắt đầu bàn tán, bụng của phu nhân trong chín tháng này một ngày một lớn lên nhưng lại không có dấu hiệu cho biết sắp sửa sinh.

Có nha hoàn từng suy đoán, chắc có lẽ sắp sinh rồi.

Nhưng rồi thời gian đưa trôi, lại ba tháng qua đi, vẫn chưa nghe tin phu nhân sắp sinh.

Đại đế Vũ Chiêu của đế quốc Trục Nhật đích thân đưa ngự y đến khám, kết quả chẩn đoán được là mạch đập của phu nhân rất khoẻ, đứa trẻ trong bụng cũng rất khoẻ, không cần lo lắng.

Như vậy, một ngày một ngày trôi qua theo thời gian.

Chớp mắt đã là năm năm rồi.

Trong lòng mọi người đều coi bào thai trong bụng của phu nhân Trần Lôi vương là yêu quái, trong đó có một nha hoàn bàn tán, bị tiểu công chúa “Thanh Thiên” nghe thấy, liền bẩm báo cho phụ mẫu của nàng.

Đại đế Vũ Chiêu biết được sự việc này rất phẫn nộ, liền mang nha hoàn đó đi chém đầu, thi thể treo trước cửa thành ba ngày ba đêm để thị uy cho người khác.

Từ đó, không còn có sự bàn tán nào nữa.

.....

Truyền thuyết trong nhân gian, một truyền mười, mười truyền trăm, Trần Lôi vương Thanh Nguyên tiếp tục chịu sự áp lực lớn này qua ba năm.

Ngày này, trong phòng khách của phủ Thanh Nguyên, Thanh Nguyên ngồi ở chủ vị, cau mày lại.

Vừa rồi, chỉ vì hấn chém đầu của một trong ba đại nguyên soái Tổng Thành Đông của “đế quốc Vọng Nguyệt”, lại tiếp tục được Đại đế Vũ Chiêu phong đất, trở thành người có nhiều lãnh thổ nhất và cũng là vương trẻ nhất trong bát vương.

Nhưng hấn không có chút vui vẻ gì cả, việc phu nhân mang thai cũng là điều mà hấn lo lắng nhất trong tám năm qua, thậm chí có gian tế lấy việc này làm kế, muốn tước đi vương hiệu của hấn, biến hấn trở thành thường dân.

Nếu như không phải mấy năm nay chiến công hiển hách của hấn, thêm việc Đại đế Vũ Chiêu là bạn thân từ nhỏ của hấn, chỉ sợ địa vị bây giờ của hấn có thể sẽ không giữ vững được.

Trong khi đang suy nghĩ, một phụ nữ mặc trang phục hoa lệ bước vào sảnh.

Thanh Nguyên sững người, lập tức đứng dậy, quan tâm nói:

“Cầm Uyên, nàng...”

Người này chính là phu nhân của Trần Lôi vương.

Nhưng danh xưng hiển hách này, trong lúc nàng mang thai một năm vẫn chưa sinh thì đã không còn như ngày xưa nữa.

Từ bảy năm trước, nàng đã rất ít khi ra ngoài, ánh mắt kì thị của người ngoài, khiến nàng cảm thấy rất đau khổ và khó chịu.

“Thanh Nguyên...”

Người phụ nữ đó nhìn Thanh Nguyên, trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết:

“Có thể đứa trẻ này không thuộc về chúng ta, thiếp định...”

“Đủ rồi!”

Lời chưa dứt, Thanh Nguyên liền nói:

“Ta không đồng ý!”

“Thanh Nguyên...”

Về mặt của người phụ nữ đó lộ ra vẻ cầu xin, trong mắt tràn ngập nước mắt.

Thấy cảnh này, trong lòng Thanh Nguyên rung động, giống như đã già đi mười mấy năm, hần nhẹ nhàng diu dàng, nhỏ giọng nói:

“Cẩm Uyên, ta biết, trong tám năm qua, nàng đã chịu rất nhiều đau khổ và áp lực. Nhưng đây là con của chúng ta! Ngươi y cũng thường kiểm tra, luôn nói sinh mệnh của đứa trẻ này rất khỏe và ngươi y sẽ không lừa gạt chúng ta đâu.”

Nàng chỉ nhỏ nhẹ khóc, không nói một lời.

“Vả lại, nếu bây giờ mà phá đi thì chẳng phải là khẳng định con của chúng ta là...”

Câu nói phía sau, hần không có nói ra nhưng người phụ nữ này hiểu hần muốn nói gì.

Sự việc coi như vậy đã qua, Thanh Nguyên không đồng ý, Cẩm Uyên tuyệt đối sẽ không âm thầm mà phá bỏ đứa trẻ này đi.

.....

Ngày thứ hai, Thanh Nguyên liền thỉnh cầu Đại đế Vũ Chiêu, thời gian sau này, hần sẽ không tham gia việc quân nữa, tất cả sẽ do Thất vương phụ trách, cho đến khi đứa trẻ sinh ra.

Đại đế Vũ Chiêu không có do dự mà đồng ý ngay.

Từ ngày hôm đó trở đi, Thanh Nguyên cùng Cẩm Uyên bắt đầu cuộc du ngoạn của đế quốc Trục Nhật.

Đế quốc Trục Nhật rất lớn, mười năm cũng đi không hết, Thanh Nguyên và phu nhân của hần thay đồ thành thường dân, không có ai nhận ra bọn họ và cũng không ai biết rằng đây là thai phụ mang thai tám năm mà vẫn chưa sinh đứa trẻ ra.

Đối với những người dân mà nói, Trần Lôi vương cao cao tại thượng, cả đời cũng không nhìn thấy được nên dĩ nhiên là không ai nhận ra.

Cuộc du ngoạn này khiến cho tính cách của Cẩm Uyên trở nên hoạt bát hơn, đã hai năm, chưa một lần nào nhắc tới việc phá đi đứa trẻ này với Thanh Nguyên nữa.

.....

Vào một ngày, hai người đang đi vào một khu rừng để du ngoạn, có lẽ là mệt rồi, Cẩm Uyên ngồi xuống dưới đất đã phủ một tấm vải mềm, còn Thanh Nguyên thì ngồi kế bên bóp chân cho nàng.

“Phượng Ninh sơn này rất ít người qua lại, ở đây chỉ có hai chúng ta, càng yên tĩnh và tự do.” Tâm trạng của Thanh Nguyên có vẻ rất vui.

“Đúng thế, hai năm nay, chúng ta...”

Cẩm Uyên đang vuốt mái tóc của mình nhưng đột nhiên khựng lại.

Thanh Nguyên ngược đầu lên hỏi: “Sao thế?”

Chỉ thấy sắc mặt của Cẩm Uyên trắng bệch, trên mặt không ngừng toát ra mồ hôi, nàng ôm bụng của mình, trông vô cùng đau đớn.

“Thanh Nguyên... Thiếp... Thiếp sắp sinh rồi...”

“Cái gì?”

Thanh Nguyên kinh hãi, trong suốt mười năm nay, không một ngày mà hần không mong muốn thời khắc này xuất hiện nhưng khi thời khắc này xuất hiện thì hần lại bắt đầu hoảng sợ.

Bởi vì lúc trước hắn đã nói, Phụng Ninh sơn này rất ít người lui tới, từ chân núi đến nơi này, bọn họ cũng chẳng thấy một ai, mà lúc này đây Cẩm Uyển lại sắp sinh nhưng ở đây lại không có bà mẹ nào cả!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thanh Lâm

“Sao đây, ta phải làm sao đây...”

Thanh Nguyên hoảng loạn, ở trên chiến trường, hắn có thể anh dũng giết giặc, cho dù giặc mạnh cỡ nào, hắn cũng không sợ nên hắn thuộc loại anh hùng không ai sánh bằng.

Nhưng mà lúc này đây, cơ thể hắn toát đầy mồ hôi, tận sâu trong đáy lòng sinh ra một loại cảm giác “sợ hãi”.

“Ta đi tìm bà mẹ!”

Thanh Nguyên đứng dậy.

“Đừng...”

Cẩm Uyển nằm dưới đất, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi từ trán chảy xuống đầm đìa.

Nàng nắm lấy bàn tay của Thanh Nguyên, nói đứt quãng:

“Đừng đi... Thiếp... thiếp sợ...”

Chỗ này cách chân núi rất xa, cho dù dựa vào tốc độ của Thanh Nguyên, cũng phải tốn một tiếng, đi đi về về, cũng đã một hồi lâu.

.....

Nhưng Thanh Nguyên biết, Cẩm Uyển không phải sợ việc này, nàng mang thai mười tháng, nàng sợ sẽ sinh ra một con yêu quái trong như lời đồn...

“Ta không đi, ta không đi...”

Thanh Nguyên cố gắng bình tĩnh lại, quan sát xung quanh bốn phía, đi tìm một số cây khô, vây xung quanh người của Cẩm Uyển.

Sau đó, là chờ đợi trong đau khổ.

Hắn là Trần Lôi vương của đế quốc Trục Nhật, danh tiếng hiển hách nhưng giờ khắc này chỉ có thể mở mắt ra mà chờ đợi.

Sinh con, đối với phụ nữ mà nói là một quá trình chờ đợi lâu dài và rất đau khổ, nếu như có bà mẹ thì sự đau khổ này có thể giảm bớt một chút nhưng theo tình hình bây giờ, Cẩm Uyển chỉ có thể tự mình mà chịu đựng.

“Dùng sức, Cẩm Uyển, nàng phải dùng sức...”

Thanh Nguyên không biết phải nói cái gì, bây giờ hắn chỉ biết học những câu nói của bà mẹ đỡ đẻ cho nàng khi sinh Thanh Thiên.

“A...”

Một tiếng la thất thanh phát ra từ miệng của Cẩm Uyển, mồ hôi làm ướt hết tóc nàng mà nàng vẫn không hề hay biết.

“Nếu như có thể sinh ra thì không cần phải chịu đựng những áp lực từ dư luận nữa, mọi người đều có thể thấy được, ta - Cẩm Uyển, phu quân của ta - Trần Lôi vương - Thanh Nguyên, con của chúng ta không phải là yêu quái!”

Cẩm Uyển cắn chặt răng chịu đựng, sự đau khổ đó, khiến lòng của Thanh Nguyên vô cùng nhức nhối. Hắn chưa từng nhìn thấy vẻ mặt của Cẩm Uyển là như thế nào khi mà Thanh Thiên sinh ra đời nhưng tiếng kêu la thảm thiết này, tuyệt đối là so với hồi trước còn thảm hơn.

“Cần lấy tay của ta!”

Thanh Nguyên đưa cánh tay trái vào miệng của Cẩm Uyển.

Răng của Cẩm Uyên cũng đã cắn nát, lúc này đây thấy một vật đưa qua, liền không do dự mà cắn lấy vật đó.

Thanh Nguyên không phải là mình đồng da sắt, Cẩm Uyên cắn một cái, máu lập tức tuôn ra ướt hết cả tay áo, hẳn thậm chí còn cảm nhận được, nếu mà cứ tiếp tục cắn như thế thì Cẩm Uyên nhất định sẽ cắn rách thịt tay của hắn.

Nhưng hắn không có phản kháng, trong lòng hắn hiểu rất rõ, những đau đớn mà Cẩm Uyên phải chịu đựng, so với đau đớn mà bản thân chịu đựng còn lớn hơn.

Cẩm Uyên cố gắng dùng lực đẩy đứa trẻ ra, còn Thanh Nguyên thì nhắm mắt chịu đựng, mà hai người cũng không phát hiện ra, có một luồng linh khí khổng lồ hội tụ lại từ trong trời đất.

Loại linh khí này, không phải ai cũng có thể cảm nhận ra được, nếu ở trong loại linh khí này, toàn thân chỉ cảm thấy thoải mái, giống như đang tắm trong suối nước nóng vậy.

Khi linh khí đó xông tới, cây cỏ bốn phía xung quanh khu rừng đột nhiên khô héo hết và một loại khí sinh mệnh, từ một lá cây xuất hiện, đi vào bụng của Cẩm Uyên.

Tiếng la thảm thiết của Cẩm Uyên cũng bắt đầu nhỏ lại.

Linh khí của trời đất vô hình vô bóng kia chui vào bụng của Cẩm Uyên rồi từ từ hội tụ.

Nếu người có thực lực mạnh thì sẽ nhất định phát hiện ra, trong bụng của Cẩm Uyên không xuất hiện thai nhi.

Ngự y của đế quốc đã từng kiểm tra không dưới mười lần và mỗi lần kiểm tra xong đều nói thai nhi trong bụng của Cẩm Uyên rất khỏe nhưng so với tình huống bây giờ mà nói thì thật là trái ngược hoàn toàn!

Linh khí thiên địa càng ngày càng nhiều, cỏ trên mặt đất khô héo hết, tất cả hoa lá đều héo vàng.

Cách chỗ này mười mét, có một cái hồ, rất sạch và trong nhưng vào giờ khắc này giống như bị người ta rút hết linh khí, cá, tôm trong hồ lập tức chết đi và nước của hồ cũng bắt đầu ngả sang màu vàng.

Chỉ trong phút chốc, trong trăm dặm này, tất cả những vật có linh khí cũng đều hóa thành một luồng linh khí đi vào trong bụng của Cẩm Uyên.

Sau khi một luồng linh khí to lớn hội tụ lại, trên đầu của Cẩm Uyên xuất hiện một lỗ xoáy vô hình, giống như bản chất của linh khí, từ lỗ xoáy đó rót vào cơ thể của Cẩm Uyên.

Tất cả sự việc này, Thanh Nguyên và Cẩm Uyên đều không hề hay biết và sự đau đớn kịch liệt vẫn không hề giảm xuống.

Trong bụng của Cẩm Uyên, đầu của thai nhi xuất hiện.

Theo sau sự xuất hiện của cái đầu, tiếp đó chính là cơ thể, đôi tay, đôi chân, tất cả cơ quan mà con người có thì thai nhi đều có đủ hết.

Loại mạng thai này, không phải là máu thịt mà là linh khí!

Cơ thể của thai nhi, hấp thụ linh khí trong trăm mét, khiến cho vô số sinh linh chết hết, vô cùng khủng khiếp!

Bên ngoài cơ thể của đứa trẻ, xuất hiện một luồng sáng bảy màu, sáng chói lấp lánh và bảy màu đó là đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, rồi bảy màu này lần lượt dung nhập vào cơ thể của đứa trẻ đó.

Linh khí không ngừng từ tám hướng mà đến.

Trong trăm dặm, hơn trăm dặm, ngàn dặm, từ từ khuếch đại ra.

Trong ba ngày, phía tây bắc của đế quốc Trục Nhật đã xuất hiện một hiện tượng vô cùng kì lạ.

Phàm là những người trong gia đình nuôi gia súc cũng đều không bệnh mà chết hết, tất cả cây cỏ hoa lá đều khô héo hết, cho dù tưới nước như thế nào cũng vô dụng.

Trời đất âm u, có lúc thì sấm sét đùng đùng, giống như muốn mưa nhưng cuối cùng cũng không có một giọt mưa nào cả.

Thế giới như chìm vào sự hủy diệt, mọi thứ đều trông vô cùng khủng khiếp, duy chỉ có một điều là linh khí xuất hiện, khiến cho tất cả sinh linh đều chết nhưng lại không hề hấp thụ nguyên khí của con người.

Linh khí hội tụ hết ba ngày ba đêm, cuối cùng thì hình hài thai nhi cũng đã thành và cũng khiến cho Cẩm Uyên gần như tê dại, cái loại đau đớn đó, nàng luôn phải chịu đựng nó.

Cánh tay trái của Thanh Nguyên, đúng là đã bị nàng cắn rách một miếng thịt nhưng hắn không phát hiện ra, khi miếng thịt đó bị cắn đứt ra thì đồng thời có một luồng linh khí vô cùng nồng đậm rót lên chỗ vết thương đó, khiến cho cánh tay trái hồi phục một cách nhanh chóng.

Ngày thứ tư, đứa trẻ ra đời.

Trong ba ngày bầu trời chứa đựng mùi khí âm u, cuối cùng cũng đã hóa thành mưa, đem theo một khí thế vô cùng lớn mạnh từ trên trời trút xuống.

Khi thời khắc đứa trẻ ra đời, cũng là lúc Cẩm Uyển vì kiệt sức mà chìm vào hôn mê.

Thanh Nguyên ôm chặt đứa trẻ mới sinh, rồi cởi bỏ áo khoác ngoài để khoác lên cho đứa trẻ, không để mưa dính vào người nó.

Hắn không ngừng nhìn vào đứa trẻ rồi thì thầm nói: “Không phải là yêu nghiệt, không phải là yêu nghiệt...”

Không bao lâu sau, hắn giống như điên loạn, ngược đầu lên trời, cười lớn:

“Đúng vậy, đúng vậy... Ha ha ha, con của Trần Lôi vương - Thanh Nguyên, sao có thể là yêu nghiệt chứ!”

Mưa hết một ngày một đêm, Cẩm Uyển sớm đã tỉnh dậy, hai phu thê ôm đứa trẻ mới sinh, khóc trong cơn mưa, cảm nhận sự mệt mỏi trong mười năm qua.

Thanh Nguyên nghĩ có thể là sơn thần bảo vệ nên hắn đã lấy rừng núi đặt tên cho con trai hắn là - Thanh Lâm.

Điều đáng kinh ngạc là, Cẩm Uyển mới sinh xong, cơ thể không có một chút suy nhược gì cả, giống như người thường vậy và thậm chí còn khỏe hơn.

Sau khi đứa trẻ sinh ra, mọi thứ đều giống như mới sinh ra, không khí trong lãnh trản ngập xung quanh, trong lúc trời sáng, hai người ôm đứa trẻ, thúc ngựa, lấy hết tốc độ chạy về phủ Thanh Nguyên.

Lại qua ba ngày, trong phủ Thanh Nguyên truyền ra tin tức rằng phu nhân của Trần Lôi vương mang thai mười năm, đã hạ sinh ra một đứa bé trai, đặt tên là Thanh Lâm.

Và khi tin tức truyền ra, tất cả người dân của đế quốc Trục Nhật đều chấn động, Đại đế Vũ Chiêu là người đầu tiên đích thân đến để xác nhận thật hư sự việc và trong lúc vui mừng liền phong Thanh Lâm là hiệu “vương tử”, kế thừa danh xưng của phụ thân, đọc là “Trần Lôi vương tử”.

Các đại thần trong triều đình đều ủa đến để chúc mừng và có rất nhiều người vì chuyện này sợ làm lung lay đến địa vị của bản thân mà rất ít qua lại với Thanh Nguyên cũng lần lượt đến để chúc mừng.

Thanh Nguyên và phu nhân Cẩm Uyển lần lượt tiếp đãi, toàn bộ không khí của phủ Thanh Nguyên đều nhộn nhịp vui mừng, giống như đãi tiệc lớn, tuy không bằng ngày khai quốc của đế quốc Trục Nhật nhưng cũng là ngày mà người khác cũng không thể so sánh được.

Hai phu thê Thanh Nguyên trong lòng biết rất rõ, bề mặt là chúc mừng nhưng thật chất là đến đây thăm thính điều tra, bởi dù sao cũng mang thai mười năm, rất dễ khiến người khác nghi ngờ.

Thực chất sự việc này, nhiều người cũng cảm thấy đứa trẻ này không phải là con ruột của Thanh Nguyên, rất có khả năng là Thanh Nguyên lợi dụng chuyện du ngoạn hai năm này để phá bỏ thứ trong bụng của Cẩm Uyển, rồi không biết lợi dụng thủ đoạn nào, kiếm một đứa trẻ này thay thế, để che mắt người đời.

Một buổi tiệc, duy trì hết ba ngày ba đêm, cho đến khi phủ Thanh Nguyên ra lệnh không tiếp đãi một ai cả thì mọi người mới chịu ngừng hẳn.

Và những người đến chúc mừng, sau khi về tới nhà đều không ngừng đoán mò.

Từ từ, sự đoán mò này bắt đầu truyền ra, rồi truyền đến tai của Thanh Nguyên và cũng đồng thời truyền đến tai của Đại đế Vũ Chiêu.

Thanh Nguyên không có cách nào nhưng Đại đế Vũ Chiêu lại rất tức giận, ra lệnh, sau khi ngự y dùng máu để xác định, đã xác nhận Thanh Lâm và Thanh Nguyên chính là hai cha con, nếu ai tiếp tục đoán mò và bàn luận, chém cả gia tộc!

Dưới sự nghiêm hình đó, tất cả mọi người đều im miệng hết.

Nhưng loại uy nghiêm của Đế hoàng này, theo sự thay đổi của thời gian cũng sẽ tan biến đi.

.....

Một năm một năm trôi qua, đến ngày hôm nay Thanh Lâm cũng đã năm tuổi rồi.

“Tỷ tỷ, tỷ đợi đệ với!” Trong phủ Thanh Nguyên, hai đứa trẻ nhỏ đang vui vẻ đuổi theo nhau, một trai một gái, đó chính là tiểu công chúa Thanh Thiên và tiểu vương tử Thanh Lâm.

Thanh Lâm đã năm tuổi, bước đi chưa vững chặc nên không đuổi theo kịp Thanh Thiên đã mười tám tuổi, rượt đuổi một hồi, đột nhiên nhào xuống đất, hai tay bị trầy xước, có chút bầm tím giống như máu sắp tuôn trào ra.

“A!”

Thanh Thiện sợ hãi hô một tiếng, liền chạy lên đỡ lấy Thanh Lâm đứng dậy, rồi quan tâm nói:

“Đệ đệ, đệ không sao chứ?”

“Tỷ tỷ, đệ không sao.”

Thanh Lâm nhe răng cười, lộ ra một hàm răng trắng.

“Nè, cây kẹo hồ lô này cho đệ.”

Thanh Thiện cảm thấy hồ thẹn, liền đưa cây kẹo hồ lô trong tay cho Thanh Lâm, bởi hai người cũng vì nó mới rượt đuổi theo nhau.

Thanh Lâm cầm lấy cây kẹo hồ lô, rồi liền nhanh chóng đặt vào miệng mình, vẻ mặt trông giống như đang hưởng thụ vậy.

Thanh Thiện không có thêm ăn, bởi vì nàng cũng có, lúc này cũng chỉ là nàng muốn đùa với đệ đệ của mình một chút thôi.

“Tỷ tỷ, đệ hỏi tỷ một chuyện nhé.” Thanh Lâm nhìn Thanh Thiện.

Thanh Thiện chớp chớp đôi mắt to long lanh của mình, nói:

“Chuyện gì?”

“Đệ nghe bọn họ nói đệ không phải là con ruột của phụ thân, đây có phải là thật không?”

Thanh Lâm cau chân mày lại, trông giống như nếu là phải hay không phải, cậu đều không quan tâm.

Thanh Thiện ngơ ngác một lúc, rồi tức giận nói: “Ai nói với đệ chuyện này?”

Thanh Lâm sờ sờ đầu mình, đứng dậy, cười một cái, rồi nói: “Không có ai cả!”

Nói xong, cậu lắc lư cái mông của mình rồi chạy đi.

“Đúng là một đám nhiều chuyện mà!”

Thanh Thiện thì thầm nói một câu rồi đi về phía Thanh Lâm vừa đi.

Cho đến bây giờ, phu thê Thanh Nguyên đều vì sự xuất hiện của Thanh Nguyên mà mỗi ngày đều rất vui vẻ nhưng mà bọn họ vẫn chưa hề biết rằng, ở phía xa xôi kia, có một đôi mắt, trong suốt năm năm qua, luôn nhìn xuyên qua khoảng không để quan sát Thanh Lâm.

“Con của ta, con đường con phải đi, bắt đầu rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chịu Uất ức

Đền lồng treo khắp nhà, trận tuyết kịp thời đồng nghĩa rằng năm sau sẽ là năm có thu hoạch tốt.

Toàn bộ phủ Thanh Nguyên đều bị bao phủ bởi không khí vui vẻ.

Có lẽ do sự ra đời của Thanh Lâm nên đêm ba mươi của phủ Thanh Nguyên so với trước kia long trọng hơn nhiều, trong suốt năm năm qua đều như thế cả.

Nha hoàn, người làm đều bận đến nỗi không thể ngừng tay, tiểu công chúa Thanh Thiện đứng trên ghế gỗ để dán câu đối.

“Tỷ tỷ, tỷ nhanh đi, mệ chết đệ rồi...”

Thanh Lâm đứng kế bên ghế gỗ, hai tay giữ chặt, trên trán toát đầy mồ hôi nhưng vẫn không dám buông tay, bởi sợ Thanh Thiện sẽ bị té ngã.

“Ây da, hai đứa tiểu tử tông của tôi, mau xuống, đừng để bị té ngã đó, nếu không đại tử tông kia sẽ mắng ta đó.”

Phía xa chạy lại là một ông già, trang phục hoa lệ, đầu tóc bạc phơ, tuy tuổi tác đã bảy mươi nhưng thân thể vẫn rất cường tráng.

Người này là Chương Thành, sau khi Thanh Nguyên lập công và trong lúc Đại đế Vũ Chiêu phong vương cho Thanh Nguyên thì đã tặng thêm người này cho hắn.

Và Thanh Nguyên đối đãi với ông rất tốt và ông đối với Thanh Thiên và Thanh Lâm cũng rất yêu thương, xem hai người họ là cháu của ông.

“Chương gia gia, ông mau qua đây giúp con với.”

Mặt của Thanh Lâm đỏ bừng vì lạnh, giọng nói thì mang mùi sữa của con nít.

Một tháng sau khi sinh, cơ thể của Thanh Lâm có chút mập mạp nhưng trong năm năm qua đã không giống như ngày xưa nữa, đến ngày hôm nay, thân thể trông gầy gò ốm yếu, giống như đang mang bệnh nặng trong người.

Chương Thành liền bước lên phía trước, ôm Thanh Thiên xuống cho dù nàng chưa dán xong, rồi tỏ ra không vui nói:

“Hai người các con, muốn Trấn Lôi vương chứ ông sao?”

“Không có!” Thanh Lâm liên tục vẫy tay.

Thanh Thiên đã lớn thêm ba tuổi nên trong lòng cũng đã biết suy nghĩ, liền làm mặt quỷ cho Chương Thành xem.

“Nhanh về đi, người làm đã chuẩn bị điểm tâm xong rồi, có bánh hoa quế mà các con thích ăn.”

Chương Thành lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Thanh Thiên mắt sáng lên, lập tức chạy về phủ.

Thanh Lâm ngờ ngác đứng đó nhưng khi thấy Thanh Thiên chạy đi cậu cũng chạy theo sau.

“Cơ thể của tiểu vương tử...”

Nhìn cơ thể gầy gò của Thanh Lâm từ xa, chân mày của Chương Thành khẽ chau lại rồi lắc đầu.

Cầm Uyển mang thai mười năm, chịu đựng tất cả áp lực, cuối cùng cũng sinh ra một bé trai nhưng cơ thể lại suy nhược, giống như sống không lâu vậy và trong suốt năm năm nay để che đậy lòng âm u này, một khi có lễ là phủ Thanh Nguyên luôn tổ chức rất long trọng.

Buổi tối, mặt đất phủ đầy một lớp tuyết trắng.

Thanh Nguyên đứng trên toà nhà, lặng lẽ nhìn về phía xa.

“Nghĩ gì thế?” Một quý phu nhân đi về phía này, khoác một chiếc áo lông lên người hắn, đó chính là Cầm Uyển.

Đối với câu hỏi của nàng, Thanh Nguyên vẫn im phăng phắc.

“Mấy năm qua, cơ thể của Lâm Nhi luôn bị bệnh nhưng lại không chẩn ra bị bệnh gì, thiếp sợ...”

Cầm Uyển dựa vào Thanh Nguyên, tựa đầu vào vai hắn.

“Ây...”

Thanh Nguyên thở dài một tiếng, đau lòng nói:

“Qua luôn đêm nay, Lâm Nhi đã là sáu tuổi rồi. Đế quốc Trục Nhật có một quy tắc, con trai sáu tuổi là phải luyện tập thân thể, mười lăm tuổi tòng quân. Lâm Nhi lại là con của Trấn Lôi vương ta thì mười tuổi lại càng phải gia nhập “U Từ quân” nhưng cơ thể của nó, so với người thường còn yếu hơn thì nói gì đến tòng quân...”

Thời trẻ là con phải trông vào cha mẹ, đến già thì cha phải trông vào con cái.

Ý nghĩa trong câu đó rất đơn giản, lúc còn trẻ, dựa vào thân phận của cha mà tranh giành danh vọng, đến lúc già, lại dựa vào thân phận của con cái để kiên cố lại tiếng thơm cho gia tộc.

Thanh Nguyên một đời thiên phú hơn người, năm hai mươi bảy tuổi đã được phong vương, nên kỳ vọng của ông đối với Thanh Lâm là vô cùng lớn, ông không hi vọng cậu ấy sẽ là thiên tài, chỉ hi vọng cậu ấy có thể giống ông mà thôi.

“Tòng quân?”

Cầm Uyển lập tức đứng dậy, nhìn chằm chằm Thanh Nguyên, rồi nói:

“Cơ thể của Lâm Nhi suy nhược, và lại dưới sự rèn luyện thâm khốc đó, con sẽ không thể nào chịu đựng được nên chuyện tông quân tiếp không đồng ý!”

Cầm Uyển mang thai mười năm thì mới sinh ra Thanh Lâm, đừng nói cơ thể Thanh Lâm suy nhược, cho dù là chiến trường giết chóc, nguy hiểm rình rập, nàng cũng không đồng ý cho Thanh Lâm vào quân ngũ.

“Nàng nói gì thế?” Thanh Nguyên chau mày lại, nói:

“Lâm Nhi mang thai mười năm mới sinh thì nhất định sẽ không phải là người phàm, nói không chừng sau khi rèn luyện công phu, cơ thể của con sẽ tốt hơn một chút.”

Cầm Uyển im lặng, đối với Thanh Nguyên, nàng không bao giờ dám cãi lại, và lại trong lòng nàng cũng hy vọng rằng sau khi luyện võ thì thể chất của Thanh Lâm sẽ tốt hơn.

.....

Sáng sớm mừng một, tuyết đã ngừng rơi, mặt đất đều là tuyết trắng, gió lạnh thổi qua, mọi người đều kéo chặt áo khoác ngoài lại, bước chân đi nhanh hơn.

Mỗi năm mừng một, cũng là lúc tới chúc Tết lẫn nhau, gia đình quân nhân cũng không ngoại lệ, tám vị vương đều đến chúc Tết, hỏi han nhau.

Thanh Lâm năm nay đã sáu tuổi, trong lúc luyện tập, cũng phải ra ngoài tiếp đãi khách.

Thanh Thiên lại càng không phải nói, dưới sự giáo dục của người làm, mới chín tuổi đã là một thiếu nữ khuê các, khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt sáng lấp lánh, lớn lên nhất định sẽ là một người đẹp.

Đại đế Vũ Chiêu đã từng muốn cùng Thanh Nguyên định hôn ước cho hai bên nhưng tất cả đều bị Thanh Nguyên đùa giỡn cho qua.

Sau khi tiễn Trần Đông vương đi, Thanh Lâm liền lấy lò sưởi ấm tay.

Cậu rất nghe lời, tuy thể chất yếu ớt nhưng lại cố chịu đựng cái lạnh để tiếp đãi khách khứa.

“Đệ đệ, hay là... đệ vào phòng trước đi?”

Thanh Thiên thấy vậy, liền lộ ra vẻ đau lòng.

“Tỷ tỷ, đệ không sao.”

Thanh Lâm cười một tiếng, thấy phía xa có người đi tới, liền đặt lò sưởi ấm xuống.

“Ây da, tiểu nhóc Thanh Lâm, một năm không gặp, lớn như vậy rồi sao. Haha, Thanh Thiên cũng càng ngày càng đẹp ra, ta đang suy tính có cách nào để phụ thân con đồng ý con cùng Minh Nhi của ta đính hôn ước không nữa đấy!”

Tiếng cười lớn truyền đến, mấy bóng người khoác chiếc áo lông đang bước vào đại sảnh.

Phía trước là một ông chú to lớn, khoảng bốn mươi tuổi, phía sau là một thiếu niên, một thanh niên cùng với hai người già.

Đế quốc Trục Nhật, mười lăm tuổi bắt đầu nhập ngũ, đó chính là thanh niên.

Và ông chú to lớn này, chính là Trần Tây vương - Lôi Chấn, hai người thiếu niên và thanh niên sau lưng ông ta chính là hai đứa con của ông. Lôi Minh và Lôi Xung.

Có lẽ do tên hiệu của Chấn Lôi vương đặt không được tốt nên Lôi Chấn với Thanh Nguyên luôn không hợp nhau, có đôi khi sẽ đấu khẩu và xảy ra một số mâu thuẫn.

Nhưng toàn bộ Đế quốc chỉ có tám vương và ân oán giữa hai người cũng không hề lớn, nên như việc đi chúc Tết này cũng phải đi một chuyến để cho có lệ.

“Lại là hấn.”

Nhìn thấy Lôi Chấn, đặc biệt là thiếu niên đằng sau, Lôi Minh, thì Thanh Thiên liền nhịn không được mà lộ ra vẻ mặt chán ghét.

“Tỷ tỷ đừng sợ, hấn mà dám ức hiếp tỷ, đệ sẽ đánh hấn!”

Thanh Lâm nắm chặt hai bàn tay lại, rồi nói.

Thanh Thiên cười, sờ sờ cái đầu nhỏ của Thanh Lâm, nói:

“Vẫn là đệ tốt nhất.”

Lôi Chấn cùng Thanh Nguyên đi nói chuyện phiếm, còn hai đứa con của Lôi Chấn là Lôi Minh và Lôi Xung thì lại không có việc gì làm, lúc này đây, đôi mắt của Lôi Xung quét ngang qua đại sảnh mấy cái, cuối cùng, ánh mắt của hắn liền nhìn vào người của Thanh Thiên.

“Thanh Thiên muội muội, muội đúng là càng lớn càng đẹp ra.”

Lôi Minh tiến lên phía trước và hắn lớn hơn Thanh Thiên một tuổi.

Đế quốc Trục Nhật, mười lăm tuổi là trưởng thành và phải nhập ngũ, nên đối với chuyện nam nữ, con trai thường biết rất sớm, và lại đế quốc Trục Nhật coi trọng giáo dục của gia đình để càng sinh nhiều con càng tốt.

Điều này có thể làm phồn vinh một quốc gia nhưng một khi có chiến tranh xảy ra thì việc thành thân sinh con, đều bị hoãn lại, bởi để phòng chống số lượng con dân quá nhiều rồi lương thực cạn kiệt.

Thanh Thiên hừ một tiếng rồi nhìn về hướng khác.

“Tỷ tỷ của ta không muốn nói chuyện với người, người mau đi đi.” Thanh Lâm ưỡn ngực lên mà nói.

“Ây da, hồi năm ngoái ngày này, người còn đang bị bệnh nằm trên giường đấy.”

Lôi Minh cười lạnh một tiếng, rồi tiếp tục nói: “Sao rồi? Bệnh của người khỏe rồi sao?”

“Ta không có bệnh!” Thanh Lâm mặt ửng đỏ lên, giống như đang suy nghĩ ra gì đó, lại nói: “Người mới có bệnh!”

“Tiểu tử, người dám chửi ta sao?” Lôi Minh vốn tuổi còn trẻ rất dễ nổi nóng nên khi nghe xong, hắn liền tức giận nói.

“Lôi Minh, người muốn làm gì, đây là nhà của ta, không tới lượt người ở đây làm càn!” Thanh Lâm dĩ nhiên là đánh không lại Lôi Minh và điều này Thanh Thiên biết rất rõ, Lôi Minh đã đạt được đai thứ ba của người học võ, có thể nâng hàng trăm ký nên nàng lập tức đứng ra trước mặt Thanh Lâm, nói.

“Hừ, một đứa bệnh hoạn, sợ rằng thẳng nhóc này đến việc tham gia quân ngũ cũng không được mà dám vô lễ với ta, sau này mà có nhìn thấy ta, người phải gọi một ta một tiếng ca ca, hiểu không?” Lôi Minh hừ một tiếng nói.

Lòng ngực của Thanh Lâm đập lên đập xuống, tức giận, la lên: “Biết con khi! Ta không thèm gọi!”

Lôi Minh như đang muốn nói thêm gì đó nhưng bị đại ca phía sau hắn là Lôi Xung kéo hắn lại, lắc lắc đầu.

.....

Sau một ngày, trong lúc cơm tối, những món ăn trên bàn nóng hổi, hơi nóng bốc lên không ngừng.

“Lâm Nhi, sao không ăn thế?” Cẩm Uyển gấp một miếng thịt vào tô của Thanh Lâm nhưng thấy Thanh Lâm nhìn cũng không thèm nhìn miếng thịt đó.

“Đệ đệ còn đang tức giận.” Thanh Thiên cười nói.

“Tức giận?” Cẩm Uyển nghi ngờ, hỏi: “Sao lại tức giận?”

Thanh Lâm không trả lời, nhếch môi, đột nhiên quay đầu về phía Thanh Nguyên, nói:

“Phụ thân, con muốn luyện tập cơ thể, con muốn nhập ngũ!”

Thanh Nguyên và Cẩm Uyển đều ngạc nhiên, hai người nhìn nhau, rồi về mặt của Thanh Nguyên lộ ra vui mừng, hỏi:

“Sao con đột nhiên muốn nhập ngũ vậy?”

“Con muốn trở thành cao thủ, con muốn đánh bại Lôi Minh!” Thanh Lâm tức giận và nói tiếp: “Sau khi con đánh bại hắn xong thì hắn sẽ không dám ức hiếp con và tỷ tỷ nữa!”

Thanh Nguyên ngạc nhiên, nói: “Chỉ vì lý do này?”

Trong lòng hắn hiểu, bởi vì quan hệ của hắn và Lôi Chấn không được tốt, cộng với danh tiếng lừng lẫy của hai đứa con của Lôi Chấn, khí chất thiên phú nên từ nhỏ đã có tính cách ức hiếp người khác, hôm nay đến đây, bọn họ nhất định đã chọc tức Thanh Lâm.

Thanh Lâm nghiêng đầu qua một bên rồi nghĩ gì đó, rồi hỏi: “Vậy con còn phải vì lý do gì?”

Cẩm Uyển nhìn không được mà cười thành tiếng, nói: “Lâm Nhi, mau ăn cơm đi.”

Thanh Lâm đem lời muốn nói nói ra, giống như trút được con tức giận, liền nhanh chóng ăn cơm.

Một nhà bốn người vui vẻ bên nhau, dưới ánh đèn chói rọi, khuôn mặt tiêu tụy của Thanh Lâm càng trở nên trắng bệch.

“Ngày mai...”

Thanh Nguyên buông chén đũa xuống, nhìn Thanh Lâm, nói: “Bắt đầu từ ngày mai, con phải luyện tập công phu.”

Thanh Lâm vui mừng, gật đầu lia lịa.

Còn Thanh Thiên đập bàn một cái, rồi nói: “Phụ thân có câu nói rằng con gái cũng không thua mày râu, con cũng muốn tập, con cũng muốn tòng quân!”

“Làm càn!”

Cầm Uyển không hài lòng, liền trừng Thanh Thiên một cái. Nàng vốn không muốn cho Thanh Lâm nhập ngũ, bởi bản thân của Thanh Lâm vốn yếu ớt, luyện võ không được thì sau này làm một chức quan gì đó nàng cũng cảm thấy mãn nguyện.

“Tại sao thế...” Thấy mẫu thân nổi nóng, Thanh Thiên liền nhỏ tiếng lại.

“Con gái thì phải ra dáng con gái, trong quân đội toàn là con trai, con đi vào trong làm chi? Có thích hợp không?” Cầm Uyển không có la hét mà là dùng giọng dịu dàng nói.

“Được rồi.”

Thanh Nguyên cười nói: “Nhập ngũ không được nhưng Thanh Thiên có thể luyện tập công phu để phòng thân.”

“Cảm ơn phụ thân!” Thanh Thiên vui đến nỗi nhảy dựng lên. “Nhập ngũ” mà nàng nói chính là muốn được luyện tập công phu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mười Năm

Mùng hai tết, tuyết vẫn rơi.

Mặt đất trắng xóa nhưng bóng người vẫn rất nhiều, đặc biệt ở sân luyện công của phủ Thanh Nguyên là nhiều người nhất.

Phủ Thanh Nguyên, tuy là phủ lớn nhưng không được tính vào là quý tộc lớn.

Bóng người trên sân luyện công, trừ vệ sĩ bảo vệ phủ của phủ Thanh Nguyên ra thì đều là đại tướng trong quân ngũ, trong đó, cũng có thuộc hạ của Thanh Nguyên, tứ đại chiến tướng.

Triệu Ninh, Tô Thành, Giản Vân, Tống Bản

“Oa...”

Đến gần sân luyện công, đôi mắt Thanh Lâm sáng ngời, lộ ra vẻ rất hiếu kỳ và mong đợi, nói: “Phụ thân, đó có phải là đứng tấn không?”

Về mặt của Thanh Nguyên nở nụ cười, nói: “Ừ, đây là động tác căn bản nhất, trước tiên con và chị con phải luyện chính là đứng tấn.”

“Vương gia.” Thấy Thanh Nguyên đến, bốn người Triệu Ninh liền hành lễ.

Thanh Nguyên gật đầu, nói: “Triệu Ninh, bắt đầu từ hôm nay ngươi sẽ phụ trách việc tu luyện của Thanh Lâm. Tô Thành phụ trách Thanh Thiên. Giản Vân và Tống Bản vẫn tiếp tục phụ trách người khác.”

“Chuyện này...”

Tô Thành gật đầu, còn Triệu Ninh thì gặp khó khăn, nói: “Vương gia, thể chất của tiểu vương tử không tốt, giữa trời tuyết lạnh như thế này, sợ sẽ bị nhiễm phong hàn!”

“Trong lòng ta biết sắp xếp.” Trong lúc Thanh Nguyên nói, hắn nhìn đôi mắt tràn mắt ánh hào quang của tiểu Thanh Lâm.

Triệu Ninh nhếch môi và không nói một lời nào nữa.

“Mấy con qua đó đi.” Thanh Nguyên nói với Thanh Lâm và Thanh Thiên.

“Vâng!”

Hai chị em vô cùng hào hứng, thậm chí Thanh Lâm còn tưởng tượng, khi cậu tu luyện thành công thì cậu nhất định sẽ dạy dỗ tên Lôi Minh một trận.

Lần đầu tiên thấy tiểu vương tử và tiểu công chúa trong phủ đến đây để tu luyện, mọi người đều cảm thấy rất tò mò, đặc biệt là con cái của vài đại tướng trong phủ hoặc con cái của người làm, thấy họ tới liền ngay lập tức ngược đầu ưỡn ngực lên.

Bọn họ tuổi còn nhỏ nên rất kiêu ngạo, cứ nghĩ bản thân sinh ra có thân phận không được đẹp nhưng thiên phú thì không ai có thể nói rõ được nên không được để cho tiểu vương tử và tiểu công chúa chèn ép xuống.

“Luyện công!” Giản Vân hét một tiếng, bọn họ liền thu lại tất cả ánh mắt.

“Công phu của phủ Thanh Nguyên, được gọi là Thanh Minh công.”

Triệu Ninh nhìn Thanh Lâm và Thanh Thiên một cái, âm thanh vang vọng nói: “Thanh Minh công, đầu tiên là luyện kiên nhẫn, tiếp đó là luyện phòng ngự, tiếp sau đó là công kích, rồi cuối cùng mới là tinh lực.”

“Không nhiều lời, đứng tấn, mười phút.”

Tô Thành đi lên phía trước dạy động tác cơ bản cho Thanh Lâm và Thanh Thiên, hai tỷ đệ đang rất nhiệt huyết, liền lập tức làm theo.

“Đây chẳng phải là quá dễ dàng sao, chỉ có mười phút thôi.” Trong lòng của Thanh Lâm có chút khinh thường.

Nhưng dần dần theo thời gian, cậu liền cảm thấy đôi chân của cậu bắt đầu tê dại, cả hai cánh tay cũng như thế, phần lưng châm chích đau, trên đầu cũng bắt đầu có mồ hôi chảy xuống, thậm chí còn cảm thấy chóng mặt.

Đây là triệu chứng lao lực quá sức.

Trái ngược với cậu, Thanh Thiên so với cậu còn mạnh hơn nhiều, hô hấp bình thường, ánh mắt hướng về phía trước thậm chí còn rất thoải mái.

“A! Ta không chịu được rồi!”

Cuối cùng Thanh Lâm cũng không chịu nổi, liền ngồi xuống đất, lúc này đây, một cơn buồn ngủ ập đến, hắn cảm thấy trời đất xoay tròn và rồi như vậy hắn đã ngất đi.

“Hai phút?” Triệu Ninh chau mày lại.

Còn Tô Thành liền đi lên phía trước, bế Thanh Lâm lên, tinh lực trên tay hắn truyền vào cơ thể của Thanh Lâm, làm ấm cơ thể của Thanh Lâm lại.

Thanh Nguyên giống như đã dự liệu trước được cảnh tượng này, liền thở nhẹ một tiếng, lấy một viên đan dược ra, đưa vào miệng của Thanh Lâm.

“Thiếp đã nói đừng cho con tu luyện mà chàng không nghe.” Cẩm Uyển rất đau lòng, ôm Thanh Lâm vào người, sợ Thanh Lâm phải tiếp tục chịu cực khổ.

“Con có thể tu luyện...”

Đúng lúc đan dược phát huy tác dụng, Thanh Lâm tỉnh lại, cố gắng đứng dậy, tiếp tục đứng tấn, nói: “Không phải đứng tấn mười phút sao? Con có thể kiên trì được.”

“Đưa con này...” Cẩm Uyển đau lòng nhưng nàng không có đi ngăn cản.

Và lần này là một phút.

“Vương gia, tiểu vương tử... Thật sự là không thích hợp để tu luyện.” Triệu Ninh trầm giọng, nói: “Ngài cũng đã biết, mười phút là ít nhất rồi mà tiểu vương gia vẫn không kiên trì được.”

“Ta biết rồi.”

Thanh Nguyên giống như đã già đi mười mấy tuổi, Cẩm Uyển mang thai mười năm, sau khi sinh ra, lại không thể tu luyện được, đối với hắn mà nói, đây thật sự là rất bất công.

Hắn là đại tướng thế gia mà con của hắn lại không thể tòng quân, chuyện này đối với hắn thật sự là rất khó mà chấp nhận được.

.....

Lò sưởi bốc lên những luồng khí ấm, Thanh Nguyên và Cẩm Uyển hai người ngồi đối diện nhau, đều im lặng hết.

Và lúc này đây, bên ngoài cửa vang lên một tiếng bước chân vội vã, Thanh Nguyên liền ngồi dậy, mở cửa ra nhìn thấy Triệu Ninh đang bế Thanh Lâm trong tay.

“Vương gia, tiểu vương gia không sao chỉ là quá yếu thôi.”

Triệu Ninh vào phòng, đặt Thanh Lâm nằm xuống giường, cau chân mày lại nói: “Thuộc hạ đã từng dùng tinh lực kiểm tra phía trong cơ thể của tiểu vương tử, phát hiện kinh mạch của tiểu vương tử rất tốt không có bị gì cả nhưng mà thuộc hạ không hiểu vì sao tiểu vương tử lại yếu như thế?”

Từ sáng cho đến bây giờ, Thanh Lâm không ngừng hôn mê, rồi tỉnh lại và mỗi lần như thế cậu đều không cam tâm nên mỗi lần tỉnh lại là liền lập tức đứng tấn, Thanh Nguyên và Cẩm Uyển cũng không ngăn cản được.

Cho đến bây giờ, Thanh Lâm lại lần nữa chìm vào hôn mê nên mới bế Thanh Lâm trở về.

“Chuyện này rốt cuộc là sao đây?” Thanh Nguyên cau mày chặt lại, nhìn Thanh Lâm, nói: “Kinh mạch toàn thân thông suốt không tắc nghẽn nhưng cơ thể lại yếu ớt, nhiều bệnh, điều này không thể như thế được.”

Không có một chút manh mối nên trong lòng Thanh Nguyên sầu lo không thôi.

.....

Từ ngày hôm đó cho đến nửa tháng sau, mỗi khi Thanh Lâm tỉnh dậy đều lập tức bắt đầu đứng tấn.

Nhưng kết quả vẫn như cũ.

Còn Thanh Thiện thì thiên phú rất tốt, chỉ trong vòng nửa tháng, đã có thể đứng tấn trong vòng một tiếng đồng hồ mà không có một chút nhúc nhích và năng cũng đã bắt kịp tốc độ của những người đã luyện cộng trong nhiều tháng qua.

Chuyện tốt không truyền ra ngoài, chuyện xấu thì truyền ngàn dặm.

Việc Thanh Thiện là thiên tài thì rất ít người biết, còn chuyện Thanh Lâm không thể tu luyện được thì truyền khắp đế quốc Trục Nhật, ai ai cũng biết cả.

Một số thế gia có quan hệ tốt với Thanh Nguyên đều cảm thấy đáng tiếc và ngược lại thì có một số người lại vui mừng như là Lôi Chấn.

Con trai của Trần Lôi vương lại không thể tu luyện được, đúng là một sự sỉ nhục lớn mà.

Mọi người đàm luận, khiến cho mặt mũi của Thanh Nguyên mất hết.

.....

Vào ngày hôm nay, Đại đế Vũ Chiêu đích thân đến, ở phía sau của Đại đế Vũ Chiêu là một trong số ít hai pháp sư hộ quốc của đế quốc Trục Nhật - Hoạn Lâm Hải và Cơ Thần.

Hai người chia làm “Thiên vệ”, “Địa vệ”, đều đạt cảnh giới đỉnh cao từ lúc mới sinh, thậm chí có lời đồn, Hoạn Lâm Hải đã đột phá cảnh giới đỉnh cao có từ trong bụng mẹ và giờ đã đạt đến cảnh giới Cổ Nguyên, có uy lực lấy tay lấp sông lật biển.

Gương mặt hần tằm trung niên, tóc dài ngang lưng, phẩm cách cao thượng, đứng trước giường của Thanh Lâm, yên lặng mà bắt mạch cho Thanh Lâm.

Một lúc sau, chân mày hần cau lại, rồi khẽ nói: “Khí tức của tiểu vương tử ổn định, kinh mạch so với người thường còn thông thoáng hơn nhưng thể chất lại suy nhược nên chuyện này rất là kì lạ.”

Cơ Thần cũng đi lên bắt thử và hần cũng đưa ra kết luận như thế rồi lắc đầu.

Bề ngoài của Đại đế Vũ Chiêu rất anh tuấn, lúc này đây chân mày cũng chau lại, trong lòng cảm thấy bất công.

Hần và Thanh Nguyên chơi từ nhau đến lớn, cho dù trở thành hoàng đế, tình cảm bạn bè của hai người vẫn còn như xưa.

Cẩm Uyển mang thai mười năm, sinh con mất hết ba ngày, sống không bằng chết, người thường là không thể cảm nhận được nỗi áp lực đó của Thanh Nguyên được.

Thanh Lâm sinh ra, vốn là một chuyện vui mừng nhưng ai ngờ lại xảy ra việc kì lạ như thế, vốn không mang bệnh trong người nhưng thể chất lại suy nhược như thế, còn yếu hơn người bình thường.

Thanh Nguyên đau lòng, hần cũng cảm thấy không dễ chịu.

“Quốc sư Lâm Hải, đến ngài cũng không nhìn ra rốt cuộc là vấn đề gì sao?” Thanh Nguyên có chút thất vọng, thậm chí có thể nói là chút tuyệt vọng.

Hoạn Lâm Hải là công thần khai quốc của đế quốc Trục Nhật, cho đến hôm nay đã hơn trăm tuổi, là người mạnh nhất trong đế quốc Trục Nhật, nếu đến

ngay Hoạn Lâm Hải cũng không nhìn ra nguyên nhân thì Thanh Lâm không còn hi vọng nữa.

Hoạn Lâm Hải thở nhẹ một tiếng, lắc đầu.

“Có người đồn rằng, Trùng Linh Hải có năng lực hủy diệt trời đất, nếu có thể mời ông ấy tới thì nhất định sẽ tìm ra nguyên nhân.” Cơ Thần đột nhiên mở miệng nói.

Thân thể của Thanh Nguyên chấn động, sau đó lộ ra vẻ mặt sầu khổ, nói: “Vị này cho dù là tán gia bại sản, ta cũng không mời đến được.”

“Kệ đi...”

Cầm Uyển giống như có chút mệt mỏi, trông giống như đã lao lực quá sức, nói: “Thế chất Thanh Lâm suy nhược, có lẽ là do ông trời sắp đặt, thiếp không mong con có thể cưỡi ngựa giết giặc, chỉ mong con có một cuộc sống tốt là được.”

“Con không muốn có một cuộc sống an nhàn, con muốn cưỡi ngựa giết giặc!”

Và ngay lúc này đây, Thanh Lâm đột nhiên tỉnh lại, làm tất cả mọi người giật mình.

“Con không thể tu luyện thì con sẽ không thể bảo vệ phụ thân, mẫu thân và không thể bảo vệ tỷ tỷ, con không muốn!” Thanh Lâm tức đến hai má phồng lên, trong lòng lại hiện lên vẻ mặt đắc ý của Lôi Minh.

“Làm càn!” Cầm Uyển tức giận, nói: “Con nhìn con xem, còn ra thể thống gì! Người có chí lớn, việc quân với việc chính sẽ không giống nhau, nếu không thể cưỡi ngựa giết giặc thì làm tham mưu trong quân đội cũng tốt, nhìn con xem, nếu mà con nhập ngũ, tu luyện thì ta sao yên lòng được!”

Thanh Lâm cúi đầu xuống, không nói chuyện nhưng cái vẻ mặt cương quyết của cậu, khiến cho mọi người nhìn thấy được cậu không cam lòng, không khuất phục.

Mọi người nhìn mặt nhau và không nói gì nhiều hết.

“Mẫu thân...”

Và đúng lúc này, Thanh Lâm lại mở miệng, cậu sờ sờ bụng của mình, có chút nũng nịu, nói: “Con đói...”

“Đưa con này, làm ta tức chết đi được.”

Cầm Uyển trừng cậu một cái, tiếp đó nhìn khuôn mặt tươi cười của Thanh Lâm, liền dặn người làm đi chuẩn bị thức ăn.

Hôm nay Thanh Lâm ăn đặc biệt nhiều, lượng cơm so với ngày thường còn nhiều hơn gấp đôi, khiến cho một nhà Thanh Nguyên đều ngạc nhiên, đến nỗi Hoạn Lâm Hải và Cơ Thần cùng với Đại đế Vũ Chiêu cũng hết sức ngạc nhiên, bọn họ không hiểu, cái bụng nhỏ xíu của Thanh Lâm, sao lại có thể chứa đựng một lượng cơm lớn như thế?

“Con biết rồi!”

Thanh Lâm miễn cưỡng vỗ vỗ cái bụng của mình, sau đó chui miệng một cách sơ xài, liền đứng dậy chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói: “Coi không kiên trì được bởi vì con ăn không đủ no!”

“Quay về đây! Bên ngoài đang có tuyết đó!” Cầm Uyển tức giận nói.

Thanh Nguyên xin lỗi rồi hành lễ với Đại đế Vũ Chiêu, rồi đi theo sau.

Nhưng không qua bao lâu, Thanh Lâm lại một lần nữa được ẵm về.

Chỉ là, trong mắt của Thanh Nguyên lộ ra vẻ vui mừng: “Thằng nhóc này, lần này không ngờ có thể kiên trì được ba phút.”

Hắn vẫn chưa từ bỏ, con của hắn, mười năm mới sinh ra, tuyệt đối không thể so sánh với người thường được.

“Được rồi!”

Cầm Uyển cũng không mản đến việc đám người Đại đế Vũ Chiêu ở đây, liền trở mặt, nói: “Giữa trời đất mưa tuyết bão bùng, nếu con gặp chuyện gì, thiếp sẽ hỏi tội chàng đó!”

.....

Mấy ngày tiếp theo sau đó, dưới tính khí không chịu khuất phục của Thanh Lâm, ngày một ngày một qua đi.

Mỗi ngày cậu cũng đứng tấn.

Mỗi ngày cậu cũng hôn mê.

Mỗi ngày, lượng com của cậu cũng tăng lên.

Không một ai là không ngạc nhiên, Thanh Lâm nổi danh với khẩu phần ăn lớn, nổi danh là người có tính nghị lực cao, rất nhanh đã truyền đi ra bên ngoài.

Cầm Uyển tuy đau lòng nhưng cũng không thể trối chân của Thanh Lâm lại nên nàng cũng hết cách chỉ có thể để mặt cho Thanh Lâm muốn làm gì thì làm.

Nhưng nói đến thì thấy lạ, chính là Thanh Lâm thường xuyên hôn mê nhưng cơ thể lại không có gì, nhiều nhất chỉ là bị cảm.

Thời gian trôi qua, đã bốn năm.

Đến bây giờ, Thanh Lâm đã có thể kiên trì được một tiếng.

Đối với người ngoài cuộc mà nói thì căn bản không tính là gì nhưng đối với Thanh Lâm, đã là một chuyện rất giỏi rồi.

Trái ngược với cậu, tỷ tỷ của cậu, Thanh Thiên đã có thể kiên trì được mười tiếng và cũng đã luyện tập những công phu công kích và phòng ngự, bắt đầu tu luyện công phu, đã đạt đến đai thứ năm của người học võ, ngang với Lôi Minh.

Và nàng là một thiên tài.

Phụ Thanh Nguyên có thiên tài nhưng không phải là nam mà là nữ, khiến người ta cảm thấy tiếc.

.....

Hôm nay, Thanh Lâm lại lần nữa ngất xỉu, Triệu Ninh cũng đã quen, bế cậu nằm ngay ngắn rồi đợi cậu tỉnh lại.

Nhưng lần này, Thanh Lâm lại nằm mơ, một giấc mơ rất thật.

Trong mơ, cậu đi giữa trời đất, bốn phía đều là ánh sáng của ngôi sao, tựa như rất xa, không thể chạm tới nhưng cũng tựa như rất gần, bước lên phía trước là có thể đi đến.

“Ta đang ở đâu vậy?” Thanh Lâm có chút nghi hoặc nhưng sợ hãi nhiều hơn.

“Haha!”

Đột nhiên, tiếng cười lớn vang vọng bên tai, tiếp sau đó, bầu trời hư không phía trước vỡ nát, một bóng người xuất hiện trước mặt Thanh Lâm.

“Dùng thời gian ở đây để tính, cũng là mười năm rồi. . .”

“Con của ta, mười năm rồi, ha ha ha!”

Âm thanh như tiếng sét ngang tai, khiến hai tai của Thanh Lâm đau nhức.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Linh Vật

“Người là ai?” Thanh Lâm bị dọa lùi mấy bước, khuôn mặt nhỏ xíu của cậu trắng bệch.

Bóng người phía trước rất to lớn, so với Triệu Ninh còn to lớn hơn, hần cao ít nhất khoảng hai mét, mới chỉ đứng ở trước mặt của Thanh Lâm thôi cũng khiến cho Thanh Lâm có cảm giác như ngọn núi lớn.

“Ta là ai?”

Bóng người đó có chút ngơ ngác, sau đó liền than khổ: “Đúng rồi, con có phụ mẫu, đã bỏ rơi ta rồi.”

“Đây là nơi nào?” Thanh Lâm lại hỏi.

“Đây là bầu trời, là nơi con sau này nhất định phải bước chân vào!”

Bóng người đó hít một hơi thật sâu, rồi nói tiếp: “Thanh Lâm, thời gian của ta và con không còn nhiều nên ta sẽ nói ngắn gọn.”

Thanh Lâm không dám không tin, mở to mắt ra, rồi lại lùi về phía sau mấy bước.

Bóng người đó thấy thế, đôi mắt hiện ra chút đau khổ nhưng hắn biết thời gian không có nhiều, liền nói: “Con là Thánh tử của tộc Đế Thần ta, khi con sinh ra, thiên kiếp muốn giết chết con nên ta không còn cách nào khác đành giáng con đến bản đồ cấp một.”

“Người có ba hồn bảy vía, con thì có một hồn một vía nên ta đã dùng thánh khí mạnh nhất của tộc Đế Thần thay thế một hồn một vía của con, để bảo vệ con không chết.”

“Hồn là ‘Liệp Thần cung’, vía là ‘Huyền Lưu Tâm Yểm’.”

“Thế chất con suy nhược là bởi vì linh khí không đủ, đây là một thiếu sót nghiêm trọng nhất! Hôm nay con có thể đến đây là bởi vì trong bốn năm tu luyện, con đã tích được không ít linh khí, đã mở ra Đế Linh của tộc ta, sau khi con tỉnh lại, Đế Linh sẽ xuất hiện, đến lúc đó sẽ truyền cho con bộ thần pháp của tộc ta.”

“Bồi uy lực của thiên kiếp nên ta đã đánh vào cơ thể con bảy đạo phong ấn, đợi đến khi con đột phá bản đồ thì nó sẽ tự giải trừ.”

“Tộc Đế Thần của ta, lấy lực đối kháng với trời mà con lại có bảy hệ pháp tắc trong người nên con trở thành Thánh Tử đương thời.”

“Truyền thừa của tộc ta, Đế Linh sẽ giúp con giải trừ từng cái một, con không được vội vàng, không được hấp tấp.”

“Hãy nhớ kỹ, không được để lộ thân phận của con!”

“Đừng!”

Lời nói vừa dứt, bóng người đó đột nhiên nổ ra, hoá thành mây rồi biến mất.

Từ khi hắn xuất hiện đến lúc hắn tan thờ rồi đến biến mất, trước sau không mất đến hai phút.

Thanh Lâm ngỡ ngác đứng tại chỗ, tốc độ nói chuyện của người đó rất nhanh, cậu căn bản là không nhớ nổi nhưng những lời nói của người đó như những cây kim chỉ đang thêu hình vậy, khắc sâu vào trí óc của cậu.

Chỉ là trong phút chốc, Thanh Lâm liền đột nhiên tỉnh lại.

Cậu phát hiện, bản thân cậu vẫn đang ở trên sân võ của phủ Thanh Nguyên, tỷ tỷ vẫn đang luyện công phu, thế nhưng giấc mơ đó, vẫn quanh quẩn bên tai, hồi lâu biến mất...

.....

Hôn mê rồi tỉnh, trong vòng bốn năm qua hành động này của Thanh Lâm đã thành một tuần hoàn và đám người Triệu Ninh cũng đã quen với việc đó.

Sau khi Thanh Lâm tỉnh lại thì cậu không thể nào tiếp tục tập trung luyện tập nữa, trong não của Thanh Lâm lúc này đầy toàn là lời nói của bóng người đó.

Cậu đi như cái xác không hồn và không biết từ lúc nào, cậu đã đến trước phòng mình.

Nguyên ngày, không bước ra khỏi phòng một bước.

Triệu Ninh cảm thấy rất kì lạ, bởi bốn năm nay, trừ mùa xuân ra thì Thanh Lâm chưa từng nghỉ ngày nào cả nhưng hôm nay lại ở nguyên trong phòng cả ngày, đây là chuyện rất bất thường nên hắn liền đi đem chuyện này báo lại cho Thanh Nguyên nghe.

Vào năm ngoái, bộ lạc Lôi Nguyệt lại lần nữa nổi dậy phản động, tấn công quy mô lớn, Thanh Nguyên bận việc trấn áp bộ lạc Lôi Nguyệt nên không có thời gian đi quan tâm tỷ đệ Thanh Lâm, Thanh Thiên.

Lúc này đây, nghe Triệu Ninh nói thế, liền kinh ngạc, vội vã chạy đến phòng của Thanh Lâm, thấy Thanh Lâm ngồi trên giường, hô hấp bình thường, trông không có việc gì cả, liền thở phào.

“Sao thế?” Thanh Nguyên hỏi.

Hắn đột nhiên lên tiếng khiến cho Thanh Lâm giật nảy mình và lúc này cậu mới phát hiện là phụ thân đến rồi.

Thanh Nguyên cực kỳ ghét những lời nói mê tín dị đoan nên Thanh Lâm không có dám đem chuyện trong mơ nói cho phụ thân nghe, do dự một hồi, cuối cùng cũng nói: “Phụ thân, con không sao, chỉ là có chút mệt thôi.”

“Thanh Lâm, con đã nỗ lực hết bốn năm rồi, nghị lực của con rất lớn, con nghỉ ngơi một ngày cũng là phải thôi.” Thanh Nguyên an ủi.

Hắn biết, thời gian một ngày một trời, Thanh Lâm cũng càng ngày càng hiểu chuyện, nhìn thấy tỷ tỷ càng ngày càng mạnh, nhìn thấy những người khác cũng càng ngày càng mạnh, trong lòng của Thanh Lâm không mấy dễ chịu.

Thanh Lâm không có mở miệng nói tiếp, Thanh Nguyên thì rất phiền não về việc nổi loạn của bộ lạc Lôi Nguyệt nên chỉ an ủi cậu vài câu liền rời khỏi.

“Bản đồ cấp bảy, Thánh Tử một thời, một hồn một vía, thánh khí mạnh nhất, bảy hệ pháp tắc...”

Thanh Lâm lẩm nhẩm: “Những cái này... có phải là thật không?”

.....

Thời gian trôi qua nhanh như chớp, thấm thoát nửa năm trôi qua.

Bộ lạc Lôi Nguyệt khởi dậy phản công và lại liên hợp với tam đại bộ lạc là “Bộ lạc Liệt Kỳ” trên thảo nguyên, “Bộ lạc Đại Mông” ở thanh cốc, “Bộ lạc Ác Linh” bạo lực tàn ác, đều đều có khí thế áp đảo những binh tướng dưới trướng của Trần Lôi vương.

Càng có lời đồn, trong bộ lạc Lôi Nguyệt, xuất hiện một kẻ mạnh đạt cảnh giới đỉnh cao từ trong bụng mẹ, thậm chí có thể so với Hoạn Lâm Hải, đột phá cảnh giới bẩm sinh đó, đạt đến cảnh giới Cổ Nguyên!

Đại đế Vũ Chiêu ra lệnh, hộ quốc pháp sư “Địa vệ” - Cơ Thần của đế quốc Trục Nhật đích thân tham chiến và có thể điều động mười vạn binh lính.

Trần Tây vương - Lôi Chấn bởi gần thành Thanh Nguyên nhất, phía Tây Nam giao chiến, liền cầu xin tham gia cuộc chiến trấn áp tứ đại bộ lạc.

Đại đế Vũ Chiêu phát tay một tay, phê chuẩn!

Mỗi ngày, tứ đại bộ lạc đều tiến hành tấn công những nơi phòng ngự chiến tranh mà đế quốc Trục Nhật đã bố trí nhưng chỉ là những trận đánh nhỏ.

Có một lần, Trần tây vương Lôi Chấn bị chọc tức, không mản đến sự ngăn cản của Thanh Nguyên, liền hạ lệnh cho binh lính tiến thẳng vào lều trại của tứ đại bộ lạc.

Nhưng những đội tiên phong mới chỉ đi được một ngày thì đã bị chết hết, lúc chết thất khiếu (*) của bọn họ đều chảy máu.

Cơ Thần kiểm tra là do trúng phải kịch độc.

Những binh lính còn lại đều bị tứ đại bộ lạc đuổi giết, nếu không phải Thanh Nguyên phái binh lính đi cứu giúp thì nhất định sẽ toàn quân diệt vong.

Có tin tức truyền ra, Trần Tây vương vì chuyện này mà vô cùng tức giận, thậm chí cảm thấy rất mất mặt nên khi con trai nhỏ mười sáu tuổi Lôi Minh của hắn xin tham gia lên chiến trường giết giặc, hắn không có suy nghĩ gì hết, trực tiếp phê duyệt!

Trên thực tế, nhập ngũ là chuyện của nhập ngũ, đánh giặc là chuyện của đánh giặc, đích thực mười tuổi là có thể nhập ngũ nhưng dưới một số tình huống mà nói, mãi cho đến hai mươi tuổi mới bắt đầu tham gia đánh giặc.

Lôi Minh năm nay mới mười sáu tuổi mà Lôi Chấn đã đồng ý, có thể thấy được trong lòng Lôi Chấn rất giận dữ.

.....

Cùng năm đó, trong sảnh khách của phủ Thanh Nguyên, một nhà bốn người đang ăn cơm, đột nhiên Thanh Thiên đứng dậy, nói: “Phụ thân, xin cho Thanh Thiên tham gia cuộc chiến trấn áp tứ đại bộ lạc!”

Thanh Nguyên không có gì kinh ngạc, bởi đây đã nằm trong dự liệu của hắn.

Thậm chí, trong lòng hắn có chút hy vọng Thanh Thiên sẽ xin đi đánh giặc.

Thanh Lâm không thể tu luyện, Thanh gia không thể không có người nối dõi!

Nhưng chưa đợi Thanh Nguyên trả lời, Cẩm Uyển đã hét lên: “Không được! Con là con gái thì tham gia chiến tranh làm gì? Không được!”

“Nhưng...”

Thanh Thiên đang muốn nói gì đó, Cẩm Uyển liền cắt đứt nói: “Nếu mà con đề cập vấn đề này nữa thì ta sẽ thu lại công phu của con, không cho con tiếp tục luyện tập nữa!”

Cảnh này khiến trong lòng của Thanh Nguyên khổ sở, hắn thảm than, Cẩm Uyển thực sự quá lo lắng cho Thanh Thiên và Thanh Lâm rồi.

“Phụ thân.”

Cũng vào lúc này, Thanh Lâm đột nhiên đứng dậy, nói: “Con không phải là không thể tu luyện mà là bởi vì con thiếu linh khí, nếu như có đủ thì nhất định tiến bộ một cách nhanh chóng.”

Cậu lấy hết tất cả dũng khí để nói lên câu này, nhớ lại cảnh giấc mơ đó, cậu cũng không biết là thật hay giả.

“Sao con lại biết?” Thanh Nguyên đột nhiên đứng dậy, trong mắt phát ra một tia hy vọng mãnh liệt.

Cho dù Thanh Thiên có thiên tài đến đâu thì thân phận của nàng cũng là con gái, dựa vào tình hình ngày hôm nay, Cẩm Uyển căn bản không để cho nàng tham gia vào quân đội.

“Con...con...”

Thanh Lâm không biết nói lý do ra sao, thực sự không thể nói với phụ thân rằng là do người trong mộng nói cho cậu biết à?

“Được!”

Thanh Nguyên đột nhiên nói: “Nếu con tự tin như thế thì ta có thể thử!”

Thanh Lâm ngơ ngác, bản thân cậu còn chưa nói ra nguyên nhân mà phụ thân đã tin tưởng cậu rồi.

Suy nghĩ lại, Thanh Lâm liền hiểu ra, không phải là phụ thân tin tưởng bản thân cậu mà là đối với việc tu luyện của cậu, phụ thân thực sự là quá mong đợi rồi.

.....

Sáng sớm hôm sau, Thanh Nguyên liền tiến về phía quốc khố của đế quốc, bởi chuyện linh vật này chỉ có quốc khố mới có.

Thanh Nguyên chưa trở về thì có một nô tài mang một thánh chỉ tới.

“Phủ Thanh Nguyên tiếp chỉ.”

Đám người Cẩm Uyển liền quỳ xuống, đợi đọc thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa nhận, hoàng đế chiếu viết: Trần Lô vương Thanh Nguyên có lòng hộ quốc, lập được công lớn. Nhưng linh vật quá quý hiếm nên Thanh Nguyên đã hứa để Thanh Thiên của phủ Thanh Nguyên tham gia chiến tranh để đổi được ba món linh vật. Nếu làm trái lệnh, giết chết Thanh Nguyên, đầu treo trước thành ba ngày để cho dân chúng xem!”

Cẩm Uyển toàn thân rung lên và dường như trong phút chốc nàng đã hiểu ra tất cả vấn đề, đây là một “âm mưu” của Thanh Nguyên!

Tình cảm bạn bè của Thanh Nguyên và Đại đế Vũ Chiêu, đừng nói là nghịch ý thánh chỉ, cho dù là phản bội thì Đại đế Vũ Chiêu cũng sẽ không trừng phạt như thế.

Nhưng hôm nay, dưới tất cả người trong phủ Thanh Nguyên, Đại đế Vũ Chiêu lại đưa xuống một thánh chỉ như thế, đây coi như là ép nàng đây mà!

Thanh Lâm nghe hiểu những gì mà thánh chỉ viết nhưng trong phút chốc không nghĩ được gì hết, lập tức hét lên: “Ta không dùng tỷ tỷ để đổi linh vật, công công, ông đem thánh chỉ này về đi!”

“Đệ đệ.” Thanh Thiên lập tức kéo lại Thanh Lâm và ra dấu hiệu cho cậu rằng không được nói chuyện với công công như thế.

Công công nhìn Thanh Lâm một cái rồi cười nói: “Thanh chi đã ban xuống, không được thu hồi lại.”

Cuối cùng, linh vật để lại còn Thanh Thiên thì đi theo công công.

Sắc mặt của Cẩm Uyển rất là âm u, nàng cả ngày cũng không nói một lời và khuôn mặt giống như đang già đi.

Nàng không hận Thanh Nguyên mà trong lòng nàng có một ngọn lửa nhưng Thanh Nguyên đang giải quyết việc chiến tranh, nàng không có chỗ nào để phát tiết.

Thanh Lâm thực sự rất hy vọng nhưng nếu ba món linh vật này không giúp Thanh Lâm tu luyện được, mà chỉ vì thánh chỉ mà Thanh Thiên phải ở trong quân cả đời sao?

Nhìn khuôn mặt đầy buồn bã của mẫu thân, trong lòng Thanh Lâm rất khó chịu, cúi đầu xuống, nói: “Mẫu thân, con sai rồi...”

“Ta không trách con.” Cẩm Uyển sờ sờ đầu của Thanh Lâm rồi nàng quay về phòng.

Nhìn bóng lưng lạnh lẽo của mẫu thân, Thanh Lâm nắm chặt hai bàn tay lại.

Cậu trở về phòng, rồi lấy ba cây linh vật mà Đại đế Vũ Chiêu đưa cho kiểm tra tỉ mỉ.

Linh vật này đều là linh thảo, rất khó mà có được, luyện thành đan dược rồi nuốt thì mới có hiệu quả nhất.

Nhưng đan dược thì cậu sao có thể luyện chế được nên chỉ có duy nhất là trực tiếp nuốt vào.

Cậu cắn lấy răng, cảm một cây lên, trực tiếp bỏ vào miệng nhai rồi sau đó nuốt vào.

“Ừm!”

Linh thảo vào cơ thể, Thanh Lâm lập tức cảm giác được có một luồng nước chảy từ cổ họng xuống, đi khắp toàn thân.

Linh thảo đó lập tức hóa thành một nguồn linh lực mạnh mẽ, xuyên qua tứ chi bát mạch, tràn đầy trong cơ thể của Thanh Lâm.

Cậu không có cảm giác gì là khó chịu cả, chỉ là vô cùng dễ chịu, cảm giác bụng rất no, mười sáu năm nay, đây là lần đầu tiên mà cậu cảm thấy no nhất.

“Người đó nói quả là không sai...” Thanh Lâm lẩm nhẩm.

“Đương nhiên là không sai rồi.”

Và ngay lúc này đây, một giọng lạ đột nhiên truyền vào tai của Thanh Lâm.

Thanh Lâm kinh ngạc, không tự chủ mà nhìn vào đan điền trong cơ thể, có một bóng hình đang từ từ thành hình, giống như con nít.

“Ta có thai rồi!”

Thanh Lâm nhảy dựng lên nhưng chỉ trong phút chốc, liền cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại, nói: “Không phải có thai! Ta là con trai, không thể nào có thai được!”

“Có con khi!”

Bóng người trong suốt đó xuất hiện ánh vàng kim, đôi tay chân nhỏ lười biếng vươn ra, tiếp đó lại nói: “Cơ thể của Thánh Tử! Ta không ngờ lại hên như thế...”

***

(*) Thất khiếu: chỉ hai mắt, hai mũi, hai miệng của con người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đế Linh Mở Ra, Đại Đế Lục!

“Người là ai?” Thanh Lâm lùi lại phía sau vài bước, khuôn mặt tràn đầy sợ hãi.

Điều này là vô ích, người đó đang ẩn vào cơ thể cậu, dù cậu di chuyển ra xa một trăm mét, nó vẫn sẽ đi theo cậu.

“Ta là Đế Linh.” Người đó trả lời.

“Đế Linh?”

Thanh Lâm ngỡ ngàng, lại lần nữa nhớ đến những lời nói của người trong mơ đó...

“Thế chất của con suy nhược là bởi vì linh khí không đủ, đây là một sự thiếu sót nghiêm trọng! Hôm nay con có thể đến đây là bởi vì trong bốn năm tu luyện, con đã tích lũy được không ít linh khí, đã mở ra Đế Linh của tộc ta, sau khi tỉnh lại, Đế Linh sẽ xuất hiện, lúc đó sẽ truyền cho con thần pháp của tộc ta.”

“Truyền thừa của tộc ta, Đế Linh sẽ giúp con mở ra từng cái một, con không được vội vã, không được hấp tấp.”

Cậu không dám tin rằng, đây thật sự là sự thật!

“Thánh Tử của tộc ta, không ngờ lại nhát gan như thế.” Đế Linh nằm trong đan điền, giống như rất thoải mái, trong khi nói chuyện, còn lật qua lật lại.

“Ta... ta không có nhát gan!” Hai má Thanh Lâm phồng lên, nét mặt không phục nói.

“Người mà nói chuyện với ngươi, chính là tộc trưởng của tộc Đế Thần, và mới là cha ruột của ngươi!”

Ngữ khí của Đế Linh có chút nghiêm túc: “Người sinh ra đã là chuyện nghịch ý trời, chịu sự truy sát của thiên kiếp, nếu không phải cha ngươi phong ấn ngươi, ngươi đã chết từ lâu rồi.”

“Phụ thân của ta là Thanh Nguyên! Trần Lô vương - Thanh Nguyên!” Thanh Lâm phản bác.

Đế Linh im lặng.

Thanh Lâm cũng không nói chuyện, trong phòng trở nên im phăng phắc.

“Ngươi sao vậy?” Một hồi lâu, Thanh Lâm nhìn không được, mở miệng ra hỏi.

“Giờ nói đến chuyện tu luyện của ngươi đi...”

Trong lòng Đế Linh than thở và sau đó lại nói: “Tộc Đế Thần của ta, trời sinh là tu sửa thân thể, có thể đối kháng với trời, có thể đối kháng với đất. Ngươi không thể tu luyện, không phải là nguyên nhân đặc biệt gì chỉ là thiếu linh khí thôi. Nếu như có đủ linh khí thì nhất định có thể bay một cái vọt lên trời.”

“Ta đã ăn linh vật rồi...” Thanh Lâm nói.

“Đó mà gọi là linh vật?”

Đế Linh khinh thường, nói: “Nếu không phải là ở bản đồ cấp một này thì ngươi đã có thể hấp thu năng lực của tinh hồn, rồi dùng một cú đấm đấm tan hành tinh này, đó không phải là chuyện không thể.”

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì hết.” Thanh Lâm ngồi xuống giường, cậu cũng không sợ nữa, Đế Linh này rõ ràng đối với cậu không có ý xấu gì hết.

Đế Linh trầm ngâm một tiếng, trong lòng mới hiểu ra, Thanh Lâm từ nhỏ đã lớn lên trong tình cầu cấp thấp này nên những lời hấn nói, cậu có thể sẽ không thể chấp nhận được.

“Công phu mà ngươi đang luyện đừng luyện nữa, luyện cái này đi.”

Sau khi lời nói của Đế Linh vừa dứt, trong não cậu dường như bị khắc gì đó vào, xuất hiện rất nhiều chữ.

Những chữ này đều phát ra ánh sáng màu vàng, chữ rất khó hiểu nhưng từ khi xuất hiện, liền biến thành những chữ cái mà Thanh Lâm có thể hiểu được.

“Đại Đế lục?” Thanh Lâm nhìn chữ trên cao nhất, có chút ngơ ngác.

“Đây là võ công trấn tộc của tộc Đế Thần, lấy từ tu hành của các Đại đế rồi dung nhập vào.”

Đế Linh nói không ngừng: “Bộ công phu này có bảy tầng, dựa vào bản đồ mà phân ra, dựa vào phong ấn mà chia ra, ngươi tạm thời tu luyện ở tầng thứ nhất đi.”

Thanh Nguyên lại hỏi: “Nó có lợi hại hơn so với công phu hiện tại ta đang học không?”

“Sao có thể nói là lợi hại? Mà là...”

Giọng nói của Đế Linh đột nhiên ngừng lại, rồi phẩy phẩy tay: “Nói rồi ngươi cũng sẽ không hiểu, tóm lại bây giờ ngươi tu luyện đi, sau này ngươi sẽ hiểu.”

Thanh Lâm không nói gì nữa, trong đầu cậu bây giờ đang hiện ra phương pháp tu luyện của tầng thứ nhất của Đại Đế lục.

Tộc Đế Thần chú trọng tu sửa thân thể, vậy tu sửa thân thể là gì?

Là cực mạnh, tay có thể trở thành đao sắt, chém đứt mặt trời mặt trăng.

Nhưng cơ sở tu luyện, là tu luyện căn cơ, cực kỳ cực khổ, cần sự kiên trì rất lớn, dùng linh vật để bổ trợ.

Sau một lúc, Thanh Lâm lại nói: “Đại Đế lục này khác công phu của phủ Thanh Nguyên, đẳng cấp càng không giống nhau. Nhưng, ta quan sát sự phân chia đẳng cấp của nó thì bằng với công phu nhà ta.”

Đế Linh trừng mắt một cái: “Đừng nói đến công phu của nhà ngươi nữa, so với Đại Đế lục công phu nhà ngươi không là cái gì cả.”

Thanh Lâm có chút không tin, bĩu môi.

Cậu đã nhìn thấy phụ thân của cậu chỉ cần một cú đấm là đánh tan nát một tảng đá lớn, tảng đá hàng ngàn cân cứ thế bị đánh vụn, uy lực lớn như thế, khiến cậu không thể tưởng tượng được.

“Đại Đế lục có chia đẳng cấp để tu luyện, ngươi hãy nghe cho kỹ đây, mây đỏ lật biển, trăng tím lật đất, thanh nhật trảm tinh, vậy vàng đầy trời, bóng tối hoành hành, chí tôn vô thượng, bảy sắc vi thánh.”

“Tầng thứ nhất Đại Đế lục là tu luyện cơ thể Xích Vân, luyện đến cao nhất thì có uy lực lấy tay lấp sông ngược biển, thậm chí có thể làm cạn nước của

sông biển.”

Thanh Lâm ngạc nhiên và mở miệng to ra, im lặng một hồi, cuối cùng cũng thốt ra hai từ: “Nói quá.”

“Thằng nhóc này, tức chết ta...”

Đế Linh ngồi khoanh chân lại, hắn cảm thấy hắn với Thanh Lâm không còn chuyện nói nữa, liền phát tay, nói: “Ta không nói chuyện phiếm với ngươi nữa, nếu ngươi không tin thì tu luyện sẽ biết thôi.”

Tuy trong lòng không tin nhưng Thanh Lâm hiểu, Đại Đế lục này, cho dù không có uy lực giống như Đế Linh nói nhưng so với công phu của nhà cậu không biết mạnh gấp bao nhiêu lần, so sánh giữa hai cái thì cậu tất nhiên sẽ chọn cái đầu tiên.

.....

Tuyết bay theo gió, bông tuyết trắng xóa rơi giữa trời đất này, giống như có thể đông chết người vậy.

“Triệu Ninh thúc thúc, con cần một cái nồi cát.” Thanh Lâm chạy đến sân võ, nói với Triệu Ninh.

Thanh Nguyên bận việc trấn áp tứ đại bộ lạc, không có thời gian nên cậu chỉ có thể tìm hắn.

“Nồi cát?”

Triệu Ninh không hiểu, hỏi: “Con cần nồi cát làm gì?”

“Tu luyện!”

Thanh Lâm cười thần bí với Triệu Ninh, sau đó vừa chạy về sau vừa hét: “Kêu người chuẩn bị xong thì đem tới phòng con nha.”

Triệu Ninh lắc lắc đầu nhưng vẫn đi tìm người chuẩn bị.

.....

Trong phòng, Thanh Lâm ngồi khoanh chân lại trên giường.

Ở phía trước cậu, có một nồi sắt đang bốc hơi lên, trong đó các hạt cát đen trông có vẻ rất cứng, điều mà Thanh Lâm phải làm chính là dùng tay xào nát những hạt cát đó.

Nhìn nồi cát phía trước mặt, miệng của Thanh Lâm khẽ giật, thì thào: “Thật đúng là không thể tin, mình lại làm điều điên khùng này.”

Trong dân gian có người dùng tay để xào cát.

Nhưng nghe là nghe qua mà có rất ít người dám thử nó.

Bàn tay Thanh Lâm từ từ bỏ vào trong, mới đụng phải nồi cát thì ngón tay cậu nóng rang, cúi đầu nhìn thì mới phát hiện đã nổi bọt nước.

“Đúng là sống trong nhung lụa quen mà.” Đế Linh nói như thế.

Thanh Lâm cảm thấy không phục, cậu lấy cây gậy gỗ mà cậu đã chuẩn bị sẵn bỏ vào miệng cắn chặt, nhắm mắt lại, đôi tay nhanh chóng đưa vào bên trong nồi.

“Aaaa!”

Những cơn đau dữ dội truyền từ ngón tay vào, người xưa có câu, thập chỉ liên tâm (*), cái cảm giác đau đớn đó, khiến cậu chịu không nổi mà la lên nhưng răng đang cắn chặt gậy gỗ nên tiếng la hét này cực kỳ nhỏ tiếng, người ngoài dường như là không nghe thấy gì hết.

“Lập tức vận chuyển Đại Đế lục!” Ngữ khí của Đế Linh nghiêm túc nói.

Thanh Nguyên thu tay lại, muốn ngắt đi nhưng cậu vẫn cố gắng tỉnh táo lại, Đại Đế lục đang vận chuyển trong cơ thể cậu.

“Ào!”

Ngay lúc này, vô số linh khí từ trời đất ập đến, đầu tiên là ập vào ngón tay của cậu.

Linh khí đó không vận chuyển trong cơ thể cậu, nó giống như bao tay, bao lại toàn bộ ngón tay của cậu, mắt thường không thể thấy bàn tay cậu đang dần dần hồi phục lại.

Thanh Lâm không nhìn thấy rõ nhưng cậu có thể nghe thấy, trên ngón tay, truyền đến tiếng “bach bach”, cơn đau cũng dần dần giảm đi, một loại cảm giác sáng khoái truyền khắp cơ thể của cậu.

“Nó đang phục hồi lại.” Đế Linh nói như thế: “Lần sau tu luyện hãy thay một cái lò khác, nhiệt độ của cái nồi này đã giảm xuống rất nhiều.”

Thanh Lâm cắn chặt khúc gỗ, cái cảm giác đau đớn tuy đã giảm giảm xuống nhưng vẫn còn cảm giác đau thấu tim.

Đại Đế lục đang vận chuyển trong cơ thể cậu, vô số linh khí không ngừng ập đến, bàn tay của cậu giống như một cái lỗ không đáy, cho dù linh khí có bao nhiêu thì bàn tay cậu cũng có thể chứa đựng hết.

Hai tiếng trôi qua, giống như đã qua một năm vậy, từ từ trôi đi.

Thanh Lâm nhìn đôi bàn tay của cậu, có chút không dám tin.

Da càng trắng, ngón tay càng thon và càng không thể thấy được vết bóng mà trước đó bị thương.

Ở trên đó có một tầng ánh sáng, ánh sáng này khiến ngón tay trong suốt, xuyên qua tầng ánh sáng đó, có thể thấy rõ được kinh mạch trong đó.

“Tin rồi chứ?” Đế Linh cười lạnh, giống như rất đắc ý.

Thanh Lâm không có trả lời, chạy ra ngoài kiếm người làm thay một cái nồi khác và cũng nói rõ là, cách hai tiếng là đổi một cái nồi mới.

Nồi có thể làm nóng lên thì sẽ không lãng phí.

Người làm không hiểu nhưng không dám làm trái lệnh, liền đồng ý.

Như thế, một ngày trôi qua...

“Người thử dùng ngón tay công kích cái bàn kia thử đi.” Thấy Thanh Lâm luôn nhìn chằm chằm vào bàn tay của mình, Đế Linh trợn mắt mà nói.

Thanh Lâm ngơ ngác, nhìn cái bàn, tim đột nhiên đập nhanh hơn.

Cái bàn này dày gần một tấc, lúc bình thường, chỉ sợ một cú đấm cũng không thể đánh bể cái bàn đó.

Trong lòng cậu rất kích động, khuôn mặt lộ ra tia kỳ vọng, đi đến phía trước cái bàn, tay phải nắm thành nắm đấm, đấm cái bàn từ trên xuống dưới.

“Aaaa!”

Tiếng kêu là thâm thiết từ trong miệng của Thanh Lâm phát ra, cậu cảm thấy ngón tay của cậu sắp gãy làm đôi, khuôn mặt thì trắng bệch ra.

Lại nhìn cái bàn, không có một vết nứt gì cả.

“Ha ha ha...”

ng tu luyện một ngày là có thể đấm xuyên qua cái bàn này sao! Ha ha ha, khờ, đúng là khờ thật!”

Thanh Lâm tức đến phát rung nhưng lại không chửi hấn, cậu ngồi khoanh chân xuống, Đại Đế lục chuyển động lần nữa.

Linh khí trời đất này nếu mà dùng để tu luyện thì cậu thả dùng để chữa lành vết thương còn tốt hơn.

Chỉ là trong phút chốc, cơn đau trên ngón tay của cậu đã tan biến đi.

“Gạt người khác không phải là người tốt, Đế Linh đáng chết này!” Thanh Lâm không biết dùng từ gì để chửi người, bởi từ nhỏ cậu đã được học một nền giáo dục tốt nên đâu có biết những từ chửi người như thế.

“Được rồi, được rồi, ta không giận với người nữa.” Đế Linh cười đến nỗi xém đứt hơi, hắt hơi một hơi sâu, rồi nói: “Người cũng không cần thất vọng như thế, hai ngày nữa thì cái bàn này người sẽ dễ dàng đấm xuyên qua thôi.”

“Tránh ra!”

***

(*) Thập chỉ liên tâm: Ở đây nói rằng mười ngón tay cho dù ngón nào bị thương cũng đau đến thấu tim, biểu thị có mối quan hệ thân thiết không thể tách rời giữa người và sự việc gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Một cú đánh nát tảng đá lớn

Giống như trên đũa nhưng cũng rất thực.

Hai ngày sau, đôi bàn tay của Thanh Lâm trắng tinh, vân tay có thể thấy nhưng cũng giống như trong suốt vậy.

Một luồng ánh sáng màu đỏ không ngừng chói lọi, như ẩn như hiện.

Nhìn cái bàn trước mặt đã hoàn toàn bị đâm xuyên thủng, khuôn mặt của Thanh Lâm lộ ra vẻ vui mừng, trong lòng vui vẻ.

Nhưng bàn tay của cậu có vài vết nứt đang chảy máu, kèm theo một vài mảnh vụn của gỗ, hiển nhiên là do cái bàn gạch trúng bàn tay cậu.

Càng khiến người ta kinh ngạc chính là bàn tay cậu bị thương nhưng ngón tay của cậu lại không hề bị gì cả.

“Người có thể đâm thủng cái bàn này cũng chỉ là do ngón tay của người mà thôi, tiếp theo, người sẽ phải luyện bàn tay của người.” Đế Linh nói như thế.

Thanh Lâm rất hưng phấn, chỉ ngón tay thôi mà lại sắc bén như thế, đã khiến cho cậu nhìn thấy một tia hy vọng, đợi đến lúc toàn thân của cậu cũng như thế, nhất định sẽ tung hoành ngang dọc!

Dựa theo những lời nói của Đế Linh, tiếp theo, cậu phải bắt đầu tu luyện bàn tay.

“Bàn tay và ngón tay không giống nhau, so với bàn tay, ngón tay yếu hơn bàn tay, vì thế, sức chịu đựng của bàn tay sẽ phải tăng lên gấp nhiều lần.”

Thanh Lâm gật đầu, chăm chú nghe chỉ giáo của Đế Linh.

“Nồi cát là luyện ngón tay, nhiệt độ đủ là được rồi nhưng nếu mà muốn luyện tay thì phải cần sắt nung nóng.”

Nghe tới đây, sắc mặt của Thanh Lâm trắng bệch ra.

Cái “sắt nung nóng” chính là sắt được nung đỏ lên.

“Dùng sắt nung nóng đốt cháy bàn tay, để tẩy đi những vân tay lúc trước và những tạp chất ban đầu, sau đó hấp thu linh lực của Đại Đế lục, để làm cho bàn tay hồi sinh lại.”

Đế Linh nói xong, thấy khuôn mặt trắng bệch của Thanh Lâm, không nhịn được cười, rồi nói: “Người sợ rồi sao?”

“Ta...”

Thanh Lâm không biết nói gì, dùng nồi cát để luyện ngón tay đã đau đớn tột cùng, bây giờ lại dùng sắt nung nóng đốt cháy bàn tay, có ai có thể chịu được nỗi chứ?

“Ta không sợ!” Nhìn ngón tay, hai bên má của Thanh Lâm phồng lên, giống như không chịu khuất phục.

“Không sợ thì đi chuẩn bị sắt nung nóng.” Đế Linh nói một cách rất tùy ý.

“Người đau có phải là người đau.”

Thanh Lâm nói nhỏ trong lòng rồi liền đi kiếm người chuẩn bị sắt nung nóng.

Người làm thấy lần trước lấy nồi cát, lần sau lại lấy sắt nung nóng, trong lòng rất nghi hoặc.

Đây điều là những vật nguy hiểm, xơ xài một cái là rất thiệt thòi, hấn lo Thanh Lâm sẽ làm tổn thương đến bản thân, trong lòng suy nghĩ một hồi rồi đem sự việc này báo lại cho Cẩm Uyển.

Cẩm Uyển biết được, lập tức vội vã đi đến.

Thanh Lâm thấy Cẩm Uyển đột nhiên đến, làm cậu giật mình, cậu liền hỏi: “Mẫu thân đến đây làm gì thế?”

“Con lấy sắt nung nóng làm gì vậy?” Cẩm Uyển cau mày lại hỏi.

Thanh Lâm hiểu rõ nếu mà mẫu thân cậu biết cậu dùng cách này để tu luyện thì nhất định sẽ ngăn cản cậu lại, vì thế cậu không dám cho Cẩm Uyển biết nhưng cậu không ngờ rằng người làm lại đem chuyện này báo lại cho Cẩm Uyển biết, trong lòng cậu không khỏi thầm mắng bọn người làm đó.

“Con... con có việc cần dùng đến.” Quá đột ngột khiến cho Thanh Lâm không nghĩ ra được lời biện hộ nào hết.

“Dùng làm gì?” Cẩm Uyên lại hỏi.

“Con...” Tròng mắt của Thanh Lâm xoay một vòng, đột nhiên sáng lên, nói: “Con dùng để nướng thịt!”

“Nói tầm bậy!”

Cẩm Uyên làm mẫu thân cậu nên là người hiểu rõ cậu nhất, lập tức nói: “Sắt nung nóng rất nguy hiểm, con không có việc gì làm thì đừng đụng đến mấy thứ đó.”

“Dạ, con biết rồi...” Thanh Lâm cúi đầu xuống, nói.

Cẩm Uyên ngồi trong phòng cậu một lúc rồi mới đi.

Cẩm Uyên đi được gần một canh giờ thì Thanh Lâm từ cửa phòng thò đầu ra nhìn, xác định Cẩm Uyên thực sự đã đi rồi, mới đi kêu người làm hồi nãy đến.

“Ta kêu ngươi chuẩn bị thì ngươi đi chuẩn bị đi, ngươi báo lại cho mẫu thân ta làm gì? Nếu mà ngươi còn như thế nữa, ta sẽ trừ tiền lương của ngươi.” Thanh Lâm tỏ vẻ không vui mà bĩu môi.

“Nô tài sợ người sẽ bị thiệt thòi thôi mà.” Người làm đó trả lời.

“Không cần lo cho ta, cái nồi cát đó ta cũng đâu có thiệt thòi gì, ngươi mau đi chuẩn bị cho ta đi, không được báo lại cho mẫu thân ta nữa đó, nếu không thì ta sẽ trừ tiền lương của ngươi thiệt đó.”

“Vâng.”

Người làm lắc lắc đầu, hẳn biết rõ tính của tiểu vương tử rất là hiền lành và đây cũng chỉ là hù dọa hấn mà thôi.

Không bao lâu sau, hẳn liền sai người vác cái nồi sắt đến, trong đó chứa hai miếng sắt nung nóng, để trong phòng của Thanh Lâm.

Đợi người làm xuống hết, Thanh Lâm đi đến trước lò sắt, nhìn hai miếng sắt được nung đỏ, mép miệng không ngừng mà giật lên.

“Ta thật sự là thằng khùng.” Cậu lẩm bầm.

“Tiểu tử, đừng có mà lãng phí thời gian nữa, mau luyện đi, nếu không nhiệt độ của sắt nung nóng sẽ giảm xuống đấy.” Đế Linh hối thúc.

Thanh Lâm cắn chặt răng, lại một lần nữa lấy cây gậy gỗ ngăm vào miệng rồi dút khoát để hai bàn tay vào phía trong lò sắt đó.

“Xèo!”

Hai bàn tay mới chạm vào miếng sắt nung nóng, liền phát ra tiếng của thịt bị cháy khét, một mùi hương thịt bốc ra từ lò sắt.

“Cố gắng kiên trì vào!” Thấy Thanh Lâm muốn lấy hai bàn tay ra, Đế Linh lập tức nói: “Đau một giây cũng là đau, đau một phút cũng là đau nhưng thời gian càng dài thì càng có hiệu quả.”

Thanh Lâm sắp chìm vào hôn mê, toàn thân co giật.

Cậu kiên trì được một chút, cảm giác tất cả ý chí của cậu sắp hoàn toàn biến mất, liền rút hai bàn tay ra, rồi đặt vào một thao nước lạnh mà cậu đã chuẩn bị từ trước.

“Xèo!”

Âm thanh lại vang lên lần nữa, trong nước cũng bốc lên những hơi nóng.

“Aaaa!”

Gân xanh trên đầu của Thanh Lâm nổi lên hết, hai mắt đỏ tươi, vì dùng lực quá sức nên miệng cũng tràn ra những giọt máu tươi.

Giống như miếng sắt đun nóng, bỏ vào trong nước lạnh để làm nguội lại và đây còn là nước muối, loại đau đớn này thực sự khiến người ta không thể nào mà chịu đựng nổi được.

Hai bàn tay này của cậu bây giờ đã trở nên rất sần sù, khét đen, giống như một miếng thịt bị nướng khét đen rồi vậy, không nhìn thấy một vết máu gì hết.

“Rất tốt.”

Trong lời nói của Đế Linh lộ ra vẻ rất hài lòng, nói: “Hãy vận chuyển Đại Đế lực mau lên, hấp thụ linh khí để những máu thịt của bàn tay ngươi hồi sinh lại.”

Thanh Lâm dường như là cố lõi cơ thể của cậu đi đến bên giường, khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Đại Đế lục, trên đầu lại xuất hiện một lốc xoáy, trông như có vẻ rất thoải mái, ập vào bên trong bàn tay.

Có thể thấy được, những vết đen trên bàn tay của cậu dần dần biến đi, những máu thịt khô đi cũng dần dần trở nên có sức sống, những miếng đen thui cũng từ bàn tay tách ra, giống như tất cả máu thịt và gân cốt đều bắt đầu sinh ra lại, đem những cái cũ bỏ đi vậy.

Một cảm giác sáng khoái từ bàn tay truyền đến, mỗi lần vào thời khắc này, cũng đều là thời khắc hưởng thụ nhất của Thanh Lâm.

Theo luồng linh khí rót vào, bàn tay của cậu dần dần trở nên trắng tinh, vết hằn giao nhau của những sợi gân xanh đỏ xuất hiện trước mặt của Thanh Lâm, giống như lúc luyện ngón tay vậy.

“Bàn tay không như ngón tay, sức chịu đựng đau đớn là rất lớn nhưng uy lực cũng rất lớn. Đợi đến lúc ngươi hoàn toàn tu luyện xong bàn tay, một cú đấm ra, đánh nát tảng đá ngàn cân cũng là chuyện rất dễ dàng.” Lời nói của Đế Linh khiến cho Thanh Lâm có chút an ủi.

“Một cú đánh nát tảng đá ngàn cân...”

Thanh Lâm thì thầm trong lòng, cậu nhớ, cha cậu Thanh Nguyên cũng có thực lực như thế.

Rất nhanh, cậu cũng sẽ có thực lực như thế!

Trong lòng rất hưng phấn, cái cảm giác sợ hãi đau đớn cũng giảm đi rất nhiều, Thanh Lâm lần nữa dặn dò người làm chuẩn bị sắt nung nóng.

.....

Ngày qua ngày, chớp mắt một cái đã qua nửa tháng.

“Beng!”

Ngon núi phía sau của phủ Thanh Nguyên, Thanh Lâm đánh ra một cú, cú đấm chưa tới gần mà một cú đó chỉ mang theo gió thôi cũng đủ khiến tảng đá nặng ngàn cân bay đi rồi biến thành nát vụn và khi cú đấm đánh trúng tảng đá lớn đó liền phát ra một tiếng vang lớn rồi tảng đá lớn ấy trực tiếp biến thành nát vụn.

“Thành công rồi!” Thanh Lâm nhìn cú đấm của mình, khuôn mặt tràn đầy sự vui vẻ.

Trong lòng vừa động một cái là đôi tay đó liền biến mất đi, nhìn vào không có khác gì so với tay bình thường.

“Không tệ.” Đế Linh cũng rất hài lòng, hẳn không thể tưởng tượng được, Thanh Lâm lại có tính kiên nhẫn mạnh như thế, chịu đựng sự đau đớn tột cùng này.

“Nếu mà phụ thân biết ta lợi hại như thế thì nhất định sẽ rất vui mừng!” Thanh Lâm tự nói với bản thân.

“Đối với phụ thân ngươi mà nói, đây chẳng là cái gì cả, nếu hai tay của ngươi đều luyện thành thì mới có cái nhìn khác đối với ngươi.” Đế Linh nói.

“Vậy thì tu luyện cả hai tay!” Thanh Lâm quyết định.

“Ngón tay dựa vào lực của cú đấm, cú đấm dựa vào lực của cánh tay, khi mà đánh ra một cú thì hai bên cánh tay phải tích tụ lực, nếu hai bên cánh tay mà luyện thành, đừng nói là ngàn cân, cho dù là hai ngàn cân, ba ngàn cân, thậm chí là năm ngàn cân đi nữa thì đều cũng có thể một cú đánh nát tất cả.” Những lời nói của Đế Linh làm cho Thanh Lâm càng mong chờ.

Luyện cánh tay, so với luyện bàn tay còn khó hơn.

Dựa vào những gì mà Đế Linh nói, đầu tiên là cần phải lấy gậy gỗ đánh nát thịt, sau đó dùng gậy gỗ đánh nát xương, cuối cùng là hấp thụ linh khí của Đại Đế lục để tái sinh tất cả thì coi như là thành công rồi.

Điều này đối với Thanh Lâm mà nói, độ khó lại lần nữa tăng lên.

Cậu không sợ đau mà chỉ sợ không có ai dám dùng gậy gỗ và gậy sắt đánh cánh tay của cậu.

.....

Trở về phủ Thanh Nguyên, Thanh Lâm ở trong phòng suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng tìm hai người làm, một trong hai người, có một người là người lúc trước chuẩn bị nôi cát và sắt nung nóng cho cậu.

Tên của hắn là “Tổng Chân”, người còn lại là “Vương Nhị”.

Nói với bọn họ xong, sắc mặt của Tổng Chân và Vương Nhị trắng bệch, liền quỳ xuống đất, cầu xin, nói: “Tiểu vương tử, nếu nô tài có chỗ nào hầu hạ người không chu đáo, nô tài nhất định sửa. Người... người đừng làm khó chúng nô tài như thế.”

Ai mà tin rằng có phương pháp tu luyện điên cuồng như thế chứ?

Bọn họ nhận định rằng, thứ mà Thanh Nguyên tu luyện nhất định là môn võ công mạnh nhất Thanh Minh công của phủ Thanh Nguyên mà Thanh Minh công lại không phải tu luyện như thế và chuyện lần này của Thanh Lâm, khiến cho bọn họ nghĩ rằng bọn họ đã không chăm sóc chu đáo cho cậu, đã khiến cho tiểu vương tử tức giận.

Thanh Lâm sớm đã dự liệu được như thế, cậu làm mặt căng lên, rồi hét: “Nếu các người không dựa theo lời nói của ta mà làm thì ta sẽ lập tức báo cho mẫu thân ta biết, nói các người ức hiếp ta, rồi kêu mẫu thân ta tìm người đánh các người đến chết.”

“Việc này...” Hai người lộ ra vẻ mặt đau khổ, bọn họ không ngờ rằng, một tiểu vương tử luôn hiền lành, không bao giờ ức hiếp người làm, lại uy hiếp bọn họ như thế.

“Các người yên tâm, ta thật sự là tu luyện, các người hãy đồng ý với ta đi, coi như ta cầu xin các người đấy, được không?” Thanh Lâm lộ ra dáng vẻ cầu xin, nói.

“Đây là mệnh lệnh, ai mà không tuân theo, lập tức sẽ bị đánh đến chết!” Thanh Lâm lại châm thêm lửa vào.

Bọn họ bất đắc dĩ mà đồng ý với cậu.

.....

Phía sau núi của phủ Thanh Nguyên, nơi này rất ít người qua lại, dưới một số tình huống, nếu có người cần đột phá thì mới đến đây để thử thực lực.

Tổng Chân và Vương Nhị đứng một trái một phải, hai người đều cầm gậy gỗ, thấy Thanh Lâm giơ hai cánh tay ra, liền có chút do dự.

Bọn họ đã ở đây kéo dài hết năm phút rồi, lúc đầu có đánh qua bốn lần nhưng đều nhẹ hùi, không có chút lực gì hết.

“Nhanh lên, đừng có mà ở đó lãng phí thời gian.” Thanh Lâm cau mày lại nói.

Hai người bọn họ nhìn nhau, cắn răng, giơ cây gậy gỗ lên cao, “bụp” một tiếng đập vào cánh tay của Thanh Lâm.

Giờ này vốn là mùa đông, chỗ cánh tay bị đập của Thanh Lâm, lập tức sưng tấy lên.

Cậu cố chịu đựng sự đau đớn, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, nói: “Đánh tiếp, đánh vào tất cả chỗ trên cánh tay.”

Vương Nhị và Tổng Chân hoàn toàn suy sụp, gậy gỗ đập lên đánh loạn xạ, cuối cùng, hai cánh tay của Thanh Lâm sưng to lên, một loại cảm giác đau đớn khó nói nên lời truyền khắp cơ thể của cậu.

“Dùng gậy sắt đập!”

Giọng nói của Thanh Lâm dường như đều là la hét lên.

Vương Nhị và Tổng Chân cũng đành chấp nhận, chết thì chết thôi, không chết là tốt nhất, dù sao bọn họ hai người đánh cũng chết, không đánh cũng chết, liều thôi!

“Bụp bụp!”

“Rắc!”

Dưới những đòn đánh của gậy sắt, tiếng xương vụn từ cánh tay của Thanh Lâm truyền đến rất rõ ràng, Vương Nhị và Tổng Chân ngồi bẹp xuống đất, không ngờ là không chịu nổi áp lực, rồi ngất đi.

Không biết qua bao lâu, khi hai người tỉnh lại thì phát hiện ra, tiểu vương tử đang cười tủm tỉm với bọn họ và cánh tay vốn đầy thương tích của tiểu vương tử đã hồi phục lại như lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Không được

“Tiểu vương tử, người... người không sao chứ?” Tổng Chân trừng mắt to ra, hẳn không dám tin nên lúc nói chuyện cũng có chút cà lăm.

“Nhìn xem hai người kia, ta cũng không sao mà hai người lại ngất xỉu đi.” Thanh Lâm bĩu môi, gương mặt mang một chút kiêu ngạo và khinh thường.

Khuôn mặt của Tống Chân và Vương Nhị đỏ lên, trong lòng thì thầm, người đương nhiên là không sao và người cũng không biết hai bọn ta đã chịu đựng áp lực lớn đến cỡ nào, nếu người mà có mệnh hệ gì thì bọn ta nhất định sẽ bị chu di cửu tộc.

“Tiếp nào.” Thanh Lâm đưa cánh tay ra.

“Còn tiếp sao?”

Hai người Tống Chân giật mình nhưng thấy Thanh Lâm không có xảy ra việc gì, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm và cũng không chú ý đến hai cánh tay đang bắt đầu trở nên trong suốt của Thanh Lâm, hai người lại cầm lấy gậy gỗ và gậy sắt lên, cắn răng mà đập.

Lần này, bọn họ hai người không có ngắt xiu, bọn họ chỉ thấy trên trán của Thanh Lâm toát ra mồ hôi lạnh, răng cắn chặt cành gỗ, hai mắt nhắm lại, khoanh chân ngồi xuống.

Bọn họ không biết Thanh Lâm đang hấp thụ linh khí nhưng bọn họ cảm nhận được một cảm giác sáng khoải đang chạy khắp cơ thể của bọn họ, đây là nhờ vào Thanh Lâm, được khá nhiều linh khí xâm nhập vào cơ thể, thanh trừ tạp chất.

Hai tiếng sau, hai người đều ngơ ra.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy cánh tay của Thanh Lâm, từ những cục sưng đỏ đến đáng sợ dần dần chuyển đổi, hồi phục, cuối cùng, hình thành một ánh sáng màu đỏ.

Ánh sáng màu đỏ đó sáng lấp lánh mấy lần là liền biến mất đi, hai người dùng sức xoa xoa đôi mắt của mình, tuy là kinh ngạc nhưng bọn họ biết bọn họ tuyệt đối không có nhìn sai!

“Tiểu vương tử, thứ mà người tu luyện... có phải là công phu của Thanh gia không?” Tống Chân nhin không được hỏi.

Không ngờ Thanh Lâm trừng hấn một cái, rồi nói: “Ngươi nhìn không giống à?”

“Giống, giống... là công phu của Thanh gia, là công phu của Thanh gia.” Tống Chân nuốt nước miếng, hấn biết tiểu vương tử không muốn người khác biết loại công pháp này.

.....

Tu luyện thế này đã kéo dài cho đến mặt trời lặn xuống, hai cánh tay của Thanh Lâm khi mà hồi phục, ánh sáng màu đỏ không ngừng sáng lấp lánh, mỗi một lần tu luyện, thời gian của ánh sáng lấp lánh màu đỏ đó cũng đều tăng thêm.

“Được rồi.”

Dưới ánh nắng hoàng hôn, Thanh Lâm thở nhẹ, nói: “Lấy ngọc bội của ta, đến phòng thanh toán nhận mười lượng bạc, coi như thù lao của các ngươi vậy.”

“Cảm ơn tiểu vương tử!”

Hai người rất vui mừng, tiền công mỗi tháng của bọn họ, chỉ có mười lượng bạc, bọn họ không ngờ chỉ một ngày như thế thôi thì có nhiều lợi ích đến thế đương nhiên là rất mừng rồi.

“Vương Nhị, Tiểu Hồng của Quê Lan phường hôm nay là của ta, ta cấm ngươi giành với ta.”

“Có mười lượng này, ta cũng chẳng thèm Tiểu Hồng!”

Nhìn bóng dáng từ từ đi xa của hai người, mép môi của Thanh Lâm nở nụ cười.

Phương pháp tu luyện này, rất cực khổ, rất đau khổ nhưng thu hoạch cũng là rất lớn.

Thanh Lâm không biết năng lực hiện giờ của bản thân đã thuộc đai thứ mấy của người học võ, bởi tu thân thể và tu luyện linh khí là khác nhau, trước khi Đế Linh xuất hiện, cậu chưa bao giờ nghe qua phương pháp luyện tập thân thể như thế, chỉ nghe nói có người trước khi chưa trở thành người học võ thì đã có thể hấp thu linh khí của trời đất.

Loại “linh vật” này, thực tế là do linh khí của thiên địa tạo ra, theo tuổi tác rồi từ từ lớn lên.

Giờ đây cậu có thể trực tiếp hấp thu linh khí của trời đất, như thế cũng bớt đi phần khó khăn nào khi đi tìm linh vật.

Đương nhiên, linh khí với linh vật không thể so với nhau, hai thứ này, giống như là mây đen với nước mưa, một loại là thể khí, một loại là ở trạng thái chất lỏng thì sao có thể có so với nhau được?

Nếu có cơ hội, nhất định phải đi tìm kiếm và thu hoạch linh vật.

.....

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, chớp mắt một cái, lại là một mùa xuân.

Sau khi qua Tết, Thanh Lâm sẽ là mười một tuổi.

Và cho đến hôm nay, cậu đã bắt đầu tu luyện đôi chân của mình, giống như Đế Linh đã nói, ngón tay dựa vào lực của bàn tay, bàn tay dựa vào lực của cơ bắp, cơ bắp dựa vào lực chân.

Nếu không có đôi chân, cho dù là tung ra đấm không cũng không có tác dụng lớn gì cả.

Tu luyện đôi chân, tăng lực cho đôi chân, tăng tốc độ cho đôi chân, đợi đến khi tu luyện xong đôi chân thì sẽ tới cơ thể.

Vẫn là Tống Chân và Vương Nhị, hai người đã quen với việc này, mỗi khi Thanh Lâm đến tìm bọn họ, mỗi ngày cũng đều cho mười lượng bạc, khiến hai người bọn họ vui đến nỗi không nói nên lời.

Cầm Uyển từng phát hiện ra có gì không đúng, Vương Nhị và Tống Chân hai người này mỗi ngày cũng đến phòng thanh toán để nhận ngân lượng, đến hôm nay, cũng đã lấy ít nhất hơn ngàn lượng rồi.

Nhưng mỗi lần hai người này đến lấy đều cảm ngọc bội của Thanh Lâm và mỗi lần kiểm Thanh Lâm thì Thanh Lâm cũng đều kiểm có cho qua, tuy biết Thanh Lâm đang nói dối nhưng nàng vẫn không có nói gì nhiều.

Nàng cảm thấy có thể là do Thanh Lâm không thể tu luyện được, trong lòng cũng rất buồn phiền nên lấy việc tiêu tiền để giải quyết sự phiền muộn đó, nói tóm lại, phủ Thanh Nguyên không quan tâm đến mấy ngàn ngân lượng đó.

Đêm ba mươi, hai cha con Thanh Nguyên và Thanh Thiên cũng rút ra được thời gian để trở về phủ Thanh Nguyên.

Từ đại bộ lạc cũng phải ăn tết nên hai bên đều rất ăn ý mà tạm dừng chiến tranh lại.

Cầm Uyển tuy không muốn cho Thanh Thiên tham gia quân ngũ nhưng thánh chỉ của Đại đế Vũ Chiêu đã buông xuống nên nàng chỉ có thể mà than khổ thôi.

“Tỷ tỷ, cuộc sống trong quân có tốt không? Có vui không?” Thanh Lâm mở hai mắt to ra nhìn Thanh Thiên, vẻ mặt đầy hy vọng, hỏi.

Lâu rồi không gặp, Thanh Thiên càng trở nên xinh đẹp hơn, mái tóc dài buộc sau đầu, khuôn mặt càng ngày càng thanh tú, ngũ quan tinh xảo của nàng giống như ông trời cố ý điêu khắc ra vậy, kèm theo đó là da mặt trắng ngần, khuôn mặt căng mọng nước của nàng, dáng người cao gầy bị bộ quân phục bó đến mức hiện ra những đường cong gợi cảm, khí chất vừa sắc bén vừa thoát tục, cho người khác một cảm giác rất tiêu sái, anh tuấn.

Chỉ là, mấy tháng trong quân đội, khiến tính cách đơn thuần vốn có của Thanh Thiên đã mất đi, bởi nàng đã chứng kiến vô số chuyện chém giết lẫn nhau nên trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, giờ có một loại cảm giác mệt mỏi và sự thoải mái khi trở về nhà.

“Không vui gì hết, đệ đừng tham gia quân ngũ, đệ tham gia việc chính sẽ tốt hơn.” Thanh Thiên nhìn vẻ mặt tràn đầy hy vọng của Thanh Lâm, sờ vào đầu của cậu, rồi nói: “Nghe nói đại diện của hoàng đế có rất nhiều con gái xinh đẹp và còn có những công chúa của hoàng thất, sau này nếu đệ có thể tham gia việc chính thì có thể lấy một cô dâu môn đăng hộ đối xinh đẹp về nhà rồi.”

“Đệ còn nhỏ, cần gì mà cưới gấp như vậy chứ!” Thanh Lâm bĩu môi, khuôn mặt lộ ra chí hướng, nói: “Đệ không có hứng thú với chính trị, ngày nào cũng đấu đá nhau, lừa gạt lẫn nhau. Đệ muốn giống tỷ tỷ, cười ngửa tung hoành trên chiến trường giết giặc, đó mới là mục tiêu mà đệ luôn hướng tới.”

“Không được!”

Lần này, không phải Cầm Uyển mở miệng nói mà là Thanh Thiên cản lại, nói: “Vào quân đội có gì tốt chứ? Đệ không được đi!”

“Tại sao...” Thanh Lâm bĩu môi, âm thanh rất thấp, nghe trông có vẻ như rất buồn. Khi tỷ tỷ tức giận, cậu cũng rất là sợ.

Tại sao ư?

Trong lòng Thanh Thiên cười khổ.

Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, nàng đã xem nhiều lần chết trong tay giặc, nếu không phải người khác kịp thời cứu giúp thì nàng đã sớm mất mạng rồi.

Nàng không sợ chết nhưng sợ người nhà chết, nhất là Thanh Lâm, người mà nàng thương nhất, đệ đệ duy nhất của nàng.

Thanh Lâm không tu luyện được mà một mực đòi tham gia quân ngũ, đây chẳng phải là tự đâm đầu vào chỗ chết sao?

Những món ngon của bữa cơm đêm ba mươi từ từ xuất hiện trên bàn ăn, Cầm Uyển và Thanh Nguyên ngồi trước mặt Thanh Lâm, rất là tự giác không bàn về những chuyện trong quân đội, khiến cho trong lòng tràn đầy hy vọng của Thanh Lâm có chút thất vọng.

“Ngày mai mừng một, Lôi Minh chắc sẽ đến hỏi cưới.” Thanh Nguyên gấp một ít thức ăn vào chén của Thanh Lâm và Thanh Thiên, rồi nhìn Thanh Thiên, nói: “Con nghĩ sao về chuyện này?”

Thanh Thiên im lặng, trong mấy tháng này ở trong quân đội, nàng đã trải qua vô số lần chém giết nên tính cách của nàng sớm đã trưởng thành, sẽ không nghĩ cái gì thì sẽ là cái đó.

“Hỏi cưới?” Thanh Thiên im lặng chưa trả lời thì Thanh Lâm đã ngờ ngác hỏi: “Hỏi cưới cái gì?”

“Lôi Minh thích tỷ tỷ của con, muốn tỷ tỷ con gả cho hắn.” Thanh Nguyên nói.

“Không được!”

Thanh Lâm đập bàn, đứng dậy nói: “Bộ dạng của Lôi Minh, mỗi lần con nhớ ra là con lại tức. Tỷ tỷ xinh đẹp như thế, sẽ có rất nhiều con trai cho tỷ tỷ chọn lựa, dựa vào cái gì mà tỷ tỷ phải gả cho hắn?”

“Đưa con này...” Cẩm Uyển và Thanh Nguyên nhìn nhau, đều lắc đầu cười khỏ.

“Ăn cơm trước đi, chuyện của ngày mai, ngày mai hãy nói.” Thanh Thiên trong cổ họng có vẻ rất điềm tĩnh.

.....

Sáng sớm hôm sau, Thanh Thiên và Thanh Lâm đứng trước sảnh, khác với ngày thường là hôm nay Thanh Lâm không còn cầm lọ sưỡi trong tay nữa mà là giống như một đàn ông thực thụ vậy.

“Không ngờ đệ cũng thích trưng diện nữa, tóc cũng nhuộm thành màu tím nhưng mà trông rất đẹp.” Thanh Thiên tranh thủ lúc rảnh rỗi rất chọc Thanh Lâm.

“Đệ không có!” Hai má của Thanh Lâm phồng lên, nói: “Đệ cũng không biết vì sao tóc của đệ không thể trở lại màu đen giống như trước được nữa, biến thành như thế này, đệ cũng rất phiền não lắm.”

Thực sự, từ lúc bắt đầu luyện tập thân thể thì tóc của Thanh Lâm liền biến thành màu tím, điều này khiến người khác rất kinh ngạc và cậu cũng không tra ra được là do lý do gì.

Rất nhiều người cũng suy nghĩ như Thanh Thiên, đều cho rằng Thanh Lâm đi nhuộm tóc tím nhưng bởi vì là do xấu hổ nên không dám thừa nhận. Không thể phủ nhận rằng, cái đầu tím này của cậu, thực sự rất đẹp khiến cho khuôn mặt thanh tú của cậu, tăng thêm một chút ma mị.

“Đệ đã lớn như vậy rồi, qua mấy năm nữa, con gái theo đuổi đệ nhất định sẽ rất nhiều.” Thanh Thiên nhẹ nhàng sờ cái đầu tím của Thanh Lâm.

Thanh Lâm muốn mở miệng nói thì lúc này đây, bên ngoài cửa xuất hiện một đám người, người đi trước chính là Trấn Tây vương Lôi Chấn và hai con của hắn là Lôi Minh, Lôi Xung.

Phía sau bọn họ, một đoàn người xách theo sính lễ, tổng cộng có tám cái rương, vật bên trong trông như có vẻ rất nặng vậy, bởi những người xách sính lễ đó trông rất là mệt mỏi.

“Tỷ tỷ, là bọn họ.” Thanh Lâm nắm chặt tay của Thanh Thiên, chuyện hỏi cưới mà hôm qua phụ thân nói, từ hôm qua tới giờ, cậu vẫn luôn để trong lòng.

Từ lúc sáu tuổi cậu chịu uất ức ở chỗ Lôi Minh năm đó thì Thanh Lâm đã không còn nhìn thấy hắn nữa, có thể là do xảy ra cuộc chiến của tứ đại bộ lạc nên bốn năm trở lại đây, mừng một tết cũng không có qua lại.

Hôm nay là lần thứ hai Thanh Lâm gặp mặt Lôi Minh.

Và cho đến hôm nay, thân thể của Lôi Minh càng cường tráng hơn, cao một mét tám, da đen hơn một chút và cho người ta một loại cảm giác rất là khỏe khoắn.

Nói thực một câu, Lôi Minh không xấu.

Thấy Lôi Chấn dẫn theo cả đoàn người đến, Thanh Nguyên sao không hiểu ra là lý do gì, trong lòng than thở một tiếng, trên mặt thì lộ ra nụ cười, đi lên phía trước, nói: “Lôi huynh sao lại đến đây vậy?”

Lôi Chấn biết Thanh Nguyên đã biết mà còn hỏi, liền cười lớn, nói: “Thanh Nguyên huynh nói đùa rồi, mấy tháng nay, đệ quan sát thấy Lôi Minh và Thanh Thiên rất ăn ý với nhau, hôm qua, Lôi Minh cũng nói với đệ, rằng có ý với Thanh Thiên đây và quyết cưới Thanh Thiên, không phải là Thanh Thiên sẽ không cưới. Sau một hồi suy nghĩ, đệ cũng quyết định, hôm nay đưa Lôi Minh tới đây, đến để hỏi cưới.”

Lôi Minh rất biết nắm bắt thời cơ, hắn liền đi lên phía trước, nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của Thanh Thiên, vẻ mặt hắn lộ ra vẻ ái mộ, nói: “Thanh Thiên, ta rất thích nàng, nàng gả cho ta nha!”

“Không được!”

Thanh Thiên chưa trả lời thì Thanh Lâm đã trực tiếp hét lên: “Tính cách của người rất ngông cuồng, hồi trước còn ức hiếp ta và tỳ tỳ ta, muốn tỳ tỳ gả cho người, người đầu tiên không đồng ý chính là ta!”

Lôi Minh ngơ ngác, chuyện năm đó hắn đã sớm quên rồi, hắn không khỏi cười khỏ, nói: “Thanh Lâm đệ đệ, chuyện lần đó ta xin lỗi đệ, tuổi trẻ không hiểu chuyện, là lỗi của ta.”

“Không được! Là không được!” Ngữ khí của Thanh Lâm rất kiên quyết.

“Chuyện này...” Lôi Minh không còn cách nào mà quay về phía của Lôi Chấn, rồi nhìn ông.

Hắn thực sự rất thích Thanh Thiên, và lại hai người ở trong quân, luôn giúp đỡ lẫn nhau, tuy không biết Thanh Thiên nghĩ sao nhưng bản thân hắn đã thâm thương trọng nhớ nàng.

Dưới sự rèn luyện của quân đội, đã rèn đi tính cách ngang ngược của hắn nên giờ hắn đối đãi với Thanh Lâm đã không còn ngạo mạn như lúc trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đồng ý

“Sớm nghe nói tiểu vương tử của phủ Thanh Nguyên thông minh từ nhỏ, ăn nói lanh lợi, hôm nay nhìn thấy, quả thật là danh bất hư truyền.”

Lôi Chấn đến đây là để hỏi cưới, tất nhiên sẽ không nói những câu nói khó nghe.

Hắn biết Thanh Lâm còn nhỏ nhất định sẽ thích nghe những lời nịnh nọt nhưng hắn không ngờ Thanh Lâm không những không nghe mà còn “hừ” một tiếng, nói:

“Cho dù ông có nói dễ nghe như thế nào thì ta vẫn không đồng ý tỳ tỳ gả cho Lôi Minh.”

“Chuyện này phải xem Thanh Thiên muội muội có đồng ý không?”

Lôi Chấn và Lôi Minh không còn cách nào, còn Lôi Xung thì cau mày lại.

Thanh Thiên trầm ngâm hồi lâu, nhìn đôi mắt tràn đầy kỳ vọng của Lôi Minh, rồi nhẹ giọng nói:

“Người mà đệ đệ ta nhìn trúng thì ta mới xem xét suy nghĩ.”

Lôi Minh giống như bị sét đánh trúng, bởi đây là lời từ chối một cách gián tiếp.

Chân mày Lôi Chấn cau lại, nhìn về phía vợ chồng Thanh Nguyên, nói:

“Nếu ánh mắt của tiểu vương tử quá cao, xem thường người phạm chẳng lẽ Thanh Thiên công chúa cả đời này cũng sẽ không lấy ai sao?”

Thanh Nguyên hiểu ý, do dự một hồi, rồi nói như thế:

“Lôi huynh, thực sự mà nói, ta cũng cảm thấy Thanh Thiên còn quá nhỏ, chưa đến tuổi để gả. Và lại, Thanh Nguyên ta cũng chỉ có một đứa con gái này nên trong lòng có chút không nỡ. Hay là qua thêm mấy năm nữa, nếu Lôi Minh và Thanh Thiên yêu nhau thì chúng ta cùng tổ chức một hôn sự thật linh đình, huynh thấy sao?”

Lôi Chấn biết Thanh Nguyên đang giữ lại thể diện cho hắn nhưng trong lòng hắn có chút kiêng kỵ, lúc đầu nói:

“Tứ đại bộ lạc đang âm thầm hành động, qua mấy năm nữa, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Và lại... Thiếu thủ lĩnh của tộc Đại Mông cũng nhắm vào Thanh Thiên công chúa nên hôn sự này mong Thanh Nguyên huynh hãy suy nghĩ kỹ.”

“Không cần suy nghĩ nữa!” Thanh Lâm lại lần nữa mở miệng, nói:

“Ta sẽ không để cho tỳ tỳ ta gả cho Lôi Minh!”

Thanh Thiên cười một tiếng, nụ cười của nàng giống như đóa hoa nở rộ, khuynh quốc khuynh thành, không ít người xem xong cũng điều ngó người ra, rồi thâm nghĩ trong lòng, khó trách Lôi Minh lại quyết lấy nàng cho bằng được.

Nàng nhẹ nhàng sờ sờ cái đầu tím của Thanh Lâm, nhìn về phía Lôi Minh nói:

“Người tạm thời trở về trước đi, chuyện hôn ước không cần phải gấp, trước mắt là đang trong trạng thái tấn công tứ đại bộ lạc, đợi khoảng thời gian này qua đi thì mới hẳn nói tiếp.”

Thanh Thiên đã mở miệng tiễn khách, trong lòng của Lôi Minh tuy có chút thất vọng nhưng cũng đành chịu, chỉ có thể than thở, nói: “VẬY CŨNG TỐT, NÀNG HÃY CỐ GẮNG CHÚ Ý GIỮ GÌN SỨC KHỎE CHO TỐT.”

Lôi Chấn và Lôi Xung cũng không còn cách nào khác, cuối cùng, vẫn phải xách sình lễ lên, rời khỏi phủ Thanh Nguyên.

Nhìn bóng lưng của bọn họ rời đi, Thanh Thiên nhìn Thanh Lâm, hỏi:

“Sao để lại kiên quyết như thế, là do lúc trước hấn ức hiếp đệ, phải không?”

“Có một chút.” Thanh Lâm lắc cái đầu mình một cái, giống như rất vui vẻ, nói: “Quan trọng nhất là, đệ biết tỷ tỷ sau khi gả đi thì phải rời khỏi phủ Thanh Nguyên, đệ không đành rời xa tỷ tỷ.”

Thanh Thiên cười, nàng không có nói câu “nhưng tỷ tỷ cũng không thể cả đời mà không gả cho ai được”, chỉ là gật gật đầu đồng ý, nói:

“Ừ, đệ không nỡ xa tỷ tỷ thì tỷ tỷ sẽ không đi.”

.....

Sau bữa cơm tối, Thanh Lâm lại lần nữa đề nghị tham gia quân ngũ.

Cầm Uyển cuối cùng cũng tức lên, nói:

“Hai người chị em các con, một người quyết sống chết cũng phải tham gia quân ngũ cho bằng được, còn một người sau khi cùng phụ thân bày ra âm mưu đó rồi vào quân đội, không suy nghĩ vì ta một chút sao? Nếu một trong ba người các người ở trong quân đội có mệnh hệ gì thì cuộc sống sau này của ta sẽ sống như thế nào đây?”

Khuôn mặt già của Thanh Nguyên đỏ lên, đích thực, chuyện Thanh Thiên tham gia quân đội, chính là âm mưu của hấn, Thanh Thiên và Đại đế Vũ Chiêu.

Nhưng hấn cũng phải đành chịu thôi, Thanh Lâm không thể tu luyện được, phủ Thanh Lâm không có người nối dõi, để Thanh Thiên một đứa con gái vào trong quân đã khiến cho nhiều người chê cười, nếu mà Thanh Thiên cũng không tham gia quân đội thì phủ Thanh Nguyên e rằng sẽ bị nước miếng của người đời nhấn chìm.

“Mẫu thân, con có thể tu luyện được rồi!” Thanh Nguyên lấy dũng khí ra nói: “Mẫu thân người không phải luôn nghi ngờ dạo gần đây con đang làm gì sao? Là con đang tu luyện đó ạ!”

Thanh Nguyên kinh ngạc, thần sắc trong mắt phát sáng, chẳng lẽ ba cây linh vật đó đã phát huy tác dụng?

“Người học võ tu luyện là bắt đầu nâng tảng đá nặng một cân. Người ta nâng tảng đá nặng trăm cân mới gọi là tu luyện, còn con nâng tảng đá nặng một cân cũng coi là tu luyện sao, nếu ở trong cuộc chiến, gặp kẻ thù có thể nâng tảng đá nặng ngàn cân thì sao, lúc đó con sống nổi chứ?” Cầm Uyển không tin, chỉ cho là Thanh Lâm vì muốn tham gia quân ngũ mà tìm cái cớ này.

“Không phải!” Thanh Lâm vội vã nói:

“Mẫu thân, người không tin thì hãy xem con đây!”

Vừa nói xong, cậu liền chạy vèo ra ngoài.

Cầm Uyển và Thanh Nguyên hai người nhìn nhau, chân mày cau lại, lo lắng giữa trời gió tuyết bão bùng này, Thanh Nguyên sẽ xảy ra chuyện nên hai người liền vội vã chạy theo sau.

Còn Thanh Thiên, khi Thanh Nguyên chạy đi thì nàng đã đuổi theo cậu.

Bốn người đi đến phía sau núi, tuyết rơi dữ dội, tiếng gió vừa lớn và dài, những cây lớn đã rụng hết lá cũng phát ra tiếng xào xạc.

Thanh Lâm kiếm được một tảng đá nặng gần ngàn cân, hít thở nhẹ, dưới chân đột nhiên phóng lực ra, tốc độ cực nhanh, khi sắp đến gần tảng đá lớn đó, cánh tay phải liền tung ra một cú đâm.

“Beng!”

Tiếng nổ cực lớn đến truyền đến, Cầm Uyển và Thanh Nguyên, Thanh Thiên ba người ngơ ngác người ra, bọn họ chỉ thấy tảng đá nặng ngàn cân ấy trực tiếp nổ tung, hóa thành đá nhỏ, rơi rớt xung quanh.

Trên thực tế, khi Thanh Lâm luyện thành công hai bàn tay thì đã có thể một cú đâm đánh nát tảng đá lớn nặng ngàn cân đó. Sau khi luyện thành hai bắp tay, lực đạo càng cao, càng có thể đánh nát tảng đá lớn nặng năm ngàn cân thành bụi.

Và hôm nay, đôi chân cũng đã luyện thành, Thanh Lâm chưa từng thử qua nhưng cậu cảm thấy, tảng đá nặng khoảng bảy ngàn cân, bản thân cậu cũng có thể đánh nát.

“Đây...”

Cầm Uyển thật sự là không dám tin vào mắt mình, một thiếu niên cơ thể từng suy nhược, nhiều bệnh, một con gió thổi qua cũng có thể ngã, giờ đây, lại có thể dùng một cú đánh nát tảng đá nặng ngàn cân sao?

“Đệ đệ lợi hại quá!” Thanh Thiên không ngừng vỗ tay một cách vui vẻ, khuôn mặt xinh đẹp của nàng cũng bởi vì sự lạnh giá mà có chút đỏ lên.

Còn Thanh Nguyên thì nắm chặt hai bàn tay lại, toàn thân run rẩy, trong lòng hấn càng chấn động, Cầm Uyển mang thai mười năm, mất hết ba ngày mới sinh được ra thì sao có thể là người phạm được!

Phù Thanh Nguyên ta có hy vọng rồi!

“Phụ thân, giống con như vậy, được tính là đại thứ mấy của người học võ ạ?” Thanh Lâm tu sửa thân thể, không giống với tu luyện linh khí nên luôn nghi hoặc cấp độ lực đạo của bản thân.

Thanh Nguyên vui đến tột cùng, nói: “Một cú đánh nát tảng đá ngàn cân, có thể tính là đại thứ sáu của người học võ.”

“Đại thứ sáu của người học võ...” Thanh Lâm thì thầm trong miệng, sau đó nhìn về Thanh Thiên, nói: “Bây giờ tỷ tỷ đại thứ mấy vậy?”

“Thiên chất của tỷ tỷ con rất mạnh, sớm đã là đại thứ chín của người học võ, có thể đánh nát tảng đá lớn trăm cân, nếu đột phá lần nữa là sẽ bước vào cảnh giới hậu thiên.” Thanh Thiên chưa lên tiếng thì Thanh Nguyên đã lên tiếng trước, có thể thấy được trong lòng hấn vui vẻ biết chừng nào.

Thực sự, hấn phải vui mừng, thiên chất của Thanh Thiên là từ trước đến giờ chưa có, người khác là không thể so sánh được, hấn đã từng nhiều lần ao ước, nếu thiên chất này xuất hiện trên thân thể của Thanh Lâm thì tốt biết mấy, bởi Thanh Thiên dù sao đi nữa cũng là con gái.

Và hôm nay, cái ước muốn của hấn chưa biến thành sự thật nhưng Thanh Lâm có thể tu luyện được thì cũng đã có hy vọng rồi!

“Vậy Lôi Minh là đại thứ mấy của người học võ?” Thanh Lâm lại hỏi.

“Đại thứ bảy.” Đôi mắt to của Thanh Thiên dịu dàng nhìn lấy Thanh Lâm, nói: “Hấn có thể dùng một cú đấm đánh nát tảng đá lớn bảy ngàn cân.”

Thanh Lâm gật đầu nhưng trong lòng lại là rất vui mừng, cái thằng đó mà dám ức hiếp bản thân cậu lần nữa thì cậu nhất định sẽ xử đẹp hấn!

Thanh Lâm tu luyện, có thể nói là một cú bay vọt lên trời, lấy thiên chất của Thanh Thiên ra so cũng không thể nào có thể so sánh với Thanh Lâm.

Không phải Thanh Lâm thiên chất hơn người mà là do công pháp quá mạnh, công pháp bản đồ cấp bảy của đại gia tộc thì một tinh cầu phế thải của bản đồ cấp một sao có thể so sánh được.

“Mẫu thân, con có thể tham gia quân ngũ không?” Thanh Lâm nhìn Cầm Uyển một cách kỳ vọng.

Cầm Uyển liếc nhìn Thanh Nguyên một cái, thấy hấn cúi đầu xuống không nói, trong lòng than nhẹ, nói: “Hãy để cho ta suy nghĩ...”

Thanh Nguyên rất khó xử, trong lòng nàng hiểu rất rõ, nếu Thanh Lâm có thể tham gia quân ngũ, thực sự là sẽ làm cho Thanh Nguyên nở mày nở mặt và con trai tham gia quân ngũ là lẽ đương nhiên rồi, nếu biết có thể tu luyện mà lại không được phép tham gia quân ngũ nhất định sẽ cho người khác chê cười.

Mùng năm Thanh Nguyên và Thanh Thiên phải rời khỏi nhà, nếu Cầm Uyển đồng ý thì Thanh Lâm có thể tham gia quân ngũ.

.....

Thanh Thiên mấy ngày này về nhà, Thanh Lâm liền không có đi tu luyện, cậu luôn chơi đùa với Thanh Thiên, những ngày như thế, cần phải trân trọng.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Lâm ăn sáng xong, đang ở sân võ cùng Thanh Thiên xem náo nhiệt, không ngờ Lôi Minh lại đột nhiên đến.

“Ngươi đến đây để làm gì?” Thanh Lâm liếc nhìn Lôi Minh, cậu cảm thấy Lôi Minh càng ngày càng không ưa nhìn.

Lôi Minh cười ngai ngừng một tiếng, sờ sờ đầu, nói với Thanh Thiên: “Ta có chuyện tìm Thanh Lâm.”

Thanh Thiên im lặng, gật đầu nhẹ, rồi một mình đi về phía sân võ, vừa đi vừa nói: “Không được ức hiếp đệ đệ của ta.”

“Đâu dám...”

Lôi Minh cười tươi, thấy Thanh Thiên cuối cùng cũng đi xa rồi, mới vui vẻ từ trong lòng lấy ra một cái hộp ngọc.

Chất liệu của hộp ngọc long lánh, gần như là trong suốt, có thể từ ngoài nhìn vào bên trong, không ngờ lại là một cây “Hỏa Linh thảo” tỏa ra hương thơm

linh dược, vật này là linh vật, giống như ba cây linh vật mà Đại đế Vũ Chiêu ban cho.

“Thanh Lâm đệ đệ, ta nghe nói thân thể của đệ luôn rất suy nhược, giống như bị nhiễm phong hàn vậy. Đây là cây Hoa Linh thảo mà ta mới ăn... lấy từ nhà đến, có thể trị dứt bệnh phong hàn, rất là quý hiếm.”

Lôi Minh giống như có chút không nỡ nhưng một lúc sau, hần cắn răng, đẩy đến trước mặt Thanh Lâm, nói: “Tặng cho đệ đó!”

Thanh Lâm kinh ngạc, cái cây linh vật này, giá bán vô cùng đắt nên Đại đế Vũ Chiêu chỉ mới ban ba cây cho cậu, còn Lôi Minh lại hai tay dâng hiến ra.

“Ta không lấy.” Thanh Lâm suy nghĩ một hồi, trực tiếp từ chối, nói: “Cảm ơn ý tốt của người nhưng tỷ tỷ của ta so với Hoa Linh thảo này còn quý hơn nhiều.”

“Đệ...”

Lôi Minh rất là bất đắc dĩ, linh vật cũng không lấy? Vậy hần muốn cái gì?

“Thanh Lâm, ta thực sự rất thích tỷ tỷ của đệ, thật sự là rất thích. Thái độ lần trước của ta đối với đệ thật sự là không đúng nhưng lúc đó, ta còn trẻ tuổi nên hay dễ nổi nóng mà! Và lại, hôm nay ta đến đây chính là muốn đích thân tạ lỗi với đệ, cho dù đệ có chấp nhận hay không thì cây Hoa Linh thảo này, ta cũng sẽ cho đệ!” Lôi Minh trực tiếp đặt cái hộp ngọc vào tay của Thanh Lâm.

“Vậy thì ta cảm ơn.” Thanh Lâm ôm cái hộp ngọc, chạy đi thật xa.

“A, sao đệ nói đi là đi vậy...”

Lôi Minh muốn đuổi theo nhưng bị Thanh Lâm trừng một cái, rồi buồn bã dừng chân lại.

Hần rất hối hận, sao lúc đó hần lại nói chuyện thiếu suy nghĩ thế, cộng thêm Thanh Lâm nhận lấy cây Hoa Linh thảo rồi cũng không chịu mở miệng nói chấp nhận hần nên hần chỉ có thể rời khỏi phủ Thanh Nguyên trong một tâm trạng không vui.

Mấy ngày sau, bóng hình của Lôi Minh luôn luôn xuất hiện trong phủ Thanh Nguyên và mỗi lần đến cũng đều đi tìm Thanh Lâm, không phải tặng cái này thì là tặng cái kia, một số người làm cũng nghe được một số chuyện nên mỗi lần nhìn thấy hần cũng cười, đường đường là con trai của Trấn Tây vương mà lại bị tiểu vương tử hành hạ đến khổ sở như thế.

Nhưng cho dù Lôi Minh có dụ dỗ như thế nào thì Thanh Lâm cũng không có mở miệng đồng ý.

.....

Mùng bốn tháng giêng, đêm, gió tuyết nổi lên, ma khóc sôi hú.

Bên ngoài tuyết rơi đầy nhưng bên trong phòng chính là cực kỳ náo nhiệt, một nhà bốn người đoàn tụ bên nhau, Thanh Lâm nói chuyện cậu dày vò Lôi Minh như thế nào khiến cho vợ chồng Thanh Nguyên và Thanh Thiên đều bật cười.

Thanh Lâm nuốt thức ăn xuống miệng, rồi ngược đầu lên nhìn Cẩm Uyển, nói: “Mẫu thân, người suy nghĩ đến đâu rồi?”

Cậu vừa nói xong, cả phòng im phăng phắc, chỉ nghe tiếng nước sôi đang sôi sùng sục trong nồi.

Thanh Nguyên không dám mở miệng nói, còn sắc mặt của Thanh Thiên thì hơi phức tạp, nói thật, nàng không hi vọng Thanh Lâm sẽ tòng quân.

“Ây...”

Không lâu sau, trong phòng truyền ra tiếng than thở của Cẩm Uyển, nàng giống như đã già đi thêm vài tuổi, hạ thấp giọng nói:

“Nếu con đã cố chấp như thế thì ta còn có thể nói gì được nữa? Ta chỉ hi vọng con ở trong quân đội làm việc gì cũng cẩn thận, giữ gìn sức khỏe, đợi đến lúc trở về thì hãy trả lại cho ta một đứa con hoàn chỉnh.”

Cẩm Uyển đồng ý, trong lòng của Thanh Lâm vốn phải vui vẻ nhưng không biết vì sao, nghe xong những lời này của mẫu thân, trong lòng của Thanh Lâm có chút khó chịu không vui.

Đúng vậy, cậu cũng đi thì ở nhà chỉ còn một mình mẫu thân rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Lăn đầu vào trong quân

Thương con mà con bất hiếu.

Cuối cùng, Thanh Lâm vẫn chọn tòng quân.

Cậu đã trưởng thành rồi, cũng đã biết được sự đời, cậu biết nếu cậu mà không tòng quân thì phụ thân cậu nhất định sẽ bị người đời chửi, và lại, cậu cũng thực sự rất thích cái loại cuộc sống được cưỡi ngựa chạy trên chiến trường, vô tư giết chết kẻ địch.

Buổi sáng mừng năm, tuyết phủ khắp mặt đất, trận tuyết này giống như mãi mãi không bao giờ dừng lại vậy.

Dưới ánh mắt đầy lưu luyến của Cẩm Uyển, Thanh Lâm gạt nước mắt đi rồi tạm biệt nàng, theo Thanh Nguyên rời khỏi.

Lần đi này, ít nhất cũng là nửa năm.

Trong nhất thời không nhìn thấy bóng hình gầy gò của Cẩm Uyển, tâm trạng hồ thẹn trong một phút chốc liền tràn đầy trong đầu cậu nhưng cậu không có hối hận.

Dưới lớp tuyết được phủ đầy trên mặt đất xe ngựa càng lúc càng đi xa, cuối cùng cũng bị chôn vùi đi...

.....

Từ khi sinh ra, mười một năm trở lại đây, đây là lần đầu tiên Thanh Lâm xa nhà.

Xe ngựa từ từ di chuyển, phong cảnh xung quanh dần vào mắt cậu, cái loại cảm giác lưu luyến và hồ thẹn của cậu cũng đã dần dần biến mất đi một chút.

Vén rèm xe lên, đôi mắt vừa to lại vừa sáng của Thanh Lâm nhìn ra ngoài một cách hiếu kỳ.

Hai bên đường đều là cây cối, lá trên cây cũng đã rơi xuống hết, toàn thân óng ánh, lộ ra một mảng tuyết trắng.

“Đệ đệ, trong quân không giống như ở nhà, chế độ trong quân rất nghiêm, kẻ địch cũng thường xuyên đánh lên nên đệ tuyệt đối phải cẩn thận.” Thanh Thiên nhẹ nhàng sờ đầu của Thanh Lâm, giọng nói có chút phiền muộn.

Đến nay nàng cũng đã hiểu, Cẩm Uyển tại sao lại không hy vọng Thanh Lâm tòng quân, bởi sự yên tĩnh bình yên ở trong triều và ở trong quân là không hề giống nhau.

“Tỷ tỷ, bây giờ đệ tòng quân rồi, tỷ tỷ có thể trở về với mẫu thân rồi phải không?” Thanh Lâm quay đầu lại hỏi.

Thanh Nguyên đột nhiên lộ ra vẻ mặt đau khổ, nói: “Tỷ tỷ con đã trở thành đội canh phòng trong quân đội, không thể rời bỏ vị trí đó được. Và lại đã tham gia quân ngũ, tuổi này chính là tuổi tràn đầy nhiệt huyết nhất, nếu lúc này đây mà rời khỏi, sợ sẽ bị người khác chê cười.”

“Ồ...” Thanh Lâm trả lời một tiếng, không biết trong đầu cậu đang nghĩ gì.

Đội canh phòng trong quân, là quân tướng ngũ phẩm, trong tay quản lý ba ngàn binh mã nên cũng được tính là quan trọng triều.

Thanh Lâm là thống lĩnh, đại tướng siêu nhất phẩm, thuộc đế quốc, dưới một người, trên vạn người.

“Đã tham gia quân ngũ rồi thì phải biểu hiện cho tốt vào, không nói tới việc phải giống như phụ thân vậy, cho dù là làm quản lý hay là đô đốc thì cũng phải làm cho những người nói đệ không thể tu luyện được đều phải cảm miệng.”

Những lời nói của Thanh Thiên tràn đầy yêu thương, nàng đối với đệ đệ này thực sự là yêu thương hết mực.

“Đệ phải giống phụ thân, trở thành thống lĩnh!” Thanh Lâm nói ra chí hướng trong lòng của cậu.

“Ha ha, có chí khí!” Thanh Nguyên cười lớn, không khí bi thương xa nhà tan đi rất nhiều.

.....

Từ đại bộ lạc nằm sâu trong núi ở phía đông, cách xa với đế quốc Trục Nhật, khi hai bên khai chiến với nhau, đều ở sâu trong núi đánh nhau nên ở đó được cho là linh hồn của vô số hài cốt, có người đồn rằng, bởi vì chết quá nhiều người nên mỗi khi về đêm thì có những con ác ma ra cướp hồn.

Đoàn người Thanh Lâm đến được căn cứ quân cũng đã phải mất hết hai ngày.

Tuyết đã ngừng rơi, trăm ngàn tướng sĩ xếp hàng ngay ngắn, chăm chú luyện tập, không ngừng lướt ngang qua hai bên hông của xe ngựa.

Phàm là người nhìn thấy Thanh Lâm cũng đều đứng lại chào hỏi.

Thanh Lâm xuống xe ngựa liền bị tiếng hét của trăm ngàn tướng sĩ làm giật mình, một cảm giác không thể nào nói rõ toát ra từ trong lòng, giống như rất kích động, cũng giống như rất hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, làm cho người ta có cảm giác muốn bảo vệ.

Căn cứ quân rất lớn, tọa lạc ở trên cao nguyên, phía đông là ngọn núi gồ ghề, phía đông nữa chính là nơi ở của tứ đại bộ lạc.

Xây nhà cao trên mặt đất phẳng, hàng vạn cánh tay xây tường thành, căn cứ quân trên mặt đất rất lớn, tổng cộng có mười tầng, nằm ngay trung tâm của căn cứ, xung quanh đều là lều trại của binh lính, một lều có thể chứa đủ mười người ngủ.

“Phụ thân, đó là làm cái gì thế?” Thanh Lâm nhìn tòa lâu cao lớn ở ngay trung tâm, cậu biết những cái lều này chính là cho binh sĩ ở nhưng tòa lâu lớn kia lại khiến cậu có chút không hiểu.

Thanh Nguyên cười nói: “Đó là trung tâm của căn cứ quân, quản lý tất cả việc lớn nhỏ trong quân, khi có tướng sĩ được thưởng hoặc tướng sĩ được thăng cấp cũng đều đứng ở đó công bố, hy vọng con sau này sẽ đứng ở trên cao nhất đó, ta đợi con đến.”

Đôi mắt Thanh Lâm phát ra ánh sáng, hai bàn tay nắm chặt lại, khuôn mặt lộ ra vẻ kiên định.

“Được rồi, con mới đến quân đội, cần phải đi ghi danh, làm từ cấp thấp nhất của binh sĩ.”

“Vâng!”

Thân thể nhỏ của Thanh Lâm đứng nghiêm, cậu thật sự cũng không muốn cựa vào quyền lực của phụ thân ở trong quân cầu xin để bị người ta chê cười.

Thanh Nguyên rời đi, chỗ cao nhất của trung tâm căn cứ quân chính là nơi hấn ở.

Và Thanh Thiên thì đưa Thanh Lâm đến chỗ ghi danh của quân đội.

Đến tông quân, tức nhiên sẽ có rất nhiều lính mới, bọn họ xếp thành một hàng dài, số lượng người lên đến hàng ngàn vạn người, Thanh Lâm chỉ mới đứng có một chút, phía sau của cậu đã xếp đầy người.

“Tỷ tỷ chỉ có thể dẫn đệ tới đây thôi.”

Thanh Thiên lại một lần nữa sờ sờ đầu của Thanh Lâm, nghiêm túc nói:

“Đệ đệ, quy tắc trong quân rất nghiêm ngặt, hãy ghi nhớ rằng phải nói ít xem nhiều. Cũng không biết đệ sẽ bị phân vào trong đội nào, nếu không thể vào được chỗ tỷ tỷ thì đệ làm việc gì cũng nhất định phải cẩn thận đấy, đệ hiểu ý của tỷ tỷ nói chứ?”

“Đệ hiểu rồi.” Thanh Lâm gật đầu mạnh, nói.

Thanh Thiên than thở trong lòng, xem ra những lời nói của nàng, cậu không hiểu...

Ghi danh xong, tất nhiên sẽ có người trong quân đưa bọn họ đến đội của mình, Thanh Thiên nói xong liền rời khỏi, chỉ còn Thanh Lâm cùng với vô số lính mới ở đây.

Cậu nhìn qua nhìn lại trong một cách hiếu kỳ, những khuôn mặt ở đây đều còn rất trẻ, có người tầm tuổi cậu, cũng có người lớn hơn cậu và cũng có người nhỏ hơn cậu.

Mười tuổi liền phải tông quân nhưng trên thực tế, có cha mẹ nào lại nỡ để con mình phải tông quân khi mới có mười tuổi cơ chứ?

“Ê.”

Phía sau Thanh Lâm, có một người trông có vẻ rất lạnh lợi và có một cậu tầm tuổi với Thanh Lâm chợt lấy eo của Thanh Lâm rồi hỏi: “Cô gái hồi nãy là gì của cậu vậy? Nhìn đẹp thế.”

“Tỷ tỷ của ta.”

Thanh Lâm lộ ra nụ cười, người khác khen tỷ tỷ của cậu xinh đẹp, cậu cũng vui lây.

“Hạnh phúc thật, có một tỷ tỷ xinh đẹp như thế.”

Thiếu niên ấy nói nhỏ một câu, rồi rất vui vẻ giơ bàn tay ra, nói: “Ta tên là Vương Hổ, người nhà thường gọi ta là Hổ Nhi, người tên là gì?”

“Ta tên là Thanh Lâm.” Thanh Lâm giơ tay ra bắt tay với cậu.

“Thanh Lâm...”

Chân mày của Vương Hổ cau lại, nói:

“Họ Thanh không có nhiều, đế quốc Trục Nhật của chúng ta, ta chỉ biết Trần Lôi vương Thanh Nguyên là họ Thanh thôi, không ngờ người lại cùng họ với

ông ấy.”

Thanh Lâm không trả lời, cậu hiển nhiên là sẽ không nói cho người khác biết phụ thân cậu chính là Thanh Nguyên, để tránh lời ra tiếng vào.

Trong lúc nói chuyện phiếm với Vương Hồ, Thanh Lâm mới biết, cậu ta sinh ra trong một gia đình bình thường, hoàn cảnh khó khăn nhưng cậu ta có một chút thiên chất và cho đến hiện giờ cậu ta đã là đại thứ tư, cậu ta tại sao lại vào quân, bởi vì thứ nhất là do có thể kiếm tiền để trang trải cho gia đình, thứ hai là ước mơ được lên chiến trường cưỡi ngựa giết giặc.

Vương Hồ rất lạnh lẽo, lúc nói chuyện cái đầu của cậu ta lắc qua lắc lại và tính khí của cậu cũng rất hợp với Thanh Lâm, hai người vui vẻ trò chuyện với nhau, thời gian cũng từ từ trôi qua, hai tiếng sau, đến lượt bọn họ ghi danh.

“Họ tên.” Người ngồi trước bàn là một nam thanh niên khoảng ba mươi tuổi, đầu hấn cũng không ngẩng lên, nói.

“Thanh Lâm.”

“Thanh Lâm?”

Người ghi danh đó đột nhiên ngược đầu lên, quan sát Thanh Lâm một lượt, hỏi: “Thanh Lâm của phủ Thanh Nguyên?”

Lời vừa dứt, Vương Hồ và một đám người phía sau cậu đều vánh tay lên nghe, thậm chí còn có người bắt đầu nghị luận, nói:

“Tiểu vương tử của phủ Thanh Nguyên, không phải là không thể tu luyện hay sao? Sao còn dám đến đây để tham gia quân ngũ?”

Mấy người khác không nói nhưng ánh mắt quan sát của bọn họ, đã nói lên những suy nghĩ trong lòng của bọn họ cũng như thế.

Chân mày Thanh Lâm cau lại, không phục, hỏi:

“Ta tên là Thanh Lâm, còn việc có quan hệ với phủ Thanh Nguyên không, chắc việc này sẽ không quan trọng đâu phải không?”

“Không quan trọng, không quan trọng, là ta đã nhiều chuyện...” Người ghi danh đó cười cười, vì uy danh của Thanh Nguyên nên hấn không dám không tôn trọng, chỉ là khi nói chuyện, khuôn mặt lộ ra vẻ mặt không quan tâm.

Thanh Lâm hừ một tiếng, thậm chí có chút không hài lòng.

“Người ở đội ba mươi hai.”

Người ghi danh đó cầm lấy một miếng bài gỗ, đưa cho Thanh Lâm, nói: “Đi theo hấn đến đội ba mươi hai là được.”

Nói xong, hấn chỉ một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh của Thanh Lâm.

Chân mày của người đàn ông trung niên đó đột nhiên cau lại, đến trong quân này, không có áp lực như trên quan trường triều đình nhưng tiểu vương tử của phủ Thanh Nguyên không thể tu luyện đã nổi danh khắp cả đế quốc Trục Nhật, vì thế, ông ta không muốn nhận cậu.

Nhưng nếu mà trực tiếp nói ra, lại sợ đắc tội với thống lĩnh Thanh Nguyên, lúc đó ông ta sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Thanh Lâm tất nhiên sẽ không biết suy nghĩ trong lòng của ông ta nhưng nhìn vẻ mặt cau mày lại của ông ta thì cậu cũng đã đoán ra được một chút.

Đứng ở đây thêm khoảng hai tiếng đồng hồ, người gia nhập vào đội ba mươi hai, đã lên đến con số hàng trăm, trong đó có Vương Hồ.

Có tổng cộng hàng trăm quân đội mà hai người lại có thể cùng nhau gia nhập cùng một đội cũng coi như là duyên phận.

“Bàn cái rắm gì nữa?”

Thấy những người khác lấy tay chỉ chỉ Thanh Lâm, Vương Hồ dùng tay vỗ ngực, nói:

“Tiểu vương tử có thể đến tham gia quân ngũ thì nhất định sẽ có bản lĩnh của cậu ta, chỉ nói đến phần dũng cảm này thì các người chẳng thể nào so sánh được rồi!”

Mọi người đều không sợ Vương Hồ nhưng lại sợ phụ thân của Thanh Lâm, vì thế, sau khi lời nói của Vương Hồ vừa dứt thì không còn ai dám nói nữa.

Trăm người đi theo người đàn ông trung niên đó, ông ta vừa đi vừa nói:

“Ta tên là Mục Hằng là đội trưởng chỉ đạo tiền tuyến của đội ba mươi hai, các ngươi là người mới nên sẽ không biết những nguy hiểm trong quân, vì thế làm việc gì cũng nhất định phải cẩn thận.”

Trong lòng của Thanh Lâm nặng trĩu, bởi tỷ tỷ của cậu cũng đã từng nói qua những lời này.

Thanh Thiên đã từng nhiều lần khuyên cậu làm việc gì cũng nhất định phải cẩn thận và hôm nay Mục Hằng cũng như thế, chẳng lẽ ở trong quân, nguy hiểm

đến vậy sao?

Từ trên cao nhìn xuống, các đội quân đều được phân chia ra, mỗi đội quân, đông, tây, nam, bắc đều cách nhau một khoảng cách rất xa, rất dễ nhận ra.

Đi theo đoàn người, đám người Thanh Lâm lâu lâu sẽ nhìn thấy một bóng hình toàn thân đầy máu me bị người khác khiêng đi ra xa.

Đây là lần đầu tiên Thanh Lâm thấy cảnh này, cái mùi nồng nặc của máu, thậm chí làm cho cậu có cảm giác muốn buồn nôn.

Đi vào phạm vi của đội ba mươi hai, những người tướng sĩ đó nhìn về phía lính mới với những đôi mắt hiểu kì.

Cái loại ánh mắt này phức tạp, có than thở, có bất đắc dĩ, thậm chí còn có bi ai.

“Tất cả dừng lại.”

Mục Hằng phát tay, trong phút chốc tất cả mọi người cùng dừng lại.

Thấy vậy, một đám người ở phía xa chạy đến, nhìn đám người Thanh Lâm cười, Mục Hằng nói: “Đây là mấy vị canh phòng, sau này, các người sẽ là những tướng sĩ dưới sự quản giáo của bọn họ.”

Thanh Lâm nhìn một vòng, thấy không có tí tí trong đó, trong lòng cậu có chút buồn bã.

Xem ra, bản thân cậu không được chia vào trong đội của tí tí rồi...

“Quách Lập An, người qua đây.”

Mục Hằng nói xong, liền phẩy phẩy tay về phía một người đàn ông có vóc dáng mập mạp.

Người đàn ông béo đó lập tức chạy lại, chỉ một khoảng cách ngắn này mà hắn đã thở hổn hển.

“Bắt đầu từ hôm nay, hắn là do người quản.” Mục Hằng chỉ Thanh Lâm rồi nói.

Thanh Lâm ngó người ra, những người khác cũng đều bị phân chia xong hết, tại sao chỉ có mình cậu là bị đẩy ra ngoài một mình thế? Chẳng lẽ là do phụ thân Thanh Nguyên của cậu sao?

“Quách thúc thúc, thúc thúc làm việc gì vậy? Thanh Lâm đi theo Quách Lập An, đôi mắt cậu nhìn một vòng rồi mở miệng hỏi.

“Ha ha, việc ta làm vĩ đại lắm!” Quách Lập An nhìn khuôn mặt thanh tú của Thanh Lâm nên hắn rất có thiện cảm với cậu.

Đôi mắt Thanh Lâm sáng lên, nói: “Chuyện gì?”

“Nấu cơm!”

Quách Lập An lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo:

“Trong quân có trăm vạn tướng sĩ, cũng đều phải ăn cơm do chúng ta nấu. Bọn họ chiến đấu ở tiền tuyến, còn chúng ta thì phải bảo đảm cho bọn họ ăn no. Nếu không có cơm, thức ăn thì bọn họ sẽ không có sức chiến đấu, nếu bọn họ không có sức chiến đấu, đế quốc sẽ bị đánh sập, người nói xem, có phải việc làm của chúng ta rất vĩ đại phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hành thích trong đêm

Quách Lập An nói thì hay lắm, nhưng thực ra hắn đang tự an ủi mình.

Ai đi đầu quân mà lại không muốn lên chiến trường giết địch, bảo vệ nước nhà?

Huống hồ, Thanh Lâm cảm thấy rằng, tên Mục Hằng này sắp mình vào nhà bếp làm, chắc chắn có ý đồ.

Thanh Lâm nhanh chân đuổi theo Mục Hằng, lúc này Mục Hằng đang dẫn lính mới đi trước, thấy Thanh Lâm chạy đến, không kiềm được dừng lại hỏi: “Chuyện gì?”

“Đội trưởng, ta là Thanh Lâm đến đầu quân, là để cười ngửa giết địch, chinh chiến sa trường. Thế mà giờ đây, ngài đây lại sắp xếp ta vào làm trong nhà

bếp, vì sao chứ?” Trên mặt Thanh Lâm lộ rõ vẻ tức giận, lời lẽ rất kích động, không hề che giấu sự bất mãn của mình.

Mục Hằng chau mày: “Người xem thường việc nấu cơm sao?”

“Ta không có.” Thanh Lâm giải thích: “Ta chẳng qua cảm thấy cả đám người chúng tôi đến đông người như thế mà đội trưởng chỉ để mình ta vào trong nhà bếp, chẳng lẽ, ngài xem thường ta sao?”

“Tuổi nhỏ mà mồm mép lanh lẹ nhỉ.”

Mục Hằng lác đầu cười: “Chiến trường đầy máu, mỗi bước đi đều chết người, người cảm thấy người thích hợp ra trận giết địch sao?”

“Thế nào là thích hợp, thế nào là không thích hợp?” Thanh Lâm lại hỏi lần nữa: “Bộ nhất định phải có thể giết địch mới được xem là thích hợp sao? Ta nếu có thể đâm kẻ địch một nhát, các chiến hữu ở hậu phương giết chết chúng, dù là có chết đi, cũng chưa chắc đã không thích hợp.”

“Hừ!”

Sắc mặt của Mục Hằng bỗng trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, quát: “Ta nói cho người biết, người không rèn luyện được, lại là con của thống lĩnh Trần Lôi vương Thanh Nguyên. Ngài ấy có thể mặc cho người đến trong doanh chơi đùa, nhưng chúng tôi không thể! Nếu cho người xông pha chiến trường, lỡ như xảy ra mệnh hệ gì, chúng tôi biết ăn nói sao với thống lĩnh?”

“Đội trưởng, người không sợ ta đem lời nói này nói cho phụ thân ta nghe sao?” Thanh Lâm híp đôi mắt lớn lại: “Lúc tỷ tỷ ta nhập ngũ, có phải ngài cũng cảm thấy tỷ tỷ ta là nữ nhi, cũng dùng những lời lẽ này miệt thị tỷ ấy không?”

Mục Hằng không tài nào trả lời nổi, lúc Thanh Thiên vừa nhập ngũ, tuy chưa vào Thập tam quân, nhưng trong lòng ông ta cũng từng cảm thấy, phụ Thanh Nguyên không ai nổi dỗi nên mới để cho thân là nữ nhi đi tòng quân.

Thế nhưng, chỉ vỏn vẹn có vài tháng, biểu hiện của Thanh Thiên thật khiến cho mọi người trở mắt thần phục, không chỉ một chút cũng không thua kém nam nhi, và lại còn như điều gặp gió, đã trở thành quân bảo vệ trong doanh, thống lĩnh ba nghìn chiến sĩ.

Mà nay, lời nói này của Thanh Lâm đã nói trúng tim đen của ông ta, khuôn mặt già của ông ta đỏ ửng lên, mở miệng phản bác: “Thanh Thiên tuy là thân nữ nhi, nhưng lại có tài năng thiên bẩm không kém gì đáng nam nhi. Còn người, không rèn luyện được, dù cho người lên chiến trường thì có tác dụng gì? Chỉ là làm mồi nhử cho kẻ địch mà thôi. Ta sắp xếp người vào làm trong nhà bếp, đều là vì sự an toàn của người.”

Đám người Vương Hồ nhìn Thanh Lâm, trong lòng khá có hứng thú.

Là một lính mới mà dám nói năng thế với Vạn phu trưởng, Thanh Lâm là người đầu tiên.

“Ta không cần!”

Thanh Lâm trực tiếp la lớn: “Nếu Vạn phu trưởng cứ khẳng khái sắp xếp cho ta vào làm trong nhà bếp thì ta sẽ báo với phụ thân, người xem thường con trai ngài ấy!”

“Người...”

Mục Hằng ghen lời, ông ta chỉ dám nói suông thôi, nhưng nếu Thanh Lâm thực sự đi cáo trạng thì ông ta nhất định sẽ phải chịu phạt.

“Được!” Mục Hằng bất lực nói: “Người đã dám đến tòng quân thì đáng nể cho dũng khí của người, người tạm thời đi theo bọn họ, sau này mọi chuyện cần thận.”

“Cảm ơn Vạn phu trưởng!” Thanh Lâm liền lộ ra nụ cười, cậu vẫn còn nhỏ nên khá thuần khiết, theo phe cậu thì sẽ thành người tốt.

“Người cũng cả gan thật đấy, dám nói thế với Vạn phu trưởng.” Trên đường đi, Vương Hồ gơ ngón cái lên với Thanh Lâm.

“Hừ ta đâu phải đến nấu cơm đâu.” Thanh Lâm dừng một chút, lại nói: “Hơn nữa ta thực sự không biết nấu cơm mà!”

Vương Hồ: “...”

.....

Thanh Lâm – con trai của Trần Lôi vương tòng quân, chuyện này rất nhanh đã truyền ra ngoài.

Người đồng miệng nhiều, bàn tán xôn xao, đều là những lời suy nghĩ bất bình: Cậu ta không rèn luyện được, đến đầu quân làm gì? Nơi đây thật sự không phải là nơi cho cậu ấy chơi đùa.

Thanh Lâm ít nhiều gì cũng nghe thấy, nhưng lại không mấy để tâm, cậu ta cảm thấy những người này sau này sẽ xem trọng mình thôi.

Đương nhiên, đây là lời về sau thôi.

Trong doanh giản dị, ăn ở đơn sơ, và lại Thanh Lâm tuy là con trai của Trấn Lôi vương, vẫn phải làm bắt đầu từ binh lính, trùng hợp thay, cậu ta được xếp vào cùng lều với Vương Hồ.

Trong lều có hai mươi người, năm trước đã tòng quân, duy chỉ có Thanh Lâm và Vương Hồ là lính mới.

“Chào mọi người.” Vương Hồ khôn ngoan, vừa đến đã chào hỏi mọi người: “Tôi là Vương Hồ, mong các vị đại ca quan tâm giúp đỡ ạ.”

“Không thể nói trước quan tâm giúp đỡ được, trong lúc chiến đấu, chỉ lo giết địch, sẽ không ai bảo vệ được cậu đâu.”

Có người từ trên giường gỗ ngồi dậy, thân thể khôi ngô, chân dài hai mét, mỉm cười với tụi Thanh Lâm: “Ta là Vu Thành.”

“Hai chỗ trống này chính là giường nằm của hai huynh đệ đã mất vào hôm trước, hi vọng các cậu có thể kiên trì.” Lại có người lên tiếng tự mình giới thiệu, tên là Hướng Đông.

“Cậu tên là gì?” Hướng Đông nhìn về phía của Thanh Lâm.

“Tôi là Thanh Lâm.” Thanh Lâm nở nụ cười, ánh nắng chói chang, hàm răng trắng muốt, thực khiến mọi người yêu mến.

Thế nhưng, khi “Thanh Lâm” hai chữ vừa thốt ra, nụ cười trên mặt Hướng Đông và Vu Thành đều biến mất, mày chau lại, mở miệng nói: “Thanh Lâm của phủ Thanh Nguyên ư?”

Trong lòng Thanh Lâm giật thót một cái, gật đầu.

“Đã sớm nghe nói tiểu vương tử của phủ Thanh Nguyên đến tòng quân rồi, thật là may mắn, đã vậy còn được phân trong cùng một lều nữa chứ!”

Vu Thành nhấn mạnh hai chữ “may mắn”, tuy nói như vậy, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ vô cùng không vui: “Sau này, cậu phải tự cẩn thận đấy. Chúng tôi tuy ở cùng chung một chỗ với cậu, nhưng lại không thể chăm sóc toàn diện đâu. Trong doanh trại này, không phải là nơi để đùa giỡn, khuyên cậu vẫn nên sớm quay trở về đi, về mà hưởng thụ vinh hoa phú quý của cậu.”

Thanh Lâm cảm thấy có chút oan ức, từ nhỏ đến lớn, người trong phủ từ trên xuống dưới, ai cũng đều chăm sóc mình rất tận tình, sợ mình buông tay thì lạnh, vào miệng thì tan.

Nhưng đến doanh trại chưa được bao lâu, đã bị mọi người châm chọc vô số lần, những người này đã vậy còn ở chung với mình, sau này chạm mặt hoài, biết làm sao đây?

“Tại sao mọi người đều xem thường ta vậy? Phụ thân tôi là Thanh Nguyên thì đã sao chứ? Tôi vào trong doanh trại, không phải nhờ vả phụ thân, tôi chỉ muốn diệt trừ kẻ giặc, trả lại yên bình cho đất nước!”

Vu Thành ngẩng người ra, chưa từng cho rằng Thanh Lâm lại có lối suy nghĩ như thế, trong lòng liền tăng sự hảo cảm lên, nhưng vẫn than thở: “Cậu không biết thôi, mức độ nguy hiểm của chiến tranh, không thể yên ổn hơn trong nhà được. Nếu cậu ngủ trong lều trại, e rằng cậu sẽ khó mà vào giấc. Tôi từng nghe nói một vài chuyện về cậu, không tập luyện được, vào trong doanh...”

“Tôi có thể tập luyện!”

Thanh Lâm tìm ra được vấn đề rồi, những người này, đều cảm thấy mình không thể tập luyện, đến doanh trại chỉ vì ham chơi nên khi này mới mĩa mai như vậy.

“Có thể tập luyện?” Vu Thành lại trơ ra lần nữa: “Đùa gì chứ, phu nhân của Trấn Lôi vương mang thai mười năm, sinh con ba ngày, lại là một tên phé... Lại không thể tập luyện được, chuyện này ai chẳng biết?”

Thanh Lâm lười giải thích: “Dù sao thì ta có thể tập luyện, sau này mọi người sẽ biết thôi.”

Cuộc sống trong doanh khó khăn, ăn ở giản đơn, Thanh Lâm chưa từng trải qua cuộc sống như thế này, nhưng trong lòng cậu ta đã quyết tâm, cố gắng làm quen.

Ba ngày, Thanh Lâm đã khá hiểu biết về doanh, cậu ta háo hức viết thư cho mẫu thân, báo cho mẫu thân biết, bản thân mình rất an toàn, cũng rất vui vẻ.

Thời gian thấm thoát trôi qua, lại đến đêm tối.

Bầu trời vô cùng u tối, sao sáng không có, mây đen bao phủ, dường như sắp có trận mưa tuyết đến.

Gió mạnh rít gào, làm mọi người sợ khiếp đảm, điều này hoàn toàn giống hệt với hồn ma kêu gào, khiến cho con người khó đi vào giấc ngủ.

Thanh Lâm nằm trên giường, trở mình qua lại, trăn trở không yên.

Kế bên truyền đến âm thanh ngủ ngáy như sấm rền của Vương Hồ.

Mọi người đều nhắm chặt mắt lại, bình tĩnh hít thở, quả nhiên bắt đầu vào mộng.

Nhập ngũ đã ba ngày, Thanh Lâm vẫn chưa quen.

Nơi này không có lò sưởi như ở nhà, không có kẻ hầu người hạ, không một bữa ngon, từ người giàu có trở thành kẻ ăn mày, cậu cần phải quá độ lên.

Thanh Lâm giương to đôi mắt ra, chớp vài cái, khó vào giấc, từ trên giường bò dậy, nhẹ nhàng bước ra khỏi lều, ngẩng đầu nhìn trời.

Có lính canh giữ từ bên cạnh lều đi qua, bước chân ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt không nhìn thẳng.

Thấy Thanh Lâm đứng ở ngoài lều, bọn họ đi về phía này, người dẫn đầu mặt mộc đầy râu, tiến về phía trước quát nạt: “Người là ai?”

Trời đất một màn tối đen, Thanh Lâm loáng thoáng có thể nhìn thấy được dáng vẻ của hắn, hàng lông mày thanh tú chau lại: “Trong doanh trại không cho phép để râu, các người là ai?”

“Là người giết người!”

Tên vạm vỡ ấy bỗng lộ ra nụ cười gian trá, đột nhiên rút cây đao dài giắt bên lưng ra, nhắm vào ngực của Thanh Lâm mà đâm.

Tứ chi của Thanh Lâm được tập luyện qua, duy chỉ có trước ngực và cái đầu là điểm yếu, thấy ánh đao chớp nhoáng, trong lòng sợ hãi, Thanh Lâm vội chạy vào trong lều.

Không ngờ rằng, nhóm người ấy xông thẳng vào trong lều, tên vạm vỡ ấy vẫn đâm về phía Thanh Lâm, còn những người khác thì rút đao ra trực tiếp chém đứt đầu của những người còn đang ngủ say trong lều.

Thanh Lâm kinh ngạc trở mặt ra, có cái đầu người lăn lông lốc trên mặt đất, cổ thì phun ra máu tươi, trong đó có Hưung Đông – người đã trò chuyện ngày hôm nay.

Cậu ấy không thể nào tin được, tên vạm vỡ trước mặt thực sự đến đây hành thích, cậu ta phản ứng rất chậm, tránh không kịp, đành phải dùng cánh tay đỡ lấy lưỡi đao sắc bén ấy.

“Keng!”

Lưỡi đao dài chém trúng cánh tay của Thanh Lâm, nhưng lưỡi đao ấy lại trực tiếp cuốn lại, và lại còn phát ra tiếng kim loại va chạm không ngờ được!

Thanh Lâm chỉ dùng nắm đấm, nhưng lại có thể đâm vỡ một tảng đá nặng nghìn cân, có thể thấy cậu ta cứng cáp cỡ nào, lưỡi đao này tuy sắc bén, nhưng lại không gây được thương tích trên người cậu ta.

“Mọi người dậy đi!”

Vào lúc này, Thanh Lâm mới phản ứng trở lại, lập tức mở miệng hét to.

Lời vừa hét ra, Vu Thành đã thức dậy đầu tiên, những người khác cũng dần thức giấc, duy chỉ có Vương Hồ còn đang ngủ say.

Thanh Lâm tung một cú đá vào giường của Vương Hồ, Vương Hồ lập tức thức dậy, liền nhảy từ trên giường xuống, hét lên: “Ai?”

Không ai trả lời, chỉ nghe thấy tiếng kim loại va chạm vang lên.

Hắn rất lạnh lợi, lập tức hiểu ra đang chiến đấu, liền rút cây chiến đao trên giường ra, gia nhập vào trận chiến.

“Bọn địch rất dễ nhận dạng, người trong bốn bộ lạc lớn, đàn ông thì mặt mộc đầy râu, đàn bà thì trên cánh tay có hình xăm, lúc chiến đấu thì hình xăm sẽ phát sáng.” Vu Thành biết Thanh Lâm và Vương Hồ là lính mới vừa đến, không biết nhận dạng kẻ địch, liền hét to.

“Dám đến quân doanh của đế quốc ta hành thích, rõ là muốn tìm chết!”

Vương Hồ bạo gan, lời của Vu Thành vừa thốt ra, cậu ta đã cầm đao chém chết một kẻ trong số đó.

Thanh Lâm lúc này mới kịp phản ứng trở lại, tốc độ của cậu ta cực nhanh, tứ chi linh hoạt, trong doanh trướng tối đen được soi sáng, dễ dàng nhận dạng ra được quân ta và kẻ địch.

Lùi về sau một bước, tránh khỏi một đòn của tên vạm vỡ kia, Thanh Lâm đột nhiên lao về phía trước, nắm lấy cánh tay đang cầm đao của hắn, hét lên: “Đừng động đây!”

Gã kia cười thật gian xảo, ánh sáng trên tay chớp nhoáng, dùng sức liền vùng khỏi cánh tay của Thanh Lâm, rồi lăn ra sau, lưỡi đao trong cánh tay liền đâm trúng một người.

“Phập!”

Rút chiến đao ra, máu tuôn không ngừng.

Thanh Lâm trở đôi mắt ra, sắc mặt tái nhợt, trong lòng nảy sinh cảm giác hồi hận vô cùng, nếu như bản thân khi nãy giết chết tên kia, người ấy, sẽ không chết!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nhất định phải giết!

Thanh Lâm tính tình hiền lành, ở trong vương phủ, chưa từng mắng chửi qua người hầu, cậu không tài nào tin được, đối phương có thể ra tay ác độc thế này, nói giết là giết.

“Còn dơ ra đó làm gì, giết hắn đi!”

Vu Thành hai mắt đỏ rực như máu, người vừa bị giết khi nãy, chính là người cùng hắn đến tông quân, sống đến tận bây giờ, hắn không muốn chết một cách oan uổng như thế.

Điều khiến hắn càng thêm tức giận đó chính là Thanh Lâm khi nãy bắt giữ lấy kẻ địch, lại quát hắn dừng tay mà không trực tiếp giết chết, với tính cách như vậy, đến tham gia quân đội làm gì?

Cả người Thanh Lâm run rẩy, thấy gã râu ria lần nữa giơ đao chém đến, cánh tay trái của cậu rướm máu nhưng vẫn cố đỡ lấy, cánh tay phải nắm thành nắm đấm, đâm thẳng vào ngực gã kia.

“Hự!”

Tiếng đấm vang dội, gã kia bị đánh trực tiếp lui ra sau, trong miệng nôn ra một ngụm máu tươi, xương cốt trước ngực bị đứt gãy nhiều đoạn.

Với sức mạnh nắm đấm của Thanh Lâm, có thể đâm vỡ nhiều tảng đá lớn nặng nghìn cân, nếu gã ta không phải có tu vi cấp năm của một người luyện võ, gã ta e là đã sớm bị đánh chết rồi.

Không phải bất cứ người nào cũng có tài năng thiên bẩm, như Thanh Lâm, Thanh Thiên vậy, tuy nhỏ tuổi, nhưng đã là đại thứ bảy, gã đàn ông trung niên này, đã qua tuổi bốn mươi, nhưng chỉ mới là đại thứ năm.

Thanh Lâm không hề cho gã cơ hội nào để thở, dốc sức nhào lên, nắm đấm nện xuống như mưa rơi, không ngừng công kích.

Gã ta sớm đã hấp hối, đòn cuối cùng của Thanh Lâm đánh thẳng vào mặt của gã, vào khoảnh khắc đó, trên gương mặt của gã trung niên này tỏ ra sự sợ hãi tột cùng.

Và cũng chính khoảnh khắc đáng sợ đó, khiến cho nắm đấm của Thanh Lâm muốn nện xuống một lần nữa dừng lại trên không, nắm đấm của cậu như gió mạnh trên cao làm đau rất gương mặt của gã ta.

Thấy Thanh Lâm dừng lại, sự sợ hãi trên gương mặt gã biến mất, lại lần nữa vung đao chém về phía Thanh Lâm.

“Thanh Lâm cẩn thận!” Vương Hồ cùng những người khác đang chiến đấu cùng nhau, nhưng lại chú ý đến nơi này của Thanh Lâm, nhìn thấy cảnh này liền lập tức nhắc nhở.

Lời nói này như tiếng sấm rền vang làm thức tỉnh Thanh Lâm, cậu ta không thể ngờ được rằng tên này đã sợ hãi như vậy rồi, có sao lại ương ngạnh ra tay với mình nữa chứ.

Thanh Lâm nghiêng răng, trong lòng nén lại, tay trái trực tiếp nắm lấy lưỡi đao bén nhọn ấy, tay phải mạnh mẽ tung ra cú đấm.

“Bốp!”

Mặt tên kia nát băm, não văng tung tóe đầy đất, chết không còn gì để chết nữa.

Máu tươi ấm nóng bắn lên trên gương mặt của Thanh Lâm, đôi mắt cậu ta giương to, lùi ra sau vài bước, phía sau có người xông đến chém, may mắn thay Vu Thành kịp thời ra tay ngăn được tên nọ.

Bọn địch không nhiều, và lại tu vi không cao, toàn bộ rất nhanh đã bị bọn người Vu Thành giết chết.

Thi thể đầy đất, cả doanh trường đều bị nhuộm bởi màu máu đỏ tươi, mùi máu tanh xộc mũi thoảng đến, dường như bay vào trong đầu Thanh Lâm, khiến cậu cứ dơ ra mãi.

Đây là lần đầu tiên cậu ấy nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu thế này.

Hơn nữa, mình đã giết người...

So với sự yên bình trong vương phủ, quả thật có sự khác biệt rất lớn.

Thần thái của Vương Hồ và Thanh Lâm hoàn toàn khác nhau, và lại tâm trạng của cậu ta lại nôn nao vô cùng, lúc trước ở trong làng, cậu thường đánh nhau với bọn thổ phỉ, chuyện giết người đã xem qua nhiều lần.

Doanh trường vô cùng yên lặng, chỉ có tiếng thở dốc nặng nề sau trận chiến.

Thanh Lâm nhìn một người trong số đó, lòng rối như tơ vò, nếu không phải do mình, cậu ấy cũng sẽ không chết.

“Việc chết người trong doanh là chuyện thường gặp, cậu đừng để trong lòng.” Vương Hồ hiểu trong lòng Thanh Lâm đang nghĩ gì, đến bên an ủi.

“Nhưng có một số người, rõ ràng không nên chết, nhưng lại chết đi!” Vu Thành ngẩng mạnh đầu, trong đôi mắt đầy tơ máu, trong ánh mắt ấy xen lẫn sự tức giận và oán hận.

Cơ thể Thanh Lâm run rẩy, lùi ra vài bước, có chút thờ không nổi.

Tại vùng bụng của cậu, Đế Linh mở miệng muốn nói gì đó, nhưng thấy Thanh Lâm như vậy, cuối cùng cũng không nói.

Vương Hồ nhìn Vu Thành một cái, nhỏ nhẹ bảo: “Vu đại ca, thực ra việc này cũng không thể trách Thanh Lâm. Nếu như không phải cậu ấy lên tiếng báo hiệu, chúng ta e rằng còn chưa biết kẻ địch tấn công đến.”

“Hừ!” Vu Thành hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Thanh Lâm: “Ta không hiểu nổi, người đường đường là con trai của Trấn Lôi vương, đến tham gia quân đội gì chứ? Các người cao quý như thế, cho dù không có việc gì làm, vào trong triều tham chính cũng được vậy, ở đó an toàn yên bình hơn trong doanh trại, hà cớ gì phải đến đây chịu giày vò?”

Thanh Lâm siết chặt nắm đấm, nghiến chặt răng, như vừa tự nói vừa nói với mọi người rằng: “Sau này tuyệt đối sẽ không nữa!”

Dù sao cũng là quân nhân, Vu Thành cố gắng bình tĩnh lại tâm trạng của mình, cũng không nói thêm gì nữa.

Cả đêm này, nhất định khó ngủ.

Thanh Lâm đã từng chứng kiến chết chóc, cũng từng chính tay giết người, đối với cậu mà nói, ngày sau sẽ là bước đi trên thi thể, là chỉ thị để bước lên đỉnh cao của sự huy hoàng.

Cả đội ba mươi hai, không phải chỉ có mỗi doanh trưởng này bị đột kích, cả đêm, trong doanh trại đều đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ầm ĩ, không ít thi thể được vận chuyển ra ngoài, có kẻ địch, cũng có phe mình.

Lần này lực lượng tập kích bên địch khá lớn, có cả hơn chục nghìn người, chia đều khắp các doanh trưởng, thực lực trung bình không cao, toàn bộ đều bị chém giết.

Đương nhiên, vì lần tập kích này, doanh trại không kịp phòng bị, dẫn đến thương vong không ít.

Tất cả mọi người đều không dám tin rằng, hơn chục nghìn người làm cách nào có thể xâm nhập đến doanh trại thứ ba mươi hai cơ chứ?

.....

Đêm khuya, Thanh Lâm ngồi ở đầu giường, im lặng không nói gì.

Những người khác đều nằm hoặc ngồi, trần trọc khó ngủ.

“Tắc chiến trong doanh, chết người là chuyện quá đổi bình thường.” Đế Linh chán chừ giãy lát, cuối cùng cũng mở miệng: “Đây chỉ là một hành tinh bị bỏ hoang, nếu bước chân vào hệ hành tinh, vào quân bộ liên minh, mỗi lần chiến tranh, ít nhất là chết hơn tí người, cậu không cần tự trách.”

“Ta biết.” Lời nói của Thanh Lâm vang lên trong đầu, rất yên lặng, đồng thời cũng có chút lạnh lẽo.

Cậu ta chưa đề cập nhiều đến việc này, chỉ nói rằng: “Khi này cậu muốn mở miệng nói, định nói gì vậy?”

“Nói gì thì cũng muộn rồi...” Đế Linh chép miệng một cái: “Khi này tôi muốn nói cho cậu biết, những người đã chết đi ấy, trong thân thể còn có nguồn linh nguyên, cậu có thể ăn thịt uống máu của họ, tăng cường cơ thể của mình.”

“Ăn thịt uống máu bọn họ?” Hàng lông mày của Thanh Lâm chau một cái: “Đó là gì thế?”

“Đại Đế lực vốn là loại công pháp này, hấp thụ nguồn linh hồn chưa tan biến của người khác để tăng cường bản thân, đây chính là phương pháp để giúp cậu rèn luyện thân trên và cái đầu đấy.”

Đế Linh cười một tiếng: “Chẳng lẽ cậu cũng cho rằng, thân trên và đầu cũng rèn luyện giống cánh tay và đôi chân sao? Thân trên và đầu của cậu đều giống với người thường, nếu là loại búa ấy nện vào, e là mạng cũng không còn.”

“Nhưng mà...” Thanh Lâm vẫn có chút không chấp nhận nổi: “Đây có được xem là yêu thuật không?”

“Rõ là nhảm nhí!” Đế Linh cười mỉa mai: “Cậu chưa thấy qua những dị tộc kia trực tiếp nuốt chửng cả thi thể, so với bọn họ mà nói, ăn thịt uống máu, rõ ràng người dở gấp người giỏi.”

Thanh Lâm im lặng một hồi: “Vậy hấp thụ thể nào?”

“Chính xác mà nói, là nuốt chửng.” Đế Linh nói: “Chỉ cần đặt tay lên thân người vừa chết đi, vận dụng Đại Đế lục, tự nhiên sẽ bắt đầu nuốt chửng. Đương nhiên, nhất định phải là người vừa chết đi. Thời gian quá lâu, linh nguyên sẽ tan biến. Nếu đôi phương chưa chết, cũng có thể nuốt chửng, nhưng vô cùng nguy hiểm, rất có thể bị nuốt chửng ngược lại, trừ phi đôi phương bị thương nghiêm trọng.”

“Tôi rất nghi ngờ, cậu rốt cuộc là người gì?” Thanh Lâm mỉm cười, trong lòng hỏi thầm.

“Tôi không phải người, tôi là Đế Linh, hoặc có thể nói, là tổ tiên của cậu.”

Đế Linh hiểu suy nghĩ trong lòng của Thanh Lâm, bắt đầu giải thích: “Tộc Đế Thần, phàm có người đời sau được sinh ra, nhất định sẽ có Đế Linh nhập vào. Những Đế Linh này, đều là tiền nhân của tộc Đế Thần hóa thành, bọn họ chưa chết, nhưng tu vi hoàn toàn không có, chỉ có thể ở trạng thái như ta đây mới sống được. Chuyện như vậy, bây giờ cậu biết vẫn còn sớm, đợi ngày sau ra khỏi hành tinh này, tự nhiên sẽ dần hiểu ra thôi.”

Thanh Lâm cũng không hỏi nhiều, so với những người khi nãy chết vì mình, cha mẹ ruột của mình lại không phải là Thanh Nguyên và Cẩm Uyển, điều này càng khiến cậu ta không tài nào chấp nhận nổi.

Mãi tới khi trời sáng, đều chưa có ai lên tiếng.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong chớp lát, mặt trời đã nhô lên, đất trời rạng rỡ, cuộc tập luyện buổi sáng sắp bắt đầu.

“U u u...”

Thế là vào lúc này, âm thanh hiệu lệnh quân đội bỗng vang lên, tất cả mọi người ai nấy đều chột ngắc đầu, bọn họ đều hiểu ra, đây là tiếng kèn báo hiệu chiến tranh bắt đầu.

“Chuẩn bị! Chuẩn bị!”

Ngoài tiếng quát tháo inh ỏi của quân đoàn trưởng ra chính là tiếng của lính canh giữ Dur Đồng, hẳn ta giờ quân trưởng của bọn người Thanh Lâm ra hét to: “Tất cả mọi người bắt đầu trang bị quân giáp, năm phút sau quân bộ tập hợp tại bãi đất!”

Không ai do dự, chuyện đêm qua đều xem như bình thường, nên tham chiến vẫn là phải tham chiến.

Thanh Lâm cắn răng cầm lấy quân giáp của mình lên ngay ngắn mặc vào, theo đám người Vương Hồ chạy ra ngoài.

Đất trống là nơi có thể tạo ra, chuyên được sử dụng cho việc tập hợp quân đội.

Vào lúc Thanh Lâm đến, nơi đây đã là một biển người mênh mông, nhìn không thấy tận cùng, toàn bộ đều thân mặc giáp đen, sát khí tràn ngập cả một vùng trời.

Nhân số tuy nhiều, nhưng lại không hề bị rối loạn, mỗi người đều tự sắp xếp thành đội hình vuông, im lặng đợi chờ hiệu lệnh.

Thanh Lâm và Vương Hồ đến vị trí của đội quân thứ ba mươi hai, xếp hàng ngay ngắn, nhìn những người còn lại nhanh chóng chạy đến.

“Xuất phát!”

Đội quân phía trước có hơn mười người đang đứng, duy chỉ có một người đàn ông trung niên người mặc bộ giáp vàng, chính là tổng đô ti của quân đội thứ ba mươi hai Phương Viễn Bình.

“Mục tiêu, vực sâu mạch núi!”

Lời của Phương Viễn Bình vừa nói ra, quân đội lập tức bắt đầu xuất phát.

“Sắp khai chiến rồi!” Vương Hồ tỏ vẻ hưng phấn, đứng phía trước Thanh Lâm, lắc đầu: “Thật không ngờ được, mới đến có ngày thứ tư mà sắp tham dự chiến tranh rồi.”

Thanh Lâm chưa nói gì, thân thể có chút run rẩy, nói thật thì cậu ta không muốn giết người.

Lúc còn ở nhà, cậu ta chỉ cảm thấy cười ngửa giết địch, chinh chiến sa trường, hào khí vạn trượng, đó mới chính là khí khái cần có của đàn ông, đại

trượng phu.

Nhưng kể từ sau khi cậu ấy giết người, lại phát hiện ra mọi việc đều không tốt đẹp như trong tưởng tượng.

Dù là kẻ địch, nhưng thần sắc sợ hãi trước khi chết đó, vẫn khiến cho Thanh Lâm khó có thể mở lòng mình được.

Giết người giết người, nói thì dễ, làm thì lại khó!

Nhưng việc nhập ngũ đã dẫu vào đây, Thanh Lâm nhất định phải giết, cậu ta cũng từng nghĩ đến, đêm qua, nếu bản thân không ra mạnh tay, đối phương vẫn sẽ không lưu tình.

Người chết, ta sống.

“Vi phụ thân, vì rèn luyện cho ngày sau, nhất định phải giết!”

Thanh Lâm chợt ngừng đầu, trong con mắt hẹp dài ấy, bắn ra tia sáng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lây giết nuốt giết

Núi cao vực sâu, khí thế hào hùng vây quanh khắp cả đế quốc Trục Nhật và phân khu của bốn bộ lạc lớn.

Bốn bộ lạc lớn tuy chưa thành quốc gia, nhưng lại có quốc lực, liên hợp cả toàn thể quân và tướng lại, không hề thua kém hơn so với đế quốc Trục Nhật.

Lúc đội quân thứ ba mươi hai đến, Thanh Lâm lộ ra vẻ kinh ngạc, loáng thoáng thấy được, ở nơi xa vẫn có vô số đầu người, người mặc giáp đen, đó chính là quân tướng của đế quốc Trục Nhật, rõ ràng không chỉ có đội quân thứ ba mươi hai đến đây.

“Chiến tranh quy mô lớn bùng nổ rồi!” Vương Hồ phấn khởi vô cùng, bỗng nhiên chỉ về nơi xa: “Nhìn kia, đó có phải là chị cậu không?”

Thanh Lâm lập tức nhìn về phía đó, chỉ thấy ở nơi xa xăm ấy, một cô gái người mặc giáp đen ngồi trên lưng ngựa, mái tóc dài thắt lên, do khoảng cách quá xa, không thấy rõ gương mặt, nhưng lại có thể cảm giác được phong thái hiên ngang ấy.

Chỉ có đội ba mươi hai có số người khoảng trăm vạn, Thanh Lâm và Vương Hồ đứng ở bên rìa, đầu đầu đều có thể nhìn rõ.

“Nghe nói con gái trong quân doanh không nhiều, lại có thể cưỡi trên lưng ngựa, thân phận nhất định không hề thấp.” Vương Hồ cười hi hi: “Tôi nghe nói rồi, chị cậu là đội canh phòng cho quân bộ thứ mười tám, là mỹ nữ số một trong toàn quân doanh, đã thành hôn chưa vậy?”

Thanh Lâm lờm Vương Hồ một cái, mặt tỏ vẻ kỳ lạ:

“Hỏi cái này làm gì?”

“Đâu có gì, chỉ hỏi hỏi, hỏi hỏi thôi...” Vương Hồ cười mỉm sờ đầu.

“Àm ăm”

Ngay tại lúc này, mặt đất bỗng nhiên rung chuyển, thính giác và thị giác của Thanh Lâm cực kỳ nhạy bén, lập tức nhìn thấy binh sĩ ở bốn bên thay đổi, trong lòng không kiềm được nén lại.

“Bọn chúng đến rồi!”

Vu Thành hít một hơi, không hề sợ hãi, tràn ngập nổi tức giận và thù hận.

Thanh Lâm và Vương Hồ nhìn nhau một cái, trong lòng tự hiểu, “bọn chúng” trong lời nói của Vu Thành, chính là phe địch.

Chỉ là, không biết lực lượng kẻ địch ra sao, nếu như số người quá đông, lúc đến gần, sẽ có thể tạo nên thế xung trận.

“Nhìn lên đỉnh núi!”

Vương Hồ đột nhiên chỉ về phía đỉnh núi, Thanh Lâm chợt ngừng đầu, chỉ thấy một mảng lớn bóng đen từ trên đỉnh núi xuất hiện, Thanh Lâm không cần nhìn xa, nhưng lại có thể thấy rõ những bóng đen đó chính là những bóng người!

Thế nhưng, ở dưới thân người của những bóng người này, lại còn có lượng lớn vật cồng kềnh, so với chúng, bóng người trông vào cực kỳ nhỏ bé, thậm chí còn không bằng con kiến.

“Đó là gì thế?” Thanh Lâm khẽ chau mày hỏi.

“Đó là yêu thú, báo Bôn Lôi.”

Đôi mắt Vu Thành nhìn chằm chằm đối phương, đồng thời nói rằng: “Báo Bôn Lôi này là yêu thú cấp hai, tương đương với người luyện võ đỉnh cao cấp chín. Và lại bọn chúng tốc độ cực nhanh, giống như vận tốc của sấm, có tính công kích của sấm, mang lại hiệu quả tê liệt.”

“Yêu thú cấp hai?” Sắc mặt Thanh Lâm thay đổi: “Vậy chiến mã thông thường của đế quốc Trục Nhật ta, sao có thể so sánh được với chúng?”

“Đây là đoàn đội tinh nhuệ nhất trong bốn bộ lạc lớn, số lượng cũng không hề nhiều. Hơn nữa, cậu mới đến đây vài ngày, có chút chuyện không biết, đế quốc Trục Nhật ta, cũng có bốn chiến đoàn tinh nhuệ lớn, lần lượt là chiến đoàn Cự Ma, chiến đoàn Hồng Lưu, chiến đoàn Phong Yêu, chiến đoàn Cơ Giáp. Tùy tiện lấy một đội ra đều có thể chống đối với chiến đoàn Bôn Lôi.” Vu Thành trên mặt lộ rõ vẻ kiêu ngạo.

“Chỉ là, trước kia phe địch tuy nói là đến công kích, nhưng chẳng qua chỉ đánh trận nhỏ, nhưng lần này, nhưng lại trực tiếp dùng chiến đoàn Bôn Lôi xuất chiến, chẳng lẽ sẽ phải liều một phen sống chết?” Có người không hiểu, cũng ở cùng doanh trường với Thanh Lâm, Vương Hồ, tên là Tô Thông.

“Ai biết được.” Vu Thành cười lạnh một tiếng: “Tụi địch dám xâm chiếm nước nhà ta, chiếm đất của nước ta, ta đây cho dù phải mất đầu, xả máu, cũng phải đuổi cổ bọn chúng, trả lại thái bình cho đế quốc ta!”

Thanh Lâm có chút phản cảm đối với chiến tranh, nhưng lại bị lời nói của Vu Thành làm cho nhiệt huyết sôi trào, chút lo lắng trong lòng cũng dần tan biến.

Trên đỉnh non cao vực thẳm, vô số bóng người đông như kiến theo chiến đoàn Bôn Lôi xông đến, tất cả đều mặc áo vải dày cộm, tay cầm vũ khí, tiến về phía dưới.

Bọn họ dù sao cũng chỉ là bộ lạc, không thể so sánh với đế quốc phồn vinh được, chỉ nhìn trang bị thôi cũng đủ để nhận ra.

“Ầm ầm!”

Cũng vào lúc này, phía sau cũng truyền đến tiếng chấn động, Thanh Lâm giương mắt nhìn sang, chỉ thấy vô số người khổng lồ mặc giáp sắt đập đất, ầm ầm xông đến.

Người khổng lồ này cao khoảng hơn mười mét, toàn thân đen kịt, chẳng khác với lớp áo giáp là mấy, tay cầm chiến đao dài mười mét, mỗi một bước là một dấu chân, mặt đất bị rung đến xuất hiện vết nứt.

“Là chiến đoàn Cơ Giáp của đế quốc!”

Trong ánh mắt của Tô Thông lộ ra vẻ hưng phấn:

“Chiến đoàn Cơ Giáp do đế quốc dốc toàn lực dùng Hắc Tinh Thạch tạo nên, rất khó phá hủy. Sức mạnh của chúng ít nhất cũng tương đương với đỉnh cao của hậu thiên. Nếu sử dụng một cách thỏa đáng, có thể đột phá sức mạnh vốn có, một cú đâm có thể đánh vỡ hơn mười nghìn cân, thậm chí hơn trăm nghìn cân tảng đá lớn, vô cùng lớn mạnh.”

Thanh Lâm cũng sốc vô cùng, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy cảnh tượng như thế, nhiệt huyết trong lòng lần nữa bị khơi dậy, tâm trạng hối hận sau khi giết người ấy đã bị nhiệt huyết làm tan biến hoàn toàn, chỉ mong mình được như chiến sĩ Cơ Giáp, xông pha vào mặt trận, giết chúng máu chảy thành sông.

“Nhớ kỹ, hãy nhìn thấy người đã chết đi hoặc là yêu thú, nhất định phải nhanh chóng ăn thịt uống máu của chúng, thực lực càng mạnh càng tốt.”

Đế Linh mở miệng nói:

“Trong cuộc chiến này, cũng thích hợp cho cậu rèn luyện, chỉ đáng tiếc không có người quá mạnh, nếu không việc luyện tập sẽ tiến bộ vượt bậc.

“Giết!”

Âm thanh rét lạnh bao trùm khắp cả đồng bằng, nhưng không phải do con người phát ra mà là được truyền ra từ trong miệng của chiến sĩ Cơ Giáp, như trống chiêng rền vang, vang khắp cả vụn dậm.

Tất cả quân sĩ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, địch sắp tiến đến gần, lời vừa vang lên, vô số tướng sĩ nhất thời đều như dòng lũ vậy, xảy ra va chạm với đối phương!

Cảnh tượng của chiến tranh lớn tất nhiên rất kinh hãi, tuy không giống như Đế Linh nói rằng dễ dàng xảy ra thương vong đến tỉ người, nhưng chém giết giữa hơn chục nghìn người cũng vô cùng đáng sợ.

Thanh Lâm giương mắt nhìn về cô gái cưỡi ngựa kia, chỉ thấy cô ấy đã bị dòng người lấp kín, lòng cậu ta thất lại, siết chặt nắm đấm, vội vàng xông về

phía địch.

Tiếng chém giết, tiếng kêu gào pha trộn lẫn nhau, trong lòng Thanh Lâm nhảy dựng lên, với thị lực của cậu ta cũng khó phân biệt địch với ta, nếu không phải do cách ăn mặc khác nhau thì việc đánh thương nhầm phe ta cũng không lạ lùng gì.

Trong khoảnh khắc tiếp xúc với địch, Thanh Lâm đã làm mất dấu của bọn người Vương Hồ và Vu Thành, cậu ta vẫn chưa tìm kiếm, nhìn thấy một gã mặc áo vải vùng nấp đầm về phía mình, dòng khí lưu trên nấp đầm ấy rõ ràng là muốn lấy mạng cậu ta.

Thanh Lâm không hề do dự, bước chân vừa đạp lên, xoay người lướt qua người bên cạnh mình, đồng thời đột nhiên xông ra, dùng tay trái bắt lấy gã đàn ông mặc áo vải chưa kịp phản ứng kia, còn tay phải thì tung ra một cú đấm.

“Bốp!”

Cái đầu vỡ ra, não bắn tung tóe, máu tươi văng ở trước ngực, thậm chí còn văng vào mặt của Thanh Lâm.

Cậu ấy dùng sức lau, sau đó bàn tay đặt ở trước ngực gã đó, Đại Đế lục vận chuyển.

“Àm!”

Nguồn linh lực lớn mạnh từ cơ thể gã này tuôn đến, thuận theo cánh tay của Thanh Lâm mà vào trong cơ thể cậu.

Dường như chỉ một khắc, kẻ kia đã lập tức khô queo, máu thịt biến mất, xương sấu không còn, chỉ còn lại chiếc áo vải rơi trên mặt đất, cũng chỉ có Thanh Lâm mới biết được rằng, chiếc áo vải này khi này còn đang mặc trên thân của một người.

Cậu ấy rất kinh hãi, thậm chí còn chưa phản ứng trở lại, chỉ cảm thấy có một luồng linh lực chân chất nồng đậm chảy vào trong cơ thể, chạy khắp cả thân thể, cuối cùng như bị hấp dẫn, rót vào lồng ngực và cái đầu.

Loáng thoáng có thể thấy được, lồng ngực và đầu của Thanh Lâm đều có ánh sáng đỏ le lói, nhưng lại vô cùng ngắn ngủi, trong giây lát liền biến mất.

Và rồi Thanh Lâm vẫn phát giác, lồng ngực và đầu trong lúc này, đó là một loại cảm giác như băng do nước tạo thành, hay là cơ thể, nhưng bất kể máu thịt, xương cốt, đều có sự thay đổi khá lớn.

Đó là đang tổng khứ, tu sửa, tăng cường...

“Theo đẳng cấp của hành tinh bị bỏ hoang này mà chia điểm, người này chỉ là người luyện võ cấp bốn, không được.” Đế Linh nằm trong đan điền của Thanh Lâm, vô cùng an nhàn, lắc đầu hơi chép miệng.

Tất cả nói thì dài dòng, thực chất vô cùng ngắn ngủn, Thanh Lâm có được lợi ích, đầu óc như bị kích thích, hể nhìn thấy người mặc áo vải, đều tung một đòn.

Cùng lúc đó, chiến sĩ Cơ Giáp khổng lồ ấy đang đánh nhau với chiến đoàn Bôn Lôi, cơ thể của báo Bôn Lôi khổng lồ, nhưng lại không cao như chiến sĩ Cơ Giáp, nhưng thực lực lại không thể nghi ngờ, ít nhất cũng phải người luyện võ đai thứ chín, người đứng sau lưng nó cũng là cao thủ hậu thiên của phe địch, cả hai cùng phối hợp, tuyệt đối không thua kém so với chiến sĩ cơ giáp.

“Àm àm!”

Tiếng vỡ mạnh không ngừng vang lên, khói bụi bao trùm cả bầu trời, sức mạnh của chiến sĩ Cơ Giáp lớn mạnh, nhưng báo Bôn Lôi lại thắng về tốc độ cực nhanh, nếu ngẩng đầu nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy chiến sĩ Cơ Giáp không ngừng đánh về bốn phía, còn báo Bôn Lôi thì như cái bóng ảo, phóng đi phóng về, người sau lưng chúng không ngừng ra tay, muốn bắt lấy kẻ đang điều khiển trong cơ thể của chiến sĩ Cơ Giáp.

Chiến sĩ Cơ Giáp tuy mạnh nhưng chúng không có mạng sống, do có người điều khiển phía trong, một khi không có ai thì chỉ là một đồng sắt vụn bỏ hoang.

Thế nhưng, chiến sĩ Cơ Giáp được tạo ra từ Hắc Tinh Thạch, không phải sức mạnh bẩm sinh cũng không thể phá vỡ chúng. Kẻ đến người đi, hai quân đoàn nhất thời rơi vào trong vương mắc.

Chiến tranh rất chấn động nhưng cũng thê thảm, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, trên mặt đất đã đầy rẫy trăm triệu bóng người, rai rác khắp mặt đất là cánh tay bị đứt ra, máu chảy thành sông.

Giờ phút này, không ai không đỏ mắt cả lên, hể nhìn thấy kẻ địch, cũng mặc kệ sự khác biệt về thực lực, đều nhiệt huyết sục sôi mà xông lên.

Trong quân đội, phần lớn đều là bia đỡ đạn, chẳng hạn như đám người Thanh Lâm, chiến đoàn Cơ Giáp đó và chiến đoàn Bôn Lôi mới là chủ lực.

Thế nhưng, thiếu đi bia đỡ đạn nhưng lại không được.

Thanh Lâm đã hoàn toàn mất bình tĩnh, giết người khiến cậu hưng phấn, máu tươi khiến cậu ấy điên cuồng, giờ phút này đây, cậu ta dường như đã hóa thành cỗ máy chiến tranh không ngừng chém giết, không ngừng nuốt chửng, sức mạnh của ngực và đầu đều bằng nhau, bằng với tứ chi.

Hễ có linh khí rót vào trong cơ thể đều chạy về phía lồng ngực và đầu, tình trạng này, chỉ có sức mạnh ở vùng ngực và đầu bằng nhau thì mới có thể chia đều ra.

Lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, lấy giết chóc nuôi giết chóc.

Thanh Lâm không biết người chết dưới tay mình là bao nhiêu, thậm chí nhiều lần còn xém tí giết nhầm quân ta, nỗi hối hận giết người ấy đã sớm biến mất, tinh thần bảo vệ nước nhà cũng đã không còn, điều trong lòng cậu suy nghĩ, chỉ có thể nâng cấp cho cơ thể của mình.

Cả đôi bên đều hơn chục triệu người, dù đứng ở đó bị giết, cũng phải mấy ngày.

Mặt trời lặn xuống phía tây, đã gần đến hoàng hôn rồi.

Buổi chiều tà ngày ấy nhuộm lên khắp đất trời một màu đỏ ửng, so với màu máu tươi ngưng tụ trên nền đất, tất cả phả nên một bài chiến ca khiến cho người dân sống trong khổ đau.

Chiến tranh vẫn chưa dừng lại, không biết từ khi nào, luồng linh lực tràn vào trong cơ thể kia không còn tập trung ở ngực và đầu mà rải rác nằm đều, thẳng cấp tất cả bộ phận trên người Thanh Lâm..

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tin dữ

Ánh sáng đỏ lấp lánh, toàn thân Thanh Lâm đã hoàn toàn cân bằng, chỉ với lồng ngực và cái đầu cũng đủ để chịu đựng hơn nghìn cân sức tấn công, mức độ cứng rắn đáng sợ vô cùng.

“Lét qua đây cho ta!”

Chính tại lúc này, một người đàn ông mặc áo vải tím vung thanh đao sang, nhắm thẳng vào Thanh Lâm mà chém xuống.

Dường như là phản xạ có điều kiện, Thanh Lâm xoay người tung ra cú đâm, đồng thời giờ cánh tay trái ra, không hề e sợ đỡ lấy lưỡi đao ấy.

“Keng!”

Tiếng va chạm như sắt thép vang lên, Thanh Lâm đột nhiên bị chấn động nên lui lại, trên cánh tay của cậu xuất hiện một vạch một vạch sọc màu đỏ, chính là do lưỡi đao ấy gây nên.

Cậu ta đột nhiên tỉnh lại, trên vạch sọc màu đỏ ấy, chốc chốc truyền đến cảm giác đau đớn, đây là người đầu tiên cậu ấy gặp được sau khi gia nhập chiến đấu.

“Hậu thiên?”

Ánh mắt Thanh Lâm lấp lánh, nắm đấm phải bỗng nhiên vung ra, đâm mạnh vào ngực tên kia, trực tiếp xuyên qua tên kia, nổ tung!

“Bùm!”

Phân nửa cơ thể của người này nổ nát, chết một cách triệt để, hấn trùng to đôi mắt, đến chết vẫn không dám tin được, cơ thể của một con người sao có thể lớn mạnh đến mức có thể chống đỡ được với sức gần chục nghìn cân, với tu vi kì đầu hậu thiên của hắn, đáng lẽ có thể trực tiếp chém đứt cánh tay của đối phương, sau đó chém đứt đôi cơ thể của cậu ta mới đúng.

Chưa kịp đợi người này ngã gục, Đại Đế lục lập tức vận chuyển, một luồng lực hút truyền ra, trực tiếp hút bộ xác đó vào trong lòng bàn tay, sau đó chớp chớp vài cái rồi biến mất dạng.

“Cảnh giới hậu thiên...”

Thanh Lâm chỉ cảm thấy nguồn linh lực mạnh mẽ, sức mạnh truyền ra từ cánh tay rồi nập đầy toàn thân.

Cảnh giới hậu thiên khác biệt rất lớn so với những người luyện võ lúc trước, sức mạnh nguồn linh lực vô cùng nồng đậm, cả người Thanh Lâm thoải mái, có một cảm giác muốn rên rĩ.

So với việc nuốt chửng mà nói thì hấp thu linh khí trời đất quả thực như cá bé gặp cá lớn, nuốt chửng một lần, liền có thể hơn cả việc nhiều tháng hấp thu linh khí trời đất, tốc độ như vậy thật sự đáng sợ.

Linh khí vào trong cơ thể, không ngừng tăng sức mạnh của cơ thể, máu, thịt, xương cốt của Thanh Lâm, hễ là thứ thuộc về cơ thể của Thanh Lâm đều đang tăng cường.

Loại tăng cường này, gần giống như cái động vô đáy, dù cho linh lực nhiều hơn nữa, cũng vẫn đủ sức để chứa được.

“Àm!”

Trong giây phút nào đó, cả người Thanh Lâm thoáng chớp ánh sáng màu đỏ, không khí xung quanh lại phát ra tiếng khí nổ.

Thế nhưng, xung quanh đều đang lo giết chóc mà không một ai phát giác.

Thanh Lâm rõ ràng cảm nhận được sự lớn mạnh của bản thân, cậu ta không biết mình đang ở mức độ tu vi nào, nhưng cảnh giới hậu thiên lúc này với sức mạnh hơn nghìn cân cũng chưa làm mình bị thương, có thể thấy đủ để đối kháng với hậu thiên.

Giờ đây, cậu ta lại nuốt chửng nguồn linh nguyên của tên cảnh giới hậu thiên đó, thực lực lần nữa được tăng cao, trong kì đầu của hậu thiên cậu nhất định vô địch!

“Không đến một canh giờ mà có thể vượt hơn so với việc rèn luyện nhiều tháng, Đại Đế lực thật quá đáng sợ!”

Đôi mắt Thanh Lâm lấp lánh, gương mặt nhỏ đỏ ửng.

Mãi đến tận bây giờ, cậu ta vẫn cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

Cậu bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn về đám thú lớn với kẻ địch đang giao chiến với chiến sĩ Cơ Giáp ở phương xa, trong lòng thầm nói: “Nếu có thể nuốt chửng hết bọn chúng, thân thể của ta sẽ được tăng cường đến mức độ nào?”

Màn đêm buông xuống, tầm nhìn bị cản trở, chém giết đến một mức độ nhất định, thậm chí còn phân biệt không rõ địch ta.

Thế nhưng, chiến tranh vẫn xảy ra...

“Cậu chỉ nuốt chửng nguồn linh hồn của phe địch, hà cớ gì phải thế?” Đế Linh bên trong đan điền bỗng nhiên mở miệng.

Thanh Lâm nín thở, trong lòng thầm bảo: “Những quân sĩ này vốn dĩ đang ở trong cơn nguy kịch, giờ đây đã chết, tôi không thể để bọn họ ngay cả xác cũng không có.”

“Cậu cũng biết bây giờ bọn họ đã chết, còn bàn đạo đức gì nữa?” Đế Linh cười mỉa một tiếng: “Ồ hành tinh bị bỏ hoang này, người chết đã chết, người nhà an táng, đó chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi. Bọn họ cũng không thể lên trời, cậu có thời gian giết bọn địch, chỉ bằng đi tìm những người vừa chết đi mà nuốt chửng, điều này sẽ giúp cậu tiết kiệm được vô số thời gian.”

Thanh Lâm có chút không chấp nhận nổi, địch dù sao vẫn là địch, nuốt chửng bọn chúng vẫn là lẽ thường tình.

Nhưng quân tướng của phe mình thì khác, như Vương Hồ vậy, nếu cậu ta chết rồi, mình cũng phải nuốt chửng sao?

“Tính cách này của cậu nếu vào dải ngân hà ắt sẽ sống không được bao lâu.” Đế Linh vô cùng khinh thường, trong lời nói ẩn chứa đầy ý khiêu khích.

“Người cứ mở miệng là vào dải ngân hà, nhưng còn ta bây giờ chẳng qua chỉ là một người luyện võ trong cái mà người hay nói là “hành tinh bị bỏ hoang” này mà thôi.” Thanh Lâm chau mày.

“Người sớm muộn gì cũng sẽ vào dải ngân hà, trong dải ngân hà, cái gọi là nhân tính sớm đã bị phai mờ, ta không hiểu, người rốt cuộc đang lo lắng điều gì?”

Thanh Lâm không nói gì, xông đến về phía người mặc áo vải.

Ánh trăng càng nồng đậm, tại đồng bằng ở dưới núi non vực thẳm, máu chảy thành sông, xương chất cao thành núi, mùi xông lên mũi khiến mắt ai nấy đều đỏ rực như máu, như cổ máy chém giết người vậy.

Thế nhưng, ở nơi thi cốt vô biên đó, lại có một khu vực nhỏ đâu đâu cũng chỉ có áo vải, lại không thấy xác đâu.

Có thể thấy được rằng, một thiếu niên tóc tím tay không binh khí chỉ công kích bằng tay, người bị cậu giết mỗi lần ở ngay khoảng khắc phải lìa đời đều chỉ còn lại chiếc áo, lại không có xác, vô cùng kì lạ.

Thời gian trôi dần đi, trong sự chết chóc tang thương như thế, ánh sáng ban mai xuất hiện trên bầu trời.

“Rút binh!”

Tiếng hét to đến chấn động cả trời đất, vẫn phát ra từ trong người khổng lồ Cơ Giáp ấy, binh sĩ hai bên, vào lúc này hai bên lại có sự ăn ý, chiến đoàn Bốn Lô kia thì quay lưng nhanh chóng leo lên núi, biến mất tầm tích.

Còn bóng của phe địch đông đảo kia cũng rút lui như thủy triều rút vậy.

Bình sĩ đế quốc Trục Nhật không hề đuổi giết, lần chiến tranh này đã xảy ra mất một ngày một đêm, không phân rõ ai thắng ai thua, chỉ có thi cốt và máu me đầy trên mặt đất, đang trưng diện cho sự đơ bản và tàn nhẫn của chiến tranh.

“Rút về quân doanh!”

“Về doanh nghỉ ngơi!”

Đội canh phòng ở khắp nơi vang lên tiếng inh ỏi, Thanh Lâm tìm không thấy bọn người Vu Thành, Vương Hồ, nhìn bãi xác trên mặt đất một lượt bèn trở về quân doanh với những người còn lại.

.....

Đội quân ba mươi hai, doanh trưởng Thanh Lâm đang ở.

Khi Thanh Lâm trở về, đã có người ở trong doanh trưởng, một trong số đó chính là Tô Thông.

Chỉ là, Tô Thông lúc này đã mất đi cánh tay phải, vết thương đã được dùng vải trắng băng bó lại, nhưng lại nhuộm đầy máu tươi.

Cậu ta cắn chặt răng, dường như vô cùng đau đớn, nhìn thấy Thanh Lâm trở về, miễn cưỡng nở nụ cười: “Về rồi à?”

Thanh Lâm gật đầu nhẹ.

“Về là được, về là được...” Tô Thông làm bầm, vẻ đau khổ và than thở ấy khiến Thanh Lâm nảy sinh cảm giác thù hận với bọn địch.

Giây phút này, cậu cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao hai bên lại thù sâu như vậy, dù không có thù hận, nhưng trong trận giết chóc này cũng đã gây thù rồi.

“Thanh Lâm cậu về rồi à?” Ngay tại lúc này, có hai người từ bên ngoài tiến vào, chính là Vu Thành và Vương Hồ, thấy Thanh Lâm ở trong doanh trưởng, Vương Hồ vô cùng vui mừng.

Đánh hết ròng rã một ngày một đêm, trên mặt hai người đều vô cùng mệt mỏi, Vu Thành gật đầu với Thanh Lâm, nằm trên giường liền thiếp đi.

“Tôi đi nghe ngóng tình hình một lát.” Vương Hồ chạy ra ngoài.

Thanh Lâm nhìn Tô Thông, muốn đi tìm quân y chữa trị cho, nhưng cũng hiểu được giờ phút này trong quân đội, không biết có bao nhiêu người giống Tô Thông vậy, quân y bận rộn vô cùng, không thể chữa trị cho Tô Thông trước được.

Cậu ta ngồi xếp bằng trên giường, nhìn đôi tay mình, trong lòng thầm nghĩ: “Trong quân đội này cũng không có nơi rèn luyện, không biết như thế nào mới có thể kiểm tra sức mạnh hiện giờ của mình.”

Thở nhẹ một tiếng, Thanh Lâm nằm trên giường.

Đêm qua, cậu ta đã phải trải qua giết chóc.

Hôm nay, cậu đã trải qua chiến tranh.

Có câu “cuối ngựa giết địch, chinh chiến sa trường”, đó chẳng qua chỉ là tình cảm hào hùng tươi đẹp trong tưởng tượng, hiện thực vô cùng tàn khốc, không hề ảo mộng như trong tưởng tượng.

Thanh Lâm đối với chiến tranh, nảy sinh một sự bài xích, cậu không thể tưởng tượng, nếu bản thân cũng chết đi trong chiến tranh, mẫu thân sẽ đau lòng thế nào...

Một canh giờ trôi qua, Thanh Lâm vẫn híp nửa con mắt, cậu ấy trần trọc không ngủ được.

Người khác có thể mệt lử lự, cậu ấy thì lấy giết nuôi giết nên không biết mệt mỏi.

“Đế Linh, người từng nói, mây đỏ lật biển, trăng tím lật đất, lời nói đó chắc dùng để hình dung cơ thể cường đại đúng không?” Thanh Lâm đột nhiên hỏi Đế Linh trong đan điền của mình: “Nhưng giờ đây, cả người ta đã đỏ toàn thân, nhưng lại chỉ có được sức mạnh hơn nghìn cân, thậm chí còn không bằng tiên thiên, sao có thể lật biển được?”

“Ta quả thật có nói qua lời này, nhưng người đã từng thử qua chưa? Toàn thân người đỏ rực có thể kiên trì trong bao lâu?” Đế Linh hỏi lại.

Thanh Lâm trơ ra, lập tức không nói lời nào, trực tiếp vận chuyển Đại Đế lục, linh khí của đất trời cuộn cuộn mà đến, cùng lúc này, trên thân thể cậu cũng phát ra ánh sáng đỏ rực.

Thế nhưng, ánh sáng đỏ này chỉ có xuất hiện vài giây, liền lập tức biến mất, dù cho Thanh Lâm có kêu gọi thế nào, cũng không hề xuất hiện.

“Đây là chuyện gì?” Thanh Lâm chau mày.

“Mây đỏ quả thật có thể lật biển, nhưng bây giờ cậu mới có được ánh sáng đỏ, nếu muốn đạt được khả năng lật biển, cần ánh sáng đỏ chói lóa rồi ngưng tụ thành mây, ngời cách bước đó quả thật còn quá xa...” Đế Linh nhẹ lắc đầu.

Giương mặt nhỏ của Thanh Lâm nhất thời lộ ra vẻ thất vọng, quả thật không hề đơn giản như mình tưởng tượng.

“Tuy nhiên, ngời là Thánh tử đời này của tộc Đế Thần ta, không chỉ đơn giản là một con người bình thường đâu.” Trong ánh mắt của Đế Linh tỏa ra ánh sáng: “Vào ngày ngời ra đời, tộc trưởng đã kiểm tra với cái giá rất lớn, có thể có được các hệ pháp tắc, đó quả là đáng sợ đến nhường nào! Đợi ngời đột phá được tiên thiên, có được nguyên khí, bèn có thể bắt đầu khai triển pháp tắc, sau này nếu có thể dung hợp bảy hệ, thiên hạ này, mặc sức cho ngời ngao du!”

Lời nói này khiến cho cả người Thanh Lâm nhiệt huyết sôi trào, nhưng chỉ trong thời gian ngắn, cậu ấy liền bình tĩnh trở lại, lập tức nở ra nụ cười khổ.

Nay mới có được sức mạnh của hậu thiên, cái nói là pháp tắc, không biết chừng nào...

Rèm cửa doanh trường bỗng nhiên bị kéo ra, Vương Hồ chạy vào trong.

Trên gương mặt cậu ta, hiện rõ vẻ mất mát và đau thương, nhìn Thanh Lâm một cái, ngồi trên giường, im lặng không nói gì.

Thanh Lâm chau mày: “Thế nào rồi? Tình hình chiến tranh thế nào?”

“Một ngày một đêm, binh sĩ chết đến hai mươi ba vạn, bị thương bảy mươi mấy vạn, đây mới chỉ là con số thống kê chưa hoàn chỉnh.” Vương Hồ nói.

Trong lòng Thanh Lâm run rẩy một cái, đây đều là những mạng may mắn sống sót.

Nếu là lúc trước chưa tham gia vào quân đội, cậu nghe thấy tin tức như vậy, dù trong lòng run sợ nhưng cũng sẽ không có tâm trạng gì.

Còn giờ đây, cậu đã tham gia vào quân đội, con số này, thật khiến cậu ta đau thương vô cùng.

Còn có hai tin tức lớn nữa.” Vương Hồ nhìn Thanh Lâm một cái, nói tiếp: “Tin tức thứ nhất, ba ngày sau, toàn quân khai chiến.”

“Toàn quân khai chiến?” Thanh Lâm không dám tin tưởng, bốn bộ lạc lớn, đây thực sự là không nhin nổi nữa sao?

“Còn tin tức thứ hai thì sao?” Thanh Lâm lại hỏi.

“Tin tức thứ hai...” Vương Hồ có chút chần chừ.

“Rốt cuộc là gì?” Thanh Lâm thấy Vương Hồ như thế, có chút nóng lòng.

“Tỷ tỷ cậu tên là Thanh Thiên phải không? Canh phòng của quân bộ thứ mười tám?” Vương Hồ hỏi ngược lại.

Thanh Lâm đơ ra, trong lòng có dự cảm không lành, cậu còn nhớ, hôm qua lúc tham chiến, quả thực có một cô gái tham gia chiến đấu, và lại Vương Hồ lúc đó đã có nói, chị là đội canh phòng của quân bộ thứ mười tám.

“Ừ...” Thanh Lâm chau mày nói: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi, nói mau.”

“Thanh Thiên, đội canh phòng quân bộ thứ mười tám, hôm qua lúc chiến đấu, đã bị bắt sống, hiện giờ vẫn chưa có tin tức...” Vương Hồ thấp giọng nói.

“Cái gì?”

Cả người Thanh Lâm run lên, đột nhiên đứng phắt dậy, trong ánh mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thánh chỉ đáng sợ

Cậu không tài nào tưởng tượng nổi, Thanh Thiên nếu thật sự rơi vào tay phe địch thì sẽ ra sao.

Nếu gương mặt của Thanh Thiên rất bình thường, cùng lắm là sẽ chết.

Nhưng tỷ ấy lại đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, với tâm tính tàn nhẫn của bọn địch, nhất định sẽ làm những chuyện bỉ ổi với tỷ ấy.

Thế nhưng, chợt nghĩ lại, Thanh Lâm lại cảm thấy chuyện này rất đáng ngờ, Thanh Thiên chỉ là canh phòng trong quân doanh, trong chiến tranh như thế, mọi người ai cũng giết đến đỏ cả đôi mắt, ai lại có tâm tư bắt cóc tỷ ấy.

Chuyện này ắt hẳn tứ đại bộ lạc đã sớm lên kế hoạch!

“Đừng lo lắng, phụ thân cậu là Trần Lôi vương, chắc chắn có thể cứu tỷ tỷ cậu trở về.” Vương Hồ thấy Thanh Lâm cả người phát run, khuôn mặt nhợt trắng bệch, có chút không đành lòng.

Đừng lo lắng ư?

Sao có thể không lo lắng được!

Phụ thân thật sự rất lớn mạnh, nhưng vì việc trấn áp bộ lạc Lôi Nguyệt, sớm đã không đội trời chung với chúng, lần này bọn chúng bắt cóc Thanh Thiên, nếu không có mục đích đặc biệt, hậu quả thật khó lường!

Cậu ấy không nói lời nào, xoay người chạy ra khỏi doanh trướng.

Với tốc độ hiện tại của cậu ấy, dốc toàn sức để đi cũng chỉ như cái bóng ảo vậy, một số quân tướng chỉ cảm thấy tiếng gió vụt qua, nhưng lại chẳng thấy bóng người đâu.

Rất nhanh, tòa lầu trung tâm căn cứ quân xuất hiện ngay trước mặt Thanh Lâm, cậu ấy muốn vào bên trong, nhưng lại bị lính canh giữ chặn lại, lớn tiếng hỏi: “Người là ai?”

“Ta muốn tìm phụ thân ta.” Giọng của Thanh Lâm gấp gáp, thậm chí không kiềm được muốn ra tay.

“Phụ thân người?” Lính canh ấy chau mày: “Phụ thân người là ai?”

“Thanh Nguyên.” Thanh Lâm nói: “Ta là con trai của ngài ấy, Thanh Lâm.”

“Thì ra là tiểu vương tử Trần Lôi vương...”

Hai người lính canh ấy nhìn nhau một cái, dường như liền hiểu ra được tại sao Thanh Lâm lại đến đây, Thanh Thiên là con gái của Thanh Nguyên, bây giờ bị bắt cóc, chuyện này toàn quân trên dưới ai nấy đều biết, một người trong đó lập tức nói: “Tiểu vương tử hãy đi theo tôi.”

Hàng lông mày thanh tú của Thanh Lâm chau lại, đi theo người lính canh kia, cũng không biết đi mất bao lâu, hai người đã đến đình lầu, người lính canh chỉ vào căn phòng kia nói: “Đây chính là nơi ở của Trần Lôi vương.”

“Cảm ơn.”

Thanh Lâm gật gù đầu, đợi người lính canh ấy đi khỏi liền trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Trong phòng không chỉ có Thanh Nguyên mà còn có hơn mười bóng người khác nữa, trong đó, Trần Tây vương Lôi Chấn và hai người con của ông ấy là Lôi Minh, Lôi Xung cũng đều ở đây.

Lúc này sắc mặt của Thanh Nguyên âm trầm, thấy có người không gõ cửa liền bước vào, vừa muốn mở miệng mắng chửi, nhưng khi phát hiện là Thanh Lâm, miệng chỉ hơi nhếch, cuối cùng vẫn không mở lời được.

Thanh Lâm cũng mặc kệ những người khác, nói thẳng: “Phụ thân, tỷ tỷ bị bọn địch bắt cóc mất rồi, chúng ta phải cứu tỷ tỷ về!”

“Thanh Lâm, chúng ta đang bàn bạc về việc này đây.” Lôi Minh kéo Thanh Lâm, thấp giọng nói: “Khoan hãy nóng vội, mọi người đều đang suy nghĩ cách.”

“Nghĩ cách gì chứ?” Thanh Lâm nóng lòng nói: “Tỷ tỷ một ngày không trở về, lòng ta một ngày khó yên!”

“Bình tĩnh đi!” Một người đàn ông trung niên lờm Thanh Lâm một cái, đó chính là Trần Đông vương Bách Li Phù Sinh, cũng chỉ có hắn mới dám quát mắng Thanh Lâm như thế.

“Bọn ta đã quyết định, ba ngày sau toàn quân doanh khai chiến, khúc mắc trước mắt là nếu không có Hoàng Thành hạ lệnh, ai dám phái quân đi giải cứu Thanh Thiên?” Bách Li Phù Sinh nói tiếp.

Thanh Lâm nhất thời nổi nóng, cậu ta nhận ra Bách Li Phù Sinh, liền lập tức phản bác lại: “Ngài cũng có cô con gái phải không? Nếu như con gái ngài lúc này bị bắt cóc đi, liệu ngài có phải cũng sẽ bình tĩnh giống bây giờ không?”

“Làm càn!”

Bách Li Phù Sinh quát mắng: “Đây là quân đội, không cho phép người làm loạn! Ngay cả phụ thân người cũng không dám nói chuyện như thế với ta, người muốn ăn đòn lắm đấy nhì!”

Thanh Lâm không đếm xỉa đến ông ta, nói với Thanh Nguyên: “Phụ thân, người là một trong bát vương, trong tay có hàng nghìn hàng vạn binh sĩ, mau chóng hạ lệnh cứu ty ty đi!”

“Ta không đồng ý!”

Bách Lí Phù Sinh lần nữa hét to: “Cho dù Thanh Nguyên là Trấn Lôi vương, nhưng chỉ vì muốn cứu một người mà phải đi hết vô số tướng sĩ trong doanh thì còn ra thể thống gì!”

“Vậy Trấn Đông vương cảm thấy nên làm thế nào?” Thần sắc Thanh Nguyên trở nên lạnh nhạt đi.

Thanh Thiên bị bắt, hần đương nhiên sốt ruột, cũng từng nghĩ đến việc phái người đi giải cứu, trước khi Thanh Lâm chưa đến, Trấn Đông vương ít khi đối đầu với mình cũng ngần ngại đủ điều, hiện tại thì lời của ông ta càng kiên quyết, hần đương nhiên tức giận.

“Bình tĩnh chờ đợi.” Bách Lí Phù Sinh trầm giọng nói: “Ba ngày sau mới khai chiến, đến lúc đó, có thể cứu luôn cả Thanh Thiên ra.”

“Ngươi đang đánh rắm gì thế?”

Thanh Lâm tức đến nghiến chặt răng: “Ngài cũng biết là ba ngày sau mới khai chiến, thế còn ba ngày này thì sao? Ty ty sẽ bị đối đãi như thế nào? Ta biết ngài và phụ thân ta vốn dĩ cũng không có xích mích gì, nhưng ta hy vọng ngài có thể hiểu được, ty ty cũng đến đây tòng quân đấy, ty ấy cũng là quân nhân! Ty ấy bị bắt cóc rồi, chúng ta không thể khoanh tay ngồi nhìn!”

“Ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không?” Bách Lí Phù Sinh nhìn chằm chằm Thanh Lâm, trong mắt tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Thanh Lâm dám mắng chửi hần, như lời hần vừa nói, cho dù là Thanh Nguyên cũng không dám nói thế với mình.

“Ta cũng cảm thấy đợi chờ không được ổn.” Lôi Minh tiến lên trước một bước nói giúp cho Thanh Lâm: “Thanh Thiên là cô gái, nàng ấy rơi vào tay bọn địch, nhất định phải chịu nhiều giày vò, chúng ta nếu có thể...”

“Con thì biết cái gì?” Lời cậu ta chưa nói xong, Lôi Chấn đã lườm cậu ta một cái, trực tiếp khiến cậu ta nuốt lại lời mình vừa nói.

Thanh Lâm kinh ngạc, cậu ta không dám tin rằng, xảy ra chuyện như vậy mà lại chẳng có ai nói giúp cho mình và phụ thân.

Lôi Minh được xem là người duy nhất, nhưng vai vế còn thấp, đã bị Lôi Chấn trực tiếp phản bác đến không dám nói tiếp.

“Phụ thân, người nói gì đi chứ!” Giọng Thanh Lâm run rẩy.

“Ta bẩm báo với Hoàng Thành đã.” Thanh Nguyên vẫy vẫy tay: “Các người ra ngoài trước đi, ta phải viết thư cho Đại đế Vũ Chiêu. Thanh Lâm cũng về doanh trưởng trước đi, nơi đây không phải là nơi con nên lui tới, đừng làm loạn quân quy.”

Thanh Lâm cắn cắn răng, liếc nhìn Bách Lí Phù Sinh và Lôi Chấn một cái, quay đầu rồi đi.

.....

Trong sự chờ đợi như vậy, thời gian ba ngày đã trôi qua.

Thanh Lâm đến tìm Thanh Nguyên nhiều lần, nhưng đều bị lính canh chặn lại, trong lòng cậu hiểu rõ đây nhất định là phụ thân dặn dò.

Trong đêm thứ ba, Vương Hồ bỗng nhiên chạy vào trong doanh trưởng, phấn khởi nói: “Tin tốt, tin tốt! Nghe nói Hoàng Thành và bọn địch không biết đã ký hiệp nghị gì, đình chiến trong vòng ba năm, chúng ta có thể trở về nhà thăm gia đình rồi!”

“Thật ư? Tốt quá rồi!”

“Không đánh trận là tốt, tuy nói chúng ta không sợ bọn địch, nhưng hễ nổi dậy chiến tranh, lại tử vong hơn triệu người, dân chúng lâm than.”

Tất cả mọi người đều rất vui mừng, còn gương mặt của Thanh Lâm thì lại vô cùng trắng bệch.

Trong vòng ba ngày này, cậu ta chưa có được bất cứ tin tức gì liên quan đến việc giải cứu ty ty, trong lòng chỉ mong đợi cuộc chiến ngày mai bắt đầu.

Nhưng Hoàng Thành bỗng nhiên lại tuyên bố ngưng chiến, vậy ty ty phải làm sao đây?

“Tên khốn!”

Thanh Lâm mắng một tiếng liền đứng dậy chạy ra khỏi doanh trưởng, để lại cho mọi người ai nấy đều đơ mặt ra.

Ba bước thành hai bước, Thanh Lâm lần nữa đến tòa lầu trung ương, hai người lính canh ấy vừa thấy Thanh Lâm, lập tức ngăn chặn cậu ta lại.

“Cút đi cho ta!”

Thanh Lâm nóng giận vô cùng, hai cú đâm tung ra, cậu trực tiếp cho hai tên lính canh của cánh giới hậu thiên đâm đến rút lui mấy mét, còn bóng hình của cậu ấy thì hóa thành hồn ma, nhanh chóng đi về phía trước.

“Ngăn chặn hẳn lại!”

Hai tên lính canh ấy vô cùng tức giận, đây chính là tòa lâu lớn của quân bộ, trọng địa của quân doanh, là con trai của Trấn Lôi vương thì thế nào, huống hồ, đây là mệnh lệnh Trấn Lôi vương tự ra.

Tòa lâu lớn của quân bộ, lính canh đương nhiên không chỉ có hai người, rất nhanh, Thanh Lâm đã bị cây trường đao trong tay của hai người đàn ông trung niên đánh lui, bọn họ đều mạnh mẽ sinh.

“Ta muốn gặp phụ thân ta!” Giọng nói của Thanh Lâm gần như hét rống lên.

“Trấn Lôi vương không có ở đây, cậu về doanh trường trước đi.” Một người trong số đó hét hồn trước thực lực của Thanh Lâm, nhưng lại không hề nhún nhường.

Thanh Lâm tự biết đánh không lại hai người này, cố gắng khiến bản thân mình bình tĩnh, im lặng được lúc lâu, bèn trực tiếp trở về doanh trường.

“Thanh Lâm, cậu đây là...” Vương Hồ nhìn thấy Thanh Lâm vừa trở về liền dọn dẹp đồ đạc, không kiềm được hỏi.

“Ta muốn về nhà!”

Thanh Lâm xách túi đồ đạc của mình: “Cái quân đội chết tiệt này, ta không ở lại nữa!”

Nói xong, cậu ấy không màng đếm xỉa tới Vương Hồ, trực tiếp rời khỏi doanh trường.

Đến nay tin tức đã được truyền ra ngoài, toàn quân đình chiến, rất nhiều binh sĩ về nhà thăm gia đình, quân bộ đã chuẩn bị rất nhiều con ngựa.

Thanh Lâm tùy tiện dắt một con ngựa, trải qua một ngày chạy chối chết đã trở về phủ Thanh Nguyên.

“Tiểu vương tử!”

“Là tiểu vương tử đã trở về, mau thông báo cho phu nhân!”

Những người hầu vừa thấy Thanh Lâm trở về, lập tức mừng rỡ la hét cả lên.

Nếu là ngày thường, Thanh Lâm nhất định mặt cười rạng rỡ, ai nấy đều chào hỏi, nhưng lúc này cậu không có tâm trạng đó.

Tin tức Thanh Lâm trở về, rất nhanh đã truyền đến tai Cẩm Uyển, nàng ấy vội chạy ra, vừa vui vẻ vừa thấy khó hiểu, mới có vài ngày, Thanh Lâm đã trở về rồi sao?

“Mẫu thân!”

Mới thấy Cẩm Uyển, Thanh Lâm đã không nhịn được khóc: “Tỷ tỷ đã bị bọn giặc bắt sống rồi, nhưng lại không có ai đi cứu tỷ ấy, trong quân truyền ra tin rằng đình chiến ba năm, phải làm sao đây? Phải làm sao đây?”

“Cái gì?”

Cả người Cẩm Uyển rung lên như bị sét đánh!

“Phụ thân con đâu?” Cẩm Uyển run rẩy hỏi.

“Không biết, con đi tìm người, nhưng lính canh đã chặn con lại, nói phụ thân không ở đây, con thực sự cũng hết cách rồi, mới trở về tìm người, người nhất định phải nghĩ ra cách chứ!” Thanh Lâm dù sao cũng còn nhỏ, mới mười một tuổi thôi, tình cảm của cậu ta với Thanh Thiên, thậm chí còn sâu nặng hơn so với cha mẹ, nếu có thể đổi thì cậu tình nguyện người bị bắt là mình.

Ngay tại lúc này, lại có một con ngựa xông vào trong phủ Thanh Nguyên người ở trên lưng ngựa ấy chính là Thanh Nguyên.

“Tên khốn nạn chàng!”

Tâm trạng của Cẩm Uyển như bị mất kiểm soát, ngay lập tức xông đến: “Ban đầu thiếp đã bảo không cho Thanh Thiên đi tòng quân, chàng lại vì danh dự của mình, liên kết với Đại đế Vũ Chiêu dùng mưu kế với thiếp, bây giờ hay rồi, Thanh Thiên bị bắt cóc rồi, chàng bảo làm sao đây? Chàng nói đi!”

Thanh Nguyên để mặc cho Cẩm Uyển đâm mình, im lặng không nói tiếng gì.

“Phụ thân, rốt cuộc là sao vậy? Hoàng thượng sẽ phái người đi cứu tỷ tỷ chứ?” Thanh Lâm chạy lại hỏi.

Thanh Nguyên than một tiếng rồi nói: “Ta đã bẩm báo với hoàng thượng rồi, nhưng rất nhiều đại thần trong triều phản bác, hoàng thượng cũng không có biện pháp...”

“Đây là ý gì chứ? Không đi cứu tỷ tỷ à?” Thanh Lâm lui ra sau vài bước, không dám tin tưởng.

“Cứu! Nhất định phải cứu!” Thanh Nguyên siết chặt nắm đấm: “Thanh Thiên là con gái của Thanh Nguyên ta, dù cho ta có chết đi, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn mãi.”

“Àm ăm!”

Ngay tại lúc này, lượng lớn người ngựa đến, nhìn cách ăn vận này, quả nhiên là Lý công công ở bên cạnh Đại đế Vũ Chiêu.

“Phủ Thanh Nguyên tiếp chi...”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Ta biết Thanh Thiên bị bắt, vô cùng đau lòng. Hiểu rõ nỗi lòng Thanh Nguyên nhất định sẽ như thiêu thân liều mình lao vào chỗ chết để cứu. Ta không nhẫn tâm muốn mất đi Đại tướng Hộ quốc, nay hạ thánh chỉ, trong vòng ba năm nay, không được rời khỏi phủ Thanh Nguyên, nếu có chống đối, tru di cửu tộc!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Huyền lưu tâm yểm

Giọng nói của công công bén nhọn như là chiếc gai nhọn hoắt đâm thẳng vào tim!

Giờ khắc này, cho dù là Thanh Nguyên hay là Cẩm Uyển, Thanh Lâm, sắc mặt đều tái nhợt, tưởng chừng như sắp hôn mê.

"Chu di cửu tộc" là không thể nào, Đại đế Vũ Chiêu ban thánh chỉ này là do ông ta hiểu rõ suy nghĩ của Thanh Nguyên, biết hẳn dù có đi cứu thì cũng chỉ là đưa đầu vào chỗ chết thôi nên trực tiếp nhốt hẩn lại.

“Cái này không công bằng!” Thanh Lâm trầm ngâm một hồi bỗng nhiên đứng dậy, kêu loạn lên.

Không tiếp thánh chỉ còn cái lại, đây là tội đáng chết.

Nhưng mà công công lại than nhẹ một tiếng, mở miệng nói: “Vương gia, Thanh Thiên bị bắt, hoàng thượng cũng rất đau lòng. Nhưng ngài phải hiểu, đối phương bắt đi Thanh Thiên, chính là muốn dụ dỗ ngài đến. Ngài thật sự rất mạnh nhưng bọn hẩn cũng không hề thiếu cao thủ! Đế quốc và quân giặc đã ký hiệp định ba năm ngừng chiến, ngài... phải chờ thêm ba năm nữa!”

Chờ thêm ba năm?

Quả thực là chuyện vớ vẩn!

Ba ngày Thanh Lâm cũng cảm thấy dài, mà giờ đây là phải chờ thêm ba năm, tính mạng của Thanh Thiên phải sao đây?

Cẩm Uyển quỳ trên mặt đất, rung rẩy sắp ngã, không nhiều lâu đã trực tiếp xỉu đi.

Có người làm đến đỡ nàng đi, Thanh Nguyên thì ngẩng đầu lên, khuôn mặt lập tức già đi nhiều, giọng nói có chút khàn: “Công công, ta muốn biết vì sao đế quốc lại cùng quân giặc ký hiệp định ngừng chiến?”

“Đây là đại sự của đế quốc, ta cũng không biết.”

Công công nhìn nhìn Thanh Nguyên: “Vương gia, xin ngài hãy tự lo cho mình.”

Dứt lời, ông ta đem thánh chỉ đưa tới trong tay Thanh Nguyên, rồi sau đó xoay người rời đi.

Ở sau lưng ông ta, lập tức rất nhiều hộ vệ phân tán ra, bao vây toàn bộ phủ Thanh Nguyên, hạn chế người trong phủ Thanh Nguyên đi ra ngoài.

Thanh Nguyên tay cầm thánh chỉ, đặt móng ngồi dưới đất, thật lâu vẫn không nói gì.

Thanh Lâm cắn chặt môi dưới, máu tươi chảy ra cũng không hề có chút cảm giác nào.

Thanh Thiên bị bắt, cậu sống một ngày mà như một năm, nếu không đi cứu thì sau này sao có thể sống nổi.

“Tỷ tỷ...”

Nhớ tới gương mặt thương yêu của Thanh Thiên đối với mình, trong nội tâm của Thanh Lâm như bị kim đâm, không biết phải làm sao, thực lực của cậu qua thấp, bốn phía có vô số lính gác của hoàng thất, đừng nói mình, ngay cả phụ thân còn không ra ngoài được.

“Đế Linh, có cách nào có thể tăng thực lực nhanh hay không?” Thanh Lâm nói trong lòng.

“Không có.” Đế Linh trực tiếp trả lời.

Dừng một chút, hần lại mở miệng nói ra: “Cũng không thể nói là không có, ở trong cơ thể của ngươi có một hồn một phách, hồn là ‘Liệp Thần cung’ phách là ‘Huyền Lưu Tâm Yểm’, với sức mạnh của cậu bây giờ vẫn không đủ để điều khiển hai thứ này. Nếu có mà điều khiển sẽ tổn thọ nguyên của cậu.”

“Thọ nguyên?”

Thanh Lâm cắn răng: “Tồn bao nhiêu thọ nguyên của ta?”

“Dựa theo thực lực của ngươi... dùng một lần thì ba mươi năm thọ nguyên, nhưng chỉ là sử dụng một lần. Hơn nữa là một trong hai thứ đó.” Giọng nói Đế Linh có chút do dự: “Ta không đề nghị ngươi sử dụng liên tiếp, thọ nguyên của ngươi bây giờ không vượt quá một trăm năm mươi tuổi. Ba mươi năm nhiều lắm.. Đồng thời, ngươi có thể dùng chúng để thoát khỏi vòng vây, nhưng lỡ đi vào vòng vây quanh của đối phương thì không thể nào xông ra được, nếu như tiếp tục sử dụng sẽ chết rất nhanh.”

Thanh Lâm hít thở sâu, trực tiếp hỏi: “Nếu như ta như dùng Liệp Thần cung hoặc là Huyền Lưu Tâm Yểm thì có thể đánh chết cao thủ Tiên Thiên không?”

“Tiên Thiên?”

Đế Linh cười nhạo nói: “Quả thực là buồn cười! Liệp Thần cung cùng Huyền Lưu Tâm Yểm đều là thánh khí của tộc Đế Thần ta, chỉ với uy lực cũng đủ để làm cho những cái gọi là “cao thủ tiên thiên” tan thành mây khói!”

“Mạnh như vậy sao?”

Thanh Lâm khiếp sợ, trong mắt cậu cao thủ Tiên Thiên có thể đập vỡ tảng đá lớn hơn mười vạn cân, cực kỳ ghê gớm, sao có thể không tệ như lời Đế Linh nói?

“Hai thánh khí đó đủ để hủy trời diệt đất, kiến thức của ngươi thật thiếu cận, thật sự là éch ngồi đáy giếng.”

Đế Linh nhếch miệng, cực kỳ khinh thường.

“Vậy được, ta lập tức đi cứu tỷ tỷ!” Thanh Lâm không chút do dự.

“Hồ đồ!”

Giọng nói Đế Linh bỗng nhiên nghiêm túc lên: “Ta đã nói với ngươi rồi, ba mươi năm thọ nguyên, chỉ được một lần. Ngươi sử dụng tối đa năm lần thì sẽ chết. Trong quân giặc, đối với ngươi mà nói thì quá nhiều cao thủ, chỉ sợ là lúc đó ngươi chưa cứu được tỷ tỷ của ngươi cứu thì chính ngươi đã phải bỏ mạng trong đó rồi!”

“Vậy làm sao bây giờ?” Trong nội tâm Thanh Lâm gào thét: “Ta cũng không thể thờ ơ nhìn tỷ tỷ bị bắt như vậy được?”

Đế Linh trầm ngâm, hần cũng không có cách nào.

Hần là Đế Linh, sức mạnh của kiếp trước chỉ còn là mây khói, bây giờ không có chút sức mạnh nào, chỉ có thể cả đời phụ thuộc vào cơ thể của Thanh Lâm.

Có lẽ một ngày nào đó, Thanh Lâm phá vỡ xiềng xích của trời đất thì hần có thể cải tạo cơ thể, khôi phục tất cả.

Thanh Lâm trầm ngâm một lát, thấy Thanh Nguyên đứng thẳng lên, tập tễnh đi ra xa, cậu mấp máy miệng, liền đi ra cửa.

Cho dù là có một tia hy vọng, cậu cũng không thể buông tha!

Đế Linh cũng không ngăn cản, hần hiểu tính cách quật cường của Thanh Lâm, đã quyết định rồi thì nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Đi đến cửa ra vào, lập tức có hộ vệ hoàng thất ngăn Thanh Lâm lại, người này là thuộc cảnh giới hậu thiên, mà còn là trung kỳ của hậu thiên, nhìn Thanh Lâm mở miệng nói: “Tiểu vương tử, hoàng thượng hạ lệnh ở trong nhà ba năm, không cho phép người trong phủ Thanh Nguyên bước ra ngoài cho dù bất kỳ lý do gì, ngài đừng làm khó dễ ta.”

“Đi ra.” Thanh Lâm chăm chăm vào người này.

“Công chúa được trời phù hộ, sẽ không có việc gì.” Người nọ nói lần nữa.

Thanh Lâm không nói nhiều lời, một quyền đánh tới.

Tên thủ vệ kia hết hồn, đạp chân xuống né đi rất nhanh.

Nhưng mà, Thanh Lâm nhưng lại ép sát tới, nắm đấm hóa thành cuồng phong, gào thét mà đánh tới.

“Rầm rầm rầm!”

Thủ vệ thấy tình hình không ổn, vận chuyển chân khí trong cơ thể, chống lại Thanh Lâm.

Nhưng mà, lần công kích này thủ vệ đó cảm thấy lo sợ. Bản thân đã dốc toàn lực mà vẫn bị đẩy lùi, tiểu vương tử này thực sự là người không thể tu luyện trong truyền thuyết hay sao?

“Đừng!”

Thanh Lâm lại đâm ra một quyền, thừa dịp thủ vệ kia đang ngăn cản, dưới chân đột nhiên tăng tốc, phóng đi ra xa.

“Bình!”

Nhưng mà vào thời khắc này, một luồng chân khí mạnh mẽ đột nhiên lao tới, trực tiếp đẩy Thanh Lâm ra mấy mét nhưng không tổn thương cậu.

“Tiên thiên.” Ánh mắt Thanh Lâm bắt đầu híp lại.

“Tiểu vương tử giấu giếm bao năm nay, rốt cục cũng lộ ra thực lực, xem ra cũng không phải không tu luyện được như trong truyền thuyết. Với độ tuổi như thế mà đã đạt tới trung kỳ cảnh giới hậu thiên thì thật đáng mừng.”

Một người đi tới bên cạnh, bộ dáng trung niên, đúng là vừa rồi cao thủ tiên thiên đã đánh lui Thanh Lâm, Đỗ Minh.

“Chỉ là, trong quân giặc, quá nhiều cao thủ, bây giờ tiểu vương tử đi liều chết với bọn hán, không bằng tĩnh tâm tu luyện, có được tu vi rồi sau đó đi báo thù cho công chúa.” Đỗ Minh nói tiếp.

“Người bị bắt kia là chị của ta, nếu như là người nhà của ngươi, ngươi cũng sẽ nói những lời châm chọc như vậy?”

Thần sắc Thanh Lâm lạnh lẽo: “Cút ngay cho ta, ta không muốn giết ngươi!”

Đỗ Minh nhíu mày lại, Thanh Lâm vừa mới mười một tuổi mà đã có tu vi của trung kỳ cảnh giới hậu thiên, thực sự đã rất lợi hại. Nhưng cậu ta lại nói có thể giết mình, phải chăng có chút kiêu căng ngạo mạn không?

“Hoàng thượng đã hạ lệnh, vi thần không thể không nghe theo.” Đỗ Minh cũng không có ý định mặc Thanh Lâm bỏ đi.

“Ta nói ngươi một lần nữa, cút ngay!” Giọng nói Thanh Lâm có chút gì không thoải mái, cậu không hề muốn làm sát kẻ vô tội, huống hồ những người này tới đây cũng là để ngăn chặn phụ thân và mình đi chịu chết, dù sao đi nữa bọn hán cũng vì muốn tốt cho mình.

Đỗ Minh lui vài bước, thần sắc khẽ biến, rõ ràng nếu Thanh Lâm muốn ra tay thì hẳn chỉ có thể ra tay.

Cao thủ tiên thiên thì Thanh Lâm không cách nào so sánh được. Vừa rồi có thể thấy được mình bị một quyền đẩy lùi, nếu như Đỗ Minh thật sự muốn tổn thương cậu, bằng không với sức mạnh của cậu bây giờ thì không thể chống lại được.

“Huyền Lưu Tâm Yểm!”

Trong nội tâm Thanh Lâm quát khẽ, trong một chớp mắt, một cảm giác không cách nào nói rõ tự động tràn ngập trong nội tâm của cậu, dường như toàn bộ sức lực đều bị rút sạch, cậu suy yếu tới cực hạn.

Nhưng mà sau khi cậu quát khẽ, bầu trời bỗng nhiên đen xuống, mây đen vô tận điên cuồng kéo đến, bốn phía gió mạnh gào thét, gào thét như ma kêu.

Khoảng không trước mặt Thanh Lâm, một bóng đen chậm rãi xuất hiện, bóng đen này chính là ánh sáng đen tạo thành. Thời khắc xuất hiện đã xuyên qua mây xanh, phá nát không gian, tiến thẳng vào bầu trời trong nháy mắt!

Toàn bộ hành tinh trong giờ phút này, vô số cao thủ đột nhiên mở to mắt, ánh mắt của bọn hán đều nhìn về phía này!

Cách khoảng không trên phủ Thanh Nguyên hàng ngàn mét đang có mấy người bay đến, ánh sáng màu đen bỗng nhiên ra xuất hiện trước mặt bọn hán, trực tiếp xuyên qua bốn người, làm bọn họ hóa thành hư vô!

Còn thừa hai người sắc mặt biến đổi lớn, lập tức dừng di chuyển, sắc mặt tái nhợt!

Bọn hán liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt của đối phương. Một lúc sau, hai người không hện mà cùng vọt xuống.

Cùng lúc đó, trên mặt đất, Thanh Lâm vươn tay phải ra, đem ánh sáng đen kia cầm chặt. Trong nháy mắt ánh sáng đen kia liền thu nhỏ lại, ngay lập tức hóa thành một trường đao màu đen óng ánh trong suốt.

Trường đao chừng hai mét, cả cây đao tối đen, hơi lạnh khiến người.

“Rầm rầm rầm!”

Vào lúc Thanh Lâm nắm chặt lấy trường đao kia, đột nhiên bốn phía truyền đến rất nhiều tiếng nổ vang. Đổ Minh thấy rõ ràng, mấy trăm lính gác bốn phía Thanh Lâm trong phạm vi mười mét đều nổ tung trong nháy mắt. Sau đó hóa thành hư vô.

Đây là một cảnh tượng làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, Thanh Lâm không làm ra bất kì động tác nào lại làm cho ít nhất mấy trăm lính gác cảnh giới hậu thiên toàn bộ tử vong, hơn nữa không còn xác, cho dù là cao thủ tiên thiên của cấp cao nhất cũng không làm được!

Đổ Minh vừa muốn chạy đi né tránh, nhưng lại cảm thấy hai chân nặng nề, chân khí trong cơ thể sinh ra cuồng bạo giống như là ngàn vạn kim châm nhỏ, lao ra bên ngoài cơ thể!

“Bình!”

Một luồng sức mạnh từ trong cơ thể hần tuôn ra, bóng người Đổ Minh biến mất.

Trước khi chết, hai mắt hần trừng lớn, gắt gao chăm chăm vào trường đao màu đen trong tay Thanh Lâm, hần nghĩ mãi mà không ra, trường đao đó rốt cuộc là cái gì mà lại có uy lực kinh dị như thế.

Giờ phút này trong lòng Thanh Lâm cũng đang rất bất ngờ, cậu chưa bao giờ tin những gì Đế Linh nói là sự thật, nhưng giờ phút này khi thực sự thấy được sự ghê gớm của cái gọi là Thánh khí, không chờ mình tấn công, những người thủ vệ kia liền hóa thành hư vô, uy lực như thế thì thật quá mức kinh khủng!

“Thu lại nhanh!”

Đế Linh quát: “Người không tấn công, thọ nguyên tiêu hao không nhiều lắm, Huyền Lưu Tâm Yểm này bây giờ người dùng không được!”

Sắc mặt Thanh Lâm tái nhợt, như là tất cả trong cơ thể đều bị lấy ra hết, sự yếu ớt khó nói tràn lên đầu làm cho cậu muốn ngất xỉu.

Mục đích của cậu đã đạt tới, nhìn thấy mặt của số lính gác đều hoảng sợ nhìn mình chăm chăm, Huyền Lưu Tâm Yểm trong tay biến mất, phóng ra xa.

“Búp bê nhỏ, người muốn đi đâu?”

Lúc này đây hai bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Thanh Lâm, chính là hai gã đàn ông trung niên thoát nhìn tuổi trên năm mươi.

Trên người bọn họ cũng không phát ra khí tức gì, nhưng Thanh Lâm lại cảm thấy hai người đứng ở chỗ này, như là hai quả núi lớn không cách nào vượt qua được, so với Đổ Minh, không chỉ mạnh gấp trăm lần!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bị ép vào thiên bình tông

Thần sắc Thanh Lâm tái nhợt, xen lẫn cảm giác vô lực và bất khuất, cậu cho rằng hai người này cũng là thủ vệ của Đại đế Vũ Chiêu sai đến.

Nhưng điều làm cho Thanh Lâm nghi ngờ là tu vi của hai người này rõ ràng đã vượt qua cảnh giới tiên thiên. Chẳng phải trong hoàng thất chỉ có Hoạn Lâm Hải, Cơ Thần là một trong số ít cảnh giới Cổ Nguyên sao?

Hơn nữa, Hoạn Lâm Hải với Cơ Thần, cũng chỉ là lời đồn, cũng không chắc chắn, rất có thể vẫn ở đỉnh cao tiên thiên mà vẫn chưa có đột phá nào.

Chẳng lẽ phù Thanh Nguyên trong mắt Đại đế Vũ Chiêu quan trọng như vậy sao? Đến mức phải hai vị cảnh giới Cổ Nguyên tới?

Tu vi như thế thì dù có thể dùng Huyền Lưu Tâm Yểm giết hai người này ngay lập tức. Thanh Lâm cũng không dám giết, cũng không muốn giết.

“Đi ra!” Thanh Lâm quát.

“Thật là một tiểu tử bá đạo.”

Trong đó một người đàn ông ngoại hình bình thường với mái tóc màu hoa râm cười nói: “Vừa rồi cái ánh sáng màu đen kinh trời kia phát ra từ người à?”

Thanh Lâm khẽ giật mình, cậu lập tức biết rằng hai người này không phải người của hoàng thất!

“Bảo vệ tiểu vương tử!”

Thủ vệ còn sót lại không nhiều, nhìn thấy hai người ngăn Thanh Lâm lại, mặc dù vẫn giận lúc vừa rồi Thanh Lâm tấn công bọn họ, nhưng đã có lệnh, họ vẫn phải bảo vệ Thanh Lâm.

Huống hồ, bọn họ biết được sự việc Thanh Thiên bị bắt, nói thật, đừng nói là chặn phủ Thanh Nguyên, bọn họ còn muốn lao vào trong quân giặc, nghĩ cách giải cứu Thanh Thiên hơn.

“Cút!”

Mắt thấy trên trăm thủ vệ vây đến, thần sắc người kia lạnh lẽo rồi mở miệng, giọng nói như là sét đánh, chỉ nhỏ ra vòn vẹn một chữ đã làm cho miệng mọi người đều phun máu tươi, rút lui quay về.

Tất cả thủ vệ của hoàng thất đều lộ ra vẻ kinh ngạc, một câu mà làm cho hơn trăm miệng người phun máu tươi, tu vi như thế, cảnh giới Tiên Thiên tuyệt đối làm không được!

“Chẳng lẽ là... người của tông môn trong truyền thuyết?” Có người trong lòng phỏng đoán, từ trong nội tâm tự nhiên sinh ra sự cung kính.

Tông môn trong truyền thuyết.

Từng có lời đồn, phàm là những người có thể bước vào bất kỳ một tông nào đều có thể bay trên trời, chui xuống đất, đi khắp thế gian, Thần căn giết Thần, Phật căn giết Phật, quả thật là mạnh đến vô cùng, sức mạnh kinh người!

Đại đế Vũ Chiêu làm chủ một đất nước, trong tay ngàn vạn con dân, nhưng so sánh với người trong tông môn kia thì chỉ là con sâu con kiến.

Có người nói, đế quốc và tông môn là hai thế giới, không thể vượt qua.

“Nếu như tiểu vương tử có thể đi vào tông môn thì có thể sẽ có khả năng cứu công chúa! Cho dù là tiểu công chúa bị giết thì cũng có thể làm cho chỗ của địch đảo lộn cả lên!” Có người thầm nghĩ trong lòng.

Có không biết bao nhiêu người muốn đi vào tông môn, nhưng lại không được, trừ phi cực kỳ may mắn được tông môn chọn trúng, mới có thể vào.

Khi trong lòng người khác có suy nghĩ như vậy, Thanh Lâm cũng đang khiếp sợ sức mạnh của người trước mắt, đối với chuyện về tông môn, cậu từng nghe kể từ miệng của Thanh Nguyên, thậm chí về sau khi tu luyện Đại Đế lục, đều từng có ý nghĩ hảo huyền. Nếu như có thể đi vào tông môn, đánh chết người trong tông môn, nuốt linh nguyên của họ, thực lực của mình chắc chắn sẽ tăng mạnh!

“Ánh sáng đen kia là gì?” Tiếng quát của người đàn ông tóc hoa râm vang đến, nhìn về phía Thanh Lâm, lộ ra dáng tươi cười một lần nữa.

“Ta không biết...” Thanh Lâm khẽ lắc đầu, thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (*).

“Ha ha...”

Người này mỉm cười, nhìn nhìn người bên cạnh, ánh mắt sáng trưng, ho nhẹ một tiếng, nói: “Ta chính là Chấp sự Trưởng lão đẳng ngoại của Thiên Bình tông - Tôn Lập, lần này ta xuống núi là để tìm kiếm người có tư chất tài giỏi. Người rất may mắn, tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi như thế, có thể trở thành thiên tài, hãy lập tức theo chúng ta trở lại tông môn nào!”

“Quả nhiên là người của tông môn!”

“Thiên Bình tông! Tiểu vương tử may mắn quá!”

“Trời ơi, người của tông môn giống như là thần tiên, ngày bình thường sao có thể nhìn thấy, quả thực không thể tin được, không ngờ họ tự mình tìm tới tiểu vương tử.”

“Đã từng có người đồn rằng trong cơ thể tiểu vương tử đều là phế mạch, không thể nạp chân khí vào, càng không thể tu luyện, bây giờ xem ra chỉ là chuyện vớ vẩn!”

Người này vừa mới nói xong, bốn phía lập tức vang lên một cuộc bàn tán có sự hồi hộp lẫn thán phục, đều là lời nói của đám thủ vệ hoàng thất. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới người trong tông môn sẽ xuất hiện tại đế quốc Trục Nhật.

Thanh Lâm tuy nhỏ, đầu óc lại minh mẫn, cũng không tin chuyện ma quỷ của hai người trước mắt này, suy nghĩ hồi rồi nói: “Ta không có tu vi, không thể tu luyện.”

Nghe vậy, lòng mày Tôn Lập nhăn lại, ánh mắt quét qua trên người Thanh Lâm, lập tức sững sờ.

Ông ta vừa rồi chỉ là thuận miệng nói bậy muốn mang Thanh Lâm đi, nhưng giờ phút này lại phát hiện trong cơ thể Thanh Lâm không có một tí chân khí nào. Chẳng lẽ như cậu ta nói thật sự không hề có tu vi sao?

Những gì Thanh Lâm tu đều trong Đại Đế lục, sức mạnh của Đại Đế Lục sao ông ta có thể nhìn thấu được. Vừa rồi đi trên không trung, chưa từng quan sát chỗ này, nếu như không phải Huyền Lưu Tâm Yểm xuất hiện, ông ta cũng sẽ không dừng lại đây.

Ngay giờ ông ta lại nghỉ ngơi, không thể tu luyện thì làm thế nào mà phát ra ánh sáng đen kinh người kia?

Có sáu sư huynh đệ, ngoại trừ ông ta và Tào Thanh ra, những người khác đều là tu vi của cảnh giới Cổ Nguyên, cái ánh sáng đen kia mới xuất hiện thì liền xó xuyên qua bốn người làm họ hóa thành hư vô, xương cốt cũng không còn. Nếu như không phải là ông ta và Tào Thanh né tránh được nhanh... Phải nói là đúng lúc không đứng ở nơi ánh sáng đen kia xuyên qua nếu không sợ là đã xuống Suối Vàng từ đời nào.

Ánh sáng đen kia, nhất định không tầm thường!

"Ta cũng không thể tu luyện, người cũng biết ta tuổi còn nhỏ, sao có tu vi như thế được?" Thanh Lâm nhấn mạnh hai chữ tu vi. Từ thần sắc của người này thì có thể nhìn ra, mục đích của ông ta chắc chắn không phải là thiên phú của mình mà là Huyền Lưu Tâm Yểm!

"Cậu bé, người cứ nói hươu nói vượn, với sức mạnh của ta, làm sao có thể nhìn không được trong cơ thể người có bao nhiêu chân khí được?"

Tôn Lập sớm đã thành tinh, sắc mặt không biến: "Người không cần che giấu nữa, ở đế quốc người phạm, người có thể được ta nhìn trúng không nhiều lắm, người là người duy nhất, không nên đánh mất cơ hội tốt này đây."

"Ta không đi, ta..."

Lời nói Thanh Lâm còn chưa dứt, tay phải Tôn Lập vung lên, lập tức có tiếng gió gào thét, Thanh Lâm chỉ cảm thấy thân thể bay lên, sau một khắc liền mất đi ý thức.

.....

Thiên Bình tông, ở đỉnh Thiên Sơn, chiếm diện tích rất lớn, đệ tử tông môn tới mấy vạn, bên ngoài có một lớp lá chắn bảo vệ, người phạm từ chân núi nhìn lên, chỉ thấy trời và những đỉnh núi liên tiếp nối nhau, không thể nhìn thấy tông môn.

Giờ phút này, hai bóng người đi trên không đi từ ngoài vào, có đệ tử nhìn thấy vội vàng hành lễ, hai người đó chính là Tôn Lập và Tào Thanh.

Tôn Lập đáp xuống đất, tiện tay đem Thanh Lâm ném ở một bên, nhìn Tào Thanh cười nói: "Sư đệ, tên này tuy thiếu đi thiên phú, nhưng có thể vào Thiên Bình tông ta, cũng coi như có duyên, đệ cứ an bài đại cho cậu ta một chỗ ở đi."

"Sư huynh yên tâm" Tào Thanh cũng cười cười, nắm lấy Thanh Lâm rời đi.

Nhìn bóng lưng Tào Thanh rời đi, Tôn Lập mắt lộ ra tia sắc lạnh: "Ánh sáng đen kia thật là đáng giận, nếu không phải có tên kia, nếu không lúc này trên đường đến đây mình đã có thể tra khảo nơi của ánh sáng màu đen."

"Hừ, thời gian còn dài!" Tôn Lập hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, đi về phía xa.

.....

Tào Thanh đem theo Thanh Lâm đi vào nhà bếp, tùy ý ném cậu ở trên một đồng gỗ khô, quát: "Đề mắt đến tên nhóc này cho ta."

"Vâng!"

Mọi người trong nhà bếp đều vội vàng lên tiếng.

"Tên Tôn Lập kia trên đường mấy lần muốn ra tay với ta, nguyên lực chấn động, nghĩ ta là người ngu hay sao, nghĩ ta nhìn không ra hay sao? Ta còn muốn xem xem, ánh sáng đen trên người tên nhóc này, hai người chúng ta ai có thể đạt được!" Tào Thanh đi ra khỏi nhà bếp, trầm nghĩ trong lòng.

Người trong tông môn đúng là rất mạnh, dù là đệ tử tầng dưới chót nhất khi bước vào đế quốc Trục Nhật đều có thể rất nhanh trở thành hộ quốc đại tướng, độc chiếm cả một phương.

Bọn họ mặc dù rất mạnh, nhưng vẫn chưa từng đạt tới cảnh giới Tích Cốc, bởi vậy nhà bếp vẫn tồn tại.

Người trong nhà bếp, chắc chắn là những người tệ nhất trong toàn bộ tông môn. Những đệ tử khác nhìn thấy bọn họ cũng đều có thể tùy ý chà đạp, nếu như người khác tiến vào đế quốc của người phạm, cũng có thể làm Đô tư, người mạnh nhất cũng đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên.

"Từ lúc nào mà một tên nhóc không có một chút chân khí trong cơ thể, cũng có thể đi vào tông môn?" Tào Thanh vừa đi, một thanh niên đầu tròn lập tức tiến lên, hung hăng đập lên người Thanh Lâm một phát, quát: "Đừng giả bộ chết, nhanh đứng lên cho ta!"

Thanh niên đầu tròn này tên là Tổng Đại Hải, trước kia thì tóc dài, nhưng sau khi vào Thiên Bình tông, bởi vì thiên phú quá thấp, qua hai mươi tuổi cậu mới đạt tới cảnh giới tiên thiên nên bị đưa đến nhà bếp.

Đồng thời, có đệ tử không ngừng giễu cợt cậu, chà đạp cậu, kéo tóc của cậu, trong lòng của cậu ta phần nộ lại không chỗ phát tiết nên đã dứt khoát cạo sạch đầu tóc của mình.

Việc này cũng thật buồn cười, sau khi cậu cạo trọc đầu, người kéo tóc cậu có ít đi thật.

Nhưng mà, dựa vào cảnh giới tiên thiên của cậu, trong nhà bếp cũng tính là cao thủ, liền đem hết phần nộ trong quá khứ phát tiết vào tất cả những người khác trong nhà bếp, ví dụ như... Thanh Lâm.

Thanh Lâm bị đập một phát rất hung ác, thân thể cậu mạnh mẽ, không có đau đớn nhưng lại tỉnh lại.

“Đây là nơi nào?” Thanh Lâm mở to mắt, thì thảo tự nói.

“Đây là nơi nào cũng không biết, chẳng lẽ là người ngu hay sao?” Một thanh niên xấu xí bu lại, cậu ta là Trình Bằng, bằng tuổi Tống Đại Hải, nhưng chỉ có tu vi hậu thiên đỉnh cao, trên mặt lộ ra vẻ nhỉnh nọt.

“Người kia là do Tào trưởng lão mang về, chắc sẽ không có quan hệ với Tào trưởng lão đâu hả?” Lại có người mở miệng, là một thanh niên ước chừng mười bảy, mười tám tuổi.

“Bốp!”

Tống Đại Hải không nói hai lời, tát một cái, lập tức làm mặt của người này đỏ bừng, còn có chút bầm tím.

“Người có phải đồ ngu hay không? Nếu thật là có quan hệ với Tào trưởng lão thì tại sao lại bị đưa vào nhà bếp? Nhất định là tên đệ tử nào không biết tốt xấu, đem người trong nhà tới, xúc phạm có chút giới luật trong tông môn nên mới đã bị trừng phạt, bị đưa đến đây.” Tống Đại Hải tự cho là đúng, nói.

“Đúng, đúng, Đại Hải ca nói đúng.” Thanh niên kia ôm mặt mình, nhưng lại không thể không nhỉnh nọt.

Sắc mặt Thanh Lâm trắng bệch, nơi này là Thiên Bình tông?

Tôn Lập kia đã từng nói qua, ông ta là chấp sự trưởng lão đẳng ngoài của Thiên Bình tông, mà thông qua “tông môn”, “đệ tử” trong lời nói của mấy người kia đều có thể nghe được rằng nơi này là trong tông môn!

“Đứng lên làm việc!”

Thấy Thanh Lâm vẫn còn nằm, Tống Đại Hải lại hung hăng đập Thanh Lâm một phát: “Cũng đi tới nơi này rồi mà còn muốn nhàn rỗi? Mau mau đi ra ngoài gánh nước về, hôm nay nếu không đủ năm mươi vạc, chẳng những ngày mai số lượng tăng lên gấp đôi mà trong ba ngày ngươi không được ăn cơm!”

Nói xong, Tống Đại Hải trên mặt lộ ra thần sắc thoải mái dễ chịu, cậu ta sớm đã biết vì sao nhiều đệ tử thích khi dễ cậu ta, loại cảm giác này, đúng là rất thoải mái!

***

(*) Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: Nhân dân vốn không có tội, nhưng bởi vì giữu Bích Ngọc mà có tội. Ban đầu là dùng để chỉ vàng bạc châu báu có thể gây ra tội, nhưng sau chỉ những người có tài, có lý tưởng vẫn chịu hại

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Thuộc độc

Thanh Lâm không biết tu vi của Tống Đại Hải, nhưng có thể cảm nhận được khí tức còn đang dao động chưa thu lại của cậu ta, đã đột phá tiên thiên mà bản thân cậu ta lại không thể cân bằng được.

Về phần phản kháng lại bằng Liệt Thần cung và Huyền Lưu Tâm Yểm thì quá không thực tế, cho dù hao tổn thọ nguyên hoặc là khiến cho Thiên Bình tông chấn động, Thanh Lâm đều không thể gánh được.

Cậu bắt lực, bắt lực khi mình bị cấm, bị khi dễ, lại chỉ có thể chịu đựng.

Cậu đau khổ, đau khổ vì mình không có cách nào cứu tỷ tỷ.

Cậu oán hận, oán hận Tống Đại Hải ý thế hiếp người, oán hận Tôn Lập cùng Tào Thanh đưa mình đến Thiên Bình tông, càng oán hận đế quốc Trục Nhật

làm cho tỷ tỷ nằm trong tình hình dầu sôi lửa bỏng.

Từ nhỏ đến lớn, Thanh Lâm chưa bao giờ có cảm xúc như vậy, mà mới một khoảng thời gian ngắn ngủn lại làm cho cả người cậu bắt đầu xảy ra thay đổi.

Cậu dần dần biết được lòng người hiểm ác, biết được cuộc đời gian nan, biết được sinh tồn không hề dễ dàng...

.....

Dưới đình núi, cách Thiên Bình tông năm mươi dặm, có một gạch nước.

Gạch nước rất lớn, đường kính vài trăm mét, giống như một hồ nước nhỏ, nước trong xanh, đông ẩm hề mát, toàn bộ nước mà Thiên Bình tông dùng đều được lấy ở chỗ này.

Thanh Lâm nhận lấy đòn gánh, bốn thùng nước, mất gần hết một canh giờ mới tới được đây.

Giờ phút này cậu rốt cục cũng đã biết, một ngày làm đầy năm mươi cái vạc, chắc chắn không có khả năng.

Cái vạc nước không lồ kia có thể chứa bốn mươi thùng nước, tính ra là hai mươi gánh, Thiên Bình tông cách chỗ này xa như thế, đừng nói năm mươi vạc, một ngày mười vạc cũng khó khăn.

Tên Tổng Đại Hải kia, chắc chắn là đang làm khó mình!

Nếu là lúc xưa, Thanh Lâm sẽ không nhịn được tức giận, nhưng bây giờ cậu là người dưới rào, hơn nữa, cậu đã học được sự nhẫn nại. Tỷ tỷ bị bắt, đế quốc Trục Nhật không hề nghĩ cách cứu viện, tính cách của cậu thay đổi từ đó.

Làm người thì phải dựa vào chính mình.

Nếu đã đổ không đầy năm mươi cái vạc được thì Thanh Lâm cũng không thêm đổ nữa, cậu lẳng lặng ngồi ở bên cạnh gạch nước, nhìn gương mặt phản chiếu trên mặt nước, thật lâu không nói gì.

Về phần thoát khỏi nơi đây, cũng chỉ là ảo tưởng, bên ngoài Thiên Bình tông có một rào chắn, cho dù là đệ tử tông môn muốn rời khỏi đây cũng phải lấy Khai Trấn phù.

“Làm sao bây giờ?” Trong lòng Thanh Lâm tự hỏi, cậu nhìn khuôn mặt của mình, không có cách nào khả thi cả.

“Không biết cha mẹ thế nào... Tỷ tỷ bị bắt, ta cũng rời khỏi họ rồi, nhất định họ sẽ rất cô đơn, sẽ rất đau khổ...”

Đúng lúc này, trong nước bỗng nhiên hiện lên một vòng màu xanh lục, chỉ để cho Thanh Lâm nhìn thấy trong chớp mắt.

“Đây là cái gì?”

Thanh Lâm khẽ giật mình, gất gao nhìn chăm chăm vào trong nước, nhưng hết thời gian năm phút đồng hồ, quang xanh lục kia không còn xuất hiện nữa.

“Ảo giác...” Thanh Lâm cười khổ.

Nhưng khi cậu dự định rời mắt khỏi gạch nước để gánh nước thì ánh sáng xanh lục kia lại lóe lên một lần nữa.

“Không phải ảo giác!”

Thanh Lâm dùng sức dụi dụi mắt, lập lòe một lần thì có thể là hoa mắt, nhưng lần thứ hai thì chắc chắn không phải!

“Đế Linh, đó là cái gì?” Trong nội tâm Thanh Lâm hỏi.

“Làm sao ra biết được.” Đế Linh nhếch miệng: “Bây giờ ta đã không có bất kỳ cảm giác gì nữa, còn không bằng cả người bình thường, ta chỉ có thể cung cấp cho người một ít tin tức trước đây mà thôi.”

“Tên khốn, người thật là lười biếng, không gánh nước mà lại ngồi ở chỗ này?” Đúng lúc này, một giọng nói vang lên cách đó không xa, chính là tên bị Tổng Đại Hải tát một cái, Thanh Lâm nhớ rõ, cậu ta tên là Bàng Liên Trùng.

Nếu nói bọn người Tổng Đại Hải là người hạ tiện nhất bên trong Thiên Bình tông thì Bàng Liên Trùng giống như là người hạ tiện nhất trong nhà bếp.

Thế nhưng trong lòng Bàng Liên Trùng, hôm nay địa vị của cậu ta đã thay đổi, người hạ tiện nhất đã là tên nhóc mới hơn mười tuổi này rồi.

Bình thường Bàng Liên Trùng không biết phải chịu bao nhiêu khi dễ, nhưng cậu không dám nhiều lời, dù là Tổng Đại Hải nhổ nước miếng vào trong miệng cậu, cậu cũng nuốt xuống được.

Nhưng ở trên người Thanh Lâm, cậu cũng tìm được sự kiêu ngạo của người bề trên.

Lúc này, thấy Thanh Lâm ngồi không ở đây không gánh nước, lập tức một con tức giận sinh ra tận sâu dưới đáy lòng, ngay cả cậu ta cũng phải gánh nước, tên nhóc này lại dám lười biếng?

Thanh Lâm quay đầu nhìn cậu ta một cái, yên lặng đứng dậy, cầm lấy thùng đựng nước.

“Bây giờ mới làm? Ngươi làm cho ai xem?”

Bàng Liên Trùng cầm đòn gánh trong tay quăng ra, kéo ống tay áo đi về phía Thanh Lâm, nhìn tư thế thì rõ ràng là muốn đánh nhau.

“Chết tiệt, dám bơ lão tử, lão tử trong Thiên Bình tông bị xem như kẻ yếu ớt, nhưng đối với phế vật không có một tí chân khí như ngươi mà nói thì chính là trời!”

Bàng Liên Trùng đi đến trước mặt Thanh Lâm, chí khí cao ngất, quát: “Quý xuống dập đầu mười cái cho lão tử, lão tử sẽ không để bụng, quên đi thái độ vừa nãy của ngươi.”

“Ta có thái độ gì với ngươi?” Thanh Lâm nhướn mày, cậu đánh không lại Tổng Đại Hải, nhưng đánh bại tên Bàng Liên Trùng thì chắc chắn dư xài.

“Còn dám mạnh miệng? Lão tử hôm nay không dạy dỗ ngươi một chút thì ngươi sẽ không biết mình họ gì!”

Bàng Liên Trùng vốn sẽ không có ý định buông tha Thanh Lâm, lúc Thanh Lâm mở miệng, lập tức tát một cái.

Trong bàn tay kia có mang theo một chút chân khí, nếu Thanh Lâm thật sự là người bình thường thì chỉ với một chiêu này thôi đã có thể làm mặt cậu sưng to mấy ngày.

Bàng Liên Trùng này ra tay cực kỳ độc ác.

Cơ thể Thanh Lâm hơi nghiêng, tay trái bỗng nhiên nâng lên, bắt lấy cánh tay Bàng Liên Trùng, đột nhiên dùng sức, sau đó nghe một tiếng răng rắc, Bàng Liên Trùng lập tức kêu lên thê thảm.

“Ngươi còn dám đánh trả?”

Bàng Liên Trùng bị cảm giác đau đớn và phần nộ xông vào não, không muốn nghĩ tới lý do vì sao Thanh Lâm lại có sức mạnh to lớn như vậy, sau đó gầm lên, đá một nhát.

Lúc này cậu ta dùng toàn bộ chân khí, muốn đá Thanh Lâm chết tươi.

Nhưng Thanh Lâm lại không né tránh, thay vào đó là bước về phía trước ngay lúc Bàng Liên Trùng đá chân trái lên lồng ngực của mình, cánh tay trái của cậu đột nhiên bắt lấy, tay phải biến thành đao, hung hăng bổ vào đùi Bàng Liên Trùng.

“Răng rắc!”

Tiếng xương gãy truyền ra lần nữa, đùi phải của Bàng Liên Trùng hoàn toàn vụn vụn, xương đứt gãy, lộ ra bên ngoài, máu tươi đầm đìa.

“A!”

Cậu ta đau khổ kêu lên thảm thiết, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán.

“Ngươi... ngươi có tu vi!” Lúc này Bàng Liên Trùng đã hoàn toàn tỉnh lại, tất nhiên lửa giận trong lòng đã biến mất, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Thần sắc Thanh Lâm rét lạnh, sát khí ngập trời như muốn đánh chết Bàng Liên Trùng. Nhưng cuối cùng cậu cũng đè nén sát khí xuống, nhìn về phía gạch nước kia, nhìn chằm chằm vào Bàng Liên Trùng, giọng nói lạnh lùng nói: “Tên Tổng Đại Hải kia có tu vi gì?”

“Tiên... tiên thiên giai đoạn đầu.” Vì Bàng Liên Trùng đau đớn nên nói chuyện bắt đầu cà lăm.

“Những người khác?”

“Trình Bàng là đỉnh cao của hậu thiên, còn bọn Vũ Phong đều là trung kỳ hậu thiên.” Bàng Liên Trùng trả lời câu hỏi, cậu rất sợ Thanh Lâm sẽ giết cậu, dù sao trong Thiên Bình tông, người chết không là gì cả, huống hồ chỉ cậu là một người hạ tiện nhất trong nhà bếp.

Cậu vẫn tự mình hiểu lấy được.

“Ngươi vào Thiên Bình tông như thế nào?”

“Ca ca ta là đệ tử đẳng ngoại của Thiên Bình tông, ta đi theo ca ca tới tham gia cuộc khảo hạch của Thiên Bình tông, nhưng không vượt qua được, hơn nữa... bởi vì một ít việc vặt mà bị đưa đến nhà bếp.”

“Bởi vì chuyện gì?” Thanh Lâm nheo con mắt lại: “Ngươi dám gạt ta thì hôm nay ta sẽ làm cho ngươi không thể quay về!”

“Bởi vì ta đùa giỡn một cô gái cùng đi theo khảo hạch, về sau nàng vượt qua rồi còn ta thì không có qua.” Bàn Liên Trùng bụm lấy chân, thân thể có chút run rẩy.

Bàn Liên Trùng thật sự đang nói thật, vấn đề này cũng coi như là trong tông môn ai cũng biết, cô gái kia đến bây giờ vẫn canh cánh trong lòng, chỉ thiếu chút nữa bắt rồi giết cậu ta.

“Ồ trong Thiên Bình tông, có loại thuốc độc gì không?” Thanh Lâm trầm ngâm một lát, lại nói: “Loại có thể làm chết tiên thiên!”

“Ngươi muốn làm gì?”

Bàn Liên Trùng kinh hãi, dường như cậu ta đã lập tức đoán được Thanh Lâm đang nghĩ cách giết chết Tổng Đại Hải.

Tổng Đại Hải khi dễ cậu ta suốt ngày, mặc dù trong lòng có tức giận, nhưng bản năng sợ hãi đã ăn sâu bén rễ, cậu không thể tưởng tượng được nếu như bị Tổng Đại Hải biết được việc này thì mình sẽ chết như thế nào đây.

“Ta muốn độc chết Tổng Đại Hải!” Thanh Lâm cũng hiểu rõ những suy nghĩ của Bàn Liên Trùng, liền nói: “Tổng Đại Hải mạnh hơn so với ta, nhưng ta cũng nói cho ngươi biết, cậu ta còn sống ngày nào thì ta với ngươi sẽ còn bị khi dễ.”

“Không, không... Tổng Đại Hải sẽ giết ta đấy!” Bàn Liên Trùng dùng sức lắc đầu.

“Đồ nhu nhược.”

Trong nội tâm Thanh Lâm thầm mắng một tiếng, bỗng nhiên tát Bàn Liên Trùng một cái. Khi cậu ta còn chưa kịp phản ứng thì nhặt lên một cục đá trên mặt đất, hung hăng nhét vào miệng Bàn Liên Trùng.

“Ngươi... ngươi cho ta ăn là cái gì?” Con mắt Bàn Liên Trùng tròn thật lớn.

“Ta không thể bỏ độc giết chết tiên thiên, nhưng thuốc độc có thể giết chết hậu thiên thì ta vẫn có.” Thanh Lâm cười lạnh: “Nói thật cho ngươi biết, loại độc này mười ngày sau sẽ phát tác, lúc đó toàn thân của ngươi sẽ hư thối mà chết. Loại độc này chỉ có nguyên lực của cảnh giới Cổ Nguyên đỉnh cao mới có thể giải được, tu vi thấp hơn còn không cảm nhận được loại độc này, chứ đừng nói tới là giải độc cho ngươi.”

Sắc mặt Bàn Liên Trùng trắng bệch, thầm nghĩ trong lòng là kỳ này tiêu thiệt rồi, tên nhóc này có thể tùy ý đánh mình bị thương nặng thì sao phải nói dối cậu ta làm gì.

“Ngươi muốn ta làm như thế nào?” Bàn Liên Trùng mặt xám như tro, bây giờ không nghe Thanh Lâm thì phải chết, nói không chừng nghe theo cậu ta, còn có thể giải độc cho mình.

“Thứ nhất, không được nói chuyện xảy ra hôm nay cho bất kì kẻ nào.”

“Thứ hai, ta cho ngươi thời gian năm ngày, bảo ca ca cậu làm vài phần thuốc có thể độc chết cao thủ, nhớ kỹ, không chỉ là kỳ đầu tiên thiên, mà đỉnh cao của tiên thiên cũng có thể bị độc chết!”

Lời nói Thanh Lâm lạnh như băng, ẩn chứa sát khí bên trong, cậu cho Bàn Liên Trùng nuốt cục đá mà đối là độc được, chính là để ngăn Bàn Liên Trùng nói ra chuyện này, nếu như Tổng Đại Hải biết được thì cậu bị giết là chuyện không phải nghi ngờ gì.

Bàn Liên Trùng vốn là cái loại người có tính cách nhất gan sợ chết, cậu ta trầm ngâm một chút rồi gật đầu đồng ý.

“Chờ ở đây.”

Thanh Lâm nhìn cậu ta một cái, chạy ra phía xa xa, không bao lâu liền mang theo một con thỏ rừng quay về.

“Có biết dùng đá đánh lừa không?” Thanh Lâm hỏi.

“Có, có.” Bàn Liên Trùng với tư cách là người trong nhà bếp, việc nhóm lửa hạ đẳng nhất đều là cậu ta làm, làm sao có thể không biết dùng đá đánh lừa.

Thanh Lâm lột da thỏ rừng, sau đó rửa sạch một chút, nhặt được chút ít cây gỗ bắt đầu nướng.

Bàn Liên Trùng không biết Thanh Lâm nghĩ cách gì, ngồi một bên mặt run rẩy, thằng này, còn có tâm trạng nướng thỏ rừng?

Sau nửa canh giờ, thỏ rừng đã ó vàng, thoạt nhìn làm cho người khác thèm thuồng.

Thanh Lâm hái lá cây, bao lấy thịt thỏ rừng, tùy ý ném vào thùng nước không có nước, nâng đỡ lấy Bàn Liên Trùng, bắt đầu đi về Thiên Bình tông.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Sau này như thế nào?

Lúc về tới nhà bếp, mặt Tống Đại Hải vênh lên, chân bắt chéo, ngồi ở trên vạc nước được lật úp lại, mặt mũi tràn đầy sự hoành hành ngang ngược, trong nhà bếp này thì cậu ta giống như là trời.

Mấy người Trình Bằng kia thì giống như là chó hùa, Tống Đại Hải nói một thì bọn họ không dám nói hai, thỉnh thoảng tát bọn họ đến hơn mấy bạt tay, mặt bọn họ vẫn tươi cười, ôm mặt nói: “Thật là thoải mái.”

Thanh Lâm tuy nhỏ, nhưng lại cực kì xem thường những người này.

“Chuyện gì xảy ra? Nước đâu?”

Tống Đại Hải thấy Thanh Lâm mang cái thùng không về, từ trên vạc nước nhảy xuống, bộp một tiếng, trên mặt Thanh Lâm in một cái dấu tay rõ ràng.

“Lão tử kêu người đi gánh nước, người lại mang thùng không về đây, chẳng lẽ người đang giỡn mặt với ta hay sao?”

Thanh Lâm nhận lấy một cái tát, lửa giận trong lòng sôi trào, cậu cắn răng, cố gắng làm ra một bộ khuôn mặt tươi cười: “Đại Hải ca, ngài bảo ta đi gánh nước, ta tất nhiên không dám không nghe. Nhưng ta mang cái thùng không về là có nguyên nhân, đầu tiên, lúc Bằng Liên Trùng đi xuống núi đã vô ý ngã gãy cánh tay và chân rồi.”

Tống Đại Hải liếc mắt nhìn Bằng Liên Trùng hít vào nhiều, thở ra ít, khi thấy trên đùi cậu ta lộ ra xương trắng, nhú lông mày một chút, hừ lạnh nói: “Đồ phế vô dụng.”

“Bằng Liên Trùng không may ngã gãy chân tay thì mắc mớ gì tới người?” Trình Bằng ở một bên hô.

Thanh Lâm vội vàng buông đòn gánh, lấy con thỏ nướng quăn lá từ trong thùng nước ra, đi đến trước Tống Đại Hải, nịnh nọt nói: “Ồ bên cạnh gạch nước phát hiện một con thỏ rừng, nhưng nó chạy rất là nhanh, ta lại không có tu vi, nhưng nghĩ đến Đại Hải ca có lẽ sẽ thích ăn thỏ rừng nướng, liền cắn răng, tiêu hao hết sức lực toàn thân mới bắt được nó, hơn nữa đã nướng chín, Đại Hải ca ném thử xem mùi vị như thế nào?”

Tống Đại Hải nhìn con thỏ nướng vàng bóng bóng, con mắt sáng ngời, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: “Nhóc con nhà người biết điều đó, vừa lúc ta cũng đói bụng, cái việc gánh nước hôm nay coi như là quên đi!”

“Cảm ơn Đại Hải ca!”

Thanh Lâm liền tranh thủ đem thỏ rừng nướng đến, Bằng Liên Trùng ở một bên nhìn khế giật mình, giờ mới hiểu được vì sao Thanh Lâm phải nướng thỏ rừng.

Tống Đại Hải nắm một cái chân sau, đang định cắn xé, không biết nghĩ đến cái gì mà nhìn một mắt nhìn Thanh Lâm, bỗng nhiên đem chân sau đưa cho Trình Bằng bên cạnh, cười nói: “Thấy người trung thành với ta một thời gian dài như vậy, cái chân này ta cho người!”

Trình Bằng được thương mà sợ hãi, vội vàng tiếp lấy bằng hai tay, đồng thời cảm kích nói: “Cảm ơn Đại Hải ca, cảm ơn Đại Hải ca.”

Trong nội tâm Thanh Lâm cười lạnh, không biết tên Trình Bằng này là bị uy gì của Tống Đại Hải làm cho sợ choáng váng hay đúng là thằng ngu, mà ngay cả chuyện ăn ở bên trong cũng nhìn không ra. Tên Tống Đại Hải này rõ ràng là sợ mình trộn thuốc độc vào trong con thỏ rừng cho nên mới để cho Trình Bằng ăn trước, vậy mà cậu lại cho rằng Tống Đại Hải đối xử tốt với cậu ta.

Trình Bằng xé cắn thịt thỏ, hung hăng nuốt vài cái, miệng đầy dầu mỡ, nói với Tống Đại Hải: “Đại Hải ca, ngài ném thử đi, khoan hãy nói, vị của con thỏ rừng này không tệ đâu.”

Tống Đại Hải lúc này mới yên tâm, cầm lấy thỏ rừng há miệng cắn xé.

Mấy người đứng xem bên cạnh nuốt nước bọt một hồi, bình thường sao bọn họ có thể ăn được thịt thỏ rừng nướng chứ. Họ không hề có cơ hội xuống núi, mặc dù là thật sự xuống núi rồi cũng chọc giận Tống Đại Hải, cậu ta sẽ cho nhóm người bọn họ một lượng công việc làm hoài không hết, chứ nói chi là thời gian đi bắt thỏ rừng.

“Tất cả đều thất thần như vậy làm gì?”

Tống Đại Hải thấy những người khác đang nhìn mình, sắc mặt trầm xuống: “Đi nấu cơm nhanh lên, nếu đệ tử tông môn đến tìm đồ ăn, các người lại không có thì lão tử sẽ làm cho các người chịu sống không yên ổn!”

“Vâng, Đại Hải ca nói rất đúng...”

Tống Đại Hải cũng coi như là có chút lương tâm hoặc có thể nói là cậu ta kiêng kị tên Bằng Liên Trùng kia có ca ca là đệ tử đẳng ngoài nên để cho một

người trong đó diu lầy Bàng Liên Trùng đến giữa tông môn tìm đan dược chữa thương.

Đệ tử tông môn xem thường người trong nhà bếp, nhưng thiếu bọn họ lại không được.

Nhà bếp trong Thiên Bình tông rất nhiều, chỗ Thanh Lâm ở thì chỉ là trong số đó mà thôi.

“Người đứng ở chỗ này làm cái gì? Tranh thủ thời gian đi gánh nước cho ta!”

Tổng Đại Hải ăn xong thịt thỏ, thỏa mãn lau miệng, thấy Thanh Lâm đứng một bên bỗng nhiên quát: “Đừng tưởng rằng lấy thịt thỏ đến hối lộ lão tử thì lão tử sẽ đối xử tốt với ngươi. Nhưng coi như là người có ý tốt nên ta sẽ vì ngươi giảm lại một ít, hôm nay... đồ đây hai mươi vạc!”

Trong lòng Thanh Lâm phẫn nộ, tên Tổng Đại Hải không hề có lương tâm, vừa rồi còn ăn ngon lành thịt thỏ nướng của mình đưa, bây giờ lại trở mặt, loại người này dù là đem mạng của mình cho cậu ta thì cậu ta cũng sẽ không có chút cảm kích, cũng sẽ cảm thấy bình thường.

“Dạ dạ, Đại Hải ca đã phân phó thì dù có xông pha khói lửa cũng sẽ làm.”

Thanh Lâm liền xách thùng nước đi ngoài, khi đi đến chỗ cửa lớn, giọng nói của Tổng Đại Hải bỗng nhiên truyền đến: “Sức ăn của lão tử rất mạnh, một con thỏ nướng thì ăn không đủ no, lúc ngươi trở lại hãy mang cho lão tử mấy con nữa.”

“Dạ dạ, Đại Hải ca chờ là được!”

Thanh Lâm cười ha hả, bóng hình biến mất khỏi tầm nhìn của Tổng Đại Hải.

Nghe vậy trên mặt Tổng Đại Hải lộ ra nụ cười hài lòng, thầm nghĩ trong lòng tên nhóc này thật biết cách nói chuyện, còn đám người Bàng Liên Trùng... toàn là phế vật, đến nhà bếp lâu như vậy mà cũng không hề làm cho mình một con thỏ rừng nướng, chưa nói tới là mùi vị thật sự không hề tệ.

.....

Mấy ngày kế tiếp công việc của cậu cũng chỉ xoay quanh gánh nước, nướng thỏ rừng, mặt mũi tràn ngập vẻ tươi cười đem đến tay Tổng Đại Hải, còn nói toàn những lời tốt đẹp.

Như Thanh Lâm suy nghĩ thì lòng dạ tên Tổng Đại Hải này cực kì lang sói, chỉ cần cậu ta có lửa giận thì sẽ gấp tìm người phát tiết. Thanh Lâm bị cậu ta tát mấy bạt tay, cộng lại không ít hơn mười lần.

Nhưng sau loại khuất nhục này, sự cảnh giác mà Tổng Đại Hải dành cho Thanh Lâm cũng hoàn toàn biến mất, ban đầu thì đem thịt thỏ rừng cho người khác ăn trước, còn bây giờ thì cầm được tới tay liền ăn, không có chút băn khoăn nào.

Ở trong lòng Tổng Đại Hải, Thanh Lâm sẽ không hại mình, cũng không dám hại mình, cậu ta không có cam đảm để làm việc đó.

Chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi, số lần Thanh Lâm bị bắt nạt đã vượt hơn mười một năm của cậu ở phủ Thanh Nguyên!

Thanh Lâm hận! Phẫn nộ!

Vào ngày hôm qua, có đệ tử đẳng ngoại đi vào nhà bếp, tên Tổng Đại Hải hoành hành ngang ngược trước kia lập tức biến thành chó hòa, cuối cùng hai tên đệ tử đẳng ngoại kia, mỗi người cho cậu ta mấy giò rồi đi khỏi nhà bếp.

Thanh Lâm xem như đã biết, ở chỗ này không chia có thân phận, có thực lực thì làm vua.

Mà Tổng Đại Hải thì cảm thấy mất hết mặt mũi trước mặt bọn người Thanh Lâm, hung hăng đánh đập người đó một trận, sau khi hả giận, lại tăng lượng công việc lên, Thanh Lâm tăng lên gấp đôi, mỗi ngày một trăm vạc nước.

Cậu ngoan ngoãn đồng ý, nhưng trong lòng thì cố gắng nhịn.

.....

Ngày thứ năm, Thanh Lâm xuống núi gánh nước, cậu thấy trong gạch nước một quang sáng màu xanh xuất hiện lần nữa.

Trùng hợp, Bàng Liên Trùng khắp khiêng từ trên núi chạy tới, trên vai mang theo đòn gánh, giống như đến gánh nước.

Tục ngữ có câu “tồn thương gân động cốt một trăm ngày”, nhưng chỉ là đối với người bình thường, còn trong Thiên Bình tông, thậm chí có xác sống, đan dược Nhục Bạch Cốt cũng không phải là thứ mà Bàng Liên Trùng có thể có được.

Nhưng Bàng Liên Trùng đã nhận được mấy ít thuốc chữa thương từ chỗ ca ca của cậu ta, dù chưa khỏi hẳn triệt để nhưng cũng đã có thể đi lại.

Bàng Liên Trùng đi thẳng đến chỗ Thanh Lâm, đứng lại kế bên cậu, nhìn nhìn xung quanh, sau đó lấy ra một cái bọc giấy ở trước ngực đưa cho Thanh Lâm, thấp giọng nói: “Đây là thuốc độc mà ngươi muốn, chỉ cần một chút là có thể độc chết tiên thiên, chỉ cần một chút cũng đủ để độc chết mười cao thủ tiên thiên.”

Thanh Lâm nhận lấy, không nhìn cậu ta một cái, bỗng nhiên nói: “Dưới gạch nước này có cái gì vậy?”

Bàng Liên Trùng sững sờ: “Chắc là tuyền nhãn đó, đây cũng được tính là gạch nước tuyệt vời rồi, chất nước ngọt, trong, nước mà Thiên Bình tông dùng đều được lấy ở đây.”

Thanh Lâm bờ môi khẽ mỉm, cảm thấy Bàng Liên Trùng không phát hiện cái ánh sáng màu xanh lục kia, có chút trầm ngâm, lại nói: “Khai Trần phù kia, ngươi có đủ khả năng lấy không?”

Bàng Liên Trùng lập tức nở nụ cười khổ: “Khai Trần phù, ít nhất thì phải là đệ tử tông môn chính thức mới có thể cầm tới tay, hơn nữa, mặc dù là có Khai Trần phù, nhưng cũng phải được sự đồng ý của trưởng lão tông môn mới được đi. Ca ca ta chỉ là đệ tử ngoại môn, ba năm mới có thể lấy một cái Khai Trần phù, trước khi ngươi đến thì ca ca vừa mới dùng rồi.”

“Sợ là dù chưa có sử dụng thì cũng sẽ không cho ngươi đâu?”

Thanh Lâm lạnh lùng nhìn Bàng Liên Trùng, làm trong tim cậu ta nhảy cả lên, âm thầm hối hận.

Đồng thời, cậu ta cũng cảm thấy may mắn, may mắn là Thanh Lâm không có tính cách như Tống Đại Hải, bằng không thì mình dù có bắt tử nhưng cũng sợ rằng phải tàn đi một nửa.

“Ngươi lấy nước đi rồi chờ ở đây.”

Thanh Lâm nói xong liền chạy ra phía xa.

Trong phạm vi màn chắn bảo vệ của Thiên Bình tông cũng không yêu thú, chỉ có một số thú con bình thường, như là các loại thỏ rừng, gà rừng.

Lần này, Thanh Lâm bắt một con gà rừng.

Cậu nướng nó rồi bôi thuốc độc cẩn thận từng li từng tí lên con gà rừng, loại độc này không màu, không vị, hoàn toàn không thể phát hiện được.

Bàng Liên Trùng nhìn mà kinh hồn bạt vía, trong lòng âm thầm cầu nguyện lần này nhất định phải thành công, nếu không thì Thanh Lâm chết không nói, mình cũng đi đòi theo luôn.

“Tống Đại Hải sở dĩ có thể đi vào Thiên Bình tông cũng là bởi vì có một tên biểu huynh, hơn nữa, tên biểu huynh này, chính là đệ tử đẳng ngoài, là một trong mười hai cao thủ mạnh nhất.” Bàng Liên Trùng bỗng nhiên nói ra.

Động tác của Thanh Lâm dừng lại, không nói gì.

Lấy lá cây phủ lên giống như trước, Thanh Lâm cùng Bàng Liên Trùng trở lại nhà bếp.

Vừa thấy Thanh Lâm trở về, Tống Đại Hải lập tức nghiêm mặt: “Hai tên phế vật, làm lão tử chờ đợi thiếu chút nữa chết đói, nhanh lấy thỏ rừng đưa cho ta!”

Thanh Lâm vội vàng thả đòn gánh trong tay, đem gà rừng được gói kỹ càng đưa lên, trên mặt là vẻ tươi cười nịnh nọt, nịnh nọt nói: “Đại Hải ca, mấy ngày nay đều ăn thỏ rừng, chắc hẳn ngài cũng hơi chán rồi, ta phát hiện một con gà rừng trong núi, liền nảy ra ý nghĩ bắt nó về, ngài nếm thử xem mùi vị như thế nào.”

“Liền nảy ra ý nghĩ à?”

Tống Đại Hải nghe nói là gà rừng, hai mắt lập tức tỏa ra hào quang, cậu ta ăn thỏ rừng thì đúng là ngán rồi, trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ tên nhóc giống như bộ dạng con chó ngoan, lần đầu tiên trêu chọc Thanh Lâm một chút.

“Hê hê, em đây về sau còn muốn dựa vào sự chăm sóc của Đại Hải ca.” Thanh Lâm giả bộ lộ ra sắc mặt vui mừng.

Tống Đại Hải lấy lá cây quăng ra, nhìn thấy con gà rừng bóng loáng chín vàng, bắt đầu thèm thuồng, không một chút cảnh giác liền há miệng lớn cắn một cái.

“Ừ, không tệ, ha ha...” Cậu ta vừa ăn, vừa cười to một cách mơ hồ.

Mấy người Trình Bàng nhìn Thanh Lâm với ánh mắt tràn ngập sự độc ác, tên nhóc này, mới đến vài ngày mà đã địa vị của cậu trong lòng Tống Đại Hải đã vượt qua đám người bọn họ, trong khoảng thời gian này, Tống Đại Hải cũng khi dễ bọn họ, nhưng nhiều hơn Thanh Lâm rất nhiều.

Bọn họ cũng muốn đi bắt thỏ rừng đến nịnh nọt Tống Đại Hải, không biết tại sao mà Tống Đại Hải không cho bọn họ đi ra ngoài, cho nên phần “công lao” này chỉ một mình Thanh Lâm hưởng trọn.

“Nhóc con, thấy ngươi trung thành như thế, sau này...”

Tống Đại Hải lời còn chưa dứt, sắc mặt cậu ta đột nhiên biến đổi, một mảnh mây đen tràn ngập trên mặt cậu ta, cậu ta đột nhiên ho khan một tiếng thì một ngụm máu tươi lớn chảy ra!

“Sau này như thế nào?”

Âm thanh lạnh như băng truyền đến, Tổng Đại Hải bỗng nhiên ngừng đầu, chỉ thấy gương mặt nhợt nhạt của Thanh Lâm, giờ phút này lại là một nụ cười dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hậu thiên đỉnh cao

Người...”

Sắc mặt Tổng Đại Hải xanh tím, che ngực lui ra sau vài bước, hai mắt trừng lớn: “Người bỏ... thuốc độc trong... con gà rừng?”

Cậu ta không thể tin được, cũng cực kỳ hồi hận...

Không thể tin Thanh Lâm dám bỏ độc mình, hồi hận vì sao mình không làm giống như khi ăn thỏ rừng nướng lần đầu tiên, để cho Trình Bằng hoặc là người khác nếm thử một chút trước.

Bởi vì cậu ta nghĩ, Thanh Lâm không có chút tu vi nào, sau này muốn sống sót ở Thiên Bình tông, nhất định phải nịnh bợ mình, đệ tử tông môn thì không nói, nhưng ít nhất sẽ không bị người trong nhà bếp khi dễ.

Nhưng cậu ta không thể nào nghĩ tới, Thanh Lâm tuổi còn nhỏ mà lại ra tay độc ác như thế!

Bọn người Trình Bằng cũng đều sửng sốt, có chút sợ hãi, nhịn không được lui ra phía sau vài bước, không biết phải làm sao.

“Nhanh đưa thuốc giải cho ta!”

Tổng Đại Hải quát ầm lên: “Biểu huynh của ta chính là một trong mười hai cao thủ của đệ tử đẳng ngoại, nếu như biết được ta bị người hạ độc chết thì người cũng không sống được đâu!”

Thần sắc Thanh Lâm lạnh như băng, không chút biểu tình: “Nếu như đưa thuốc giải cho người, ta càng không sống được!”

“Sẽ không đâu, nhất định sẽ không! Chỉ cần người đưa thuốc giải cho ta, sau này người sẽ là lão đại bên trong nhà bếp. Nếu có người dám khi dễ người ta định sẽ không bỏ qua hẳn!” Trong lời nói của Tổng Đại Hải mang sự khẩn cầu.

Cậu ta không muốn chết, thậm chí cậu ta đúng là nghĩ như vậy, chỉ cần không chết, Thanh Lâm muốn làm gì cậu ta cũng được.

Thanh Lâm không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn độc tính bên trong Tổng Đại Hải phát tác.

“Khụ khụ...”

Tứ chi Tổng Đại Hải xụi lơ, chân khí trong cơ thể hoàn toàn biến mất, xương cốt đều mềm yếu, dường như đã bị thuốc độc làm tan hết, mềm nhũn nằm trên mặt đất ho khan, máu tươi màu tím đen không ngừng chảy ra khỏi miệng.

Loại độc này cực kỳ mạnh, Bằng Liên Trùng không lừa Thanh Lâm, thậm chí Tổng Đại Hải còn chưa nói ra lời cuối cùng thì tức lập tức tắt thở.

Hai mắt cậu ta trừng lớn, chết không nhắm mắt.

Trong nhà bếp yên lặng đến mức cây kim rơi xuống cũng nghe thấy.

Bọn người Trình Bằng hoảng sợ, thậm chí bọn họ nghĩ đến Thanh Lâm có bỏ thuốc độc trong nước mà cậu ta gánh về hay không, nếu vậy thì kết cục của họ sẽ giống như Tổng Đại Hải như, thất khiếu chảy máu mà chết.

Thanh Lâm tiến lên chậm rãi, tay phải đặt trên ngực Tổng Đại Hải, Đại Đế lục vận chuyển, linh nguyên trong cơ thể cậu ta biến thành linh khí, đi nhanh vào trong cơ thể Thanh Lâm.

Bằng Liên Trùng thấy rõ ràng trên người Thanh Lâm có ánh sáng màu đỏ lấp lóe, nhưng chỉ trong chốc lát, ánh sáng đỏ này liền biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, thân thể của Tổng Đại Hải giống như là quả bong bóng bị xì, không ngừng khô quắt lại, đến cuối cùng thì xương cốt cũng không còn, chỉ còn lại quần áo.

“Phù...”

Thanh Lâm thở sâu, thu lại tay, trong lòng thầm nghĩ: “Linh nguyên tiên thiên này cùng hậu thiên quả thật là chênh lệch một trời một vực, chỉ một người liền có thể làm cho sức mạnh của ta tăng gấp đôi, nếu bàn về cảnh giới thì sợ là không chênh lệch mấy với hậu thiên đỉnh cao.”

Trong nhà bếp này chỉ có Tống Đại Hải là tiên thiên, với tu vi bây giờ của Thanh Lâm thì sau khi Tống Đại Hải chết, cũng không có người nào có thể khi dễ cậu.

Bàng Liên Trùng đứng ở bên cạnh, nhìn Thanh Lâm, sau đó nhìn quần áo ở dưới chân, trong lòng hoảng sợ.

Cậu ta sợ tâm cơ của Thanh Lâm, mấy ngày trước, lợi dụng thờ rùng dụ dỗ đến hôm nay, Tống Đại Hải không hề có chút đề phòng nào nên mới rơi vào kết cục như vậy.

Cậu ta cũng sợ hãi thủ đoạn của Thanh Lâm, giống như hút cơ thể của Tống Đại Hải, thuốc độc kia, có thể độc chết người nhưng chắc chắn không thể làm cho cơ thể người biến mất như vậy được!

“Người... người giết... Tống Đại Hải?” Sắc mặt Trình Bằng hơi tái nhợt, cổ gồng bình tĩnh.

Thanh Lâm quét mắt nhìn cậu ta một cái: “Con mắt nào của người nhìn thấy?”

“Còn dám nói xạo!”

Trình Bằng cắn răng, trong lòng cậu ta tính toán, vừa rồi nhìn thấy ánh sáng đỏ lập lòe trên người Thanh Lâm, cậu ta không phải là không có tu vi, chắc chắn là có tu luyện.

Nhưng cậu ta vẫn dùng thuốc độc giết chết Tống Đại Hải, chắc chắn là không có tu vi tiên thiên, nếu không sẽ không cần phải như thế.

Mà Tống Đại Hải vừa chết, trong nhà bếp này, cậu ta có tu vi hậu thiên đỉnh cao, có thể thành bá chủ!

“Dám giết người trong tông môn, mau mau chịu chết đi!”

Bóng người Trình Bằng lóe lên, vung ra nắm đấm, chân khí bắt đầu khởi động, đập thẳng vào đầu Thanh Lâm.

Ánh mắt Thanh Lâm nheo lại, cũng không né tránh, thời điểm nắm đấm kia rơi xuống, một cú đấm đột ngột vung ra, trực tiếp chống lại Trình Bằng!

“Bình!”

Tiếng vang lên vang dội, hô hấp của Trình Bằng trì trệ: “Người có tu vi hậu thiên đỉnh cao?!”

Sự chết chóc lóe lên trong mắt Thanh Lâm, cậu không nghĩ sẽ giết Trình Bằng, nhưng người này rõ ràng không biết điều, nếu như cho cậu ta sống thì sau này chắc chắn sẽ đem toàn bộ sự việc này nói cho tên biểu huynh của Tống Đại Hải, với tu vi của mình bây giờ thì không có cách nào chống lại hắn.

“Phù!”

Nắm đấm rít gió của Thanh Lâm đâm thẳng về phía Trình Bằng.

“Ta và người đều là hậu thiên đỉnh cao, người cho rằng có thể giết ta hay sao?!”

Trình Bằng cười lạnh vung một nắm đấm ra, liều mạng cùng Thanh Lâm.

Nhưng vào thời khắc này, cả người Thanh Lâm bỗng nhiên lóe lên, nắm đấm của cậu đâm thẳng về phía ngực của Trình Bằng, còn nắm đấm của Trình Bằng thì đâm thẳng đến đầu của Thanh Lâm.

Tím Trình Bằng nhảy dựng, cậu ta không biết vì sao Thanh Lâm lại có can đảm như vậy, mình đánh trúng đầu của cậu ta thì cậu ta phải chết là không thể nghi ngờ, mà lồng ngực của mình bị cậu ta đánh trúng nhưng chân khí mạnh thì đừng nói không chết, sợ là cũng không bị thương.

Cậu ta nhe răng ra cười, nắm đấm rít gió càng lớn, chân khí gào thét, hung hăng nện lên đầu Thanh Lâm.

“Bùm bùm!”

Hai tiếng trầm đục tựa như phát ra cùng một thời điểm, nắm đấm của Trình Bằng đánh trúng đầu của Thanh Lâm, nhưng làm cho người kinh hãi chính là Thanh Lâm lại không hề có chuyện gì!

Mà giờ khắc này, tay phải của Thanh Lâm vẫn cắm vào Trình Bằng ngực, trong chớp mắt, tay phải đột nhiên biến từ nắm đấm thành chưởng, Đại Đế lực vận chuyển điên cuồng hút hết sức mạnh trong cơ thể ra, linh nguyên của Trình Bằng không thể khống chế chạy vào trong cơ thể của Thanh Lâm, còn cơ thể của cậu ta thì là nhanh chóng khô quắt, trong nháy mắt chỉ còn lại quần áo rơi xuống đất.

“Ngươi và cậu ta đều có tu vi hậu thiên đỉnh cao, nhưng thân thể của cậu ta quá yếu.” Đế Linh chép miệng bĩu môi nói: “Hậu thiên đỉnh cao của ngươi, chính là năng lực của tu sửa thân thể, còn hậu thiên đỉnh cao của cậu ta chỉ là năng lực của chân khí, ở trong tình cầu phế thải này, trong trường hợp có cùng đẳng cấp, đối phương đánh ngươi một đấm, ngươi sẽ không bị thương gì hết, nhưng ngươi đánh cậu ta một đấm thì cậu ta lại không chịu được, đây chính là chỗ kinh khủng nhất của Đại Đế lục.”

Thanh Lâm khẽ gật đầu, nhưng cậu lại hiểu rõ, hiểu rất rõ nếu không sẽ không để cho Trình Bằng tùy ý tấn công đầu mình.

Hiểu được thực lực của mình mạnh đến đâu mới có thể chịu được công kích này.

.....

Sau khi nuốt Trình Bằng, Thanh Lâm cảm giác sức mạnh của mình lại tăng một chút, tuy không bằng linh nguyên tiên thiên, nhưng có thể nâng mình từ kỳ đầu hậu thiên lên đến hậu thiên đỉnh cao.

Nhưng sức mạnh của cậu đã đạt tới điểm giới hạn, cảm giác mỗi nắm đấm đều có thể đập nát tảng đá ba mươi vạn cân, nếu như có thể nuốt thêm một tiên thiên nữa thì sẽ được thăng cấp lên cảnh giới tiên thiên.

Bây giờ thì dưới tiên thiên thì cậu là vô địch!

“Nếu có thể trở thành đệ tử chính thức sau đó lấy Khai Trần phù, rời khỏi nơi đây, cũng có thể nghĩ được cách cứu tỷ tỷ!” Trong lòng Thanh Lâm trầm nghĩ.

Đệ tử chính thức của Thiên Bình tông chia ra đẳng ngoại, đẳng trong, nòng cốt và đỉnh cao, dù chỉ là đệ tử đẳng ngoại, phần lớn đều có tu vi cảnh giới Cổ Nguyên, chỉ có một số ít là tiên thiên. Mà cảnh giới Cổ Nguyên mà ở trần gian đã thuộc đỉnh cao rồi.

Ngoại trừ đệ tử chính thức, Thiên Bình tông càng có vô số đệ tử ghi danh, ví dụ như Tổng Đại Hải, Bằng Liên Trùng và bọn người Trình Bằng, đều là đệ tử ghi danh của Thiên Bình tông, nếu thông qua khảo hạch ba năm một lần của Thiên Bình tông thì sẽ được trở thành đệ tử chính thức, đây cũng là nguyên nhân tại sao đám người Tổng Đại Hải cứ ở chỗ này.

Giờ phút này, Tổng Đại Hải và Trình Bằng đều bị giết, những người khác đều ngừng thở, không dám ra một tiếng động nào.

Nếu nói Tổng Đại Hải bị giết chết thì chính là do Thanh Lâm sử dụng âm mưu, còn Trình Bằng chết dường như là nói cho bọn họ biết nhóc con nhỏ tuổi trước mặt này cũng có tu vi hậu thiên đỉnh cao.

Với sức mạnh như thế, bọn họ không dám trêu chọc.

“Thu dọn quần áo của bọn họ đi.” Thanh Lâm lạnh nhạt đảo qua mọi người, lạnh giọng nói.

Nghe vậy, người khác vẫn bất động, Bằng Liên Trùng lại khập khiễng chạy tới, ném hai bộ đồ vào trong nỗi hơi.

“Ta giết người khác không được, nhưng giết các ngươi thì dễ dàng!” Thanh Lâm trầm ngâm một lát, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Nghe vậy, thân thể bọn người Bằng Liên Trùng run lên, bọn họ biết đây là Thanh Lâm đang uy hiếp bọn họ.

Trên thực tế, Thanh Lâm cũng không muốn để cho bọn họ sống, nhưng trong nhà bếp, thỉnh thoảng có đệ tử chính thức ra vào, nếu là bị phát hiện thì mình cũng rất phiền phức.

Cậu trầm ngâm một chút, quay đầu lại nói với Bằng Liên Trùng: “Năm ngày trước ta chỉ cho ngươi nuốt cục đá thôi, không phải là thuốc độc. Nhưng ngươi nhớ kỹ thuốc độc giết Tổng Đại Hải là ngươi cho ta đây, hơn nữa, là ngươi lấy từ ca ca là đệ tử đẳng ngoại của ngươi đó!”

Bằng Liên Trùng biến sắc, cảm nhận được ánh mắt của người khác đang nhìn về phía mình, lộ vẻ cười khổ.

Tên Thanh Lâm này tuổi tuy nhỏ, nhưng tâm cơ sâu, không phải người mà bọn họ có thể so sánh.

“Sau này nếu ta có thể trở thành đệ tử chính thức thì sẽ tận lực giúp đỡ bọn ngươi.”

Thanh Lâm quét mắt nhìn bọn họ lần nữa, rồi sau đó đi ra khỏi nhà bếp.

Giờ phút này, bọn người Bằng Liên Trùng mới nhẹ nhàng thở ra, thời gian bọn họ ở đây không ngắn, lại không bằng năm ngày của Thanh Lâm, Tổng Đại Hải và Trình Bằng đã chết, chỉ cần đệ tử chính thức không đến gây phiền phức thì sau này bọn họ không cần phải run sợ trong lòng nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tào thanh đến rồi!

Rời khỏi nhà bếp, đi xuống Thiên Bình tông, Thanh Lâm lần thứ hai đi đến bên con gạch ấy.

Cậu ngồi xuống im lặng, nhìn xuống mặt nước thấy mình với mái tóc tím ngang vai, cậu lại lặng yên không nói gì.

Theo thời gian, khuôn mặt của cậu bắt đầu thay đổi, nét thanh tú khi xưa từ từ biến mất, càng ngày càng tuấn tú, đôi mắt hẹp dài, mũi cao thẳng, môi hồng răng trắng, cộng thêm mái tóc tím, trông lộ ra vẻ đẹp quý dị.

Mặc dù Tổng Đại Hải và Trần Bằng đã bị diệt trừ, nhưng trong lòng Thanh Lâm vẫn chưa yên. Thứ nhất, nguyên nhân ở đằng ngoài Tổng Đại Hải còn có các biểu huynh. Hai là tỷ tỷ Thanh Thiên vẫn đang bị bắt, khó có thể nghĩ cách cứu viện.

"Chuyện tỷ tỷ của cậu, đừng nên quá nóng vội, việc trước mắt là tăng tu vi, nếu có thể bước vào cảnh giới Cổ Nguyên, cậu sẽ từ từ phát huy được thuộc tính kỹ năng của bản thân, sau đó hãy rèn luyện bản thân trở nên mạnh hơn."

Đế Linh biết được Thanh Lâm không yên lòng vì chuyện, nói tiếp: "Hơn nữa, chỉ có rèn luyện kỹ năng của bản thân khi đó mới đúng nghĩa chiến binh thật sự của thế giới này, đồng thời đó cũng là cơ hội tu luyện cái gọi là "Ma kỹ"."

Ma kỹ, chính là bắt đầu từ cảnh giới Cổ Nguyên, có thể tu luyện các loại thuộc tính kỹ năng, có thể khiến cho thuộc tính lực tăng gấp bội, thậm chí mấy lần, mấy chục lần, cụ thể uy lực như thế nào thì phải căn cứ vào đẳng cấp của Ma kỹ mà định.

Các đẳng cấp Ma kỹ bao gồm, Vi linh Ma kỹ, Địa Ma kỹ, Thiên Ma kỹ, Thánh Ma kỹ, từng đẳng cấp đều có thượng phẩm, trung phẩm, thứ phẩm...

Có người nói, có nhiều đẳng cấp cao hơn Thánh Ma kỹ. Những đẳng cấp ấy có thể hủy diệt trời đất, không gì kinh khủng hơn, chỉ là ít ai biết.

Thiên Bình tông đương nhiên sẽ có Ma kỹ, nhưng trước hết phải trở thành một đệ tử chân chính mới có thể có Ma kỹ, Thanh Lâm bây giờ chưa đủ tư cách đó.

"Thực lực!"

Thanh Lâm nắm thật chặt tay của mình, cậu tự ý thức được thế giới này, mình không hại người thì người cũng hại mình, nếu muốn tồn tại, phải có thực lực hơn.

Tỷ tỷ bị bắt, nếu mình có tu vi của cảnh giới Cổ Nguyên thì sẽ có cách cứu tỷ tỷ.

Khi bị Tổng Đại Hải ức hiếp, nếu mình mạnh hơn hắn, hắn chắc chắn không dám làm thế.

Cậu hít thở sâu, ngồi xếp bằng, đôi mắt khép hờ, Đại Đế lực chuyển động trong cơ thể, linh khí của đất trời nhất thời như bị lôi kéo, cấp tốc vọt tới.

Cơ thể của Thanh Lâm như nuốt không hết, mặc dù linh khí không ngừng tăng nhanh, cậu vẫn nuốt trôi hết.

Mà trong lúc Thanh Lâm tu luyện, gạch nước ở giữa không ngừng có ánh sáng xanh lóe ra, thậm chí nhảy lên, chỉ là Thanh Lâm nhắm mắt lại nên vẫn chưa phát hiện.

Cậu tu luyện như vậy, mỗi ngày đều trôi qua chậm rãi, bầu trời đã đen kịt, trăng sáng nhô lên cao, sao sáng lấp lánh.

Thanh Lâm khẽ thở phào, Đại Đế lực ngừng chuyển động, đôi mắt từ từ mở ra.

"Loại tu luyện này, so với nuốt chứng linh nguyên, thật sự là quá chậm quá chậm!"

Lông mày Thanh Lâm nhíu lại, lộ ra vẻ mặt hết cách.

Đáng tiếc, không có nhiều thiên tài bẩm sinh nuốt chứng được hết nó nên cậu chỉ có thể làm từng bước.

Trước đây Đại đế Vũ Chiêu từng ban tặng ba món linh vật, Thanh Lâm chỉ dùng có một món, còn hai món còn lại, đều đặt ở phủ Thanh Nguyên, hai người Tôn Lập và Tào Thanh đột ngột xuất hiện, làm cậu cũng không kịp mang đi.

"Hai người Tôn Lập, Tào Thanh, nhất định đang canh mẹ Huyền Lưu Tâm Yểm của mình nên mới đưa mình đến nơi đây. Chỉ là, bọn họ bỏ mình nhà bếp, nhưng chưa bao giờ đến tìm mình, chẳng biết là có ý đồ gì."

Đây cũng là một trong những nỗi lo của Thanh Lâm, trái ngược với biểu ca bên đằng ngoài của Tổng Đại Hải, Tôn Lập và Tào Thanh hai người càng làm cho Thanh Lâm kiêng kỵ.

Có thể trở thành Chấp sự Trưởng lão ở đằng ngoài, tất nhiên so với đệ tử ở đằng ngoài mạnh hơn rất nhiều, Thanh Lâm ngay cả cảnh giới Cổ Nguyên cũng không đạt được thì nói gì đến chống lại.

"Ồ?"

Thanh Lâm đảo mắt nhìn xung quanh chợt phát hiện, sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ lại nổi lên một chút ánh sáng xanh, nhưng rồi những ánh sáng xanh kia chỉ lóe ra vài lần, liền biến mất.

Cậu tỉ mỉ quan sát, không ngừng có ánh sáng xanh lóe ra trên mặt hồ, sau nửa canh giờ, những ánh sáng đó biến mất triệt để, không còn xuất hiện nữa.

"Rốt cuộc là vật gì?" Thanh Lâm trong lòng cảm thấy nghi hoặc.

Cậu trầm ngâm chốc lát bèn đứng dậy rời đi.

Bên trong nhà bếp, thấy Thanh Lâm trở về, Bàn Liên Trùng và những người khác khi nhìn thấy Thanh Lâm đều văng vẳng dạ dạ.

Bọn họ dù sao cũng đã từng xem thường qua Thanh Lâm, rất sợ Thanh Lâm tức giận rồi đem bọn họ diệt trừ.

"Hôm nay, Lý Trần Tiêu đã tới." Thấy Thanh Lâm không nói lời nào, Bàn Liên Trùng suy nghĩ một hồi rồi nói: "Lý Trần Tiêu, đó là biểu ca của Tổng Đại Hải."

"Ồ?" Ánh mắt của Thanh Lâm lạnh đi trong nháy mắt, nhìn quét qua mấy người khác, hỏi: "Đến làm gì?"

"Vì tới đưa Khai Trần phù cho Tổng Đại Hải, nói là Tổng Đại Hải trước kia có cầu xin qua hần. Bọn ta tùy ý tìm cái có, rồi lừa được hần, xem ra, hần cũng không biết Tổng Đại Hải đã chết." Bàn Liên Trùng nói.

Thanh Lâm im lặng một hồi, mở miệng nói: "Đa tạ chư vị."

Không ai trả lời, bọn họ chỉ là e ngại Thanh Lâm, cũng không phải là cố tình giúp đỡ.

"Bàn huynh, đệ có mấy vấn đề cần hỏi." Thanh Lâm nhìn về phía Bàn Liên Trùng.

Bàn Liên Trùng cảm thấy vừa mừng vừa bất ngờ nói: "Chỉ cần thứ là ta biết, đều nói cho đệ biết."

Cậu rất kinh ngạc, càng thấy mê hoặc, chẳng biết Thanh Lâm uống thuốc gì, trước đó đánh cho mình mèm tí tàn phế, hôm nay lại khách sáo như vậy.

"Thứ nhất, cuộc khảo hạch của tông môn chừng nào bắt đầu? Thứ hai, tu vi của Tôn trưởng lão và Tào trưởng lão ở đâu? Thứ ba, Lý Trần Tiêu, tu vi của hần nằm ở bậc nào?" Thanh Lâm nói liên tiếp.

"Khảo hạch của tông môn, ba năm một lần, cách lần khảo hạch trước đã qua hơn hai năm, còn có một vài tháng là bắt đầu."

Bàn Liên Trùng nói tiếp: "Tu vi của Tôn trưởng lão và Tào trưởng lão nghe nói là đỉnh cao của cảnh giới Cổ Nguyên, nhưng do tư chất của bọn họ quá kém mà vai vế lại cao nên được xếp vào đẳng ngoài làm Chấp sự Trưởng lão. Về phần Lý Trần Tiêu, là ở trung kỳ của đỉnh cao cảnh giới Cổ Nguyên."

"Trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, vậy là đứng vị trí thứ mười hai trong đám đệ tử đẳng ngoài?" Thanh Lâm nhú mày.

Bàn Liên Trùng cười khò nói: "Trên thực tế, đệ tử của đẳng ngoài trong Thiên Bình tông cũng không phải là mạnh như lời đồn. Cho dù là Mục Phàm Vũ đứng hạng nhất kia, cũng chỉ mới cùng cấp với Chấp sự Trưởng lão. Đương nhiên, loại tu vi này đối chúng ta mà nói đã là mạnh lắm rồi."

"Trong đám đệ tử đẳng ngoài, người ở trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên không ít, tên Lý Trần Tiêu kia có thể đứng ở thứ mười hai là bởi vì hần tu luyện một loại Ma kỹ, đẳng cấp của Ma kỹ đó hình như là trung phẩm Linh Ma kỹ." Lại có một người mở miệng, là trừ đi Thanh Lâm và Bàn Liên Trùng, còn dư lại một trong bốn tên còn lại, tên là Hoàng Bình.

Đây chính là thứ mà Thanh Lâm đang thắc mắc, lúc này lấy được đáp án, Thanh Lâm quay đầu lại nhìn hần một cái, khẽ gật đầu.

.....

Nửa năm cứ thế trôi qua.

Ý nghĩ muốn cứu Thanh Thiên cũng không còn gấp gáp như lúc trước, Thanh Lâm hiểu rõ mình đang ở hoàn cảnh gì, muốn đi ra ngoài, thực sự quá khó khăn.

Hơn nữa, trong lòng Thanh Lâm, có một việc đã xác định, nhưng không muốn suy nghĩ đến, đó chính là: Thanh Thiên đã chết.

Để quốc Trục Nhật và tứ đại bộ lạc đình chiến ba năm, Thanh Lâm thực sự nghĩ không ra lý do nào để tứ đại bộ lạc giữ lại Thanh Thiên.

Mà nửa năm này, Thanh Lâm vẫn luôn ở bên gạch nước để hấp thụ linh khí trời đất để tu luyện, đáng tiếc là, theo như lời Đế Linh thì nơi mình đang ở chính là một tình cầu bị vứt đi, linh khí thực sự mỏng manh, đó là lấy tốc độ nuốt chửng Đại Đế lục nhưng vẫn không có đột phá.

Trong lúc tu luyện ngược lại Thanh Lâm phát hiện một chuyện kì dị, mỗi khi tu luyện, bên trong gạch nước sẽ phát ra ánh sáng xanh mà khi tu luyện xong thì ánh sáng xanh sẽ biến mất.

Và lại, theo thời gian, ánh sáng xanh đỏ càng ngày càng dày đặc, giống như có linh vật nào đó ở trong gạch nước càng ngày càng lớn, Thanh Lâm mấy lần muốn xuống dưới kiểm tra nhưng lại sợ.

Ngày này, bên cạnh đầm nước, Thanh Lâm tu luyện xong, mở mắt ra, lần nữa thấy được ánh sáng xanh bên trong nước đang từ từ biến mất.

Cậu suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định, xuống nước điều tra một phen.

Ngay lúc này, một bóng bỗng nhiên từ đằng xa bay đến, tốc độ cực nhanh, chỉ trong chốc lát liền xuất hiện ngay trước mặt Thanh Lâm.

Ánh mắt Thanh Lâm co rút lại, người này, chính là Tào Thanh!

"Rốt cuộc đã tới!"

Thanh Lâm có cảm giác như tim mình đã nhảy lên đến họng, khoảng thời gian bị bắt đến đây đã được nửa năm, Tào Thanh và Tôn Lập chưa hề đến tìm, nhưng hôm nay lại đến.

"Ha ha, nhóc con, nửa năm nay đã trải qua thế nào." Tào Thanh đáp xuống đất, nhìn chăm chăm Thanh Lâm, ánh mắt lóe sáng.

Thanh Lâm lộ ra vẻ mặt uất ức: "Muốn về nhà..."

Thấy vậy, Tào Thanh nhướng mày, quét nhìn cả người Thanh Lâm, vẫn như cũ không có cảm giác được chân khí nào, lẽ nào, thật sự không có tu vi.

"Người tên là gì?" Tào Thanh đột nhiên hỏi.

"Thanh Lâm."

"Tốt lắm." Tào Thanh nheo lại đôi mắt, nói: "Chỉ cần người cho ta vật sáng đen kia, ta liền đưa người về nhà."

Thanh Lâm lui ra phía sau vài bước: "Ta thực sự không biết cái gì, vật sáng đen rốt cuộc là vật gì?"

Cậu vốn nhỏ tuổi, lúc này lộ ra vẻ mặt ủy khuất, khuôn mặt điển trai hơi nheo lại, con mắt ngấn lệ, người bình thường mà nhìn thấy, thật sự sẽ tin là cậu không nói xạo, sẽ cảm thấy tội nghiệp, hối hận.

Nhưng Tào Thanh là hạng người gì chứ, sớm đã thành tinh, hướng hồ, ông ta trải qua chuyện ánh sáng đen đó, hay men theo ánh sáng đó tìm được Thanh Lâm, sao mà tin lời của Thanh Lâm được.

Vật sáng đen đó có thể không cần tốn nhiều sức liền có thể trực tiếp đem bốn cảnh giới Cổ Nguyên biến thành hư vô, theo Tào Thanh, ít ra thì cũng ở cấp sơ hình, thậm chí đã đạt được hóa linh, ông ta có thể nào thấy không thêm.

"Nhóc Thanh Lâm, lão phu tâm tính thiện lương, không muốn ra tay với người, người chớ có không biết tốt xấu." Sắc mặt Tào Thanh lạnh lẽo đi: "Người cũng từng thấy qua Tôn trưởng lão, ông ấy không có kiên nhẫn như ta, nếu người có thể đem vật ấy cho ta, ta có thể bảo đảm người sống, cũng đưa người về nhà."

Thanh Lâm làm mặt ủy khuất, e ngại, nhưng trong lòng thì cười nhạt, nếu mình đưa cho ông ta Huyền Lưu Tâm Yểm, sợ là sẽ bị giết người diệt khẩu quá.

Cậu trải qua chuyện của Tống Đại Hải và Triển Bằng xong đã không còn đơn thuần như xưa nữa, hướng hồ chỉ Huyền Lưu Tâm Yểm là do linh hồn của cậu hóa thành, chớ nói là không thể lấy ra, cho dù thật sự là có thể lấy ra cũng sẽ bị mất mạng.

"Hôm đó bọn người phạm có năng lực bẩm sinh với bọn có năng lực do tập luyện chặn đứng người, nhưng trong nháy mắt đã bị tàn sát hết, không phải do ánh sáng đó thì người làm gì có năng lực đó?"

Tào Thanh tiến lên vài bước, trầm giọng quát lên: "Giao ra đây!"

Thanh Lâm giật mình trong lòng, xem ra hôm đó Tào Thanh và Tôn Lập đã phát hiện ra, cậu nghiêng rằng không nói gì, lao vào ngay trong nước.

"Muốn chạy?"

Tào Thanh hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, nguyên lực vô hình hóa thành cuồng phong, cuốn đến chỗ Thanh Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Con chó đen to lớn!

Uy lực của cảnh giới Cổ Nguyên không gì có thể sánh bằng!

Bàn tay vô hình đầy được hóa thành từ nguyên lực, có tiếng rào rột của gió lớn, bay thẳng về phía sau của Thanh Lâm.

Sắc mặt của Thanh Lâm thay đổi, cả người xoay về sau trực tiếp tung ra nắm đấm chạm ngay bàn tay đó.

“Đừng!”

Một cảnh tượng kinh người xảy ra, khoảng trống trước mặt Thanh Lâm không ngờ lại có chút xú dao động mà thân thể của cậu lại ngay vào lúc va chạm run rẩy dữ dội, sau đó lập tức lui về sau vài bước.

Thực lực của Tào Thanh thật sự rất mạnh nên Thanh Lâm thật sự là không thể nào đối chọi được, một cú đấm thôi cũng đủ để Thanh Lâm chiếm thế hạ phong.

“Ồ?”

Cặp mày của Tào Thanh nhếch lên, một cú đấm vừa rồi cũng mới chỉ là tùy ý mà đánh ra, không hề dùng sức nhưng ít ra thì cũng phải là người có cảnh giới rất cao mới có thể chịu được, thế mà Thanh Lâm chỉ lui về sau, không hề bị thương, rất rõ ràng là có tu vi!

“Ha ha, tên nhóc này người thật biết cách che giấu, che giấu đến mức lão phu cảm thấy thật khó!” Tào Thanh cười lớn, tuổi này của Thanh Lâm mà đã có sức mạnh như thế, thiên phú của cậu thật sự không thể tin được.

Cùng lúc này, Tào Thanh càng hưng phấn hơn, nếu Thanh Lâm đã có tu vi, vậy thì xác suất vật sáng đen trên người cậu càng cao hơn rồi!

Lúc này đây Tào Thanh đã gần như xác định rằng trên người Thanh Lâm có bí mật không thể cho ai biết được!

Cú hích đó chỉ khiến Thanh Lâm cảm thấy nắm đấm có chút đau, cúi đầu nhìn, không ngờ lại có những vết màu đỏ xuất hiện, tu vi của cảnh giới Cổ Nguyên quả nhiên mạnh.

Cậu không hề do dự nhờ vào lực lùi về sau trước tiếp nhảy lên rồi nhảy xuống nước.

Cậu không biết như vậy có được hay không, nhưng nơi đây trông như vậy, chỉ có gạch nước là có thể giấu mình, nếu không nhảy xuống đó thì dựa vào tốc độ của bản thân thì tuyệt đối không thể thoát được!

“Lên đây cho ta!”

Tào Thanh đập lên mặt đất, cả người nhảy vọt lên, tốc độ của ông ta như sao băng, cực kỳ đáng sợ, chỉ trong giây lát đã đi xa đến mười mét, đến được phía trên của Thanh Lâm.

Bàn tay ông ta lần nữa đưa ra, một vết màu vàng kim hiện ra, vết màu vàng kim đó biến thành một bàn tay cực lớn, trông cực kỳ chân thật, trực tiếp bay về phía của Thanh Lâm.

“Nguyên lực thuộc tính kim!”

Con người của Thanh Lâm thu lại, Đế Linh từng nói, mỗi lần bước vào cảnh giới Cổ Nguyên sẽ có thể phát huy sức mạnh thuộc tính của bản thân, lời nói đó quả thật không sai!

Tào Thanh lần này thực sự đã tức giận, cú đánh này so với vừa rồi thực sự là một trời một vực, ngay cả sức mạnh thuộc tính cũng đã sử dụng, có thể thấy được quyết tâm bắt được Thanh Lâm của ông ta!

“Cú đánh toàn lực của trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên mình không thể kháng cự được!” Thanh Lâm bỗng dưng cảm thấy bất lực, thần sắc lạnh lẽo đến cùng cực.

Tuyệt đối không thể để Tào Thanh bắt mình được!

Cậu đã quyết định rồi, cắn răng trực tiếp kêu gọi Huyền Lưu Tâm Yểm!

Bị ông ta bắt được cũng sẽ chết, kêu gọi Huyền Lưu Tâm Yểm quá lắm cũng chỉ tổn thọ nguyên, chơi luôn!

“Rào!”

Và rồi ngay lúc này, mặt nước yên tĩnh bỗng dưng nổi sóng, giống như có người chèo đò ra từ giữa, sóng nổi lên cuộn cuộn, một vật đen nhánh cực dài phóng ra từ trong đó!

“Phía dưới nước quả nhiên có vật gì đó!” Sắc mặt của Thanh Lâm thay đổi, đằng trước là sói, đằng sau là cọp, cậu không chạy được!

“Đừng!”

Nhưng không ngờ là vật đen đó không bay về phía Thanh Lâm mà ngay lúc nổi lên mặt nước trực tiếp phóng về phía Tào Thanh.

Tào Thanh nghiêng mặt lại, sự xuất hiện của vật này không nằm trong dự liệu của hắn, nhìn khí thế của vật đó tuyệt đối không kém hơn bản thân.

“Hừ! Chỉ là một vật yêu nghiệt mà cũng dám làm càn trong phạm vi của Thiên Bình tông, cú ngay cho ta!”

Tào Thanh hừ lạnh, bàn tay vàng to lớn đó đột nhiên thay đổi mục tiêu, bỏ qua Thanh Lâm rồi phóng về phía vật đen đó.

“Đừng!”

Hai vật va chạm nhau, bàn tay vàng đó bất ngờ nổ tung, không trung dường như nảy sinh vết nứt.

Mà vật đen đó chỉ là rung nhẹ, quay đầu phóng về phía Thanh Lâm.

Thanh Lâm không kịp phản ứng nên không chống lại được, trực tiếp bị vật đen đó cuốn lại lôi vào trong nước.

Tào Thanh nhất thời gấp gáp muốn xông vào trong nước nhưng cuối cùng vẫn đứng trên mặt nước, mày cau chặt lại.

“Gạch nước này đã tồn tại từ lúc xây Thiên Bình tông nhưng chưa từng xuất hiện hiện tượng lạ như vậy, ai ai cũng xem gạch nước này như gạch nước bình thường, không có tác dụng gì, nhưng không ngờ là lại có yêu quái sống trong đó.”

“Sức mạnh của yêu quái này không kém mình là bao, vết dài dài đó có thể là một sợi đuôi. ....”

Tào Thanh hí mắt nhìn dưới nước, mặt nước trong veo bỗng trở nên đục, ông ta lầm bầm: “Rốt cuộc là vật gì?”

“Hừ, yêu quái này đã sống dưới nước bao lâu nay, đầu dưới đó e là bắt lợi cho mình, ta không tin mi sẽ sống mãi dưới đó!”

Tào Thanh suy nghĩ một hồi, cuối cùng cả người nhúc nhích một cái, chân đạp lên không bay đi.

.....

Lúc này ngay dưới nước, Thanh Lâm nhìn yêu quái phía trước, mắt mở to, cảm thấy kỳ lạ.

Con yêu quái này cả người đen thui, dài cỡ hai mét, cao một mét, răng sắc bén, mắt phát sáng, phía sau có một chiếc đuôi đang đưa qua đưa lại, Thanh Lâm đoán rằng đây là phiên bản thu nhỏ của vật đen dưới nước...

Thanh Lâm đã là thuộc hàng đỉnh cao của hậu thiên, có thể nín thở nửa ngày dưới nước mà không cảm thấy gì.

Chỉ là, cậu không dám tin rằng con yêu quái trước mặt lại có thể đấu với lại Tào Thanh đang ở trung kỳ của cảnh giới Cổ Nguyên.

Đây là... một con chó đen lớn!

Thanh Lâm nhìn con chó đen lớn này, chỉ thấy con chó đen đó nhìn chăm chăm cậu, lúc này ngay dưới nước xuất hiện một màn cực kỳ quỷ dị, cực kỳ yên bình.

“Gâu!”

Ngay lúc này, một tiếng sủa làm Thanh Lâm tỉnh lại, làm cậu hú hồn, cậu không nói gì hết, da đầu tê dại, xoay người muốn rời khỏi chỗ này.

Nhưng khi cậu xoay người, con mắt con chó đen lớn đó lộ ra một tia gì đó rồi vèo vào một cái đứng ngay trước mặt Thanh Lâm.

Thanh Lâm lập tức ngừng lại, cậu nhìn con chó đen đó, mặt không ngừng co giật.

“Con chó đen này nhìn hung dữ như vậy, và lại còn có tu vi có thể kháng lại Tào Thanh, chắc chắn thuộc loài yêu thú, và lại còn đạt đến trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, mình không chống lại được.”

Trong lòng Thanh Lâm không ngừng suy nghĩ, con mắt thì vẫn nhìn chăm chăm con chó đen, hễ nó có gì đó bất thường thì sẽ liều mạng kêu gọi Huyền Lưu Tâm Yểm và Liệp Thần cung, tuyệt đối không chờ chết ở đây.

Thời gian không ngừng trôi, mồ hôi trên trán Thanh Lâm không ngừng tuôn ra, nhưng chốc lát đã bị nước trong gạch cuốn trôi đi.

“Con này... không giống như muốn ăn mình.” Cặp mày thanh tú của Thanh Lâm chau lại: “Nó cứ nhìn mình như vậy rốt cuộc muốn gì đây?”

Dường như nó biết Thanh Lâm đang nghĩ gì, con chó đen từng bước từng bước đi tới.

Thấy nó động đậy, Thanh Lâm lập tức lui về sau.

Con chó đen thấy Thanh Lâm lui về sau nên dừng bước, trong mắt hình như lộ ra vẻ suy tư gì.

Chốc lác, đuôi của nó vẩy qua vẩy lại, miệng mở lớn, le lưỡi ra, chạy tung tung qua chỗ của Thanh Lâm.

Thanh Lâm ngờ ra, cậu có cảm giác con chó này dường như đang... lấy lòng mình?

Lần này cậu không lùi về sau nữa, chỉ thấy con chó đen chạy đến trước mặt, trong bộ dạng thận trọng của Thanh Lâm dụi dụi đầu vào ngực của Thanh Lâm, bày vẻ mặt rất thoải mái.

Thanh Lâm thực sự không dám tin, nếu đây là con chó bình thường thì cậu sẽ không thấy gì, nhưng đây là con chó đen lớn, nó có tu vi của cảnh giới Cổ Nguyên đó!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hắc Gia

Tuy là con thú này chỉ là con chó, thế nhưng lại có thể đánh lui Tào Thanh của cảnh giới Cổ Nguyên, chắc hẳn phải là một trong những loài yêu thú, chỉ là... tại sao nó cứ muốn làm vui lòng mình?"

Thanh Lâm tỏ vẻ ngạc nhiên, sau một hồi quan sát, cậu ta đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve con chó.

Điều khiến người bất ngờ nhất đã xảy ra, con chó đen nhắm lấy đôi mắt, ngoan ngoãn nằm yên trước mặt Thanh Lâm, mặc cho cậu vuốt ve, dường như rất thoải mái.

Điều bất ngờ này đã khiến cho Thanh Lâm càng sợ hãi hơn, nhưng nỗi sợ này kéo dài không lâu, con chó này ngoài việc sở hữu sức mạnh phi thường thì so với những con chó được nuôi trong phủ cũng không có gì khác biệt.

Càng nghĩ càng thắc mắc, tự mình lẩm bầm, khuôn mặt của Thanh Lâm đột nhiên thay đổi, lộ vẻ cẩn trọng: "Những con yêu thú được tu luyện này đều được mở ra một linh trí nhất định, nó không thể nào vô duyên vô cớ muốn lấy lòng mình, ở trên người mình, nhất định có thứ gì mà chúng nó rất cần!"

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, Thanh Lâm lập tức đi lùi vài bước, đôi tay lúc ẩn lúc hiện một luồng sáng màu đỏ, con chó đen nhìn thấy vậy, kêu lên một tiếng, đôi mắt long lanh ứa lệ, ra vẻ đáng thương.

Nhưng nhìn thấy luồng sáng đỏ ở đôi bàn tay của Thanh Lâm, nó lập tức trừng to mắt, ngược nhìn Thanh Lâm, không ngừng phát ra tiếng gầm gừ, trong đôi mắt ấy như đang hiện lên vẻ cầu xin.

Thanh Lâm hiểu ngay, liền nhìn xuống bàn tay của mình rồi nhìn qua chú chó, liền nói: "Ngươi muốn có được luồng sáng đỏ này à?"

Nó như hiểu ý Thanh Lâm, liền gật đầu ngay, vui vẻ nhảy lên, Thanh Lâm không kịp phản ứng thì nó đã nhảy ào tới rồi liếm vào mặt cậu ấy.

"Sức mạnh này ta khó khăn lắm mới tu thành được, không thể cho ngươi được!" Thanh Lâm liền kháng cự rồi đứng dậy.

Nghe thấy vậy, lỗ tai con chó đen liền sụp xuống buồn rầu, không ngừng quấy đuôi, phát ra tiếng u u.

"Nhưng mà..."

Nhìn thấy khuôn mặt ấy, Thanh Lâm nghĩ ngợi một hồi rồi nói: "Nếu như ngươi giúp ta hạ gục Tào Thanh. Không, không chỉ mình Tào Thanh mà sau này tất cả những ai muốn hại ta, ngươi có thể giúp ta hạ gục thì ta có thể suy nghĩ lại mà cho ngươi chút ít sức mạnh."

Chó đen nghe xong, đôi tai liền dựng lên, toàn thân run lên, như rất vui mừng, liền há miệng ra, phun ra một luồng khói màu trắng.

Luồng khói này lơ lửng trên đầu chó đen rồi liền thành một lời nói: "****! Từ nay ai muốn ăn hiếp cậu thì Hắc gia ta sẽ ****! Giết chết hắn!"

Nghe xong câu nói này, Thanh Lâm há hốc miệng nhìn con chó.

Thấy khuôn mặt ấy của, chú chó đen tưởng rằng cậu ta không tin, liền phun ra một làn khói màu trắng biến thành một câu nói:

"Cậu đừng xem thường Hắc gia này, đây chỉ là một trong những hàng ngàn phân thân của ta, nếu như ta không bị trấn áp như thế này... Hừ, chẳng nhóc chết tiệt ấy, ta dùng một ngón tay thôi cũng có thể giết chết nó rồi!"

Nghe xong câu nói ấy, Thanh Lâm nghĩ ngợi một hồi, rồi nói trong lòng: "Đế Linh, chú chó này là bạn của ngươi đúng hả?"

Đế Linh thờ người ra: "Cậu nói như vậy có ý gì đây?"

“Đều có tài nói xàm ấy.”

“Biến đi!”

Chú chó đen ngấm nhiên không biết rằng Thanh Lâm đang nói chuyện với Đế Linh, liền chạy lên, cứ chăm chú nhìn vào luồng sáng màu đỏ trên tay Thanh Lâm, cái đuôi không ngừng quẫy, như thể là nếu như không lấy được thì sẽ không buông tha.

Thanh Lâm nghĩ ngợi một hồi, vận chuyển Đại Đế lực, khiến cho luồng sáng còn sáng hơn.

Thấy vậy, con chó đen không nhịn được nữa, nó liền há to miệng ra, hít vào thật mạnh!

Luồng sáng kinh người ấy vụt khỏi tay của Thanh Lâm bay vào trong miệng của chú chó đen.

Mặc dù đó chỉ là cái hít hơi thoáng qua của chú chó đen, nhưng cũng đủ làm cho Thanh Lâm cảm thấy bên trong cơ thể như đang mất đi thứ gì đó, vội vã ngưng ngay vận chuyển Đại Đế lực, luồng sáng ấy biến mất, lúc này chú chó đen mới dừng lại hít hơi.

Lúc này, chú chó đen lại một lần nữa hít mất lại, quanh người toàn là luồng sáng màu xanh đỏ, nhưng so với luồng sáng của Thanh Lâm thì yếu hơn nhiều, đôi lúc nhìn như không thấy.

“Tên này cũng có thể hấp thụ Đế lực được à?”

Đế Linh lẽ ra đang nằm trong đan điền của cậu ta liền bật dậy, đôi mắt lộ rõ vẻ nghi ngờ.

“Hấp thụ Đế lực...”

“Dù sao thì nó với tên chó lúc trước có vài nét hao hao giống nhau, nhưng mà... tên kia lúc nào thay đổi thất thường, lúc thì con la, lúc thì con ngựa, đến chết ta cũng không biết nó hình hài như thế nào.”

Thanh Lâm chau mày nói: “Chẳng lẽ đây là luồng sáng của Đế lực?”

Đế Linh gật gù đầu, lộ ra vẻ cao ngạo: “Đại Đế lực là công phu để trấn quốc của bộ tộc Đế Thần ta thì đương nhiên sẽ có chỗ những công lực khác không thể so sánh. Tuy rằng bây giờ uy lực của Đại Đế lực vẫn chưa phát huy hết, nhưng chỉ cần cậu bước vào cảnh giới Cổ Nguyên thì ắt sẽ hiểu. Theo sự tính toán của Đại Đế lực thì cứ mỗi lần thăng một cảnh giới thì công lực sẽ tăng lên gấp bội.”

“Lợi hại như vậy sao?” Đôi mắt Thanh Lâm sáng rực: “Theo như lời người nói thì sau khi ta bước vào cảnh giới Cổ Nguyên, ta liền có thể cùng cao thủ trong trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên so tài sao?”

“Ồ...” Đế Linh lắc lắc đầu, tiếp lời: “Thế nhưng, cậu mang trong người các hệ pháp tắc thuộc tính, nếu có thể dung hòa hai thứ, cộng thêm Đế lực này thì có thể đấu một trận với bọn trong trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, hoặc nếu có thể trực tiếp dung hòa hai hệ với nhau, đừng nói là cảnh giới Cổ Nguyên, cho dù là nơi các người thường gọi là “cảnh giới Linh Đan” cũng có thể quyết chiến một trận!”

“Pháp tắc thuộc tính... có phải chính là nguyên lực thuộc tính kim của Tào Thanh không?”

Thanh Lâm lẩm bẩm một lúc, lại nói: “Người cứ nói các hệ các hệ, rốt cuộc các hệ là gồm những gì?”

“Các hệ mà người khác thường nhắc đến, chỉ vốn vẹn bao gồm Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ánh sáng, bóng tối, bảy hệ này mà thôi, nhưng cậu thì khác, thể chất của cậu đặc biệt, hẳn là pháp tắc trong trời đất, cậu đều có thể tu luyện. Tuy cũng gọi chúng là bảy hệ, nhưng bảy hệ này lại là tất cả của trời đất, không hề có giới hạn, thậm chí, nếu cậu dung hòa được những hệ khác, càng có thể tạo ra hệ thứ tám, hệ thứ chín, thậm chí là hệ thứ mười!”

Đế Linh thao thao bất tuyệt mà nói, còn Thanh Lâm thì ngờ ngác mơ hồ, cậu tay vẫy tay ngắt lời, nói: “Được rồi, người không cần phải nói nữa, cho đến khi nào ta đạt được đến trình độ đó rồi thì chúng ta nói tiếp.”

Đế Linh im lặng, trong lòng thờ dài, nhỏ giọng:

“Cậu dù sao cũng là Thánh tử của bộ tộc ta, cảnh giới Cổ Nguyên này tuy là một cảnh giới nhỏ, nhưng đủ để ở tám bản đồ cấp bảy kia, đây chắc chắn cũng là con đường phải đi, bởi vì bước đi này sẽ giúp chúng ta biết hơn về thuộc tính pháp tắc.”

“Thanh Lâm, cậu nhất định không được làm ta thất vọng, không được khiến cho bộ tộc của chúng ta phải thất vọng... Nếu như lần này làm không tốt, ngày sau muốn thức tỉnh, ắt hẳn còn khó hơn lên trời!”

Nhưng mà trong lúc này, Thanh Lâm chỉ lo nhìn con chó đen đang thỏa mãn kia, đôi mắt nhìn ngang nhìn dọc nói: “Chắc người cảm thấy đã lắm rồi chứ gì, vậy thì nên đi ra ngoài cùng ta rồi chứ?”

Con chó đen lập tức ngăn Thanh Lâm lại, từ trong miệng nhả ra làn khói: “Ta không ra ngoài được...”

“Người đùa ta à?” Thanh Lâm bèn quay lưng bỏ đi: “Người hãy đợi đấy, đừng mong mà có thêm được luồng sáng nữa!”

Con chó đen ấy lập tức ngăn cản bước chân muốn rời đi của Thanh Lâm, nhanh nhẹn nhả ra làn sương khói, tạo nên một câu nói:

“Hắc gia ta cũng rất muốn đi ra ngoài, nhưng mà thực sự không được!”

“Thân phận Hắc gia của ta năm đó bị lão già kia nhốt tại nơi này, bao nhiêu là tu vi tốt đẹp ấy cũng theo năm tháng mà phai nhạt đi, bây giờ cũng đã bị áp bức đến mức độ này rồi.”

“Nhưng mà, bao nhiêu năm qua rồi, cuối cùng ta cũng đã tìm ra được cách thoát khỏi nơi này, chỉ là còn thiếu một vài thứ thôi, nếu như cậu có thể giúp ta tìm mấy món đó về thì...”

“Người đang nằm mơ à!” Thanh Lâm cũng không thêm nói lời nào nữa, quay đầu lại định bỏ đi.

Thấy vậy, con chó mực càng thêm lo lắng, rút người một cái, khuôn mặt lộ ra vẻ đau đớn, sau đó lại quả quyết một hồi, từ trong miệng nhả ra một khúc xương.

Khúc xương trắng như tuyết, phát sáng một cách lạ thường, lại có cảm giác như là vô hình, lúc nó xuất hiện, lại có một mùi hương thơm thoang thoảng bay ra.

“Khúc xương này xem như là Hắc gia ta tặng cho cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thuật định hình

Thanh Lâm nhìn mẫu xương một hồi, có chút ngờ vực, đưa tay nhận lấy nó.

Trong lúc đang cầm lấy, cả người Thanh Lâm run một cái, đột nhiên đầu óc xoay cuồng, như sấm chớp ầm ầm kéo đến, cuộn cuộn dào dạt, hóa thành những đám mây kinh người, cuối cùng, tâm trí của Thanh Lâm dường như đã có một ký tự được khắc lên.

Ký tự này rất khó hiểu, lại phát sáng, làm cho trong người Thanh Lâm xuất hiện một màu ánh kim, nhưng màu ánh kim này lại không lộ ra ngoài thân thể, nhìn từ bên ngoài, sẽ không cảm thấy có gì bất thường.

Ngay lúc này lại quay sang nhìn mẫu xương, đã hiện lên một vết nứt, ký tự đó khắc ghi càng sâu, vết nứt ấy càng nhiều, cuối cùng hóa thành tro bụi, tan biến trong trời đất.

Ngay tại thời khắc mà mẫu xương ấy nứt vỡ, đầu óc Thanh Lâm một lần nữa lại xoay cuồng, ký tự ấy lại đột ngột hiện lên, hóa thành hình dáng một ai đó, về như hiện thị gì đó.

Thanh Lâm chỉ qua là đỉnh cao của hậu thiên, chưa đến cảnh giới Cổ Nguyên, không thể nào nhìn thấu vào trong một cách rõ ràng được, nhưng ngay lúc này lại thấy được hình ảnh một người đang biểu diễn, đôi mắt phát ra ánh sáng, đắm chìm vào trong đó.

Khi người này biểu diễn, thân thể Thanh Lâm lại làm theo động tác ấy làm, người đó đưa bàn tay phải lên, chỉ vào hư không, mở miệng ra, nhẹ nhàng thốt lên chữ: “Định!”

Khi chữ đó được thốt ra, sóng nước bốn phía lập tức ngừng chảy, phạm vi xung quanh mở rộng nhanh chóng, chớp mắt một cái, trong cự ly gần mười mét của người đó mọi thứ đều dừng lại.

Cũng tại thời khắc này, Thanh Lâm run người một cái, khôi phục lại ban đầu.

Mặt cậu ấy có chút trắng bệch, bên trong đan điền, nguyên lực chỉ còn lại một chút, chỉ một cái chỉ tay mà nguyên lực cũng bị mất đi chín phần.

“Thuật định hình...” Thanh Lâm nhỏ giọng.

“Sao nào? Hắc gia ta không đối xử tệ bạc với người chứ?”

Con chó đen lại lần nữa nhả ra làn khói, ngưng tụ thành lời hàng chữ lớn: “Thuật định hình này, chính là một trong mười phép thần thuật mà Hắc gia ta sở hữu, chỉ cần sau này người chịu ngoan ngoãn cung cấp sức mạnh cho Hắc gia ta, phục vụ tận tình cho ta thì sẽ còn được sung sướng hưởng thụ nhiều điều nữa!”

“Quả nhiên chính là nó!”

Còn chưa đợi Thanh Lâm mở miệng, Đế Linh ở phía trong đan điền của cậu ấy đã động dậy, đôi mắt mở to, thần thái lộ ra vẻ kinh hoàng.

“Quả nhiên là tên chó này, trong thiên hạ này, người sở hữu thuật định hình chỉ có ba người, nhưng kẻ mang hình đáng yêu quái thì chỉ có nó! Không ngờ rằng đã trải qua nhiều năm như vậy, ngay cả lão phu cũng đã luân hồi mà nó vẫn còn sống, đúng thật thọ lâu.”

“Nó là ai?” Thanh Lâm lên tiếng.

Đế Linh lắc lắc đầu, không trả lời, im lặng một lúc lại nói: “Cậu có thể gặp được nó, cũng tính là tạo hóa của cậu, cũng là cơ duyên của nó, sau này cậu sẽ biết được thân phận của nó mà thôi, còn bây giờ... chúng ta phải đối đãi tốt với nó.”

Đôi mắt Thanh Lâm sáng trưng, nhìn sang đôi mắt của con chó đen, lộ ra vẻ dị thường.

Bị Thanh Lâm nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng con chó đen cảm giác như có chuyện xấu sắp xảy ra, nhưng lại không hiểu được là bắt nguồn từ đâu, lùi ra phía sau mấy bước, từ trong miệng nhả ra làn khói: “Tiểu tử thôi, Hắc gia ta ngay cả thần thuật cũng truyền cho ngươi rồi, ngươi còn muốn gì? Ta nói cho ngươi biết, ta rất có bản lĩnh, ngươi mà dám được voi đòi tiên như vậy thì ngay cả thuật định hình này ta cũng thu hồi lại!”

Đôi mắt Thanh Lâm cong lên như vầng trăng khuyết, tại sao nhìn nó lại có cảm giác bên ngoài thì mạnh mẽ, nhưng bên trong lại chẳng có gì.

Thanh Lâm mở miệng, lộ ra hàm răng trắng đều, nhìn nhìn con chó đen rồi lại chớp chớp mắt: “Tiền bối, ngài xem, thuật định hình này tuy rằng rất lợi hại, ta có thể dùng được hay không thì hãy khoan nói, cho dù là dùng được, với nguyên lực bây giờ của ta, cũng phải tiêu hao rất nhiều, sau khi dùng xong, chỉ có thể lo chạy mà thoát thân thôi. Hay là như vậy, ngài hãy truyền cho ta thêm một thần thuật, không mong một quyền là có thể đánh chết cảnh giới Cổ Nguyên, đại loại có thể đánh chết đỉnh cao của tiên thiên là được rồi!”

Con chó đen mắt đờ ra miệng mở to, một lúc sau, nó nhả ra một làn khói, tuy chỉ là vài câu nói nhưng lại biểu đạt được sự tức giận trong lòng nó.

“Ngươi... ngươi quả thật làm ta tức chết! Ngươi có biết rằng Hắc gia ta vừa nãy mới cho ngươi mẫu xương đó là gì không? Đó chính là mẫu xương được lấy từ thân thể của ta, mẫu xương thần đó ngươi có biết không? Thôi đi tên nhóc nhà ngươi, nhà ngươi thì biết cái gì! Nhưng Hắc gia ta nói cho ngươi biết, mẫu xương do Hắc gia ta ngưng tụ phép thần thuật, ngươi nhất định có thể dùng được!”

“Còn nữa, ngươi tuổi đời còn nhỏ, nhưng lại tham lam đến vậy, lại còn muốn có được thần thuật, thật tức chết ta rồi, tức chết Hắc gia ta rồi, ngươi cho rằng thần thuật là do ta trồng ra à? Hòn nữa, nhà ngươi bây giờ ngay cả cảnh giới Cổ Nguyên cơ bản còn chưa đạt được, còn vọng tưởng học được phép thần thuật khác, cho dù Hắc gia ta chịu cho, ngươi dùng được sao?”

“Nhớ lại ngày trước, biết bao nhiêu người quỳ dưới chân ta, mong rằng Hắc gia ta...”

“Được rồi được rồi, ta không lấy nữa được chưa!”

Thanh Lâm nhìn con chó đen cứ nói mãi không thôi, liền vẫy vẫy tay, còn Đế Linh thì chỉ lắc lắc đầu, lộ ra mặt cười.

“Như vậy thì đúng rồi đó!” Con chó đen lộ vẻ đắc ý, chiếc đuôi dài không ngừng ngoe nguẩy: “Sau này cứ cách dăm ba hôm thì ngươi hãy đến đây cống hiến cho ta, ngươi biết chưa? Nếu không thì Hắc gia ta sẽ lấy định thân thuật cho...”

Nhưng làn khói còn chưa kịp ngưng tụ thành lời nói, Thanh Lâm đã men theo mặt nước rời đi.

“Hừm, ngươi dám cất ngang lời ta sao, Hắc gia ta sống đến từng tuổi này, ai dám cả gan cất lời ta như vậy!” Nhìn thấy Thanh Lâm rời đi, con chó đen lại càng đắc ý.

“Nhưng mà Đế lực ở trên người tên tiểu tử này, so với tộc Đế Thần đó quả có chút khác biệt...”

“Thánh tử giá lâm, thiên địa bất dung, nhưng mà ta vẫn cứ không tin, trời của tám bản đồ này, lại có thể đáng sợ đến vậy.”

“Hôm nay đem thuật định hình tặng cho cậu ta cũng xem như là kết được thiện duyên, nếu như có thể tiếp tục kiên trì như thế, đừng nói là tu đến bảy sắc, chỉ cần có vẩy vàng, tập hợp đủ toàn hệ thánh pháp, để lão phu ta hấp thụ, nhất định thể phá tung cảnh giới nơi đây, trấn áp này, cũng không thể nhốt ta lại được.”

Nói đến đây, khuôn mặt con chó đen lộ ra tia hy vọng, trong niềm hy vọng đó, ẩn hiện gì đó rất đáng sợ và hiểm độc, còn có một mối thù rất sâu nặng.

“Cổ Pháp tôn, ngày trước, ngươi ra tay chơi xấu, làm cho lão phu bị nhốt ở nơi đây bảy vạn năm, nếu như có ngày ta thoát khỏi nơi này, nhất định sẽ đến Cổ Thiên tinh, diệt toàn bộ gia tộc nhà ngươi!”

.....

Thanh Lâm dĩ nhiên không biết được những suy nghĩ của con chó đen này, khi cậu ấy ngoi lên bờ, lập tức cẩn thận nhìn xung quanh, nếu như Tào Thanh vẫn còn ở đây, cậu ấy nhất định sẽ lập tức lặn xuống dưới nước.

Nhưng quan sát một hồi, Thanh Lâm thờ phào nhẹ nhõm, Tào Thanh chắc là không có lòng kiên nhẫn, lại cảm thấy bản thân nhất định chạy không khỏi Thiên Bình tông, càng không thể chạy khỏi lòng bàn tay của ông ta nên không cần gấp và thế là ông ta rời khỏi.

“Tào Thanh có ý nghĩ như vậy, Tôn Lập kia không tốt bụng gì, phải nghĩ cách nào đó để bọn họ không thể ra tay đối phó ta.”

Thanh Lâm trầm ngâm, ánh mắt lộ vẻ suy tư: “Hai người này đều là Chấp sự Trưởng lão ở đẳng ngoài, muốn giết một kẻ ngoại tộc ngay cả đệ tử đẳng ngoài cũng không được tính cực kỳ đơn giản, nếu như muốn bọn họ không thể danh chính ngôn thuận ra tay đối phó ta thì chỉ có cách là làm đệ tử của Thiên Bình tông mà thôi!”

“Thiên Bình tông, ba năm khảo hạch một lần, mà bây giờ, chỉ còn một tháng là lại khảo hạch lần nữa... Bây giờ với tu vi đỉnh cao hậu thiên của mình, cho dù là đột phá được tiên thiên, cũng không đủ điều kiện, nếu thật sự muốn chính thức trở thành đệ tử, nhất định phải đột phá tiên thiên!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ăn hiệp

Vừa đi vừa suy nghĩ, Thanh Lâm quay về trong tông rồi đi về phòng bếp.

Thanh Lâm trong lúc này, trước đó đã có tâm kế và sức để giết tên Tống Đại Hải, càng có thể tiêu diệt tên Trình Bằng, thấy rõ được là kẻ vô địch trong đỉnh cao hậu thiên, những người ở phòng bếp, đối với cậu ấy có chút sợ hãi và kính trọng, nhất là Bằng Liên Trùng, tuy nói rằng đi đứng vẫn không tốt lắm, nhưng những ý nghĩ thâm độc ở trong lòng phần nào cũng giảm đi, trái lại, lại có sự tôn trọng.

Mọi việc trong phòng bếp đều rất tốt, không cần Thanh Lâm phải bận lòng, cậu ấy lướt mắt qua một cái, trầm ngâm một hồi, lại nói: “Làm thế nào để đột phá tiên thiên?”

Mọi người ngây người suy nghĩ, Bằng Liên Trùng nghĩ ngợi một lúc, liền mở miệng nói: “Những người ở trong phòng bếp này, không giống đệ tử chính thức, có tông môn cung cấp cho các loại linh dược. Nhưng mà, chúng ta cũng có quyền nhận nhiệm vụ từ tông môn, nếu như có thể hoàn thành nhiệm vụ thì cũng sẽ nhận được sự khen thưởng từ tông môn, đây là cách duy nhất để chúng ta đột phá hơn nữa.”

“Nhưng mà, chúng ta so với đệ tử chính thức không giống nhau, dù chúng ta đã nhận nhiệm vụ rồi, tông môn vẫn sẽ không để tâm đến sự sống chết của chúng ta.”

Bằng Liên Trùng không phải là kẻ ngốc, dĩ nhiên biết rằng điều Thanh Lâm cần không phải là những câu trả lời vô nghĩa đó, lập tức vào thẳng chủ đề, nói ngay trọng điểm.

Thanh Lâm nhìn Bằng Liên Trùng một cái, rồi nói: “Nhận nhiệm vụ ở đâu?”

“Vụ các.” Bằng Liên Trùng trả lời.

Có chút do dự, Bằng Liên Trùng lại nói: “Vụ các nằm ở trung tâm của tông môn, nếu như muốn đi, nhất định sẽ gặp được những tên đệ tử chính thức, bọn họ lúc nào cũng lấy người ở trong phòng bếp làm kẻ mua vui, nếu như cậu thực sự muốn đi, thì đừng gây nhiều chuyện...”

Thanh Lâm gật gù đầu, không nói gì nữa, trực tiếp rời khỏi phòng bếp.

.....

Vụ các nằm ở trung tâm của Thiên Bình tông, ở trong bốn cánh cửa đông, nam, tây, bắc, nằm ở hai bên cạnh Xử Bảo các và Hình các, vì nguyên nhân của nhiệm vụ mà nơi này hội tụ đông đệ tử nhất.

Trên đường đi, không ít những đệ tử chính thức nhìn thấy Thanh Lâm, tuy là không quen biết cậu ấy, nhưng bây giờ Thanh Lâm vẫn chưa đặt chân đến cảnh giới Cổ Nguyên, không sở hữu nguyên lực thuộc tính, bọn họ không thấy được những tu vi của Thanh Lâm, liếc liếc mắt nhìn, dù sao thì vẫn là ở trong Thiên Bình tông, những người trong phòng bếp dù sao cũng có một chút chán khí.

Không thấy được tu vi là do ba nguyên nhân, thứ nhất là do tu vi của đối phương cao hơn mình, thứ hai là do đối phương có biện pháp che giấu được tu vi, cuối cùng, đối phương... chỉ là người phạm.

Nhưng mà, nhìn tuổi tác của Thanh Lâm bây giờ, rõ ràng là không thuộc hai nguyên do đầu tiên, những tên đệ tử này chỉ cần động não một chút, liền có thể nghĩ ra đáp án.

“Nhóc con, ngươi tên gì?” Trong lúc Thanh Lâm đang bước đi, có một người chạy đến, trong cử chỉ lời nói đều có ý cười chê nhạo báng.

Người này là một thanh niên, khoảng hai mươi mấy tuổi, tướng mạo bình thường, trên người mặc một bộ đồ màu trắng, đây là một trong những đệ tử chính thức của Thiên Bình tông, cách ăn mặc của một đệ tử ở đẳng ngoài.

Kế bên người này còn có hai nam một nữ, đều nhìn Thanh Lâm cười cười, cô gái trong đó hóa trang nhìn rất yêu nị nhuộm miệng cười một cái, che miệng rồi nói: “Huỳnh Lăng sư huynh, nhóc này không có một chút tu vi, lại đi đến từ nhà bếp, trên người đang mặc bộ áo nô dịch của phòng bếp, có thể thấy

được rằng là người mới bị đưa vào tông, có gì để nói với nó chứ, cũng là đừng nên lãng phí thời gian nữa.”

“Ha ha...” Người thanh niên kia cười to, phất tay áo một cái, nhất thời tạo ra một sức mạnh vô hình, lập tức cuộn toàn thân Thanh Lâm lên, “rầm” một cái đem cậu ta quăng ra xa ngàn mét.

“Nguyệt Thủy sư muội nói gì cũng đều có lý, tên nhóc này rõ ràng không biết phép tắc, chẳng qua chỉ là một tên nô dịch của phòng bếp mà lại cả gan chạy đến nơi đây, nếu không phải hôm nay Huyền mẫu ta vui vẻ, ta nhất định sẽ phê đi một cánh tay của nó, để tên tiểu tử này biết rằng, nơi đây, không phải là chỗ thích hợp cho nó tới!”

Khi lời nói được cất lên, mấy người này đã từ từ rời khỏi nơi đây.

Thanh Lâm từ từ đứng dậy, cảm giác toàn thân đau nhức, nhưng cậu ấy lại cắn chặt răng chịu đựng, trên khuôn mặt thanh tú ấy, bắt đầu tối sầm lại.

Phủi đi bụi cát trên người mình, Thanh Lâm im lặng không nói gì, tiếp tục bước về phía Vụ các.

Thiên Bình tông rất rộng lớn, với tốc độ này của Thanh Lâm, phải mất đến sáu tiếng đồng hồ cậu ấy mới tới, trong lúc Thanh Lâm đến được nơi đây, toàn thân cũng đã nhiễm rất nhiều bụi bẩn rồi, còn có vài vết bầm tím trên mặt nữa.

Cậu ấy nắm chặt lấy nắm đấm của mình, trong lòng giận dữ vô cùng, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn, với hoàn cảnh thân phận của Thanh Lâm ngay lúc này, trên đường đi những kẻ cười chê nhạo báng cậu ấy, Thanh Lâm cũng không có tư cách mà phản kháng.

Vụ các phạm vi không rộng lớn lắm, nhưng lại rất cao, rõ ràng chính là một tòa tháp, có tổng cộng chín tầng, trên đó được treo lên một tấm bảng hiệu, hai chữ lớn trên đó viết đẹp như rồng bay phượng múa, chính là Vụ các!

Xung quanh Vụ các này, tỏa ra ánh sáng lung linh mà đôi mắt nhìn thấy được, càng có những luồng áp lực uy mãnh bay ra, Thanh Lâm đều cảm nhận một cách rõ ràng nhất, không ngờ lại có cảm giác khó để bước tiếp, liền lập tức gạt bỏ tất suy nghĩ ấy, đi về tầng một của Vụ các.

Trong lúc đi vào, trước khi Thanh Lâm bước vào tầng thứ nhất, thấy hai người già ngồi đan chân lại như là ngồi thiền, hai người già này đầu tóc bạc phết, khuôn mặt có vài nét nhăn, hình như đã ở nơi đây cả ngàn năm rồi, cho dù là ai bước vào đó, mắt cũng nhắm lại không mở.

Trong lúc sắp bước vào Vụ các ấy, Thanh Lâm đờ người, muốn thu lại bước chân vừa mới bước ra, hít sâu một hơi, chấp tay cúi người, nhìn về hai người ấy vái lạy một cái.

Cái vái lạy này, không làm cho hai người già này để ý, trông như họ đã quy tịch, cũng không chớp mắt lấy một lần.

Khoan nói đến họ như thế nào, Thanh Lâm sau khi vái lạy, liền bước vào tầng thứ nhất.

Ngay lúc này, ở bên trong tầng thứ nhất của Vụ các, đã nghe thấy tiếng người nói chuyện ồn ào, có cả ngàn người đang ở đấy, xung quanh bốn phía của Vụ các, được treo lên rất nhiều tấm bảng, trên những tấm bảng này ghi lên từng nhiệm vụ một.

Thanh Lâm cẩn thận từng chút mà bước, nơi đây đều là những vị đệ tử chính thức, dựa vào tu vi mà nói cậu ta ai cũng không thể đắc tội nổi.

“Nhiệm vụ cấp một: Nguyệt Linh thú đan, mỗi lần có được một viên, sẽ thưởng một bó Tinh Lan thảo, phần thưởng là mười miếng Linh Thạch hạ phẩm.”

“Nhiệm vụ cấp một: Bôn Lôi thú đan, mỗi lần có được một viên, thưởng hai bó Tinh Lan thảo, phần thưởng là một trăm miếng Linh Thạch hạ phẩm.”

“Nhiệm vụ cấp một: Phong Miêu yêu đan, mỗi lần có được một viên, thưởng ba bó Tinh Lan thảo, phần thưởng là hai trăm miếng Linh Thạch hạ phẩm.”

Thanh Lâm nhìn xung quanh tấm bảng đang không ngừng hiện lên những nhiệm vụ, ánh mắt rực sáng.

“Phần thưởng tuy rất cao, nhưng đối với ta mà nói, e rằng nhiệm vụ đơn giản nhất là Nguyệt Linh thú, cũng là con yêu quái cấp độ ba, thực lực ở đỉnh cao của hậu thiên. Bôn Lôi thú đó, con báo Bôn Lôi trong chiến tranh bộ lạc không thể nào sánh bằng, nó đã đạt được cảnh giới tiên thiên, lóe loáng mà giết nó được...”

“Nhưng mà Tinh Lan thảo này quả thật không tồi, không nói đến là hạ phẩm linh dược, chỉ nói đến hiệu quả, so với Nguyệt Linh thú đan gì đó tốt hơn rất nhiều rồi, lại còn có thêm mười miếng Linh Thạch hạ phẩm nữa.”

Thanh Lâm chau mày lại, có chút mê hoặc: “Nếu như là vậy, Thiên Bình tông chịu thiệt rồi, sao lại làm ra cuộc giao dịch như vậy?”

Khoảng thời gian trong bếp, Thanh Lâm đã biết rõ hết những gì mà bọn Bàn Liên Trùng biết, những linh dược ấy đương nhiên cũng phần nào hiểu rõ đôi chút.

Nhưng đây lại là Tinh Lan thảo, thuộc loại linh dược hạ phẩm, cùng cấp với những linh dược cực phẩm có được ở phủ Thanh Nguyên, nhưng nếu nói về hiệu quả, Tinh Lan thảo so với Nguyệt Linh thú đan không cách xa là bao, Thanh Lâm có chút không hiểu, Thiên Bình tông tại sao lại muốn dùng Tinh Lan thảo đổi lấy Nguyệt Linh thú đan, lại còn tặng thêm mười miếng Linh Thạch hạ phẩm nữa.”

“Mặc kệ tông môn thế nào, dù sao đối với ta cũng là điều tốt, nhận nhiệm vụ thì được rồi.”

Thanh Lâm siết chặt tay một cái, khuôn mặt lộ ra vẻ hưng phấn, nhanh chóng lách người khỏi đám đông, đi đến bên quầy nhận nhiệm vụ.

“Ta muốn nhận...”

“Sao hả?”

Trong lúc Thanh Lâm đang định mở miệng, thấy một thanh niên xấu xí thô kệch bên quầy chau chau mày nhìn cậu ấy, ra vẻ cười nhạo: “Người chẳng qua chỉ là một tên nô dịch ở phòng bếp, không làm tốt trách nhiệm nấu cơm của mình, lại dám đến đây nhận nhiệm vụ?”

Lời này nói ra, nhất thời thu hút ánh nhìn của mọi người, tất cả ánh mắt của bọn họ đều đổ dồn về phía Thanh Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tô Ảnh

Những tên đệ tử này do trước đó chỉ quan tâm đề ý đến các nhiệm vụ, không mấy để tâm đến sự có mặt của Thanh Lâm, bây giờ thấy người thanh niên kia lên tiếng, liền lập tức quay đầu lại nhìn.

“Quả thật chính là tên nô dịch ở phòng bếp, tên nhóc này cũng chẳng lớn là bao!”

“Ha ha, đúng là tức cười, xem ra mấy tên trong phòng bếp không ai nói quy tắc cho tên nhóc này biết rồi, bao nhiêu năm qua, trừ phi là khảo hạch, những người trong phòng bếp còn không dám bén mảng đến nơi đây.”

“Mau cút ngay đi, thấy tên đệ tiện như ngươi, ta liền cảm thấy phiền phức rồi!”

Từng câu từng chữ có ý khinh bỉ phun ra, khuôn mặt Thanh Lâm tối sầm vì tức giận, cậu ta dựa người bên quầy nhận nhiệm vụ, nhưng không quay đầu lại.

Nếu như lúc này quay đầu lại, người khác sẽ cho rằng cậu ta đang cố ý gây rối, nhưng nếu không quay đầu lại, lại bị người khác xem như là vô hình, lập tức có một giọng nói lãnh lẽo truyền đến.

“Tên nhóc kia, nghe không rõ phải không? Vậy thì hôm nay ta sẽ đem lỗ tai ngươi phế đi!”

Người vừa lúc này lên tiếng tuổi độ khoảng mười bảy mười tám, võ nghệ có thể xem là hiếm thấy trong đỉnh cao tiên thiên, sau khi nói ra, người này lập tức lao tới, bàn tay vương tới nắm lỗ tai của Thanh Lâm.

Cũng khá là lạ, thân phận người này chắc cũng không thấp, trước khi xông tới, tất cả mọi người đều tránh ra nhường đường, cũng có vài người theo sau, bọn họ đều là cảnh giới Cổ Nguyên mà Thanh Lâm chưa nắm bắt được.

Khuôn mặt Thanh Lâm biến sắc, lúc mà ở ngoài bị ức hiếp, tuy là bị thương, nhưng không đến mức nghiêm trọng nên cậu cũng không mấy là phản kháng.

Nhưng mà bây giờ, người thanh niên này đang muốn phế đi lỗ tai của cậu, Thanh Lâm làm sao mà nhịn nhục được, khi mà bàn tay đó dần tiến đến, Thanh Lâm lập tức né tránh ra nơi khác.

“Sao?”

Người thanh niên đó ngây người một lúc, thật sự không ngờ là Thanh Lâm lại dám né đi, lạnh lùng cười nói: “Người mà Hứa nỡ ta đây muốn bắt, chưa ai dám né người tránh khỏi, ngày hôm nay đừng nói là đôi tai, ngay cả đôi chân của ngươi, ta đều muốn lấy!”

Tu vi của hắn ta bộc phát, chân khí chuyển động, toàn bộ công lực của đỉnh cao tiên thiên vọt về phía Thanh Lâm.

Bóng người đó cùng với sức mạnh cùng lúc lao đến, bàn tay thành vuốt, lao về phía đầu của Thanh Lâm.

Con người Thanh Lâm co lại, con giận dữ tăng đến đỉnh điểm, mắt thấy mọi người xung quanh đều đang xem trò vui, hoàn toàn không ai có ý giúp đỡ ngăn cản, trong đầu cậu hơi có chút lạnh lạnh.

Cậu thấy rằng, những người được xem là người trong tông môn này không sánh bằng những chiến sĩ vì đồng đội mà liều mạng trong đế quốc!

“Đù rồi!” Chính trong lúc này, một tiếng nói kiêu sa thánh thót vang lên, cũng trong lúc ấy, người thanh niên ấy run người một cái, khuôn mặt lập tức có chút trắng bệch, cả người hắn ta đang xông ra bỗng chao đảo xém chút té xuống đất.

“Tô Ảnh!”

Thanh niên họ Hứa tức giận, ngay khi muốn lớn tiếng mắng, nhưng khi nhìn thấy rõ người đang ở trước mặt, lời mắng chửi kia cũng nuốt vào lại, có thể thấy được trong tận đáy mắt ấy có tia âm trầm.

“Tô Ảnh tỷ...”

Mà mọi người xung quanh, khi nhìn thấy được người này, cũng lập tức chấp tay lại, lùi sau một bước, cung kính mở miệng nói.

Thanh Lâm ngược đầu lên nhìn, chỉ nhìn thấy bên cửa ngoài tầng thứ nhất của Vụ các có một cô gái đang đứng ở đó, người này mặc một bộ đồ màu tím, có mái tóc dài ngang vai, dung mạo tuyệt mỹ, làn da trắng mịn, thân hình mỹ miều, trên thắt lưng có đeo theo một thanh kiếm màu tím nữa.

Cô gái này đứng ở đấy, thu hút ánh nhìn của đám mây râu đang đứng ở đó, trong mắt lộ ra sự ái mộ.

Nhưng mà, toàn thân cô gái này đều toát ra cảm giác lạnh lẽo vô cùng, trên gương mặt tuyệt đẹp ấy không một chút biểu cảm.

“Đệ tử nòng cốt!” Thanh Lâm cảm thấy rất bất ngờ, từ phong cách ăn mặc của cô gái này cậu có thể biết được đẳng cấp của cô ấy.

“Hứa lâm, nhà ngươi tuy có tư chất trời ban, là đệ tử do chương môn tuyển chọn, nhưng mà người này tuổi tác còn nhỏ, lại không đắc tội người, người hà khắc phải ý vào tu vi của mình mà ức hiếp cậu ta.” Tô Ảnh từ ngoài cửa đi vào, vẻ mặt lạnh lùng, từ từ mở miệng.

“Hừm, người ở trong phòng bếp thì chỉ có tạp dịch mà thôi, hơn nữa người này ngay cả tu vi cũng không có thì có tư cách gì mà đến đây nhận nhiệm vụ!” Hứa Lâm lãnh lúng “hừm” một tiếng, tuy có chút cố kỵ nhưng rõ là không kính sợ như những kẻ khác.

“Điều mà trưởng môn ghét nhất chính là ý mạnh hiếp yếu, ngươi đừng nên phá mất ấn tượng của ông ấy với ngươi.” Tô Ảnh bình tĩnh mà nói, sau khi hết lời thì đi lên lầu.

Khi bước ngang qua người Thanh Lâm, cũng chỉ là lướt qua mà đi, nhìn cũng không thèm nhìn cậu một cái.

Nhưng cho dù thế nào, cô ấy cũng cứu lấy Thanh Lâm một lần, khi bước ngang qua, Thanh Lâm lập tức phản ứng, chấp tay mà nói: “Đa tạ Tô Ảnh sư tỷ.”

Tô Ảnh từ từ đi xa, hình như không nghe được lời Thanh Lâm nói.

Ngay lúc mà sau khi cô ấy rời đi, sắc mặt Hứa Lâm khó coi cùng cực, cuối cùng nhìn Thanh Lâm một cái, cười lạnh nhưng không tiếp tục ra tay nữa.

Việc này cũng làm cho nhiều người ở đây cảm thấy ngạc nhiên, Tô Ảnh là một đệ tử nòng cốt, bọn họ chắc chắn không thể nào đắc tội, lúc này lại nhìn về phía Thanh Lâm, tuy nói rằng sâu trong mắt vẫn còn lạnh lùng nhưng lại không quá đáng hơn.

Kẻ hình dáng xấu xí thô kệch bên quầy nhận nhiệm vụ kia quay sang nhìn Thanh Lâm, lại hỏi: “Vừa lúc này ngươi nói muốn nhận nhiệm vụ gì?”

Thanh Lâm ngẩng người một hồi, trong lòng thầm nghĩ quả không hổ danh là vị đệ tử nòng cốt, không ngờ có uy nghiêm đến vậy, cậu lập tức chớp lấy cơ hội này, mở miệng nói: “Nhiệm vụ mà ta muốn nhận là Nguyệt Linh thú đan.”

“Nhận bao nhiêu lần?”

“Mười lần.” Thanh Lâm trả lời.

Nghe xong, thanh niên xấu xí thô kệch kia hơi ngẩng người một lúc, lần nữa lộ ra vẻ khinh bỉ, hẳn cũng là lần đầu tiên thấy có kẻ muốn một lúc nhận cả mười lần loại nhiệm vụ với cấp độ thấp này.

“Nhiệm vụ Nguyệt Linh thú đan này cho dù là nhiệm vụ ở cấp độ một, cũng là loại cấp độ thấp nhất, chỉ có những tên nô dịch trong phòng bếp như nhà ngươi mới nhận nó mà thôi.”

Hứa Lâm nhìn chằm chằm Thanh Lâm, lần nữa cười chế: “Cũng tốt, Tô Ảnh hận những kẻ làm việc xấu xa tàn ác như là hận kẻ thù vậy, may cho ngươi là lần này gặp phải cô ta, nếu như ngươi chỉ nhận một lần, lần sau nếu đến Vụ các này mà gặp phải ta thì sẽ không may mắn vậy đâu.”

Thanh Lâm không nói gì, nhận lấy miếng Ngọc Giản từ tay người thanh niên kia, chạy một mạch khỏi Vụ các.

Về đến phòng bếp, Thanh Lâm đột nhiên im lặng hồi lâu, bọn người Bằng Liên Trùng sau khi thấy được bụi bặm trên người cậu cùng với nét bầm tím trên mặt đều ngẩng người ra, trong lòng cũng đoán được là vì nguyên do gì rồi.

“Mấy người các ngươi, giữ lại ba người ở đây làm việc, những người còn lại theo ta đến Đông sơn tông môn, truy giết Nguyệt Linh thú!” Thanh Lâm lướt mắt quét bọn họ một cái, lạnh lùng nói.

Trên thực tế, nơi này tuy là phòng bếp, nhưng những người đến ăn cơm là rất ít, nếu thật sự là có những tên đệ tử chính thức đến đây, nếu không phải là có việc thì cũng là đến đây tìm kẻ mua vui.

Cho nên cho ba người ở lại đây là đủ lắm rồi.

“Nguyệt Linh thú?” Nét mặt Vũ Phong rất khó coi, nhỏ nhẹ lên tiếng: “Con đó là yêu thú cấp ba, tương đương với đỉnh cao hậu thiên, thực lực của chúng ta...”

“Còn nói nhiều lời vô nghĩa nữa thì kẻ đầu tiên ta gét chính là ngươi!” Thanh Lâm quay đầu lại, ánh mắt lạnh băng.

“Giết, giết, ta đi, ta đi...” Vũ Phong run người, nhớ lại bi kịch của Tổng Đại Hải cùng Trình Bằng, liền lập tức đồng ý.

“Ta vừa nhận nhiệm vụ, phải lấy yêu đan của Nguyệt Linh thú, nhưng mà thi thể của Nguyệt Linh thú cũng không được vứt đi, ta cần dùng tới.”

Thanh Lâm nói rồi cũng không chút do dự gì, trực tiếp đi ra khỏi phòng bếp, đi về phía Đông sơn.

Bọn người Bằng Liên Trùng và Vũ phong cũng đi theo sau, Thanh lâm lúc này tâm trạng không được tốt lắm, bọn họ cũng không dám tiếp tục đắc tội nữa.

Thiên Bình tông ba mặt đều là núi, phân thành Đông sơn, Tây sơn, Nam sơn, vị trí đến Đông sơn là gần nhất, nhưng nếu từ nơi này xuất phát cũng cần phải mất mấy canh giờ, đợi lúc Thanh Lâm đến đó, cũng vừa lúc là trời tối.

Còn con Nguyệt Linh thú đó, cũng là buổi tối mới thức dậy, buổi sáng thì ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thú nguyệt linh

Hoàng hôn buông xuống, đêm tối dần đến, cảnh vật xung quanh chìm trong bóng đêm, trăng sáng ấy tựa như đôi mắt, chiếu rọi mặt đất rộng lớn, vẫn trắng như mọi ngày.

“Cúc cu...”

“Gừ!”

“Ngao!”

Có tiếng yêu thú gầm gừ truyền đến, âm sắc ấy lúc thì sắc như dao nhọn, lúc thì thô lỗ, lại có lúc mang khí thế vô cùng dữ tợn, thê như là chúa tể sơn lâm, trấn áp hết tất cả.

Người tìm đến Đông sơn này, không chỉ có bọn người Thanh Lâm, đệ tử của Thiên Bình tông, theo như Thanh Lâm biết thì con số này lên đến hàng vạn, người có thể hoàn thành xong nhiệm vụ ở đây đương nhiên là rất nhiều.

Chẳng mấy chốc lại có một nhóm người đi vào trong Đông sơn, cũng có người từ trong ấy đi ra, người thì nét mặt hưng phấn, người thì khuôn mặt tối sầm, lại có người đáng như sắp chết, như là đang trọng thương, được người khác dìu đỡ bước đi, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Lúc nhìn thấy bọn người Thanh Lâm, mặc kệ là ai cũng ngay người nhìn nhìn, rất nhanh liền lộ ra sự cười chê khinh bỉ, bọn người trước mặt này với trình độ tu luyện không ra gì tìm đến Đông sơn nơi đây, trong mắt họ, thực đúng là điều hoang tưởng và tự cao tự đại.

Nhưng mà, khu vực này tuy thuộc về tông môn, nhưng cũng không phải là bên trong tông môn, và lại người đến nơi này cũng đều là có nhiệm vụ trên người, không muốn tốn thời gian với bọn người Thanh Lâm, vì thế mà không có si nhục bọn họ.

“Hừm, đúng là nhìn không quen ánh mắt cao cao tại thượng của bọn họ, rồi sẽ có một ngày, ta nhất định sẽ trở thành một đệ tử chính thức!” Vũ Phong siết chặt lấy nắm đấm, trong lòng giận dữ vô cùng.

Bằng Liên Trùng hít hơi thật sâu nói: “Nguyệt Linh thú đang ở một trong ba ngọn núi này, là con yêu quái có cấp độ thấp nhất, mỗi khi có ánh trăng xuất hiện, yêu quái này sẽ đi khỏi khu rừng rậm rạp, xuống dưới núi, hấp thụ linh khí của trăng sáng. Nhưng mà, những con yêu quái Nguyệt Linh này trước đây đều sống theo bầy, những nhóm ít con nhất chỉ ít cũng là hơn mười con, đối với người khác mà nói tuy là dễ dàng săn giết, nhưng đối với chúng ta mà nói thì... rất khó!”

Thanh Lâm nhìn Bằng Liên Trùng một cái, gật gật đầu đồng ý.

Người trong phòng bếp, Bằng Liên Trùng được xem là người có mưu kế nhất, tuy là lúc đầu thấy cậu ta hung hăng và vô phép tắc, nhưng tiếp xúc về dài, Thanh Lâm phát hiện, người này làm việc rất nhanh nhẹn lại còn biết chớp lấy thời cơ.

“Kiểm nhóm nào có ít yêu thú nhất mà truy giết, cố gắng đừng động đến những con khác, nếu gặp nguy hiểm, giữ mạng sống là quan trọng nhất.” Thanh Lâm nói rồi đi vào trong núi.

Lời này sau khi nói ra, làm cho bọn người Vũ Phong ngây người một lúc, lúc đầu bọn họ cho rằng, Tổng Đại Hải tuy đã chết rồi, nhưng lại xuất hiện tên Thanh Lâm này, ngày tháng sẽ càng thêm khó khăn, nhưng lần này cho thấy, cậu trai mặt mày thanh tú này không giống Tổng Đại Hải cho lắm. .

Không chút do dự nữa, bọn họ cũng cẩn thận từng chút mà bước theo sau, mắt nhìn bốn phía, vô cùng thận trọng.

Không lâu sau đó, nhìn thấy phía xa có luồng sáng trắng tinh đập vào mắt, ánh sáng này hoàn toàn khác biệt so với ánh trăng sáng, cảm giác rất chói lọi, và lại còn chia ra khu mà phát sáng, giống như là trụ sáng từ trên trời rơi xuống, chiếu rọi xuống phía dưới những con Nguyệt Linh thú kia, mắt hơi nhắm lại, giống sói nhưng lại không phải sói, cảm giác như những con thú Nguyệt Linh kia đang rất thoải mái.

Chính là thú Nguyệt Linh!

Thú Nguyệt Linh này khá là tự do, bởi vì đệ tử chính thức của Thiên Bình tông, đa số đã đạt đến cảnh giới Cổ Nguyên, những nhiệm vụ mà bọn họ chọn đương nhiên không phải những con yêu thú cấp độ ba tầm thường như vậy, bao nhiêu năm qua, tuy là có nhiệm vụ truy bắt thú Nguyệt Linh, nhưng những đệ tử nhận những nhiệm vụ như thế là rất ít, điều này càng khiến cho số lượng yêu thú càng ngày càng tăng nên cảnh giác của bọn Nguyệt Linh thú đối với các tu sĩ cũng càng ngày càng thấp.

“Chúng nó quả là biết hướng thụ.” Bằng Liên Trùng nhìn về phía Thanh Lâm.

Thanh Lâm chăm chú nhìn, nhẹ giọng nói: “Có mười ba con, đều là đỉnh cao hậu thiên, một mình đấu với nó thì không được, chỉ có thể bao vây lại truy bắt một con, nhớ kỹ, tính mạng là quan trọng nhất!”

Sau khi nói rồi, Thanh Lâm xung phong đi trước, với tốc độ của cậu ấy, lập tức ra xa cả mười mét rồi, ngay lúc Nguyệt Linh thú quay người phản ứng, cậu ta tung ra một cú đấm!

Sức mạnh của cậu đã đạt đến đỉnh cao hậu thiên, lúc này chỉ nghe thấy tiếng “rầm” một cái, lại thấy sức mạnh năng lực phát ra, tiếp tục dùng tay phải của mình xuyên thấu vào bên trong đầu sọ con quái thú, nó thậm chí còn không kịp kêu la gì, các dịch nhầy trong não chảy ra, lập tức ngã khụy.

Thanh Lâm chưa hề dừng lại chút nào, hình như sớm đã dự liệu được, thời điểm mà thú Nguyệt Linh chết, Đại Đế lục lập tức chuyển mình, hấp thụ tất cả, thân thể thú Nguyệt Linh này lập tức teo nhỏ lại, cơ hồ chỉ trong chớp mắt, cuối cùng chỉ còn mấy sợi lông.

Ở trong lòng bàn tay của Thanh Lâm có một viên nội đan kích thước độ khoảng nửa nắm đấm tay xuất hiện, cậu ấy lấy cái túi sớm đã chuẩn bị ra, để vào bên trong, lập tức nhìn theo phía trước những con thú Nguyệt Linh mà bước tiếp.

Mọi việc này, chỉ xảy ra trong chốc lát, không chỉ làm cho bọn thú Nguyệt Linh không kịp ra đòn phản ứng, bọn người Bằng Liên Trùng, cũng ngây người một lúc.

Thanh Lâm ra tay rất nhanh, thực lực võ công lại rất cường mạnh, ra đòn nhanh chóng quyết đoán, trực tiếp xuyên thấu vào bên trong đầu sọ của thú Nguyệt Linh, nhìn thấy một màn truy sát ngoạn mục như vậy, khiến cho sự kính sợ trong lòng của bọn họ đối với Thanh Lâm, lại càng tăng thêm một phần.

“Tiến lên!”

Bằng Liên Trùng nhẹ giọng ra hiệu, Vũ Phong bọn họ không chút do dự mà thẳng tiến.

Cũng trong lúc này, bọn thú Nguyệt Linh đã kịp trở tay phản ứng, không quan tâm đến ánh rọi của trăng sáng, bọn chúng đứng dậy, nhìn về phía Thanh Lâm mà gầm gừ la hét, phát ra tiếng kêu vô cùng tức giận.

Từ trước đến nay khi gặp những tên tu sĩ săn bắt, bọn chúng chỉ là cảnh giác thôi, điều này đã là thói quen rồi, bọn chúng cho rằng loài người sẽ không bao giờ công kích tiêu diệt chúng nó, thậm chí, cũng không thèm quan tâm đến bọn chúng.

Ngay thời khắc này, người trước mặt này, dám giết đi một con trong đồng bọn của chúng, còn khiến chúng nó phải buông xuống sự cảnh giác bao nhiêu năm qua, liền lập tức đề cao tinh thần phòng thủ.

Khi quái thú phát ra tiếng gầm gừ, lông của nó dựng đứng lên, dưới ánh chiếu rọi của trăng sáng, những sợi lông ấy lại càng thêm sáng chói hơn bao giờ, ánh mắt của chúng, lộ ra sự phẫn nộ và giận dữ khôn nguôi, sau khi phát ra tiếng gầm gừ, thì toàn bộ nhìn về phía Thanh Lâm mà xông tới như vũ bão.

Cũng ngay trong lúc này, bọn người Bằng Liên Trùng vừa đến, bọn họ gồm bốn người, nhưng tất cả đều là đỉnh cao hậu thiên, bọn người Vũ Phong gồm có ba người, nhìn về con thú Nguyệt Linh sau cùng mà bước tiếp, Bằng Liên Trùng cẩn thận một hồi, chân khí trên tay bùng phát, đâm một quyền về phía con Linh Nguyệt kia.

“Rầm!”

Cách đó không bao xa có một âm thanh truyền đến, chỉ thấy thân ảnh Thanh Lâm rất linh hoạt, không bao lâu thì tung ra một cú đấm, nhưng thú Nguyệt Linh phản ứng cũng rất nhanh, khó có thể mà đánh trúng từ huyệt của nó, cho dù là kích trúng, cũng chỉ là thương nhẹ mà thôi, chứ không phải một

chương tay là lập tức lấy mạng của nó.

Toàn thân Thanh Lâm sức mạnh sáng chói, so với thực lực đều như nhau cả, căn bản là thực lực của thú Nguyệt Linh này không thể làm tổn thương cậu ta, dù rằng là cả mười con thú Nguyệt Linh bao vây công kích, Thanh Lâm vẫn có thể đối phó được.

“Chết!”

Ánh mắt Thanh Lâm rực sáng vô cùng, đem những con thú Nguyệt Linh này xem như bọn người Hứa Lâm, nhìn thành bọn người Huyền Lãng, bọn người Tào Thanh, Tôn Lập, nhìn thành toàn bộ những kẻ đã si nhục nhục báng cậu ta.

Hoàn toàn không lo phía sau mình có con thú Nguyệt Linh đang cắn chặt răng giận dữ la hét, Thanh Lâm tiến lên một bước, cúi cong người, tựa mũi tên của Ly Huyền, toàn bộ công lực tập trung vào cú đâm bên tay phải, nhìn về phía con thú Nguyệt Linh kia đang tiến gần đến, một kích đánh ra!

Có tiếng kêu truyền đến bên tai, máu tươi bắn ra, vấy bẩn cả khuôn mặt của Thanh Lâm, nắm tay của cậu ta xuyên thấu vào trong họng của con thú Nguyệt Linh, đánh thẳng vào bên trong đầu sọ của nó.

Cứ theo sự di chuyển của Đại Đế lục, con thú Nguyệt Linh tiếp theo này tiếp tục bị Thanh Lâm hấp thụ, sức mạnh ở ngoài thân thể của cậu ấy, lại càng chói sáng bội phần, hơn nữa thanh lâm có thể cảm nhận một cách rõ ràng rằng, dần dần hấp thụ linh nguyên mà cảm thấy đã có sự thay đổi, tuy rằng không bằng Tổng Đại Hải một lúc hấp thụ được nhiều như vậy, nhưng lại rất ổn định là đằng khác.

Nhìn xung quanh những con Nguyệt Linh thú khác, ánh mắt thanh lâm sáng rực:

“Bọn thú Nguyệt Linh này, nếu như có thể nuốt chửng hết chúng nó, cho dù không đạt đến mức bẩm sinh, thì cũng không cách xa là bao!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cực hạn của hậu thiên

Lấy viên yêu đan thứ hai để vào trong túi, Thanh Lâm tung ra một cước, đánh vào đằng sau lưng con thú Nguyệt Linh.

Con thú Nguyệt Linh này phát ra tiếng kêu vô cùng thảm thiết, nhưng vẫn chưa chết, đang cố gắng gượng dậy, muốn trốn thoát.

Cũng ngay tại lúc này, Thanh Lâm mạnh tay đâm vào một nhát, sâu hơn một nửa, đem yêu đan của thú Nguyệt Linh này, nhanh tay chớp lấy!

Khi yêu đan rời khỏi thân thể, con thú Nguyệt Linh hơi thở yếu ớt, chớp lấy cơ hội này. Đại Đế lục lần nữa di chuyển, cơ thể thú Nguyệt Linh, dần dần teo nhỏ lại, trút hơi thở cuối cùng rồi chết!

“Con thứ ba!”

Thanh Lâm lau sạch máu tanh trên mặt mình, đem yêu đan cất cẩn thận vào túi, đang định tiếp tục truy giết những con khác thì ngay lúc này tiếng kêu thất thanh của Bằng Liên Trùng truyền đến: “Cứu ta với!”

Thanh Lâm quay đầu lại, nhìn thấy Bằng Liên Trùng đang bị con thú Nguyệt Linh đè lên người, trên đùi có vết thương rất kinh dị, không ngừng rỉ máu.

Bọn người Vũ Thanh, đang khó khăn trong việc bao vây công kích một con thú Nguyệt Linh, hoàn toàn không kịp đến cứu giúp.

Thanh Lâm cách đó không bao xa, khoảng gần trăm mét, nhưng xung quanh bốn phía lại bị bảy con thú Nguyệt Linh bao vây, cậu ta khó mà lách người thoát khỏi được.

Mất thấy con thú Nguyệt Linh cắn vào Bằng Liên Trùng một cái, những người phía sau lộ vẻ kinh sợ, Thanh Lâm đột nhiên xông tới, một chưởng đánh vào con thú Nguyệt Linh đang ở kế bên, đồng thời đưa ra tay phải, giờ ngón trở lên, phun ra chữ: “Định!”

Câu chữ này thốt ra, không làm trời đất thay đổi, nhưng ngay lúc Thanh Lâm thốt ra, thời gian không còn trôi qua nữa, không khí không còn lưu chuyển nữa, trăng sáng vẫn cứ treo trên không trung ấy, trong phạm vi trăm mét ấy, toàn bộ đều ngừng trôi.

Thú Nguyệt Linh dừng lại một lúc trên không, cái miệng hung ác mở to ra, Bằng Liên Trùng vẫn là khuôn mặt tuyệt vọng kia, hai tay đưa ra, định ngăn cản nhưng rồi bị ngừng lại.

Ngoại trừ Thanh Lâm, đối với tất cả mọi người mà nói, thời khắc này, làm gì sợ sẽ trôi qua một vạn năm, nhưng hành động của họ, ý thức của họ, đang ngưng tụ lại trong khoảnh khắc này.

Bọn người Vũ Phong cách đó cả trăm mét, chưa bị ảnh hưởng, lúc này khuôn mặt biến dạng, khuôn mặt lộ ra vẻ lo lắng sợ hãi, cuối cùng nói: “Đây là ma

kỹ gì đây!”

Bọn họ nhìn thấy rất rõ, thời khắc này, lấy Thanh Lâm làm trung tâm, xung quanh tứ phía trong phạm vi một trăm mét, cho dù tất cả đều ngừng trôi dù là con yêu thú đang muốn tấn công Thanh Lâm kia, cũng dừng lại trên không trung, nhìn như một bức tranh, Thanh Lâm trong bức tranh kia là người duy nhất có thể cử động.

Bọn người Vũ Phong từ trước đến nay đều chưa từng nhìn thấy loại ma kỹ này, chỉ sợ rằng ngay cả loại linh ma kỹ thấp nhất cũng chưa từng thấy qua, nhưng mà trong thời khắc này, bọn họ chỉ cảm thấy, đừng nói là linh ma kỹ, cho dù là địa ma kỹ, thậm chí là thiên ma kỹ thì cũng không đáng sợ như vậy!

Cho dù là lúc này, ngay bây giờ, đối với những cao thủ mà nói, đủ để quyết định được sống chết rồi.

Hơn nữa, tất cả việc này, không chỉ trong chớp lát!

Thanh Lâm tức tốc xông tới, bắt lấy phần lưng của con thú Nguyệt Linh đang đè lên người của Bàn Liên Trùng, tiếp theo dùng tay trái của mình nắm chặt đầu sọ của nó, rút con dao ra, chém đôi thân người.

Ngay thời khắc ấy, máu tươi phun ra, cảm giác nóng ấm khiến cho Bàn Liên Trùng choáng tỉnh, bảy con thú Nguyệt Linh cách đó không bao xa, cuối cùng cũng trở lại trạng thái ban đầu, trong con la hét giận dữ âm ỉ đó, tất cả đều hướng về phía Thanh Lâm.

Lúc này Thanh Lâm đã hấp thụ hết toàn bộ thân thể của thú Nguyệt Linh, ánh sáng sức mạnh ở bên ngoài thân thể càng sáng thêm bội phần, ở phía trong áo cậu ta có chất gì đó màu đen đang được thải ra, sức mạnh của cậu càng mạnh!

Nếu là cú đâm lúc này, cần phải đánh vào bộ phận quan trọng thì mới giết chết nó được, nhưng ngay lúc này, chỉ là đánh vào phần lưng thôi, cũng lấy được mạng nó rồi!

Nhưng mà, vì sử dụng thuật định hình, khiến cho công lực của Thanh Lâm bị vơi đi hết chín phần, khiến cho cậu ta bị yếu đi, trên mặt hiện lên nét trắng bệch.

Lúc này nhìn Bàn Liên Trùng một cái, trong lúc xông ra, lời nói vọng đến tai những người ở phía trước.

“Ta nói lại lần nữa, bảo toàn tính mạng là quan trọng nhất!”

Bàn Liên Trùng còn chút lo sợ hoảng hồn, hít một hơi thật sâu, sâu trong đôi mắt lộ ra vẻ căm kích vô cùng, không chút do dự, lê lét đôi chân đang bị thương của mình, gia nhập vào đoàn người Vũ Phong chiến đấu.

Nhìn thấy cảnh tượng này, bọn người Vũ Phong càng thêm ngạc nhiên, từ biểu cảm của Bàn Liên Trùng cho thấy, thời khắc lúc này, không phải là trong một hồi mà là cả một khoảng thời gian.

Cũng có thể nói rằng, những gì mà lúc này ngừng trôi, không chỉ là Bàn Liên Trùng cùng những con yêu quái kia mà còn có cả... ý thức của bọn họ!

“Đây là...”

Bọn người Vũ Phong đưa mắt nhìn nhau, họ từng đem Thanh Lâm so sánh với Tổng Đại Hải, nhưng ngay lúc này lại phát hiện, cậu ta vẫn còn thua xa.

Thời gian không ngừng trôi qua, chớp mắt một cái đã qua mười phút rồi, trên mặt đất bị vấy lên rất nhiều máu tanh, còn có mười ba xác chết của những con thú Nguyệt Linh, nhưng những thi thể này, không thể gọi là xác chết, vì nó không có máu thịt, càng không có xương, chỉ còn đầu đó, những sợi lông không biết đã bị khô héo qua bao năm rồi.

Đối với những thủ đoạn có thể xưng là yêu pháp này của Thanh Lâm, bọn người Vũ Phong đã sớm thấy được từ cái chết của Tổng Đại Hải cùng với Trình Bằng, lúc này cũng không thấy có gì kỳ lạ, thấy hơi sợ chút thôi, chỉ lo rằng nếu như Thanh Lâm mà bất mãn bọn họ, sẽ biến từng người một biến thành kết cục như vậy.

“Cho cậu.” Vũ Phong đưa qua hai viên yêu đan, yêu đan này là lúc sau khi Bàn Liên Trùng gia nhập vào nhóm của bọn họ, vậy bắt được tổng cộng hai con thú Nguyệt Linh mà có được.

Mà bản thân Thanh Lâm, một mình đã giết được mười một con!

Tuy nói rằng trên người có vết thương, nhưng sau khi nuốt con thú Nguyệt Linh cuối cùng vào, những vết thương kia từ sớm đã lành lặn, lúc này nhìn vào, toàn thân Thanh Lâm không chỉ lành lặn không vết thương, nhìn vào càng thấy trong suốt vô cùng, vừa nhìn qua, khiến cho người khác có cảm giác hư vô, như là một miếng hồ phách, nhìn lần hai, mới có cảm giác chân thật.

Nhận lấy hai viên yêu đan, Thanh Lâm trầm ngâm một hồi, rồi nói: “Mười ba viên yêu đan, có thể đổi lấy mười ba bó tinh lan thảo, với cả một trăm ba mươi miếng tinh linh thạch. Linh thạch thì ta không lấy, ta chỉ cần tinh lan thảo thôi.”

Bọn người Vũ Phong vui mừng khôn xiết, bọn họ bị Thanh Lâm ép đến nơi này, không nghĩ rằng sẽ nhận được món lợi to lớn như thế, phải biết rằng ở trong phòng bếp, sau một tháng, có thể có được mười miếng linh thạch xem như là giới lắm rồi.

“Nếu ngươi không trụ lại được thì có thể về trước.” Thanh Lâm nhìn về phía Bàn Liên Trùng.

Tuy là vết thương trên đùi Bàn Liên Trùng đã được băng bó lại, nhưng do vết thương quá sâu, trên người mọi người cũng không ai đem theo thuốc trị bệnh, cho nên cậu ta cũng chỉ có thể cố gắng mà chịu đựng thôi.

Nghe thấy lời Thanh Lâm nói, Bàn Liên Trùng cắn chặt răng mình, trên mặt gắng gượng lộ ra giọng cười: “Không sao, còn có rất nhiều miếng linh thạch đang chờ ta.”

“Nếu có lần sau thì ta không cứu nổi cậu đâu.” Thanh Lâm mắt nhìn phía trước mà đi tiếp.

Thời gian trôi nhanh, chốc chốc thì trời đã tối, đôi lúc ngược đầu lên nhìn, có thể thấy được những đám mây âm u đang dần dần trôi qua, những lúc này, bọn người Thanh Lâm liền lập tức kiếm nơi ẩn náu, không chỉ có bọn họ, trong ngọn núi Đông sơn này, tất cả những đệ tử của Thiên Bình tông, cũng ẩn người đi, cả những tiếng gầm gừ của những con thú Nguyệt Linh kia, cũng trầm xuống đôi chút.

Bởi vì... đây không phải là mây âm u mà chính là yêu thú, những con yêu thú với thân thể khổng lồ.

“Rầm!”

Tại nơi nào đó, sức mạnh càng thêm phát sáng, có vài giọt máu tanh bắn tới, một con thú Nguyệt Linh lần nữa hóa thành bộ lông khô héo, sau khi lấy đi yêu đan thì bỏ lại trên mặt đất.

Yêu đan này, Thanh Lâm vẫn có thể nuốt được, nhưng hiệu quả thì đương nhiên là không tốt bằng tinh lan thảo, nếu không, Thanh Lâm cũng không cần phải nhận nhiệm vụ này rồi.

“Hai mươi!”

Sức mạnh toàn thân Thanh Lâm phát sáng rực rỡ, trong đêm tối, nhìn như là một ngọn đèn đang cháy rực.

“Ta có thể cảm nhận được, đỉnh cao hậu thiên này đã đạt đến mức độ cực hạn, nếu như nuốt thêm một con nữa, liền lập tức có thể đột phá!”

Lời nói thầm hưng phấn ấy phát ra từ trong lòng, Thanh Lâm không chút do dự mà nhìn về con thú Nguyệt Linh đang ở phía trước mà bước tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Người này tên thanh lâm!

Thanh Lâm lúc này, tung ra một nắm đấm, chỉ cần đánh trúng thú Nguyệt Linh thì yêu thú kia chắc chắn chỉ có chết mà thôi!

Sức mạnh của ánh sáng đỏ đỉnh cao hậu thiên của cậu đã lên đến cực hạn rồi, và lại đó lại là của Đế Linh, mỗi quyền đánh ra đều có khả năng sát thương rất cao, dù đánh lên đùi của con thú Nguyệt Linh cũng có thể nhanh chóng khiến nó trọng thương, làm cho lục phủ ngũ tạng bên trong cơ thể, toàn bộ bị hủy hoại!

Nếu như hiệu quả này, chỉ mình Thanh Lâm sở hữu, đổi lại là người khác dù là cũng đạt được đến sức mạnh đỉnh cao hậu thiên, nhưng lại làm không tới, bởi vì năng lực của Thanh Lâm, đã không còn là chân khí, mà là đế lực.

Đây là bản đồ cấp độ bảy, là năng lực mà tộc Đế Thần, tộc đứng đầu Thập đại thần tộc đang nắm giữ lấy, là sức mạnh mạnh nhất trong bản đồ!

Dù chỉ là của hậu thiên, thứ này trong tộc Đế Thần, bên trong đó hoàn toàn không có cảnh giới, cũng là mạnh nhất!

Cho đến bây giờ, bản thân Thanh Lâm, đã giết được hai mươi con thú Nguyệt Linh, cũng nuốt chửng cả hai mươi con rồi, đây là lần thứ hai bọn họ bắt gặp tiếp một đàn thú Nguyệt Linh nữa, đàn này, tổng cộng có mười sáu con.

Bọn người Bàn Liên Trùng, Vũ Phong họ, cũng truy giết được ba con thú Nguyệt Linh rồi, bây giờ cũng tiếp tục truy giết con thứ tư rồi.

Nhưng mà, những con thú Nguyệt Linh này không chạy nhanh hơn chút nào, chỉ có bản năng là công kích thôi, Thanh Lâm năng lực mạnh nhất, dễ bị những con thú Nguyệt Linh công kích hơn, ngược lại đây lại giúp cho bọn người Vũ Phong, nếu không, chỉ cần là thêm một con thú Nguyệt Linh thôi, bọn họ cũng trở tay không kịp.

“Ha ha!”

Thanh Lâm đưa mắt nhìn sang con thú Nguyệt Linh khác, rồi lớn tiếng cười to, trước đó sử dụng thuật định thân khiến cậu ta bị tổn thương nguyên khí nhưng trong lúc hấp thụ những con thú Nguyệt Linh khác liền hồi phục lại rất nhanh, bây giờ với trạng thái đỉnh cao, nhìn về thú Nguyệt Linh kia, đám ra một quyền!

“Rầm!”

Âm thanh kinh người vang lên, thú Nguyệt Linh này đã dự liệu trước được nguy hiểm rồi, muốn trốn thoát tìm nơi ẩn náu, nhưng làm sao có thể nhanh hơn được Thanh Lâm, phần bắp đùi của nó, bị Thanh Lâm đánh trúng rất mạnh.

Nếu như là lúc đầu, phần đùi đó có thể bị gãy, chỉ là bị gãy mà thôi.

Nhưng mà lúc này, những con thú Nguyệt Linh sau khi bị Thanh Lâm đánh vào bộ phận đùi, nơi bị đánh trúng, không ngờ xuất hiện vết lõm loét vô cùng nghiêm trọng, những vết lõm loét này lan rộng khắp người của thú Nguyệt Linh, cơ hồ chỉ trong chốc lát, toàn thân của thú Nguyệt Linh, đều như bị hoại tử, ngay cả phần xương, lục phủ ngũ tạng, đều thành hóa thành từng mảnh vụn.

Thứ duy nhất còn nguyên vẹn chính là viên yêu đan kia, đây cũng là điều mà Thanh Lâm đặc biệt không chế.

Lúc đầu Thanh Lâm cũng không dự liệu được, khiến cho hai viên yêu đan của hai con thú Nguyệt Linh kia tan vụn, cậu ta tuy đã giết được hai mươi con thú Nguyệt Linh, nhưng mà những viên yêu đan thu hồi về, chỉ có mười tám viên mà thôi.

“Tiên thiên!”

Thanh Lâm lộ vẻ kích động, hít một hơi thật sâu, lấy yêu đan ra, rồi sau đó nắm lấy toàn thân của thú Nguyệt Linh, hít một hơi thật mạnh.

Hít hơi này, khiến toàn thân thú Nguyệt Linh bị teo dần lại, những sợi lông kia, cũng ít đi rất nhiều.

Cũng ngay tại lúc này, sức mạnh trên người Thanh Lâm, phát sáng rực rỡ, sáng mạnh hơn trước rất nhiều, tựa một nguồn ánh sáng đang sáng mạnh, một khí thế kinh người, từ bên trong cậu ta lan tỏa ra.

“Rắc rắc...”

Xương cốt trong cơ thể Thanh Lâm không ngừng phát ra tiếng rắc rắc, cậu ta nhắm mắt lại cảm nhận sự thay đổi của cơ thể.

Trong khi cơ thể dần trở nên rắn chắc, lúc đầu cảm giác rất thoải mái, nhưng đột nhiên sau đó lại có cảm giác đau nhức vô cùng, nếu cậu ta có thể nhìn thấu được bên trong, liền có thể thấy được rất rõ cơ bắp cậu ta bị sức mạnh thiên địa vô hình kia gầy vò đau đớn.

Trên trán Thanh Lâm bắt đầu nổi gân xanh, cơn đau đớn này khiến cậu ta chỉ muốn ngất đi mà thôi, kể từ lúc có tu vi đến nay, Thanh Lâm chưa bao giờ trải qua cảm giác đau đớn như vậy, cơn đau tưởng chừng như xé nát da thịt kia, khiến cho cậu ta phát ra tiếng kêu run người.

Tuy nhiên, những điều đó cũng chỉ là mới bắt đầu!

“Rầm!”

Ngay lúc màng mỏng của cực hạn đỉnh cao hậu thiên kia bị đột phá, một cỗ thiên địa linh khí đột nhiên xuất hiện, thiên địa linh khí này tuôn ra ào ạt, cơ hồ trong khoảnh khắc ngưng tụ mà đến, lập tức kết dính lại, xung quanh Thanh Lâm trong phạm vi trăm mét, toàn thân như đang ở hồ nước, thậm chí ngay cả bọn người Bảng Liên Trùng cách đó không bao xa, cũng mờ to mắt, lộ vẻ kinh hoàng.

Chính thời khắc này, trong hư không, đỉnh đầu của Thanh Lâm, xuất hiện làn sương trắng xóa, làn sương này di chuyển rất nhanh, biến hình thành một con lốc xoáy!

Lốc xoáy này, toàn bộ đều do linh khí trời đất tạo thành!

Cũng chính trong lúc này, linh khí trong không trung như bị lốc xoáy cuốn vào hết, sự ngưng trệ xuất hiện trong giây lát, tiếp sau đó, lốc xoáy này đột ngột cuộn cao lên, xuất hiện sức hút cực mạnh, lan tỏa ra bốn phương tám phía, truyền đến những sinh vật có linh khí.

Cây cỏ, yêu thú, ánh trăng... thậm chí ở ngọn núi Đông sơn này, có sợi linh mạch khổng lồ, linh mạch này nằm sâu bên trong, ngay cả Thiên Bình tông cũng không phát hiện thấy, nhưng ngay lúc này, bên trong phát ra tiếng kêu kinh thiên động địa, linh mạch bắt đầu có dấu hiệu khô héo, linh thạch ở bên trong, dưới dòng chảy cuộn cuộn, ào ạt tuôn ra.

Cây cỏ khô cạn, yêu thú bị chết, linh mạch bắt đầu khô héo!

Những linh khí dần dần bị cuốn vào, lốc xoáy ấy càng lúc càng xoáy với tốc độ mạnh hơn, từ chỗ bọn người Bảng Liên Trùng nhìn qua, lúc này đỉnh đầu của Thanh Lâm, như xuất hiện trận bão tuyết trắng xóa, sức mạnh của cơn bão này, nhìn không thấy được điểm kết thúc của nó, như là cuốn vào cả đất trời, còn ở bên dưới, thì nhắm vào thiên linh của Thanh Lâm!

“Đây...”

Bảng Liên Trùng, Vũ Phong cùng với hai người khác, há hốc miệng nhìn cảnh tượng mà bọn họ chưa từng thấy qua, thậm chí là cảnh tượng sau này cũng không tái diễn lại lần nữa, hơi thở gấp rút, thần thái lộ vẻ kinh sợ!

Bọn họ khó mà dùng lời nói để diễn tả hết những gì đang xảy ra ở trước mặt, bởi vì đây... đây không phải những điều mà dùng sĩ hậu thiên đột phá tiên

thiên gây ra được!

Ngay lúc lốc xoáy đang dần lớn mạnh, ở bên trong Thiên Bình tông, hai lão già ở phía trước Vụ các, bao năm qua đều nhắm mắt lại, nay đột nhiên mở ra!

“Linh kiếp!” Ông lão ngồi ở phía bên trái kia lập tức đứng dậy lên tiếng, trên khuôn mặt lớn tuổi kia, lộ ra vẻ kinh sợ.

Ông lão ở kế bên mắt nhìn chăm chăm về phía Đông sơn, tựa như có thể nhìn rõ mọi vật ở bên trong, hơi thở nhanh đến mức khó mà kìm lại:

“Linh kiếp xuất hiện trong Đông sơn... việc này sao có thể được!”

“Ông...”

Ngay lúc hai vị kia mở miệng, trên không trung phát ra tiếng động, tiếp ngay sau đó, mây trắng trên trời tụ lại, trong một lúc, biến thành một lốc xoáy khổng lồ.

Sau khi lốc xoáy này xuất hiện, tựa như từ bên trong như bị người khác chế đôi ra, một khuôn mặt to lớn khó mà hình dung, từ từ hiện ra.

“Chưông tôn!”

Hai ông kia mắt mở to, vô cùng hoảng hốt, trước vẻ lo sợ ấy, cúi người cung kính hành lễ: “Đệ tử đời thứ ba của Thiên Bình tông, gặp qua chưông tôn!”

Bọn họ làm sao mà không kinh sợ được, từ lúc bắt đầu gia nhập Thiên Bình tông, đã nghe qua danh tiếng của chưông môn, là người với danh xưng là tuyệt thế đại năng đã khai sáng nên Thiên Bình Tông này.

Nhưng mà, bọn họ đã sống đến từng tuổi này, cả hàng nghìn năm rồi, nhưng cũng chưa từng gặp qua, thậm chí có lời đồn rằng, chưông môn sớm đã về với cõi vĩnh hằng, không còn tồn tại trên đời này nữa.

Không ngờ rằng hôm nay linh kiếp xuất hiện tại Đông sơn, gây sự chú ý đến chưông môn!

“Viu viú!”

Ngay khi người này xuất hiện, cũng thấy có vài thân ảnh từ nơi xa bay đến, trên khuôn mặt đều lộ vẻ cung kính vô cùng, càng có sự nhiệt huyết và ngạc nhiên mừng rỡ.

Người ở vị trí đầu tiên, trên người mặc bộ cẩm y, dung mạo anh tuấn, đáng người vào độ tuổi trung niên, mái tóc dài được búi lên cao, khuôn mặt lộ vẻ thương cảm, đích thị là chưông giáo của Thiên Bình tông, Trần Đông Vân!

“Thiên Bình tông trưởng giáo đời thứ bảy, tham kiến chưông tôn!” Trần Đông Vân quỳ trên mặt đất, lời nói lộ vẻ kích động.

Ông ta nói “bái kiến”, hai ông lão kia nói “gặp qua”, người lúc này quỳ lạy dưới đất, hai ông lão chỉ cúi thân mình, như vậy có thể nhận thấy rằng, thân phận của hai ông lão kia, so với Trần Đông Vân, ắt cao quý hơn rất nhiều.

Lúc này, tất cả mọi người đều không quan tâm thân phận ra sao, thứ mà bọn họ quan tâm, chính là những biểu hiện trên khuôn mặt của người từ không trung xuất hiện kia.

“Tiên thiên linh kiếp hiện lên... người này, nghịch ý trời mà sinh!”

Trước thái độ tập trung chú ý của mọi người, người này từ từ mở miệng, cuối cùng, lời nói ấy dần dần lớn tiếng, tựa như thiên lôi cuộn cuộn kéo đến, hóa thành chỉ có những người ở nơi này, mới có thể nghe được giọng cười lớn tiếng đó.

“Thiên Bình tông ta kiếp nạn đang dần đến, người này đoạt thiên ý mà tồn tại, nghịch ý trời mà sống, giáng xuống Thiên Bình tông, là một đại kiếp, làm nên tạo hóa rất lớn!”

Im lặng một lúc, trên mặt người này lộ vẻ than vãn: “Thôi đi, kiếp nạn khó lường, sống chết khó đoán, người này giáng lâm, cũng là ý trời, lão phu ta tiêu hao biết bao nhiêu là nguyên thọ ngàn năm, chỉ mong đoán được số kiếp này, nhưng mơ hồ vô cùng, nhìn không rõ đường đi nước bước, nếu đánh đúng người này sẽ là người ứng kiếp của Thiên Bình tông ta, nếu đánh không đúng, Thiên Bình tông ta, mây khói tiêu tan!”

“Thiện tai!”

Cuối cùng, người này thốt lên hai chữ, như đang muốn biến mất.

Chưông giáo của Thiên Bình tông Trần Đông Vân run sợ, trầm ngâm suy nghĩ một hồi, cuối cùng cắn chặt răng, mở miệng hỏi: “Dám hỏi chưông tôn, người ứng kiếp này... tên họ là gì?”

“Người này tên... Thanh Lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Ta, thiên đạo phong

Hồ nước vô danh bên trong Thiên Bình tông kia, lúc này mặt hồ gọn sóng, làn nước trong xanh, ở giữa mặt hồ, có cái đầu đang từ từ ngoi lên.

Cái đầu đó... chính là đầu của một con chó!

“Linh kiếp...”

Con chó kia đưa đầu nhìn về phía xa, ánh nhìn kia so với lúc trước có gì đó khác biệt, cũng như vị chuông giáo của Thiên Bình tông ấy, nhìn thấu được mọi việc.

“Thánh tử tộc Đế Thần, tiên thiên linh kiếp xuất hiện tại Đông sơn... không lẽ muốn tên cảnh giới Cổ Nguyên hóa thành thánh pháp không thành!”

Một lúc sau, nó di chuyển ánh mắt của mình xuống chân Thanh Lâm.

Những gì mà nó nhìn thấy, không phải là mảnh đất rộng lớn mà là sâu bên trong ấy không biết kéo dài đến bao nhiêu trượng, như đang nằm ngay vị trí chính giữa của hành tinh, mệnh mong một lần sương mù màu đen!

Làn sương này, từ lúc nó giáng xuống hành tinh này đã luôn tồn tại ở đây rồi, như sống theo hành tinh, không bao giờ bị hủy diệt.

Cũng ngay lúc con chó đen đưa ánh mắt về phía đám mây đen, đám mây không biết tồn tại từ bao giờ kia đột nhiên quay cuồng!

“Sao?”

Đôi mắt con chó đen rụt lại một cái, trong số các lần nó nhìn đám mây đen kia, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy đám mây đó động đậy.

Làn sương mù kia cuộn cuộn, tỏa ra tứ phía, trong chớp mắt, liền biến thành một vệt hồng khổng lồ dài cả ngàn lý, vệt hồng này giống như một con mắt, ngay lúc này đột nhiên mở ra!

“Ta, Thiên Đạo Phong, tồn tại mãi nơi thế gian không bao giờ bị hủy diệt, tranh giành bản đồ thiên giới, mãi không hối hận!” Ngay lúc vệt hồng kia bị xé tan, có một luồng sáng chiếu sáng trời đất, trong chớp mắt, lướt qua cả hành tinh.

Ngay sau khi luồng sáng kia phát ra, một câu nói chất chứa sự giận dữ tột cùng, chất chứa bao nhiêu ân oán ngàn năm, chất chứa sự không cam tâm trong lòng và những cái không bao giờ cảm thấy hối hận, vang vọng lại bên lỗ tai của con chó đen.

“Đạo phong...” Khuôn mặt con chó đen biến dạng, nắm bắt một hồi, đột nhiên rụt lại đôi mắt, phát ra tiếng kinh hãi: “Đạo Phong!”

Một lúc lâu, con chó đen hít một hơi thật sâu, bình tĩnh trở lại, nhìn về hướng làn sương khổng lồ kia, có chút gì đó đồng cảm, càng có chút than tiếc.

“Tám bản đồ thiên giới này, sao tranh giành dễ vậy...”

.....

Trong lúc này, xung quanh Đông sơn của Thiên Bình tông, Thanh Lâm bị luồng linh khí đang tỏa ra kia khóa chặt lại, toàn thân phát ra tiếng rầm rầm

Cơ thể cậu tựa như một bàn cờ, bản thân mình lại là một bàn cờ mới, nhưng ngay lúc linh khí khổng lồ đến đáng sợ kia dần dần tuôn vào, bàn cờ này như trực tiếp bị đẩy đổ hết, làm lại từ đầu!

Hậu thiên đột phá tiên thiên, trong mắt người thường, đây chỉ là sự thay đổi của sức mạnh, chỉ là sự thăng cấp của trình độ tu luyện, nhưng đối với Thanh Lâm mà nói, thời khắc này, dường như đang niết bàn hồi sinh trở lại!

Cảm giác xé nát đáng sợ ấy cứ nhắm vào Thanh Lâm mà tấn công, cậu đã nhiều lần muốn hôn mê đi, nhưng cuối cùng vẫn cố gắng chịu đựng.

Cũng trong lúc này, ngay khi người cậu ta như bị xé nát, linh khí đáng sợ kia không ngừng tuôn vào, đổ dồn tất cả vào cậu ta, ngay sau khi vào bên trong cơ thể Thanh Lâm, liền lập tức bị cậu ta hấp thụ, chuyển hóa thành ánh sáng màu đỏ đáng sợ kia!

Thanh Lâm tuy là đau đớn, nhưng cậu lại có thể cảm nhận được, cơ thể của cậu đã có sự thay đổi, mà năng lực của cậu đang từ ba mươi vạn cân, nhanh chóng tăng lên bốn mươi vạn cân, năm mươi vạn cân, sáu mươi vạn cân...

Cảm giác như khi linh khí khổng lồ kia đi vào cơ thể, năng lượng của cậu ta, tựa như là tiếp tục tăng lên một cách không có điểm dừng.

“Một thiểm bảy mươi tức...”

Bên trong cơ thể Thanh Lâm, Đế Linh vẫn đang chăm chú nhìn toàn bộ cảnh tượng đang xảy ra trước mặt, tuy nói là bình tĩnh, nhưng sâu bên trong lòng, cũng cảm thấy rất kinh sợ.

Tộc Đế Thần từ trước đến nay, chưa từng xuất hiện qua vị thánh tử với thể pháp song tu này, càng chưa từng xuất hiện người như Thanh Lâm vậy, mới sinh ra liền sở hữu tư cách của các thánh pháp rồi!

Đế Linh đã đoán được khi trình độ tu luyện của Thanh Lâm ngày càng lớn mạnh, lúc đột phá đại cảnh giới, ắt sẽ xuất hiện điều kỳ lạ, nhưng Đế Linh lại không đoán được rằng, nó lại đến nhanh như vậy!

“Đế thể có chín thiểm, cậu ta chỉ mới đột phá tiên thiên mà đã có thể tiếp cận được một thiểm...” Đế Linh hít một hơi thật sâu, trên khuôn mặt bình tĩnh kia, không ngờ lại lộ ra trạng thái hưng phấn: “Nếu như có thể ổn định thiểm thứ hai, nhất định có thể lĩnh ngộ được băng đầu tiên trong chín băng rồi!”

Mây đỏ lật biển, trắng tím lật đất, thanh nhật trầm tĩnh, vẩy vàng đầy trời, bóng tối hoành hành, chí tôn vô thượng, bảy sắc vi thánh... đây là bảy cảnh giới mà tộc Đế Thần tu sửa thân thể, hay còn xưng là “Đại cảnh”.

Mà Đế thể có chín thiểm là một trong những cảnh giới nhỏ nhất mà tộc Đế Thần tu luyện, cho dù là mây đỏ lật biển hay là trắng tím lật đất, cũng đều có chín thiểm.

Mỗi một thiểm, đều tượng trưng cho sự thăng cấp của sức mạnh, lại càng có những người có tính linh ngộ cao, ngay lúc đế thiểm xuất hiện, có thể lĩnh ngộ được chín bước nhảy của Đế thể!

Từ hàng ngàn vạn năm qua, trừ phi là khai hóa thiên địa, vị Đế tổ tự hành vi sinh đời đầu kia, từ trước đến nay chưa ai từng lĩnh ngộ được toàn bộ chín bước nhảy vọt của Đế thể, người nhiều nhất, chỉ có là Đế chủ đời hai, lĩnh ngộ được bảy bước nhảy.

“Thánh tử của tộc ta đây... Cả đời Đế tổ đều không trang bị thiên chất... Đừng nên làm ta thất vọng, đừng khiến cho phụ thân phải thất vọng, đừng nên làm tộc Đế thần phải thất vọng!” Đế Linh hít một hơi thật sâu, kìm nén sự kích động trong lòng, sâu trong đôi mắt, lộ ra sự kỳ vọng vô cùng.

Mà ngay trong lúc này, Thanh Lâm sớm đã đột phá tiên thiên, lốc xoáy linh khí trên đỉnh đầu cậu dưới sự hấp thụ của cậu dần dần thu nhỏ lại.

Bên ngoài cơ thể cậu ta, ánh sáng màu đỏ không ngừng phát sáng, sự phát sáng này, rất khác so với bình thường, sáng rồi lại tắt, tắt rồi lại sáng.

Men theo sự phát sáng này, ánh sáng đỏ kia lại càng ngày càng dài, từ lúc bắt đầu đã được ba tức, sau đó từ từ thay đổi, bốn tức, năm tức, sáu tức...

Rất nhanh, đã đạt đến bốn mươi tức!

Đây là cảnh giới mà Thanh Lâm chưa từng đạt tới, từ lúc sở hữu ánh sáng đỏ đến giờ.

“Còn có khả năng thăng cấp nữa!”

Cảm giác đau đớn kia đã tan biến, Thanh Lâm nhìn bên ngoài cơ thể mình, ánh sáng màu đỏ kia lại lần nữa biến mất, hít một hơi thật sâu, Đại Đế lục di chuyển, trên đỉnh đầu còn lưu lại dấu vết con lốc xoáy đã biến mất kia, không ngờ lại xuất hiện lần nữa!

Khi lốc xoáy này dần dần tích tụ, bên ngoài cơ thể Thanh Lâm, ánh sáng đỏ lần nữa xuất hiện, lần này, là năm mươi tức!

“Không phải là tận cùng!”

Thanh Lâm ngẩng đầu nhìn lên trời cao, nhìn lốc xoáy kia, đôi mắt cậu ta trong veo, như nhìn thấu được hành tinh này, nhìn thấu được tinh không, nhìn thấu được bản đồ của thiên giới.

“Đế Linh từng nói, mây đỏ lật biển, không phải chỉ sở hữu ánh sáng đỏ là có thể được, mà là kiên trì được trong thời gian bao lâu, ta cũng muốn xem thử, giới hạn của ta, rốt cuộc có thể kiên trì được trong bao lâu!”

“Rầm!”

Vừa dứt lời, ánh sáng đỏ trên cả người cậu ta phát sáng rực rỡ, trong khoảnh khắc kiên quyết đó, không biết từ bao giờ đã đạt đến năm mươi tức, cuối cùng, đột phá đạt đến sáu mươi tức!

Ngay trong lúc này, Đế Linh thờ gấp, mắt mở to rồi lại há hốc miệng: “Sáu mươi tức... cậu ta cũng có ngày này, đạt đến được mây đỏ một thiểm!”

Cũng ngay tại lúc này, sự ngưng tụ của lốc xoáy kia, đột nhiên ngừng lại, cuối cùng thâm nhập sâu vào bên trong cơ thể của Thanh Lâm.

Cùng với sự biến mất của lốc xoáy, ánh sáng đỏ kia từ từ nhạt dần, cuối cùng, kiên trì đến sáu mươi lăm tức.

“Đây chính là điều ta khao khát nhất...” Nhìn thấy cảnh tượng này, Đế Linh như đã già đi rất nhiều, lộ ra vẻ than tiếc.

Cũng ngay lúc này, trên trời bỗng xuất hiện tiếng động rất lớn, đám mây u ám tích tụ với tốc độ kinh người, hoàn toàn che khuất ánh trăng kia, trong phạm vi ngàn lý, tối mịt!

Trong đám mây âm u kia, tiếng sét đánh ầm ầm, ngân xà boi đi, một trận mưa lớn đổ ào xuống, ánh sáng màu đỏ đang cháy nhè nhẹ kia, như muốn thêu rui toàn thân Thanh Lâm.

“Thiên kiếp!” Đế linh đột nhiên ngẩng đầu lên.

Cũng ngay trong lúc này, Thanh Lâm cũng ngược đầu nhìn lên trời cao, đôi mắt rụt lại. Lúc đám mây u ám kia miên man trên không trung, cậu ta có cảm giác hơi run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bảy mươi tức

“Dừng!”

Khoảng không chấn động, sấm chớp rền vang, tiếng sấm vang tận tám phương, toàn bộ yêu thú, tu sĩ trong vùng Đông Sơn đều ở đây, sắc mặt thay đổi!

“Có người đang độ kiếp ở đây!”

“Thiên Bình tông của ta lại có thêm một người tài rồi!”

Những câu nói kinh sợ truyền ra từ miệng của nhiều tu sĩ, tuy rằng ngạc nhiên, tuy rằng khuôn mặt lộ ra vẻ sợ hãi nhưng bọn họ không sợ, bởi vì thiên kiếp chỉ nhắm vào một người, không phải toàn bộ.

Dưới ánh nhìn của mọi người, đám mây đen tụ lại đó tưởng chừng như là tới đường cùng, nơi dày đặc nhất trong đám mây xé đôi ra, một tia chớp thô như một cánh tay bỗng nhiên đánh xuống!

Mục tiêu chính là Thanh Lâm!

“Mau rời khỏi đây!” Mắt Thanh Lâm mở to, lập tức hét lớn về phía bọn Bàn Liên Trùng, đồng thời quăng cái túi phía sau lưng cho bọn họ.

Bọn Bàn Liên Trùng lúc này vẫn còn đang ngờ ra, tuy rằng biết thiên kiếp là nhắm vào Thanh Lâm, nhưng bọn họ vẫn không dám tin, bởi vì chỉ khi linh đan đột phá thành bốn thần mới có Đan thần kiếp, nhưng Thanh Lâm mới chỉ bước vào giai đoạn đột phá tiềm năng bẩm sinh!

“Mau chạy!”

Vũ Phong phản ứng lại đầu tiên, ba người Bàn Liên Trùng nhanh chóng chạy đi, lúc chạy quay đầu nhìn về phía đôi mắt của Thanh Lâm có một sự kinh hãi khó thể che giấu được.

“Dừng!”

Sau khi bọn Bàn Liên Trùng rời khỏi được ít lâu, tia chớp ấy ầm ầm kéo đến, không cho Thanh Lâm né tránh, đánh vào người cậu một cách tàn nhẫn.

Thanh Lâm phun ra một ngụm máu tươi, người bay ngược về sau mười mét, quần áo trên người bị rách hết, toàn thân bị bao phủ bởi ánh điện, một mảng đen thui.

Chỉ vèn vèn tia chớp này suýt chút nữa đã khiến Thanh Lâm rơi vào hôn mê.

“Vận dụng Đại Đế lực, tiếp nhận kiếp lực!” Ngay trong giây phút này, trong đầu Thanh Lâm vang lên giọng nói phản khởi của Đế Linh.

“Thiên kiếp là kiếp nạn, nhưng đối với cậu mà nói, đó là tạo hóa!”

“Đế thể có chín phẩm, một phẩm bảy mươi tức, cậu đã được sáu mươi lăm tức, nhất định phải kiên trì!”

Âm thanh này vang trong đầu giống như sấm rền, khiến Thanh Lâm sắp rơi vào hôn mê vụt tỉnh dậy, cậu kìm nén cơn đau, trong cơn giãy giụa khoanh chân ngồi dậy, Đại Đế lực lập tức được vận dụng.

Khi lực to lớn được truyền ra từ cơ thể của Thanh Lâm, ánh điện đang bao trùm lấy cơ thể biến mất trong nháy mắt, trong chốc lát một luồng sáng màu xanh chói mắt phát ra từ cơ thể của Thanh Lâm.

Cùng với sự xuất hiện của luồng sáng ấy, mắt thường lại có thể nhìn thấy được toàn bộ những vết thương trên cơ thể của Thanh Lâm hồi phục một cách nhanh chóng, trong chớp mắt hồi phục như ban đầu.

“Đừng!”

Trong khoảng không, mây đen cuộn cuộn, giống như tỏ ra vẻ không hài lòng trong cú đánh này, sau một lúc, sấm sét lại kéo đến, nhưng lần này là hai tia chớp.

Khi sấm chớp kéo đến, đánh vào cơ thể của Thanh Lâm, nhưng khi sắp tiếp xúc thì tia chớp dường như bị hút, toàn bộ đều bị dung nhập vào trong cơ thể của Thanh Lâm.

Nói chính xác hơn, không phải dung nhập vào trong cơ thể của Thanh Lâm mà là dung nhập vào xung quanh cơ thể cậu, trong luồng sáng vô tận ấy!

Có thể mơ hồ nhìn được, luồng sáng xanh lúc ban đầu thuần khiết không một chút tạp chất nào, bây giờ lại đục hơn một ít mà màu đục này được hình thành từ tia chớp.

“Nguyên lực thuộc tính lôi!” Lúc này Thanh Lâm không có chút thương tích nào, nhìn vào nơi đục nhất của luồng sáng, hơi ngơ ngác.

Nhưng cậu chưa kịp suy nghĩ thì lại có bốn tia chớp từ trên trời giáng xuống.

“Đừng! Đừng!”

Uy lực của thiên kiếp thật rất ghê gớm, ngay lúc đánh trúng Thanh Lâm, mặt đất trăm mét xung quanh Thanh Lâm toàn bộ đều bị sụt xuống, mấy cái hố gần chục mét cứ thế xuất hiện!

Thế nhưng bóng người Thanh Lâm vẫn ngồi vững chãi trong đồng tia chớp, những tia chớp ấy sau khi kiên trì trong một thời gian ngắn thì toàn bộ bị Thanh Lâm hút vào, sau khi dung hợp với luồng sáng, luồng sáng hóa mất ấy ngày càng chói mắt!

“Bảy mươi tức...”

Thanh Lâm ngẩng đầu lên nhìn lôi kiếp, ánh mắt toát lên vẻ kiên định và khiêu khích: “Ta đã dung hợp sấm chớp, kiên trì được lâu hơn, bây giờ đã qua được năm mươi tức, chỉ bảy mươi mà thôi, ta tất nhiên sẽ làm được!”

Vừa mới dứt lời, lôi kiếp đó dường như hiển linh, xa xa là có thể nghe được, trong số đó không biết có phải là tượng tượng hay không lại vang lên một tiếng gầm giận dữ, tiếp theo đó, có cả tám tia chớp giáng xuống.

Tám tia chớp này, lớn bằng thùng nước, có lẽ đã không thể gọi nó là “sấm chớp” nữa mà phải gọi là “lôi trụ”!

Vẫn chưa đến gần, uy lực kinh người đó che lấp cả đất trời, bầu trời ngày một đen cũng bị chiếu sáng, ở đây, dường như đã không còn cỏ cây, không còn yêu thú và dĩ nhiên là càng không còn Đông Sơn, nếu có, cũng chỉ là tám lôi trụ bao trùm trời đất, cùng với thiên nhiên bỗng nhiên đứng dậy, thẳng người, ngẩng đầu nhìn lên trời trên mặt đất mà thôi!

“Ngươi dám giáng lôi kiếp xuống thì tôi dám nuốt!”

Thanh Lâm hét lớn, nhìn lôi trụ đó, gương mặt thanh tú có chút méo mó, Đại Đế lực trong cơ thể vận hành toàn bộ, ánh sáng quanh người lại phát sáng, hóa thành một cái bát lớn trên đầu cậu, muốn nuốt hết tất cả các kiếp lôi đang đến!

“Đừng!”

Tiếng vang lớn làm kinh thiên động địa truyền khắp mọi nơi, chấn động trời đất, bầu trời cũng sắp bị xé ra, trong giây phút đó, mọi người đều ngẩng cao đầu xem, giữa đất trời chỉ còn lại tám cột lôi trụ này!

Cùng lúc đó, thân thể của Thanh Lâm giống như một miếng bọt biển khô, dưới cái bát lớn mà luồng sáng đã tạo ra, toàn bộ hút hết rồi nuốt chửng xuống.

“Sáu mươi tức.”

Uy lực của lôi trụ, sấm chớp không thể so sánh được, Thanh Lâm vẻ mặt hung ác, cả người như trông vồ, giống như sắp bị sấm chớp làm cho nổ tung, từng sợi gân xanh trên thân thể nổi lên, các sợi gân xanh này toàn bộ là sấm chớp!

“Sáu mươi lần tức! Thanh Lâm ta nói làm được thì sẽ làm được!”

Thanh Lâm một lần nữa ngẩng đầu hét gầm lên, cậu ta có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể của mình như đang bão hòa dưới sấm chớp.

“Bước vào cảnh giới tiên thiên, vượt qua lôi kiếp, ta sẽ có được nguyên lực của lôi, đây là sức mạnh mà những người khác vĩnh viễn không làm được.”

“Ta còn kiên trì được, vẫn còn kiên trì được!”

Thời gian từ từ trôi qua, trong một phút chốc này, một tức dường như cũng trở nên vĩnh viễn, giống như Thanh Lâm vẫn có thể kiên trì một tức vừa rồi nhưng một tức tiếp theo, nếu mà không kiên trì được thì sẽ bị lôi kiếp đánh cho đến hồn tiêu phách tán.

Sáu mươi sáu tức, sáu mươi bảy tức, sáu mươi tám tức!

Ở trong đan điền, tim của Đế Linh đang đập nhanh, cơ thể rung động, cho dù hắn đã sống qua mấy vạn năm thì giờ phút này đây trong lòng hắn cũng hồi hộp.

“Còn hai tức... Thanh Lâm, kiên trì lên nào!”

“Bình bịch!”

Trong cơ thể của Thanh Lâm phát ra một tiếng rất nhỏ, đôi chân của cậu đột nhiên bị nát ra, tiếp đến là đôi tay trong lúc này đây cũng đang vỡ nát rồi biến mất

Và toàn bộ quá trình này, tức sáu mươi chín đã vượt qua rồi!

“Àm!”

Và cũng vào lúc này, tiếng vang nhỏ lại tiếp tục phát ra, bùng một tiếng cơ thể của Thanh Lâm nổ tung, Đế Linh đang ở trong đan điền cũng lập tức chui vào trong trí óc của Thanh Lâm.

Nếu có người đứng kế bên Thanh Lâm nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì Thanh Lâm lúc này đây, chỉ còn chừa lại một cái đầu, toàn bộ cơ thể của cậu, đã hoàn toàn vỡ vụn.

"Bảy mươi tức!"

Trong lúc mà cơ thể cậu vỡ vụn, Thanh Lâm đột nhiên ngược đầu lên, lời kiếp trên bầu trời lập tức biến mất đi, tám lời trụ đó, cũng trong tiếng "ầm" mà vỡ vụn ra, hoá thành những tia sáng, tụ lại về phía của Thanh Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bước nhảy vọt đầu tiên của đế thể, băng tinh!

Những luồng điện tập trung dưới đầu của Thanh Lâm rồi nhanh chóng dung hợp lại, trong nháy mắt liền biến thành thân thể và tứ chi của Thanh Lâm, thậm chí ngay cả cái đầu đó cũng bị sấm sét tiến hành cải tạo lại.

Niết bàn trùng sinh!

Đây không phải là niết bàn trùng sinh thật sự nhưng so với niết bàn trùng sinh lại không khác nhau bao nhiêu, bên trong cái thân thể mà hoàn toàn do sấm sét hình thành phóng ra ánh sáng đỏ rực, bao phủ lấy xung quanh.

“Bảy mươi tức...”

Đế Linh lại lần nữa quay về đan điền, nhìn Thanh Lâm lúc này, trong đôi mắt của hắn lộ ra nét mặt vô cùng kinh ngạc và kích động, nói: “Làm được rồi... Cậu ta làm được rồi!”

Vào lúc này đây, Thanh Lâm không cần phải kiên trì nữa, bởi cậu đã đột phá cảnh giới tiên thiên rồi, đã đạt đến trình độ thiểm thú nhất của đế thể, chỉ cần cậu muốn ánh sáng màu đỏ xuất hiện thì thời gian xuất hiện của nó có thể kiên trì ít nhất là bảy mươi tức.

Ngay lúc ánh sáng màu đỏ được phóng thích ra, đầu của Thanh Lâm rung lên một cái rồi đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng trong đầu.

Trong cảnh tượng đó, một bóng hình to lớn đến nỗi không thể dùng từ ngữ để diễn tả được đang đứng trong hư không.

Cậu không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của bóng hình này, mỗi một đốm sáng ở trước mặt hắn đều không ngừng lấp lánh, Thanh Lâm nhìn kỹ rồi toàn thân cậu chấn động, bởi những đốm sáng này... chính là những tinh cầu!

Nhưng đối với người thường mà nói, tinh cầu cực kỳ rộng lớn này, so với bóng hình to lớn này thì chỉ bằng một ngón tay thôi!

“Đế tộc có chín bước nhảy vọt, bước nhảy vọt đầu tiên - Băng Tinh!”

Bóng hình to lớn này từ từ mở miệng ra nói, giọng nói rất lớn, vang vọng khắp bầu trời, xung quanh mỗi một tinh cầu đều cùng run rẩy lên, giống như không chịu đựng được cái âm lượng của giọng nói này, trông như muốn lập tức vỡ vụn ra vậy.

Lời hắn vừa dứt, trên bàn tay phải của hắn đột nhiên xuất hiện một hạt tinh thần.

Hắn giơ ngón tay ra, ấn chặt lấy tinh thần rồi đẩy mạnh!

“Đừng!”

Tiếng rít ghê rợn nổi lên, cậu nhìn thấy hạt tinh thần đó bay đi với một tốc độ cực kỳ khủng khiếp, khi tinh thần va chạm vào những tinh cầu đó, lập tức truyền đến những tiếng nổ, chỉ là trong phút chốc thôi đã huỷ diệt hết hàng ngàn tinh cầu!

Nhưng đây không phải là ý nghĩa thật sự của chín bước nhảy vọt của Đế tộc, cái gọi là “nhảy vọt”, không phải là xông lên mà là sụp đổ!

Trời đất sụp đổ!

Thanh Lâm nhìn chăm chăm, tinh thần đó hoá thành mưa sao băng, sau khi huỷ diệt hàng ngàn tinh cầu cũng hoàn toàn vỡ tung!

Sự sụp đổ này, làm không gian sụp đổ, làm bầu trời sụp đổ, làm sụp đổ tất cả những gì có trong trời đất, trừ bóng hình to lớn ra, tất cả mọi thứ đều nát hết.

Đó là năng lực huỷ diệt cực kỳ khủng khiếp, dường như vào thời khắc mà tinh thần sụp đổ đó, trong cảnh tượng đó liền bị màu trắng ăn mòn đi, giống như bóng hình to lớn đó muốn làm đổ nát tất cả rồi tự lập rồi đất trời mới!

Và cũng vào giờ phút này, hô hấp của Thanh Lâm càng ngày càng nhanh rồi đột nhiên tĩnh lại.

Khuôn mặt cậu trắng bệch, ánh sáng màu đỏ ở bên ngoài thân thể cậu sáng được một lúc rồi cũng bắt đầu quay lại vào trong cơ thể cậu.

Nhìn xung quanh bốn phía, những nơi mà cậu nhìn qua, cũng đều bị lôi kiếp huỷ diệt hết, cây cối hóa thành tro bụi, mặt đất xuất hiện nhiều lỗ lớn, tất cả trở thành một mớ hỗn độn.

Nhớ lại tất cả những gì xảy ra trước đó, trong lòng Thanh Lâm rất kinh ngạc và sau tất cả sự việc này trong lòng cậu vẫn còn cảm giác sợ hãi.

Khó có thể tưởng tượng ra, chỉ là đột phá cảnh giới tiên thiên, và lại hậu thiên và tiên thiên chỉ có cách nhau một tầng mà lại có năng lực to lớn như thế, cho dù đối với chuyện tu hành Thanh Lâm vẫn không hiểu nhưng cậu cũng dần dần cảm nhận được, chuyện này, tuyệt đối không thể xảy ra trên người người khác được.

“Trong tộc của ta, căn bản là không có cảnh giới hậu thiên, tiên thiên này, cho dù là ở tinh cầu phế thải của bản đồ cấp một đi chăng nữa, cảnh giới tiên thiên cũng chỉ là căn cơ để bước vào con đường tu hành thực sự nhưng người lại ở trong căn cơ này hoàn thành thêm thứ nhất của đế thể, từ xưa đến nay, chưa từng có người nào làm được chuyện này cả!”

Đế Linh hít một hơi sâu, đây không biết là lần thứ mấy hắn hít thở sau, nếu là trước kia, tâm trạng của hắn tuyệt đối sẽ không phải như thế.

“Thanh Lâm, thêm thứ nhất của đế thể, cậu... lĩnh ngộ được cái gì rồi?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

Hắn không biết chính xác được Thanh Lâm đã lĩnh ngộ được chín bước nhảy vọt của đế thể chưa nên hắn mới hỏi cậu như thế, nếu Thanh Lâm thực sự đã lĩnh ngộ ra được thì cậu sẽ nói ra, nếu không lĩnh ngộ được thì hắn biết đây sẽ trở thành cái gai trong lòng của Thanh Lâm, đối với việc lĩnh ngộ tám thêm sau này của cậu sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại.

Tộc Đế Thần cũng là vì thế nên dẫn đến số người lĩnh ngộ được toàn bộ chín bước nhảy vọt vô cùng ít.

Chín bước nhảy của đế thể đã trở thành một tâm bệnh của người trong tộc của tộc Đế Thần và cũng có thể nói là tâm ma. Bọn họ không giống Thanh Lâm, không biết những chuyện của tộc Đế Thần, bọn họ từ khi bắt đầu được sinh ra, đã có được truyền thừa, càng biết được chín bước nhảy vọt của đế thể.

Chín thêm của đế thể có rất nhiều người có thể làm được nhưng chín bước nhảy vọt của đế thể thì không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ được, đó cũng giống như một tảng đá lớn, từ khi người trong tộc của tộc Đế Thần sinh ra đã liền đặt tảng đá đó lên trên người của bọn họ, sau mỗi một thêm, nếu không thể lĩnh ngộ được thì tảng đá lớn này, sẽ càng nặng thêm, thậm chí... có thể đè chết bọn họ.

Nghe những lời nói của Đế Linh, Thanh Lâm trầm ngâm hồi lâu, trong đầu của cậu luôn xuất hiện cảnh tượng vừa rồi, cảnh tượng bóng hình to lớn thì triển cái gì gọi là Băng Tinh.

Cảnh tượng này đã khắc sâu vào trong đầu của Thanh Lâm, không bao giờ có thể xoá đi.

Đế Linh thấy Thanh Lâm im lặng, tim hắn đột nhiên đập nhanh hơn, một hồi lâu, hắn vẫn không thấy Thanh Lâm nói chuyện, sắc mặt như bị đơ ra, trong lòng than: “Xem ra, cậu ta chưa lĩnh...”

Chữ “ngộ” còn chưa nói ra thì Đế Linh đột nhiên rung lên, đôi mắt co lại, trên khuôn mặt co giật liên hồi.

Chỉ thấy Thanh Lâm đưa bàn tay phải ra, sấm sét xuất hiện trên bàn tay cậu rồi nhanh chóng hình thành một hạt tinh thần nhỏ cỡ ngón tay.

Sau khi hạt tinh thần này xuất hiện, Thanh Lâm trầm ngâm một hồi, giơ ngón tay ra, chỉ nhẹ vào trên tinh thần, sau đó, cậu dùng hết sức mà ấn vào!

Sau khi ẩn vào, truyền ra một câu nói cũng đủ khiến cho Đế Linh xém chút nữa đã tắt thở.

“Chín bước nhảy vọt của đế thể, bước nhảy vọt đầu tiên - Băng Tinh!”

“Đùng!”

Lời vừa dứt, những tinh thần hoàn toàn do sấm sét hóa thành phóng ra, những nơi mà nó đi qua, đều xuất hiện một mảng sấm sét sáng lấp lánh, mặt đất xuất bị đánh nứt ra, khi tinh thần xông ra, trong hư không cũng xuất hiện một đường quỹ đạo màu đen!

Tinh thần này nhanh chóng bay đi xa, không biết đi đến nơi nào rồi, cuối cùng, ngay một chỗ nào đó vang lên tiếng nổ lớn, trong tiếng nổ lớn này, sấm chớp làm sáng cả bầu trời, bầu trời đen kịt nhờ vậy mà trở nên đẹp lộng lẫy.

“Ha ha ha!”

Đế Linh cuối cùng cũng nhìn không được, hần cười điên cuồng nói: “Không hổ danh là Thánh tử của tộc Đế Thần ta, mới một lát là đã lĩnh ngộ được bước nhảy vọt đầu tiên, ở trước mặt hần, những thiên tài của tộc Thánh Ma, những yêu quái của tộc Hoàng Thiên cũng không phải là cái rắm gì cả!”

Âm thanh này rất lớn, tiếng cười rất sáng khoải, rất vui vẻ, vậy mà ngoại trừ Thanh Lâm ra thì chẳng có một ai có thể nghe được cả.

Và Thanh Lâm lúc này đây, đang ngó người nhìn về phía xa xa nơi sấm chớp dữ dội đang từ từ biến mất kia.

“Băng Tinh...”

Cậu nhớ đến phụ thân của cậu Thanh Nguyên có thể một cú đánh nát tảng đá hơn vạn cân, thậm chí là hơn mười vạn cân rồi lại nghĩ đến cảnh tượng đó, tinh thần làm huy diệt vô số tinh cầu, cậu đột nhiên phát hiện ra, giống như tất cả những gì mà Đế Linh đã nói, không có một chút bịa đặt.

“Cảnh giới tiên thiên!”

Sau một hồi, Thanh Lâm hít sâu một hơi, nhìn cú đấm của mình, lộ ra vẻ hưng phấn và kích động.

Cậu của ngày hôm nay, đã trở thành cao thủ tiên thiên, tuy nói là sơ cấp nhưng cậu cảm nhận được, một cú của cậu có thể đánh nát tảng đá nặng trăm vạn cân, cho dù là cao thủ mạnh nhất thuộc cảnh giới tiên thiên cũng không thể làm được điều này.

Ngoài ra, khi có bước nhảy đầu tiên của đế thể đó, Thanh Lâm không biết đây có phải là ma kỹ không nhưng cậu có thể cảm nhận được một chút, cái gọi là “ma kỹ” này, không thể so sánh được với bước nhảy đầu tiên của đế thể.

Đây là chiêu mạnh nhất của Thanh Lâm và nếu không có gì sai thì thủ đoạn này ngay cả cảnh giới Cổ Nguyên cũng có thể giết chết được.

“Còn cái này nữa...”

Thanh Lâm đột nhiên cười lên, hần buông nắm tay ra, trên bàn tay xuất hiện ánh sáng lấp lánh, ánh sáng đó không phải màu đỏ mà là màu xanh!

“Nguyên lực thuộc tính lôi!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đuổi giết huyền lãng

Đây thực sự là nguyên lực thuộc tính lôi, do thiên kiếp tạo thành, dựa vào ánh sáng màu đỏ để tu luyện rồi sinh ra từ cơ thể.

Chỉ là, đối với tất cả tu sĩ mà nói, nguyên lực gì đều không quan trọng, quan trọng nhất là lúc nào nắm giữ loại nguyên lực này.

Cảnh giới tiên thiên, nắm giữ nguyên lực thuộc tính lôi, ở Thiên Bình tông này, Thanh Lâm là người thứ nhất, ở Đông Minh tinh, cậu cũng là người thứ nhất!

Như lời nói của Đế Linh, hậu thiên, tiên thiên, cũng đều là căn cơ để bước vào hành trình tu luyện, cho dù là năng lực tự sinh ra thì đó cũng chỉ là chân khí, không phải là nguyên lực.

Đây không phải là việc mà tu sĩ có thể quyết định được mà là do thiên đạo quyết định.

Nhưng Thanh Lâm lại đem loại tu luyện này đẩy lên một tầm cao mới, trong thiên đạo, cậu đã cố kéo ra một loại nguyên lực thuộc tính!

Giữa nguyên lực thuộc tính và chân khí có thể nói là một trời một vực, nếu bắt dùng số lượng để so sánh thì nguyên lực thuộc tính mạnh hơn chân khí ít nhất là gấp mười lần.

Đây là lý do tại sao người có năng lực bẩm sinh, dù cho có đứng ở đỉnh cao nhất cũng không thể chiến thắng cảnh giới Cổ Nguyên.

“Giờ đây ta nắm giữ nguyên lực thuộc tính mà còn là thuộc tính lõi, tuy nói không nhiều nhưng cũng đủ để giao đấu một trận ngắn với cảnh giới Cổ Nguyên sơ cấp, cộng thêm sức mạnh, cũng đủ để bảo toàn tính mạng!”

“Nếu tiếp tục thi triển thuật Định Hình và chín bước nhảy vọt của đế thể...”

Trong đầu Thanh Lâm xuất hiện hình ảnh của Tào Thanh và Tôn Lập, ánh mắt cậu chợt lạnh lại, nói: “Rất có khả năng, cảnh giới Cổ Nguyên trung cấp mà sơ ý thì cũng không phải là đối thủ của ta!”

Huyền Lưu Tâm Yếm và Liệp Thần cung, là hai binh khí mạnh nhất của Thanh Lâm nhưng cậu không có tính vào trong đó, bởi hai món này, trừ khi là ngàn cân treo sợi tóc, nếu không, cậu cũng không muốn thi triển nó mà để tiêu hao thọ nguyên của mình.

“Lúc này lõi kiếp xuất hiện, có rất ít người dám tới gần, bây giờ lõi kiếp đã qua, ta không thể ở lại nơi này quá lâu.”

Trong lúc Thanh Lâm trầm ngâm, đang muốn rời khỏi nhưng cũng vào lúc này đây, hai bóng hình đột nhiên từ xa bay đến, tốc độ cực nhanh, chưa đợi Thanh Lâm rời khỏi, bọn họ đã nhìn thấy cậu.

“Là người?”

Hai người này, một nam một nữ, tướng mạo của người nam bình thường, còn của người nữ thì thân hình đầy đặn, toàn thân toát ra vẻ quyến rũ, khi hai người nhìn thấy Thanh Lâm bởi vì đứng dưới lõi kiếp mà quần áo nát hết, toàn thân trần truồng, cũng đều ngó người ra.

Thanh Lâm cũng nhìn hai người họ, sâu trong ánh mắt cậu có một tia lạnh lùng, nắm tay lại nói: “Thanh Lâm xin chào Huyền Lăng sư huynh và Nguyệt Thủy sư tỷ.”

“Người là tên tiểu tử trong phòng bếp, ngay cả đệ tử ghi danh cũng không phải, cũng có tư cách gọi bọn ta là sư huynh sư tỷ sao?”

Huyền Lăng đang muốn ra tay thì Thủy Nguyệt đứng bên cạnh hấn chặn hấn lại, đôi mắt yêu mị của nàng nhìn lấy Thanh Lâm, đặc biệt còn nhìn mấy cái vào vị trí hiểm của Thanh Lâm, cười cười rồi nói: “Đừng làm thương cậu ấy chứ, nhóc ấy đâu phải tên ngọc đầu mà ở ngay khu vực lõi kiếp mà trần truồng như vậy chứ, chắc chắn là có ý định gì đó, sư huynh qua hỏi han không phải sẽ tốt hơn sao?”

Trên thân thể của người con gái này toát ra hương thơm, Thanh Lâm cách xa như thế cậu còn ngửi thấy, khi nói chuyện, cái giọng yểu điệu của nàng càng khiến cho người ta rung động, nhìn không được mà yêu thương nàng.

Huyền Lăng giống như là có tình ý với nàng, thấy ánh mắt nàng đã dán vào người Thanh Lâm vô số lần, trong đôi mắt của hắn nổi lên sát khí, âm thanh lạnh lùng nói: “Người ở đây làm gì?”

“Đi ngang qua.” Thanh Lâm bình tĩnh trả lời.

“Đi ngang qua?” Đôi mắt Huyền Lăng co lại, lộ ra nụ cười lạnh lùng, nói: “Mới chỉ là cảnh giới hậu thiên... A, đột phá cảnh giới tiên thiên rồi sao?”

“Đột phá cảnh giới tiên thiên thì đã sao, trong Thiên Bình tông ta, cảnh giới tiên thiên nhiều vô số kể, thẳng tắp dịch như người, còn dám giờ trò với ta, đây là địa bàn thiên kiếp, là nơi cho một phế vật bẩm sinh như ngươi lui tới hay sao?”

Lời vừa dứt, Huyền Lăng lập tức xông ra, khi mà tiếp cận với Thanh Lâm, hấn liền vung một bạt tay ra.

Hấn ở kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên, đã có nguyên lực thuộc tính nhưng một bạt tay này chỉ là một bạt tay bình thường, không có chứa một nguyên lực thuộc tính nào cả, hoặc cũng có thể nói, ở trong lòng của Huyền Lăng, đối phó với Thanh Lâm loại tiên thiên này, căn bản là không cần dùng đến nguyên lực thuộc tính.

Và sự thực cũng là như thế, Cổ Nguyên chiến đấu với tiên thiên, không cần nguyên lực thuộc tính nhưng hắn... đã chọn sai đối tượng rồi!

Thanh Lâm nhìn Huyền Lăng bay đến, trước kia phải chịu đựng áp lực đó từ cảnh giới Cổ Nguyên nhưng giờ đây gần như là không còn nữa, Huyền Lăng càng ngày càng tiếp cận cậu, tinh thần cậu vẫn bình thản, chỉ là trong sự bình thản này, ánh mắt cậu lại càng lúc càng lạnh.

Huyền Lăng tất nhiên nhìn thấy ánh mắt này của Thanh Lâm, trong lòng hắn nghi hoặc, thậm chí nói thẳng tắp này chẳng lẽ thực sự là một thẳng góc, không những không né đi, lại còn không biết sợ hãi nữa chứ.

Và trong lúc này đây, đôi mắt Thanh Lâm đột nhiên chớp một cái, trong phút chốc đó, cậu đột nhiên bước lên một bước, bàn tay phải trực tiếp tung ra một cú đấm!

“Cái...”

Hai mắt của Huyền Lăng co lại, hần đoán Thanh Lâm nhất định sẽ né đi, nhất định sẽ cầu xin hần nhưng hần chưa từng đoán rằng Thanh Lâm lại dám phản đòn lại!

“Ngươi đang muốn chết!”

Huyền Lăng hừ lạnh một tiếng, bàn tay thành vuốt, chụp lấy cú đâm của Thanh Lâm.

Hai người va chạm nhau, cú đâm của Thanh Lâm đột nhiên có ánh sáng màu đỏ lấp lánh, Huyền Lăng chỉ cảm thấy ngực hần có sự va chạm rất mạnh, một luồng lực lượng lớn từ cánh tay truyền đến, giống như muốn xé rách ra vậy, con đau đớn tột cùng ập đến.

Mép miệng của hần chảy ra máu, hần nhìn chăm chăm Thanh Lâm với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống cậu, rồi sự tức giận mãnh liệt dâng lên đầu hần, nói: “Xúc sinh, ngươi dám làm ta bị thương!”

Lời nói vừa dứt, hần đang định điều động nguyên lực thuộc tính nhưng hần thấy Thanh Lâm lại bước thêm một bước, ngón trỏ đưa ra, chỉ vào Huyền Lăng, nhẹ nhàng thốt ra một từ: “Định!”

Trong phút này đây, xung quanh của Huyền Lăng giống như bị những sợi tơ vô hình bao lấy lại, khiến cơ thể, ý thức của hần, trong phút chốc này đều toàn bộ dừng lại hết.

Tranh thủ vào lúc này, Thanh Lâm phóng đến, bên tay phải phóng thích ra ánh sáng màu đỏ lấp lánh, giống như lúc giết chết con thú Nguyệt Linh vậy, bàn tay cậu đánh mạnh xuống vào đầu của Huyền Lăng.

“Beng!”

Máu văng tứ tung, não cũng bay ra, Huyền Lăng chết ngay tại chỗ!

Sau khi hần chết, một nguồn lực hút từ trong cơ thể của Thanh Lâm truyền ra, chỉ thấy cơ thể của Huyền Lăng đang khô héo đi một cách nhanh chóng, chỉ là trong tích tắc thời gian, chỉ còn lại một bộ áo trắng nằm dưới đất, hài cốt cũng không còn.

Tất cả những chuyện này xảy ra một cách nhanh chóng, Thủy Nguyệt đứng ở không xa nhìn thấy toàn bộ cảnh này cũng há hốc mồm ra, trong mắt của nàng lộ ra sự kinh ngạc và sợ hãi không thể nào diễn tả nổi được.

“Không thể nào... Chuyện này không thể nào được...”

“Ngươi chỉ là cảnh giới tiên thiên, sao có thể giết chết cảnh giới Cổ Nguyên được...” Nàng tự lẩm nhẩm một mình rồi sau đó trong đầu nàng dâng lên một cảm giác sợ hãi dữ dội.

Thanh Lâm đem chiếc áo của Huyền Lăng mặc vào trên người, không nói một lời, đi về phía của Nguyệt Thủy.

“Sur đệ, hãy nghe sư tỷ nói!” Sắc mặt của Nguyệt Thủy lập tức thay đổi, liền hoảng sợ lùi về phía sau, đồng thời cũng nói với Thanh Lâm.

Sắc mặt Thanh Lâm lạnh băng, không thèm quan tâm, trong đôi mắt sáng của Thanh Lâm, vào lúc này đây đã tràn đầy sát khí.

Ở trong quân đội, cậu đã biết thế nào là nuôi hổ gây họa, tuy nói lần trước đã gặp Nguyệt Thủy này một lần, hoặc là lần gặp mặt này, nàng đều cũng không có ra tay với cậu nhưng khi Huyền Lăng ra tay giết cậu, nàng lại đứng một bên xem chuyện vui, nếu nàng không phải là cảnh giới tiên thiên mà là cảnh giới Cổ Nguyên thì e rằng nàng cũng sẽ cùng Huyền Lăng ra tay giết chết cậu.

Hôm nay nếu không giết chết nàng thì sau này nhất định sẽ là một hiểm họa lớn!

“Àm!”

Bàn tay biến thành cú đâm, ánh sáng màu đỏ không ngừng lấp lánh, trong lúc Thanh Lâm nhảy lên, cậu liền tung ra một cú đâm về phía Nguyệt Thủy.

“Huyền Lăng đã xem thường ngươi rồi, không ngờ chỉ một chút sơ xuất thôi thì đã chết trong tay ngươi rồi, ngươi đừng có mà nghĩ rằng ngươi cũng có thể giết chết ta như thế!”

Nguyệt Thủy thấy Thanh Lâm không quan tâm đến nàng, đôi mắt nàng liền xuất hiện tia sáng lạnh lùng, rồi nàng giơ ngón tay ra múa mấy cái, liền xuất hiện ánh sáng màu vàng.

Giống như Tào Thanh, cũng là nguyên lực thuộc tính kim!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Trung kỳ tiên thiên

Những ánh sáng màu vàng này xuất hiện, hóa thành một bàn tay, trong tiếng ầm lớn, đánh về phía Thanh Lâm.

Trong lòng của Nguyệt Thủy kinh ngạc và tức giận, ngạc nhiên là bởi vì Thanh Lâm có thể dùng năng lực của cảnh giới tiên thiên để giết chết Huyền Lăng thuộc trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, giận là bởi vì Thanh Lâm còn muốn đuổi giết cả nàng luôn!

“Lúc này cậu ta thi triển thuật pháp yêu dị, nhất định là một loại ma kỹ, do Huyền Lăng quá sơ suất nên mới bị cậu ta giết chết.” Trong lòng Nguyệt Thủy trầm nghĩ.

Thanh Lâm cách Nguyệt Thủy không xa, thấy bàn tay đánh đến, cậu liền hừ lạnh một tiếng rồi đánh trực diện về phía trước lại.

Trong tiếng nổ ầm lớn, xuất hiện ánh sáng màu xanh đậm, trong màu xanh đậm ấy, còn bao bọc một tầng ánh sáng màu đỏ, từ phía xa nhìn vào, thực sự là màu đỏ.

“Không thể nào!”

Nhìn cảnh này, sắc mặt của Nguyệt Thủy liền thay đổi, sự kinh ngạc đột nhiên từ trong lòng dâng lên khiến nàng không thể nào diễn tả được, nàng mở to con mắt ra và trên khuôn mặt nàng tràn đầy sự kinh ngạc.

“Đây tuyệt đối là không thể nào! Cảnh giới tiên thiên, sao lại có năng lực thuộc tính như thế!”

Tiếng nổ lớn vang vọng khắp bầu trời, bàn tay thuộc tính kim đỏ va chạm với ánh sáng màu đỏ, lập tức vỡ nát ra và ánh sáng màu đỏ đó dưới sự điều khiển của Thanh Lâm, biến thành bàn tay, vượt qua hư không, chụp lấy Nguyệt Thủy.

“Nguyên lực thuộc tính lõi!”

Sắc mặt của Nguyệt Thủy lại thay đổi, trong nguyên lực thuộc tính, nguyên lực thuộc tính lõi là nguyên lực cuồng nộ nhất, tự tạo thành quy tắc, tuy sức công kích của thuộc tính kim rất mạnh nhưng nó lại thuộc vào ngũ hành nên vào lúc này đây, đối mặt với thuộc tính lõi, thuộc tính kim lập tức bị thuộc tính lõi áp đảo xuống.

Trong lòng nàng kinh sợ, nghĩ đến lúc này Thanh Lâm giết chết Huyền Lăng, căn bản là không có dùng tới nguyên lực thuộc tính này, bây giờ nhìn lại lần nữa, trong lòng nàng đột nhiên run sợ.

“Cậu ta đã giấu đi năng lực thật sự của mình!”

Dùng năng lực tiên thiên giết chết Huyền Lăng, lại dùng nguyên lực thuộc tính áp chế mình, vào lúc này đây, toàn thân Nguyệt Thủy đều run rẩy, hô hấp nhanh, sắc mặt trắng bệch và cũng không còn tâm trạng để chiến đấu nữa.

“Sur đệ, ta không có ác ý với đệ, đệ có thể tạm ngừng lại không, hãy nghe sư tỷ giải thích!” Nguyệt Thủy sợ đến hồn vía bay tứ tung, vừa né vừa nói.

“Ta là tạp dịch trong phòng bếp, không có tư cách gọi các người là sư huynh sư tỷ.”

Giọng nói của Thanh Lâm lạnh băng, không chứa một chút tình cảm gì cả, trong lúc nói chuyện, cậu lại tung ra một cú, tiếng ầm lớn của nguyên lực thuộc tính lõi bay ra, tích tụ thành ánh sáng màu đỏ trên bầu trời, ập về phía của Nguyệt Thủy.

“Huyền Lăng đã chết, chuyện này ta coi như là không nhìn thấy gì hết, người và ta đều là đệ tử của Thiên Bình tông, có gì lại phải đuổi cùng giết tận như thế!”

Đồng tử của Nguyệt Thủy co lại, nàng nhìn bàn tay mang ánh sáng màu đỏ đang bay về phía nàng với một tốc độ cực nhanh, hai bàn tay nàng lập tức vận chuyển, toàn bộ nguyên lực thuộc tính kim nổ tung, hóa thành một đóa sen lớn gần mấy trượng ở ngay giữa bầu trời.

Hoa sen này là linh ma kỹ hạ đẳng, tên là Nhiên Diệt Thanh Liên, phạm là đệ tử chính thức, khi hoàn thành xong nhiệm vụ của Thiên Bình Tông cũng đều nhận được nó.

Nhưng đối với Nguyệt Thủy mà nói, Nhiên Diệt Thanh Liên là tuyệt chiêu mạnh nhất có thể giúp nàng bảo toàn tính mạng, nàng không giống như tên biểu ca Lý Trần Tiêu của Tổng Đại Hải, có linh ma kỹ trung đẳng.

Đóa sen ngưng tụ lại, lập tức phóng đến đâm tay màu đỏ đó, hai thứ đó va chạm nhau, phát ra tiếng động kinh người, bàn tay màu đỏ đó chịu được một lúc, rồi cũng vỡ tung ra và ánh sáng của đóa sen đó cũng không còn chói lọi như trước nữa, màu sắc của nó có chút tối đi.

Thanh Lâm phun một ngụm máu ra, lùi về sau vài bước, nhìn đóa sen đó, trong mắt cậu xuất hiện một tia lửa:

“Ma kỹ!”

Tuy rằng chỉ là linh ma kỹ hạ đẳng nhưng có thể tăng cường cho năng lực thuộc tính, cuộc giao chiến lúc này cậu đã nhìn ra.

Cậu không có dừng lại, trong mắt cậu có sát khí, cậu tiếp tục xông lên, đồng thời tất cả nguyên lực thuộc tính lôi trong cơ thể cậu cũng đều bùng phát ra, trong lúc cậu bước chân ra, ngón tay trái bên tay phải cậu cũng từ từ giờ ra, chỉ về phía Nguyệt Thủy!

Động tác quen thuộc này, lập tức khiến sắc mặt của Nguyệt Thủy thay đổi, dường như là muốn hồn tiêu phách tán vậy.

Hồi này nàng đã nhìn rất kỹ càng, Thanh Lâm cũng dùng tư thế này khiến cho Huyền Lăng đứng yên bất động ngay giữa không trung một cách kỳ lạ và nàng nhìn thấy được hấn căn bản là không thể nào nhúc nhích nổi, một hồi sau là hấn liền chết đi.

Lúc này đây, chưa đợi Thanh Lâm mở miệng nói, nàng cảm thấy một nguồn lực cường chế rất mạnh đang bay ra từ trời đất, bao phủ lấy xung quanh, giống như vô số sợi tơ đang quấn lấy thân thể nàng vậy, chỉ đợi Thanh Lâm thốt lên chữ đó, nàng sẽ hoàn toàn bị giam cầm lại!

“Sư đệ, xin hãy tha cho sư tỷ một mạng!” Nguyệt Thủy phát ra tiếng hét thảm thiết, giọng nói yếu đuối lúc trước của nàng đã không còn tồn tại nữa, có cũng chỉ là sợ hãi khi đối diện cái chết thôi.

Ánh mắt Thanh Lâm lạnh lùng, trong mắt cậu giờ đây tràn đầy sát khí, đang định thốt ra một chữ thì ngay lúc này đây, Nguyệt Thủy lại hét lên lần nữa: “Sư đệ, tha cho ta lần này, ta sẽ nói cho đệ một bí mật, một bí mật lớn!”

Sau khi nói ra lời này, nàng giống như sợ Thanh Lâm sẽ không tin nàng vậy, nàng liền vỗ một cái vào cái túi tinh xảo đặt ở bên hông nàng, cái túi đó phát ra một luồng ánh sáng, hóa thành Ngọc Giản, rút ngay trước mặt của Thanh Lâm.

Động tác của Thanh Lâm ngừng lại, có chút do dự, chụp lấy Ngọc Giản vào trong tay, nhìn cũng không nhìn, ngón trỏ của tay phải trực tiếp ấn xuống: “Định!”

Thốt ra một chữ đó, tinh thần sợ hãi lo lắng của Thủy Nguyệt lập tức ngưng lại, nàng bước đi, cũng chỉ là giam cố lại trong một thời gian ngắn.

Cho dù lúc này đây Thanh Lâm đã đột phá tiên thiên, cho dù có nguyên lực thuộc tính lôi nhưng khi thi triển thuật định hình này, vẫn chỉ có thể kiên trì được một tức.

Trong một tức này, tốc độ Thanh Lâm cực nhanh, nhanh chóng vượt qua khoảng cách hàng trăm mét, đến trước mặt của Nguyệt Thủy, đâm xuống một đám.

Và cũng vào lúc này, một tức qua đi, Nguyệt Thủy tỉnh lại, nàng thấy một cú đâm màu trắng bay tới trước mặt, sau đó, liền phát ra tiếng thét thê lương, nói: “Người chết sẽ không có đất chôn thân!”

“Bình!”

Một cú tung ra, máu trên khuôn mặt xinh đẹp của Nguyệt Thủy văng tứ tung, thân thể của nàng cũng đang khô héo đi một cách nhanh chóng, hóa thành linh nguyên, bị Thanh Nguyên hấp thu tất cả.

Trước đó Thanh Lâm đã nuốt sống Huyền Lăng thuộc cảnh giới Cổ Nguyên, lúc này lại nuốt Nguyệt Thủy, cậu chỉ cảm thấy trong cơ thể cậu vang lên tiếng “rắc” và cậu cũng không ngờ lại lần nữa đột phá, bước vào trung kỳ tiên thiên.

“Linh nguyên của tiên thiên so với hậu thiên nhiều hơn rất nhiều, cảnh giới Cổ Nguyên này... càng nhiều hơn!”

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, liếc nhìn quần áo trên mặt đất của Nguyệt Thủy rồi cậu đưa bàn tay ra, trực tiếp nhặt lấy cái túi tinh xảo ấy.

“Không ngờ cô gái này giàu có như thế, lại có cả túi đựng đồ.”

Cậu thì thầm một tiếng, Thanh Lâm còn chưa kịp kiểm tra thì cậu đã phóng đi ra xa.

Sau khi cậu đi không được bao lâu, một đám người từ nhiều nơi khác tụ tập lại đây, nhìn cảnh tượng hoang tàn này cùng với nhiều cái lỗ lớn, đám người đó cũng đều không khỏi kinh ngạc.

Cho dù là bọn họ hay là Huyền Lăng và Nguyệt Thủy đã bị Thanh Lâm giết, cho đến lúc chết, bọn họ cũng không ngờ rằng người độ kiếp này, không ngờ chính là một tạp dịch phòng bếp có thân phận thấp kém ở trong mắt của bọn họ.

.....

Phòng bếp Thiên Bình tông.

Bằng Liên Trung và đám người Vũ Phong đã trở về, lúc trước ba người ở lại trong bếp từng hỏi bọn họ có thu hoạch gì không nhưng không một ai trả lời bọn họ dù chỉ là một câu đi nữa.

Trong lòng bọn họ, luôn xuất hiện hình ảnh lốc xoáy linh khí trên đỉnh đầu của Thanh Lâm, cơ thể cậu đứng thẳng.

Bóng hình đó, đề đến nỗi bọn họ không thể thờ được, bọn họ nghĩ đến lời kiếp khủng khiếp đó, cho đến bây giờ bọn họ cũng không thể nào lý giải nổi, Thanh Lâm chỉ là đột phá tiên thiên thôi, tại sao lại có thể kéo đến lời kiếp thế.

Thời gian trôi qua, trong tâm trạng không mấy thoải mái, mặt trời cũng bắt đầu ló dạng ra.

Trong đất trời, tia sáng đầu tiên chiếu vào phòng bếp, một bóng người màu trắng, xuất hiện trong tầm mắt của đám người Bàn Liên Trùng.

“Cậu ấy chưa chết!” Cho dù là Bàn Liên Trùng hay là Vũ Phong hoặc là hai người khác đi nữa, khi nhìn thấy Thanh Lâm, đôi mắt cũng đều nheo lại, tìm đập loạn xạ, rồi cùng xuất hiện ý nghĩ đầu tiên này.

Phải biết rằng, cho dù là cảnh giới Linh Đan đột phá Bồn Thần, khi độ Đan kiếp đều là cử tử nhất sinh nhưng Thanh Lâm, lại dựa vào năng lực tiên thiên đứng trước mặt bọn họ không có một chút trầy xước nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ta nhớ lấy người rồi!

Mắt lướt nhìn qua bọn người Bàn Liên Trùng, Thanh Lâm tự dung biết được trong lòng họ đang nghĩ cái gì, mở miệng hỏi: “Mấy viên yêu đan đâu rồi?”
“Ở đây.”

Bàn Liên Trùng lập tức đưa cái bọc qua, trong đó hai mươi bảy viên yêu đan của Nguyệt Linh thú, không thiếu một viên nào.

Cầm lấy yêu đan, Thanh Lâm trở về phòng của mình.

Mãi đến khi hình bóng của cậu ấy hoàn toàn biến mất, bọn người Bàn Liên Trùng đều không dám hỏi thêm câu nào, thậm chí không dám thở mạnh.

Sau khi về phòng, Thanh Lâm thay áo xong rồi sau đó ngồi xếp gối trên chiếc giường đơn sơ, lấy cái túi đựng đồ nhỏ nhắn của Nguyệt Thủy ra xem.

Một lát sau, Thanh Lâm cắn ngón tay, nhỏ một giọt máu lên đó, túi đựng đồ lập tức sáng rực rồi nhanh chóng tắt ngấm, trông chẳng khác gì ban đầu, nhưng đã đổi chủ.

Trong lòng vừa mới suy nghĩ thì độ lớn của cái túi đựng đồ lập tức hiện rõ trong đầu Thanh Lâm, không hẳn lớn lắm, rộng hai mét, cao hai mét, đủ để đựng những thứ không quá lớn.

Trong cái túi, có không ít đồ, ngoài những bộ y phục hằng ngày của Nguyệt Thủy ra, có ba thứ khiến Thanh Lâm phải chú ý.

Món đồ thứ nhất, thanh kiếm xanh dài, thân kiếm nhỏ, dài khoảng một mét rưỡi, trên báng kiếm có đính một viên bảo thạch đen lục, trên đó còn có treo một sợi dây thủy tinh.

Thanh kiếm này, vừa nhìn là biết kiếm dành cho con gái.

“Nguyên bảo hạ đẳng...” Thanh Lâm nhìn thanh kiếm dài nói lầm bầm.

“Nguyên bảo” ở đây đương nhiên không phải chỉ nguyên bảo của tiền bạc ở phạm thế, mà là một loại bảo bối của cảnh giới Cổ Nguyên, do đó được gọi là nguyên bảo.

Vật này như ma kỹ, có thể tăng cường độ nguyên lực của tu sĩ, những vật cực phẩm còn có thể tạo ra những thuật pháp kinh người trong lúc tu luyện, có thể tùy ý thi triển.

Đẹp thanh kiếm dài vào, Thanh Lâm ngắm vào món đồ thứ hai.

Đó là một cái chén xanh, nhìn có vẻ rất bình thường, không cảm thấy có gì đặc sắc, nhưng gia công rất tốt, không tỳ vết, thậm chí nhìn lướt qua giống như không phải làm ra vậy mà là tự tạo ra, như trời đất này vậy, dù là chỗ nào trên chén đều được khảm nạm một cách hoàn mỹ không tỳ vết.

Món đồ cuối cùng lại là một đồng linh thạch.

Thanh Lâm mắt lướt nhìn qua, lộ ra vẻ hưng phấn, đồng linh thạch này, đều là linh thạch hạ đẳng, nhưng có đến những năm trăm miếng, rõ ràng là báu vật cất giữ của Nguyệt Thủy, bây giờ lại hỏi cho Thanh Lâm.

“Đáng tiếc, Huyền Lang kia không có túi đựng đồ.” Thanh Lâm lầm bầm.

Lặng im một lúc, cậu ấy lại lấy chiếc Ngọc Giản mà Nguyệt Thủy ném cho cậu, để tâm vào đó, ngay tức khắc có một sức mạnh ngất trời bùng phát ra từ Ngọc Giản đó, như vũ bão vậy, cuộn thẳng vào Thanh Lâm, khiến sắc mặt cậu lập tức trắng bệch, khỏe mỗi hơi có máu ứ ra.

“Đồng Minh đôi chủ, lão phu không cam tâm!”

“Thiên tử của Lý gia Thành Thánh, nếu không có lão phu thì là đã chết chắc rồi!”

“Lão phu ta lấy tất cả thọ nguyên của mình ra nguyện rửa Vạn Cổ phong tình của Lý gia, nếu có được đồ của lão phu, theo ý của lão phu, giết sạch đời đời của Lý gia!”

Câu nói cuối cùng dường như là găm thét lên, âm thanh cuộn cuộn, làm rung động cả hai tai của Thanh Lâm, chảy cả máu.

Lúc này trên chiếc Ngọc Giản, đã xuất hiện một chút điểm sáng, đều là màu đỏ, những điểm sáng đỏ này lan ra, cuối cùng là phía trong cùng của chiếc Ngọc Giản, biến thành một điểm đen.

Thanh Lâm rất kinh hãi, sau khi xem qua một lát thì cẩn thận cất Ngọc Giản vào.

Ông già lớn tuổi này là ai, cậu đoán không ra, Lý gia đó lại có thể lực lớn thế nào, cậu cũng đoán không ra, nhưng cậu ấy có thể thấp thoáng cảm nhận được, Nguyệt Thủy nói không sai, chiếc Ngọc Giản này là một bí mật, bí mật động trời!

.....

Mặt trời mới vừa ló ra, ánh nắng chiếu sáng cả một vùng đất, tràn ngập không khí tinh mơ.

Thanh Lâm đi ra khỏi phòng bếp, cầm theo cái bọc, chạy thẳng đến Vụ các.

Cậu ta không để lúi túi đựng đồ của Nguyệt Thủy ra ngoài, túi đựng đồ vốn là vật đặc biệt, người thường không có nhiều, cộng thêm đây là thứ cướp từ Nguyệt Thủy, nếu để kẻ có ý phát hiện, nhất định sẽ đem lại phiền phức.

Trên suốt chặng đường, lại chưa hề gặp chuyện như ngày hôm qua, những đệ tử lửa gạt lảng nhục cậu ấy.

Sáu tiếng sau, Thanh Lâm đến Vụ các, cuối chào hai vị ông già lớn tuổi, vừa mới đi vào thì ngay lúc này đây, từ đằng sau lưng bỗng dung vọng lại một tiếng hừ lạnh lùng: “Tránh ra!”

Nghe thấy câu nói ấy, Thanh Lâm lập tức cảm thấy có một sức mạnh lớn tấn công vào sau lưng của mình, người cậu ngã bay ra xa phát ra một tiếng “bùng”, nếu không phải đã đạt đến trình độ tiên thiên mà còn là đệ tử, có được ánh sáng xanh thì với cú đánh này, cũng đủ lấy đi nửa mạng người của cậu ta.

Ra tay kiểu này còn ác hơn cả Huyền Lang, nói ở một khía cạnh nào đó, không hề xem Thanh Lâm là người.

Thanh Lâm tức giận, quay đầu nhìn, chỉ thấy có vài người từ đằng xa đi lại, người trên cùng nét người thanh tú, gương mặt trẻ, mặc áo trắng, rõ ràng là đệ tử đằng ngoài của Thiên Bình tông.

Hắn để tay ở đằng sau, về mặt kiêu ngạo, xung quanh có vài người đi theo, khuôn mặt ai cũng đều khinh bỉ, trong đó có một thanh niên mặt đỏ lườm Thanh Lâm một cái đầy vẻ khinh thường, chạy về phía trước đến bên chàng trai trẻ kia, tỏ ra vẻ nịnh bợ, không biết đang nói những gì.

Người thanh niên ấy sau khi nghe xong, nở nụ cười, lướt nhìn Thanh Lâm một cái rồi đi đến cửa vụ các, đúng lúc đi vào thì đột nhiên dừng bước, cau mày nói:

“Người này tóc tím, nhìn chừng mắt quá, cắt nó đi.”

“Vâng ạ!”

Thanh niên mặt đỏ ấy là người nghe lời nhất, ban đầu là hắn ra tay tấn công Thanh Lâm, bây giờ nghe nói vậy thì lại chạy về phía Thanh Lâm, đồng thời giơ bàn tay ra, cố tóm lấy tóc của Thanh Lâm.

“Người làm gì thế!” Thanh Lâm bỗng dung đứng dậy, trừng mắt nhìn người thanh niên mặt đỏ đó.

“Chà, chỉ là người sai vật của phòng bếp mà dám dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với ta à?”

Người thanh niên mặt đỏ sững người, tiếp đó là nổi nóng: “Ban đầu ta chỉ muốn cắt tóc của ngươi thôi, bây giờ lão tử ta đổi ý rồi, cả đầu ngươi cũng chém luôn.”

“Đừng có mà nói nhảm nữa.” Chàng trai trẻ thanh tú đứng ở cửa Vụ các ấy nói, không đi nữa, hứng thú đứng nhìn còn hồi thúc thêm một câu.

Vừa mới nói xong, người thanh niên mặt đỏ đó lập tức tỏ vẻ tàn ác, dang tay ra, muốn bắt lấy Thanh Lâm.

Mắt Thanh Lâm lóe sáng, cậu đã từng giết hai người cảnh giới Cổ Nguyên kỳ đầu, không ngại giết thêm một người nữa, nhưng vì nơi này là Thiên Bình tông, với lại xung quanh có không ít người đang nhìn, cậu ấy thực sự không muốn để lộ thực lực.

“Lý Trần Tiêu, ở trước Vụ các, không được nội đấu, ngươi thân là sư huynh của các đệ tử này, không biết phép tắc sao?” Ngay lúc này, ông già lớn tuổi

ngồi bên trước Vụ các, mí mắt cử động không mở nhưng lại mở miệng nói.

Ông ấy đột nhiên mở miệng, liền khiến cho chàng trai trẻ thanh tú ấy run người một cái, những người đằng sau, kể cả người thanh niên mặt đỏ, đều mở to mắt không ngờ đến.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi họ nhập tông đến giờ, nghe thấy ông già lớn tuổi này mở miệng nói.

Lý Trần Tiêu đảo mắt, nhếch môi, chấp tay lại nói: “Tiền bối, tiểu tử này là người phụ bếp, không tôn trọng đệ tử chính thức, thậm chí làm càn. Đệ tử muốn sư đệ Lưu Văn Phi ra tay dạy dỗ để hắn biết chút phép tắc, đệ tử cho rằng mình không phạm sai.”

“Là các người ra tay với ta trước, lại nói ta nhìn chướng mắt, ta có làm càn đâu?” Thanh Lâm sắc mặt u ám, bỗng dưng mở miệng nói.

Mắt Lý Trần Tiêu lóe lên sát khí, rất lạnh lùng sắt đá.

“Được rồi.” Ông già lớn tuổi ấy mí mắt động đậy, nói: “Đừng làm quấy nhiễu sự thanh bình ở đây.”

Nghe vậy, Lý Trần Tiêu hít sâu một cái, đi vào Vụ các.

“Tiểu tử, ta nhớ lấy ngươi rồi, ngươi hãy đợi đấy!” Người thanh niên mặt đỏ hung tợn liếc nhìn Thanh Lâm một cái, vừa muốn đi ra thì bỗng nghe một lời nói lạnh lùng vọng lại bên tai.

“Ta cũng nhớ lấy ngươi rồi... Lưu sư huynh!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Làm khó

Đối với Lý Trần Tiêu và Lưu Văn Phi, Thanh Lâm đều như đối xử với Huyền Lang và Nguyệt Thủy, đã nảy sinh ý định giết chết.

Đồng thời, cậu cũng hiểu rõ, trong mắt những đệ tử chính thức này, cho dù là đằng ngoài, đều không hề xem những người trong nhà bếp là người, ở trước Vụ các này không được động tay, nhưng hôm qua khi Thanh Lâm tới, Hứa Lâm kia liền đã muốn ra tay với cậu, hôm nay tới, lại bị Lý Trần Tiêu và Lưu Văn Phi công kích.

“Còn chưa tới một tháng!”

Hàng mi của Thanh Lâm rủ xuống, trong khóe mắt dài hẹp ấy lóe lên sự sắc bén và sát khí.

Đi vào trong Vụ các, bọn người Lý Trần Tiêu không ở lâu một, Thanh Lâm đi thẳng đến quầy, đặt cái bọc lên quầy bàn, mở miệng nói: “Giao nhiệm vụ.”

Ở trước quầy bàn đó, cũng là một chàng trai xấu xí nhỏ nhắn, ở trước mặt người khác thì nói năng nhỏ nhẹ, nhưng khi thấy là Thanh Lâm thì lập tức tỏ vẻ ngạo mạn, ung dung mở cái bọc ra cười khinh nói: “Không tồi, có thể đánh bại thủ Nguyệt Linh.”

Thanh Lâm không thèm để ý.

“Hai mươi bảy viên nội đan thủ Nguyệt Linh, nhiệm vụ cấp một, tiền thưởng hai mươi bảy cây cỏ Tinh Lan, hai trăm bảy mươi viên linh thạch hạ đẳng, nhưng...”

Nói tới đây, chàng trai này ho nhẹ một tiếng, nói: “Trừ tiền thù tục ra, còn hai mươi cây cỏ Tinh Lan, hai trăm viên linh thạch hạ đẳng.”

“Tiền thù tục?”

Thanh Lâm mở to mắt: “Dựa vào cái gì? Tôi thấy rất rõ ràng, người khác đều không cần phí thù tục, tại sao tôi phải cần? Hơn nữa, phí thù tục cũng nhiều quá rồi phải không?”

Tôi nói cậu cần thì cần!”

Chàng trai tròn mắt nhìn Thanh Lâm, lấy ra hai mươi cây cỏ Tinh Lan và hai trăm viên linh thạch hạ đẳng, ném thẳng lên bàn, nói một cách lạnh lùng: “Đừng nói nhiều, vậy đi, thích thì lấy không thích thì thôi.”

“Ngươi!”

Thanh Lâm rất tức giận, không chỉ vì bị trừ đi nhiều như thế mà còn bởi khi người này đưa tiền thưởng nhiệm vụ cho những người khác, đều có một cái

bọc khác để đựng, dù gì cũng nhiều đồ như thế, chỉ linh thạch thôi cũng cầm không xuể, nhưng khi đưa cho cậu lại cứ ném lên bàn như vậy.

“Đưa cái bọc của tôi đây.” Thanh Lâm nói.

Chàng trai xấu xí cười khinh, ném cái bọc lên bàn, nhưng khi Thanh Lâm nhìn vào thì lại phát hiện cái bọc này không biết bị xé nát từ khi nào.

“Tên tiểu tử, không phải ai nguoi cũng có thể đắc tội đâu, Lý sư huynh xếp thứ 12 trong các đệ tử đẳng ngoài, nguoi gây sự với huynh ấy, sau này sẽ không có ngày tháng tốt đẹp đâu.”

Nghe vậy, Thanh Lâm lại bình tĩnh hẳn ra, với sự thông minh của cậu, có thể đoán ra được tên này làm như vậy nhất định là đã nghe theo sự sai khiến của Lý Trần Tiêu.

Hít một hơi thật sâu, Thanh Lâm cột những mảnh vải vụn lại, bao lại hai mươi cây cỏ Tinh Lan kia, và sau đó ôm lấy một đồng linh thạch, đi ra phía ngoài.

“Chà, một cậu nhóc giàu có nha, cẩn thận coi chừng vấp ngã!” Lúc đi ngang qua lầu một, có người lên đưa chân ra, nhưng Thanh Lâm sớm đã phát giác, không bị làm trò cười.

Đi ra ngoài Vụ các, khuôn mặt nhỏ của Thanh Lâm trầm ngâm, thấy không ai để ý mình, cậu bỏ linh thạch và cỏ Tinh Lan vào túi đựng đồ, nhanh chóng đi thật xa.

Khoảng thời gian ngắn ngủi ở Thiên Bình tông, Thanh Lâm lại phải chịu sự nhục nhã mà ở phủ Thanh Nguyên này mười mấy năm nay chưa từng phải chịu qua, nhưng cậu biết đây không phải phủ Thanh Nguyên.

Vì vậy phải nhịn!

Nhìn bóng lưng của Thanh Lâm xa dần, hai ông già lớn tuổi ở trước cửa vụ các ấy bỗng đứng mở mắt ra, nhìn nhau, ông già lớn tuổi nói giúp Thanh Lâm ban nãy mở miệng nói: “Người ngày ứng kiếp, khó!”

“Trưởng tôn hóa thân, nhất định có ý quan trọng, chờ đó mà xem đã...” Ông già lớn tuổi còn lại cũng mở miệng.

“Con đường tu luyện, khó hơn lên trời, trưởng tôn tuy đối đãi tốt, nhưng không thể ôn dưỡng, chuyện nhỏ như vậy, nếu cậu ta thực sự có khả năng ứng kiếp, nhất định sẽ phá vỡ xiềng xích, trong Thiên Bình tông này, vạch ra một con đường cho riêng mình.”

.....

Về đến phòng bếp, sắc mặt Thanh Lâm trầm ngâm, trực tiếp đưa hết hai trăm viên linh thạch hạ đẳng cho bốn người Bàn Liên Trùng.

Mặc dù bọn họ nói cảm thấy hình như thiếu đi bảy mươi viên nhưng cũng không dám hỏi nhiều, vui vẻ bắt đầu chia ra.

Còn Thanh Lâm thì lại quay về phòng của mình, lấy hết cỏ Tinh Lan ra, chồng chất lên, đặt ở xung quanh.

Cậu lăm bắm một hồi, thở một hơi, Đại Đế lục bỗng đứng vận chuyển, lực hút dữ dội phát ra từ cơ thể, trực tiếp biến thành một cái miệng lớn, nuốt chửng hết hai mươi cây cỏ Tinh Lan.

Lần nuốt này, hai mươi cây cỏ Tinh Lan lập tức xuất hiện dấu hiệu của sự khô héo, linh khí trên đó vô cùng đậm đặc, tất cả kết thành một đường thẳng, đi thẳng vào trong miệng Thanh Lâm.

Chỉ trong giây lát, hai mươi cây cỏ Tinh Lan này liền biến thành bột, gió thổi lập tức bay đi hết, như chưa từng tồn tại vậy.

Thanh Lâm mở mắt ra, trong người lóe lên một vệt sáng đỏ, lăm bắm: “Tiên thiên so với hậu thiên, cần nhiều linh khí quá, chỉ với hai mươi cây cỏ Tinh Lan thì chỉ có thể cố định linh cơ của trung kỳ tiên thiên của ta mà thôi...”

Cậu ấy vốn không nghĩ sẽ dùng hai mươi cây cỏ Tinh Lan này để đột phá, tuy linh nguyên của cỏ Tinh Lan đậm đặc hơn thú Nguyệt Linh rất nhiều, nhưng Thanh Lâm của bây giờ, nếu muốn phá được hậu kỳ thì cần ít nhất vài trăm cây cỏ Tinh Lan.

“Cỏ Tinh Lan, chưa đậm đặc bằng linh nguyên của cảnh giới Cổ Nguyên, nếu nuốt cảnh giới Cổ Nguyên thì nhiều nhất cần thêm năm người thì có thể giúp ta phá được hậu kỳ tiên thiên!”

Nghĩ đến đây, trong đầu Thanh Lâm không kiềm nổi hiện ra người thanh niên mặt đỏ Lưu Văn Phi ấy, còn cái chàng trai xấu xí ở quầy bàn ấy, và hơn hết là cái tên Lý Trần Tiêu kiêu ngạo không xem mình ra gì kia!

“Sớm muộn sẽ có một ngày, các nguoi sẽ biến thành linh nguyên, trở thành thứ để Thanh Lâm ta nuốt chửng!”

.....

Trăng lên, lời kiếp của lúc trước tuy vẫn còn trôi nổi ở Thiên Bình tông, nhưng kỳ lạ thay, cấp cao của Thiên Bình tông vẫn chưa vì thế mà huy động cao thủ đi kiểm tra, chỉ là đàm tiếu khi uống trà của bọn đệ tử cấp dưới mà thôi.

“Bùm!”

Ở Đông Sơn truyền đến một tiếng vang lớn, thú Nguyệt Linh kêu lên thảm thiết trước khi chết, vẫn chưa kịp bay ra thì xác đã khô héo rồi, biến thành tám da lông rớt xuống đất.

Trên mặt đất lúc này, có đến những mấy mươi tám da lông như vậy nằm rải rác, ở chính giữa những tám da lông này, có bóng dáng một người đứng thẳng, toàn thân phát ra ánh sáng đỏ, trong đêm khuya, nhìn rất chói mắt.

Cách lần giao nhiệm vụ trước đã trôi qua hai mươi chín ngày, yêu đan của thú Nguyệt Linh trong túi đựng đồ của Thanh Lâm gần như đã chất đầy, chỉ chít có đến những mấy trăm viên.

Sự tu luyện của cậu cũng cố định triệt để ở trung kỳ tiên thiên và đã đạt đến đỉnh điểm, nuốt thêm vài chục con thì có thể phá được hậu kỳ tiên thiên.

Nhưng vì trong khoảng thời gian này số lượng thú Nguyệt Linh bị giết quá nhiều, những con thú Nguyệt Linh ấy dường như đã có sự phòng bị đối với việc này, hơn hết là có một khứ giác siêu nhạy, có thể ngửi thấy trên người Thanh Lâm nồng nặc mùi máu của thú Nguyệt Linh, chỉ cần khi cậu xuất hiện là sẽ chạy ngay lập tức, sẽ không bình thản như lúc trước nữa.

Bây giờ, trong cái bộ tộc này, cậu phải mất tới những sáu tiếng mới tìm thấy.

“Trời sáng rồi...” Thanh Lâm ngược đầu lên, nhìn tám da lông khô queo, gượng cười.

“Ngày mai là lần khảo hạch đệ tử ba năm một lần của Thiên Bình tông...”

“Lần này, nhất định phải trở thành đệ tử chính thức!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ngày khảo hạch

Mặt trời lên cao, cả đất trời sáng trưng, ánh nắng tựa như bàn tay lớn, xé rách màn đen, để lộ những tia sáng chói chang.

Trời chưa sáng hẳn, trên quảng trường Thiên Bình tông đã vang lên những tiếng ồn ào náo nhiệt đến kinh trời động, hướng mắt nhìn thì thấy có những hàng vạn đệ tử, đầu người chi chít, đứng trên quảng trường, tạo thành một đám mây đen.

Hàng vạn người cùng nhau cười nói huyên náo, khí thế xông thiên, tựa như một con thú Vạn Cổ lớn đang gầm thét, làm ù cả tai, có cảm giác nhức đầu.

Hôm nay, là đại hội khảo hạch ba năm một lần của Thiên Bình tông!

Trên thực tế, ba năm đối với tu sĩ mà nói, không hẳn quá nhiều, lúc các đại năng tuyệt thế bế quan, chớp mắt là mấy năm, mấy mươi năm, mấy trăm năm.

Nhưng đối với đệ tử của Thiên Bình tông mà nói, ngày hôm nay đặc biệt quan trọng.

Không chỉ là ngày khảo hạch đệ tử ghi danh trở thành đệ tử chính thức, mà còn là lúc để các đệ tử chính thức, từ đẳng ngoài lên đẳng trong, từ đẳng trong lên nòng cốt, từ nòng cốt lên tuyệt đỉnh!

Thanh Lâm và đám người Bàn Liên Trùng sớm đã đến đây, cho dù trước đó Bàn Liên Trùng đã từng thấy qua cảnh tượng rầm rộ này, nhưng lúc này cũng không khỏi hít sâu, lộ vẻ kinh ngạc.

“Tông môn...”

Ánh mắt Thanh Lâm lóe sáng, nhưng sắc mặt lại bình thản.

Lúc ở phủ Thanh Nguyên đã nghe qua chuyện những tông môn này, nhưng đều là truyền thuyết, như thần thánh vậy, khắc sâu vào lòng của mỗi người phàm.

Thanh Lâm cũng vậy, cậu đã từng rất ngưỡng mộ tông môn, cứ nghĩ rằng nếu được vào trong, cả đời không hối tiếc.

Nhưng bây giờ cậu đã đứng ở Thiên Bình tông, và đang sắp sửa tham gia khảo hạch, nhưng trong lòng lại không cảm thấy hưng phấn.

“Người chưa từng đến Thiên Bình tông đa số đều ngưỡng mộ trong lòng, nhưng trên thực tế, sự u ám trong tông môn này, nhiều hơn rất rất nhiều so với phàm thế.”

Trong lòng lảo lảo, đằng xa bỗng truyền đến một tiếng ồn lớn, mọi người đều ngược đầu nhìn, chỉ thấy trên quảng trường Thiên Bình tông, mặt đất vốn bằng phẳng lúc này bỗng rung lên.

Cùng với sự rung động đó, nền đất nứt ra, vô số người lùi về sau, có một mảng sáng chói mắt phát ra từ nền đất đó.

“Đừng đừng!”

Cuốn cuộn như tiếng sấm, vang khắp Thiên Bình tông, trước vô số ánh nhìn đó, có đến năm tòa thạch đài nhỏ như núi trời lên.

Nhìn năm tòa thạch đài trời lên từ lòng đất, mọi người đều mở to mắt, hít một hơi sâu.

Thanh Lâm cũng thế, cậu không có thiện cảm với Thiên Bình tông, nhưng thực lòng mà nói, cảnh tượng trước mắt quả thật quá kinh động, năm tòa thạch đài như những con thú lớn, thậm chí như những ngọn núi, thực sự không cách nào có thể hình dung được, rốt cuộc độ tu hành nào mới có thể khiến năm tòa thạch đài này trời lên thế!

“Đệ tử ghi danh muốn lên làm đằng ngoài, cần phải qua ba vòng, vòng đầu tiên chính là thạch đài này.”

Bàng Liên Trùng nói nhỏ: “Cái bên trái ngoài cùng, chính là cái thạch đài mà đệ tử ghi danh phải khảo hạch, trên đó tổng cộng có trăm bậc, càng lên cao, sức ép uy lực càng lớn, nếu lên hết trăm bậc thì có thể thành công đi tiếp vào vòng thi thứ hai.”

“Vòng thứ hai và vòng thứ ba đó sao?” Thanh Lâm nhìn về phía Bàng Liên Trùng.

“Vòng thứ hai là khảo hạch về thiên phú luyện đan, vòng thứ ba là khảo hạch sự kiên định của tâm trí, nếu đều thông qua thì có thể được gọi là đệ tử đằng ngoài. Nếu vòng đầu và vòng thứ ba không qua được nhưng vòng thứ hai qua được thì có thể trở thành đệ tử của Đan đạo nhất mạch của Thiên Bình tông. Nếu cả ba vòng đều không thể thông qua thì... chỉ có thể như chúng ta bây giờ thôi.” Bàng Liên Trùng nói.

Thanh Lâm lảo lảo một hồi, nhìn về phía Bàng Liên Trùng, sắc mặt có chút kỳ lạ:

“Cậu không qua được vòng nào?”

“Ừm ừm...”

Mặt Bàng Liên Trùng hơi đỏ, khóe miệng nhếch lên một cái, nói nhỏ: “Ta không qua được vòng nào cả...”

Thanh Lâm sững sờ, không hỏi thêm nữa.

“Cậu cũng không nên căng thẳng, cố gắng phát huy là được, với thực lực của cậu... thực ra là do ta quá ngốc, dù gì ta ở Thiên Bình tông cũng đã ba năm, ngoài việc tu luyện ra, cũng không thấy những đệ tử đằng ngoài kia mạnh hơn ta được bao nhiêu.” Bàng Liên Trùng dường như cảm thấy hơi mất mặt, nói thêm mấy câu.

Thanh Lâm nhếch miệng, lúc đầu không nói gì.

Cậu mơ hồ nhớ rằng, lúc đầu Bàng Liên Trùng hình như nói rằng lúc cậu đến tông môn, bởi vì trêu chọc một cô gái mà bị điều đi phòng bếp, bây giờ xem ra không giống với những gì cậu nói.

“Lý sư huynh! Là Lý Trần Tiêu sư huynh!”

Ngay lúc này đây, tiếng ồn lại vang lên.

Thanh Lâm ngược đầu nhìn, chỉ thấy Lý Trần Tiêu mặc bộ áo trắng, tay để đằng sau, khuôn mặt vẫn rất kiêu ngạo, từ ra từ đám đông, đứng ở trên cùng.

“Hừ, đệ tử đằng ngoài thứ mười hai thôi mà, láo cá cái gì chứ.” Vũ Phong đến bên phải Thanh Lâm, hừ một tiếng.

“Khoảng thời gian ta ở Đông Sơn, không có người đến tìm ta à?” Thanh Lâm bỗng hỏi.

“Không có.” Vũ Phong lắc đầu: “Tổng Đại Hải kia luôn mồm luôn miệng nói Lý Trần Tiêu đối xử tốt với hắn như thế nào, nhưng tên đó cũng đã chết lâu như vậy rồi, Lý Trần Tiêu cũng không biết, rõ ràng là không xem tên đó ra gì.”

Mắt Thanh Lâm lóe sáng, trên thực tế, người cậu hỏi không phải Lý Trần Tiêu mà là Tôn Lập.

Lúc đầu Tôn Lập cùng Tào Thanh cùng nhau đưa cậu đến Thiên Bình tông, nhưng một tháng trước Tào Thanh đã tới tìm cậu, nhưng Tôn Lập kia thì vẫn chưa.

“Mau nhìn xem, là Tô sư tỷ!” Phía trước truyền đến tiếng kêu kinh ngạc.

Cùng lúc đó, đám người Vũ Phong và Bàng Liên Trùng đều mở to mắt, nhìn chăm chăm vào bóng người mặc áo tím đứng ở phía trước đám người kia, về mặt đây sự ngỡ ngàng.

Tô sư tử này chính là Tô Ảnh.

Cô đứng ở đó, tựa hoa phù dung trên mặt nước, đẹp động lòng người. Tuy khuôn mặt không hề có cảm xúc, nhưng khuôn mặt xinh đẹp cùng với dáng người yếu điệu ấy và khí chất thoát tục kia lại có thể khiến bất cứ người nào vừa nhìn thấy cô ta đều sẽ ghi nhớ rõ trong lòng.

“Tô sư tử mặc dù đứng thứ ba trong số các đệ tử nòng cốt, nhưng nghe đồn rằng, cô ấy từng ở Đông sơn được một lần tạo hóa lớn, thực lực hoàn toàn có thể so sánh với người đứng đầu là Tống Vọng, lần khảo hạch này, nhất định sẽ suôn sẻ thông qua, trở thành đệ tử tuyệt đỉnh!”

Thanh Lâm trầm ngâm, cặp mắt cứ nhìn đi nhìn lại Tô Ảnh, cậu nhớ rất rõ, lần đầu tiên tới Vụ các, cô gái này đã giúp đỡ mình một lần.

Tuy chỉ là một câu nói, tuy là mình đã cảm ơn nhưng cô ấy chẳng để ý, tuy vậy Thanh Lâm vẫn nhớ, nhớ rất rõ.

“Tô sư tử vẫn còn trẻ mà đã có thành tựu như vậy, tương mạo lại đẹp động lòng người. Tuy rằng tính cách có hơi lạnh lùng, nhưng vẫn có rất nhiều người thích cô.”

Vũ Phong lắc đầu than: “Hạng người như chúng ta là không có hy vọng rồi...”

Bàng Liên Trùng cười chế nhạo: “Nhìn tướng dạng người như con vịt trời vậy, khoan hãy nói chuyện tư cách của người không được, cho dù người là Chương giáo của Thiên Bình tông, e rằng Tô sư tử cũng không để ý người đâu.”

“Thằng khốn!”

Vũ Phong trợn mắt, sau đó nhìn Thanh Lâm, mở miệng nói: “Thanh Lâm, mặc dù chúng tôi cũng có thể khảo hạch thêm một lần, nhưng lần đầu tiên cũng chưa thông qua, bây giờ chắc không còn hy vọng. Sau này, nếu người có thể trở thành đệ tử chính thức, không cầu mong người sẽ giúp đỡ bọn ta như thế nào, chỉ mong rằng có thể cho chúng ta có những ngày tháng yên ổn hơn.”

Vừa nói câu này xong, đám người Bàng Liên Trùng đều im lặng.

Ánh mắt Thanh Lâm lướt nhìn đám đông, trong lòng than vãn, gật đầu nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bảy mươi bậc

“Ong...”

Trong lúc mọi người nói chuyện, phía xa bỗng truyền đến một tiếng vang lớn, âm thanh như sóng gợn, cuốn lấy cả Thiên Bình tông, khiến cho tất cả đệ tử đứng trên quảng trường đều nghe thấy.

Cùng với sự xuất hiện của tiếng ong đó, vài bóng người phóng ra từ phía sau núi Thiên Bình tông, như mặt trời chói chang, thu hút ngay ánh nhìn của vô số đệ tử.

“Bồn Thần giẫm trời...”

Gương mặt Bàng Liên Trùng lộ rõ sự ngưỡng mộ dữ dội: “Cảnh giới Bồn Thần có thể thôn tẩm nguyên lực, giẫm lên hư không, e rằng suốt đời này ta cũng không làm được...”

“Im!”

Tiếng hét như tiếng sấm bỗng vang lên, khiến ai cũng ù tai, tựa như bị một cây búa lớn đập vào, khó có thể diễn tả.

Ngay lúc này đây, cả một quảng trường, tiếng ồn ào ban nãy của hàng vạn con người bỗng nhiên biến mất, im lặng đến đáng sợ.

Mọi người đều ngược đầu nhìn, chỉ thấy có một bóng người, như từ bên kia trời đi lại, trên người khoác áo màu tím, nhưng không phải trang phục của đệ tử nòng cốt, trên người xăm trổ nhiều dấu bùa, từng bước từng bước đi về phía quảng trường.

“Bái kiến Chương giáo!”

Tất cả đệ tử của Thiên Bình tông đều cúi người xuống.

Bóng người kia lúc này còn ở phía bên trời, nhưng chỉ sau một bước đã đi đến chính giữa, đi thêm một bước nữa đã đến phía trước quảng trường.

Thuật pháp đáng sợ như thế khiến cho mắt của tất cả đệ tử đều sáng lên, như rực lửa.

Người này chính là Chương giáo của Thiên Bình tông, Trần Đông Vân!

“Khảo hạch đi...”

Trần Đông Vân với khuôn mặt trung niên, chỉ nói một câu như vậy, liền lui ra sau, chỉ còn lại mấy ông già lớn tuổi đứng ở phía trước chủ trì.

Nhưng chỉ với sự xuất hiện ngắn ngủi này đã khiến cho đệ tử Thiên Bình tông trong lòng gợn sóng lớn, thuật pháp đáng sợ ấy, ba bước là có thể đi qua bao nhiêu khoảng cách, khắc sâu trong lòng họ, không thể quên được.

Đây là một sự khích lệ, khích lệ đệ tử Thiên Bình tông trở nên mạnh hơn, khích lệ họ có thể đạt được trình độ tu luyện của thuật pháp này.

Không biết có phải ảo giác không, lúc Trần Đông Vân rời khỏi, Thanh Lâm cảm nhận được ánh mắt của ông ấy dừng lại giây lát trên người cậu.

“Không lẽ ông ta cũng biết được mình có Huyền Lưu Tâm Yểm chăng? Hay là do Tôn Lập hoặc cũng có thể do Tào Thanh đã nói chuyện này cho ông ấy nghe chăng?” Thanh Lâm chau mày, cảnh giác hơn.

“Trần Đông Vân này không biết đã đạt đến trình độ tu luyện nào rồi, Tào Thanh và Tôn Lập kia nhất định không thể sánh bằng, nếu ông ấy muốn lấy Huyền Lưu Tâm Yểm của mình, mình hoàn toàn không có khả năng phản kháng, không nên như vậy.”

“Nhưng nếu không phải như vậy, tại sao ông ta lại nhìn mình...”

“Bắt đầu khảo hạch!”

Ngay lúc này đây, bốn phương tám hướng vang lên tiếng rung dữ dội, âm thanh đó được phát ra từ một vị ông già lớn tuổi đang đứng trên năm tòa thạch đài ấy, ông mở miệng, tiếng nói tựa như vị thần lớn.

“Giống với luật lệ của mọi năm, bất kỳ cấp độ nào cũng là ba vòng!”

Vừa nói xong, cả quảng trường lại yên lặng ngay tức khắc, nhưng sự yên lặng này kéo dài được một lúc thì lại náo nhiệt trở lại, chỉ vì ở trước thạch đài của đệ tử nòng cốt có một bóng người đột ngột phóng ra!

“Là Tổng Vọng! Người đứng đầu trong nhóm đệ tử nòng cốt, Tổng Vọng!”

“Tổng sư huynh lần này nhất định có thể lên làm đệ tử tuyệt đỉnh, nghe nói trình độ tu luyện của y đã đạt đến cảnh giới linh đan viên mãn. Cho dù trở thành đệ tử tuyệt đỉnh cũng có thể dễ dàng đạt được cấp cao trong số đệ tử tuyệt đỉnh.”

Trong vô vàn lời bàn tán, một người thanh niên khoảng gần ba mươi tuổi nhanh chóng chạy lên thạch đài, dường như không hề dừng lại, vượt qua hết hai mươi bậc ở phía trước, trong chớp mắt, đã lên được ba mươi bậc.

Nhưng rõ ràng đây không phải giới hạn của y, sau khi dừng lại một chút, khuôn mặt y để lộ nụ cười, tiếp tục đi lên, leo lên đến bậc thứ bảy mươi một cách nhanh chóng.

Cảnh tượng này, khiến mọi người đều phải hít sâu, kinh ngạc.

“Mau nhìn xem, Tô sư tỷ cũng lên đó rồi kìa!” Ngay lúc này, lại có người ngạc nhiên kêu lên.

Thanh Lâm vội nhìn sang, chỉ thấy Tô Ảnh với bộ áo tím, khuôn mặt lạnh lùng, bước chân đang leo lên, sau khi đi vào phạm vi bậc đá, khắp người trên dưới bỗng nhiên phát ra ánh sáng trắng, ánh sáng trắng này hắt cả bầu trời, tỏa sáng cùng với ánh nắng, Tô Ảnh với bộ áo tím ấy ở chính giữa vùng sáng như một bức tượng Quan Âm, đẹp động lòng người.

Trong lúc ánh sáng trắng phát ra, tất cả mọi người đều nhắm mắt, lúc họ mở mắt ra thì bóng người áo tím ấy đã đứng trên bậc một trăm!

“Thông qua rồi, Tô sư tỷ đã thông qua rồi!”

“Trời ạ, chỉ trong chớp mắt, tốc độ của Tô sư tỷ còn nhanh hơn rất nhiều so với Tổng sư huynh!”

“Sớm đã nghe đồn sự tu luyện của Tô sư tỷ đã vượt quá Tổng sư huynh, bây giờ xem ra, không phải là lời đồn đại.”

Lúc này lập tức phát ra tiếng reo hò kinh thiên động địa, bóng người áo tím ấy, khuôn mặt vẫn lạnh lùng nhưng lại thu hút gần hết ánh nhìn.

Cô của lúc này tựa như mặt trời lên cao trên nền trời Thiên Bình tông, phát ra ánh hào quang rực rỡ.

“Quá mạnh!”

Thái độ của Bằng Liên Trùng kích động, người hơi run rẩy: “Ta đã từng nghe người khác nói, bậc thang đá của đệ tử nòng cốt, ngoài bậc đá của đệ tử tuyệt đỉnh ra, uy lực và sức ép mạnh hơn rất nhiều so với những cái khác, Tô sư tỷ lại có thể leo lên đến bậc thứ một trăm trong chớp mắt, không lẽ... đã

đạt đến cảnh giới Bồn Thần!”

Thanh Lâm cũng hít một hơi thật sâu, nhìn bóng người áo tím đó một hồi rồi bước ra.

Khi cậu bước ra, đám người Bằng Liên Trùng liền yên lặng, họ biết rằng, lần khảo hạch này, với năng lực ngay cả lôi kiếp cũng đánh không chết của Thanh Lâm, rất có khả năng sẽ vượt qua, và một khi đã vượt qua, số phận của bản thân cậu và đám người này sẽ khác nhau một trời một vực...

Hồi tưởng những tháng ngày trong phòng bếp, tuy ngắn ngủi nhưng cũng là những khoảnh khắc vui vẻ nhất kể từ khi họ vào phòng bếp.

Lúc trước Tổng Đại Hải luôn ức hiếp họ, từ khi Thanh Lâm bỏ độc giết chết Tổng Đại Hải, những ngày tháng như thế mới được chấm dứt, ở một khía cạnh nào đó, đối với Thanh Lâm, trong lòng họ cũng có chút gì đó của sự cảm kích.

“Bằng Liên Trùng, thứ cậu nuốt chỉ là một viên đá chứ không phải thuốc độc.” Thanh Lâm dừng bước, chợt quay đầu nói.

Bằng Liên Trùng liền lộ vẻ kinh sợ, gật nhẹ đầu, nói: “Ta sớm đã biết, thuốc độc sẽ hòa tan, viên đá... thì sẽ được bài tiết ra.”

Thanh Lâm ngẩn người, chợt cười.

“Sau này Thanh Lâm ta nếu có thể đứng vững trong đệ tử chính thức, nhất định sẽ không quên các người đâu!”

Vừa nói xong, Thanh Lâm chạy ra thật nhanh, đến trước thạch đài khảo hạch của đệ tử ghi danh, trực tiếp leo lên.

Lúc này tất cả đệ tử đều đang khảo hạch, cũng không có ai để ý chỗ này, hơn nữa khảo hạch của đệ tử ghi danh, đối với đệ tử chính thức mà nói, vốn không hề quan trọng.

Đám người Bằng Liên Trùng nhìn Thanh Lâm, sắc mặt căng thẳng, nắm chặt tay lại, không ngừng lẩm bẩm: “Xông lên, xông lên...”

Tựa như nghe thấy sự cầu chúc của họ vậy, Thanh Lâm đang đứng trên bậc thứ nhất của lúc này đột nhiên tăng tốc, chân không dừng bước, trong chớp mắt đã lên được hai mươi bậc.

Và trong lúc này, cũng có rất nhiều đệ tử ghi danh tham gia khảo hạch, nhưng nhiều nhất cũng chỉ đi được mười một bậc mà thôi, đối với họ mà nói, uy lực và sức ép của bậc đá kia thực sự là quá lớn.

Nhưng đây chỉ mới là sự bắt đầu!

Chỉ thấy Thanh Lâm dừng lại một chút rồi lại leo lên tiếp.

Ba mươi bậc!

Bốn mươi bậc!

Năm mươi bậc!

Chỉ trong giây lát, hình bóng của Thanh Lâm đã bỏ xa những người đang ở sau lưng, trước sự chứng kiến của những người khác, leo lên đến bậc bảy mươi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đột phá

Bảy mươi bậc!

Thành tích như vậy, nếu để trên thạch đài nòng cốt hoặc là thạch đài tuyệt đỉnh, đều sẽ gây ra sự chấn động dữ dội, dù là trên thạch đài của đệ tử đẳng trong hoặc đệ tử đẳng ngoài cũng sẽ gây ra sự chú ý không nhỏ.

Nhưng ở đây là thạch đài của đệ tử ghi danh, hoàn toàn không có ai đoái hoài đến đệ tử ghi danh, nếu thực sự có thì e rằng cũng chỉ có đám người như Bằng Liên Trùng mà thôi, những người tự cảm giác rằng mình không bao giờ có thể trở thành đệ tử chính thức được.

Nhưng khi Thanh Lâm leo lên đến bảy mươi bậc thì mí mắt ông già lớn tuổi xếp gối ngồi ở bậc thứ một trăm hơi động đậy, mở hờ, ánh mắt lướt nhìn qua Thanh Lâm.

“Thằng ranh con này có chút thú vị đấy, không có chân khí mà có thể đạt được trình độ như thế này, có thể cơ thể rất cường tráng...” Vị ông già lớn tuổi

lắm lắm.

Trên năm cái thạch đài, bậc thứ một trăm của mỗi cái đều có một vị ông già lớn tuổi ngồi trên đó, là những người ban nẩy bay ra từ phía sau núi, họ đều là trưởng lão của Thiên Bình tông.

Những trưởng lão như vậy mới là trưởng lão đích thực của Thiên Bình tông, chứ không phải dạng như Tôn Lập và Tào Thanh.

Họ chỉ có thể ở trong đám đệ tử đẳng trong và đẳng ngoài phô trương tài lẻ, thậm chí cấp cao của đệ tử đẳng trong cũng không xem họ ra gì, còn đối với đệ tử nòng cốt và tuyệt đỉnh thì họ đều phải ngẩng đầu lên nhìn.

Nhưng mấy vị trưởng lão này, ai cũng đều rất cao cường, bất luận là đệ tử nòng cốt hay đệ tử tuyệt đỉnh trông thấy đều phải cúi người cung kính chào một tiếng.

Lúc ông già lớn tuổi này lắm lắm, Thanh Lâm hơi ngược đầu lên, thần sắc bình thản.

“Uy lực sức ép từ bậc thứ nhất đến bậc thứ ba mươi, tiên thiên có thể vượt qua một cách dễ dàng. Bậc thứ ba mươi một đến bậc thứ bảy mươi, phải có trình độ tu luyện trung kỳ tiên thiên. Cuối cùng là ba mươi bậc này... còn hơn cả đỉnh cao của tiên thiên!”

Trong lúc nói, Thanh Lâm ngoảnh đầu nhìn bóng người đang dần dần tiến tới ở phía sau, không một chút do dự, bước lên thêm một bước!

“Gầm!”

Lần bước lên này, chợt có một sức ép dữ dội ập tới, như một con thú lớn đang há miệng, muốn nuốt chửng cả Thanh Lâm.

Uy lực sức ép như vậy, đối với cảnh giới Cổ Nguyên mà nói không là gì, nhưng đối với tiên thiên thì quả thực rất lớn.

“Thanh Lâm ta từng giết cả cảnh giới Cổ Nguyên, còn sợ sức ép của đỉnh cao tiên thiên còn con này sao?”

Trong lòng Thanh Lâm hừ một tiếng, cơ thể thẳng đứng, dưới sự nuốt chửng của uy lực sức ép đó, không ngừng bước lên.

Bảy mươi một bậc, bảy mươi hai bậc, bảy mươi lăm bậc... tám mươi bậc!

Sức ép càng lúc càng lớn, trước đó Bằng Liên Trùng đã từng nói. Thêm bậc càng cao, sức ép càng lớn, thậm chí lúc bước leo tới bậc thứ tám mươi, trong cơ thể Thanh Lâm phát ra tiếng vang lớn, cơ thể cậu bị đè nén, tự như bị ép đến nổ tung.

“Nếu ta phát ra ánh sáng màu đỏ thì có thể vượt qua trong nháy mắt, nhưng sức ép này có lợi với sự rèn luyện cơ thể của ta, không thể bỏ qua cơ hội như vậy.”

Theo đà bước lên, hai đùi của Thanh Lâm nặng trĩu, khắp người càng như bị vô số cú đấm đánh vào người, như muốn đánh cho cậu ta rớt xuống bậc đài.

Cùng lúc đó, cùng với sự tấn công của sức ép, cơ thể của Thanh Lâm cũng dần mạnh lên, nếu như nói lúc trước là do sự gia tăng của lôi kiếp, chỉ có định chín phần, thì giờ đây, dưới sự tôi luyện của uy lực sức ép này thì đang đạt đến mười phần.

.....

Trong lúc Thanh Lâm bước tiếp, trong đám người ở đằng xa có hai bóng người, đang nhìn chăm chăm cậu, ánh mắt lạnh lùng, như muốn ăn thịt cậu vậy.

Hai người này dĩ nhiên là Tào Thanh và Tôn Lập, nhưng khoảng cách lúc này của họ rất xa.

“Thằng ranh con này, quả nhiên có tu vi!” Tôn Lập nghiêng rằng: “Xem ra, với bộ dạng này, chắc có thể dễ dàng vượt qua vòng đầu này, nếu cậu ta trở thành đệ tử chính thức, muốn giết cậu ta cũng khó.”

“Cũng do tên khốn Lưu Viễn Thông đó, mấy tháng nay, cứ bám lấy lão phu để luyện đơn, nếu không thì báu vật đen sấm đã có trong tay ta rồi!”

Trầm ngâm một hồi, Tôn Lập lại nhìn về phía Tào Thanh, để lộ nụ cười lạnh lùng: “Tên tiểu tử này còn sống chứng tỏ báu vật đen vẫn còn đang trên người cậu ta, với thủ đoạn của Tào Thanh, nếu đã lấy được nhất định sẽ giết người diệt khẩu. Nhưng lạ thay, mấy tháng nay Tào Thanh làm gì thế? Tại sao không đi cướp báu vật đó?”

Trong lúc Tôn Lập nhìn sang, Tào Thanh dường như cảm nhận được ánh mắt của ông ta, không nhìn lại nhìn mà cười một cách lạnh lùng, trong mắt đầy sát khí.

Cùng lúc đó, các đệ tử cấp bậc khác ở bốn thạch đài lớn còn lại cũng đều bắt đầu khảo hạch.

Những nhân vật lộng lẫy như Tô Ảnh, Tống Vọng, dĩ nhiên là thông qua một cách nhanh chóng, cũng có một số, đi đến bậc thứ một trăm một cách khó khăn, miễn cưỡng thông qua.

Đa số đều bỏ cuộc dưới sức ép đầy uy lực đó, suy cho cùng thời gian ba năm quá ngắn, nếu không có tạo hóa lớn hoặc thiên chất cực mạnh thì rất khó

có thể đột phá.

Nhưng nếu không bỏ cuộc thì sẽ bị sức ép đó giết chết, nếu họ đã chọn như vậy, Thiên Bình tông sẽ không ra tay cứu giúp, đây là luật lệ trước giờ.

Đám người Bàn Liên Trùng và Vũ Phong cũng bắt đầu bước lên thềm đá để khảo hạch, trong số đó, Bàn Liên Trùng sợ tội, đi được năm mươi ba bậc, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn bỏ cuộc.

Họ nhìn Thanh Lâm, nhìn bóng dáng con người nhỏ hơn mình những mấy tuổi ấy, sự suy sụp trong ánh mắt liên biến mất, lộ vẻ kỳ vọng.

Kỳ vọng Thanh Lâm sẽ trở thành đệ tử chính thức, kỳ vọng Thanh Lâm có thể thực hiện được lời hứa của cậu ấy, sau khi đứng vững trong đám đệ tử chính thức, cũng sẽ giúp bọn người như họ được lên mây!

.....

Thanh Lâm của lúc này, đã bước lên đến bậc thứ chín mươi.

Cậu ta đứng ở đây, nhìn về phía xa, như đang đứng trên núi cao, có cảm giác như đứng trên đỉnh cao vậy.

“Quy luật của thế giới này, cũng như bây giờ vậy, chỉ có thực lực mới có thể làm cho bản thân đứng trên cao, và những người ở phía dưới chỉ có thể ngược nhìn.”

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, chịu đựng sức ép đẩy uy lực ấy, bước lên thêm một bước nữa!

Bậc thứ chín mươi một, có sức ép lớn hơn gấp nhiều lần so với bậc thứ chín mươi, cơ hồ trong giây phút Thanh Lâm bước lên, mặt cậu ấy liền trắng bệch, trong người phát ra âm thanh bụng bưng, khóe miệng chảy máu.

“Hiện giờ ta chỉ mới là trung kỳ tiên thiên, nếu có thể đạt đến đỉnh cao của tiên thiên, sức ép này không là gì cả!”

Trong lúc lâm bầm, Thanh Lâm tỏ thái độ quả quyết, trong lúc múa vẩy tay, xuất hiện một viên yêu đan của Nguyệt Linh thú.

Cậu ta không nói năng gì cả, trực tiếp ném vào trong miệng.

“Hử?”

Trong giây phút này đây, vị ông già lớn tuổi ở bậc thứ một trăm ấy lại mở mắt, tỏ vẻ hứng thú: “Thằng ranh này muốn đột phá ngay đây à?”

Lời ông ấy nói quả không sai, Thanh Lâm, thực sự muốn đột phá ở đây!

Những yêu đan Nguyệt Linh thú này, vốn là muốn đem đi giao nhiệm vụ, đổi lấy linh thạch và Tinh Lan thảo, nhưng thời gian gấp quá, cậu ta chưa kịp đi đổi, hơn nữa e rằng đổi rồi, chàng trai xấu xí kia cũng sẽ lại làm khó, suy cho cùng thì trừ hết những thứ phí thủ tục, đổi cũng như không đổi.

Sau khi Đại Đế lục nuốt viên yêu đan Nguyệt Linh thú, Thanh Lâm liên tiếp lấy ra hai mươi viên, dưới ánh mắt kinh ngạc của vị ông già lớn tuổi ấy.

“Cậu ta muốn làm gì? Cho dù có yêu đan Nguyệt Linh thú nhiều như vậy nhưng cứ nuốt vào như vậy cũng không thấm vào đâu!”

“Àm ăm!”

Hai mươi viên yêu đan này vào cơ thể rồi lập tức bị Đại Đế lục hút hết, biến thành một linh lực đáng sợ, đánh tan màng ngăn cách hậu kỳ tiên thiên đó.

“Không đủ!”

Lát sau, ánh mắt Thanh Lâm lóe sáng, lấy hết tất cả nội đan Nguyệt Linh thú còn lại ra!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ngàn luồng sáng đổ

“Nhiều vậy à?”

Ông già lớn tuổi ấy mờ hần mắt ra, chỉ thấy trên bậc thứ chín mươi hai ở trước mặt Thanh Lâm chỉ chít trái đầy cả một tầng, đều là yêu đan Nguyệt Linh thú.

“Thằng nhãi ranh này, Nguyệt Linh thú có thù oán với cậu ta hay sao ấy? Hèn gì cháu ta dạo này đi Đông sơn, hầu như không tìm thấy Nguyệt Linh thú, thì ra đều bị tên tiểu tử này giết sạch!”

Ông già lớn tuổi trừng mắt há hốc miệng, vừa giận vừa thấy buồn cười, thấy Thanh Lâm lại lấy một viên yêu đan ra định nuốt vào, chợt ho nhẹ một tiếng, nói: “Thằng ranh này, yêu đan không phải để nguoi dùng như vậy.”

Thanh Lâm chợt dừng lại, ngược đầu nhìn sang, chỉ thấy ở trên mấy bậc đài cuối cùng đều là những làn sương trắng xóa mờ mờ, hoàn toàn không thấy là ai đang nói chuyện.

Nơi khác cũng như vậy, nhưng hễ bước lên bậc đá thì chỉ nhìn thấy được một màn sương, trừ phi đứng ở đằng xa nhìn mới có thể thấy hết tất cả mọi thứ.

“Hậu bối Thanh Lâm, bái kiến trưởng lão.”

Thanh Lâm cúi người chào lạy, dường như không nghe thấy lời nói của vị ông già lớn tuổi kia, lấy yêu đan ra, nuốt từng viên một.

“Cậu...”

Ông già lớn tuổi vừa tức giận vừa buồn cười, có ý muốn ngăn cản, nhưng lại cảm thấy kỳ lạ, nói cho cùng thì ban nãy Thanh Lâm nuốt nhiều yêu đan như thế cũng không thể xuất hiện điều gì dị thường.

“Hừ, đến lúc đó đau bụng thì đừng trách lão phu không nhắc nhở nguoi.” Ông già lớn tuổi hừ một tiếng, lại nhắm mắt lại.

Nhưng Thanh Lâm sau khi nuốt yêu đan, linh lực trong cơ thể càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng mạnh, thậm chí cậu ấy thấp thoáng cảm nhận được lớp màng ngăn cách tiên thiên kỳ sau kia, dưới sự công kích của linh lực, đã xuất hiện vết nứt.

Yêu đan nhanh chóng bị ít đi, song khi cậu nuốt luôn viên yêu đan cuối cùng, lớp màng ngăn cách vẫn còn đó.

Thanh Lâm cắn răng, âm thầm cảm thấy hối hận vì sao ban đầu không giết thêm mấy con Nguyệt Linh thú, trong lòng than vãn, ngay trong lúc đang muốn sử dụng ánh sáng đỏ để tiến lên thì tiếng nói của vị ông già lớn tuổi kia lại truyền đến.

“Tiểu tử, nguoi cũng ngoan cường đấy, mà thôi, nguoi với ông già lớn tuổi ta tính cách hợp nhau, hơn nữa chỉ là tiên thiên, lão phu giúp nguoi một tay, cũng không xem là phá lệ.”

“Gầm!”

Vừa dứt lời, bên tai Thanh Lâm liền xuất hiện một tiếng kêu lớn, tiếp đó, một ánh sáng trắng chợt phóng ra từ lớp sương trắng xóa kia, không hề để Thanh Lâm kịp mở miệng thì đã trực tiếp đi vào trong cơ thể cậu ấy.

Ánh sáng trắng đỏ đi vào trong cơ thể, lập tức hòa quyện cùng linh lực do những yêu đan kia hóa thành, như cùng nhau hợp thành một nắm đấm cực lớn, ầm một tiếng đánh vào lớp màng ngăn cách của hậu kỳ tiên thiên.

“Rắc!”

Nắm đấm ấy lập tức khiến cơ thể Thanh Lâm phát ra một tiếng rắc, như xương bị vỡ vụn vậy, nhưng chỉ có Thanh Lâm mới biết rằng, đây không phải phát ra từ trong cơ thể mà là một âm thanh vô hình, là âm thanh của lớp màng ngăn cách hậu kỳ tiên thiên ấy khi bị phá vỡ phát ra.

Đột phá!

Ngay trong giây phút đột phá, ánh sáng kia trực tiếp hóa thành linh khí, giống như linh khí sản sinh ra từ yêu đan vậy, hòa tan vào trong cơ thể của Thanh Lâm.

Vốn với linh lực của những yêu đan này, dù là đột phá rồi, hô hấp cũng sẽ bị rối loạn, không thể không chế một cách dễ dàng, nhưng dưới sự hòa tan của ánh sáng trắng này, linh cơ của hậu kỳ tiên thiên lập tức được ổn định.

“Đây là thuộc tính nguyên lực gì thế?” Thanh Lâm phấn khởi, đồng thời cũng cảm thấy kinh ngạc.

Như lời của Đế Linh kia nói, thuộc tính nguyên lực đều có ánh sáng, nhưng cậu ta chưa từng nghe nói, lại có thuộc tính nguyên lực của ánh sáng trắng.

“Đa tạ tiền bối.”

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, lại cúi người chấp tay, lần này là thật lòng...

Ông già lớn tuổi ấy không trả lời, tựa như hồi nãy không phải ông ra tay giúp đỡ vậy.

Lúc này, đứng trên bậc thứ chín mươi một, sức ép đó lập tức giảm đi rất nhiều, nhưng không phải thực sự là sức ép đã giảm đi mà là cơ thể của Thanh Lâm đã mạnh lên, sức chịu đựng tăng lên gấp mấy lần.

Cậu không hề do dự, cứ bước tiếp từng bước, ánh mắt nhìn xuyên qua màn sương, cuối cùng, dưới ánh mắt mỉm cười của vị ông già lớn tuổi ấy, đứng trên bậc thứ một trăm!

“Ngươi tên Thanh Lâm?” Ông già lớn tuổi hơi ngược mắt lên, nhìn Thanh Lâm.

Không cần đợi Thanh Lâm mở miệng, ông liền quơ tay, lấy ra một cái Ngọc Giản, nói với Thanh Lâm “Nếu đã thông qua vòng khảo hạch đầu tiên thì tiến hành thi vòng thứ hai đi.”

“Đây là Ngọc Giản đan dược, dùng để kiểm tra thiên phú Đan đạo, không có là thấp nhất, trắng là thứ hai, đỏ là hạng thượng đẳng, xanh là tuyệt phẩm, nếu như ngươi chỉ là không có thì sẽ không thông qua được khảo hạch, nếu là trắng thì miễn cưỡng có thể thông qua, nhưng còn phải sàng lọc đệ tử Đan đạo. Nếu là đỏ thì trực tiếp trở thành đệ tử Đan đạo đẳng ngoài.”

Nói đến đây, ông già lớn tuổi nhìn Thanh Lâm cười, nói: “Lão phu sẽ nhận ngươi làm đệ tử truyền thụ trực tiếp.”

Trên thực tế, ông ta đều nói vậy với tất cả những ai tham gia khảo hạch, nhưng trong vô số năm nay, đừng nói là xanh, e rằng đỏ cũng chỉ có vài người, trắng khá nhiều, nhưng cũng là một người trong số trăm người, cơ bản, đa số đều là không có.

Không có, đồng nghĩa với việc không có thiên phú về Đan đạo.

Đan đạo không giống với Võ đạo, Võ đạo thì phạm là có đầy đủ hai chân, có đan điền thì đều có thể tu luyện được, chỉ là có mạnh có yếu mà thôi.

Nhưng Đan đạo thì thực sự cần có thiên phú, nếu không có thiên phú, e rằng cho bạn một trăm ngàn linh dược thượng đẳng thì cũng không luyện ra được một viên Đan dược.

Đối với tu sĩ mà nói, Đan sư so với tu sĩ thì quả là lấy một so với ngàn, điều đó đã hình thành nên địa vị cao quý của Đan sư, xét cho cùng, tu sĩ cần đan dược mà đan dược lại do Đan sư luyện ra.

Vậy Tôn Lập là Đan sư nhưng chỉ là ở trong Thiên Bình tông, Đan sư trắng thấp nhất, hơn nữa e rằng trong số Đan sư trắng cũng không phải là mạnh, chỉ là hạng ba mà thôi.

Đương nhiên, tu sĩ và Đan sư không có mâu thuẫn xung đột, Đan sư đồng thời cũng có thể là tu sĩ, và trong số tu sĩ, có rất ít người có thể trở thành Đan sư.

Thanh Lâm từng nghe đám người Bằng Liên Trùng nói, Đan sư của Thiên Bình tông này, chia ra trắng, đỏ, xanh, mỗi bậc lại chia thành ba hạng, hạng một cao nhất, hạng ba thấp nhất.

Cậu cũng biết rằng, thiên phú Đan đạo không hề dễ dàng, vì vậy khi nghe ông già lớn tuổi nói vậy, không khỏi tỏ ra vẻ mặt kỳ lạ.

“Khụ khụ, dù không thể trở thành xanh, đỏ cũng không tồi.” Thấy Thanh Lâm nhìn mình, ông già lớn tuổi ho một tiếng.

“Nhìn cái gì nhìn? Thanh Lâm bé bỏng, nếu ngươi chỉ là trắng, có tin là lão phu ta sẽ thu lại ánh sáng hồi nãy không? Mau đặt tay lên!” Ông già lớn tuổi nghiêm khắc.

“Chuyện thiên phú, đâu phải do ta quyết định...”

Thanh Lâm nói nhỏ một tiếng, đặt tay lên Ngọc Giản đó.

Tay cậu mới vừa chạm vào Ngọc Giản thì trên đó liền xuất hiện một luồng ánh sáng, mặc dù có thể thấy bằng mắt nhưng không có màu gì.

“Không có?” Ông già lớn tuổi hơi nhếch mép, trừng mắt nhìn Thanh Lâm, nói:

“Mặc dù trong số người không có ngươi cũng đã rất nổi bật nhưng xét cho cùng cũng chỉ là không có, ngươi không...”

Chưa nói hết câu, trong ánh sáng của không có ấy có một tia sáng trắng xuất hiện.

Ông già lớn tuổi ngẩng người, chỉ thấy tia sáng trắng đó nhanh chóng khuếch tán ra, trong nháy mắt từ một tia sáng biến thành mười tia sáng, như một cái cột ánh sáng, phản chiếu trong Ngọc Giản.

“Quả là lão phu đã nhìn sai rồi, cũng không tồi, mười tia sáng trắng...” Ông già lớn tuổi mỉm cười, lắm bầm.

Thanh Lâm bĩu môi, nghĩ thầm ông già này trở mặt nhanh thật, trong lúc đang muốn rút tay về, trên trên Ngọc Giản ấy bỗng xuất hiện một tia sáng đỏ!

Ánh sáng đỏ này không chỉ có một tia mà là cả ngàn tia, chiếu rọi khắp nơi, phát ra từ trong cái Ngọc Giản ấy, bao vây hết cả bậc đài của đệ tử ghi danh!

“Ngàn tia ánh sáng đỏ!” Ông già lớn tuổi mở to mắt, không thể ngờ tới.

Ngay trong lúc này, tất cả các đệ tử đang khảo hạch trên bốn cái thạch đài khác đều chột quay ngẩng đầu nhìn Thanh Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Vạn luồng sáng xanh

Hàng ngàn luồng ánh sáng màu đỏ xuất bên phía chân trời hình thành màu ráng hồng, từ phía trên Ngọc Giản bắn ra, xuyên qua hư không, dường như muốn phá nát bầu trời xanh này!

Giờ khắc này, cho dù là đệ tử của Thiên Bình tông hoặc là những trưởng lão kia, đều lộ ra vẻ khiếp sợ, mà ngay cả chương giáo Trần Đông Vân của Thiên Bình tông, cũng đang mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt bất ngờ.

“Từ xưa đến nay, Thiên Bình tông ta Đan đạo nhất mạch, ánh sáng màu đỏ tuy là cấp cao, so ánh sáng màu xanh lại kém hơn một bậc, nhưng chưa hề xuất hiện hàng ngàn tia ánh sáng đỏ như vậy bao giờ!”

Trần Đông Vân tự thì thầm, trên mặt lộ ra dáng tươi cười: “Đan đạo nhất mạch, sắp có thêm thiên tài rồi...”

“Là ai?”

“Ai lại làm ra hàng ngàn tia sáng màu đỏ, hơn nữa... chỉ là một người tới ghi danh làm đệ tử!”

“Ngàn tia sáng đỏ này, không biết có thể so sánh với tia sáng xanh hay không, nhưng ngay trong những Đan sư cấp đỏ cũng chưa từng xuất hiện ngàn luồng như vậy!”

Ngay lúc này trong Thiên Bình tông vang đầy tiếng xôn xao, tất cả mọi người đều biết, thiên phú về Đan đạo này, tuy nói sau này có thể cố gắng học được, nhưng khả năng bẩm sinh là quan trọng nhất, không phải kẻ nào cũng có thể dùng đủ loại thủ đoạn là có thể đạt được mà phải là bẩm sinh, giống như vận mệnh của một người ra sao đều do trời quyết định.

Trong mắt của bọn hắn có một màn sương trắng dày đặc bao phủ lấy, nhìn không rõ rốt cuộc là ai đang làm ra ngàn luồng sáng đỏ, nhưng cũng không che giấu được sự bất ngờ.

Có thể tạo ra ánh sáng màu đỏ như thế, ngày sau chắc chắn trở thành Đan sư cấp đỏ, tư chất bẩm sinh này, cho dù là những đệ tử cốt lõi kia, nếu nhìn thấy cũng muốn tự thấy mặt mặt.

Bọn người Bàn Liên Trùng giờ phút này đã ra khỏi bậc thang, bọn hắn cũng không nghĩ tới là Thanh Lâm là người làm ra ánh sáng đỏ đó, nhưng có thể chứng kiến được ngay giờ phút trên bậc đá ghi danh, cách đó một trăm bậc chỉ có Thanh Lâm là đứng thẳng!

“Là Thanh Lâm, nhất định là Thanh Lâm!”

Bàn Liên Trùng trên mặt lộ ra vẻ kích động, bọn người Vũ Phong cũng giống như thế, thậm chí còn muốn phát ra tiếng cười to.

“Không thể ngờ được, không thể ngờ được! Thanh Lâm lại có thiên phú về Đan đạo như thế này, sau này nhất định có thể trở thành Đan sư cấp đỏ, so với đệ tử cốt lõi còn lớn mạnh hơn nhiều, nếu sau này những đệ tử chính thức nhìn thấy hắn, ai còn dám như lúc trước, nói với hắn những lời lẽ cay độc? Ai nhìn thấy hắn mà không cung kính xưng hô một tiếng Thanh Lâm đại sư?”

“Hi vọng hắn không quên chúng ta...”

Ngoài kích động cùng hưng phấn, trong lòng bọn Vũ Phong cũng có chút lo lắng.

Mà giờ khắc này, ở phía trên một trăm cái bậc thang, người thu hút mọi ánh nhìn chính là Thanh Lâm, cũng là chính là Chiếu Miệng Nhỏ sau khi lớn lên, thật sự có chút không thể tin được.

Mấy thứ liên quan đến thiên phú khó có thể nói rõ, hắn cũng không nghĩ tới, chính mình vậy mà có thể tạo ra ánh sáng màu đỏ, dựa theo vị lớn tuổi này nói, màu trắng đã là rất tốt rồi, màu đỏ thì là một trường hợp cực kỳ hiếm có.

“Ha ha ha, ánh sáng màu đỏ, cả ngàn luồng ánh sáng màu đỏ!”

Vị người cao tuổi kia đứng trước mặt Thanh Lâm, sững sờ hồi lâu, cười lớn ra tiếng: “Thiên Bình tông ta từ trước tới nay, ánh sáng màu đỏ không phải là không có, dựa theo tính toán thì ba năm xuất hiện một lần, cũng chừng tám trăm người thôi, người có khả năng tạo ra ngàn luồng sáng đỏ như thế này là chưa từng có!”

Lão nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, làm như là đang nhìn một món bảo vật: “Chỉ dựa vào việc này, người đã đủ tư cách trở thành đệ tử của lão phu!”

Thanh Lâm hai má đỏ lên, từ lúc vào Thiên Bình tông, hẳn chưa bao giờ được người khác khen ngợi như thế, không khỏi có chút ngại ngùng.

“Ngàn luồng ánh sáng đỏ đã đột phá cực hạn của Đan sư cấp đỏ, nếu như sau này ngươi được dạy dỗ kỹ thì rất có khả năng đột phá thành cấp xanh, nếu như ngươi làm đệ tử của lão phu, lão phu...”

Lời còn chưa dứt, con ngươi của ông lão này đột nhiên co rút lại, hô hấp của lão ta cũng dừng lại ngay!

Chỉ thấy Ngọc Giản ở trên cao kia, đang trong lúc đỏ bừng như lửa, bỗng nhiên xuất hiện một luồng sáng màu xanh!

Luồng sáng màu xanh nhanh chóng lan tràn, trong nháy mắt, liền hóa thành một cây cột sáng cực lớn, sau khi cột sáng ấy xuất hiện, bỗng nhiên nổ bùng ra, phát ra hàng vạn luồng ánh sáng màu xanh!

Vạn luồng ánh sáng màu xanh đỏ trong chốc lát liền thay thế cho màu đỏ bừng lúc trước, làm toàn bộ bầu trời Thiên Bình tông đều trở thành màu xanh, từ xa nhìn lại, như là một mảnh mây mù màu xanh bao phủ phía chân trời.

Ngay thời khắc này, toàn bộ Thiên Bình tông đều yên tĩnh lạ thường, sau đó một lát, khung cảnh yên tĩnh liền bị đánh vỡ, tiếng bàn tán xôn xao vang khắp trời!

“Màu xanh! Là màu xanh kia!”

“Vạn luồng ánh sáng màu xanh, điều này sao có thể xảy ra được chứ!”

“Rốt cuộc là người phương nào? Rốt cuộc là loại thiên phú gì, sao có thể làm ra vạn luồng ánh sáng màu xanh như thế này? Cho dù là Đan tôn đã từng được khảo hạch nhưng cũng không có kinh người như vậy!”

“Tình huống như thế này, như hiện tượng kỳ lạ của trời đất, ngày sau chắc chắn trở thành Đan sư cấp xanh, thậm chí có khả năng đạt được tới bậc nhất, chế ra được ba loại thần đan mà từ xưa giờ Thiên Bình tông ta chưa ai làm được!”

Âm thanh xôn xao chấn động cả đất trời, hóa thành từng đợt sóng âm trải khắp toàn bộ Thiên Bình tông.

Cũng là tại thời khắc này, Đan đạo nhất mạch nằm trong khu vực Đan vực của Thiên Bình tông bỗng có một khuôn mặt trung niên, khoanh chân mà ngồi, bỗng nhiên mở mắt ra!

Trong tích tắc người đó mở mắt, trên không trung xuất hiện hàng vạn tia sấm sét giao thoa nhau, bốn phương tám hướng, trong phạm vi hơn mười dặm tràn ngập mùi hương của một loại đan.

“Vạn luồng ánh sáng màu xanh...”

Người đàn ông trung niên nhìn về phía xa xa, ánh mắt như điện, giống như có thể xuyên qua không gian, nhìn xuyên bầu trời.

“Ánh sáng đỏ hóa thành ngàn, ánh sáng xanh thành vạn, hiện tượng dị thường xuất hiện, hóa tinh thành đan!”

“Hẳn là kẻ này là kẻ được tính toán bởi Đan thần, là người có thể hóa tinh thành đan...”

Hắn đứng dậy, vung tay lên, mây mù lập tức cuộn cuộn kéo đến che kín cả bầu trời, cuối cùng nhất hóa thành Ngọc Giản, rơi vào trong tay.

Hắn than nhẹ một cách chần chờ, đem Ngọc Giản thu lại, khoanh chân ngồi xuống lần nữa.

.....

Đúng vào lúc Đan tôn mở mắt, toàn bộ Đan vực đều bị chấn động, toàn bộ đệ tử Đan đạo nhất mạch đều cấp tốc đi về phía sân võ, bọn hắn muốn xem xem rốt cuộc là người phương nào có thể có được khả năng như thế.

Đối với đệ tử Võ đạo mà nói, Đan đạo nhất mạch có thể biết được đây là một loại cảm giác gì, ngay giờ phút này xuất hiện loại thiên phú này, khí tức của bọn hắn thậm chí đều bắt đầu hỗn loạn, bọn họ tưởng chừng như sinh ra e ngại với thiên phú Đan đạo, không dám đối đãi với hắn như lúc trước nữa.

Cùng lúc lão già trước mặt Thanh Lâm cảm thấy cuống họng khát khô, trợn mắt há hốc mồm, thật lâu không nói nên lời.

Lão cho rằng ngàn luồng ánh sáng đỏ đã là cực hạn của Thanh Lâm rồi, dù là vậy, nhưng chưa từng có người nào có thể đạt tới.

Nhưng hôm nay, ánh sáng đỏ sớm đã biến mất, nhưng theo sát nó, là ánh sáng màu xanh, là vạn luồng ánh sáng màu xanh!

Hắn không cách nào tưởng tượng được đây rốt cuộc là đại diện cho tư chất gì, bởi vì tư chất thật sự là khó có thể nói rõ.

Chỉ là dựa theo kinh nghiệm thì dựa vào khả năng trời cho của Thanh Lâm, nếu như được bồi dưỡng nhiều hơn, nhất định sẽ trở thành Đan sư cấp xanh, hơn nữa có thể là bậc nhất, thậm chí có thể đạt tới địa vị bằng với Đan tôn!

“Già rồi, ta già rồi...”

Ông lão hung hăng dụi dụi con mắt, lẩm bẩm nói: “Đúng, nhất định là ta già rồi, hoa mắt rồi, nhìn lầm rồi...”

Nhưng khi hấn trọn mắt lần nữa, ánh sáng màu xanh dù chỉ một chút cũng không hề biến mất, hơn nữa ngày càng dày đặc.

“Cái này...”

So với những người khác mà nói, Thanh Lâm lại càng thêm bất ngờ không thể tin được.

Cái này là khả năng là trời cho của mình, không giống với Võ đạo, hẳn biết năng lực trời cho đối với Đan sư cực kì quan trọng, trước kia thậm chí chính bản thân hắn cũng không hề ôm hy vọng về thiên phú Đan sư của mình, căn bản là hắn không hề muốn trở thành Đan sư.

Loại cảm giác vào lúc này giống như là cái cảm giác không có nhà để về, đang sắp chết đói tới nơi, bỗng nhiên gặp một ngọn núi vàng xài cả đời cũng không hết, hơn nữa còn có người nói cho hắn biết, cái này sẽ là của ngươi, không ai có thể đoạt được nữa!

Đây chính là chiếc bánh từ trên trời rớt xuống!

Giờ phút này bên trong lòng Thanh Lâm là loại cảm giác này.

“Tiền bối, ta...”

Thanh Lâm đang muốn mở miệng, bỗng nhiên gương mặt biến đổi, Ngọc Giản phía trên kia lần nữa có thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hiện tượng kỳ lạ động trời!

“Ông...”

Ngọc Giản biến hóa đến mức trời đất biến chuyển, chấn động trời xanh, làm cho tất cả cao thủ của toàn bộ Đông Minh Tỉnh phải chú ý!

Ánh sáng màu xanh hoàn toàn bị bao trùm, một luồng ánh vàng sáng chói mắt không cách nào dùng lời nói hình dung được, trong đôi ngươi đang trừng lớn của Thanh Lâm, trong tinh thần của ông già lớn tuổi thiếu chút nữa kia, bùng phát ầm ầm!

Bạo phát này không phải ánh sáng màu đỏ bên chân trời, cũng không là ánh sáng màu xanh tràn ngập Thiên Bình tông mà là một loại có thể bao phủ cả trời đất, bao trùm toàn bộ Đông Minh Tỉnh!

Giống như mặt trời mọc lên, chỉ trong nháy mắt ánh sáng vàng kim này liền bao trọn toàn bộ Thiên Bình tông, hoàn toàn bao phủ toàn bộ Đông Minh Tỉnh!

Ở bên trong Thiên Bình tông, các đệ tử cũng đã dừng lại khảo hạch, trên Đông Minh Tỉnh, vô số cao thủ đều mờ mắt ra, tất cả bọn họ đều nhìn chăm chăm vào chỗ phát ra luồng ánh sáng tràn ngập phía chân trời kia, tưởng chừng như màu vàng chói của ánh mặt trời, trên mặt là sự kinh ngạc!

“Không thể nào! Điều đó không thể nào!”

Ông lão kia dừng lại một lát, không nói nhiều liền quay người phía xa xa mà đi.

“Tiền bối, ngài không phải muốn nhận ta làm đệ tử sao?” Thanh Lâm vội vàng hô to.

“Thu cái rắm! Cái loại yêu nghiệt như ngươi, lão phu có thu cũng không dạy nổi!” Giọng nói của ông lão truyền đến ở phía xa.

Lão rất ngạc nhiên, trong ngạc nhiên còn pha chút sợ hãi, hết thấy mọi chuyện đang diễn ra, đã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của lão, thậm chí vượt ra khỏi tưởng tượng của lão.

Lão tự nhận cả đời này đã trải qua không ít chuyện, xem qua không ít những chuyện làm cho người ta rung động, nhưng chuyện hôm nay, hoàn toàn vượt ra khỏi khả năng chịu đựng của lão, lão thậm chí đều cho rằng, Thanh Lâm, căn bản không phải là con người!

Nhìn ông lão rời đi như chạy trốn, Thanh Lâm trừng to mắt, có chút không biết phải làm thế nào mới phải.

Cũng đúng lúc này, ánh vàng kim kia bỗng nhiên co rút lại với tốc độ cực nhanh, trong chớp lát toàn bộ liền dừng lại sau lưng của Thanh Lâm, tạo thành một mặt trời cực lớn!

Đây không phải là mặt trời thật, nhưng nó chói mắt, đáng sợ hơn cả mặt trời.

Thanh Lâm không nhìn thấy người khác đang nhìn chăm chăm vào mình, nhưng lại có thể cảm giác được đang có hàng ngàn ánh mắt ghim vào người cậu như kim đâm, làm cho cậu cực kì không được tự nhiên.

Cậu xoay người lại, nhìn mặt trời vàng kim kia, như có gì đó làm cậu xòe bàn tay ra.

Mặt trời vàng kim kia lập tức co rút lại, toàn bộ chuyển vào chính giữa lòng bàn tay của Thanh Lâm, sau đó hoàn toàn biến mất.

“Cái này là Mặt trời của ta sao...” Thanh Lâm thì thảo tự nói.

“Kim Dương Chí Tôn Viêm!”

Một giọng nói bỗng nhiên truyền đến, Thanh Lâm hoảng hốt lùi lại mấy bước, xoay người lại, liền thấy cách mình không xa, có một người đàn ông trung niên đang đứng.

Người đàn ông trung niên này xuất hiện cực kỳ đột ngột, Thanh Lâm không hề phát giác.

“Lão phu là Chu Văn Hải, ngươi không cần sợ hãi.” Người đàn ông trung niên cười cười, lộ ra ý tốt.

“Văn bối Thanh Lâm, bái kiến tiền bối.” Thanh Lâm vội vàng hành lễ.

“Không cần hành lễ, từ nay về sau, ngươi sẽ là đệ tử truyền thừa của lão phu, ngoại trừ Chương giáo của Thiên Bình tông - Trần Đông Vân, ngươi nhìn thấy bất kỳ kẻ nào cũng không cần phải hành lễ!” Lời nói của Chu Văn Hải cực kỳ bình tĩnh, nhưng lại không thể giấu được khí phách cao quý.

Thanh Lâm hoàn toàn sửng sốt, trong lòng đang cực kì cẩn trọng, mở miệng hỏi: “Tiền bối là...”

“Ha ha, lại quên rồi, ngươi có lẽ không biết tục danh của lão phu rồi, dù sao toàn bộ mọi người ở trong tông đều gọi ta là... Đan tôn.” Chu Văn Hải cười nói.

“Đan tôn!”

Con ngươi của Thanh Lâm không ngừng co rút, trong lòng đột nhiên nổi lên những con sóng dữ dội!

Trong Thiên Bình tông này, có lẽ có người chưa nghe nói qua Chương giáo, nhưng tuyệt đối không có người không biết Đan tôn!

Ông không phải là Chương giáo của Thiên Bình tông, nhưng ở trong lòng của tất cả mọi người đều chiếm địa vị vô cùng lớn, vượt xa Trần Đông Vân, có thể nói là Đan tôn đã trở thành thần trong truyền thuyết.

Tất nhiên Thanh Lâm đã từng nghe qua bọn người Bàn Liên Trùng nói qua về danh tiếng của Đan tôn, đến nay cậu vẫn còn nhớ rõ, khi mọi người nói đến Đan tôn thì trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt cực kì cung kính.

Danh tiếng của Đan tôn, không chỉ là tại Thiên Bình tông này mà là tại toàn bộ cảnh vực Đông Thiên, nổi tiếng khắp thiên hạ.

Bởi vì cao thủ mà ông bồi dưỡng ra thật sự là rất nhiều...

Cũng vì sau khi những cao thủ đó gia nhập vào những thế lực khác nhau, tạo thành một mạng lưới quan hệ cực kì rộng lớn, nói cho quá thì chỉ một mình Đan tôn cũng có thể so với một cái tông môn!

Đây chính là Đan tôn, không người nào dám có gan giả mạo, cho dù điều đó chỉ là xuất phát từ lòng tôn kính, cũng sẽ không ai làm thế.

Giống như đã sớm dự liệu được Thanh Lâm sẽ lộ ra biểu cảm như thế này, Đan tôn lắc đầu cười cười, nói: “Mặt trời vừa rồi mà ngươi thu được là do thiên phú của ngươi hóa thành, tên là ‘Kim Dương Chí Tôn Viêm’ có thể luyện đan, càng có thể chiến đấu! Lửa này là báu vật quý nhất của đất trời, không cách nào đạt được, chỉ có người như ngươi mới có được, trời sinh đã có.”

“Tiền bối, khả năng của ta đây là thiên phú về Đan đạo sao?” Thanh Lâm chân chờ một chút, mở miệng hỏi.

“Ha ha, đừng nghi ngờ như thế làm gì, thiên phú này của ngươi, lão phu cũng không so bằng đâu!” Đan tôn cười lớn một tiếng, cực kỳ thoải mái.

Ông kích động hơn bất kì ai trong Thiên Bình tông, chỉ có ông mới biết được chuyện mà Đan thần tính ra được, cậu chính là Đan đạo nhất mạch, chờ đợi ngày này đã quá lâu rồi...

“Cầm lấy tấm lệnh bài này, từ nay về sau, ngươi sẽ là đệ tử thứ hai của ta!”

Bàn tay của Đan tôn vung lên, lập tức có một tấm lệnh bài màu vàng kim hiển hiện lên ở trước mặt Thanh Lâm, ở trên có khắc lấy một chữ “tôn” rất to!

Thanh Lâm vội vàng tiếp nhận, trân trọng cất giấu trong túi trữ vật.

“Người tự nhiên xuất hiện một cách đột ngột như vậy, lão phu cũng không có chuẩn bị gì cả, ba món này xem như lão phu đưa cho ngươi làm lễ vật gặp mặt.”

Vừa nói hết câu, Đan tôn phát tay lần nữa đánh ra một luồng ánh sáng, trong đó có một cái túi đựng đồ, ba món đồ mà Đan tôn nhắc đều nằm trong đó.

Thanh Lâm cũng không khách khí, hưng phấn tiếp nhận, đồ vật mà người có cấp bậc như vậy tặng cho thì tất nhiên là cực kỳ trân quý.

Thấy vậy, Đan tôn mỉm cười, càng xem Thanh Lâm càng cảm thấy mãn nguyện, vừa cười vừa nói: “Nếu như đã trở thành người của Đan đạo nhất mạch, vậy thì cửa ải thứ ba gì đó, ngươi cũng không cần phải tham gia nữa.”

Thanh Lâm do dự một chút, gật nhẹ đầu.

“Được rồi, ngươi hãy trở lại thu dọn đồ một chút, ba ngày sau, tự nhiên sẽ có người tới đón ngươi tới Đan vực.”

Vừa nói dứt câu, bóng người của Đan tôn đã trở nên hư ảo, sau một lát, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của Thanh Lâm.

Hết thấy đều giống như là một giấc mộng ảo, Thanh Lâm giờ phút này trong lòng còn có chút cảm giác không thể nào tin được, sau một lát, cậu hít thở sâu, men theo trăm bậc thang kia đi xuống.

Trên đường đi gặp không ít người vẫn còn kiên trì ghi danh đệ tử, lúc mà bọn họ thấy Thanh Lâm, tất cả đều âm thầm suy đoán cái hiện tượng kì lạ có phải người này làm ra hay không.

Ánh sáng vàng kim kia cực kì chói mắt, khiến cho mọi người tưởng chừng như không thấy gì, mặc dù là đứng bên ngoài giới, cũng không thể nhìn thấy là Thanh Lâm làm nên, nếu mà nói ai thực sự biết được thì ngoại trừ Trần Đông Vân cùng cái ông lão vừa chạy trốn trời chết kia, ngoại trừ những người kỳ dị bên trong Thiên Bình tông thì cũng chỉ có mấy người Bàn Liên Trùng.

Hiện tượng kỳ lạ biến mất, tất cả mọi người khôi phục lại như bình thường nên khảo hạch thì khảo hạch, nên tu luyện thì tu luyện, nhưng sự bất ngờ rất lâu cũng không thể tiêu tan.

Trước bậc thang ghi danh, nhìn Thanh Lâm đang đi xuống, bọn người Bàn Liên Trùng vội vàng chạy tới, rất muốn hỏi nhưng cũng biết nơi đây không nên nói nhiều nên cố nén lại cùng Thanh Lâm về trong nhà bếp.

“Ta biết bây giờ các ngươi muốn hỏi cái gì, người lúc nãy, chính là ta.” Vừa về tới nhà bếp, Thanh Lâm liền mở miệng cười tươi.

“Quả nhiên là ngươi...”

“Trời ạ, là vạn luồng ánh sáng màu xanh đỏ, cuối cùng còn có ánh vàng kim bao phủ cả trời đất nữa, Thanh Lâm, ngươi đây rốt cuộc là hạng thiên phú gì vậy chứ?” Bọn người Bàn Liên Trùng hít một luồng khí lạnh.

“Ta cũng không biết.” Thanh Lâm cười lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lần đầu đến đan vực

Thời gian thấm thoát trôi qua, trong nháy mắt, ba ngày đã qua.

Trong khoảng thời gian ba ngày này, bọn người Bàn Liên Trùng đều lộ ra sự hámm mộ và hưng phấn, cho đến ngày hôm nay trước khi đi, lại thấy không nổi.

“Ta sẽ trở lại gặp các ngươi mà.” Thanh Lâm thu dọn hành lý của mình, nhẹ giọng nói.

“Nhất định phải trở về đó, tất cả bọn ta còn trông cậy vào ngươi đưa bọn ta thăng trời đó!” Bàn Liên Trùng kéo khóe miệng một cái.

Thanh Lâm lắc đầu cười ra tiếng, cậu biết rằng những người này không phải là người xấu, cũng không phải bởi vì nguyên nhân bây giờ cậu mạnh mà là vì trước kia bọn họ đều bị áp bức, khiến cho họ cảm thấy ám ảnh nên lúc trước khi mình mới vào tông mới ăn hiếp mình như vậy thôi.

Đang muốn nói cái gì đó, nhưng xa xa lại bay tới một luồng ánh sáng, đưa con mắt nhìn lên thì chỉ thấy trên bầu trời một màu tím, hào quang chói mắt, trên đó có một người đàn ông đang đứng, tóc dài bay phấp phới, hai tay chấp đằng sau, rất có khí phái của một tông sư.

“Là La đại sư!” Con mắt Bàn Liên Trùng co lại.

Người đàn ông này tên là La Thành, chính là Đan sư Đan đạo nhất mạch khá nổi tiếng, nghe nói đã đạt đến Hồng phẩm cấp hai, tư cách này đối với Đan đạo nhất mạch thì xem như là một tầng tương đối cao, so với tên Tôn Lập kia mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, cho dù là đệ tử nòng cốt có gặp mặt thì cũng phải cung kính xưng hô một tiếng “La Đan sư”, Bàng Liên Trùng tới đây ba năm, tất nhiên là hiểu.

“Đệ tử bái kiến La đại sư!” Bọn người Bàng Liên Trùng liền vội vàng khom người, lộ ra thái độ cung kính.

Người đàn ông chân đạp trên kiếm bay, đứng trên bầu trời màu tím kia, hắn có một khuôn mặt trung niên, nhảy xuống mà như lá rụng, phong độ nhẹ nhàng.

La Thành gật đầu với Bàng Liên Trùng rồi sau đó khom người với Thanh Lâm: “Bái kiến tổ sư thúc.”

Thời điểm đang nói chuyện, hắn âm thầm dò xét, thật sự là khó mà tin được, một người làm việc bên trong phòng bếp, ngày thường là một người tạp vụ thấp hèn ở Thiên Bình tông lại có được thiên phú Đan đạo kinh người như thế.

“Tổ sư thúc?”

Rõ ràng Thanh Lâm có vẻ sốt một chút, có chút không biết nên nói như thế nào.

Lúc này bọn người Bàng Liên Trùng toàn thân run rẩy, Đan tôn chính là người đứng đầu Đan vực, mặc dù tính luôn Thanh Lâm cũng chỉ có hai người đệ tử, nhưng trong lòng của tất cả Đan sư, đều theo tông tổ dựa theo địa vị mà gọi, quả thực La Thành phải gọi Thanh Lâm một tiếng “tổ sư thúc”.

Nhưng mà, tuy nói như thế, nhưng La Thành là nhân vật lớn như thế nào, hắn lại chủ động mở miệng xưng hô như thế với một người làm việc trong nhà bếp, làm cho người khác nghe được không thể nào chấp nhận nổi.

“Ngài là đệ tử được Đan tôn đích thân thu nhận, dựa theo địa vị, đệ tử chắc chắn phải xưng hô ngài là tổ sư thúc.” La Thành thấy Thanh Lâm mở to miệng nhỏ, liền cười giải thích.

“Được rồi, về sau hay là người gọi ta Thanh Lâm đi, cái kiểu xưng hô kia không thích hợp cho lắm.” Thanh Lâm nói.

“Quy định thì không thể nào sửa, tổ sư thúc xin hãy nhận cho.”

La Thành lần nữa chấp tay nói: “Mấy ngày trước, Đan tôn cao quý đã giao cho đệ tử nhiệm vụ tới đón ngài về Đan vực, nếu như tổ sư thúc còn chưa thu dọn xong, đệ tử sẽ đợi ngài ở đây.”

“Ta đã thu dọn xong rồi, thu dọn xong rồi...”

Khóe miệng Thanh Lâm giật giật, tuy đối phương biểu lộ thái độ như thế nhưng cậu cũng tự mình hiểu lấy, cậu nào dám lại để cho một Đan sư Hồng phẩm đối mình ở đây được.

“Đợi ta ổn định ở Đan vực rồi sẽ lập tức quay về tìm các người.” Trầm ngâm một lát, Thanh Lâm nhìn về phía bọn người Bàng Liên Trùng.

“Bảo trọng!” Bàng Liên Trùng nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ có thể nói ra hai chữ này.

Theo La Thành bước lên thanh kiếm Từ Hồng, Thanh Lâm quay lại nhìn, chỉ thấy bóng hình của bọn người Bàng Liên Trùng ở trong mắt mình càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ lại...

Trước khi khảo hạch, Thanh Lâm cùng bọn người Bàng Liên Trùng bị đối xử tệt bạc như nhau, nhưng chỉ mới mấy ngày mà số phận của cậu liền thay đổi đột ngột, từ nay về sau, hai bên có chênh lệch rất lớn, như trời với đất.

Bốn phía có màn lửa sáng màu đỏ bảo vệ, rõ ràng thuộc tính nguyên lực của La Thành là thuộc tính kim, từ trên cao nhìn xuống đi, liền nhìn thấy rõ toàn bộ Võ đạo của Thiên Bình tông không sót một thứ gì.

Loại cảm giác này, so với lúc đứng trên một trăm bậc thang lại càng thêm mệnh mông rộng lớn, thậm chí Thanh Lâm cảm thấy, tuy mình nhỏ bé, nhưng giờ phút này có thể đứng ở trên không trung, quan sát xuống dưới, giống như có thể điều khiển cả trời đất, rong ruổi trong trời xanh.

Thiên Bình tông thật lớn, điều này Thanh Lâm đã biết rõ, nhưng giờ phút này mới thực sự cảm nhận được.

Tốc độ bay này giống như tia chớp, nhưng vẫn phải đi hai canh giờ mới có thể nhìn thấy Đan vực.

So với khu vực của Võ đạo, hình như là vì ít người, đường đi vào Đan vực nhỏ hơn rất nhiều, ước chừng chỉ bằng một nửa.

Nhưng nhìn thấy được ngọn núi xuyên qua đám mây, bạt ngàn những ngọn cây to, những căn gác tinh xảo, nhưng... hình như không hề có một bóng người nào!

“Những căn gác này chính là nơi mà đệ tử Đan vực dùng để nghỉ ngơi vào thời gian rảnh rỗi, bọn họ đều có động phủ của mình, bình thường họ đều ở trong động phủ của mình để luyện đan.”

Không để cho Thanh Lâm đặt câu hỏi, La Thành vừa cười vừa nói: “Tuy nói luyện đan chiếm một phần lớn thời gian, nhưng tuy đệ tử Đan vực phải tu

luyện đan được, nhưng Võ đạo lại không hề kém hơn, đây cũng là lý do Đan sư bị người ta thổi phồng lên, nguyên nhân chủ yếu là do địa vị tôn quý.”

Thanh Lâm nhẹ gật đầu, đứng tại lúc này, cậu thấy được trên một cái đài cao ở phía dưới, đang có một ông lão đang đứng thẳng, phía trước đài cao mà lão đứng, rậm rạp chẳng chịt, đứng đầy ít nhất cũng phải mấy trăm bóng người, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt say mê, dường như đang lắng nghe cái gì đó.

“Ông lão kia là một gã Đan sư Bạch phẩm, đứng trước đài đều là được đồng, lúc này đang lắng nghe Đan sư kia giảng giải. Những loại đài cao này, Đan vực có hơn một ngàn cái, hầu như mỗi ngày đều có Đan sư giảng bài, nhưng phần lớn đều là Bạch phẩm, nếu có Hồng phẩm giảng giải thì chuông Đan vực sẽ kêu vang, số lượng được đồng lắng nghe sẽ nhanh chóng gia tăng, cấp ba thì có hơn ngàn, cấp hai thì có hơn vạn, cấp một thì có mấy vạn!”

Nói xong, trên mặt La Thành lộ ra vẻ thoải mái, cũng có chút tự hào.

Hắn tất nhiên có tư cách tự hào, bên trong Đan vực này Đan sư có không ít, có thể đạt Hồng phẩm cũng chỉ có rải rác mấy trăm, cấp hai thì lại càng thiếu thốn, mà giống như hắn chỉ có trăm người mà thôi.

Dù là toàn bộ cảnh vực Đông Thiên, Hồng phẩm cấp hai cũng không nhiều lắm, so với tu sĩ mà nói, quả thực là trong một vạn người không có một người.

“Ở đây có Đan sư Thanh phẩm giảng bài hay không?” Thanh Lâm đột nhiên hỏi.

La Thành lắc đầu cười cười: “Đan sư Thanh phẩm là mạnh nhất trong Đan vực này. Đừng nói là giảng bài, muốn nhìn cũng không thấy được bóng người của bọn họ. Đã đạt đến trình độ đó thì không chỉ là dựa vào thuật luyện đan, tu vi cũng phải đuổi kịp, bởi vì chỉ khi nào đạt được loại tu vi đó thì mới có thể luyện chế ra đan được cấp đó, lúc đó mới có thể thăng chức lên Thanh phẩm.”

Thanh Lâm bỗng hiểu ra được, xem ra những Đan sư Thanh phẩm ấy chắc cũng đã sống đến mấy ngàn năm, cả ngày bế quan, hầu như không hề ra ngoài.

“Đan vực có năm núi, chia làm Đông Nam Tây Bắc với Trung Sơn, Đan tôn ở trên Trung Sơn, theo lời yêu cầu của ngài ấy thì đệ tử sẽ đưa ngài đến một động phủ ở Đông Sơn.” La Thành nói.

Thanh Lâm lập tức nhủ mày: “Ngài ấy nhận ta làm đồ đệ, nhưng vì cái gì không cho ta ở tại Trung Sơn?”

“Sau này thì ngài sẽ biết được thôi.” La Thành cười nói.

Thanh kiểm Trường Hồng đáp xuống, một tòa động phủ cực kì to lớn xuất hiện trong mắt Thanh Lâm, cậu nhìn nhìn mọi nơi, không khác mấy động phủ bên cạnh.

Lúc này cậu bỗng nhiên đã hiểu ra được gì đó, trầm ngâm.

La Thành hai mắt sáng lên, bàn tay chém ra, một cái túi đựng đồ xuất hiện ở trước mặt Thanh Lâm.

“Tổ sư thúc, đây là thứ mà đệ tử Đan vực lúc mới vừa đến đều sử dụng, ngài cất giữ cẩn thận kỹ càng, nếu như không còn chuyện gì nữa, đệ tử xin đi trước.”

“Đợi một chút.”

Thanh Lâm đột nhiên hỏi: “Đan tôn có hai người đệ tử, vậy ngoài ta ra, một người khác là ai vậy?”

“Không dối tổ sư thúc, đại đệ tử của Đan tôn từ trước đến nay đều thần bí, đừng nói đệ tử, dù là Đan sư Hồng phẩm cấp một cũng không biết, thật sự không cách nào trả lời.” La Thành lộ ra sự bất đắc dĩ.

“Ta đã biết, người đi đi.” Thanh Lâm nhẹ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đan anh

Sau khi La Thành rời đi, Thanh Lâm trầm ngâm một lát rồi đi vào động phủ.

Động phủ này không có cửa, các động phủ khác ở bốn phía xung quanh cũng như thế, nhưng phần lớn đều có màn sáng ở bên ngoài, đủ loại màu sắc, tất nhiên là do thuộc tính nguyên lực gây nên, chứng minh rằng ở trong đó đang có người.

“Động phủ không cửa...” Thanh Lâm thì thầm một tiếng, khoanh chân ngồi ở trong đó.

Bàn tay của cậu vung lên, lập tức có ánh điện lập lòe từ trong cơ thể cậu bắt đầu phóng ra, hóa thành một màn sáng, trở thành cửa động.

“Cái này... là Đan tôn muốn mình thử luyện hay sao?”

Trong lúc Thanh Lâm đang trầm ngâm, bỗng nhớ ra gì đó liền đem túi trữ vật mà La Thành cho cậu mở ra, bên trong có một Ngọc Giản, một cái đỉnh thuốc, cùng với ba vạn linh thạch cấp thấp.

Lúc nhìn thấy được những linh thạch cấp thấp này, con mắt Thanh Lâm trừng lớn, phát sáng, hít vào một hơi thật sâu.

“Chuyện này La Thành đã từng nói qua, mỗi đệ tử Đan vực lúc mới đến đây, đều có một cái túi đựng đồ như vậy, những Đan sư này... Thật giàu có!”

Ánh mắt xẹt qua linh thạch, sau đó rơi vào đỉnh thuốc phía trên, Thanh Lâm tất nhiên hiểu, đây là đỉnh để cho mình luyện đan.

Vật này cũng không phải là quá hiếm thấy, huống hồ tất cả đệ tử Đan vực đều có, Thanh Lâm cũng không quan sát nó nhiều lắm, cuối cùng nhìn về phía Ngọc Giản.

Trong lòng chợt nghĩ gì đó, Thanh Lâm liền lộ ra vẻ mặt kì lạ.

Bên trong Ngọc Giản này, ghi chép thuộc tính cùng với dược tính và giống của một vạn loại thảo dược, còn có phương pháp luyện chế ba mươi loại đan dược khác.

Mà ở trong túi trữ vật mà Đan tôn cho cậu, cũng có một Ngọc Giản giống y như vậy, nhưng mà bản ghi chép thảo dược đó có tất cả trăm vạn loại mà số lượng đan dược luyện chế, cũng có tám ngàn!

“Cái Ngọc Giản này so với cái của Đan tôn cho ta chênh lệch quá xa...” Thanh Lâm nhếch miệng, nhưng cậu lại không biết, đối với những dược đồng mà nói thì những loại thuốc trong Ngọc Giản cũng là cực kỳ trân quý.

Dược đồng mặc dù ở Đan vực, nhưng không phải là đệ tử Đan vực.

Túi trữ vật mà Đan tôn cho Thanh Lâm có món đồ, Ngọc Giản là một loại những món đó, hai món đồ khác theo thứ tự là một lọ đan dược... một bộ Địa ma kỹ!

Hơn nữa, bộ Địa ma kỹ này còn là thượng phẩm!

Ma kỹ được chia làm ba phẩm, thượng, trung, hạ. Thượng phẩm là đỉnh cao nhất, huống hồ cái này lại là Địa ma kỹ, có thể thấy được Đan tôn là người hào phóng.

“Với bản lĩnh của Đan tôn, bán đại một viên thuốc cũng có thể có mười vạn, tám vạn linh thạch, cũng không biết cho ta một trăm tám mươi vạn để mình xài...” Thanh Lâm bĩu môi nói thầm nhỏ nhỏ.

Chuyện đó nếu là bị người khác nghe được, thậm chí bị đại đệ tử của Đan tôn nghe được, chắc chắn đem Thanh Lâm ăn tươi nuốt sống!

Lấy lọ thuốc ra, còn chưa mở ra thì đã có một mùi thuốc nồng đậm tràn ngập bay ra, Thanh Lâm hít một hơi, lập tức cảm thấy thoải mái, không khỏi lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Mở nắp bình ra, chỉ thấy ba viên đan dược rất tròn nằm ở trong đó, toàn thân nó màu đỏ, dường như có ánh sáng phát ra, thậm chí ở bên trong còn có luồng sáng màu đỏ, Thanh Lâm có thể nhìn thấy một bóng người mờ ảo mà mắt thường không thể nhìn thấy được ở trong đó, nhìn như một con người nhỏ.

“Đan anh (*)!”

Đang nháy mắt nhìn bóng người mờ ảo đó, con ngươi của Thanh Lâm co lại ngay, ngay lập tức hô hấp của cậu như bị đình trệ, bên trong đầu như bị nổ tung, nổi lên sóng lớn ầm ầm.

Đan dược cũng có phẩm cấp, nhưng không hiện ra rõ, theo hình dung của Đan sư là “Đan thể có mạch, trong mạch có linh, linh thể hóa anh, anh biến thành thần!”

Cái này tương đương với việc phân chia phẩm cấp của đan dược, Đan mạch, Đan linh, Đan anh, Đan thần!

Ba viên thuốc này đều là cấp bậc Đan anh, lấy đại một viên cũng đủ để chấn động cả toàn bộ cảnh vực Đông Thiên, mặc dù là Thanh Lâm cảm thấy Đan tôn keo kiệt cỡ nào, trong lòng vẫn cảm thấy nổi sóng.

Cậu hít một hơi, đem đan dược dẹp vào, sau nửa ngày trầm ngâm, cắn răng, trong mắt lộ ra tia quyết đoán, lấy chai thuốc ra một lần nữa, đổ một hạt ra, nuốt xuống.

“Đừng!”

Đan được đi vào trong cơ thể, giống như trong lòng biển sâu tự nhiên xuất hiện một vòng xoáy, khiến cho bên trong cơ thể của Thanh Lâm bị khoáy động.

Sự khoáy động này giống như là ngay lập tức muốn làm cho thân thể của cậu nổ tung, toàn thân của Thanh Lâm phồng lên, tâm thần chấn động, trán nổi lên gân xanh.

Đại Đế lục vận chuyển điên cuồng, dường như đạt đến mức xoay chuyển cao nhất mà Thanh Lâm có thể, sức nuốt đó giống như một cái miệng khổng lồ, biến những đan được thành năng lượng vô hình rồi nhanh chóng nuốt chửng tất cả.

Nhưng cái đan được này là cấp bậc Đan anh, chẳng những có đủ Đan mạch, càng có được Đan linh, cùng với Đan anh đáng sợ kia!

Nó lập tức bộc phát ra, chỉ là Đan mạch trong đan được, còn linh lực của Đan linh với Đan anh còn kinh khủng hơn.

Trong loại nuốt chửng này, toàn thân Thanh Lâm lập lòe ánh sáng đỏ, ánh sáng đỏ này dường như muốn đột phá, nồng đậm hơn nhiều so với lúc ban đầu, tốc độ lập lòe cũng cực nhanh, đạt tới hơn bảy mươi tức mà vẫn còn đang lóe lên như vậy!

Tám mươi tức, chín mươi tức, một trăm tức!

Lại qua thêm ba mươi tức, tia màu xanh lá trong cơ thể Thanh Lâm hiện ra, sầm chớp lập lòe, phát ra tiếng đùng đùng.

Lập tức tu vi trong cơ thể cậu đã đạt tới một trăm tức, bỗng kêu lên rắc, ngay lập tức từ trung kỳ tiên thiên đột phá lên hậu kỳ tiên thiên!

Không chờ Thanh Lâm nhả ra khí, các linh lực mạnh mẽ này lại cuốn tới một lần nữa, giống như là vô cùng vô tận, lại làm cho sắc mặt của Thanh Lâm xuất hiện sự thay đổi.

Ánh sáng đỏ còn đang lóe lên sớm đã vượt qua một trăm năm mươi tức, đạt tới một trăm bảy mươi, đồng thời, đang nhanh chóng tiến về hai trăm tức.

Cái này không chỉ là về vấn đề thời gian dài ngắn, Thanh Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng, thời gian ánh sáng đỏ kiên trì càng ngày càng dài, sức mạnh trong cơ thể của cậu cũng nhanh chóng gia tăng mạnh mẽ, tuy rằng giờ phút này cũng chỉ là hậu kỳ tiên thiên, nhưng Thanh Lâm có thể cảm thấy, bản thân mình giờ phút này, mặc dù không cần sử dụng nguyên lực thuộc tính lôi cũng có thể một đám đánh phá thuộc tính màn sáng của kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên, tiến về việc giết chỉ bằng một cú đâm!

Nếu đột phá lên cảnh giới Cổ Nguyên, hai người Tào Thanh cùng Tôn Lập sẽ không bao giờ có thể... uy hiếp được cậu nữa!

Đan được phát tán linh lực, như là thủy triều, một lớp đón tiếp một lớp, không ngừng tiến hành công kích bên trong cơ thể của Thanh Lâm, có lúc là thân thể, có lúc lại là tu vi, đều vận chuyển theo Đại Đế lục, nuốt hết tất cả linh khí kia, theo đó mà ngày càng tăng mạnh.

Một khắc nào đó, linh lực kia giống như đã tiêu tan hết tất cả, đột nhiên ngừng lại, lại còn chưa chờ Thanh Lâm nhả ra khí, một linh lực khác càng dày đặc hơn so với linh lực trước phát tán ra khắp nơi từ trên đan được!

“Đan linh!”

Thanh Lâm thay đổi sắc mặt, cậu đã đọc trong Ngọc Giản những thuyết minh về đan được, tất nhiên biết rõ, cái phát ra vừa rồi chỉ là Đan mạch mà giờ khắc này phát ra là Đan linh đang hòa tan!

“Ồ sau Đan linh, còn có Đan anh, nếu như ta có thể chỉ bằng Đan linh là đủ đột phá cảnh giới Cổ Nguyên thì có thể sẽ chịu được công kích của Đan anh, nếu như đột phá không được...”

Trong nội tâm Thanh Lâm trầm xuống, cậu có thể cảm nhận được rõ ràng, dưới sự nuốt chửng của Đại Đế lục, tu vi sớm đã đạt đến đỉnh cao của tiên thiên, hơn nữa còn vững chắc rất nhanh chóng, dù là chỉ bằng thời gian để thể nhất thiên, cũng đạt tới hai trăm ba mươi tức!

Với cường độ sức mạnh của Thanh Lâm bây giờ, thuộc tính nguyên lực của kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên căn bản là không thể gây thương tổn cho cậu, thậm chí ngay cả trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, cũng có thể liều mạng!

Nhưng tình huống bây giờ, lại làm cho Thanh Lâm cực kỳ lo lắng, cậu thậm chí có chút ít hối hận khi nuốt viên đan được cấp Đan anh này, con đường tu luyện phải đi theo từng bước, như cách cậu làm tuy là nhanh nhưng cũng phải chịu hậu quả.

***

(*) Anh: anh ở đây có nghĩa là em bé.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Thiên đạo, cũng không được!

Hiện tại, thân thể của Thanh Lâm có tu vi cực kì mạnh, đầu tiên là đạt đến cảnh giới Cổ Nguyên, tu vi tuy chỉ là đỉnh cao tiên thiên, nhưng cũng đã có được thuộc tính nguyên lực, đấu với cảnh giới kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên cũng không phải là không thể.

Nhưng mà điều cần làm giờ là phải vượt qua cửa ải trước mắt, đan dược đã nuốt, nếu không hấp thụ triệt để thì sẽ bị nổ chết tươi!

Ánh mắt Thanh Lâm sáng hẳn lên, thần sắc dữ tợn, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ điên cuồng. Đại Đế lục vận chuyển trong cơ thể cậu, dưới kiểm trị của cậu lại nhanh hơn một chút nữa!

Thì ra với một chút này, sẽ làm cho lực của đan linh kia lập tức cân đối!

Đại Đế lục chính là thuật mà tộc Đế Thần dùng để trấn tộc, nếu không phải giờ phút này tu vi của Thanh Lâm còn thấp, nên mới khó có thể vận chuyển, bình thường nếu là người dân của tộc Đế Thần, dù là người nào đi nữa cũng lập tức có thể đem đan dược Đan anh luyện hóa.

Tu vi vẫn tiếp tục gia tăng, nhưng cũng đã đạt đến độ cân bằng, cái tầng ngăn cản Thanh Lâm đột phá ở cảnh giới Cổ Nguyên, linh lực cũng càng ngày càng nhiều, giống như nước sông cuộn cuộn, đang không ngừng lao đến.

“Nhất định phải đột phá cảnh giới Cổ Nguyên, còn nếu như không thể, cho dù dựa vào sức mạnh bây giờ của ta cũng khó có thể ngăn cản sự công kích của Đan anh!”

Thanh Lâm hai mắt sáng lên, trong lòng điều khiển Đại Đế lục không ngừng nuốt trọn.

Đây là một cách làm cực kì tiêu hao sức mạnh tinh thần, thời gian dần trôi, sắc mặt của Thanh Lâm càng ngày càng tái nhợt, cảm giác giống như là sắp chống đỡ hết nổi rồi.

.....

Thời gian qua nhanh, trong nháy mắt, mười ngày đã qua.

Sáng sớm ngày thứ mười một, khoảng không vốn mang một màu nắng ráo sáng sủa, đột nhiên tối om xuống, những tia sấm sét vô tận xuyên thủng qua những đám mây, thỉnh thoảng phát ra tiếng rầm rầm, quanh quẩn Đan vực.

Vô số đệ tử Đan vực đang bế quan đột nhiên bừng tỉnh, bọn họ đi ra khỏi động phủ, nhìn hướng lên bầu trời, lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Là Thiên kiếp!”

“Có người tài ở Đan vực muốn tiến hành độ kiếp ở chỗ này!”

“Chỉ là không biết, là Đan kiếp hay là Thánh kiếp...”

Đan kiếp, chính là thời điểm cảnh giới Linh Đan đột phá đến cảnh giới Bồn Thần rồi dẫn đến kiếp số của đất trời, đó là từ lúc tu sĩ tu hành đến nay, là cửa ải khó khăn đầu tiên.

Mà Thánh kiếp thì lại là thời điểm cảnh giới Tinh Hoàng đột phá cảnh giới Thánh Vực, là kiếp số đất trời giáng cho, đó là cửa ải thứ hai!

Còn có một cửa ải cuối cùng, đó là Đế kiếp trong truyền thuyết!

Không ai nghĩ rằng đây là Đế kiếp, bởi vì Đế kiếp trong vài vạn năm nay chưa từng giáng xuống lần nào ngay trên Đông Thắng tinh, đó Thiên kiếp mà cảnh giới Luân Hồi đột phá lên cảnh giới Đại Đế, là toàn bộ Đông Thắng tinh, Thiên kiếp mạnh nhất!

Tu vi của tu sĩ, nói chung là chia ra bảy cảnh giới, theo thứ tự là cảnh giới Cổ Nguyên, cảnh giới Linh Đan, cảnh giới Bồn Thần, cảnh giới Tinh Hoàng, cảnh giới Thánh Vực, cảnh giới Luân Hồi, cảnh giới Đại Đế!

Cảnh giới Đại Đế, chính là tu vi mạnh nhất ở thế giới này, tâm vừa động cũng đủ hủy diệt hết tất cả!

Đây là cảnh giới trong truyền thuyết, từ thời Thái Cổ trở về sau, hầu như không có người đạt tới, cho nên đến nay đã qua ngàn vạn năm, hầu như cũng không có cảnh giới Đại Đế xuất hiện.

Mặc dù là cảnh giới Luân Hồi, Đông Thắng tinh cũng xuất hiện rải rác không có bao nhiêu, đó toàn là những lão quái sống không biết nhiều năm, bình thường không hề xuất hiện, là nền tảng của tất cả thế lực ở nơi này, nếu tông môn không có bị diệt, bọn họ sẽ không ra tay.

Hôm nay Đông Thắng tinh xuất hiện, cảnh giới Thánh Vực chính là đỉnh cao, có thể lập tông lập phái, oai phong tám phương!

Giờ phút này bên trong Đan vực, hầu như tất cả mọi người cho rằng hiện tượng này là Thiên kiếp mà cảnh giới Linh Đan đột phá cảnh giới Bồn Thần, dù sao nếu là cảnh giới Tinh Hoàng đột phá lên cảnh giới Thánh Vực thì chỉ sợ toàn bộ Đông Thắng tinh đều bị chấn động.

Đương nhiên, mặc dù là Thiên Kiếp, bọn họ cũng cần phải chú ý quan sát, cảnh giới Bồn Thần mạnh mẽ dù không bằng Tinh Hoàng, nhưng ở trong các thế lực lớn, cao thủ trong cấp bậc này cũng được tính trường lão của một phương.

Cùng lúc đó, ở bên trong động phủ, Thanh Lâm bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong cơ thể cậu dường như một tiếng bộc phát ra khí tức, đó là khí tức kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên!

“Ta chỉ là đột phá cảnh giới Cổ Nguyên thôi mà, tại sao lại kéo đến Thiên kiếp chứ!” Sắc mặt Thanh Lâm biến đổi.

“Cũng giống như tiên thiên, nguoi vốn là sinh trái ý trời, Thiên đạo không cho phép, phải Thiên kiếp đuổi giết. Chỉ cần nguoi làm ra một chút chấn động thì Thiên kiếp sẽ cảm nhận được. Nhưng Thiên kiếp có linh, trước khi hoàn toàn nhận ra nguoi sẽ không tùy ý tàn sát, sẽ không ra tay quá ác.” Bên trong đan điền, Đế Linh mở miệng nói ra.

“Thiên kiếp này, luật trời này, chẳng lẽ là nguoi sao!” Ánh mắt của Thanh Lâm lạnh lẽo.

“Thiên kiếp không phải nguoi, Thiên đạo là diễn biến của đất trời, được khống chế bởi trời xanh. Trời xanh ngủ say, Thiên đạo không dám tùy ý tàn sát dù là một con kiến, đây cũng là nguyên nhân mà nguoi có thể sống đến bây giờ.”

Đế Linh thở dài: “Nếu thật là nguoi thì nguoi đã bị tiêu diệt ngay lúc Thiên Lôi kiếp.”

“Trời đất không để cho ta sống, vì sao còn muốn sinh ta ra đời!”

Thanh Lâm bỗng nhiên đứng dậy, trên người có chút oán khí, cả người sắc mặt tái nhợt, đầu tóc tán loạn, tràn ngập một luồng sát khí vô hình.

Trong nháy mắt cậu đứng dậy ở giữa bầu trời, những luồng sấm sét vô tận đột nhiên ngừng lại, ngay sau đó, nổ vang theo một hướng. Hóa thành một âm thanh rung trời, làm cho không gian lập tức xuất hiện một cái khe hở màu đen cực lớn!

Dưới sự hoảng sợ của vô số người, trong cái khe đó đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng màu đỏ kinh người, tốc độ so với sấm sét không biết nhanh bao nhiêu lần, trong một chớp mắt liền biến mất khỏi trời đất.

Mà bên trong động phủ, sắc mặt Thanh Lâm biến đổi, sau đó cắn răng, cậu nhìn chăm chăm vào luồng ánh sáng đỏ mà chỉ có cậu mới có thể nhìn thấy được, cậu lộ ra vẻ điên cuồng, thấp giọng quát: “Thanh mẫu vừa mới đột phá cảnh giới Cổ Nguyên, đang lo lắng thuộc tính nguyên lực, nguoi là Thiên Đạo, là hóa thân của trời xanh, hôm nay, Thanh mẫu sẽ xé rách bầu trời, cho Thiên đạo nguoi, cho trời xanh nguoi trở thành vật của Thanh mẫu!”

“Không thể!”

Sắc mặt Đế Linh có biến đổi lớn: “Trời xanh, Thiên đạo, làm sao là vật mà Vạn Vật tộc hàng được, nguoi dùng Đan anh tăng cường chống lại lời kiếp sao!”

“Ha ha ha!”

Thanh Lâm tuổi tuy nhỏ, nhưng kinh nghiệm lại nhiều hơn so với người bình thường đến mấy chục năm, giờ phút này nghe được lời của Đế Linh, cậu cao giọng cười to: “Nguoi sợ Thiên đạo này, sợ trời xanh này, nhưng Thanh Lâm ta không sợ! Trời muốn tiêu diệt ta, làm sao ta có thể mặc kệ để nó hủy diệt! Tu sĩ vốn là cùng tranh giành với trời, nếu Thanh Lâm ta có khả năng thì sao chỉ chinh phục Lôi kiếp được, ta còn phải nuốt luôn Thiên đạo, diệt trời xanh!”

Giờ khắc này cậu đã làm cho Đế Linh rung động, cũng làm cho Đế Linh kinh ngạc, thậm chí, làm cho Đế Linh sợ hãi.

Hắn trước giờ đều ở trong cơ thể của Thanh Lâm, nhìn thấy Thanh Lâm lớn lên, nhưng không hề nghĩ tới, một cậu bé chưa đủ mười tuổi, lại có khí phách to lớn như thế.

Ngữ điệu trong lời nói của Thanh Lâm làm hắn á khẩu không trả lời được, Thiên đạo này cũng giống như nguoi, nhưng lại mạnh hơn nhiều, nếu như có nguoi muốn giết mình, làm sao mà có thể không chống cự, chẳng lẽ còn muốn thành thật đứng đó chờ bị giết hay sao!

Người không được, Thiên đạo cũng không được!

“Àm ăm.”

Giống như nghe được giọng của Thanh Lâm, Thiên đạo cảm thấy phẫn nộ, phát ra âm thanh âm ăm ăm kinh thiên động địa, tia chớp màu đỏ kia cũng xuyên qua động phủ, không phá nát thứ gì mà trực tiếp lao về phía Thanh Lâm.

“Nguoi dám đến, ta cũng dám nuốt!”

Gương mặt Thanh Lâm đầy sự điên cuồng, không có bất cứ cái gì ngăn cản nữa, trong nháy mắt tia chớp màu đỏ ở đằng kia lao thẳng vào trong cơ thể cậu, Đại Đế lục âm một tiếng, vượt qua cực hạn, dùng tu vi cảnh giới Cổ Nguyên hiện tại điên cuồng mà vận chuyển!

“Nếu như nuốt không được Lôi kiếp này, cùng lắm là chết thôi, sau này cũng bị Thiên kiếp đuổi giết, Thanh Lâm ta không thích!”

Thanh Lâm gầm nhẹ một tiếng, cường ép khống chế Đan anh đang bộc phát âm ăm ăm trong người!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đan tôn ra tay

Trong giây phút bộc phát, toàn bộ hư ảnh của Đan anh dường như nổ tung ra hết, từ trong cơ thể của Thanh Lâm xuất hiện một luồng sức mạnh không thể nào hình dung được!

“Mượn sức mạnh của Đan anh, phá!”

Thanh Lâm phát ra tiếng gầm nhẹ, cậu muốn điều khiển sức mạnh vô hình mà Đan anh hóa thành trong cơ thể, nhưng cậu lại không điều khiển được, cậu bị đánh trả lại rồi đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

“Đây không phải là linh lực của trời đất!”

Sắc mặt Thanh Lâm thay đổi, đây là tính toán sai lầm của cậu, nếu là linh lực của đất trời thì có lẽ cậu có thể miễn cưỡng điều khiển được, nhưng sức mạnh này đã hoàn toàn vượt ra khỏi linh lực của trời đất, hơn nữa vượt xa rất nhiều!

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...”

Nhất thời Thanh Lâm có hơi luống cuống.

“Mau trục xuất lõi kiếp ra khỏi cơ thể, dùng sức mạnh của Đan anh chống lại!” Đế Linh quát.

Thanh Lâm chấn động, mặt lộ ra vẻ khốn đốn.

Hiện tại con đường sống duy nhất là nghe theo lời của Đế Linh, nhưng cậu không nghĩ như vậy, lần này nếu làm như thế rồi thì sau này mỗi một lần đột phá đều phải thỏa hiệp với lõi kiếp.

“Thỏa hiệp...”

Trong mắt Thanh Lâm lộ ra tia tàn ác: “Ta làm không được!”

“Ngươi!”

Đế Linh lửa giận ngập trời, Thanh Lâm quật cường, làm cho hắn vừa hết cách vừa sốt ruột, hôm nay nếu không làm theo như lời hắn nói thì kết cục chỉ có một.

“Ta có thể hóa lõi kiếp của tiên thiên thành thuộc tính nguyên lực, cũng có thể đem lõi kiếp của Thiên đạo hóa thành thuộc tính nguyên lực!”

“Nếu như nuốt không được thật thì bị giết chết thôi, có gì đáng sợ đâu! Còn tốt hơn là phải thỏa hiệp cả đời!”

Mái tóc màu tím ngang vai của Thanh Lâm không gió mà bay phấp phới, gương mặt của cậu hơi lạnh lẽo, sự điên cuồng cũng đã đến cực hạn, tốc độ vận chuyển của Đại Đế lục đã hoàn toàn vượt ra khỏi giới hạn chịu đựng của cậu, lúc này tất cả nội tạng trong cơ thể cậu đều nát bấy, cậu liên tục phun ra máu tươi, nhưng không có ai có thể lay chuyển sự kiên quyết trong đôi mắt của cậu.

Tia chớp màu đỏ kia không ngừng chạy trong cơ thể của Thanh Lâm, dường như muốn phá hủy cậu, ngay lúc nội tạng của Thanh Lâm bị phá hủy thì nó đột ngột dừng lại, sau đó xông thẳng lên đầu cậu.

“Thanh Lâm, dừng mạnh động!” Trái tim Đế Linh đập nhanh, hắn ở trong thân thể của Thanh Lâm chưa được mười năm, nhưng số lần tim muốn vọt ra ngoài lại nhiều hơn cả những gì kiếp trước hắn phải trải qua.

“Ta đứng ở đây này, ngươi muốn giết ta thì cứ giết đi!” Đôi mắt của Thanh Lâm nhìn chằm chằm vào khoảng không, giống như có thể nhìn thấu cả bầu trời vô tận, như có thể nhìn thấu đôi mắt Thiên đạo đang nhìn chằm chằm vào bản thân.

“Dừng!”

Lõi kiếp màu đỏ xông thẳng vào trong đầu cậu, sức mạnh của Đan anh không chịu sự khống chế của Thanh Lâm, chẳng những không đỡ mà khó càng thêm khó, không ngừng tàn phá cơ thể của Thanh Lâm.

Giờ phút này, nếu Thanh Lâm không còn sót lại một chút ý thức thì bây giờ đã thành một cái xác rồi.

.....

Trong đầm nước nào đó của Võ đạo nhất mạch Thiên Bình tông.

“Đây là lời kiếp gì vậy?”

Một con chó đen lò đầu ra khỏi mặt nước: “Thôi xong rồi, chuyện này chắc chắn là do tên nhóc kia làm ra rồi, xong thật rồi, người mà lão phu khó lắm mới đợi được sắp chết rồi...”

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...”

“Tiên sư nhà nó, lão phu cũng chẳng giúp được nó nữa a! Nếu không phải vì phân thân của lão phu bị chia ra chấn áp ở khắp mọi nơi trong cái bản đồ này, nếu như lão phu có thể khôi phục lại trở về thời kỳ hoàng kim của lão thì cái thứ lời kiếp này chẳng tính là cái rắm gì!”

Hắn tự nói với bản thân mình một hồi, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía xa xa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lão già kia, sao còn chưa ra tay!”

.....

Ở Trung sơn của Đan vực, bên trong tòa lâu cao và tinh xảo nhất.

Đan tôn một thân áo xanh đang ngồi khoanh chân, ánh mắt của ông ta xuyên qua không gian rồi nhìn vào động phủ của Thanh Lâm.

“Chỉ là cảnh giới Cổ Nguyên thôi mà, sao lại có thể dẫn đến lời kiếp chứ? Hơn nữa lời kiếp này... có chút kì lạ.”

Từ lúc Thanh Lâm nuốt đan dược và thời khắc Đan anh nổ bung tung, ông ta đã cảm nhận ra được, bởi vì đó là đan dược mà ông luyện ra nên có mối liên hệ đến tâm trí của ông.

“Tên nhóc này thật quật cường, thà chết chứ không chịu khuất phục.”

Đan tôn lắc đầu cười, trong mắt lộ ra sự khen ngợi: “Người là đệ tử của Chu Vân Hải ta, đừng nói là lời kiếp của cảnh Cổ Nguyên, cho dù có là Đan kiếp nếu mà lão phu không cho phép, nó cũng không thể giết được người.”

Vừa nói dứt câu, ngón tay của Đan tôn chỉ về phía không gian rồi chấm một cái.

Chỉ một chấm này, bên trong động phủ, sức mạnh Đan anh trong cơ thể của Thanh Lâm bỗng nhiên ngừng lại, ngay lúc Thanh Lâm tròn mắt há hốc mồm ra bỗng hóa thành một bàn tay to, tay không bắt lấy tia chớp đỏ ấy.

Tia chớp đỏ dừng lại rồi sau đó đột nhiên phát ra ánh sáng màu đỏ, bàn tay lớn được tạo ra từ sức mạnh của Đan anh lập tức chấn động, dường như có cảm giác sắp bị tiêu tan.

“Ấy?”

Đan tôn nhướng mày, không ngờ lời kiếp này lại mạnh tới như vậy, thậm chí, ông ta còn không thể nhận ra đây rốt cuộc là lời kiếp gì.

“Khá hay, cuộc đời của lão phu đã giúp người vượt qua vô số Đan kiếp, đi đi lại lại cũng chỉ nhiều đó loại, loại lời kiếp này quả thật chưa từng gặp qua.”

Lầm nhẩm một câu xong, bàn tay của Đan tôn lật lại, bốn đầu ngón tay còn lại toàn bộ duỗi ra rồi đột ngột vỗ vào hư không!

Cái vỗ này, bàn tay được hóa thành từ sức mạnh Đan anh trong cơ thể của Thanh Lâm ngưng tụ lại lần nữa, càng chắc hơn.

“Thanh Lâm, người hãy xem cho kỹ, đây là Địa Ma kỹ thượng phẩm mà vi sư cho người, Phiên Thiên chương!”

Ngay lúc này, đầu óc Thanh Lâm quay cuồng, giọng nói của Đan tôn giống như là sấm sét, cuộn cuộn quanh quẩn trong óc của Thanh Lâm.

Vừa nói xong, bàn tay kia lập tức vỗ ra, như muốn xuyên thấu cả không gian vô tận, cũng giống như muốn xuyên thấu trời xanh, lao thẳng về phía tia chớp đỏ!

Không có tiếng nổ kinh thiên động địa, không có cảnh tượng hủy thiên diệt địa, nhưng khi bàn tay này vỗ ra, tia chớp đỏ nổ tung trong nháy mắt biến thành hàng vạn mảnh vụn rồi rút khỏi trí óc Thanh Lâm, giống như là muốn chạy trốn khỏi cơ thể của Thanh Lâm vậy.

Nhưng hai mắt của Thanh Lâm chớp một cái Đại Đế lục bay thẳng đến nuốt từng tia chớp đỏ này.

Giống như một bàn tay, nếu nắm thành nắm thì khó có thể làm gãy, còn nếu như vụn ra thì các ngón tay sẽ bị bẻ gãy rất dễ dàng.

Lúc này Thanh Lâm là như thế, Đại Đế lục không thể nào nuốt được cả một tia chớp lớn màu đỏ ấy, nhưng có thể dần nuốt hết hàng ngàn hàng vạn tia lời kiếp nhỏ, đây là một phần quà lớn mà Đan tôn tặng cho cậu.

“Cảm ơn sư tôn!”

Thanh Lâm thở sâu, ngồi khoanh chân lại, bắt đầu nuốt dần dần.

Bàn tay mà Đan anh hóa thành giờ đây đã tản ra hoàn toàn, ngăn cản những tia chớp đỏ chạy trốn. Nếu cái nào có dấu hiệu ngưng tụ lại thì sẽ tách nó ra.

Từ lúc mà Đan tôn nhận Thanh Lâm làm đệ tử tới bây giờ, đây là lần đầu tiên Thanh Lâm gọi Đan tôn là sư tôn. Ôn cứu mạng khó mà báo đáp, Thanh Lâm sẽ mãi mãi không quên.

Trên Trung Sơn, ở bên trong lầu các, Đan tôn cười mỉm, lắc đầu lắc bảnh: “Tên nhóc thúi này, ngược lại rất giống với tính cách của ta, so với con nhóc kia thì mạnh hơn nhiều.”

.....

Trong Đan vực, vô số đệ tử đang nhìn lên trời lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

Mây đen bao phủ phía chân trời kia đã bắt đầu tan đi, sấm chớp cũng biến mất không thấy đâu nữa, trời xanh lại lần nữa xuất hiện.

Thiên kiếp này, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, có thể là từ đầu tới đuôi, bọn họ không hề nhìn thấy lôi kiếp đánh xuống, thậm chí còn không biết người độ kiếp ở chỗ nào.

“Đây là thiên kiếp sao?”

Tất cả mọi người đều có chung suy nghĩ này, duy chỉ có bên trong một động phủ bình thường trên Đông sơn, Thanh Lâm đang nhắm mắt, mái tóc tím ngang vai, tiến hành nuốt đi những tia chớp, đồng thời, đang tiến hành quá độ.

Sự quá độ của thuộc tính nguyên lực, sự quá độ của tu vi và... sự quá độ của tâm tính!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Sấm sét của thiên đạo

Võ đạo nhất mạch của Thiên Bình tông...

Khảo hạch đã hoàn tất từ sớm, đệ tử cấp giới nhất của từng bậc đều không ngoài sự mong đợi, tất cả đều tăng lên một cấp độ.

Và vốn là một trong những đệ tử hạng nhất hạng nhì mạnh nhất, giờ phút này, cũng đã có thể dùng từ cao thủ để hình dung bọn họ.

Trong đó, hạng nhất đệ tử tuyệt đỉnh là Quân Lạc Vũ, dựa vào tu vi lớn mạnh của kỳ đầu cảnh giới Bồn Thần đã được thăng chức lên trở thành một trong bảy mươi hai trưởng lão của Võ đạo nhất mạch, có thể nói lại quyền thế dữ dội thật sự.

Còn đệ tử xếp hạng hai là Hoa Lâm và đệ tử xếp hạng ba là Phong Tử Minh, hai người dựa vào cảnh giới Linh Đan đỉnh cao, cũng đều được thăng chức lên trở thành trưởng lão, nhưng không phải là một trong bảy mươi hai trưởng lão mà chỉ là trưởng lão bình thường, địa vị thấp hơn bảy mươi hai trưởng lão, nhưng lại cao hơn cái chức gọi là Chấp sự trưởng lão đẳng ngoài của Tào Thanh, Tôn Lập.

Mà trong những đệ tử nòng cốt, Tô Ảnh dùng khí phách của mình quét hết tất cả mọi người, ngay lập tức liền vượt qua trăm bậc Thiên kiếp, tuy nói thiên phú về Đan đạo của nàng cũng giống như hồi trước, cũng vẫn chỉ là bình thường, nhưng khi đến vòng thứ ba của khảo hạch nàng vẫn là người dẫn đầu và việc nàng sẽ thăng cấp trở thành đệ tử tuyệt đỉnh đã là chuyện chắc chắn như đinh đóng cột rồi.

Huống hồ với ngoại hình và thực lực của nàng, cho dù là trong đệ tử tuyệt đỉnh, cũng có vô số đàn ông muốn đi theo sau nàng.

Và người vốn xếp hạng thứ nhất trong đệ tử nòng cốt là Tống Vọng, cũng đã trở thành đệ tử tuyệt đỉnh một cách thuận lợi. Nhưng với tính cách kiêu ngạo của hắn, ham hư danh như hắn thì sao có thể chịu được cảm giác bị người ta cướp đi sự chú ý của mọi người, ngay khi trở thành đệ tử tuyệt đỉnh, hắn liền tuyên bố khiêu chiến với Tô Ảnh.

Đáng tiếc, Tô Ảnh không nhận lời... Cũng có thể nói, Tô Ảnh không thèm để ý tới hắn.

Cũng như vậy, trong đám đệ tử đẳng trong, có bảy người thành công gia nhập vào đệ tử nòng cốt, trong đó, có một con ngựa đen, đáp xuống từ trên trời, mới vào tông phái đã liên tục tiếp trở thành đệ tử đẳng trong, hơn nữa là đích thân Chương giáo Trần Đông Vân tự mình đón tiếp, tất cả mọi người đều suy đoán thân phận của người này cao quý đến cỡ nào mà ngay cả đường đường là Chương giáo cũng phải làm như thế.

Dựa theo sự miêu tả của đệ tử Thiên Bình tông, người này mới mười tám tuổi, trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, mặc một bộ đồ trắng, ngoại hình anh tuấn, dù là nhìn thấy cái gì thì sắc mặt cũng bình tĩnh và cho dù đối mặt Trần Đông Vân thì sắc mặt của hắn vẫn không chút gì thay đổi, thậm chí còn cho người

ta một cảm giác lơ mờ ràng... hần có chút khinh thường Trần Đông Văn.

Tên của người này là Cổ Lăng Thần.

Có người trong lòng không phục, cảm thấy loại đáp từ trên cao xuống thế này là phá vỡ quy tắc của Thiên Bình tông. Nhưng những người có địa vị cao ở Thiên Bình tông cũng không có ai đứng ra giải thích việc này nên chuyện này chỉ coi như thế rồi cho qua.

Đương nhiên, tất cả mọi người khi nói về hần vẫn cảm thấy rất thần bí, dù sao tu vi của hần cũng chỉ là trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên mà thôi, khảo hạch của đệ tử đẳng trong thì cũng phải cần hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, thậm chí là đỉnh cao cảnh giới Cổ Nguyên thì mới có thể thông qua được, nhưng hần chỉ mới trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên mà đã có thể thông qua, rất hiển nhiên là hần đã dùng thủ đoạn để vượt qua.

Lại nói đến đẳng ngoài, thăng chức lên đẳng trong cũng có sáu người, bọn người Lý Trần Tiêu thì tạm thời không có hy vọng.

Nhưng bởi vì sự thăng cấp của sáu người đẳng ngoài này, dẫn tới vị trí của hần lập tức được vuron lên tới vị trí thứ sáu, nghe danh thì có cảm giác rất oai, cực kỳ có sức đe dọa.

Ngoài ra, còn có một số ít đệ tử đã trở thành đệ tử đẳng ngoài, nhưng ở trong đó cũng không có bao gồm bọn người Bàn Liên Trùng.

.....

“Oanh!”

Đông sơn của Đan vực, trong một động phủ bình thường, một luồng khí lớn đột nhiên nổ ra, sấm sét hóa thành động phủ đó đột nhiên rung lên một hồi, vang lên một tiếng rồi biến mất đi.

Bên trong động phủ, một người đang ngồi xếp bằng bỗng nhiên mờ mắt ra, trong đôi mắt hẹp dài xuất hiện một tia ánh sáng lấp lánh.

“Ba tháng, cuối cùng đã luyện hóa xong rồi...”

Bàn tay Thanh Lâm phát một cái, xuất hiện một luồng ánh sáng đỏ lập lòe rồi trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa. Nếu không quan sát cẩn thận thì rất khó phát hiện ra.

“Đây là lời kiếp của Thiên đạo, nó và nguyên lực thuộc tính lôi không giống nhau, từ nay về sau sẽ gọi người là sấm sét của Thiên Đạo!”

“Dựa vào sấm sét của Thiên Đạo này, dựa vào tâm của Thanh Lâm ta, nếu sau này có thể thành đại sự, nhất định tiêu diệt Thiên đạo.”

Giọng nói tuy bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh đó, lại là có thêm một sự lạnh lẽo không cách nào hình dung được.

Nguy hiểm sinh tử trước đó, cậu vẫn còn nhớ rất rõ, nếu như Đan tôn không ra tay thì giờ phút này cậu đã sớm mất mạng rồi. Người ta khi trải qua Đan kiếp cũng không có lời kiếp như thế, còn cậu chỉ là cảnh giới Cổ Nguyên thôi mà đã khủng khiếp tới như thế, sự thù hận của Thanh Lâm đối với Thiên kiếp đã đi tới một bước không thể nào quay lại được.

Thanh Lâm nghĩ rằng mọi vật trong đất trời, sinh ra đời đều có lý do của nó, nhưng vì cái gì mà Thiên đạo này có thể tùy ý giết người như vậy và lại có tư cách gì mà đi giết người ta!

Cảm nhận nguyên lực mãnh liệt kia đang cuộn cuộn trong cơ thể, rốt cuộc trên khuôn mặt tái nhợt của Thanh Lâm cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Khi Thanh Lâm ngồi xếp bằng thì sức mạnh của Đan anh đã sớm chứa trữ lực phủ ngũ tạng cho cậu ta. Giờ phút này, cơ thể Thanh Tâm không những không có một chút tổn thương nào mà cơ thể cậu lại càng mạnh thêm!

“Thiểm thứ nhất của đế thể, đã có thể đạt tới ba trăm tức!” Thanh Lâm thì thảo tự nói.

Đây là sự tăng lên của chất, Thanh Lâm không biết giờ phút này sức mạnh của mình có thể đấu lại cảnh giới Cổ Nguyên hậu kỳ hay không. Nhưng cậu tuyệt đối hoàn toàn có thể chiến đấu với trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, còn kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên thì chỉ cần dùng một cú đấm là có thể giết chết liền!

Ngoại trừ điểm thứ nhất của đế thể, Thanh Lâm còn có hai thuộc tính nguyên lực lớn, thứ nhất là nguyên lực thuộc tính lôi, thứ hai là sấm sét của Thiên đạo, tuy nghe thấy là rất giống nhau, nhưng cả hai lại là hoàn toàn khác biệt với nhau. Thậm chí Thanh Lâm cảm thấy được lơ mờ, cho dù đến bây giờ, cậu đối với việc khống chế sấm sét của Thiên đạo vẫn không ổn định, nhưng sức mạnh hủy diệt từ trên đó truyền ra cũng đủ khiến cho sắc mặt của một người ở hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên phải biến đổi.

“Đại Đế lực chẳng những có thể hấp thụ linh nguyên mà còn thể hấp thụ thuộc tính nguyên lực. Lúc trước ta chưa đạt đến cảnh giới Cổ Nguyên cho nên không thể hấp thụ được thuộc tính nguyên lực, còn bây giờ...”

Đôi mắt của Thanh Lâm sáng lấp lánh, sau một lát thì cười khò: “Nguyên lực thuộc tính lôi quá ít, sấm sét của Thiên đạo này thì càng không có. Ta lại không thể giết những người vô tội, như thế, ngoại trừ thời gian độ kiếp mới có thể nuốt sấm sét, còn lại thì phải nghĩ cách, ta phải tạo ra một số nguyên lực thuộc tính khác, ví dụ như là... nguyên lực thuộc tính thổ!”

Người thường chỉ có thể sinh ra một loại nguyên lực thuộc tính, hiếm có thể sinh ra hai loại và cao nhất của thế giới này cũng chỉ có ba loại.

Nhưng Thanh Lâm, chính là toàn hệ, có thể tạo ra vô số các loại nguyên lực thuộc tính khác nữa!

Đây là sự chênh lệch của trời và đất, đây là thứ để cho trời xanh chấn động, làm cho trời đất phẫn nộ, làm cho Thiên đạo phải đuổi giết yêu nghiệt có thiên chất!

Nghĩ đến nguyên lực thuộc tính thổ, Thanh Lâm trong mắt toát ra tia sắc lạnh, cậu nhớ rõ Bảng Liên Trùng đã từng nói qua, cái người tên Lý Trần Tiêu, là người có được nguyên lực thuộc tính thổ.

“Đỉnh cao của kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên, nguyên lực hai thuộc tính, cộng thêm sức mạnh của ta, có thể giết kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên, có thể chiến đấu với trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, có thể chống lại hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên!”

Thanh Lâm đứng dậy, lần đầu tiên cậu có sự tự tin ở Thiên Bình tông này.

Dù có là Lý Trần Tiêu hay là Lưu Văn Phi, Tào Thanh hay là Tôn Lập, giờ phút này cậu đều không để ở trong mắt, ít nhất, bọn hắn không thể nào có thể giết được Thanh Lâm.

Đồng thời, trong thời gian ba tháng này, Thanh Lâm còn nắm giữ hơn mười phương pháp luyện đan nhưng mà đều là Đan mạch chỉ được cấp thấp nhất, và lại, những nguyên liệu đó cậu đều phải đích thân đến Vụ các để lấy nên khoảng thời gian này cậu không có luyện đan.

Đương nhiên, giờ phút này chuyện mà Thanh Lâm quan tâm không phải là luyện đan mà là tỷ tỷ Thanh Thiên!

“Bây giờ ta đã trở thành đệ tử Đan vực, hơn nữa còn là đệ tử thân truyền của Đan tôn, chắc sẽ không đến nỗi một cái Khai Trần phù cũng không cho đâu nhỉ?”

Thanh Lâm đi ra khỏi động phủ, bàn tay vung lên, màn sấm sau lưng lập tức biến mất.

“Tứ đại bộ lạc, các người dám đối xử với tỷ tỷ của ta ra sao thì đừng có trách Thanh Lâm ta độc ác!”

Mặc dù nói như thế nhưng trong lòng của cậu cũng có chút bất an. Dù sao mình tới Thiên Bình tông này cũng đã gần nửa năm rồi, thời gian lâu như vậy...

Khó có thể đoán trước điều gì!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bảng liên trùng bị bắt!

Đông sơn thì ắt phải có cửa Đông sơn, Thanh Lâm muốn Khai Trần phù thì bắt buộc phải đi đến Đông sơn các.

Trên thực tế, bỏ qua Trung sơn giống như thần thánh đó thì bốn ngọn núi khác còn được gọi là Tứ các. Giữa Tứ các có sự ganh đua cạnh tranh với nhau rất gắt gao, lòng háo thắng rất cao, dù chưa xảy ra mâu thuẫn gì lớn nhưng những trận xô xát nhỏ vẫn thường xuyên xảy ra.

Ví dụ như là đệ tử Đan vực ở Tây sơn các muốn qua Đông sơn các để hái một vài loại thảo dược, có thể sẽ gặp được rất nhiều sự cản trở từ người ở Đông sơn và những chuyện này ngày càng trở nên nghiêm trọng, tuy Chương giáo Thiên Bình tông cảm thấy không thoải mái, nhưng nếu Đan tôn cũng đã không mở miệng thì hắn cũng không cần quan tâm.

Đông sơn các nằm ở nơi cao nhất của Đông sơn là nơi các đệ tử dùng để xử lý tất cả các việc vặt.

Thanh Lâm thuận theo bậc thềm mà bước ngay ngắn về phía trước, qua nửa ngày trời, cậu đã đi vào bên trong Đông sơn các.

Nơi này cực kỳ xa hoa, toàn dùng những món đồ tinh túy nhất, thậm chí trong đó có một nơi được khám hết toàn bộ bằng linh thạch, còn chưa đi tới thì đã bị linh lực nồng đậm đập vào mắt rồi.

Từng tòa lầu các tinh xảo dần dần xuất hiện, không nhìn thấy giới hạn của nó, ở trên hư không đó, không biết là phải dựa vào tu vi gì mới có thể đánh ra ba chữ nổi “Đông sơn các” không bao giờ phai này.

Nhìn thấy cảnh này, Thanh Lâm hít vào một hơi thật sâu. Cậu từng nghĩ phủ Thanh Nguyên đã cực kì bao la hùng vĩ rồi, nhưng khi đem so sánh với nơi đây thì có sự chênh lệch rất lớn.

Đứng đó một lúc lâu, Thanh Lâm đi đến lầu các, tìm được nơi có thể lấy được Khai Trần phù, nhìn người trong quầy hàng cười nói: “Ta muốn một miếng Khai Trần phù.”

“Người muốn xuống núi?”

Người đó có bộ dáng trẻ trung, nghiêng ngấm hỏi nói: “Được đồng không có Khai Trần phù đâu!”

Tuổi của Thanh Lâm quá nhỏ, chỉ có mười bốn mười, mười lăm tuổi, có người cảm thấy cậu không thể trở thành Đan sư. Tuổi này mà có thể ở trong Đan vực, nếu không phải là hậu bối của những Đan sư đó thì là những được đồng có thiên phú về Đan đạo.

“Người thấy ta giống được đồng sao?”

Sắc mặt Thanh Lâm trầm xuống, lấy miếng Ngọc Giản mà lúc trước La Thành đưa cho cậu, quăng lên bàn.

Miếng Ngọc Giản này, mỗi đệ tử Đan vực đều có một cái ở bên trong túi đựng đồ và dường như nó đã trở thành biểu tượng cho thân phận. Sau khi nhìn thấy vật này thì người thanh niên đó ngó người ra, rồi liền nở ra một nụ cười thật tươi nói: “Thật ra thì hồi này văn bối đã nhìn ra khí thế bất phàm của vị đại sư này, đại sư nhất định là tuyệt đỉnh Đan sư của Đông sơn các Đan vực ta, vừa rồi văn bối chỉ là nói đùa thôi, nói đùa thôi...”

Nói xong, thanh niên này ho nhẹ một tiếng, giống như nhận ra cậu đã chém gió có hơi quá.

Thần sắc Thanh Lâm kì lạ, phát phát tay tỏ vẻ không quan tâm “Hãy đưa Khai Trần phù cho ta nhanh đi.”

“Chuyện này...” Thanh niên nói: “Không biết xưng hô với đại sư như thế nào, những Khai Trần phù được phát đi cũng có quy định là trong vòng ba năm, mỗi người chỉ có thể lấy một miếng.”

“Thanh Lâm” Thanh Lâm thản nhiên nói.

“Thì ra là Thanh Lâm đại sư, văn bối đã sớm nghe tên của đại sư, chỉ hận không thể gặp mặt đại sư sớm hơn, hôm nay ở đây gặp được đại sư cũng coi như là duyên phận, nếu tông môn không phải văn bối đến nơi này, văn bối nhất định sẽ đuổi theo bước đi của đại sư, đi vào con đường Đan vực chí cao vô thượng đó, trở thành...”

“Người đủ chưa?” Thanh Lâm nhún mày.

Thấy vậy, thanh niên ngó người ra, thầm nghĩ võ mông ngựa lại bị ngựa đá? Người ở độ tuổi này không phải đều rất thích nghe những lời nịnh nọt hay sao?

Cậu nghĩ như vậy cũng không sai, bởi mới tí tuổi mà đã trở thành đệ tử Đan vực chính thức, dù là ai, đều cũng sẽ có cảm giác hư vinh, cảm thấy kiêu ngạo, nhưng Thanh Lâm lại không phải là người như thế, cậu trải qua rất nhiều cảnh ngộ, và lại còn cực kỳ thông minh nên những lời nói khoác lác khó nghe đều không vào được tai cậu.

“Khai Trần phù này, ngoài ba năm chỉ được nhận một cái ra thì còn có cách nào để có được nó không?” Thanh Lâm trầm giọng nói.

Thanh niên đó cũng không dám nhiều lời nữa, vội vàng nói: “Còn có thể mua nữa, dùng ba vạn linh thạch hạ phẩm mua một cái.”

“Ba vạn?”

Lông mày Thanh Lâm nhíu lại lần nữa, cậu cầm lấy Khai Trần phù rồi quay người rời đi.

Thanh niên nhìn bóng lưng của cậu, nhếch miệng, thầm nghĩ đây nhất định là đệ tử Đan vực vừa mới thăng chức trong lần khảo hạch trước đó, mới vừa thăng cấp mà làm dáng thanh cao gì chứ, lão tử đây, người nào mà chưa từng nhìn thấy qua.

Mà hiện tại Thanh Lâm, sau khi lấy được Khai Trần phù, cậu liền nhanh chóng chạy tới tông môn Thiên Bình tông.

Đan vực và Võ đạo nhất mạch nằm kế bên nhau nên đệ tử Đan vực muốn ra ngoài thì phải đi ngang qua Võ đạo nhất mạch.

Qua một đêm, vào lúc sáng sớm, Thanh Lâm đi đến phòng bếp, nơi ở duy nhất của cậu ở Võ đạo nhất mạch.

Trầm ngâm một lát, Thanh Lâm cất bước đi vào trong, sự việc của tỷ tỷ xảy ra cũng gần nửa năm nên trong lúc này cũng không cần gấp gáp lắm. Mà cậu đã từng đã hứa với bọn người Bàn Liên Trùng, sau khi ổn định lại thì sẽ nhanh chóng đi tìm bọn người Bàn Liên Trùng.

Tiến vào phòng bếp, bên trong còn lóe lên ngọn đèn u ám, một thanh niên đứng trước nóc lò ngó ngăn người, cúi lửa sắp roi ra, cháy trúng chân cậu ta, cậu ta cũng không có cảm giác gì hết.

“Vũ Phong” Thanh Lâm nhìn qua người này, lộ vẻ mỉm cười, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Thân thể Vũ Phong chấn động, từ trong sự ngốc nghếch trở lại tỉnh táo ngay lập tức, lúc nhìn thấy Thanh Lâm, bỗng nhiên đứng dậy, trực tiếp lao vào ôm lấy Thanh Lâm.

Thanh Lâm sững sốt một chút, hành động của Vũ Phong làm cho cậu không thích ứng kịp, đang muốn đẩy ra thì lại cảm thấy Vũ Phong cầm lấy áo của mình quá chặt, không khỏi cảm thấy khó hiểu.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thanh Lâm hỏi.

Vũ Phong buông Thanh Lâm ra, chậm rãi nói: “Hai tháng trước, Lý Trần Tiêu đã đến, hắn biết Tổng Đại Hải chết rồi, chính là người bị người giết chết. Hắn tới hỏi chúng ta, Bạch Tử Đồng vì quá sợ hãi nên đã nói ra là người. Lý Trần Tiêu phẩy bỏ tu vi của ta, bắt Bằng Liên Trùng đi để chúng ta nói cho người biết, nếu như người...”

“Nói!” Thanh Lâm nhú mày.

“Nếu như người tự sát ở trước mặt hắn thì Bằng Liên Trùng mới có cơ hội sống sót...” Vũ Phong trầm giọng nói.

Thanh Lâm hít một hơi sâu, cảm nhận một chút, giờ phút này Vũ Phong thật sự đã mất hết tu vi, thậm chí đan điền cũng bị phế nên cũng tổn thương đến bên trong cơ thể.

“Đan điền của người chỉ bị phá vỡ thôi, vẫn còn khả năng chữa trị mà, không cần nhụt chí.”

Thanh Lâm vỗ vai Vũ Phong, liền nói ra: “Bạch Tử Đồng?”

Bạch Tử Đồng lúc trước cũng là người ở trong phòng bếp, lúc Thanh Lâm rời đi, cậu ta cũng rất luyến tiếc. Vậy mà không nghĩ tới, cậu ta có thể bán mình như vậy, chuyện này làm cho Thanh Lâm cực kỳ phẫn nộ.

“Cậu ta được Lý Trần Tiêu khen thưởng nên đã đi theo Lý Trần Tiêu rồi.” Vũ Phong nói.

Thanh Lâm gật đầu, không nói hai lời, liền ra khỏi nhà bếp.

Bằng Liên Trùng bị bắt, đó là sự việc của hai tháng trước rồi, nhưng mình vẫn không biết được, rõ ràng bọn người Vũ Phong không hề đi tìm mình, hoặc có thể nói là bọn họ cảm thấy Lý Trần Tiêu mạnh hơn cậu quá nhiều, không muốn cậu mắc bẫy của bọn họ.

Đàn ông trên đời không nên thẹn với lương tâm, điều này cậu đã được phụ thân Thanh Nguyên dạy bảo ngay từ nhỏ.

Tổng Đại Hải kia là mình giết, Thanh Lâm mặc dù thật sự không đánh lại, nhưng cũng sẽ không trơ mắt nhìn Bằng Liên Trùng chịu khổ thay cho mình.

.....

Với tư cách đệ tử đẳng ngoại, mỗi một đệ tử đều có chỗ ở của mình, giờ phút này trong một quảng trường nhỏ, một thân hình đang bị trói ở trên cột đá. Trước mặt của cậu đang có hai người con trai cầm roi da trên tay, không ngừng quất lên trên thân thể của người đó.

Bốn phía không ít đệ tử đẳng ngoại vây xem, nhưng không người nào dám nói thêm cái gì, bởi vì người này, đặc biệt đến trong nhóm đệ tử xếp hạng thứ sáu đẳng ngoại Lý Trần Tiêu, Lý sư huynh!

“Lý Trần Tiêu, người sẽ chết không yên lành đâu!” Bằng Liên Trùng nghiêng răng nghiêng lợi, mặt mũi tràn đầy máu tươi, ánh mắt như muốn nhai nuốt Lý Trần Tiêu đang ngồi ở trước mặt.

“Bốp... bốp...”

Cậu vừa mới nói xong, roi da quất hai phát lên trên cơ thể làm da tróc thịt bong.

Hai người này, một là Lưu Văn Phi, người còn lại... chính là Bạch Tử Đồng!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Sắc bén

“Người và đám người Vũ Phong đều là một đám ngu, tên Thanh Lâm giết người, lại còn muốn đổ tội cho chúng ta, việc này ta đã sớm muốn nói cho Lý sư huynh biết, vạch trần bộ mặt của tên Thanh Lâm ác độc kia mà các người lại luôn ngăn cản ta. Hôm nay người vẫn còn mạnh mẽ như thế, ta muốn xem xem, rốt cuộc người có thể mạnh mẽ tới đâu!”

Bạch Tử Đồng quất lên thân thể Bằng Liên Trùng một roi lại một roi. Bằng Liên Trùng chỉ là tu vi cảnh giới hậu thiên, vả lại, cũng không có tu luyện thân thể, chân khí đã sớm bị Lưu Văn Phi phẩy bỏ, sao có thể ngăn cản, những vết thương khủng khiếp bắt đầu xuất hiện trên thân thể, quần áo rách rưới, máu tươi không ngừng chảy ra.

“Bạch Tử Đồng, người là loại người lòng lang dạ sói. Lúc trước Thanh Lâm chia linh thạch thì người là người cười vui nhất. Còn bây giờ, người thấy ai có

lợi với người thì người đi theo người đó, đúng là cái đồ vong ơn bội nghĩa!” Khóe miệng Bàn Liên Trùng cũng có vết thương, nhưng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào Bạch Tử Đồng, trong ánh mắt kia lộ ra vẻ dữ tợn cùng với lửa giận, có thể thấy được trong lòng đang mang một mối hận thù.

“Thời điểm đánh chết yêu thú kia, ta cũng không phải là không có đóng góp sức lực, linh thạch đó ta cũng phải có một phần chứ!”

Bạch Tử Đồng nói xong, lại quát một cái vào miệng Bàn Liên Trùng, miệng vết thương kia lập tức lớn lên, Bàn Liên Trùng muốn nói chuyện cũng khó khăn, đau tới nỗi khiến cậu chìm vào hôn mê.

Cũng đã gần hai tháng, cậu lúc nào cũng ở trong sự tra tấn này, Lý Trần Tiêu không cho cậu chết nên hết lần này tới lần khác, từng ấy lần cho cậu ăn đan dược chữa thương, có thể nói muốn sống không được, muốn chết không xong.

“Xem ra, địa vị của người ở trong mắt của thằng tạp chủng đó cũng chẳng là cái thá gì.”

Lưu Văn Phi đứng ở một bên, nhìn Bàn Liên Trùng cười lạnh: “Đã hai tháng rồi, cậu ta còn không đến, có nghĩa là không hề quan tâm tới sự sống chết của người.”

“May mắn cho các người là cậu ta không tới!” Bàn Liên Trùng chịu đựng đau đớn kịch liệt nói ra câu này, sau khi nói xong cậu lại giống như một kẻ điên, cười lớn lên.

“Hừm?”

Lý Trần Tiêu đang ngồi trên ghế kia nhíu mày lại, rồi cười nhạt một tiếng: “Ta còn đang muốn xem xem, kẻ dám giết biểu đệ của Lý Trần Tiêu ta, rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.”

“Người sẽ nhìn thấy thôi.”

Vào thời khắc này, bỗng nhiên truyền tới một giọng nói cực kỳ âm trầm, Lý Trần Tiêu hơi sững sốt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thanh Lâm một thân áo trắng đang từ xa đi tới, bộ dạng cậu tuy còn non nớt, nhưng khuôn mặt ngập trời lửa giận của cậu lại không thể nào che giấu.

“Là người?”

Lý Trần Tiêu nhướng mày, dựa vào trí nhớ của hắn, chỉ cần nhìn một cái là hắn liền nhận ra Thanh Lâm chính là kẻ mà hắn đã từng gặp qua một lần ở trước cửa Vụ các trước đó. Hơn nữa, tóc của Thanh Lâm là màu tím, không giống người bình thường nên để lại cho người khác ấn tượng sâu sắc, hắn tất nhiên là nhớ.

Tên Lưu Văn Phi kia cũng ngạc nhiên một chút. Cũng như Lý Trần Tiêu, hắn cũng nhớ Thanh Lâm rất rõ.

Nhưng thứ để lại ấn tượng sâu sắc với bọn họ không phải là cái đầu tóc tím của Thanh Lâm mà là hai ông già ở trước Vụ các đó!

Hai ông già đó mở miệng nói chuyện là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy từ khi Lưu Văn Phi và Lý Trần Tiêu nhập tông đến nay.

“Thanh Lâm!”

Bàn Liên Trùng cũng ngây ngẩn cả người. Sau một lát, cậu cũng không nhận được nữa, nước mắt từ trong mắt chảy ra.

Trong khoảng thời gian này, cậu đã nhận rất nhiều đau đớn và nhục nhã, dường như tất cả đệ tử của Thiên Bình tông đều đã nhìn thấy cảnh này. Nhất là trong đó còn có Tô sư tỷ, Tô Ảnh, người mà cậu cực kỳ ngưỡng mộ.

Cậu không phải là không có lòng tự trọng, nhưng cậu không có khả năng bảo vệ lòng tự trọng này, hơn nữa, tất cả những gì mà cậu phải chịu đựng lúc này, hầu hết đều là gánh cho Thanh Lâm, cậu không nói nhưng cũng không có nghĩa là cậu không uất ức.

不过，在见到青林的刹那，所有的委屈几乎都烟消云散了，他知道，青林能来到这里，定然就是为了自己。

Nhưng thời khắc nhìn thấy Thanh Lâm, dường như tất cả những uất ức đều tan thành mây khói. Hắn biết rằng Thanh Lâm đến đây tất nhiên là vì hắn.

Nhưng dựa vào thực lực của Thanh Lâm mà đối mặt với Lý Trần Tiêu...

Trong lòng Bàn Liên Trùng quỳnh lên, chịu đựng đau đớn hô lên: “Thanh Lâm, hãy rời khỏi đây đi, cậu không phải là đối thủ của Lý Trần Tiêu đâu!”

Hình như Thanh Lâm không nghe thấy, bước từng bước từng bước chậm rãi.

Tên Lưu Văn Phi đứng nhìn, trêu chọc nói: “Thằng này nói không sai đâu, nhưng bọn ta đang đợi người đến, đã đến rồi thì đâu đơn giản muốn đi là đi được?”

“Lưu Văn Phi, Thanh Lâm bây giờ đã là đệ tử Đan vực, người dám động tới cậu ta, nhất định sẽ làm cho Đan vực tức giận!” Bàn Liên Trùng hô.

“Không cần biết thân phận của cậu ta là gì, đều phải tuân theo quy định của tông môn, dám đánh chết sư huynh đệ đồng môn ở trong tông, dựa theo quy định là phải lấy mạng đền mạng!”

Lưu Văn Phi hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Thanh Lâm: “Hơn nữa trong Đan vực có vô số đệ tử, ai biết được cậu ta là được đồng hay là đệ tử chân chính? Nếu cậu ta chỉ là được đồng, đừng nói chỉ giết một người như cậu ra, cho dù là giết tám mươi đứa thì Đan vực cũng không vì chuyện này mà gây chiến với Võ đạo nhất mạch ta.”

Bàng Liên Trùng uy hiếp vô dụng, quay qua Thanh Lâm hô: “Thanh Lâm, bây giờ cậu không phải là đối thủ của Lý Trần Tiêu đâu, dựa vào thiên phú của cậu, sẽ có thể nhanh chóng đứng vững gót chân ở Đan vực, sau này mới quay về trả thù cho ta, nhưng bây giờ tuyệt đối không được manh động!”

Trong lúc nói chuyện, Thanh Lâm không ngừng bước tới, bây giờ đã đi đến chỗ cách bọn người Lưu Văn Phi mười mét.

Cậu không nói bất kì lời thừa thãi nào, chân bước trên mặt đất, thân hình lập tức phóng tới chỗ Bàng Liên Trùng!

“Người dám!”

Lưu Văn Phi hừ lạnh một tiếng, lao ra cùng lúc đó đưa bàn tay lớn lên, bay thẳng đến sau lưng Thanh Lâm.

Thanh Lâm dừng lại, đột nhiên quay người, bàn tay cậu nắm lại, tia sáng màu đỏ xen lẫn lửa giận không lồ phát ra, mạnh mẽ đánh lên bàn tay của Lưu Văn Phi.

“Bịch” một tiếng, toàn thân Lưu Văn Phi chấn động mạnh, trên cánh tay phải của hắn truyền đến một trận đau đớn kịch liệt không thể nào tưởng tượng được. Máu tươi từ trong miệng hắn trào ra rồi trực tiếp bay ra xa.

Thanh Lâm không nói nhiều liền dí sát tới. Tên Lưu Văn Phi kia còn chưa rơi xuống đất thì đã bị cậu bắt được. Cậu bắt đầu dùng sức đá chân phải ra, đá Lưu Văn Phi văng ra hơn mười mét.

“Bịch!”

Bụi đất tung bay, Lưu Văn Phi rơi xuống mặt đất, máu tươi phun ra không ngừng, xương cốt ở phần lưng của hắn đã bị gãy hết toàn bộ, cánh tay phải cũng đã gãy thành hai phần.

Nhưng hắn vẫn chưa chết, Thanh Lâm tuy đang rất phẫn nộ, nhưng cũng biết đây là đang trong tông môn, giết đám người Tổng Đại Hải trong phòng bếp thì có thể, nhưng nếu giết đệ tử chính thức thì sẽ xúc phạm đến quy tắc của tông môn.

Tất cả mọi việc chỉ xảy ra trong một khoảng khắc ngắn làm cho tất cả mọi người không kịp phản ứng. Khi thấy Lưu Văn Phi thua thảm hại, khuôn mặt của Bạch Tử Đồng và một tên khác đang cầm roi da cũng trắng bệch, hoảng sợ rồi không ngừng lui về phía sau.

Lý Trần Tiêu đứng dậy, ánh mắt lộ ra sát khí: “Tên tạp chủng kia, ngươi muốn chết!”

Thần sắc Thanh Lâm lạnh như băng, đá Lưu Văn Phi bay ra ngoài rồi quay người nhìn về phía Lý Trần Tiêu, toàn thân cậu bao phủ bởi tia sáng màu đỏ, đi thẳng về phía Lý Trần Tiêu.

Cảnh này làm cho con ngươi của tất cả mọi người đều bị ngưng đọng, thầm nghĩ người này thật sự là không biết tự lượng sức mình. Lý Trần Tiêu đã đạt đến đỉnh cao trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên và xếp hạng sáu trong đám đệ tử ở đẳng ngoài nên Lưu Văn Phi đó hoàn toàn không thể so sánh được với Lý Trần Tiêu.

Lý Trần Tiêu hừ lạnh một tiếng, ánh sáng màu vàng đất từ trong tay hắn phát ra, một màn ánh sáng bao phủ lấy toàn thân hắn hoàn toàn là do nguyên lực thuộc tính ngưng tụ thành.

Cùng lúc đó, hắn đánh ra một quyền, nguyên lực thuộc tính thổ hóa thành một cái nắm tay lớn có chiều dài mấy trượng, từ phía trên không trung giáng xuống chỗ của Thanh Lâm.

“Nguyên lực thuộc tính, Thanh mỗ không phải là không có!”

Cơ thể của Thanh Lâm không ngừng lại. Bên trong luồng ánh sáng đỏ kia, đột nhiên phát ra một mảng màu xanh thẫm, âm thanh đùng đùng vang vọng không ngừng. Một luồng sáng cực lớn từ trên trời giáng xuống!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Giết người bên ngoài tông môn, không ai quản được!

“Đùng!”

Màn sáng kia áp đảo trời đất, so với nắm tay của Lý Trần Tiêu thì không biết to gấp bao nhiêu lần. Nó không ngừng nổ vang, giống như có hàng vạn tia sấm sét đánh xuống từ phía chân trời.

“Nguyên lực thuộc tính lôi!”

Con người Lý Trần Tiêu co rút lại, chuyên nguyên lực thuộc tính, tất nhiên là hắn hiểu rất rõ. Thuộc tính ngũ hành là bình thường, còn thuộc tính lôi này thì cực kì hiếm thấy. Còn về những năm tháng, nhân quả, thật giả văng vẳng đều đồng loạt hiện ra, cũng tương đương với thuộc tính của pháp tắc, cực kỳ khó tìm.

Chỉ nói về cường độ nguyên lực thuộc tính thì thuộc tính lôi mạnh hơn thuộc tính ngũ hành nhiều.

Nắm đấm kia và luồng sấm va chạm với nhau làm nổ vang rung trời. Cơ thể Lý Trần Tiêu chấn động, vàng sáng bao toàn thân hắn rung lên nhẹ nhẹ, cái nắm đấm kia cũng vang lên bịch một cái rồi nổ tung.

Một lát sau, luồng sấm của Thanh Lâm cũng dừng lại rồi tan biến ở phía chân trời.

“Mới là kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên thôi mà có thể đánh với ta một trận. Nguyên lực thuộc tính lôi này thật sự khá mạnh!”

Trong lòng Lý Trần Tiêu khiếp sợ, nhớ đến lúc ở Vụ các, muốn sai Lưu Văn Phi cắt tóc Thanh Lâm, giờ phút này, hắn đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Bởi vì theo hắn nghĩ thì lúc đó Thanh Lâm chắc chắn đã có sức mạnh như bây giờ, nhưng không có biểu hiện ra bên ngoài. Có thể thấy được lòng dạ thâm sâu, ngầm ngầm chịu đựng đến cỡ nào của cậu.

“Không đúng, hôm đó ta cảm nhận được khí tức của cậu ta, chỉ có tiền thiên mà thôi.” Lý Trần Tiêu mày nhãn lại: “Chẳng lẽ, trong khoảng thời gian này, thằng này đã đột phá rồi sao?”

Cũng vào thời khắc này, Thanh Lâm lại vọt tới lần nữa, trong lúc bàn tay vung vẩy, nguyên lực thuộc tính lôi mạnh kinh người bắt đầu khởi động, bốn phía trong phạm vi mười thước đều là màn sấm sét, cực kỳ kinh khủng.

“Người cho rằng chỉ với nguyên lực thuộc tính lôi mà sẽ đánh bại được ta à, thứ không biết tự lượng sức mình!”

Hai tay Lý Trần Tiêu vung lên, ánh sáng màu vàng phát ra đầy trời, hóa thành những lưỡi dao sắc bén, va chạm mạnh mẽ với màn sấm kia.

Trong khoảng khắc mà cả hai bên đều giải trừ chiêu thức của đối phương thì ánh sáng màu vàng cùng màn sấm đều biến mất, nhưng Lý Trần Tiêu còn chưa nói lời nào, đã thấy bóng hình Thanh Lâm bỗng nhiên lao tới, ánh sáng đỏ lập lòe bao quanh cơ thể hắn giống như là thần phạt, khoác lấy một màn sáng bay đến.

“Không thể nào!”

Lý Trần Tiêu biến sắc, uy lực của màn sấm và ánh sáng màu vàng va chạm với nhau. Bản thân hắn không dám tới gần, nhưng Thanh Lâm lại có thể xuyên qua trong đòn công này này, trực tiếp bay về phía hắn.

“Cậu ta là thể tu!”

Trong lòng Lý Trần Tiêu xuất hiện một suy nghĩ kinh khủng, cùng với sát khí ngập trời: “Người này tuyệt đối không thể giữ lại!”

Hắn lao tới chỗ Thanh Lâm trong nháy mắt. Lý Trần Tiêu vỗ vào túi đựng đồ ở bên hông, lập tức xuất hiện một cây thương dài màu đen, đâm thẳng tới ngực của Thanh Lâm không chút do dự.

Sắc mặt Thanh Lâm lạnh lẽo, nắm đấm biến thành chưởng, lúc cơ thể né tránh, lấy một tay chặn cây thương dài kia lại, hừ lạnh rồi lên tiếng: “Đưa cho ta!”

Trong tay Lý Trần Tiêu chấn động, cảm giác chết lạnh xông lên đầu, lùi lại mấy bước. Thanh Lâm đã dùng lực của cậu để cướp lấy cây thương dài màu đen của hắn.

“Không ngờ Lý sư huynh lại bị đánh lui về phía sau!”

“Điều này sao có thể như thế được? Cậu ta chỉ là kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên mà thôi, lại có thể áp chế Lý sư huynh được sao?”

“Hừ, Lý sư huynh còn chưa sử dụng Linh Ma kỹ cấp trung đó nữa, người này chắc chắn không phải là đối thủ của Lý sư huynh.”

Xôn xao một mảng, có khiếp sợ, cũng có khinh bỉ, cảm thấy Lý Trần Tiêu bây giờ đang giữ sức, chờ đợi để giết Thanh Lâm bằng một chiêu.

Nhưng bọn họ lại không biết, giờ phút này trong lòng Lý Trần Tiêu đang cực kì khiếp sợ vì hắn không thể nào ngờ được thực lực của Thanh Lâm vậy mà lại mạnh như vậy. Nếu không sử dụng bí kíp Linh Ma kỹ cấp trung đó thì bản thân mình không phải là đối thủ của cậu ta.

“Có thể ép ta sử dụng Vạn Ma Thủ, người nên cảm thấy tự hào đi!”

Lý Trần Tiêu thờ sâu, tay phải vươn ra, liên tục chỉ lên không trung, đồng thời nguyên lực thuộc tính của toàn thân cũng hoàn toàn tuôn ra, tất cả đều bay về phía đó.

“Rầm rầm!”

Giống như tiếng gào rú phát ra từ Hồng Hoang, giống như có ngàn vạn yêu ma kêu gào đau đớn, một màu vàng đồng xuất hiện ở hư không đó, số lượng không biết bao nhiêu, nhưng nó mang theo uy lực rất kinh người, xé rách không gian lao tới Thanh Lâm.

“Thanh Lâm coi chừng, đó là bí kíp Linh Ma kỹ cấp trung của Lý Trần Tiêu đó!” Bàn Liên Trùng biến sắc, hô lên.

Trên thực tế, trong lòng cậu cũng đang cực kỳ khiếp sợ. Hai tháng trước, Thanh Lâm vẫn chỉ là tiên thiên, đối mặt đệ tử chính thức, cho dù là đệ tử đẳng ngoài có xếp hạng gần chót, cũng phải khúm núm, không dám vô lễ.

Nhưng hôm nay, lại có thể làm cho Lý Trần Tiêu sử dụng Vạn Ma Thủ. Hơn nữa nếu tình huống bây giờ mà Lý Trần Tiêu không có Linh Ma kỹ cấp trung này thì thua là chắc chắn!

Nhìn vô số bàn tay bao phủ cả bầu trời đang bay đến, sắc mặt Thanh Lâm vẫn không thay đổi. Tay phải cậu vươn ra, vỗ thật mạnh vào không gian.

“Đừng!”

Dưới một cái vỗ này, không gian lập tức bị mây đen che kín thành một mảng âm u. Từng tia chớp xuất hiện giống như những con rắn màu bạc xuyên qua đám mây đen, đùng đùng không ngừng.

Một khung cảnh cực kì đáng sợ, dưới một chưởng này, gió mây bị cuốn ngược, trời đất thay đổi!

Vô số con rắn sấm sét từ trong lỗ hổng trên không trung lao ra, ngưng tụ trong không gian trước mặt Thanh Lâm. Trong một chớp mắt liền biến thành một bàn tay khổng lồ bằng tia điện!

Cái bàn tay này to khoảng chừng hơn mười trượng, trong đó ánh điện lập lòe tràn ngập uy lực, nhìn rất đáng sợ.

“Phiên Thiên chưởng!”

Trong lòng Thanh Lâm khẽ quát một tiếng, bàn tay lại đè xuống lần nữa, lần đầu tiên thi triển ra Địa Ma kỹ cao cấp mà Đan tôn truyền lại.

Trong thời gian hai tháng này, tuy Thanh Lâm không nghiên cứu sâu về chiêu này, nhưng những bước cơ bản thì cậu vẫn có thể thi triển ra được, muốn đạt tới trình độ như Đan tôn thì chắc chắn phải có tu vi tương ứng.

Nhưng cái này dù sao cũng là Địa Ma kỹ, hơn nữa còn là Địa Ma kỹ cấp cao, cho dù là lần đầu sử dụng, cũng không phải là thứ mà Linh Ma kỹ cấp trung của Lý Trần Tiêu có thể so sánh được!

Trong tiếng ầm ầm, bàn tay kia xen lẫn uy lực của đất trời, mây đen cuộn cuộn, theo hướng của Thanh Lâm chạy tới chỗ có vô số bàn tay kia, áp xuống mạnh mẽ!

Trong lúc này, những bàn tay đó đều dừng lại, thậm chí có thể thấy được, khi Phiên Thiên chưởng áp xuống, mọi thứ đều nứt vỡ.

Tất cả những nơi mà nó đi qua, không thể ngăn cản!

Sắc mặt Lý Trần Tiêu biến đổi lớn, toàn bộ nguyên lực thuộc tính đều hiện ra ngoài thân thể, hóa thành màn sáng ngăn cản, đồng thời cơ thể bỗng nhiên quay đi, chạy thẳng ra xa.

Trong lòng hắn hoảng sợ tột đỉnh, quả thực không thể hình dung được, một tên nhóc nhìn qua có thể dễ dàng đập chết mà lại có thể có thực lực như vậy, hắn không thể không trốn!

“Ngươi chạy không được đâu!”

Từ phía sau lưng truyền đến một giọng nói âm trầm, con người Lý Trần Tiêu co rút lại, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh buốt, trong lòng hắn xuất hiện một cảm giác rằng hắn sẽ chết, nhưng hắn đã... bất lực!

“Đừng!”

Cái bàn tay kia chấn động hư không, quét hết những đám mây đen, chấn động tám phương, dưới ánh mắt chăm chú của vô số người, đột nhiên vỗ vào cơ thể Lý Trần Tiêu.

Lý Trần Tiêu phun ra một ngụm máu tươi, vàng sáng bên ngoài cơ thể bị sụp đổ. Cơ thể của hắn giống như điều đứt dây, ngã mạnh xuống mặt đất.

Nhưng, hắn chưa chết.

Thanh Lâm sẽ không để cho hấn chết, chỉ ít sẽ dưới tình huống không phạm tới nội quy của tông môn, giết chết hấn.

“Thanh Lâm sư đệ, sự việc lần này là sư huynh thiếu suy nghĩ, kính xin sư đệ tha thứ, sau này sư huynh sẽ đem hậu lễ, đến nhà xin lỗi!” Lý Trần Tiêu thấy Thanh Lâm đi tới, thần sắc biến đổi, vội vàng hô.

Lời nói của hấn, làm cho tất cả mọi người trừ Thanh Lâm ra, đều đứng ngốc ra.

Lý Trần Tiêu không nghĩ tới Thanh Lâm lại mạnh như vậy thì bọn họ lại càng không nghĩ ra!

Sau một lát, xuất hiện âm thanh hít khí lạnh, hai người Bạch Tử Đổng kia thì mặt càng không còn một giọt máu.

Nhất là Bạch Tử Đổng, cậu ta vốn đã bán đứng Thanh Lâm vì nghĩ có thể dựa vào Lý Trần Tiêu, cảm thấy Thanh Lâm không thể uy hiếp được hấn. Nhưng bây giờ lại xảy ra sự việc như vậy làm cho cậu ta cực kỳ hối hận, hối hận muốn chết đi cho xong.

Thanh Lâm không để ý đến lời nói của Lý Trần Tiêu, tiếp tục di chuyển đến chỗ của Lý Trần Tiêu rồi đá hấn một cái.

“Bịch!”

Cả người Lý Trần Tiêu bay lên, phun ra máu tươi thêm lần nữa, khí tức suy yếu giống như là chó chết.

Đau đớn kịch liệt làm cho thần sắc của hấn dữ tợn, thậm chí cảm thấy đan điền của hấn trở nên lỏng lẻo, như sắp tan rã.

Thật ra, đây không phải là cảm giác. Nếu như Thanh Lâm đá hấn một cú nữa thì hấn sẽ hoàn toàn bị phế bỏ!

Thấy Thanh Lâm vẫn tiếp tục đi tới, Lý Trần Tiêu đột nhiên ngẩng đầu lên, hung dữ nói: “Thanh Lâm, ta chính là đệ tử chính thức của Thiên Bình tông, hơn nữa còn đứng thứ sáu, sau này có thể cống hiến rất nhiều cho tông môn, huống hồ đang ở trong tông môn mà ngươi dám giết ta!”

Bước chân Thanh Lâm dừng lại, trầm ngâm không nói.

Thấy vậy, trong nội tâm Lý Trần Tiêu nhẹ nhàng thở ra, ngữ điệu mềm xuống: “Sư đệ, việc này cũng không phải là không thể hòa giải được, ta và ngươi đều là đệ tử tông môn, còn là...”

Hấn lời còn chưa dứt, Thanh Lâm bỗng nhiên bắt đầu đi, thân hình của cậu chớp một cái, liền đi tới trước mặt Lý Trần Tiêu.

“Ngươi muốn làm gì?” Lý Trần Tiêu không còn cái loại thái độ kiêu ngạo nữa, lộ ra sự hoảng sợ.

Một tay Thanh Lâm nắm lấy quần áo của hấn, kéo như kéo chó chết, chạy về phía xa.

“Tông môn nào cũng có quy định, Thanh mỗ không thể giết ngươi trong tông môn được, nhưng ở ngoài tông môn thì không ai quản được!”

Giọng nói lạnh như băng truyền khắp quảng trường, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, Bàn Liên Trùng cũng há to mồm, trên mặt hiện lên biểu cảm không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cút đi!

Cuộc chiến giữa Thanh Lâm và Lý Trần Tiêu chỉ vòn vẹn mười mấy giây, Thanh Lâm chỉ mới dựa vào thực lực kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên mà đã đánh cho Lý Trần Tiêu ở kỳ giữa của cảnh giới Cổ Nguyên thành phế thái, và lại còn kéo ra bên ngoài đánh giết, làm cho những người ở đó cảm thấy ớn lạnh.

Thực lực người này mạnh quá đi!

“Người này rốt cuộc là ai vậy? Chưa từng nghe nhắc đến người này ở đằng ngoài, chẳng lẽ là đệ tử của đằng trong sao?”

“Thực lực của đệ tử bên đằng trong không thể nào chỉ mới ở kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên, khi này tên Bàn Liên Trùng kia có nói, hấn ta là đệ tử của Đan vực.”

“Tên Bàn Liên Trùng đó chẳng qua cũng chỉ là tên vật, người bên phòng bếp thôi mà, làm sao mà có quan hệ gì với đệ tử của Đan vực chứ?”

“Những lời bàn tán nổi dậy, tất cả mọi người đều nhìn về bóng người tóc màu tím như đang kéo “chó chết” đi về phía xa kia, trên mặt lộ rõ nét ngưỡng mộ và bất ngờ.

Còn trên mặt của Bàn Liên Trùng là kích động, cậu ra chưa từng nghĩ đến việc Thanh Lâm trong một khoảng thời gian ngắn mà trở nên mạnh như thế, không những thiên phú về Đan đạo khiến người khác kinh ngạc mà Võ đạo còn đáng sợ hơn!

Dưới con mắt của vô số người, Thanh Lâm kéo lê Lý Trần Tiêu, khi đi đến trước mặt Lưu Văn Phi, hắn dùng chân, bàn tay nắm luôn cả tên đó, rồi lại kéo lê, sau đó nhìn về phía Bạch Tử Đồng.

Ánh mắt đó khiến cho sắc mặt của Bạch Tử Đồng thay đổi, da đầu như muốn nổ tung.

“Thanh Lâm sư huynh, đệ... đệ...” Trong lòng Bạch Tử Đồng lo sợ không thôi, chỉ biết nín thở, nhưng rồi dưới ánh mắt lạnh như băng của Thanh Lâm hắn ta lại không nói ra được lời nào.

“Cái tên ăn cháo đá bát!”

Thanh Lâm hừ nhẹ một tiếng, chân đạp lên đất rồi bay lên, trông như tượng của Thiên thần, không ngừng phòng ngự trước mặt của Bạch Tử Đồng, cuối cùng dừng ngay trước người hắn.

“Thanh Lâm sư huynh, đệ bị ép mà!”

Bạch Tử Đồng mở to con mắt, lộ ra sự sợ hãi: “Nếu đệ không khai huynh ra, tên Lý Trần Tiêu này sẽ phế đi tu vi của đệ, đệ... đệ thực sự không có cách nào mà!”

“Cái rắm ấy!”

Không đợi đến Thanh Lâm mở miệng, Bàn Liên Trùng tức giận quát lớn: “Bạch Tử Đồng, mày thực sự là mặt dày đến không tả được! Tao đây hận không được cắt ngươi thành trăm mảnh, ăn sống nuốt sống!”

Biểu cảm trên mặt Bạch Tử Đồng thay đổi, vừa muốn nói gì đó thế nhưng Thanh Lâm lại không nói gì, ánh sáng như tia sấm phát ra từ người của Thanh Lâm sáng ngất trời, bay thẳng về phía Bạch Tử Đồng.

Con người của Bạch Tử Đồng co giãn, lùi nhanh về sau, nhưng hắn chỉ là người có được năng lực nhờ tập luyện thôi, làm sao mà so sánh được với nguyên lực mang thuộc tính sấm sét được, chỉ trong tích tắc đã bị đuổi kịp, cả người hắn ta lẫn tiếng hét bị vùi lấp trong ánh sáng của tia sấm.

Trong tông môn, Thanh Lâm không dám giết đệ tử chính thức, nhưng giết Bạch Tử Đồng thì không khó!

Cái chết của Bạch Tử Đồng khiến cho toàn bộ im lặng hết, tên Lưu Văn Phi và Lý Trần Tiêu càng khỏi nói, mặt trắng bệch, tim đập bình bịch.

Bọn hắn biết, Thanh Lâm thật sự dám ra tay giết họ!

Trước sự sợ hãi của hai tên đó, Thanh Lâm không thèm để ý, hắn nhìn sang Bàn Liên Trùng, trong chớp mắt liền xuất hiện sấm sét, sợi dây đang trói Bàn Liên Trùng bị vụn vỡ.

Bàn Liên Trùng bị thương khá nặng, lại cộng thêm không có tu vi, sau khi được thả thì cả người nằm gục xuống đất rồi ngất xỉu.

Thấy vậy, lòng của Thanh Lâm thất lại, nhưng chân vẫn không dừng bước, giọng nói lạnh như băng vang vọng khắp chỗ đó.

“Vi sư huynh nào có thể giúp Thanh mỗ đưa Bàn huynh về phòng bếp được không ạ? Ngày sau Thanh mỗ nhất định sẽ hậu tạ!”

Lời vừa mới nói ra lập tức có người bước ra đưa ôm quyền về phía Thanh Lâm rồi bế Bàn Liên Trùng đi về phía phòng bếp.

Đây không phải là sợ hãi mà là nín thở có đẳng cấp hơn, đầu tiên là thấy Thanh Lâm quá mạnh, thứ hai là do thân phận đệ tử Đan đạo của Thanh Lâm.

Thanh Lâm của lúc này tuy tuổi còn nhỏ, trông rất non nớt nhưng càng nhỏ thì càng chứng tỏ thiên phú của hắn càng cao, ngày sau rất có thể đứng đầu trong Đan đạo, không dám nói là huy hoàng nhưng chí ít thì không tầm thường.

Nếu sau này Thanh Lâm thật sự trở thành Đan đạo đại sư, bọn hắn muốn cầu kết thì cũng khó, chỉ có lúc này Thanh Lâm mới nhớ rõ ơn tình của bọn hắn.

Thậm chí, ngay sau lúc người này bế Bàn Liên Trùng rời đi, đám người ở đó không ít người ngậy ra, rồi ngay lập tức lộ ra vẻ hối hận rằng tại sao mình lại phản ứng chậm thế, không bước ra đầu tiên.

Nhưng mà, bọn họ không vì vậy mà dừng lại đó mà là đi theo Thanh Lâm đi ra bên ngoài.

Một mình Thanh Lâm kéo lên hai tên Lý Trần Tiêu và Lưu Văn Phi, phía sau là hàng trăm người, đi qua Võ đạo nhất mạch vì vậy mà nhận được sự chú ý.

Đệ tử của đẳng ngoài không biết Thanh Lâm, không biết Lưu Văn Phi nhưng lại biết Lý Trần Tiêu!

Ngay lúc thấy Lý Trần Tiêu bị kéo lê, đám đệ tử đảng ngoài ngáy người ra, hai con mắt mở to hết cỡ.

Sau khi dò hỏi bọn họ mới biết được rốt cuộc là chuyện gì, trong lòng hơi kinh ngạc, sau đó cũng đi chung với bọn họ, đi phía sau Thanh Lâm.

Người không thích coi chuyện vui rất ít, trong đám đệ tử đảng ngoài không phải không có, nhưng mà bọn thích xem chuyện hay nhiều hơn thôi.

Trên đường đi, đám người đi phía sau càng ngày càng nhiều, một tiếng sau đã lên đến hàng ngàn người!

“To gan!”

Cũng ngay lúc này, phía xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát, tiếp theo đó hai bóng người phóng tới, chính là Chấp sự trưởng lão của đảng ngoài, Tào Thanh và Tôn Lập!

Khi thấy hai người này, có người thì hành lễ có người thì chỉ gạt nhẹ đầu, thấy rõ được đám người gạt đầu tu vi không kém hơn hai người kia là bao.

Đối với chuyện này hai người họ cũng đã quen, không quan tâm lắm.

“Thanh Lâm, ngươi to gan thật! Sao có thể dám ngay trong tông môn mà ra tay với sư huynh đệ chứ, có còn bỏ quy định của tông môn vào trong mắt không!” Tào Thanh nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm hét lớn.

Tôn Lập thì chỉ nhẹ giọng hừ rồi mở miệng nói: “Không coi ai ra gì, vô pháp vô thiên! Chuyện này lão phu đã biết được từ những đệ tử khác, ngươi định đem hai người họ ra ngoài giết chết sao? Còn ra thế thống gì nữa! Nếu mà ai ai cũng như ngươi thì Thiên Bình tông của ta còn được coi là tông môn à?”

Hai người này thân là Chấp sự trưởng lão, nói những lời nói này, đám đệ tử nghe được cũng cảm thấy đúng.

Nhưng chỉ có Thanh Lâm mới biết trong lòng của bọn họ đang nghĩ cái gì.

“Hai vị chẳng qua cũng chỉ là Chấp sự trưởng lão của đảng ngoài, Thanh mẫu là đệ tử của Đan vực, làm chuyện gì đi nữa cũng chẳng liên quan đến hai vị!”

Thanh Lâm hừ một tiếng lạnh lùng, không thèm nhìn hai người bọn họ rồi rời đi.

Tào Thanh và Tôn Lập trợn mắt, trong lòng rất là kinh ngạc, Thanh Lâm thế mà lại có đủ thực lực, tu vi của tên Lý Trần Tiêu kia có thể nói là tương đương với họ.

Nhưng mà bọn họ dựa vào thân phận của mình căn bản là chẳng sợ, lập tức chắn ngang trước mặt, Tào Thanh hét lớn: “Thanh Lâm, niệm tình ngươi là do hai ta đưa vào tông, thả hai người Lý Trần Tiêu và Lưu Văn Phi ra hai ta sẽ giảm nhẹ trừng phạt.”

“Hai vị đưa ta vào tông?”

Thanh Lâm đột nhiên cười lớn, mái tóc tím chuyển động nhẹ trông như Thần ma.

“Tào Thanh, mượn lời ngươi mà nói, niệm tình hai vị đây đưa ta vào tông, đừng ép Thanh mẫu ra tay với hai vị, mau rút cho ta!”

Lời mới vừa nói ra, Tào Thanh và Tôn Lập ngơ người ra, những đệ tử đi theo sau mắt cũng banh to ra, không dám tin những gì mình nghe.

Hai người này dù sao cũng là Chấp sự trưởng lão của đảng ngoài, tuy lời nói của họ có cái tiếng mà không có quyền nhưng quy định của Thiên Bình tông khá nghiêm ngặt, chính vì vậy mà bọn họ không dám nói chuyện như vậy với họ.

Thế nhưng Thanh Lâm lại dưới cái nhìn của ngàn người nói vậy, căn bản là không thèm quan tâm tới thể diện của Tào Thanh và Tôn Lập, thật sự là quá trời quá đất!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tại sao không lạy!

Tiêu bối tìm cái chết!”

Sau khi Tào Thanh và Tôn Lập phản ứng trở lại, xấu hổ xen lẫn sự tức giận, tuy nói rằng bọn họ là chấp sự đảng ngoài, nhưng dù sao cũng xem như là trưởng lão, nếu lúc này nói câu đó ra, là đệ tử ưu tú nhất, hoặc là đệ tử ruột, bọn họ đều cố thể im lặng, nhưng người này là Thanh Lâm, là bọn họ vì tham lam báu vật màu đen của cậu nên tận tay dẫn lên từ trần gian, muốn giết cậu, nhưng lại luôn là người thông thường không tìm được cơ hội!

Trong lúc nói chuyện, Tào Thanh vừa vung tay một cái, nguyên lực thuộc tính kim quang đại vô lượng kia phát ra, đồng thời bóng dáng đó nhảm thẳng vào Thanh Lâm, sau lưng xuất hiện một con mãnh hổ màu vàng kim, trong tiếng gầm hú, theo sau là Tào Thanh, cùng lúc xông thẳng đến Thanh Lâm.

Tốc độ của Tôn Lập nhanh hơn, vừa xuất chiêu thì trong nháy mắt mặt đất rung chuyển, roi dây và mảnh khoảng mười đầu ngón tay đập thẳng xuống đất, giống như có mặt vậy, dưới sự điều khiển của Tôn Lập cũng đang vung về phía Thanh Lâm.

Con mãnh hổ đó là kim nguyên hồ linh ma kỹ hạ phẩm của Tào Thanh, roi mây đó là linh ma kỹ hạ phẩm của Tôn Lập, Mạn Thiên đằng!

Hai người vừa xuất chiêu, liền dùng phần công lực mạnh nhất, đương nhiên vẫn kiên kỵ Thanh Lâm nên cũng không dám làm càn, dù sao đi nữa thì tu vi của Lý Trần Tiêu kia, nếu bọn họ muốn lấy trứng chọi đá, vốn dĩ không phải đối thủ, nhưng Thanh Lâm lại có thể trong một khoảng thời gian ngắn đánh đến hân huyết tỵ nữa say sẩm mặt mày, vì vậy hai người đối với thực lực của Thanh Lâm không dám xem thường, cũng không dám ngạo mạn.

Đối mặt với sự tấn công của hai tên trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, Thanh Lâm thần thái bình tĩnh, ánh mắt sắc lạnh, ném Lý Trần Tiêu và Lưu Văn Phi văng ra xa, chân vừa dậm xuống đất, liền xuất hiện vết nứt, hơi thở cực mạnh từ trong cơ thể bùng phát ra.

“Bốp!”

Cậu vừa dậm ra một cú, hầu như không dùng đến nguyên lực thuộc tính nào, chỉ là dùng lực của cơ thể để đối phó với sự công kích của hai người.

Đùng!

Kim Nguyên hồ kia đến trước tiên, lúc này bị Thanh Lâm đá ra, tiếng gầm hét đột ngột dừng hẳn, một lúc sau, trong lúc Tào Thanh đang co mắt lại thì lập tức ngã quỵ!

Kim Nguyên hồ nằm ngã quỵ, Thanh Lâm không hề dừng lại, nhảy lên khoảng vài mét, hung hăng nắm lấy một đầu roi mây kia!

Vừa nắm lấy roi mây, bước chân của Tôn Lập kia loạng choạng, bóng dáng đó lại không ngăn cản nổi sức mạnh này của Thanh Lâm, bị kéo đi một cách không thương tiếc.

“Buông ra!”

Mặt Tôn Lập biến sắc, ông ta đoán được rằng Thanh Lâm có thể đánh bại Lý Trần Tiêu, hiển nhiên rất mạnh, nhưng không ngờ rằng lại có thể mạnh đến mức này.

Lúc này trong tiếng hét, toàn thân nguyên lực thuộc tính mộc được rót vào trong roi mây, roi mây đột nhiên rung chuyển cuộc chiến, một sức mạnh vô cùng lớn mạnh từ trong đẩy ra ngoài, muốn rung để Thanh Lâm buông tay.

Nhưng Thanh Lâm lại lộ ra nụ cười lạnh lùng, tay phải cậu quất roi mây, sức mạnh đó đột nhiên biến mất, cùng lúc đó, một vệt sáng của sét ánh lên trên roi mây này, trong giây phút mà Tôn Lập chưa phản ứng kịp thì đột nhiên xuyên vào trong cơ thể!

Mặt Tôn Lập biến sắc, trong cơ thể phát ra tiếng “thình thịch”, cả người tê cứng, còn đau nhức vô cùng, giống như lực phù ngũ tạng đều bị điện giật phá nát hoàn toàn, cơ thể ông ta không ngừng lùi về sau, máu tươi phun ra liên tục.

Thấy vậy, trong lòng Tào Thanh run lật bật, vốn định ra xuất chiêu lần nữa, nhưng lại thấy ánh mắt sắc mạnh của Thanh Lâm nhìn đến, mặt liền biến sắc, đột nhiên im lặng.

“Hôm đó đích thực là hai người các ngươi dẫn Thanh mỗ vào trong Tông môn, tuy nói động cơ không đơn thuần, nhưng Thanh mỗ vẫn có thành tựu như hôm nay, nể tình chuyện này, Thanh mỗ không giết các ngươi.”

“Nhưng, từ nay về sau, các ngươi nếu dám đến đây dựa làm phiền, đừng trách Thanh mỗ không nể mặt!”

Sau khi dứt lời, Thanh Lâm vừa vung tay, trong người Tôn Lập lập tức có một tia điện xông ra ngoài, hòa vào tay của Thanh Lâm, Thanh Lâm không nhìn đến một cái, nắm lấy Lý Trần Tiêu và Lưu Văn Phi xông thẳng ra ngoài tông môn.

Đến đây, Tào Thanh và Tôn Lập đều tỏ vẻ khổ sở, thậm chí trong lòng có sự hối hận sâu sắc còn có cả sự oán hận.

Sự hối hận này, không phải hối hận vì đã đắc tội Thanh Lâm, mà là hối hận tại sao lại không tấn công vào lúc Thanh Lâm còn yếu đuối!

Sự oán hận kia, không có gì để thêm vào nữa, đó là tất cả những việc làm của Thanh Lâm hôm nay, thật sự khiến bọn họ mất mặt, lúc trước còn có đệ tử kính trọng họ, nhưng từ khi xảy ra chuyện này, e rằng từ nay về sau sẽ không có đệ tử nào xem họ ra gì nữa, Chấp sự trưởng lão đằng ngoài này, hoàn toàn là hữu danh vô thực!

Còn trong lúc hai người kia đang cay cú khổ sở thì mấy ngàn đệ tử đằng ngoài ở phía sau đã hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người ra rồi.

Bọn họ chưa từng thấy qua Thanh Lâm và Lý Trần Tiêu giao đấu với nhau, nhưng với ba chiêu vừa rồi thì đã đánh bại hai vị Chấp sự trưởng lão đằng ngoài, Tôn Lập kia thì bị trọng thương, bọn họ nhìn thấy rõ mồn một!

“Quá mạnh rồi!”

“Cậu ta mấy tuổi thế? Xem ra được khoảng mười bốn mười lăm tuổi? Hơn nữa chỉ là kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên thôi!”

“Vừa rồi tấn công Tôn trưởng lão là một tia sấm, người này chính là nguyên lực thuộc tính lôi hiểm ho!”

“Không nhất định là vậy, sấm chớp đó có thể là một loại nguyên khí của cậu ta, vừa rồi khi so tài với Tào trưởng lão và Tôn trưởng lão, ta thấy rõ ràng cậu ta đều dùng sức của cơ thể để tấn công, người này là tu sửa thân thể!”

“Từ xưa đến nay, tu sửa thân thể mạnh hơn tu luyện võ công cùng đẳng cấp một chút, có điều đau khổ đó ít ai có thể chịu đựng, không ngờ rằng Thanh Lâm này lại là tu sửa thân thể, hơn nữa, đây nào phải mạnh hơn một chút, rõ ràng là mạnh hơn cả một cảnh giới mà!”

Những tiếng xuyết xoa lần lượt truyền ra ngoài, còn có tiếng hít một hơi khí lạnh.

Trên thực tế, tu sửa thân thể đích thực mạnh hơn tu luyện võ công, chẳng qua là có hạn.

Nhưng Thanh Lâm lại khác, công lực thủ pháp tu sửa thân thể của cậu là Đại Đế lục, là bảo bối trấn tộc mạnh nhất của Thần tộc trong bảy cấp bản đồ, nếu chỉ là mạnh hơn một chút, tộc Đế Thần cũng không thể có được thành tựu như hôm nay.

“Câm miệng!”

Chính vào lúc này, một tiếng hét lạnh lùng như sấm sét đột nhiên truyền ra, chỉ thấy phía xa xa có bóng dáng của vài người bước đến,

Người đang nói đó là một người đàn ông khoảng độ năm mươi tuổi, đôi mắt ông ta ti hí, mũi nhọn giống như móng của đại bàng, mái tóc ngắn, khuôn mặt có vài nếp nhăn, đôi môi hơi mỏng, vừa nhìn qua thì thấy là người tầm lòng nhỏ nhen, tính tình hà khắc.

Mà hơn mấy ngàn đệ tử đẳng ngoại sau khi nhìn thấy người này, đều hơi ngây người ra, bỗng chốc vội vàng hành lễ: “Bái kiến Lưu trưởng lão!”

Tào Thanh và Tôn lập kia cũng ngây người ra một hồi, bỗng chốc tỏ vẻ vui mừng, vội vàng cung kính cúi người nói: “Kính mời Lưu trưởng lão chủ trì công đạo!”

Trong Thiên Bình tông, hai trăm năm mươi sáu trưởng lão đẳng ngoại, một trăm hai mươi tám đường chủ, bảy mươi hai trưởng lão đẳng trong, ba mươi sáu hộ pháp, đây là tín nội bộ cực kỳ lớn mạnh của một trong ngũ đại tông môn của cảnh vực Đông Thiên!

Trưởng lão đẳng ngoại này, dĩ nhiên không phải Tào Thanh, Tôn Lập hai Chấp sự trưởng lão đẳng ngoại này có thể so bì được, đó là ngoại trưởng lão đẳng trong ra, là trưởng lão thật sự!

Như Hoa Lâm, như Phong Từ Minh, sau khi rời khỏi đệ tử ưu tú nhất thì gia nhập vào hàng ngũ của hai trăm năm mươi sáu trưởng lão đẳng ngoại, hơn nữa với thực lực của bọn họ, việc gia nhập lần này, chính là thượng tòng!

Trên hộ pháp, còn có mười tên ám khách, tu vi của mười người này vô cùng lớn mạnh, chỉ đứng sau Chưởng giáo Trần Đông Vân, thường ngày đều đang bề quan, sẽ không dễ dàng lộ diện.

Lúc này ông già có chiếc mũi như đại bàng, chính là một trong hai trăm năm mươi sáu trưởng lão, Lưu Viễn Thông!

Đối với người này, Lưu Viễn Thông vừa khiếp sợ vừa ghét cay ghét đắng, nếu không phải lúc đầu bị ông ta bắt đi giúp đỡ Lưu Văn Phi luyện đan, Thanh Lâm sớm đã bị ông ta giết chết rồi, bấu vật đen còn có thể bị cướp đi nữa, không những sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay, thậm chí địa vị của ông ta cũng sớm đã ngang hàng với Lưu Viễn Thông.

“Hai tên phế vật.”

Vừa liếc qua Tôn Lập và Tào Thanh, Lưu Viễn Thông nhìn Thanh Lâm đang đi về phía xa, lạnh lùng hét lớn vang khắp đất trời.

“Thanh Lâm tiểu bối, dựa theo quy tắc của Tông môn, nhìn thấy lão phu, tại sao không lạy!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Sáu trăm tám mươi tức!

Âm thanh vang dội, mang cả tiếng sấm, lúc lên tiếng thì tiếng vang ấy chuyển động xào xạc, mang theo cả gió bão, giống như khí thể hùng hực, xông thẳng về phía Thanh Lâm.

Bước chân của Thanh Lâm ngừng lại một cái, đột nhiên quay người lại, nhìn trong thứ mà bị lẫn trong giông bão kia, Lưu Viễn Thông xông thẳng đến

nhanh như chớp, trong đôi mắt lộ rõ vẻ lạnh lùng.

“Ta chính là đệ tử Đan vực, ngươi là trưởng lão đằng ngoài, tại sao phải lay!” Giọng nói Thanh Lâm vang dội từ phía, không hề sợ hãi.

“Dựa theo quy tắc của tông môn, cho dù ngươi là đệ tử Đan vực hay là Võ đạo, vai vế thấp hơn một bậc, đều phải bái lay.”

Lưu Viễn Thông lạnh lùng nói: “Huống hồ, với tu vi của ngươi, lão phu muốn ngươi lay, ngươi không thể không lay!”

Theo sau âm thanh đó, giông bão kia đột nhiên dữ dội hơn, giống như bàn tay lớn biến thành từ gió lốc, từ trên trời rơi xuống, hung hăng nhắm vào Thanh Lâm mà đè xuống.

Trong tay lớn kia, có một khí thế đầy uy lực khiến người lan rộng ra, đó là uy lực của hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, so với Lý Trần Tiêu không biết đã mạnh đến nhường nào, uy lực đó giống như uy lực của trời vậy.

Thanh Lâm ném Lý Trần Tiêu và Lưu Văn Phi bay đi, cả người phát ra ánh sáng màu đỏ, mái tóc tím bay lượn trong gió, thân hình thẳng tắp, mặc cho uy lực kia dồn ép cơ thể vẫn không hề đếm xỉa đến.

“Hừm?”

Thấy vậy, ánh mắt Lưu Viễn Thông lạnh buốt, uy lực toàn thân hoàn toàn bùng phát ra ngoài, trong đôi tay đang múa lượn kia, còn có nguyên lực thuộc tính lan rộng ra, trong giây phút mà nguyên lực lan rộng, giông bão kia đột nhiên trở thành tia sáng, trên trời kéo theo trận mưa lớn, trong vô vàn hạt mưa kia, mỗi hạt đều chứa đựng nguyên lực thuộc tính thủy mà Lưu Viễn Thông không chế.

Những hạt mưa này tí tách rơi trên người Thanh Lâm, lại giống như từng cú đấm không ngừng tấn công, ánh sáng màu đỏ trên người Thanh Lâm không ngừng lấp lánh, xung quanh xuất hiện một vệt sáng, mặc cho những hạt mưa kia có đánh vào cũng không hề động đậy.

“Tên kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên nhỏ nhoi kia, lay cho ta!”

Lưu Viễn Thông lớn tiếng hét rồi đấm một đấm ra!

Vô vàn hạt mưa ngừng ngay tức khắc, ngưng tụ sau tiếng “đùng đùng” của tiếng sấm, trước những ánh mắt của vô số đệ tử phía sau, biến thành hai nắm đấm khổng lồ hoàn toàn được tạo ra từ sương mù, hung hăng nhắm thẳng vào đầu gối của Thanh Lâm tấn công.

Ông ta không những muốn Thanh Lâm quỳ lay, còn muốn khiến Thanh Lâm phải gãy cả đôi chân!

Nhưng chính vào lúc này, Thanh Lâm đột nhiên ngẩng đầu lên, giọng nói lạnh lùng vang khắp cả bốn phương tám hướng.

“Thanh Lâm ta không lay trời không lay đất, chỉ lay phụ thân lay mẫu thân, hạng người như ngươi, lại có tư cách gì khiến ta phải quỳ lay chứ!”

Lời nói vang dội, trợn lẫn cả tiếng sấm, hơn nữa trong giây phút ngắn ngủi đó, Thanh Lâm cùng lúc đấm ra hai cú đấm, nguyên lực thuộc tính lôi bùng phát mạnh mẽ, sấm chớp liên hồi, tấn công thẳng vào trên nắm đấm mà Lưu Viễn Thông đánh ra.

“Chúu chúu!”

Sương mù vừa ngưng, ngay lập tức ủa đến một làn khói trắng, nhưng hai đấm của Thanh Lâm, lại sau chốc lát, tan biến ngay lập tức.

“Cái tên không biết tự lượng sức mình, thuộc tính lôi thì đã làm sao, nếu ngươi cùng đẳng cấp với lão phu, có thể không lay, nhưng ngươi chỉ là kỳ đầu, sao lại hỗn xược với lão phu như vậy!”

Trong lòng Lưu Viễn Thông đã nổi dậy sát khí, thứ nhất là do tên Lưu Văn Phi đang như con chó chết kia có chút quan hệ với ông ta, thứ hai là do Thanh Lâm tuổi chùng này mà đã đạt đến kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên, hơn nữa thực lực gần đạt đến trung kỳ, lại còn có thiên phú về Đan đạo, lúc này ông ta đã đắc tội Thanh Lâm, chắc chắn phải giết, không thể giữ lại được!

“Lão phu không bằng Tào Thanh và Tôn Lập hai tên phế vật kia, nếu hôm nay ngươi không lay, lão phu đánh gãy chân ngươi!”

“Đùng!”

Ông ta vừa vung tay phải ra, một cú đấm bằng băng đột nhiên xuất hiện, lấp lánh trong suốt, giống như tạo thành từ những giọt nước.

Sau khi cú đấm này xuất hiện, khí tức toàn thân của Lưu Viễn Thông đột nhiên tăng lên dữ dội, chỉ trong giây lát thì đã đạt đến đỉnh cao của cảnh giới Cổ Nguyên rồi!

Thanh Lâm trừng mắt nhìn, cho dù là hậu kỳ của cảnh giới Cổ Nguyên thì cậu cũng có thể chống cự, nhưng khó có thể giành được phần thắng, mà nay khí tức trong người của Lưu Viễn Thông lại nâng lên đến đỉnh cao của cảnh giới Cổ Nguyên, cậu hoàn toàn không phải là đối thủ của ông ta.

Lưu Viễn Thông vừa vung tay, những giọt sương kia đã bay thẳng đến, tất cả đều ngưng tụ trên nắm đấm này, bóng người ông ta vừa lướt ngang qua thì đã đến trước mặt của Thanh Lâm, một đấm nhắm thẳng đến.

Cả người Thanh Lâm phát ra ánh sáng màu đỏ, vừa lùi về sau một bước, dừng hẳn đứng dậy, cũng đâm ra một đâm, trực tiếp đánh về phía Lưu Viễn Thông.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Lưu Viễn Thông lạnh lùng hét, hai nắm đấm kia đụng mạnh vào nhau, Thanh Lâm phun cả ngụm máu tươi ra, cả người văng ra xa.

Thấy vậy, Lưu Viễn Thông không hề dừng tay, lại xông ra lần nữa, đâm Thanh Lâm một cái.

“Hừm?”

Nhưng lúc cú đâm này đâm ra, Lưu Viễn Thông lại co rút ánh mắt lại, chỉ thấy Thanh Lâm lau sạch vết máu tươi bên mép miệng, đứng cả người dậy, biết rõ là không chống cự nổi, nhưng vẫn gắng sức đâm ra một đâm.

“Thề tu thì đã sao nào, chỉ là kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên mà thôi, lão phu chính là muốn xem xem, ngươi có thể chống đỡ được mấy cú đâm của lão phu!”

“Àm!”

Hai người đối đầu nhau, Thanh Lâm lại lần nữa phun ra máu tươi, nhưng lần này, người cậu vẫn chưa lộn ngược, chỉ là lùi về sau vài chục bước.

Cùng lúc đó, cả người cậu phát ra ánh sáng màu đỏ chớp rất sáng, trong lòng cậu chợt dâng lên niềm vui.

Thời gian mà thiểm thứ nhất của đế thể chịu đựng được, lại bắt đầu tăng thêm!

Vừa rồi cú đâm thứ nhất kia, Thanh Lâm có thể cảm nhận rõ ràng, thời gian chịu đựng của nó, trực tiếp từ ba trăm tức đạt đến ba trăm mười tức rồi!

Mà cú đâm thứ hai này, lại tăng thêm mười tức, đã đạt được đến ba trăm hai mươi tức!

Một cú đâm mười tức!

Với tu vi thân thể bây giờ của Thanh Lâm, kỳ đầu, trung kỳ, hậu kỳ của cảnh giới Cổ Nguyên, cũng không thể giúp cậu tiến hành gia tăng sức mạnh thân thể, nhưng cảnh giới Cổ Nguyên này của Lưu Viễn Thông lại có thể!

Giống như bắt đầu tu luyện Đại Đế lục vậy, dùng cây gậy gỗ để đánh vào người, dùng nồi đất để đốt ngón tay, bị thương thì đã làm sao, Đại Đế lục tự nhiên sẽ hấp thụ linh khí trời đất để hồi phục.

Cách tấn công này của Lưu Viễn Thông giống như muốn gây ra thương tích cho Thanh Lâm, nhưng trên thực tế, chỉ là luyện tập cùng với Thanh Lâm thôi.

“Àm àm àm!”

Một đâm rồi tiếp đến một đâm, Lưu Viễn Thông không cho Thanh Lâm bất cứ cơ hội để thở nào, trong thời gian ngắn đã đâm được mấy trăm cú đâm mà ánh sáng màu đỏ bên ngoài cơ thể của Thanh Lâm thì càng ngày càng yếu dần đi, đến cuối cùng, thậm chí không còn lấp lánh nữa.

Việc này đồng nghĩa với việc luyện cùng Lưu Viễn Thông là hoàn toàn vô dụng rồi!

“Sáu trăm tám mươi tức...”

Thanh Lâm hít một hơi sâu, nhìn cú đâm mà Lưu Viễn Thông đang đâm tới lần nữa, đột nhiên cười lớn tiếng, đồng thời ánh sáng màu đỏ bùng phát ra, liền đánh ra một đâm.

“Dùng!”

Với một cú đâm này, mặt của Lưu Viễn Thông kia liền biến sắc, chỉ thấy Thanh Lâm chưa lùi bước, nhưng cơ thể của ông ta lại rung mạnh, lùi về sau những ba bước!

“Không thể nào!”

Ánh mắt của Lưu Viễn Thông co rút lại, không dám tin.

Trước đó thì muốn ra tay tấn công, trong lòng càng ngày càng khiếp sợ, hơn nữa còn có dự cảm không tốt, bởi vì những đòn tấn công càng về sau của Thanh Lâm, giống như là càng ngày càng mạnh lên vậy.

Nhưng cú đâm này, dù sao cũng là nguyên khí thuộc tính mà ông ta có được, cho dù sợ hãi cũng phải có lòng tin có thể khiến Thanh Lâm bị trọng thương, thậm chí nếu ông ta muốn, giết chết Thanh Lâm cũng không phải là không thể.

Nhưng lúc này, dự cảm kia cuối cùng cũng trở thành hiện thực, với sự khôn ngoan của ông ta chắc chắn nhận ra sự nhục nhã này, bởi bản thân ông ta, đã

trở thành sinh lễ của Thanh Lâm rồi.

“Đa tạ phúc đức của Luru trưởng lão, trước đó Thanh mỗ đều chịu sự tấn công của Luru trưởng lão, giờ đây, Thanh mỗ lại muốn xem xem, Luru trưởng lão có thể đỡ được mấy cú đâm của Thanh mỗ!”

Thanh Lâm cười lớn một tiếng, đột nhiên bay lên, quần áo tung bay, mái tóc bay phát phới, cú đâm dính đầy máu tươi vừa rồi kia, lúc này lại lấp lánh ánh hào quang, cả người từ trên xuống dưới, không hề có một chút thương tích nào.

Cậu vừa đâm một cú, hư không đột nhiên rung chuyển, thậm chí mắt thường cũng thấy được hư không đã xuất hiện rất nhiều những gợn sóng lẫn tẩn.

Hơn nữa trong cú đâm đó, có lẫn cả tiếng vang của ngàn vạn sấm chớp, giống như lời kiếp vậy, biến thành vô số cú đâm, từ trên trời giáng xuống!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thanh mỗ khiến người phải quỳ

Nhìn cú đâm bay đến với tiếng gào thét kinh khủng, sắc mặt Luru Viễn Thông liền biến sắc, ông ta cảm nhận được rất rõ ràng, nếu chỉ luận về lực của cú đâm kia thì cho dù bản thân ông ta có bộ quyền nào, cho dù bản thân ông ta tăng khí tức của bản thân đến đỉnh cao của cảnh giới Cổ Nguyên cũng không có cách nào chống cự nổi!

Nếu ngay từ lúc đầu đã so về độ mạnh và độ tiêu hao của nguyên lực thuộc tính với Thanh Lâm thì Thanh Lâm tuyệt đối không phải là đối thủ, nhưng ông ta quá sợ ý, cảm thấy Thanh Lâm là tu sửa thân thể, ông ta muốn đùa cợt với cậu ta một chút, muốn đứng trước mặt hàng ngàn người để củng cố lại uy tín của mình, nhưng lại không hề ngờ rằng Thanh Lâm lại mạnh như vậy, càng đánh càng lợi hại.

“Thanh Lâm, ngươi dám ra tay tấn công trưởng lão đẳng ngoại, to gan!” Chính vào lúc này, một người đàn ông ở hậu kỳ của cảnh giới Cổ Nguyên đi theo sau Luru Viễn Thông đến đây đột nhiên mở lời.

Chính vào lúc này, hần bước chân lên, vung hai tay, một con rồng lửa từ trong tay xông thẳng về phía Thanh Lâm.

“Cút!”

Thanh Lâm vừa nhìn sơ qua đã cảm thấy lạnh toát mồ hôi, trong ánh mắt đó, cơ thể cậu không hề cử động, nhưng lại có ngàn vạn sấm sét đánh xuống, nhanh chóng đánh ngã con rồng lửa kia, đồng thời dưới sắc mặt đang xấu đi dần của người đàn ông đó, sấm sét vang dội khắp người cậu ấy.

Từng ngụm máu tươi từ trong miệng người đàn ông này phun ra, toàn thân hần phát ra ánh lửa, cuối cùng cũng thoát khỏi sự bám víu của sấm sét kia, nhưng hần đã bị trọng thương, hần lùi về sau một khoảng, trong ánh mắt nhìn về phía Thanh Lâm của hần, tràn đầy sự khiếp sợ và hoảng loạn.

Những cảnh giới Cổ Nguyên đã từng giao chiến với hần không ít, nhưng cho dù là kỳ đầu, kỳ giữa hay là kỳ cuối, đều không như lúc này vậy, chỉ với một ánh mắt thì đã khiến bản thân hần suýt mất mạng!

Thanh Lâm, quá mạnh!

Luru Viễn Thông kia đã sớm khiếp sợ, hơn nữa trước nắm đấm mà kết tinh từ sấm sét khủng khiếp kia, khó có thể làm gì thêm được nữa, lúc này dứt khoát không trốn đi, trong ánh mắt lộ ra sự hung hăng, trong lúc nắm đấm sấm sét kia sắp giáng xuống thì cả người của ông ta từ trên xuống dưới đột nhiên bùng phát ra ánh hào quang, tất cả nguyên lực thuộc tính toàn bộ đều phát ra, không còn sót lại chút nào!

“Rầm rầm rầm!”

Tiếng vang dội khắp bốn phương, những đệ tử đẳng ngoại kia đều trừng to mắt nhìn, thần sắc lộ ra vẻ run rẩy và khiếp sợ.

Nhưng thấy nắm đấm sấm sét không ngừng bị quật ngã, lại không ngừng kết tinh trên bầu trời một cách nhanh chóng mà Luru Viễn Thông kia lại cười một cách lạnh lùng, vung vẩy bàn tay, nguyên lực thuộc tính bên ngoài cơ thể kia không hề động đậy, mặc cho nắm đấm sấm sét kia có công kích, nhưng cũng như ngọn núi vậy, khó có thể lay động.

“Thật sự trước đó là do lão phu sợ ý, mà xem như ngươi cũng có chút bản lĩnh, nhưng hôm nay, lão phu không phải ở đây để đùa giỡn với ngươi mà là muốn cho ngươi biết rằng, trước mặt lão phu, ngươi nên biết rõ thân phận của mình!”

Trong mắt Luru Viễn Thông lộ ra ánh mắt sắc lạnh, bóng người ông ta đột nhiên xông thẳng đến Thanh Lâm, nguyên lực thuộc tính sau lưng kia từ từ ngừng lại, sau đó đuổi theo với một tốc độ nhanh hơn cả Luru Viễn Thông, nhìn xa xa giống như một cái miệng lớn, chậm chậm mở ra trên lưng của Luru Viễn Thông, bay đến muốn nuốt chửng Thanh Lâm.

“Thủy Dung Thiên!”

Lưu Viễn Thông hét lớn, trong giây phút mà câu nói kia vừa dứt, những nguyên lực thuộc tính kia đột nhiên biến mất.

Thanh Lâm vừa chau mày lại, đang định ra tay, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh bay lên, một dự cảm về nguy cơ sống còn liền xuất hiện trong đầu, cậu không chút do dự xông ra, vừa đúng lúc một đám trước đó đã gần kề Lưu Viễn Thông, mang theo cả tiếng “rầm rầm” khiến cho cả trời đều chấn động, mặt đất rung chuyển, đâm về phía Lưu Viễn Thông.

Chính vào thời khắc này, sau lưng Thanh Lâm xuất hiện một màn nước, trong màn nước đó, một bàn tay vô cùng già nua thò ra, trên bàn tay này có vô vàn nếp nhăn màu đen, chẳng chịt, nếu không phải có năm ngón tay, cũng không biết là một bàn tay, bàn tay ấy vừa xuất hiện thì đã nhắm thẳng Thanh Lâm muốn bắt lấy.

Mặt Thanh Lâm liền biến sắc, lúc cậu nhìn thấy bàn tay này, dự cảm về nguy cơ trong lòng cậu cực kỳ mãnh liệt, thậm chí còn ẩn chứa cả một cảm giác quen thuộc.

Cậu có thể chắc chắn rằng cậu chưa từng nhìn thấy bàn tay này bao giờ, hoặc có thể nói, chưa từng nhìn thấy chủ nhân của bàn tay này bao giờ, nhưng trong lòng cậu lại vang lên tiếng vo vo, đó là một cảm giác quen thuộc phát ra từ trong huyết mạch của cậu.

“Đế Ma!”

Cũng chính vào lúc này, ở trong Đan điện, con người của Đế Linh co lại một cái, mở miệng nói: “Bàn tay này, chính là bàn tay của Đế Ma.”

“Đế Ma?” Tim Thanh Lâm đập mạnh, Đế Thần, Đế Ma, dường như cậu có thể đoán ra được một chút mối quan hệ giữa hai người đó.

“Không, đây không phải là Đế Ma chương thực sự, chỉ là...” Đế Linh chau mày lại, một lúc sau nói: “Chỉ là một giọt máu tươi bị dung hòa qua vô số lần mà kết tinh thành!”

“Cái gì?”

Con người của Thanh Lâm co lại, còn chưa đợi cậu nghĩ gì nhiều, bàn tay kia đã xông thẳng đến, cậu không nói lời nào, liền di chuyển mục tiêu của nắm đấm, đâm mạnh vào bàn tay của Đế Ma.

“Đừng!”

Tiếng động lớn vang dội đầy trời, hơn nữa trong giây phút cú đấm đó xông ra, ánh sáng đỏ trên người Thanh Lâm lan tỏa ra, Đế Ma chương kia ngừng lại một hồi, liền trong sự run rẩy đó nhanh chóng thu hồi lại với một tốc độ không thể diễn tả được, hơn nữa sau khi lùi về sau luồng ánh sáng lại phát ra một tiếng kêu la thảm khốc kinh thiên động địa.

Mặt Lưu Viễn Thông biến sắc, màn nước kia chính là Thủy Dung Thiên Đế Ma kỹ cấp trung của ông ta, nhưng bàn tay đó, lại là do ông ta vô tình tạo nên được, khi giao chiến với người khác, đây thông thường đều là lá át chủ bài mạnh nhất của ông ta, lấy Thủy Dung Thiên dung hòa với bàn tay lớn mạnh kia, nhân lúc đối phương không để ý liền xuất một chiêu chí mạng, vì ông ta mà thu được không biết bao nhiêu lợi ích.

Nhưng ông ta đã trải qua vô vàn cuộc chiến, hơn nữa thậm chí đã từng đối đầu với cảnh giới Linh Đan, nhưng trước giờ chưa bao giờ như bây giờ cả, giống như gặp được kẻ thù lớn nhất trong cuộc đời mình, cuối cùng còn phát ra một tiếng hét thất thanh!

“Không thể nào... không thể nào...”

Lưu Viễn Thông lùi về sau vài bước, thần sắc như bị đông cứng, lắp bắp nói: “Tên khốn này rốt cuộc có thân phận gì thế, không những linh ngộ được thuộc tính lôi hiểm thấy mà còn khiến cho bàn tay của ta phát ra tiếng kêu la thảm thiết, đây... cho dù là cảnh giới Linh Đan cũng chưa từng có bao giờ!”

“Lưu Viễn Thông, trong mắt ngươi không xem quy tắc của tông môn ra gì, trước khi chưa tra rõ sự thật, liền ra tay với đệ tử Đan vực, còn muốn bắt ta quỳ lạy, chuyện này Thanh mỗ nhất định sẽ bẩm báo với cao thủ của Đan vực, để họ chủ trì công đạo!” Tiếng nói của Thanh Lâm truyền ra ngoài.

Có người đơ người ra, trước đó Lưu Viễn Thông còn rất là khí thế lẫn liệt muốn gây phiền phức cho Thanh Lâm, lúc này đây lại hóa thành Thanh Lâm gây phiền phức cho Lưu Viễn Thông rồi ư?

“Tên tiểu bối hỗn xược! Ngươi là một đệ tử Đan vực, không những ra tay với đệ tử Võ đạo của ta mà còn muốn giết hại đệ tử của Võ đạo ta, và lại, chuyện này có ảnh hưởng rất xấu cho tông môn ta nên lão phu nhịn không được nữa, muốn ra tay chính đồn thì có gì sai chứ? Đừng nói ngươi muốn bẩm báo với cao thủ Đan vực, cho dù ngươi có báo cho Đan tôn thì ông ấy cũng nhất định sẽ đứng về lẽ phải chứ không đứng về phía ngươi!” Lưu Viễn Thông lạnh lùng hét lớn.

“Vậy vì sao ngươi lại bắt ta quỳ lạy?” Thanh Lâm lạnh lùng cười nói: “Ta là đệ tử Đan vực, dựa vào đâu mà phải quỳ lạy ông?”

“Lão phu là một trong hai trăm năm mươi sáu trưởng lão đẳng ngoại của tông môn, trên vai gánh vác trọng trách bảo vệ Thiên Bình tông, bất kể là Võ đạo hay là Đan vực, lạy lão phu một lạy, vốn không hề vô lễ.”

“Dựa vào ông à?”

Thanh Lâm cười lớn nói: “Lưu Viễn Thông, uống cho da mặt ngươi dày đến vậy, sao không làm cái thớt giết heo cho rồi đi! Trưởng lão khác ta không

dám nói, nhưng mà ngươi, còn dám nói bản thân có trọng trách bảo vệ tông môn? Theo Thanh mỗ ta xem thì rõ ràng là thả rắm! Hôm nay Thanh mỗ nói những lời này tại đây, ngươi có bản lĩnh thì hãy khiến Thanh mỗ ta quỳ lạy ngươi, nếu ngươi không có bản lĩnh... Thanh mỗ sẽ khiến ngươi phải quỳ!”

Vừa dứt lời thì ở đó phát ra những tiếng lao xao, xì xầm thấu trời.

Bất trưởng lão đằng ngoài phải quỳ lạy đệ tử bình thường sao?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ngươi có quỳ hay không?!

Lưu Viễn Thông cũng ngây cả người ra, chuyện này đến đây là chấm dứt, thực ra cũng có thể cho qua rồi, nhưng ông ta lại không nghĩ đến, Thanh Lâm lại ngạo mạn như vậy, còn dám bắt bản thân hấn phải quỳ!

“Ngươi thật dũng cảm, nhưng hôm nay, ngươi phải trả giá cho sự dũng cảm này của ngươi!”

Lưu Viễn Thông hít một hơi thật sâu, dồn nén lửa giận thấu trời vào trong lòng, ánh mắt sắc lạnh lấp lánh, sát khí dâng lên, lúc sắp đi, ngón tay ông ta thò ra, chỉ thẳng vào Thanh Lâm.

“Âm Dương chi này là Linh Ma kỹ cao cấp, đây là lần đầu tiên lão phu thi triển sau khi lão phu có được nó, ngươi thật là may mắn, bởi ngươi là người đầu tiên được chết dưới Âm Dương chi này.”

“Một ngón tay chỉ ra, âm dương tách biệt!”

Lưu Viễn Thông vừa dứt lời, không gian trước mặt Thanh Lâm đột nhiên uốn lượn, trong lúc uốn lượn, lại xuất hiện hai cái lỗ đen, giống như không gian bị nát vụn vậy, có một điều rất rõ ràng, chính là sự nát vụn này không phải là thật.

Từ trong hai cái lỗ đen này, có hai luồng khí tức một trắng một đen chui ra, giống như con rắn dài, xông thẳng vào trong hai con mắt của Thanh Lâm.

“Đế Ma Tam Chi!”

Đế Linh vang lên “chặc” một tiếng rồi liền đứng dậy, tỏ ra vẻ vui mừng: “Thanh Lâm, Đế Ma chương kia đã bị dung hòa qua rất nhiều lần rồi, ngươi có thể không cần, nhưng Đế Ma Tam Chi này, nhất định phải nghĩ cách đoạt lấy từ người này. Cho dù đối với tộc ta mà nói, Đế Ma Tam Chi này là một thần thuật không phải mạnh nhất.”

Lúc này trong đầu Thanh Lâm hỗn loạn, hai luồng khí đạo kia men theo đôi mắt, chui vào trong đầu, một luồng thì nghịch phá, còn một luồng khác khiến cho Thanh Lâm đau đớn khắp người, nhưng lại không nói được rốt cuộc là đau ở chỗ nào, suy nghĩ kỹ lại, sắc mặt Thanh Lâm trở nên khó coi, đó là linh hồn, giống như sự đau khổ khi linh hồn bị thiếu đốt vậy!

Cậu không nói lời nào, sắc mặt của Thiên đạo kia lập tức lan rộng ra trong cơ thể, cơ thể Thanh Lâm giống như trở thành một lời tri khổng lồ, có điều chỉ có bản thân cậu mới có thể nhìn thấy, trong lời tri này, vô vàn tia chớp đỏ lấp lánh, nhưng hề nơi nào có luồng khí đạo màu trắng thì nơi đó đều bị trừ khử sạch sẽ.

Sét có thể trừ tà, đây vốn là chân lý của trời đất, Đế Ma chi này là ma, nhưng cũng là tà.

Sương trắng trừ tà, nhưng còn có màu đen đang nuốt chửng linh hồn, trong thời gian ngắn ngủi, Thanh Lâm nhìn từ ngoài vào thì sắc mặt của cậu liền trắng bệch, đôi mắt mờ mịt, dần dần trở nên thất thần, giống như hơi thở sắp biến mất vậy.

Thấy vậy, nụ cười lạnh lùng trên khuôn mặt Lưu Viễn Thông càng sâu hơn, cả người xông thẳng đến, bàn tay lớn vỗ vào Thanh Lâm, tiếng hét kinh thiên động địa lan rộng khắp bốn phương tám hướng.

“Lay cho lão phu ngay!”

Bàn tay kia hung hăng xông đến, trước vô vàn ánh mắt đang chăm chăm nhìn vào, Lưu Viễn Thông đứng trước mặt Thanh Lâm, bàn tay biến hóa kia đã bay đến đằng sau lưng của Thanh Lâm, tấn công thẳng vào sau hai gối của cậu.

Nhưng lại chính vào lúc này, trong đôi mắt mờ mịt của Thanh Lâm, đột nhiên bùng phát ra một vệt sáng, mái tóc tím kia bay lượn trong gió, cả người từ trên xuống dưới, phát ra một luồng ánh sáng màu vàng lung linh lấp lánh!

Đó là màu vàng chói lóa vô cùng, đó là một màu vàng không thể diễn tả được, đó là màu vàng mà ngay cả mặt trời cũng phải lu mờ!

Lưu Viễn Thông cách Thanh Lâm gần nhất, ông ta nhìn thấy rõ ràng, đây không phải là màu vàng thật sự mà là một vài ngọn lửa, đáng lẽ ra phải là màu đỏ, nhưng lúc này lại là ngọn lửa màu vàng!

Ngọn lửa ấy mãnh liệt như một con thú hoang thèm khát con mồi, khiến cho mặt Lưu Viễn Thông biến sắc, trong lòng gào thét!

Âm Dương chỉ này, đích thực là Đế Ma chỉ mà còn chính là thứ ông ta có được từ trong bàn tay kia, ông ta tự biết rằng thuật pháp này quá lớn mạnh, nên trước khi xuất chiêu, nói trước là Linh Ma kỹ cấp cao, như vậy, sẽ không có ai xem thường, hơn nữa có thể sau khi giết chết Thanh Lâm, nói là do tu vi của bản thân ông ta quá mạnh mà không phải do ma kỹ này quá mạnh.

Nhưng ông ta có lòng tin vững vàng rằng có thể khiến Thanh Lâm chết tại đây, bởi vì đây là chỉ thứ nhất trong ba chỉ của Đế Ma, đây là thuật pháp mạnh nhất của tộc Đế Ma, một trong thập đại bộ tộc, trong bản đồ cấp bảy.

Cho dù thực lực của mình quá yếu, cho dù chỉ có thể thi triển một phần trăm uy lực của nó, nhưng ông ta cảm thấy, giết chết Thanh Lâm cũng đủ rồi.

Nhưng tất cả những gì xảy ra trong giờ phút này, lại khiến ông ta không thể chấp nhận được, Thanh Lâm không những không chết, hơn nữa một chút thương tích cũng không có, thậm chí trong giây phút Thanh Lâm tỉnh dậy, ông ta đều nghi ngờ Đế Ma chỉ này rốt cuộc là thật hay là giả!

Lưu Viễn Thông lại không biết, người mà đang đứng trước mặt ông ta, chính là Thánh tử nghịch thiên của tộc Đế Thần, thủ lĩnh của mười bộ tộc lớn trong bản đồ cấp bảy!

Nếu đổi là người khác, không có sấm sét của Thiên đạo kia, không có hỏa diễm Kim Dương Chí Tôn kia, cho dù là kỳ đầu của cảnh giới Linh Đan, dưới Âm Dương chỉ này cũng chắc chắn chỉ có con đường chết!

“Không thể nào, chuyện này không thể nào!”

Lưu Viễn Thông lùi về sau nhiều bước, gần như điên tiết lên nói: “Chẳng lẽ thằng khốn này lại chính là khắc tinh của ta, trời sinh ra để khắc ta sao!”

Ông ta không thể nào chấp nhận được, lúc lấy bộ quyền ra dùng, tưởng rằng có thể dựa vào sức mạnh của năm đấm mà giết chết Thanh Lâm, nhưng ông ta lại không nghĩ đến Thanh Lâm càng đánh lại càng mạnh, cuối cùng đã bùng phát sức mạnh thực sự khủng khiếp mà ngay cả bộ quyền cũng không thể chống đỡ nổi.

Hơn nữa lúc ông ta đưa bàn tay của Đế Ma chương ra, lại tưởng rằng có thể tấn công giết chết Thanh Lâm một cách dễ dàng, nhưng kết quả lại là trong tiếng kêu la thảm khốc của bàn tay kia, nó hanh chóng trốn thoát.

Cuối cùng, ông ta lấy ra lá át chủ bài mạnh nhất này, Âm Dương chỉ!

Chỉ này vừa hiện ra, với tu vi của ông ta, kỳ đầu của cảnh giới Linh Đan đều không thể không chết.

Nhưng Thanh Lâm lại không biết đã dùng cách gì, Âm Dương chỉ này, đối với cậu ta hoàn toàn không có tác dụng!

Chả trách Lưu Viễn Thông lại điên cuồng đến vậy, những thứ đồ mà ông ta lấy ra, mỗi một thứ đều có thể chống đỡ lại với kỳ đầu của cảnh giới Linh Đan, nhưng mỗi lần dùng trên người Thanh Lâm đều sẽ mất hết tác dụng.

Nếu Thanh Lâm là cảnh giới Linh Đan, là cảnh giới Bồn Thần, Lưu Viễn Thông cũng không nói được gì, nhưng cậu ta chỉ là cảnh giới Cổ Nguyên nhỏ nhoi, hơn nữa chỉ là kỳ đầu thôi!

Dựa vào những lá át chủ bài này cùng với tu vi bản thân của Lưu Viễn Thông, cho dù là trong hai trăm năm mười sáu trường lão đẳng ngoài kia cũng là người xếp hạng cao, nhưng lại phải chịu thiệt trong tay Thanh Lâm thì sao ông ta có thể chấp nhận được!

Tất cả nói ra rất dài dòng, nhưng lại xảy ra trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, nhìn thấy Lưu Viễn Thông lùi về sau, thần sắc lạnh lùng trong mắt Thanh Lâm vừa lóe qua, ngọn lửa màu vàng kim bên ngoài cơ thể kia lập tức thiêu rụi năm đấm lùi về sau kia thành hư vô, không gian ấy không ngừng tỏa ra hơi nóng, trong mơ hồ, lại xuất hiện từng vết nứt màu đen, sức mạnh của từng cơn gió lớn thoát ra từ trong vết nứt kia, đây mới thật sự là bầu trời bị rạn nứt!

Chỉ mới là nhiệt độ thôi mà đã khiến cho không gian tan tành, có thể thấy hỏa diễm Kim Dương Chí Tôn này, khủng khiếp đến mức độ nào rồi.

Thanh Lâm vốn dĩ không định tiết lộ, đây được xem như ngoài Huyền Lưu Tâm Yểm và Liệt Thần cung ra thì đây là lá chủ bài lớn nhất của cậu rồi, huống hồ ngày đó lúc trên thạch đài, có không ít người đều đã nhìn thấy tia sáng màu ánh kim kia, chỉ là không biết, bọn họ có thể nhận ra hỏa diễm Kim Dương Chí Tôn này không?

“Nuốt!”

Thần sắc Thanh Lâm lạnh như băng, ngón tay vừa chỉ, tia lửa màu vàng sau lưng cậu lập tức biến thành vô số cơn rồng dài, trong tiếng gầm hét, thiêu rụi tất cả, muốn nuốt chửng Lưu Viễn Thông.

Khoảng cách xa như vậy, nhiệt độ nóng chảy kia làm cho áo của Lưu Viễn Thông bị đốt cháy, ông ta nhanh chóng dập lửa, mặt biến sắc, lớn tiếng hét rằng: “Thanh Lâm, ta là một trong các trường lão đẳng ngoài, ngươi dám giết ta!”

“Nếu ngươi không quý, giết ngươi thì có gì là khó!” Giọng nói lạnh lùng của Thanh Lâm vọng đến.

Làm sao Luru Viễn Thông có thể quý được, vô số người ở đó đang nhìn chăm chăm, cho dù có chết ông ta cũng không thể để mất mặt như thế được.

Đồng thời, ông ta cũng cảm thấy Thanh Lâm không dám giết ông ta, đó chẳng qua chỉ nói mà thôi.

Nhưng chính vào lúc ý nghĩ này nảy ra, vô vàn tia lửa màu vàng đột nhiên bay đến như muốn nuốt chửng, nhiệt độ đáng sợ ấy khiến cho nhịp tim Luru Viễn Thông đập loạn xạ, mặt méo mó, thảm thiết hét rằng: “Sư tôn cứu ta!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đường chủ

Tiếng la thảm thiết vang vọng khắp bầu trời, trong đó kèm theo sự hoảng sợ, kèm theo sự run rẩy, kèm theo thủ đoạn ác độc của ông ta đối với Thanh Lâm, kèm theo sự khó tin của ông ta với sự to gan táo trời của Thanh Lâm.

Tất cả mọi người ở đây cũng đều nghe thấy tiếng la thảm thiết của Luru Viễn Thông, bọn họ kinh ngạc, bọn họ kinh sợ, nhưng cuối cùng, bọn họ cũng đều im lặng hết.

Đứng ở phía trước đó là một thanh niên có mái tóc tím bay phất phơ, ngọn lửa bao phủ lấy toàn thân của cậu, ngay lúc này đây, cậu giống như đã trở thành một bức tranh vậy, trong bức tranh đó, phía sau cậu là con rồng dài màu kim, thần sắc của con rồng dài ấy rất hung tàn, nhiệt độ rất cao, đuôi rồng quấn lấy thân thể của cậu, còn cái đầu thì đưa lên phía trước như muốn nuốt chửng một ông già lớn tuổi đang sợ hãi.

Bức tranh này, đã khắc sâu trong lòng của những đệ tử đẳng ngoài, mãi mãi không thể xóa đi được.

“Ông...”

Và cũng vào lúc này, khi tiếng hét thảm thiết của Luru Viễn Thông dừng lại, không gian phía sau ông ta đột nhiên dừng lại một lúc, tiếp theo đó cả người của Luru Viễn Thông bị kéo ra xa, chỉ trong phút chốc thôi đã kéo ông ta ra tới hàng trăm mét.

Và đồng thời, có một bóng người từ xa bước tới, người mặc áo khoác màu vàng, đầu đội vương miện màu tím, khuôn mặt trung niên, giống như hoàng đế trần gian vậy.

P phía sau người đó, còn có một con khi toàn thân là lông màu đỏ đi theo, nhìn từ xa, giống như một vũng máu biết di động, làm cho mỗi người khi mà nhìn thấy nó đều chau chặt chân mày lại rồi trong lòng liền sinh ra cảm giác kinh tởm.

“Sư tôn!” Khi Luru Viễn Thông nhìn thấy người này, ông ta liền lộ ra vẻ vui mừng, lập tức chạy đến bên cạnh người đó.

Cũng vào lúc này, Tào Thanh và Tôn Lập, cùng rất nhiều đệ tử ở đẳng ngoài, cũng đều lộ ra vẻ mặt cung kính, cúi người xuống, nói: “Gặp qua (*) Phong đường chủ.”

Đường chủ, vị trí cao hơn trưởng lão ở đẳng ngoài, địa vị rất cao, toàn bộ hơn mười vạn đệ tử của Thiên Bình tông, cũng chỉ có một trăm hai mươi tám vị đường chủ, có thể thấy được địa vị của đường chủ cao quý cỡ nào.

Người này tên là Phong Thiên là một trong một trăm hai mươi tám vị đường chủ, tu vi thuộc trung kỳ cảnh giới Linh Đan, Thanh Lâm chưa từng thấy qua, nhưng cậu đã nghe nói qua, dù sao trong tất cả các đường chủ, họ Phong chỉ có một người và đó chính là người này.

Ánh mắt của y rất u ám, cho người ta một cảm giác rất yếu đuối, từng bước đi tới, nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, điềm đạm nói: “Nhóc con, ngươi lợi hại lắm, chỉ dựa vào kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên mà có thể mạnh đến ngay cả Luru Viễn Thông cũng không phải là đối thủ của ngươi.”

Thanh Lâm không có trả lời và cậu càng không giống như đám người Tào Thanh cúi người xuống chào mà cậu chỉ bình tĩnh đứng đó nhìn Phong Thiên.

“Trưởng lão đẳng ngoài không có tư cách cho ngươi cúi chào, vậy thân phận đường chủ ta đây, có tư cách không?” Phong Thiên thấy Thanh Lâm không trả lời, y lại mở miệng nói lần nữa, nhưng lúc này đây ngữ khí của y có chút lạnh lùng.

“Ngoại trừ cha mẹ và sư tôn, Thanh mỗi đều không cúi chào ai cả.” Thanh Lâm nhẹ nhàng trả lời.

“Ồ?”

Chân mày của Phong Thiên nhướng lên rồi lạnh lùng nói: “Ta không có hứng thú biết cha mẹ ngươi là ai, nhưng vị sư tôn này của ngươi, có thể dạy ra một người đệ tử vô phép tắc như ngươi thì ta lại muốn biết đây là vị nào?”

“Ngươi thật sự muốn biết?” Khuôn mặt Thanh Lâm đột nhiên ửng đỏ lên, lộ ra vẻ mặt xấu hổ ngại ngùng.

Bộ dạng này của cậu khiến cho Phong Thiên ngờ ra.

Lưu Viễn Thông, Tào Thanh, Tôn Lập, hàng ngàn đệ tử đẳng ngoại nhìn thấy cảnh này, cũng đều há hốc mồm ra, bọn họ đều cảm thấy khó có thể mà tin được.

Tất cả sự ngang ngược hồi nãy, trong giờ khắc này đã hoàn toàn tan biến hết, sắc mặt thay đổi quá nhanh, khiến cho người ta khó mà hiểu rõ được.

“Đừng có mà nhiều lời, nói nhanh!” Phong Thiên hừ lạnh một tiếng, phía sau cơ thể y phát ra uy lực, giống như mây đen, bay về phía Thanh Lâm để trấn áp cậu.

“Là ngươi kêu ta nói đó...”

Thanh Lâm cúi đầu xuống, vẻ mặt xấu hổ ngại ngùng càng hiện lên rõ trên khuôn mặt của cậu, rồi cậu từ từ thốt ra, nói: “Sự tôn của ta là Đan tôn...”

“Ngươi to gan lắm!” Phong Thiên hoàn toàn không tin, nói: “Dám mạo danh là đệ tử Đan tôn, chỉ vào mỗi một tội này của ngươi, lão phu đã có thể giết chết ngươi ngay tức khắc!”

“Ngươi làm càn!”

Thanh Lâm đột nhiên ngước đầu lên, nhìn Phong Thiên một cách lạnh lùng, nói: “Ta nói ta là đệ tử của Đan tôn thì là đệ tử của Đan tôn, ngươi dám giết ta sao?”

“Ha ha ha...”

Phong Thiên cực kỳ tức giận rồi y cười lên, nói: “Lá gan của ngươi lớn thật, ngươi không những không coi quy tắc của tông môn ra gì, dám xuống tay giết chết đệ tử đồng môn, càng không kiêng kỵ thân phận, dám đánh trọng thương trưởng lão đẳng ngoại. Và bây giờ, lại dám mạo danh là đệ tử Đan tôn, xem ra ngươi đã chán sống rồi!”

Tuy y cảm thấy có chút kì lạ, bởi Thanh Lâm dám gây ra chuyện lớn như thế thì chắc chắn cậu có một chút bối cảnh gì đó.

Nhưng Phong Thiên vẫn không tin Thanh Lâm là đệ tử của Đan tôn, thân phận của Đan tôn vô cùng cao quý, nhiều năm ở trong Thiên Bình tông, y chỉ nghe qua Đan tộc từng phá lệ thu nhận một con gái làm đệ tử và y cũng không biết chuyện này là thật hay là giả, nhưng chuyện Đan tôn thu nhận đệ tử thứ hai thì chuyện này hoàn toàn là vô vớ, bởi vì Đan tôn đã từng nói qua, sẽ không thu nhận đệ tử nào nữa!

Nói chung, Thanh Lâm, tuyệt đối không phải là đệ tử của Đan tôn!

“Phong đường chủ, ta nghĩ ta nên giải thích cho ngươi nghe một chút!”

Khuôn mặt của Thanh Lâm vẫn xấu hổ ngại ngùng, sau đó cậu từ từ nói: “Trước tiên, bởi vì Lý Trần Tiêu và Lưu Viễn Thông ra tay với Thanh mỗ trước nên Thanh mỗ mới đánh trả lại, cho nên nếu nói về việc vi phạm quy môn cũng là bọn họ vi phạm trước, không phải là Thanh mỗ.”

“Còn Lưu trưởng lão... đúng là một trưởng lão phé vật, người này cũng có thể trở thành trưởng lão đẳng ngoại, Thanh mỗ cảm thấy rất nực cười!”

“Cuối cùng là việc đệ tử của Đan tôn, cho dù ngươi nghĩ thế nào, Thanh mỗ cũng đã nói với ngươi, nếu ngươi thật sự muốn động đến ta thì ngươi có thể thử!”

Càng nói về sau, ngữ khí của Thanh Lâm càng cứng rắn, đôi mắt của những đứa con gái đang đứng ở đây đều hiện lên một tia sáng, nhìn chằm chằm vào Thanh Lâm mà không biết bọn họ đang nghĩ gì.

Còn Phong Thiên...

Hoàn toàn có thể dùng từ tức điên để hình dung, y đường đường là một đường chủ, không nói đến đệ tử đẳng ngoại, cho dù là đệ tử đẳng trong, đều không dám nói chuyện như thế với y.

“Lão phu ta đây không tin, dựa vào những việc làm hôm nay của ngươi, cho dù lão phu có giết chết ngươi, cũng chỉ là trừ hại cho tông môn, không ai có thể nói gì được!”

Trong mắt của Phong Thiên lộ ra sát khí, bàn tay biến thành móng vuốt, trong tiếng ầm ầm, trực tiếp vung đến trước mặt của Thanh Lâm.

Thực lực của cảnh giới Linh Đan rất mạnh, cảnh giới Cổ Nguyên tuyệt đối không thể so sánh được, chỉ loại khí tức đó thôi cũng đã khiến cho sắc mặt của Thanh Lâm thay đổi, bên trong đầy uy lực mạnh mẽ càng lan rộng ra, giống như muốn đem Thanh Lâm nuốt sống vậy.

“Cảnh giới Linh Đan và cảnh giới Cổ Nguyên là cách xa một trời một vực, không sử dụng Huyền Lưu Tâm Yểm và Liệt Thần cung thì ta tuyệt đối không phải là đối thủ của y!” Trong lòng Thanh Lâm thầm nghĩ.

Hai vật kinh thiên đó, cậu tất nhiên sẽ không sử dụng, còn Hóa Diễm Kim Dương Chí Tôn và lời kiếp của Thiên đạo, dựa vào thực lực hiện giờ của

Thanh Lâm, cũng không thể đối kháng được với Phong Thiên trung kỳ cảnh giới Linh Đan được, cho nên cậu dứt khoát đứng yên bất động luôn.

Cảnh tượng này ở trong mắt mọi người, giống như là Thanh Lâm bị năng lực mạnh mẽ của Phong Thiên làm cho sợ hãi, sợ đến nỗi cũng không biết né đi.

Chỉ có một số ít người cảm thấy không đúng, trong số đó có Tào Thanh và Tôn Lập, còn có Lưu Viễn Thông đó.

Tuy thời gian tiếp xúc với nhau không dài, nhưng bọn họ cảm thấy được, gan lớn của Thanh Lâm, sẽ không bị loại khí tức này làm cho ngơ ngác người ra, cậu làm như vậy, nhất định là có lý do của cậu!

“Đủ rồi!”

Và cũng vào lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn, như tiếng sấm chớp, trong tiếng nổ ầm ầm, trực tiếp đánh nát bàn tay lớn mà Phong Thiên vung ra, làm cho sắc mặt của Phong Thiên thay đổi, ngược đầu lên nhìn.

Ở phía cuối bầu trời, một cái bóng màu đen từ từ xuất hiện, mỗi một bước đều có thể vượt qua một khoảng cách lớn, chỉ trong phút chốc, bóng đen này biến thành một bóng người, xuất hiện trước mặt của mọi người.

“Đan sư Hồng phẩm!”

Khi nhìn thấy bộ áo đỏ có thêu hai cái đỉnh nhỏ màu vàng ở trên người này, trên khuôn mặt của tất cả đệ tử đẳng ngoại đều lộ ra vẻ mặt cuồng nhiệt.

Cái loại cuồng nhiệt này không giống như cung kính, cung kính chính là sự tôn trọng đối với cao thủ, còn cuồng nhiệt chính là ngưỡng mộ, kích động, thậm chí là ghen tị, tham lam, ... hàng ngàn cảm xúc đều tập trung trên người những người này, bọn họ hận không thể trở thành như đối phương, đó là một loại cảm xúc sùng bái không gì có thể thay thế được.

***

(*) Gặp qua: một cách chào hỏi của người Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Người phục rồi chứ?

Tâm điểm chú ý của mọi người!

Sự xuất hiện của người này thu hút hết tất cả ánh nhìn, ánh mắt bình tĩnh đó, ở trong mắt của vô số người đều trở thành chí cao vô thượng, tư thế điềm đạm khó đoán của một cao thủ.

Đan sư Hồng phẩm cấp hai!

Chỉ là xuất hiện thôi cũng đã gây ra một chấn động không hề nhỏ, địa vị Đan sư tôn quý cỡ nào, từ đây có thể thấy được hết.

Cấp bậc này về Đan dược thì có thể luyện Đan anh, về Võ đạo, Bản Thần có thể đi trên không, cho dù là phương diện nào đi nữa cũng đều là tuyệt đỉnh.

Nhìn hắn đi tới, con người của Phong Thiên co lại, lập tức cung kính, nói: “Phong Thiên gặp qua Phương đan sư.”

“Gặp qua Phương đan sư!”

Đệ tử đẳng ngoại đồng thanh lên tiếng, trong đó, bao gồm cả Tôn Lập, Tào Thanh và tất cả mọi người có mặt ở trên sân, ngoại trừ Thanh Lâm ra.

Âm thanh vang vọng, trong đó có kèm theo sự kích động, kèm theo sự sùng bái, giống như tiếng sấm chớp dữ dội, vang vọng khắp tám hướng.

Khí thế như thế này, ngay cả Thanh Lâm cũng phải hít một hơi thật sâu, cho đến giờ phút này, cậu mới hiểu ra, địa vị của Đan sư là cao cỡ nào.

“Rầm!”

Phương Tú Lâm liếc nhìn đám người Phong Thiên một cái, không nhiều lời, phất tay áo một cái, đột nhiên có một luồng gió mạnh cuốn đám người Phong Thiên ra xa, cả người Thanh Thiên run lên một cái, sau đó liền phun ra một ngụm máu rồi cũng bị quất đi ra xa.

Y rơi xuống đất, sắc mặt liền thay đổi, trong lòng cực kỳ sợ hãi, đứng lên rồi cong người lại nói: “Phương đan sư, Phong Thiên biết sai.”

“Người biết người sai chỗ nào không?” Phương Tú Lâm trầm ngâm hỏi.

“Ta...”

Phong Thiên nhất thời ngơ ngời ra, y sợ Phương Tú Lâm, cho dù là thân phận hay tu vi đi nữa, y cũng đều thua xa Phương Tú Lâm, hồi nãy thấy Phương Tú Lâm tức giận, y liền nhanh miệng nói ra, bởi y hy vọng Phương Tú Lâm có thể tha cho y, chứ y đâu có nghĩ ra lý do gì.

Cũng vào thời khắc mà y do dự, Phương Tú Lâm lại phát tay lần nữa, một con Thanh Loan lớn dài trăm trượng xuất hiện, nhiệt độ rất cao, có thể thiêu đốt cả thiên địa, trong lúc sắc mặt Phong Thiên đang thay đổi thì đã phóng qua đó.

“Ta biết sai rồi, xin Phương đan sư tha cho ta một mạng!” Tiếng la thảm thiết của Phong Thiên vang lên.

Con Thanh Loan đó đột nhiên dừng lại, tuy chỉ là ảo ảnh nhưng lại trông rất giống thật, ánh mắt sắc bén của nó nhìn chăm chăm vào Phong Thiên, toàn thân toàn là lửa, một khi Phong Thiên có ý nghĩ sai lệch là nó liền cắn nuốt y.

“Niệm tình người và ta là đồng môn, ta cho người nói lại lần nữa.”

Lúc này, Phương Tú Lâm vẫn bình thản nói chuyện nhưng sự bá đạo của Phương Tú Lâm, đều lộ ra hết không một chút che giấu gì cả.

Phong Thiên này là một trong một trăm hai mươi tám vị đường chủ, tuy tu vi y thấp nhưng y cũng là đường chủ, nên hồi nãy y giống như thần thánh, chỉ cần ba bốn câu nói là liền định tội Thanh Lâm, nhưng sau khi Phương Tú Lâm xuất hiện, y giống như rơi xuống vực sâu, lập tức từ vị trí cao cao tại thượng đó, biến thành một đường chủ chỉ biết kêu la thảm thiết như bây giờ.

Mất tất cả mọi người đều phát sáng, cao thủ đẳng cấp như thế, thật sự rất có bản lĩnh để bá đạo.

“Ta không nên ý vào tu vi và thân phận của bản thân mà ra tay với người đó.” Trong lúc mà Phương Tú Lâm dứt lời, Phong Thiên lập tức run rẩy, rồi mở miệng nói.

“Người này là ai?” Ánh mắt Phương Tú Lâm liếc một cái, con Thanh Loan đang bay lượn quanh trên đầu của Phong Thiên, đột nhiên bay thấp xuống một chút.

“Là Thanh Lâm!” Trên trán của Phong Thiên toát mồ hôi lạnh, phong thái của đường chủ hoàn toàn mất đi, khuôn mặt trắng bệch.

“Hửm?” Chân mày của Phương Tú Lâm cau lại.

Trong lòng của Phong Thiên run lấy bầy, dường như là muốn nổ tung, nhưng dưới áp lực mạnh mẽ này, khiến đầu óc của y tỉnh táo lại được một chút.

“Là đệ tử đan vực! Ta không nên ra tay với đệ tử đan vực!”

Phương Tú Lâm hừ lạnh một tiếng, nói: “Người này khi xử lý xong chuyện của mình đã nói rõ thân phận của mình, còn người thì một mực ở đó cản trở, người nghĩ đệ tử đan vực của ta, dễ bị ăn hiếp như thế sao!”

Lời vừa dứt xuống, Thanh Thiên như rơi xuống hố băng, như đám người Lý Trần Tiêu vậy, y đâu có ngờ tới Thanh Lâm lại có bối cảnh lớn như thế, nói không chừng còn chỉ là một đan vực được đồng, nếu biết trước Phương Tú Lâm sẽ ra mặt giúp đỡ thì y có chết cũng không dám trêu chọc Thanh Lâm.

Sắc mặt của đám người Tào Thanh và Tôn Lập cũng trắng bệch, sắc mặt của Lưu Viễn Thông càng trắng hơn, thân thể cũng cứng lại, trong lòng dâng lên nỗi tuyệt vọng.

“Đệ tử đan vực của ta, cho dù là được đồng, người cũng không có tư cách để ra tay thì làm gì nói đến chuyện bá kiến?”

Ánh mắt Phương Tú Lâm chuyển hướng về Lưu Viễn Thông.

Đầu tóc của Lưu Viễn Thông đều muốn dựng lên, ông ta quỳ rạp xuống đất trong sự sợ hãi:

“Phương đan sư, vẫn bối biết sai, vẫn bối biết sai rồi!”

“Biết sai rồi thì có được rảnh gì!”

Ánh mắt Phương Tú Lâm lạnh lùng, ngón tay hần nhẹ nhàng ấn vào hư không, Lưu Viễn Thông đó giống như bị sét đánh, phun một ngụm máu tươi ra, rồi bay ra xa khoảng mười mét.

Cảnh tượng này khiến con người của Phong Thiên co lại, giờ đây trong lòng y vô cùng hối hận, khiến y hận không tự tát hai cái bạt tay vào mặt mình, càng có nhiều sát ý với Lưu Viễn Thông.

Nếu không phải do ông ta vô dụng thì sao y lại xuất hiện ở đây chứ!

“Hôm nay phế đi tu vi của người, đoạt đi đạo cơ của người, xóa tên người ra khỏi danh sách trưởng lão đẳng ngoài, trục xuất ra khỏi Thiên Bình tông, người có phục không?” Phương Tú Lâm nhìn Lưu Viễn Thông, từ từ nói.

Sắc mặt Lư Viễn Thông trắng bệch, ông ta đứng dậy trong sự khổ sở, thê thảm nói: “Cảm ơn Phương Đan sư đã tha chết.”

“Cút!” Phương Tú Lâm quát lớn.

Một từ này thốt ra, giống như bão tố nổi lên, thân thể của Lư Viễn Thông bị cuốn vào trong, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của mọi người, cho đến khi không thấy gì nữa.

Trong lòng Thanh Lâm có cảm kích nhưng cũng có nghi hoặc, cậu vốn dĩ là không hề quen biết Phương Tú Lâm này, càng không có quan hệ gì cả, vậy tại sao đối phương lại giúp đỡ cậu như thế?

Nếu quả thật là do thân phận đệ tử Đan vực của cậu, với trí tuệ của cậu thì cậu không hề tin là như thế.

“Chẳng lẽ... là sư tôn phái hắc tới đây?” Thanh Lâm trầm nghĩ trong lòng.

Khoan nói về lý do gì, từ khi Phương Tú Lâm đến đây, hắc đã luôn một mực đứng về phía của cậu, chuyện này, Thanh Lâm đã ghi nhớ trong lòng.

“Các ngươi cũng cút đi!” Phương Tú Lâm lại liếc nhìn đám người Phong Thiên, nói.

Dựa vào sức mạnh của hắc, nếu mà thật sự tức giận tất nhiên là có thể phế luôn Phong Thiên, nhưng hắc lại không muốn như thế, kết cục của Lư Viễn Thông đó, cũng đã đủ khiến cho đám người ở đây kinh sợ.

Thanh Lâm hiểu rõ và những người khác cũng hiểu rõ, đám người Phong Thiên và Tôn Lập, Tào Thanh đó, sau khi nói lời cảm ơn xong liền bay mất tiêu.

“Người chính là Thanh Lâm?” Cho đến bây giờ, Phương Tú Lâm mới nhìn Thanh Lâm, ánh mắt lạnh băng hồi nãy đã biến mất, thay vào đó là một nụ cười thật tươi.

“Văn bối Thanh Lâm, gặp qua Phương Đan sư.” Thanh Lâm lập tức chắp tay lại nói.

Và vào lúc này đây, từ trong lời nói của Phương Tú Lâm, cậu đã có thể khẳng định, người này, nhất định là do Đan tôn phái đến.

“Lão phu thấy ngươi đã lĩnh được Khai Trần phù và ngươi gia nhập tông môn cũng đã gần một năm, cũng đã đến lúc về thăm nhà rồi.”

Nụ cười của Phương Tú Lâm rất thân thiện, nói: “Nhưng đã bắt đầu tu hành thì những chuyện trong trần gian ngươi phải cắt đứt hết, nếu bây giờ có thể cắt đứt hết thì sau này ngươi sẽ không cần phải chịu nhiều đau khổ.”

“Văn bối đã hiểu.” Thanh Lâm gật đầu.

“Được rồi, chuyện tu hành không thể lơ là, sau khi thăm nhà xong thì hãy lập tức trở về tông môn.”

Phương Tú Lâm nói xong, gật đầu với Thanh Lâm, rồi hình bóng đó bay lên trên không, từng bước một, bước đi trên bầu trời.

“Bồn Thần đi trên không...”

Thanh Lâm nhìn bóng hình đã đi xa của Phương Tú Lâm, trong mắt cậu lộ ra vẻ kiên định.

Cho đến lúc này đây, những đệ tử đẳng ngoại đó vẫn còn đang trong trạng thái chấn động, bọn họ hiển nhiên là không ngờ tới, Thanh Lâm lại có bối cảnh lớn như thế.

Nhưng khi nghĩ thông rồi cũng dễ hiểu thôi, nếu không có bối cảnh lớn này thì sao lại có gan lớn như thế.

Chỉ là bọn họ cũng có chút nghi hoặc, từ trong đối thoại của Phương Tú Lâm và Thanh Lâm hồi nãy, có thể nghe rõ được, hai người này là mới quen biết nhau, với tư cách là một Đan sư Hồng Phẩm cấp hai, và lại còn là cao thủ cảnh giới Bồn Thần, chỉ là mới quen biết thôi, vậy tại sao lại đến giúp Thanh Lâm như thế?

Thái độ bao che này, nếu mà ngay cả Đan sư của Đan vực cũng như thế thì cũng có chút rất đáng sợ đó!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Các người cùng không sống nổi

Kết quả nằm ngoài dự liệu, tưởng rằng Thanh Lâm sẽ bị Phong Thiên xử lý, thậm chí là phế đi tu vi, rồi sau đó giết chết cậu ta, không ngờ tới cuối cùng

xém bị phé đi tu vì lại là đám người Phong Thiên, còn Lưu Viễn Thông đó thì bị trục xuất khỏi tông môn.

Tất cả những sự việc xảy ra trong hôm nay, khiến Thanh Lâm ở trong đám đệ tử đằng ngoài cuối cùng cũng có một địa vị nhất định, một truyền mười, mười truyền trăm, tất cả mọi người đều biết, Đan vực có một đệ tử tên là Thanh Lâm, bối cảnh của cậu ta chính là Đan sư Hồng phẩm cấp hai Phương Tú Lâm, không thể đắc tội được.

Phương Tú Lâm và Thanh Lâm tuy nói giống như là mới quen biết nhau nhưng khi Phương Tú Lâm xuất hiện, liền trực tiếp ra tay, một chữ cũng không hỏi Thanh Lâm tại sao phải giết chết hai người Lý Trần Tiêu và Lưu Văn Phi, những chuyện xảy ra quá ác liệt, nguyên nhân đằng sau nó, khó mà có thể đoán được.

Và Thanh Lâm lúc này đây, dưới sự chú ý của vô số người, lại lần nữa lôi Lưu Văn Phi và Lý Trần Tiêu ra ngoài tông môn.

Lần này, không có một ai mà dám ngăn cản cậu cả.

Vài tiếng sau, trước khi Thanh Lâm đi đến sơn môn của Thiên Bình tông, có đệ tử đang ngồi xếp gối, khi nhìn thấy trong tay của Thanh Lâm, hai người đó giống như hai con chó chết vậy, cũng đều cau mày lại, trong đó, có một thanh niên mở miệng nói: “Vị sư huynh này, huynh muốn xuống núi?”

Thanh Lâm gật đầu, lấy Khai Trần phù ra.

Thanh niên tiếp lấy Khai Trần phù, trầm ngâm một chút, lại hỏi tiếp: “Sư huynh, hai người này...”

Thanh Lâm suy nghĩ một hồi, rồi ném hai người đó xuống đất, nói: “Không cần thận đã đem qua đây.”

Người thanh niên đó ngơ ra, đang muốn mở miệng, sắc mặt của Thanh Lâm liền lộ ra vẻ mặt kiên nhẫn, nói: “Hai người bọn họ không ra khỏi tông.”

Thanh niên đó không còn hỏi nhiều nữa, đến đây canh giữ sơn môn, tu vi cũng đều không cao, một số là do đụng chạm với người có địa vị cao, lại không có bối cảnh nên mới bị phân đến nơi này.

Tu vi của người này cũng là kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên, rồi lại nhìn Lý Trần Tiêu và Lưu Văn Phi, trong lòng hắn cũng đã đoán ra được một chút.

Hắn cầm lấy Khai Trần phù, rồi xé rách nó, miếng phù đó lập tức phát ra một luồng ánh sáng, ánh sáng này dung hoà vào hư không, rồi từ từ, xuất hiện một màn ánh sáng to lớn trước mặt Thanh Lâm.

Con người Thanh Lâm co lại, chỉ thấy trên màn ánh sáng đó có những vằn sóng đang lay động, sau một hồi, xuất hiện một cái lỗ giống như là cánh cửa phòng, có thể cho Thanh Lâm thông qua.

“Sư huynh, những đệ tử trong tông môn xuống núi, đều cũng phải ghi chép lại, để khi trở về tông môn, có thể giúp huynh mở cửa sơn môn.” Thanh niên đó nói xong, rồi lại lấy ra một Ngọc Giản.

“Ta tên Thanh Lâm.” Thanh Lâm tất nhiên là hiểu rõ, cậu cầm Ngọc Giản trong tay, miếng Ngọc Giản đó lập tức xuất hiện một dấu vân tay.

“Có thể xuống núi được rồi.” Thanh niên đó lộ ra nụ cười.

Thanh Lâm gật đầu, lúc muốn rời đi thì cậu đột nhiên dừng chân lại, quay đầu lại nhìn Lưu Văn Phi và Lý Trần Tiêu, mép môi cong lên, rồi đi về phía cái lỗ.

Cậu mới bước vào cái lỗ, cái lỗ đó lập tức vang lên tiếng ầm ầm rồi bắt đầu khép lại.

Khi cái động khép lại được một phần ba, Thanh Lâm đột nhiên quay người lại, ánh mắt lạnh lùng, từ từ nói: “Hung phần không?”

Thanh niên đó ngớ người ra, không hiểu chuyện gì.

Và hai người Lưu Văn Phi và Lý Trần Tiêu nằm bên cạnh hắn, người đột nhiên rung lên, cuối cùng không nhịn được nữa, đứng bật dậy, nhìn cũng không nhìn Thanh Lâm, điên cuồng bay về phía trong của tông môn.

Trên thực tế, khi Phong Thiên xuất hiện thì hai người bọn họ đã tỉnh rồi, lúc đó cảm thấy có đường chủ ra mặt, trong lòng hai người rất vui, thầm nghĩ tính mạng của bản thân cuối cùng cũng được bảo toàn rồi.

Nhưng khi đến lúc bọn họ muốn mở mắt ra thì lại nghe thấy tiếng quát lớn lạnh lùng của Phương Tú Lâm, rồi những chuyện xảy ra tiếp đó, càng khiến niềm hy vọng mới dâng lên của bọn họ bị tiêu biến đi, rớt xuống vực thẳm.

Hai người này cũng không phải là thằng khờ, biết rõ nếu lúc đó bọn họ mà mở mắt ra, dựa vào sự to gan của Thanh Lâm, cộng với Phương Tú Lâm ở đó, nói không chừng không cần ra ngoài tông môn, ở trong tông cũng có thể giết chết bọn họ.

Cho nên, bọn họ nhẫn nhịn cho tới lúc này...

Hai người ở trong tông nhiều năm, tất nhiên biết rõ để ra ngoài tông môn cần phải có Khai Trần phù, giống như Thanh Lâm này, kéo lê hai người bọn họ ra ngoài nhưng chỉ có một cái Khai Trần phù là không được.

Khi Thanh Lâm lại lần nữa buông bọn họ xuống, trong lòng của hai người đó vui đến tận cùng, thầm nghĩ bọn họ đã đánh đúng rồi, bọn họ xem chút nữa không nhẹn nổi mà mờ mắt ra, nhưng dưới sự nguy hiểm, bọn họ phải chịu đựng cho đến Thanh Lâm đi ra ngoài tông môn.

Chỉ cần cái lỗ đó khép lại, bọn họ hai người, sẽ không còn bị uy hiếp đến tính mạng nữa!

Nhưng cũng vì sự vui sướng tận cùng này của bọn họ, đã làm cho khí tức trong người bọn họ dao động nhẹ, khiến cho Thanh Lâm cảm nhận được cho nên hồi này cậu mới đột nhiên dừng chân lại.

Nỗi sợ hãi trong lòng của bọn họ đối với Thanh Lâm không thể nào diễn tả được, lúc này đây, thấy Thanh Lâm đã phát hiện ra, sắc mặt của hai người liên tục biến đổi, không dám có một chút do dự, liền sử dụng tốc độ nhanh nhất, bay đi ra xa.

“Mau khép lại, mau khép lại!” Lý Trần Tiêu đã bị Thanh Lâm phê đi tu vi, hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thanh Lâm đang đứng ở ngoài tông môn, ánh mắt lạnh lùng, rồi đột nhiên dánh đi của hắn lao đảo, xem chút nữa là té xuống đất.

Còn Lưu Văn Phi thì chạy đến mất hồn mất vía, hắn không quan tâm đến Lý Trần Tiêu, lúc này đây không bị Thanh Lâm tóm lấy mới là điều quan trọng nhất.

Thanh niên canh giữ sơn môn đó nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức đoán ra được là chuyện gì, rồi hắn cũng ngơ ngác người ra.

Hắn ở đây cũng đã hơn một năm, chưa từng nhìn thấy qua cảnh tượng này, thậm chí, càng chưa từng nghe nói qua.

Và toàn thân Thanh Lâm xuất hiện ánh sáng lói, trong tiếng ầm ầm, một cánh tay hoàn toàn do sấm chớp tạo thành bay ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của thanh niên đó, trực tiếp bay ra khỏi cái lỗ chỉ còn một phần ba nữa thôi là hoàn toàn khép lại.

“Không!”

Lý Trần Tiêu là hết thảm thiết, hắn đã không còn tu vi, cộng thêm bị thương nặng, lúc này tuy dốc hết sức, nhưng tốc độ của hắn so với người phạm cũng không bằng.

“Dừng!”

Bàn tay lôi điện ấy từ hư không bay đến, trực tiếp chụp lấy Lý Trần Tiêu, bóp mạnh một cái, thân thể của Lý Trần Tiêu nổ tung, máu thịt văng tứ tung.

Cảnh tượng này, tuy Lưu Văn Phi không có nhìn thấy, nhưng nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Lý Trần Tiêu vang vọng khắp nơi, sắc mặt hắn liền trắng bệch, dưới sự kinh sợ mãnh liệt, không ngờ tốc độ của hắn lại có thể tăng lên một chút.

Và lúc này đây, ở bên ngoài sơn môn, vô số bóng hình đều đồng loạt nhảy lên, bay về phía Thanh Lâm.

“Dừng tay!”

“Làm càn! Dám ở trong tông môn giết người, ngươi không muốn sống sao!”

“Thanh Lâm, ngươi to gan lắm!”

Trong đó bao gồm cả thanh niên trước đó, tuy nói hắn đoán được Thanh Lâm và Lý Trần Tiêu có thù oán với nhau, nhưng hắn không bao giờ ngờ tới rằng, Thanh Lâm lại to gan như thế, to gan đến mức dám giết người trong tông môn!

Và đây cũng là cho bọn họ cơ hội, nếu có thể nhân lúc này mà bắt lấy Thanh Lâm, nói không chừng có thể chuộc công, rồi trở về tông môn.

“Các vị sư huynh, hai người này có thù lớn với Thanh mỗ, hy vọng mọi người tránh ra!” Cái lỗ đó từ từ khép lại, cho dù khép lại hoàn toàn, nhưng giọng nói của Thanh Lâm vẫn vang vọng khắp nơi.

“Cái rắm!” Một người đàn ông trung niên quát lớn: “Mạng người quan trọng, và lại, cách hành xử của ngươi quá ghê gớm, còn hy vọng bọn ta tránh xa, chuyện này sao có thể được!”

Sắc mặt của Thanh Lâm lạnh băng, đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt của cậu khi nhìn về phía người đàn ông trung niên này, phía sau lưng cậu toát ra ánh sáng lói mạnh mẽ, ánh sáng chói lọi đó, bao phủ khắp thiên địa.

Và cũng vào lúc này đây, bàn tay của Thanh Lâm phát một cái, một sấm chớp mang ánh sáng màu đỏ bay ra, trong lúc cái lỗ đó khép chặt lại, đột nhiên xông ra, một tốc độ nhanh đến không tài nào diễn tả, trực tiếp chui vào trong cơ thể của Lưu Văn Phi!

“Thanh mỗ nói muốn giết các ngươi, các ngươi sẽ không sống nổi!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Những thay đổi trong nửa năm

“Đừng đừng đừng!”

Bên ngoài Thiên Bình tông, rất nhiều sự công kích trên màn lời xung quanh của Thanh Lâm, trong đó có trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, thậm chí có tu sĩ thuộc hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, lực công kích mạnh mẽ đó, khiến màn lời của Thanh Lâm đột nhiên vỡ ra, người lùi về sau nhiều bước.

“Ừm?”

Có tiếng rên nhẹ truyền đến, là do tên trung kỳ và hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên đó phát ra, tu vi của Thanh Lâm chỉ là trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, nhưng dưới sự công kích của bọn họ, cậu không có một chút tổn thương gì cả.

“Cậu ta là thể tu!” Có người đột nhiên quát lớn.

Thanh niên trước đó nói chuyện với Thanh Lâm hừ lạnh một tiếng, nói: “Thanh Lâm, lập tức dừng tay lại! Cho dù hôm nay ta không thể bắt được ngươi, nhưng vận tay của ngươi đã được lưu lại ở trong tông môn, sau ngươi khi ngươi trở về, vẫn sẽ phải tiếp nhận sự trừng phạt của tông môn. Nếu ngươi không trở về, trong tông môn sẽ phái cao thủ ra, đuổi giết ngươi khắp chân trời góc biển, ngươi không có được sự lựa chọn!”

Thanh Lâm im lặng, sắc mặt của cậu lạnh lùng, cậu nhìn chăm chăm vào Lưu Văn Phi đã chạy ra xa ngàn mét đó.

“Thanh Lâm sư đệ, nếu đệ tha cho ta lần này, Lưu mẫu ta sẽ lên núi đao, xuống biển lửa, cũng sẽ đáp lại công ơn đệ không giết ta!” Đồng thời truyền đến tiếng hét thảm thiết của Lưu Văn Phi.

Lúc ánh sáng màu đỏ đó hoàn toàn chui vào trong cơ thể của hắn, liền bắt đầu hành hạ, các kinh mạch lớn của hắn bị phá hủy, mắt thấy lực phù ngũ tạng cũng sắp biến thành tro, đan điền quan trọng nhất càng sắp bị phế đi.

Tất cả chỉ xảy ra trong tích tắc, Lưu Văn Phi không kịp phản kháng lại, hắn kinh hãi tới cùng, da đầu dựng đứng lên, sinh mệnh của hắn đang từ từ mất đi, nếu bây giờ mà cho hắn lựa chọn lại thì hắn có chết cũng không dám trêu chọc Thanh Lâm.

“Trước khi Thanh mẫu gia nhập tông môn, từng ở trần gian tông quân qua... chỉ vì một lần thương xót của Thanh mẫu, đã dẫn đến cái chết của một chiến sĩ tuổi còn rất trẻ.”

“Sai lầm này... Thanh mẫu sẽ không tái phạm nữa, càng không để nó xuất hiện trên người của Thanh mẫu!”

Giọng nói lạnh lùng của Thanh Lâm, từng chữ một đều có hàm ý, cuối cùng cũng khiến cho Lưu Văn Phi rơi vào tuyệt vọng.

Lúc lời nói của Thanh Lâm dứt đi, cơ thể của Lưu Văn Phi liền truyền ra những tiếng binh binh mạnh mẽ, Thanh Lâm đột nhiên giơ tay ra, một luồng lực hút mạnh mẽ phóng ra, sắc mặt của những người công kích xung quanh liền biến đổi, loại lực hút này, giống như muốn cố hút ra nguyên lực thuộc tính trong người của bọn họ vậy, đáng sợ quá!

Và dưới lực hút này, trận pháp bảo vệ tông môn đó cũng bị trực tiếp xuyên thủng, thân thể của Lưu Văn Phi cách xa ngàn mét nhanh chóng khô héo đi, sắc mặt hắn hung tàn, khuôn mặt móp méo, cuối cùng, hoàn toàn biến mất ở thiên địa này.

“Đây là loại yêu thuật gì thế!”

“Hắn đang hút cơ thể của người đó, chuyện này sao có thể được...”

Khi bên ngoài cơ thể của Thanh Lâm lấp lánh ánh sáng màu đỏ, con ngươi của tất cả mọi người, bao gồm cả thanh niên đó cũng đều co lại, hít một hơi khí lạnh.

“Bắt trời người này lại, nếu để cậu ta sống nhất định sẽ là tai họa lớn của Thiên Bình tông!”

Có người lên tiếng quát lớn, vô số công kích từ trên đánh xuống, đánh vào Thanh Lâm.

Nhưng vào lúc này đây, Thanh Lâm lại ngược đầu lên nhìn, cười vang, nói: “Các vị, Thanh mẫu thật sự muốn đi, các ngươi nghĩ có thể ngăn cản được ta sao?”

“Đừng!”

Lời nói vừa dứt, cả người Thanh Lâm đột nhiên nhảy lên, thu hồi lại nguyên lực thuộc tính lôi, chỉ còn lại ánh sáng màu đỏ chói lọi như ánh sáng mặt trời!

Một đám!

Mây bị xé rách ra, trời đất chuyển động, gió dừng lại, bầu trời run rẩy!

Cú đấm này, vượt qua giới hạn trước kia của Thanh Lâm, dưới sự rèn giũa của đỉnh cao cảnh giới Cổ Nguyên đó, uy lực của cậu đã tăng gấp đôi, từ ba trăm tức, trực tiếp đột phá đạt đến hơn sáu trăm tức!

Trong lúc tung ra cú đấm này, sắc mặt của những tu sĩ kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên lấy thanh niên đó đứng đầu đều thay đổi, bọn họ không một chút do dự mà thu lại công kích rồi chạy thoát thân.

Năm người trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên cũng chau chặt mày lại, dừng lại một hồi, né qua một bên.

Chỉ còn duy nhất hai người hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên đó, hừ lạnh một tiếng rồi cùng bay về phía Thanh Lâm.

“Đừng!”

Tiếng vang truyền ra làm bầu trời rung chuyển, lực công kích mạnh mẽ đó, khiến cho xung quanh hư không cũng xuất hiện những vết nứt.

Trong những vết nứt đó, cả người của Thanh Lâm lùi về sau nhiều bước, nhưng hai người hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên đó, lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, nhìn về phía Thanh Lâm, trong mắt của bọn họ là sự nghiêm trọng.

“Ha ha, Thanh mỗ đi trước đây, sau này trở về, vẫn hi vọng các vị sư huynh đây chớ có cản đường!”

Trong tiếng cười đó, cả người Thanh Lâm nhảy lên, như con chim lớn, chỉ trong chớp mắt, liền biến mất trước mặt của mọi người.

Đám người thanh niên đều nhìn ra xa, không có ngăn cản, hay nói khác hơn là, không dám ngăn cản.

Hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, vả lại còn là hai người nữa chứ, cũng đều bị một cú đấm của cậu đánh cho phun máu, nếu đổi lại là bọn họ, chẳng phải là sẽ bị trực tiếp đánh chết sao.

“Lên báo cáo cho tông môn!” Một trong hai người thuộc hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên cắn chặt răng, nói.

.....

Ba ngày sau, Thanh Lâm mặc chiếc áo to làm bằng mây, đi dưới cơn mưa lớn.

Lúc trước được đám người Tào Thanh chở đi bằng đồ đặc biệt, khi bay từ trên không, không có cảm giác được đã đi bao xa, nhưng hôm nay đi bộ, Thanh Lâm mới thật sự cảm nhận được nó.

“Không biết Tào Thanh và Tôn Lập dùng cái gì nữa, lại có thể bay trên không được... nhưng cũng chỉ là nhất thời thôi, chỉ có cảnh giới Bồn Thần mới có thể đi trên trời, được tôn trọng, nói là phi hành, trên thực tế là nguyên thần trôi nổi trên trời.”

Trong mắt của Thanh Lâm lộ ra vẻ khát khao, giống như Phương Tú Lâm vậy, chỉ cần phát tay là có thể phế đi một người dưới tất cả ánh mắt của vô số đệ tử của Thiên Bình tông, trường lão đẳng ngoại cao cao tại thượng, chỉ cần một ánh mắt, là có thể khiến sắc mặt của đường chủ như Phong Thiên đó thay đổi, thực lực như thế, thật sự là rất mạnh rất mạnh.

“Hôm đó Lưu Viễn Thông không chết, chỉ là phế đi tu vi, trực xuất khỏi Thiên Bình tông, không biết giờ này ông ta đã đi đâu rồi...”

Cậu vẫn ghi nhớ lời nói của Đế Linh, Đế Ma chứng đó là do một giọt máu hóa thành, đã bị pha loãng đi rất nhiều lần, có thể không cần nhưng Đế Ma Tam Chi đó, cho dù chỉ là chỉ thứ nhất Âm Dương chi, cũng phải nhất định đoạt được!

“Phạm vi tìm kiếm quá lớn, khó có thể mà tìm được, chuyện trước mắt vẫn là phải trở về phủ trước, thăm phụ thân, mẫu thân.”

“Nửa năm đã trôi qua, không biết phụ thân, mẫu thân sao rồi...”

“Và cũng không biết tỷ...”

Nghĩ đến Thanh Thiên, trong lòng của Thanh Lâm đau nhói và bước chân của cậu đã nhanh lên một chút.

Chạy đi như thế, lại ba ngày trôi qua, vào buổi sáng sớm của ngày thứ bảy, trong tầm mắt của Thanh Lâm, xuất hiện một tòa thành lớn và những âm thanh náo nhiệt từ bên trong truyền ra.

Thành Thanh Nguyên!

Trước cửa thành, có rất nhiều lính gác đang đi qua đi lại kiểm tra, nhưng dưới tu vi hiện giờ của Thanh Lâm, bọn họ hoàn toàn không phát hiện cậu.

Vào trong thành, Thanh Lâm trực tiếp chạy về phía phủ Thanh Nguyên.

Trên đường đi, sắc mặt của Thanh Lâm từ từ trầm xuống, bởi vì cậu nhìn thấy giờ đây trong thành Thanh Nguyên lại có sự tồn tại của người mặc quần áo đặc biệt, và người mặc quần áo kiểu này, Thanh Lâm nhớ rất rõ, chính là người của tứ đại bộ lạc.

“Chỉ có nửa năm ngắn ngủi, không ngờ lại xảy ra sự thay đổi lớn như thế...”

Sắc mặt của Thanh Lâm lạnh lùng, mỗi khi đi ngang qua người của tứ đại bộ lạc, trong lòng cậu cũng sẽ sinh ra sát khí.

“Hôm đó, Đại đế Vũ Chiêu không màng đến sống chết của tỷ tỷ ta, chẳng lẽ hôm nay lại ép dâ cầu toàn, thỏa hiệp với đám người Man Di đó!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Thiếu gia trở về rồi!

Tấm bảng phủ Thanh Nguyên, vẫn treo trên cao của phủ, chỉ là so với hồi trước, giống như thiếu đi một loại khí phái mà thêm vào đó là một loại thê lương.

Hai con sư tử đá đứng hùng vĩ trước cửa, nếu nhìn kỹ, có thể thấy được có một vài chỗ, giống như đã bị đập vỡ rồi xuất hiện những vết nứt.

Lúc đó Đại đế Vũ Chiêu ban thánh chỉ xuống, những lính canh của phủ Thanh Nguyên cũng đã sớm rời đi, giống như là không còn cần thiết nữa.

Phủ Thanh Nguyên nằm ngay trung tâm của thành Thanh Nguyên, lưu lượng người rất lớn, nhưng mỗi khi có người đi ngang qua chỗ này, cũng đều liếc nhìn một cái, sau đó liền thờ dài.

Nửa năm nay, bá tánh của thành Thanh Nguyên đều đã biết trong lúc chiến đấu, con gái Thanh Thiên của Trấn Lôi vương Thanh Nguyên đã bị tứ đại bộ lạc bắt đi, cho đến hôm nay vẫn chưa biết sống chết ra sao.

Còn Thanh Lâm, con trai của Thanh Nguyên, được tông môn trong truyền thuyết đưa đi, nửa năm nay cũng không có một tin tức gì.

Không biết là ai đồn rằng, hôm đó Thanh Lâm không phải là gia nhập vào tông môn mà là có người cố bắt cậu đi, nói qua nói lại, đột nhiên dẫn đến vô số lời đoán mò, đa số người cũng đều cảm thấy Thanh Lâm nhất định đã gặp chuyện bất trắc rồi.

Cuối cùng kết luận rằng, con trai và con gái của Trấn Lôi vương đều bị mất tích hết.

Có thể tưởng tượng ra sự tức giận và buồn khổ của Thanh Nguyên, đặc biệt là...

Đế quốc Trục Nhật và tứ đại bộ lạc lập nên hiệp ước, trở thành đồng minh!

Theo lý mà nói, đã trở thành đồng minh rồi thì tứ đại bộ lạc đó phải thả Thanh Thiên ra mới đúng, nhưng Thanh Thiên vẫn không thấy trở về và câu trả lời của tứ đại bộ lạc đó đưa ra là sau khi Thanh Thiên bị bắt thì đã chạy thoát rồi, bọn họ cũng không biết Thanh Thiên đã đi về đâu.

Những lời nói này, hoàn toàn không có ai tin cả, có người còn cảm thấy, Thanh Thiên đã bị sát hại rồi.

Có rất nhiều thần dân của đế quốc Trục Nhật không hài lòng đối với việc kết minh với tứ đại bộ lạc, nhưng Đại đế Vũ Chiêu đã đưa ra quyết định này, bọn họ cũng đành chấp nhận thôi.

Lúc này, đang có một người đứng trước cửa phủ Thanh Nguyên.

Thân hình người đó cao lớn, cả đầu tóc tím, khuôn mặt vốn dĩ rất non nớt, nhưng dưới sự mài giũa của đám người đó, đã trở nên trưởng thành hơn, thậm chí có chút thay đổi.

Nhìn chằm chằm vào cửa lớn của phủ Thanh Nguyên, trong lòng Thanh Lâm có chút đau khổ, sao cậu không nhìn ra được sự tiêu điều của phủ Thanh Nguyên lúc này, sao lại không nghe thấy được tiếng than thở dài trên khuôn mặt của mọi người xung quanh đây.

Cửa lớn đóng chặt, giống như không muốn mọi người xem trò cười, Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại tâm trạng rồi mới từ từ bước lên trước gõ cửa.

Sau một hồi, cửa lớn mở ra, nhưng không có mở hết, chỉ mở ra một khe nhỏ, lộ ra một khuôn mặt già đầy nếp nhăn.

Khi nhìn thấy khuôn mặt này, Thanh Lâm không kìm chế được nữa, run rẩy nói: “Chương gia gia...”

Ông già lớn tuổi này, chính là quản gia của phủ Thanh Nguyên - Chương Thành, ông đối xử với Thanh Lâm và Thanh Thiên giống như con cháu ruột của mình vậy.

“Người... người...” Chương Thành nhìn thấy Thanh Lâm, ánh mắt ông liền mở to ra, trên khuôn mặt lộ ra một vẻ không dám tin đây là sự thật.

Ánh mắt của Thanh Lâm trong suốt, cười nói: “Chương gia gia, là con, Thanh Lâm đây...”

“Thanh Lâm... Tiểu Thanh Lâm!”

Nửa năm nay, tuy sự thay đổi của Thanh Lâm rất lớn nhưng chỉ có tâm thái và khuôn mặt của cậu vẫn là như cũ, Chương Thành nhìn một hồi rồi kích động đến nỗi rơi nước mắt.

“Đúng là con rồi, thiếu gia, Thanh Lâm thiếu gia!”

Chương Thành mở toang cửa lớn ra, ôm chầm lấy Thanh Lâm, đồng thời quay đầu lại, la lớn: “Mau báo cho phu nhân, Thanh Lâm đã trở về! Thanh Lâm thiếu gia đã trở về!”

So với người ngoài, Chương Thành biết rất rõ cuộc sống nửa năm qua của vợ chồng Thanh Nguyên, đặc biệt là Cẩm Uyển, bởi vì ân hận, bởi vì phần nộ, bởi vì bất lực... nàng đã già đi rất nhiều.

Lúc đầu nàng vốn không định cho Thanh Thiên và Thanh Lâm tòng quân, nhưng nàng không lay chuyển được bọn họ, cuối cùng, Thanh Thiên bị bắt đi, còn Thanh Lâm thì mất tích.

Nửa năm này, nàng luôn gặp ác mộng, mơ thấy Thanh Thiên và Thanh Lâm đều trở về, trở về bên cạnh của bọn họ. Nhưng sau khi tỉnh mộng lại thì nàng không thể nào ngủ tiếp được nữa.

.....

Cửa phòng luôn đóng chặt, người làm trên dưới của phủ Thanh Nguyên cũng đều biết, từ sau khi Thanh Lâm bị đưa đi, Cẩm Uyển dường như luôn ở trong phòng, không có bước ra khỏi phòng một bước.

Tuy nói là phòng của Thanh Thiên, nhưng trong phòng lại có chút u ám, trên chiếc giường đó, có một bóng người ốm yếu đang yên tĩnh ngồi trên đó, nàng xuyên qua cửa sổ giấy nhìn ra ngoài, giống như là nhìn thấy Thanh Lâm và Thanh Thiên, đang tươi cười chạy về phía nàng.

“Đi rồi... tất cả đã đi rồi...” Cẩm Uyển thì thầm

“Bình!”

Và vào lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một người làm vẻ mặt đầy hưng phấn chạy vào, nhìn về phía Cẩm Uyển rồi la lên: “Phu nhân, thiếu gia trở về rồi! Thiếu gia trở về rồi!”

Cẩm Uyển ngơ ra đó, liếc nhìn người này một cái, có chút mơ hồ rồi nói: “Người mới nói cái gì?”

“Nô tỳ nói thiếu gia đã về rồi! Thanh Lâm thiếu gia đã về rồi!” Người làm đó lại lần nữa la lên, thậm chí trong mắt của hắn, có vài giọt nước mắt rơi ra do kích động.

Mỗi một người làm trong phủ Thanh Nguyên, đều tự hỏi trong lòng, vợ chồng Trần Lô vương đối xử với bọn họ rất tốt, lương tâm là do con người tự sinh ra nên tình cảm của bọn họ đối với phủ Thanh Lâm là rất sâu đậm.

Lời nói này vừa dứt, đôi mắt mơ hồ của Cẩm Uyển hoàn toàn biến mất, nàng đột nhiên đứng dậy, nói: “Người nói lại lần nữa coi?”

“Thiếu gia...”

Người này chưa nói xong thì Cẩm Uyển sớm ra chạy ra khỏi phòng.

.....

“Thiếu gia, cũng nửa năm nay rồi, sao thiếu gia giờ mới trở về, có rất nhiều người đều cho rằng thiếu gia...”

“Chương gia gia, con...”

Thanh Lâm đang muốn mở miệng thì cậu nhìn thấy một bóng người đang phóng nhanh đến đây, cái vóc dáng yếu ớt đó hoàn toàn không thể so sánh được với vóc dáng đầy đặn trước kia, nếu mà không nhìn mặt, cậu thậm chí sẽ tưởng rằng đây là một bà lão.

Khi nàng chạy đến trước mặt của Thanh Lâm, bước chân của nàng đột nhiên dừng lại, giống như là không dám tin vào mắt mình vậy.

“Mẫu thân...” Trong lòng của Thanh Lâm nhức nhói, xông lên một bước, liền ngã vào trong lòng của Cẩm Uyển.

“Lâm Nhi, đúng là Lâm Nhi...”

Cảm nhận hơi ấm của đứa con trai, đôi mắt của Cẩm Uyển tràn đầy niềm vui sướng và kích động, nửa năm nay, nàng dường như là lấy nước mắt rửa mặt và giờ đây nước mắt lại men theo hai bên mắt nàng mà chạy xuống lần nữa.

“Thằng nhóc này, không có lương tâm mà, xa nhà nửa năm giờ mới biết quay về, con có biết mẫu thân lo lắng cho con lắm không?” Cẩm Uyển nhẹ nhàng vỗ vào lưng của Thanh Lâm, càng nói càng cảm thấy ảm ức.

“Mẫu thân, con sai rồi...” Thanh Lâm nói nhỏ.

Cậu đâu phải là không muốn trở về mà là hoàn toàn không thể trở về.

Rất nhiều nỗi khổ trong bụng muốn kể cho phụ thân, mẫu thân nghe, nhưng nhìn thấy bộ dạng bây giờ của Cẩm Uyển, Thanh Lâm cảm thấy, không kể cho bọn họ nghe là thích hợp nhất.

“Vào đây đi, hãy mau theo mẫu thân vào đây, rồi kể cho mẫu thân nghe nửa năm nay con đã đi đâu...” Cẩm Uyển kéo Thanh Lâm vào, trên đường đi, nàng luôn hỏi thăm Thanh Lâm, vừa đi vừa trò chuyện, rồi từ từ đi vào trong phủ.

“Thiếu gia cuối cùng đã trở về rồi, ta thấy phu nhân dường như đã trẻ hơn nhiều rồi!”

“Hừ, thằng khốn khiếp nào nói thiếu gia đã chết rồi chứ? Để cho ta biết, ta nhất định sẽ xé rách miệng hắn ra!”

“Ha ha, nửa năm không gặp, thiếu gia trông tuấn tú hơn rồi đó!”

Tất cả người làm cũng đều dừng hết tất cả công việc đang làm, ngày hôm nay, cũng là ngày vui vẻ nhất của bọn họ trong suốt nửa năm qua.

Không phải tình cảm của bọn họ đối với Thanh Lâm, cũng không phải tình cảm sâu đậm giống như Cẩm Uyển mà là trước khi Thanh Lâm chưa trở về nhà, cả phủ Thanh Lâm, luôn sống trong sự đè nén, bầu không khí đó, khiến cho bọn họ cũng không dám thở mạnh.

“Còn ngờ ra đó làm gì? Mau đi nấu cơm đi!” Chương Thành phát tay một cái, tuy ông đang nói những lời trách móc, nhưng nụ cười trên khuôn mặt ông vẫn không hề mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Hội nghị

Trong phòng, Cẩm Uyển nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, đôi bàn tay vốn trắng trẻo mịn màng ấy giờ phút này lại hiện lên những vết nhăn rõ rệt, đôi bàn tay đó đang nắm chặt lấy Thanh Lâm, dường như lo sợ rằng sau khi buông tay ra thì Thanh Lâm sẽ lại biến mất một lần nữa.

Nàng ấy sợ, rất hoảng sợ.

Thanh Thiên đã mất tích, nàng đã rất tuyệt vọng, Thanh Lâm có thể trở lại đã là một sự may mắn khó có được.

“Mẫu thân, con rất khỏe, ở tông môn cũng rất tốt, hơn nữa thiên phú về Đan đạo của con...”

Thanh Lâm nhẹ nhàng nói khẽ, chẳng qua chỉ là che giấu đi tất cả những nguy cơ sống chết hết lần này đến lần khác ấy, chỉ là nói ra những mặt tốt.

Cậu luôn muốn làm một cao thủ nên cậu biết rằng bản thân mình sẽ có lúc phải rời khỏi, bây giờ điều duy nhất có thể làm được chính là cố gắng hết sức giảm nhẹ sự lo lắng cũng như gánh nặng cho mẫu thân sau khi mình rời khỏi.

“Tỷ tỷ...” Nói đến đây, Thanh Lâm nhìn về phía mẫu thân rồi ngừng hẳn lại.

Cẩm Uyển rơi nước mắt, mỗi lần nhắc đến Thanh Thiên, nàng dường như trông già hơn vài phần.

Trên thực tế, nàng chỉ mới ba mươi mấy tuổi.

“Không tìm thấy... không tìm thấy nữa rồi...” Cẩm Uyển làm bầm trong miệng, nỗi đau khổ trong đôi mắt khiến cho lương tâm của Thanh Lâm cảm thấy cắn rứt không yên.

“Tứ đại bộ lạc và đế quốc đã liên minh với nhau, nửa năm trở lại đây, phụ thân con từng huy động quân đội tiến đến tứ đại bộ lạc tìm kiếm, nhưng cũng không tìm được tung tích của tỷ tỷ con...” Cẩm Uyển hít một hơi sâu rồi nhẹ nhàng đáp lại.

Thanh Lâm che miệng lại, ngập ngừng nói: “Mẫu thân, người đừng trách phụ thân con...”

“Ta không trách ông ấy.”

Cẩm Uyển lắc đầu nói: “Thực ra ta cũng biết rằng nỗi đau khổ trong lòng phụ thân con còn nhiều hơn ta rất nhiều.”

Lời nói này quả thật không hề dối trá, lúc đầu Thanh Nguyên là lo cho thể diện của mình, để Thanh Lâm và Thanh Thiên tham gia vào quân đội, nhưng đến bây giờ, Thanh Thiên đã mất tích hoặc có thể nói là đã chết, mà Thanh Lâm lại bị tông môn bắt đi, biệt vô âm tính, nỗi hối hận trong lòng Thanh Nguyên gần như đã bị vùi chôn đi, nếu không phải còn có Cẩm Uyển, hẳn thậm chí đã từng nghĩ đến việc tự sát.

“Phụ thân của con đâu?” Một lúc sau, Thanh Lâm hỏi.

“Ông ấy đã đến hoàng cung tham gia hội nghị rồi, đã đi từ hôm qua để bàn về chuyện tăng cường hợp tác liên minh với tứ đại bộ lạc.”

“Tại sao phải liên minh?” Thanh Lâm châu mày lại.

“Bởi vì đế quốc Thiên Vũ đã liên minh với đế quốc Long Nguyệt, luôn nhìn đế quốc Trục Nhật với ánh mắt của một con hổ dữ đang săn mồi.”

Thanh Lâm gật đầu, chỉ vờn vờn trong vòng nửa năm, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện đến như vậy.

.....

Buổi trưa bày một bàn yến tiệc cực kỳ thịnh soạn và long trọng, chỉ vì thiếu gia đã trở về, Đại đế Vũ Chiêu đã từng đích thân phong hiệu là tiểu hoàng tử, Thanh Lâm đã trở về rồi!

Nụ cười trên khuôn mặt của Cẩm Uyển đã trở nên tươi tắn, rạng rỡ và cũng ngày càng nhiều hơn, tuy rằng trong lòng vẫn còn nỗi đau đối với Thanh Thiên, nhưng Thanh Lâm có thể trở về đã là một niềm vui vô cùng to lớn.

Buổi yến tiệc kiểu này, từ sau khi Thanh Thiên và Thanh Lâm biến mất thì chưa bao giờ được tổ chức.

Có người khi đi ngang qua trước cửa phủ Thanh Nguyên, họ nghe thấy phía bên trong phủ vọng ra những tiếng cười nói vui vẻ, thậm chí còn tưởng rằng mình đã nghe nhầm, có người còn cho rằng, phủ Thanh Nguyên đang chìm vào trong điên cuồng.

Sau bữa cơm trưa, Thanh Lâm mở lời với Cẩm Uyển rằng muốn đến hoàng cung.

Cẩm Uyển dĩ nhiên là cản Thanh Lâm lại, nhưng lại không cản nổi.

Trong mắt Cẩm Uyển, Thanh Lâm vẫn là một đứa trẻ, nhưng Thanh Lâm lại hiểu được rằng với thực lực của mình, trong đế quốc ở trần gian này thì đã không có ai đấu lại cậu.

Hoàng Thành ở phía bắc thành Thanh Nguyên, với tốc độ của Thanh Lâm, chỉ cần hai canh giờ thì đã đến được rồi.

Trên suốt quãng đường đi, cậu nhìn thấy rất nhiều người của tứ đại bộ lạc, thậm chí nhìn thấy những người bá đạo, ức hiếp cư dân bản địa, nhưng lại rất ít ai dám đắc tội.

Lúc đến trước cửa Hoàng Thành, khuôn mặt của Thanh Lâm đã đen đến mức không thể tả nổi.

“Dừng bước!” Phía trước Hoàng Thành có hộ vệ, thấy Thanh Lâm đến đây, lớn tiếng hét rằng: “Có lệnh vào thành mới có thể bước vào.”

Thanh Lâm đang định mở lời thì lại nhìn thấy bên cạnh mình đã có rất nhiều người lần lượt đi vào trong thành trì trong tiếng nói chuyện cười đùa, trong đó có một người quay đầu lại nhìn hắn một cái, tỏ vẻ khinh thường và khiêu khích.

Mà trang phục trên người những người này đều là tứ đại bộ lạc!

“Tại sao họ không cần phải có lệnh vẫn vào thành được? Hơn nữa, nửa năm trước khi vào Hoàng Thành, chỉ là hạn chế số người, vốn dĩ không có chuyện lệnh nhập thành này.” Thanh Lâm châu mày lại nói.

Tên hộ vệ ấy nghe xong thì đã lập tức đoán ra Thanh Lâm đã từng đi vào Hoàng Thành, sắc mặt dịu bớt lại, bất đắc dĩ mà nói rằng: “Đây là mệnh lệnh của hoàng thượng, bây giờ đi vào thành, bắt buộc phải có lệnh vào thành.”

“Vậy tại sao người của tứ đại bộ lạc lại không cần?” Thanh Lâm hỏi lại lần nữa.

“Tuổi còn nhỏ như vậy, hỏi nhiều thế làm gì? Có lệnh thì vào, không có lệnh thì rời khỏi đây ngay!” Có người bực mình hét lớn.

“Ha ha ha!”

Thanh Lâm tức đến nỗi chỉ biết cười: “Nói là liên minh, ta thấy Đại đế Vũ Chiêu quá vô dụng, chỉ bằng đổi hoàng đế của đế quốc Trục Nhật thành người của tứ đại bộ lạc là được rồi!”

“To gan!”

Những tên hộ vệ đó trừng mắt một cái, họ vẫn chưa bao giờ nhìn thấy có người dám ở trước Hoàng Thành nhục mạ hoàng đế như vậy, hơn nữa người này trông khoảng độ chỉ có mười bốn mười lăm tuổi mà thôi.

“Bắt lấy tên này cho ta, đợi xét xử sau!” Tên họ vệ bọc bội trước đó hét lớn.

Chưa dứt lời liền có nhiều tên lính gác thành vắc thương đến, những người này đều có võ nghệ cao minh, được xem là đội quân giỏi nhất trong trần gian, nhưng trong mắt Thanh Lâm thì lại không khác gì người phàm.

Cậu dậm chân một cái thì trời đất rung chuyển, một trận cuồng phong nổi thổi bay hết tất cả những người đó, đợi đến sau khi gió bão ngừng hẳn thì Thanh Lâm đã biến mất.

“Ừa?”

Trên mặt của những tên lính gác thành đều tỏ vẻ sợ hãi và ngạc nhiên, có người hét rằng: “Cấp báo, có kẻ địch đột nhập vào Hoàng Thành!”

.....

Trong hoàng cung, Đại đế Vũ Chiêu ngồi trên ngai vàng, khoác trên người bộ long bào, giờ phút này lại châu mày khó chịu, ánh mắt khó chịu nhìn xuống mười mấy người ở phía bên trái.

Mười mấy người này đều là những bậc cao nhân hiền tài của tứ đại bộ lạc, trong đó bao gồm cả tộc trưởng của tứ đại bộ lạc.

Mà đối diện với bọn họ chính là bát vương của đế quốc Trục Nhật, có cả Thanh Nguyên trong đó, có điều hán cuối gằm mặt xuống, đôi mắt vô hồn, thần hồn xao lãng, dường như bất kể là bản luận chuyện gì thì cũng đều không liên quan đến hán.

“Mười vạn vàng, trăm vạn ngân lượng, cung cấp lương thực, hơn nữa phải bắt buộc xây dựng bốn tòa thành trì cho tứ đại bộ lạc ta, đây chính là điều kiện trao đổi để tứ đại bộ lạc ta giúp đế quốc Trục Nhật người!” Có người mở miệng đề nghị.

Người này trông sắc mặt già nua, khoảng độ bảy mươi, khoác bộ Thiên y bào, trên đó khắc họa hoa văn hình lôi điện, chính là tộc trưởng của bộ lạc Lôi Nguyệt, Nguyệt Ngân Hối.

“Không được!”

Hán vừa dứt lời, Trần Tây vương Lôi Chấn liền đứng dậy ngay, lạnh lùng nói: “Để cho tứ đại bộ lạc các ngươi được tự do đi vào đế quốc đã là ân xá vô cùng lớn rồi, giờ còn muốn thần dân của đế quốc Trục Nhật ta giúp các ngươi xây thành trì? Nằm mơ đi!”

“Ân xá?”

Bên cạnh Nguyệt Ngân Hối, người mà thần sát luôn tỏ ra lạnh lùng, hơn nữa còn rất bạo lực, tộc trưởng bộ lạc Ác Linh, Phong Nguyên, lạnh lùng lên tiếng nói: “Tình hình của đế quốc Trục Nhật bây giờ, các ngươi không phải không biết, còn nói gì là ân xá với bọn ta? Lão phu lại muốn xem xem, nếu không có sự giúp đỡ của tứ đại bộ lạc bọn ta thì đế quốc Trục Nhật có thể đấu lại với Thiên Vũ và Long Nguyệt hay không?”

“Ngươi!” Lời nói của Lôi Chấn vừa ngừng thì lại không nói được gì nữa cả.

Trên thực tế, tuy đế quốc Trục Nhật và tứ đại bộ lạc liên minh, nhưng thù oán của đôi bên đã kéo dài không biết bao nhiêu thế hệ, làm sao có thể phải sạch một cách dễ dàng như vậy, giờ đây để cho tứ đại bộ lạc gia nhập vào đế quốc Trục Nhật, quả thật như những lời mà Lôi Chấn đã nói, đó đã là sự nhượng bộ vô cùng to lớn.

Nói một câu khó nghe là để phá bỏ sự uy hiếp của đế quốc Thiên Vũ và đế quốc Long Nguyệt, đế quốc Trục Nhật đã thỏa hiệp phần nào với tứ đại bộ lạc.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Mạnh cỡ nào?

“Đại đế Vũ Chiêu, ngài cảm thấy thế nào?”

Tứ đại bộ lạc có người lên tiếng, người ấy cao hơn hai mét, vóc dáng cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn, rắn chắc, toàn thân toát lên vẻ hung tàn khó tả, đó là người đáng sợ nhất trong tứ đại bộ lạc, tộc trưởng của bộ lạc Liệt Kỳ, Liệt Trần Nam!

Lời nói của hán giống như là đang tra hỏi, nhưng thật ra từ trong đôi mắt mang ý cười đùa ấy là một sự uy hiếp.

“Chuyện này không được.”

Đại đế Vũ Chiêu lắc đầu nói: “Ba điều kiện trước đó ta đều có thể đồng ý, nhưng việc đế quốc Trục Nhật xây dựng thành trì cho tứ đại bộ lạc các người là việc không thể nào.”

Thân là hoàng đế, ông ta có rất nhiều việc phải suy nghĩ, một khi xây dựng thành trì cho tứ đại bộ lạc trong đế quốc điều đó chắc chắn sẽ không thể thỏa mãn dã tâm của họ, điều đó như đâm một nhát dao vào bụng mình rồi không biết khi nào sẽ đâm vào tim mình.

Hơn nữa những yêu cầu mà tứ đại bộ lạc đề ra thì điều quan trọng nhất chính là việc này, tất cả mọi người đều hiểu rõ, chẳng qua với tình thế lúc này thì không còn cách nào khác để nói rõ.

“Trong đế quốc Thiên Vũ lão phu có một người bạn thời thiếu niên, nếu ngài có thể đồng ý việc này, có lẽ đế quốc Thiên Vũ sẽ thay đổi mục tiêu, không phải là đế quốc Trục Nhật của ngài, mà chính là Viễn Đông.”

Chính vào lúc này, có một ông lão lên tiếng.

Ông ta ngồi ở vị trí gần cửa cung nhất, trông có vẻ không nổi bật, nhưng sau khi ông ta nói ra lời nói đó thì tộc trưởng của tứ đại bộ lạc đều tỏ ra cung kính, ẩn trong đó còn có lẫn vài nét xúc động.

Ông lão sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, giống như vừa bị trọng thương vậy, nếu Thanh Lâm có ở đây, nhất định sẽ nhận ra được, người này hiển nhiên là Lưu Viễn Thông, trước đó đã bị Phương Tử Lâm phế bỏ, đuổi khỏi Thiên Bình tông.

Chẳng qua là lúc này Lưu Viễn Thông còn một chút hơi thở, và lại lúc này còn là kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên.

Đối với trần gian mà nói, kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên tựa như Thiên thần vậy, không ai có thể đấu lại.

Ông ta vừa lên tiếng thì ngay cả Đại đế Vũ Chiêu cũng trừng to mắt nhìn ông ta, Lôi Chấn và những người khác đều im lặng, chỉ có Hoạn Lâm Hải ngồi phía bên trái của Đại đế Vũ Chiêu mở miệng nói: “Ba điều kiện trước đó chúng ta đều có thể đáp ứng, chỉ có việc xây dựng thành trì thì đế quốc Trục Nhật ta làm không được.”

“Vậy sao?”

Lưu Viễn Thông trừng mắt nhìn Hoạn Lâm Hải, trong ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng khó tả: “Lão phu trong Thiên Bình tông đã giết chết không ít cảnh giới Cổ Nguyên, nhìn hơi thở của người, chắc là vừa mới bộc phát, nếu người không biết tự lượng sức mình thì lão phu muốn giết người là quá đơn giản.”

Hoạn Lâm Hải mặt biến sắc: “Ngài uy hiếp ta sao?”

“Người nghĩ sao cũng được.”

Lưu Viễn Thông lạnh nhạt nói: “Dựa vào địa vị trưởng lão đẳng ngoại của lão phu trong Thiên Bình tông thì chỉ cần vung tay là nghìn vạn đệ tử đẳng ngoại xuất tông mà đến, những đệ tử đẳng ngoại đó, tùy ý chọn một người nào đó thì cũng đều là người tài bẩm sinh, với thực lực như vậy thì có thể dễ dàng làm lung lay tất cả đội quân của một đế quốc, Đại đế Vũ Chiêu, xem ra ngài vẫn nên suy nghĩ thận trọng thì hơn.”

Đại đế Vũ Chiêu gần như ngừng thở, tỏ vẻ có hơi bất lực.

Ông không biết những gì Lưu Viễn Thông nói có phải là sự thật hay không, nhưng chỉ dựa vào thực lực thời kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên, một khi lão ta thống lĩnh tứ đại bộ lạc đổ về đế quốc Thiên Vũ và đế quốc Long Nguyệt thì viễn cảnh đế quốc Trục Nhật bị tiêu diệt sẽ không còn xa nữa.

Đột nhiên Đại đế Vũ Chiêu nhìn sang Thanh Nguyên:

“Thanh Nguyên, người cảm thấy như thế nào?”

Thanh Nguyên nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhíu mày nói: “Ngài thích sao thì làm vậy.”

“Người!”

Chưa kịp đợi đến lúc Đại đế Vũ Chiêu lên tiếng thì Trần Đông vương Bách Lí Phù Sinh tức giận nói: “Chuyện hệ trọng như vậy, liên quan đến an nguy của đế quốc, người thân là Trần Lô vương, sao có thể xem như trò trẻ con như vậy?”

“Vậy người muốn ta làm như thế nào?”

Thanh Nguyên đột nhiên ngẩng đầu nói: “Bách Lí Phù Sinh, hôm đó con gái của ta bị tứ đại bộ lạc bắt giữ, các người ngăn cản ta đi cứu nó, nay lại nói Thanh Nguyên ta là trẻ con, nếu người có bản lĩnh, có khả năng thì sao người không đi làm những chuyện mà người nên làm, ở đây nói những lời nhảm nhí đó ích lợi gì?”

“Người!” Bách Lí Phù Sinh đứng thẳng người lên, dường như muốn ra tay.

“Thôi được rồi!”

Đại đế Vũ Chiêu chau mày lại nói: “Trần Đông vương, người có suy nghĩ gì về chuyện này.”

Bách Lí Phù Sinh trầm ngâm một hồi rồi cung kính cúi người nói: “Hoàng thượng, thần cho rằng những gì tứ đại bộ lạc nói cũng không phải là vô lý cho lắm, nếu không có sự giúp đỡ của bọn họ, chỉ dựa vào sức của quân đội ta thì khó mà có thể chống lại sự tấn công của Thiên Vũ và Long Nguyệt, chỉ bằng đồng ý với bọn họ, nhưng cũng phải buộc bọn họ phải đảm bảo rằng chỉ có lần này, hơn nữa khi xây xong thành trì thì người của tứ đại bộ lạc cũng không được phép xuất hiện ở những thành trì khác trong đế quốc nữa.”

“Cái rắm ấy!”

Lôi Chấn tức giận hét lớn: “Bách Lí Phù Sinh, ngươi có biết hậu quả của việc này là gì không? Tứ đại bộ lạc đã cho ngươi lợi ích gì mà có thể khiến ngươi bênh vực bọn chúng đến như vậy, đồ súc vật, phản quốc!”

“Lôi Chấn, nếu ngươi có cách gì tốt hơn thì xin mời nói ra.” Bách Lí Phù Sinh lạnh nhạt nói một câu rồi ngồi xuống.

“Ha ha ha, lúc này còn luôn miệng nói Thanh Nguyên là đồ con nít ranh, da mặt của ngươi đúng là dày lắm rồi!” Lôi Chấn giận không tả nổi, nếu không phải đang ở trong hoàng cung thì hẳn đã sớm ra tay với Bách Lí Phù Sinh rồi.

“Những gì Trần Đông vương nói, xem ra đại đế cũng hiểu rõ, với thực lực của đế quốc Trục Nhật, vốn dĩ không thể đấu lại Thiên Vũ và Long Nguyệt, nếu tứ đại bộ lạc bọn ta lại đứng về phía hai đế quốc kia thì xem ra ngày tàn của Trục Nhật cũng không còn xa.”

Lưu Viễn Thông đang nói thì đứng hẳn dậy, vung nhẹ tay áo, lạnh lùng nói: “Sự nhẫn nại của lão phu có hạn, xin đại đế định đoạt.”

Đại đế Vũ Chiêu trầm tư một hồi, thở dài một hơi nhìn như đã già đi vài tuổi, phui tay nói: “Trẫm đồng ý...”

Nói chưa dứt câu, bên ngoài điện bỗng có người xông đến, “ầm” một tiếng quỳ ngay xuống đất, lớn tiếng bẩm báo: “Hoàng thượng, có địch đến xâm chiếm!”

“Cái gì?!”

Đại đế Vũ Chiêu lập tức đứng dậy hét lớn: “Số lượng quân địch bao nhiêu?”

“Một... một người.” Tên hộ vệ bẩm rằng.

“Một người?”

Lôi Chấn vốn dĩ đang bức tức trong lòng, ngay lúc này lại có tên hộ vệ dám cả gan báo giả quân tình, lập tức mắng: “Ngươi to gan tày trời, cả gan dám báo giả quân tình,老子 hất ra chém đầu ngay cho ta!”

“Ha ha...”

Tộc trưởng của tứ đại bộ lạc và Lưu Viễn Thông đều lắc đầu cười, ánh mắt chứa đầy sự châm biếm và khinh thường khiến cho đế quốc Trục Nhật, ngoại trừ Thanh Nguyên ra thì ai nấy đều cảm thấy xấu hổ đến nỗi không biết chui vào đâu để trốn.

Đặc biệt là Đại đế Vũ Chiêu, vừa rồi đã quá mất mặt, bây giờ thì sắc mặt càng xám xịt hơn nữa.

“Chấn Tây vương, bọn ta biết tình hình bây giờ của đế quốc, không cần phải ngại gì. Hãy yên tâm, về sau đã có tứ đại bộ lạc, đừng nói là một người, dù là trăm vạn người thì vẫn đủ để khiến bọn họ đi vào năm ra.” tộc trưởng của bộ lạc Đại Mông - Mông Hãn vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng, lời nói của ông ta khiến cho người của tứ đại bộ lạc cười nghiêng ngả.

Đến lúc này Lôi Chấn càng giận dữ, gần như gầm lên: “Còn ngày người ra đó làm gì,老子 tên này ra chém đầu cho ta!”

“Trần Đông vương, thần nào có gan dám báo giả quân tình, thật sự có kẻ địch đến rồi!” Tên hộ vệ mặt biến sắc, lớn tiếng bẩm báo.

“Cho dù có kẻ địch thật nhưng lại chỉ có một người thôi, hà tất gì phải kinh sợ như vậy!” Lôi Chấn trầm ngâm nói.

“Người đó... người đó mạnh quá...” Tên hộ vệ vội vàng nói.

“Hả?”

Mông Hãn, tộc trưởng của bộ lạc Đại Mông tò mò hứng thú, khoái chí, nói một cách đầy vẻ chế nhạo: “Mạnh đến cỡ nào?”

“Ầm!”

Lời nói vừa mới buông ra thì bỗng nhiên mặt đất dưới chân Mông Hãn rung chuyển, “ầm” một tiếng cả người ông ta lập tức bị quăng lên mái ngói của cung điện bay thẳng lên trời.

Tuy nhiên chỉ trong chớp lát, Mông Hãn lại đáp xuống lần nữa, chạm đất một cú đau điếng người, bụi đất bay tứ tung.

Cảnh này khiến cho mọi người ở đó đều kinh ngạc, lộ rõ nét kinh hãi đáng sợ!

Chương 63: Phục hồi

“Àm!”

Cửa cung điện trực tiếp bị mở ra, cánh cửa to lớn bị vỡ một mảng, một bên khác thì lại bị ngã trên người của Mông Hân vừa mới đứng dậy kia.

Sức mạnh vô cùng to lớn ấy làm cho Mông Hân rợn người, máu tươi phun trào, xương cốt bên trong phát ra tiếng rắc rắc, ngã xuống đất thêm lần nữa.

“Ai?” Mông Hân cố kìm nén sự đau đớn, tức giận hét to.

Nhưng ông ta vừa dứt lời thì cả người như bị ai kéo dây, lúi đi một cách không thương tiếc, nhìn như đang chỉ huy điệu múa người rom vậy, lại lần nữa bị quăng xuống đất một cách không thương tiếc.

Cho đến bây giờ, ông ta đã bị trọng thương, nhưng người gây thương tích cho ông ta vẫn chưa lộ diện!

“Thanh mã mạnh thế nào chắc ngài đã hiểu rõ?” Một giọng nói lạnh lùng từ ngoài điện truyền vào.

Trong thời khắc lời nói này vừa buông ra thì Thanh Nguyên, người vẫn luôn ngồi trên ghế với thần thái thờ ơ kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt trừng to, lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Giọng nói này, rất quen, rất quen thuộc...

“Là vị tiên bối nào ra tay, kính xin hiện thân, cứ tấn công lên lút như vậy, Mông Hân không phục!” Mông Hân lớn tiếng nói.

“Không phục à?”

“Vậy thì đánh đến khi nguoi phục thì thôi!”

Tiếng động ngoài điện quá mức kinh khủng, giống như xuất hiện giông bão vậy, gió bão cuộn cuộn đáng sợ, một bàn tay không ngừng phóng to ngay trước mắt của Mông Hân, cuối cùng, không đợi Mông Hân kịp phản ứng thì đã có một cái tát giáng xuống mặt ông ta.

“Bốp!”

Âm thanh ấy cực kỳ vang dội, Mông Hân phun ra cả ngụm máu tươi lẫn cả răng nữa, hai bên má gần như sắp lõm vào trong, hai con ngươi đều sắp rớt ra ngoài, nhìn sơ một lượt trông cực kỳ khiếp đảm.

Trong lòng Mông Hân sợ hãi đến tột độ, muốn mở miệng nói nhưng cả người lại đổ đầy mồ hôi và dựng cả tóc gáy lên, mùi vị nồng nặc của nguy cơ giữa sự sống và cái chết đang ẩn hiện trong tâm trí ông ta, sau lưng ông ta có một bóng người đang từ từ ngưng tụ, không nhìn rõ khuôn mặt nhưng lại có thể cảm nhận được sức mạnh của người đó.

“Hừm, lén lút lút lút, hiện thân ngay cho lão phu!”

Tộc trưởng của tứ đại bộ lạc đều đang đứng trên đỉnh cao của tiên thiên, chỉ có Lưu Viễn Thông vẫn còn trong cảnh giới Cổ Nguyên, sự chênh lệch giữa hai bên vô cùng to lớn, giờ phút này tuy rằng trong lòng Lưu Viễn Thông lo sợ và nghi ngờ nhưng vẫn muốn ra tay.

Bóng người người ấy vừa nhảy lên liền xông ra phía sau lưng Mông Hân, đồng thời những gợn sóng kéo đến dày đặc, hóa thành vô số tảng băng bắn về phía đối phương.

“Bại tướng dưới tay ta.”

Giọng nói lạnh lùng ấy lại truyền đến một lần nữa, Lưu Viễn Thông vừa chau mày vừa cảm thấy mơ hồ khi giọng nói này có hơi quen thuộc, nhưng vẫn không thể nhớ ra rốt cuộc là ai.

Nhưng một hồi sau, khi nhìn thấy sấm chớp đầy trời thì cuối cùng hẳn cũng nhớ ra chủ nhân của giọng nói đó là ai.

“Thanh Lâm!”

Sắc mặt Lưu Viễn Thông đột ngột biến đổi bất thường, da đầu như đang nóng ran, một tiếng ầm trong đầu như bị sấm giật!

Những tảng băng đó nát vụn văng tung tóe, bóng dáng kia không nói lời nào, quay lưng xông ra khỏi điện.

“Khắc tinh! Khắc tinh a! Mới chưa đầy bao lâu, lão phu đi khắp trần gian, nhưng cậu ta vẫn có thể truy sát đến tận đây, đúng thật là muốn dồn lão phu vào chỗ chết mà!!”

Hắn đã sống được hơn nửa đời người rồi, chuyện khiếp đảm nhất và đau khổ nhất, chính là người thanh niên mười bốn mười lăm tuổi có mái tóc tím kia.

Nếu không phải là do cậu ta thì bản thân hắn sao có thể phế bỏ tu vi, nếu không phải là vì cậu ta thì bản thân ta sao có thể bị đuổi khỏi tông môn chứ!

Nhưng hắn cũng rất bất lực, Thanh Lâm chính là khắc tinh của hắn, bất kể hắn có lớn mạnh ra sao, nhưng mỗi khi gặp phải Thanh Lâm, bản thân hắn đều chịu cảnh bị khắc chế!

Hắn bị Phương Tử Lâm đuổi đi, hắn dùng tu vi đang hồi phục trong thời kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên của Đế ma chương để có thể ở trần gian tác oai tác quái, nhưng không thể ngờ rằng, chưa đầy một tháng mà Thanh Lâm lại về rồi!

Giống như mình đang ở đâu, Thanh Lâm sẽ ở đó, nỗi kim nén và bất lực trong lòng Lưu Viễn Thông suốt chút nữa thì khiến hắn không nhận được ỏi máu ra.

Mà lúc này, ngoài Mông Hãn ra, tộc trưởng của tam đại bộ lạc kia thấy Lưu Viễn Thông muốn rời khỏi, trong lòng Nguyệt Ngân Hối giật bắn người vội vàng hét lớn: “Lưu tiên bối, người muốn đi đâu sao?”

“Lão phu có việc gấp phải rời khỏi, các ngươi tự mình giải quyết đi!” Giọng nói của Lưu Viễn Thông vọng lại từ phía xa xa.

Nguyệt Ngân Hối mặt trắng bệch, với kinh nghiệm của hắn, sao có thể không nhìn ra được Lưu Viễn Thông chính là vì sợ hãi nên mới bỏ trốn.

Mà bên phía các vương hầu của đế quốc Trục Nhật đều sợ đến ngây người ra, Lôi Chấn há hốc mồm ra, trong mắt của Bạch Lí Phù Sinh kia cũng tràn ngập sự khiếp sợ.

Trên ngai vàng, Đại đế Vũ Chiêu há hốc mồm, lắp bắp nói: “Đế quốc Trục Nhật ta, còn có kẻ mạnh như vậy sao...”

“Quả nhiên là cao thủ đỉnh cao!” Hoạn Lăng ngồi bên cạnh Đại đế Vũ Chiêu, hắn đã là cảnh giới Cổ Nguyên, đương nhiên có thể nhìn ra được thực lực của bóng dáng kia, đáng sợ đến nỗi khiến người ta run sợ.

Mà giờ phút này, tên Mông Hãn kia đã hoàn toàn bị trọng thương, cũng không biết sức lực ở đâu ra mà lớn tiếng hét rằng: “Tiền bối, Mông Hãn phục rồi, phục rồi!!”

Ông ta vừa nói dứt câu, bóng dáng kia quả nhiên ngừng tấn công, dần dần biến mất.

Không khí bên trong yên tĩnh đến lạ, tất cả mọi người đều không nói câu nào, thậm chí thở mạnh cũng không dám, chỉ có Thanh Nguyên mở to đôi mắt, không ngừng lắp bắp: “Là Lâm Nhi, là Lâm Nhi...”

“Àm!”

Nhưng lại chính trong giây phút này, đột nhiên có một bóng người từ ngoài điện bay đến, phun đầy máu tươi lên hư không, bóng dáng già nua kia ngã xuống đất, làm cho gạch trên sàn vỡ vụn, trên mặt của lão ta tràn đầy sự khiếp sợ.

Những người Nguyệt Ngân Hối kia ngây người quan sát, bóng người này không phải Lưu Viễn Thông thì là ai đây!

“Lưu trưởng lão, người và ta cũng xem như là người quen gặp lại, ngồi trò chuyện với Thanh tử?” Lời nói bình thản kia truyền đến từ bên ngoài điện, cuối cùng bóng người kia cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên người khoác một chiếc áo màu xanh, mái tóc khoác lên một màu tím rực rỡ, dưới sự tô điểm của ánh mặt trời cùng với màu tím của mái tóc thì khuôn mặt ấy trở nên thanh tú và anh tuấn đến lạ thường, toát lên một kiểu khí chất ma quái khó tả.

“Thanh Lâm!”

Không đợi đến khi Lưu Viễn Thông mở lời thì một bóng người xông lên phía trước, đó chính là Thanh Nguyên!

Hắn ôm chặt Thanh Lâm vào lòng, toàn thân run rẩy, ôm rất chặt dường như không muốn để Thanh Lâm rời xa lần nữa.

“Đúng là con rồi, đúng thật là con rồi...” Thanh Nguyên lắp bắp.

Thanh Lâm nhẹ nhàng khẽ xoa vào sau lưng của Thanh Nguyên, nói khẽ rằng: “Là con đây, con trở về rồi, phụ thân không cần phải lo lắng nữa...”

“Con trai của ta, con trai của Thanh Nguyên ta!!!”

Thanh Nguyên lớn tiếng cười to, buông Thanh Lâm ra, nhìn về khuôn mặt dần dần trưởng thành kia, trong khúc mắt lệ ngấn đầy rung rung.

“Phụ thân, không phải người nói với con, nam nhi không được dễ dàng rơi nước mắt sao...” Thanh Lâm chớp chớp mắt.

“Ha ha, tốt lắm, tốt lắm!”

Thanh Nguyên dụi mắt rồi mừng rỡ nói: “Không uổng công mẹ con vất vả mang thai mười năm, so với phụ thân, con đúng là còn xuất chúng hơn nhiều!”

Mọi người xung quanh đã sớm ngạc nhiên đến ngây người ra, giống như Thanh Nguyên vậy, ai cũng không thể ngờ rằng, người này lại chính là Thanh Lâm.

Đại đế Vũ Chiêu trừng to mắt nhìn, sao hắn có thể tin được, kẻ mạnh như vậy lại chính là đứa trẻ mà mình tận mắt nhìn nó lớn lên kia, nhất là khi cậu bây giờ chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi thôi chứ!

Trần Đông vương Lôi Chấn cũng ngây người ra một lúc, cuối cùng thì cũng lớn tiếng cười to.

Tuy đã từng đối đầu với Thanh Nguyên, nhưng hắn là một người thẳng thắn, sau khi Thanh Thiên và Thanh Lâm mất tích, hắn vẫn luôn đứng về phía Thanh Lâm.

Tuy Thanh Nguyên trông có vẻ thờ ơ, hờ hững nhưng trên thực tế đều để ở trong lòng.

Ở sau lưng Lôi Chấn, Lôi Minh lặng lẽ đứng phía sau, cậu ta hơi lớn hơn so với Thanh Lâm, hơn nữa lúc đầu còn đã từng bắt nạt Thanh Lâm, nhưng với tu vi bây giờ của cậu thì lại chỉ còn là tài năng hậu thiên mà thôi.

So với phía của đế quốc Trục Nhật thì tứ đại bộ lạc càng không dám tin, bọn họ cho rằng kẻ mạnh này là do đế quốc Trục Nhật mời đến, ai mà ngờ được rằng người đó lại là đứa con trai đã mất tích của Trần Lôi vương!

Đặc biệt là Lư Viễn Thông, trực tiếp phun thẳng một ngụm máu tươi ra.

“Nếu lão phu biết Thanh Lâm là con trai của một trong những vị vương của đế quốc Trục Nhật này thì có chết ta cũng sẽ không đến nơi này!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Đem ra đây!

Trong điện đột nhiên xảy ra chuyện khiến ai cũng cảm thấy bất ngờ.

Sự việc này đối với đế quốc Trục Nhật mà nói là một đại hỷ, nhưng đối với tứ đại bộ lạc mà nói thì lại giống như một đại nạn chết chóc.

Với thân phận là con trai của Trần Lôi vương, một trong bát vương của đế quốc Trục Nhật, hơn nữa việc Thanh Lâm dễ dàng khống chế Lư Viễn Thông thì chỉ cần Thanh Nguyên mở lời thì tộc trưởng của tứ đại bộ lạc khó mà chạy thoát!

Sự xuất hiện của Thanh Lâm, đừng nói là Thiên Vũ, Long Nguyệt hay là cộng thêm sức mạnh của tứ đại bộ lạc thì cũng chẳng còn đáng phải lo ngại gì.

Hơn nữa còn chưa nói đến việc Thanh Lâm chỉ cần vung nhẹ tay vài cái là có thể tiêu diệt được hàng ngàn kẻ thù, truy đuổi đến từng góc ngách mà không có kẻ nào có thể thoát khỏi.

Thái độ điềm tĩnh đầy vẻ uy quyền lúc này của tộc trưởng tứ đại bộ lạc đã hoàn toàn biến mất, giờ đây chỉ còn sót lại vẻ kinh hoàng, khiếp sợ.

Bọn họ đều tận mắt chứng kiến kết cục của Mông Hãn, và lại Lư Viễn Thông kẻ có sức mạnh trong cánh giới Cổ Nguyên kia còn đang nằm dài dưới đất.

“Lư trưởng lão, Thanh mô đang hỏi chuyện người đó.” Sau khi nói chuyện Thanh Nguyên, Thanh Lâm quay đầu lại, về mặt lộ rõ sự châm biếm nhìn chằm chằm Lư Viễn Thông.

Giờ phút này, ý đồ muốn giết Lư Viễn Thông trong lòng cậu vẫn chưa đến nỗi sâu đậm gì, nhưng cậu lại cảm thấy có hơi buồn cười, tự mình tìm thì không tìm thấy ông ta, ngược lại ông ta còn tự dưng đến tận cửa chờ đợi nữa.

“Nói, ta nói!”

Lư Viễn Thông chậm rãi từ dưới đất bò dậy, trong lòng vừa đau vừa hận, trên mặt lại lộ rõ vẻ xúc động, nói rằng: “Hôm đó vừa đi khỏi, Lư mô ta thật sự rất hối hận, trong khoảng thời gian một tháng nay, càng nhớ nhưng thì ta lại càng muốn đi đến tông môn để xin lỗi Thanh Lâm huynh, nhưng lại bất lực vì không về được. Không ngờ hai ta lại có duyên đến như vậy, có thể gặp nhau ở đây, vẫn xin Thanh Lâm huynh nhận món vật này thì hơn, xem như một chút lòng thành của Lư mô đây.”

Sau khi nói xong, Luru Viễn Thông vẫy tay một cái thì lập tức bộ võ Bãng quyền liền xuất hiện ngay trước người của Thanh Lâm.

Thanh Lâm liền đỡ lại ngay, không nhìn lấy một cái, trực tiếp ném vào trong túi đựng đồ, cười đắc ý rồi trừng mắt nhìn Luru Viễn Thông, không nói một lời nào.

Luru Viễn Thông run rẩy cả người, âm thầm cắn chặt răng, lại lấy ra thêm một vật nữa tặng cho Thanh Lâm.

Vật này là một bình đan dược, trong đó có ba viên, mở nắp bình ra, mùi hương của thuốc lan ra khắp nơi, ẩn hiện một màu xanh đậm đầy sức hút, đan dược này giúp lưu thông khí huyết, mạch đạo bên trong điều hòa và dày đặc hơn, vừa xem qua đã biết là đan mạch chi dược.

Sau khi Thanh Lâm nhận lấy thì mỉm cười trầm ngâm, từ trong đó lấy ra một viên ném cho Luru Viễn Thông, cười nói rằng: “Luru trưởng lão khách sáo như vậy, Thanh mỗ nhận thì áy náy trong lòng, nhìn Luru trưởng lão hơi thở yếu ớt thể xem ra trên người đang có vết thương, viên đan dược này, Luru trưởng lão hãy nuốt vào trước đi.”

Sau khi nghe xong, Luru Viễn Thông ngậy người ra một hồi, trong lòng âm thầm mắng nhiếc Thanh Lâm không biết bao nhiêu lần.

Rất đơn giản, Thanh Lâm sợ rằng thuốc này có độc nên muốn ông ta thử mà thôi.

Tuy nhiên, cho dù trong lòng ông ta tức giận, nhưng trên mặt vẫn phải cười rồi tạ ơn, sau đó nuốt vào trong.

Nhìn thấy không có gì xảy ra, Thanh Lâm càng cười to hơn, mang đan dược cất đi, lại nói rằng: “Thanh mỗ vốn rất hứng thú với nguyên lực thuộc tính thủy, nhưng không ngờ Thiên đạo lại đưa nguyên lực thuộc tính lôi cho ta, không biết Luru trưởng lão có cách nào giúp Thanh mỗ khiến cho bên trong cơ thể ta sinh ra một nguồn thuộc tính thủy nhỏ không?”

Sắc mặt Luru Viễn Thông liền biến sắc, lùi về sau mấy bước, hoang mang nói rằng: “Thanh Lâm huynh, việc này Luru mỗ làm không được! Với tu vi của Luru mỗ đây, sao có thể lần mò ra nguồn của mạch nước, thiên địa đại đạo, tất cả đều có quy luật của nó, thuộc tính lôi hiếm thấy của Thanh Lâm huynh đây có uy lực cực mạnh, sau này khi tu thành chính quả, chắc chắn sẽ là bậc cao nhân đẳng cấp!”

Ông ta sợ đến nỗi cả người đều toát mồ hôi, mỗi một tu sĩ đều có thuộc tính nguyên lực riêng mà thuộc tính nguyên lực này, chính là do thuộc tính bẩm sinh của căn nguyên, không phải là không có kẻ mạnh nào cướp đoạt thuộc tính bẩm sinh của đối phương, điều ông ta sợ chính là Thanh Lâm có cách cướp đoạt mất thuộc tính vốn có của ông ta mà thôi!

Tuy nói rằng tu vi của Thanh Lâm vẫn chưa lớn mạnh, nhưng Luru Viễn Thông thực sự rất sợ, ông ta đã thi triển cả Đế ma chương và Đế ma chi rồi, nhưng Thanh Lâm vẫn có thể phá bỏ được, ông ta thật khó tưởng tượng được Thanh Lâm rốt cuộc có thực lực này hay không.

Một khi bị cướp đoạt mất thuộc tính bẩm sinh, ông ta sẽ mất đi tu vi một cách triệt để, sẽ không còn khả năng tu luyện nữa!

Hơn nữa, những tu vi giúp ông ta tăng thêm tuổi thọ sẽ mất đi một cách nhanh chóng, độ tuổi như ông ta vậy, nhiều lắm chừng vài năm, ông ta sẽ già đi ngay.

“Làm không được à...”

Thanh Lâm hơi nhếch mép, hai mắt chuyển động không ngừng, sau đó cười nói: “Thanh mỗ ta thấy Luru trưởng lão thi triển Đế ma chương và âm dương chi lúc đầu không tệ, không biết Luru trưởng lão có thể chia sẻ tâm đắc được không?”

“Cái gì?”

Sắc mặt của Luru Viễn Thông liền thay đổi, đôi mày chau lại sâu hơn, ý hận với Thanh Lâm đã cao ngút trời.

“Hừ?” Thanh Lâm chau mày nói: “Luru trưởng lão không đồng ý sao?”

“Thanh Lâm huynh, việc này...”

“Người gọi ai là Thanh Lâm huynh! Ta đây không có người em trai lớn tuổi đến như vậy!”

Thanh Lâm đột nhiên bật người dậy, lạnh lùng hét to: “Luru Viễn Thông, lấy Đế ma chương của ngươi ra đây!”

Âm thanh ấy chứa đựng sự tức giận tày đình, chấn động khắp nơi, dưới chân mọi người đều xuất hiện những vết nứt, người của tứ đại bộ lạc liền biến sắc, hoảng loạn lùi về phía sau.

Luru Viễn Thông thì thảm than khổ, vừa rồi Thanh Lâm vẫn còn mỉm cười, giờ phút này lại nói ra tay là ra tay.

Ngay sau đó, ông ta liền lộ ra vẻ hung bạo, trong lòng phun trào ngọn lửa giận dữ, bước chân cũng làm rung chuyển cả mặt đất, cả người trực tiếp xông thẳng ra ngoài điện chạy đi.

Cùng lúc đó, đỉnh của đại điện đột nhiên rung chuyển, nát ra thành từng mảnh, vô số gạch vụn rơi xuống đất, giống như bị người khổng lồ đập một cú đấm, xuất hiện một cái lỗ đen cực lớn.

Trên khoảng không của đại điện, không phải một màu xanh thẳm, mà là một màu xám đen, còn có những hình dạng xoắn ốc xuất hiện, một dấu tay chường to lớn đen xì được chường ra, mang theo cả tiếng sấm vang, đột nhiên hướng về phía Thanh Lâm như muốn bắt lấy cậu.

“Thanh Lâm, ngươi dồn lão phu vào chỗ chết, lão phu sẽ khiến ngươi sống không yên!”

Giọng nói của Lưu Viễn Thông chứa đầy sự hận thù, khuôn mặt lộ vẻ hung tợn, càng uốn lượn thì tay chường kia như đang nhảy múa, trên bàn tay đen như mực kia xuất hiện những đám mây đen trông rất đáng sợ, nhưng hề những nơi có mây đen kéo tới thì hư không cũng đều biến mất!

“Cứu ta với! Cứu ta với!”

“A!”

Tộc trưởng của tứ đại bộ lạc càng đến gần hư không thì lúc này hư không càng biến mất, sức hút đáng sợ đó lập tức lan tỏa ra, bọn họ là cao nhân tiên thiên, vốn dĩ không có bất kỳ khả năng chống đỡ nào nên bọn họ dù có cố gắng thế nào thì vẫn bị sức hút kia nuốt chửng rồi kéo về phía hư không.

Những người bên phía Thanh Nguyên cũng đứng không vững, thậm chí ngay cả Thanh Lâm cũng đứng không vững.

“Hừ!”

Thanh Lâm lạnh lùng “hừ” một tiếng, Đại Đế lục cũng bị rung chuyển, vàng sáng đỏ chói trong cơ thể đột nhiên bùng phát, giống như ánh sáng của mặt trời, rực rỡ và sáng chói, trong đám mây đen kia, giống như có thiên thần bay lên trời vậy, thẳng tay chường lên trời.

“Tộc phụ thuộc kia cũng dám hung hăng sao!”

Trong lúc ánh sáng chói lóa kia bùng phát, đột nhiên trên trời có một bàn tay đen như mực che lại, những đám mây đen kia dần tan biến, trở lại hư không, người của tứ đại bộ lạc đều rơi hết xuống đất.

Trong ánh mắt lạnh lùng của Thanh Lâm, bàn tay kia rung rẩy, có tiếng khóc đáng thương vọng ra, mây đen tan biến nhanh chóng, giống như lần trước trốn chạy một cách thần tốc.

Nhưng chính vào lúc này, đôi mắt của Lưu Viễn Thông kia lại đỏ hoe như màu của máu, vô số dấu khắc hình băng đá bay ra từ trong tay ông ta, khắc dính trên bàn tay đen như mực kia.

“Lão phu có được ngươi thì chính là chủ nhân của ngươi, nay lão phu gặp nạn, ngươi dám lùi bước sao!!”

Vừa dứt lời, Đế ma chường kia liền lập tức vùng vẫy, trong chốc lát, mây đen trên trời đột nhiên nổ ra, bàn tay đen kia lại lần nữa thò ra, Thanh Lâm vừa chớp mắt, mơ hồ nhận thấy từ trong lòng bàn tay kia có một cái miệng rất lớn đang ngậm đầy máu tươi, dần dần há to, như muốn nuốt chửng mình vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Rút tinh lực

Cái miệng đó cực kỳ lớn, tuy là trong lòng bàn tay, nhưng vừa nhìn qua lại khiến cho đầu óc Thanh Lâm quay cuồng, giống như một thế giới khác vậy.

Trong thế giới này, có vô số những âm thanh khóc lóc thảm thiết vọng ra, đây không phải là âm thanh của Đế ma chường, mà là âm thanh của sự tàn nhẫn do nuốt chửng quá nhiều sinh linh, giờ đây tất cả đều bùng phát.

Hơi thở từ trong cái miệng to lớn kia phả ra một mùi tanh kinh khủng lan rộng khắp nơi, trong lòng Thanh Lâm sợ hãi run rẩy, cậu nhìn thấy một lão già khoác trên người bộ áo ca sa tay cầm bát quái, không có tứ chi, chỉ còn sót lại cái đầu trên người!

Cậu nhìn thấy một cô bé nhỏ nhắn, xinh xắn, hoạt bát, làn da trắng mịn màng, nhưng trên mặt cháy đầy máu, ngồi trên một con thần điêu to kinh người, toàn thân con thần điêu kia cũng toàn là máu tươi!

Cậu nhìn thấy một cái hồ, nhưng lại không phải một cái hồ lớn thông thường, mà là một cái hồ có đôi mắt sâu không nhìn thấy đáy, có tứ chi nhọn như ngọn núi, hình dạng lớn khoảng vài nghìn trượng!

Trong lúc cậu đang quan sát thì hồ lớn này đã khô cạn đi một cách nhanh chóng, cuối cùng, chỉ còn lại mặt đất đầy những vết nứt kia.

“Đại yêu quái!”

Đôi mắt Thanh Lâm co rút lại, cậu từng nghe Đế Linh nhắc qua về đại yêu quái trên trời dưới đất này, đó đều là những đại yêu quái thực sự! Mà đây là

lần đầu tiên chứng kiến, những tiếng “ầm ầm” vang lên trong đầu cậu khiến cậu không dám tin.

Ngoài người già, phụ nữ và tên đại yêu quái này ra, Thanh Lâm còn nhìn thấy vô số sinh linh, đều vô cùng thê thảm, có tiếng gọi thảm thiết kinh người vọng ra, khiến cho tai của Thanh Lâm cũng sắp bị rung đến điếng cả người.

“Bàn tay này, vẫn chưa phải là Đế ma chương thực sự, nếu là Đế ma chương thật sự thì sẽ còn lớn mạnh đến mức độ nào nữa!”

Thanh Lâm hít một hơi sâu, lùi về sau vài bước, gót chân hơi chạm vào mặt đất, đột nhiên bay lên cao, đồng thời tay phải chỉ ngón trỏ nhẹ nhàng về phía đế ma chương kia.

“Thuật định hình!”

Một chữ định thân, một chữ định thần!

Trong chốc lát, thế giới dường như ngừng chuyển động, Đế ma chương ngưng đọng ở trên không, cái miệng lớn kia vẫn đang mở ra, nhưng tiếng kêu la thảm thiết lại hoàn toàn biến mất.

“Đây là loại yêu pháp gì!”

Lưu Viễn Thông biến sắc, khuôn mặt vốn dĩ trắng bệch, giờ phút này đây phun ra cả ngụm máu tươi.

Giải trừ sự bó buộc triệt để của Đế ma chương, đây là lần đầu tiên cậu làm được, nếu đối là người khác thì đừng nói đến cảnh giới Cốt Nguyên, cho dù là thời kỳ đầu của cảnh giới Linh Đan, thậm chí là kỳ giữa, kỳ cuối cũng sẽ rơi vào chỗ chết!

Đối với Lưu Viễn Thông mà nói, đây là sự trả giá quá lớn, bởi vì sau khi cuộc hỗn chiến này kết thúc, Đế ma chương kia sẽ không còn thuộc về ông ta nữa, nếu không phải vì bị Thanh Lâm dồn vào đường cùng, ông ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Nhưng Thanh Lâm, vẫn có cách để hạ gục ông ta!

“Ta không cam tâm!” Trong lòng Lưu Viễn Thông gào thét.

Tất cả đều xảy ra trong khoảng thời gian rất ngắn, Đế ma chương kia cho dù là dòng máu bị lai tạo bao nhiêu lần thì với thực lực bây giờ của Thanh Lâm cũng chỉ có thể trụ được hai hồi là cùng.

Hồi thứ nhất, Thanh Lâm xông thẳng ra, trên trời giông bão sấm chớp nổi lên đùng đùng, giống như con sóng lớn, nhanh hơn so với tốc độ của Thanh Lâm, xông thẳng đến Lưu Viễn Thông.

Trong lòng Lưu Viễn Thông cực kỳ sợ hãi, ông ta biết trên trời hay dưới đất đều không còn lối thoát nào cho ông ta, lúc này ông ta chỉ có thể cắn răng chịu đựng, nguyên lực thuộc thủy tính trong người ông ta hoàn toàn bùng phát ra ngoài, càng muốn phản kháng và chiến đấu đến cùng.

“Lưu Viễn Thông, ngươi không phản kháng, Thanh mỗ ta sẽ không giết ngươi!” Nhưng lại chính trong giây phút này, giọng nói đầy sự điềm tĩnh của Thanh Lâm vọng đến.

“Ta không tin!” Lưu Viễn Thông điên cuồng hét lớn.

Sự can đảm thấu trời và thủ đoạn hiểm độc của Thanh Lâm, có thể nói Lưu Viễn Thông đã hiểu thấu rồi, nếu không có sự xuất hiện của Phương Tú Lâm, phế đi vị trí trưởng lão của ông ta, nói không chừng bản thân ông ta đã sớm chết trong tay của Thanh Lâm rồi.

Nói cách khác, Phương Tú Lâm gián tiếp cứu mạng Lưu Viễn Thông một lần.

“Thanh mỗ ta nói lời thì giữ lấy lời, nếu ngươi giao ra một giọt kim huyết bản mạng, Thanh mỗ ta sẽ không lấy mạng của ngươi!” Trong trận phong ba bão táp, sắc mặt Thanh Lâm cũng có hơi trắng bệch, cậu có thể cảm nhận một cách rõ ràng rằng Đế ma chương kia sẽ dồn hết sức chiến đấu.

Khuôn mặt Lưu Viễn Thông tỏ vẻ miễn cưỡng, thời gian đã hết hồi thứ hai, Đế ma chương kia cố gắng vùng vẫy, chính giữa cái miệng lớn đó giống như tình không, muốn nuốt chửng Thanh Lâm.

Toàn thân Thanh Lâm run rẩy, một ánh dương sáng chói phát ra từ phía sau, cậu không nhìn Đế ma chương kia mà đang trừng mắt nhìn Lưu Viễn Thông, nói một cách lạnh lùng: “Nếu Thanh mỗ ta muốn giết ngươi thì dễ như trở bàn tay, hãy suy nghĩ cho kĩ đi!”

Nghe xong, đôi mắt Lưu Viễn Thông lộ ra sự quyết đoán, vừa nhú đôi mày thì đột nhiên có một giọt máu tươi bay ra, máu tươi này hiện lên màu vàng ánh kim, chính là kim huyết bản mạng của ông ta.

Có được giọt máu này, sau này mạng của ông ta sẽ hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của Thanh Lâm, nhưng ông ta không còn sự lựa chọn nào khác, nếu không giao ra, e rằng ông ta sẽ bị mất mạng!

Thanh Lâm không nói lời nào, nắm chặt lấy giọt máu tươi, ấn vào ấn đường.

Một lúc sau, cậu đột nhiên quay người, Đế ma chương kia đã cận kề sau lưng, toàn thân cậu run bần bật, ánh mắt sắc lạnh, luồng sáng rực rỡ kia bùng

phát hoàn toàn, hai tay cùng lúc vuron ra, nắm lấy hai ngón tay trong đó!

Khung cảnh này khiến thần sắc của mọi người đều kinh hãi vô cùng, bọn họ có thể cảm nhận được ám khí thấu trời trên hắc ma chương kia lan rộng ra, nếu đổi lại là bất cứ người nào ở nơi đây, chỉ đối mặt với loại ám khí này thì ngũ tạng nát vụn.

“Gừ!”

Trong hư không, Đế ma chương kia phát ra một tiếng hét kinh thiên động địa, ở chính giữa cái miệng lớn kia, còn có một làn sương khói đen mịt xông đến muốn nuốt chửng Thanh Lâm.

Đế ma chương lúc này giống như đã có sinh mạng của bản thân mình, thoát ra khỏi sự bó buộc của Lưu Viễn Thông, muốn nuốt chửng Thanh Lâm, nuốt chửng tên thánh tử nghịch thiên của tộc Đế Thần này!

Sắc mặt Thanh Lâm trắng bệch, đá mạnh ra ngoài, làm cho Đế ma chương chao đảo trên không, bóng dáng kia mượn sức lùi về sau, xông về hướng ngoài điện.

Đế ma chương kia có sự tham lam vô đáy, làm sao có thể bỏ qua, lập tức đuổi theo sau.

Nhưng chính vào lúc Đế ma chương kia xông ra ngoài điện thì lại nhìn thấy Thanh Lâm đang đứng ở xa xa, bàn tay đẩy cực mạnh về phía trước, đồng thời hơi mở miệng, nhẹ nhàng thốt ra một chữ:

“Băng!”

Bước nhảy vọt đầu tiên của Đế thể, Bùng Tinh!

“Dùng!”

Chữ này vừa dứt, bốn bề xung quanh Thanh Lâm đều rơi vào hư vô, sức hút vô cùng to lớn lan ra từ vết nứt kia, nhưng điều kỳ lạ là không ngờ cậu lại không bị hút đi.

Cùng lúc đó, các mảng tường của cung điện đều tan nát, khoảng mười tên lính hộ vệ đang kêu la thảm thiết, bị hút vào vết nứt sâu thẳm kia.

Khói bụi mịt mờ, mây mù đầy trời, hoàng cung trong thời khắc này, giống như thế giới bị hủy diệt, từng đợt sóng lớn xô đẩy vào, những nơi sóng vỗ vào đều trở thành cát bụi!

Vào lúc Thanh Lâm đẩy bàn tay ra, một luồng ánh sáng trong suốt hiện ra từ trong tay cậu, vòng hào quang này không phải nguyên lực thuộc tính của Thanh Lâm, càng không phải là sức mạnh của cậu, mà là lực của tinh không!

Lực của tinh không này, vượt qua khỏi nguồn lực bẩm sinh, lại là nguồn lực lấy từ trong tinh cầu lạ lẫm kia.

Trong thời khắc xuất hiện lực của tinh không, trong mỗi nơi núi sông trên tinh cầu này, một người trung niên đang ngồi chồm hổm đột nhiên mở to mắt, thần sắc tỏ vẻ kinh hãi và tức giận: “Sao lại có người dám ở trên địa bàn của Cổ gia ta rút tinh lực cơ chứ!”

Cậu trầm ngâm một hồi, trong mắt lộ rõ sự lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn ra xa, giống như có thể nhìn xuyên thấu không gian vô hạn, thấy được người đang rút tinh lực.

Nhưng chính vào lúc cậu đang quan sát thì đột nhiên xuất hiện một vết trắng bệch trong mắt của cậu, vết trắng bệch ấy có một cái bóng khổng lồ xông thẳng đến, nếu có người thấy được, nhất định sẽ cảm thấy không thể tin được, bởi vì bóng dáng này là một con chó đen!

Vừa nhìn thấy con chó đen này, người đàn ông trung niên lập tức thu lại ánh mắt, đột nhiên đứng dậy, núi sông xung quanh toàn bộ đều sụp đổ, đứng vào trong một khoảng hư vô tối mịt.

Núi sông này, đều do biến hóa mà ra!

“Nguyệt chủng Cổ gia, có lão phu ở đây, bản đồ thiên này sẽ không thuộc về nhà ngươi đâu!”

Tiếng sấm chớp vang trời vọng ra từ trong miệng của con chó đen to lớn kia, một lúc sau, người đàn ông trung niên trầm ngâm rồi vung tay, ánh sáng màu trắng biến mất.

“Không ngờ nó cũng ở đây!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Roi dài màu vàng kim

Người đàn ông trung niên này bị một màn trắng và con chó đen che khuất, nhìn không rõ rốt cuộc là ai đang rút tinh lực.

Và lại, bởi vì sự xuất hiện của con chó đen, khiến cho lòng người đó chợt run lên, không còn tâm trí đi điều tra nữa.

Hắn vừa vung tay phải một cái thì xuất hiện một miếng ngọc cổ màu xanh vàng, hắn đọc thần chú trên đó rồi thẳng tay nghiền nát, một luồng ánh sáng phát ra tan vào hư vô rồi biến mất.

“Lúc đầu bắt để cướp đi cấp đồ của Cổ gia ta, Yêu đế và Hoa đế là mạnh nhất, hơn nữa đã qua vạn năm rồi, tiếng tăm của Hoa đế cũng đã biến mất không còn dấu vết gì, lục đế khác cũng không biết đã đi về đâu, không ngờ đến hôm nay Yêu đế lại xuất hiện ở đây...”

Người đàn ông trung niên lẩm bẩm rồi nhìn xa về phía sau, lạnh lùng nói: “Bất kể là ai, không có được sự cho phép của ta, dám hút tinh lực của tinh cầu Cổ gia ta đều phải trả giá gấp trăm lần!”

Cùng lúc đó, trong hoàng cung của đế quốc Trục Nhật xuất hiện những nắm đám với vàng sáng hình cầu, Thanh Lâm vừa chường ra thì xông thẳng đến Đế Ma chường.

Đế Ma chường lúc này đã thoát khỏi sự bó buộc của Lưu Viễn Thông, giờ đây ông ta chỉ có thể ngậm đắng bắt lực nhìn, ông ta đã đưa kim huyết bốn mạng của ông ta cho Thanh Lâm, lại không có cách nào giúp được.

Đồng thời, trong lòng ông ta lại nổi dậy từng con sóng dữ dội, từ khi bắt đầu có được Đế Ma chường, ông ta chưa từng nghĩ đến, Đế Ma chường này lại có uy lực đến như vậy.

Càng không thể ngờ được, Thanh Lâm vẫn có thể chống đỡ được!

“Băng!”

Những vầng ánh sáng hình cầu kia phá vỡ hư không, để lại những vết tích dài màu đen xỉ, đó là vết nứt không gian.

Vết nứt không gian này ngày càng lan rộng ra, giống như mạng nhện vậy, rậm rạp rách nát, vô số khối bụi sương mù đều bị nó hút vào, ngay cả Lưu Viễn Thông, Thanh Nguyên, những người của Đại đế Vũ Chiêu cũng biến sắc, có cảm giác sắp bị hút vào vậy.

Mà Đế Ma chường khi nhìn thấy những vầng ánh sáng này, cộng thêm việc nghe Thanh Lâm thốt ra một chữ đó, tiếng gầm rú đột nhiên trở thành tiếng kêu la thảm thiết, cái miệng lớn nhanh chóng rút lại, rồi từ bỏ việc truy sát Thanh Lâm mà chạy trốn về phía xa.

“Ngươi trốn không thoát đâu!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, vệt sáng trở nên gay gắt hơn, trong chớp lát đã đến trước mặt Đế Ma chường, xoay người lập tức đánh thẳng đến.

“Đùng!”

Một tiếng vang lớn chấn động trời đất lan rộng ra tứ phía, trong thời khắc này, cả đế quốc Trục Nhật đều xảy ra sự chấn động vô cùng to lớn, lấy hoàng cung làm trung tâm, cách đó khoảng trong tầm vạn dặm, mặt đất toàn bộ đều bị vỡ nứt!

Giống như một trận động đất, vô số sinh linh kêu la thảm khóc, bên dưới Đế Ma chường kia là một khung cảnh đồ nát, ngọn lửa bùng cháy dưới lòng đất phun trào ra ngoài, rõ ràng là dưới lòng đất của hoàng cung là một ngọn núi lửa.

Mặt Lưu Viễn Thông biến sắc, muốn quay lưng chạy trốn, nhưng vào lúc ông ta quay đầu chạy trốn thì lại cảm nhận được có một ánh mắt sắc lạnh từ phía xa nhìn đến, ông ta cắn chặt răng, xoay lưng xông thẳng vào trong hoàng cung.

Cung điện lúc này đã sớm bắt đầu đồ nát, có điều với sức mạnh của những người Thanh Nguyên, những viên gạch ngói kia khó có thể làm tổn thương bọn họ, nhưng điều đáng sợ là mặt đất đang dần nứt ra một cách nhanh chóng, một khi rơi vào trong ngọn lửa kia, bọn họ chắc chắn sẽ chết.

“Chúu chúu chúu!”

Sau một hồi, sương khói mù mịt khắp trời, mười mấy người được bóng nước bảo vệ, xông thẳng về phía xa xa.

Trong nhóm người này, không chỉ có những người của Thanh Nguyên, mà còn có cả tộc trưởng của tứ đại bộ lạc.

“Gừ!”

Trên bầu trời, Đế Ma chường kia phát ra tiếng gầm rú vô cùng thê thảm, những vầng ánh sáng kia bẻ ra, như muốn nhanh chóng nuốt chửng nó, khiến nó không thể chống đỡ thêm nữa.

Năm ngón tay kia cũng đang dần tan biến, cái miệng chính giữa cũng xuất hiện vết nứt, bắt đầu sụp đổ, cánh tay khổng lồ của bản thân nó nhanh chóng co rút lại, trong chớp mắt biến thành cánh tay lớn nhỏ của người thường, sắp tan biến trong hư vô.

Nhưng chính vào lúc này, ngón tay của Thanh Lâm lại điểm nhẹ, tinh lực kia lập tức tan biến, bóng dáng ấy thoát ần thoát hiện, đến phía dưới của Đế Ma chưởng, vừa bật người dậy, bàn tay vươn ra, nắm chặt lấy Đế Ma chưởng kia, ném thẳng vào trong túi đựng đồ.

Trong lúc sắp thực hiện xong việc bắt giữ Đế Ma chưởng, mặt Thanh Lâm đột nhiên biến sắc, chỉ nhìn thấy túi đựng đồ kia lơ lửng trên không, trong chớp mắt phóng to đến mười mét, rõ ràng đã to đến cực hạn, nếu phóng to hơn nữa, túi đựng đồ sẽ lập tức rách ra.

Thanh Lâm chau mày lại, trầm ngâm một hồi rồi thả Đế Ma chưởng ra, chưởng này giống như được đại xá, trong tiếng huyết sáo xông thẳng ra ngoài.

“Mau trốn nó lại!”

Nơi không xa kia, Lưu Viễn Thông cắn chặt răng, lộ rõ sự quyết đoán, vừa vung tay, trong túi đựng đồ kia bay ra một cây roi màu vàng kim.

Thanh Lâm ngậy người một hồi, nhìn thẳng vào Lưu Viễn Thông, hơi gật đầu, tiếp lấy cây roi, vung mạnh vào Đế Ma chưởng kia.

“Bốp!”

Một tiếng trong trẻo truyền đến bên tai, cùng lúc đó, Đế Ma chưởng kia phát ra tiếng kêu la thảm thiết hơn, thậm chí tỏa ra những màn sương mù đen mịt, trong màn sương mù đen đó, ẩn hiện một khuôn mặt đang trừng mắt nhìn Thanh Lâm lộ rõ sự oán hận.

Khắp nơi vang lên tiếng ầm ầm rung chuyển cả đất trời, không chỉ làm Đế Ma chưởng bị trọng thương, khắp nơi đều bị đổ nát.

“Lưu Viễn Thông này, đúng là có không ít bảo bối.” Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, nhìn về phía cây roi màu vàng trong tay, chỉ nhìn sơ qua thì nó đã phát ra uy lực làm đầu óc cậu quay cuồng, sắc mặt trắng bệch, nếu như nhìn lâu hơn nữa, Thanh Lâm sẽ ngã quỵ ngay.

Đây là roi của tộc Đế Thần, với thời kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên thì có thể chiến đấu với trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ, nhưng dưới uy lực của cây roi này lại trở nên yếu ớt đến vậy.

“Bốp!”

Nhìn thấy Đế Ma chưởng còn muốn chạy trốn, Thanh Lâm lại đánh thêm một roi, đồng thời lạnh lùng nói: “Tuy bị hút mất đi vô số lần, nhưng Thanh mỗ biết, với năng lực và uy quyền của tộc Đế Ma các ngươi thì ngươi vẫn có tác dụng. Thanh mỗ không biết dây thừng này là vật gì, có điều có thể thu thập ngươi là đủ rồi, nếu dám chạy trốn lần nữa, Thanh mỗ sẽ đánh cho ngươi hồn bay phách tán!”

Vừa dứt lời, Đế Ma chưởng kia quay vài vòng rồi chưởng mạnh ra phía xa xa.

Ánh mắt Thanh Lâm càng lạnh lùng hơn, đánh thêm lần nữa, roi này vốn dĩ chỉ dài hai mét, nhưng khi đánh ra thì lập tức tỏa ra một màu ánh vàng sáng chói, màu vàng này tạo thành một mảnh vải trắng khổng lồ và dài vô tận, hung hăng đánh vào phía trên mặt của Đế Ma chưởng.

Cú đánh lần này, Thanh Lâm không hề nương tay, bắt đầu ở chính giữa của Đế Ma chưởng, xuất hiện một vết sẹo ghê tởm, có một dòng máu tươi đen nồng nặc mùi hôi tanh chảy ra.

Cùng lúc đó, có một tiếng kêu la thảm thiết đầy thê lương vọng đến, lẫn trong đó là sự oán hận và nham hiểm vô tận, giống như đang muốn nuốt sống Thanh Lâm phát ra từ trong Đế Ma chưởng.

“Lần sau, Thanh mỗ sẽ không nương tay.” Thanh Lâm lạnh lùng và điềm tĩnh nói.

Lời nói vừa dứt, cậu vung roi ra, quán chặt lấy Đế Ma chưởng kia, kéo về phía cậu.

Mà Đế Ma chưởng cũng không còn vùng vẫy nữa, cũng có lẽ là đã bị trọng thương, ngoan ngoãn bị Thanh Lâm thu phục bỏ vào túi đựng đồ, không còn làm cản bận nữa.

Hít một hơi thật sâu, Thanh Lâm đang cố gắng áp chế sức mạnh của chính mình, nhìn qua roi vàng kim trong tay, rồi lại nhìn về Lưu Viễn Thông ở phía xa xa.

Lúc này Lưu Viễn Thông đang nắm chặt lấy Thanh Nguyên và Lôi Minh, nhanh chóng chạy ra xa, cả hoàng cung trong cú nhảy đầu tiên của đế thể đã hoàn toàn sụp đổ, núi lửa phun trào, không bao lâu sẽ nhấn chìm mảnh đất này.

Không chỉ có bọn họ, tất cả mọi người trong hoàng cung đều trốn chạy về nơi xa.

Có điều, Lưu Viễn Thông trông giống như cảm nhận được ánh mắt của Thanh Lâm, ông ta không thêm quay đầu, lời nói truyền vào tai của Thanh Lâm.

“Cây roi này trong tay Lưu mỗ không phát huy được uy lực vốn có của nó, thôi thì ta tặng ngươi vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tỷ tỷ ta đâu?

Nghe xong câu nói này của Lư Viễn Thông, Thanh Lâm hơi nhếch mép, lộ ra nụ cười.

Đế Ma cường quá mạnh rồi, bước nhảy vọt của đế thể xem như là hai lá át chủ bài mạnh nhất của Thanh Lâm rồi, ngoài Huyền Lư Tâm Yểm và Liệp Thần cung ra, sự tấn công giữa hai thứ này, làm cho cả hoàng cung của đế quốc Trục Nhật sụp đổ, khiến cho mặt đất rung chuyển, biến thành biển lửa.

Ít nhất có hơn ngàn tên hộ vệ đã chết một cách vô tội trong trận chiến này, bọn họ vốn dĩ trốn không kịp.

Lấy hoàng cung làm trung tâm, khoảng ngàn dặm đổ lại, giống như vừa xảy ra một trận động đất lớn, chỉ còn lại một đồng đồ nát.

Có điều, mức độ hủy diệt này đối với tiên thiên mà nói vẫn chưa đủ làm cho họ mất mạng, chỉ là sức hút của vết nứt không gian quá mạnh, nếu như không phải do Lư Viễn Thông ra tay cứu giúp, cộng thêm sự khổng lồ hết sức của Thanh Lâm, những người của Thanh Nguyên, e rằng khó có thể trốn thoát.

Trong khu rừng cách hoàng cung khoảng trăm dặm, những người của đại đế Vũ Chiêu há hốc mồm nhìn chằm chằm vào hoàng cung hoàn toàn biến thành khối bụi.

“Quá mạnh...” Hoạn Lâm Hải đứng bên cạnh đại đế Vũ Chiêu thở dài.

Tuy hẳn là thời kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên, nhưng lực tấn công với mức độ này, hoàn toàn vượt qua khỏi thời kỳ đầu, thậm chí đã vượt qua khỏi cảnh giới Cổ Nguyên.

“Thanh Lâm tuổi còn trẻ mà đã mạnh đến như vậy, sau này lớn lên, ắt hẳn sẽ là chiến thần vô địch của đế quốc Trục Nhật ta!” Chấn Đông vương Lôi Chấn cũng cảm thấy kinh hãi, có điều trên mặt hắn lại hơi mỉm cười.

Tộc trưởng của tứ đại bộ tộc kia, bao gồm cả Mông Hãn đang bị trọng thương, trong lòng đều hoảng sợ, tâm trạng hoảng loạn khó có thể hồi phục.

Đặc biệt là Mông Hãn, hắn có một nỗi hối hận sâu sắc, sớm biết Thanh Lâm mạnh như vậy, lúc trước cũng sẽ không cứng đầu như thế, chịu thua sớm một chút, cũng không bị đánh thành bộ dạng như thế này.

Trong toàn cảnh đó, nếu nói ai là người xúc động nhất, không còn nghi ngờ gì nữa đó chính là Thanh Nguyên.

Bởi vì con trai của hắn, không những đã trở về, còn trở nên mạnh như vậy, đã vượt qua hắn rất nhiều rất nhiều!

Cơ thể Thanh Lâm đã từng bị suy nhược, khó có thể tu luyện, hắn không hy vọng con trai sẽ huy hoàng giống như mình, tuổi còn trẻ thì đã trở thành một trong bát vương đế quốc, chỉ cầu mong có thể sống khỏe mạnh, bình an.

Nhưng cho dù thế nào hắn cũng không thể ngờ đến, chỉ vồn vện trong thời gian nửa năm, thực lực của Thanh Lâm đã vượt qua những người tài giỏi như Hoạn Lăng.

Hắn nhìn con trai của mình, nhìn nó đang đi về phía mình, một mái tóc màu tím ngang vai, cơ thể cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, trong lòng nổi lên một tâm trạng khó tả.

Đó là sự ngạc nhiên, vui mừng, xúc động, tự hào...

Sắc mặt Thanh Lâm có hơi trắng bệch, bước nhảy vọt đầu tiên của đế thể, tuy cậu đã lĩnh ngộ nhưng muốn thi triển thì lại vô cùng khó khăn, đòn tấn công vừa rồi, đã hút sạch toàn bộ sức lực của cậu, nếu cậu là cảnh giới Linh Đan, cảnh giới Bồn Thần, thậm chí cảnh giới Tinh Hoàng, đòn tấn công vừa rồi, không chỉ hủy diệt vồn vện một hoàng cung.

“Phụ thân...” Thanh Lâm đi đến bên cạnh Thanh Nguyên, trông có vẻ rất ngoan ngoãn, lễ phép.

So với thái độ rất lạnh lùng đối với Lư Viễn Thông, cậu lúc này hoàn toàn biến thành một người khác, ngay cả Lư Viễn Thông cũng không dám tin.

“Ha ha, được!”

Thanh Nguyên cười lớn, không còn sự sa sút tinh thần nữa, tâm trạng kìm nén trong lòng những năm nay toàn bộ được phát tiết ra, ánh mắt có thần, lấp lánh ánh sáng của hắn, cao giọng cười nói: “Ta biết ngay mà, con trai Thanh Nguyên của ta mười năm ra đời, sinh trong ba ngày, chắc chắn không đơn giản! Con không làm ta thất vọng, ta rất tự hào!”

Hắn tự hào, hơn nữa, hắn muốn nói ra, bởi vì Thanh Lâm chính là con trai của Thanh Nguyên hắn, ai cũng không sánh bằng!

Thanh Lâm từng nhìn thấy Đan tôn kinh hãi trước thiên phú Đan đạo của mình, từng nhìn thấy Lư Viễn Thông khiếp sợ trước thực lực lớn mạnh của mình, nhưng tất cả những điều này, đều không hữu hiệu bằng một câu nói của phụ thân.

Cậu cười cười nhìn về phía tứ đại bộ tộc.

Xem ra, tộc trưởng của tứ đại bộ tộc kia đều toàn thân run sợ, trên mặt Nguyệt Ngân Hối còn chảy mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Ôn cứu mạng vừa rồi, tại hạ suốt đời không quên!”

Hắn nói câu này, ba người khác đều tỉnh ngộ ra, vội vàng cảm ơn.

Thanh Lâm bình tĩnh lại, ánh lại lại trở nên sắc lạnh: “Các ngươi cho rằng ta thật sự muốn cứu các ngươi ư? Các ngươi cảm thấy, Thanh Lâm ta, tại sao phải cứu các ngươi?”

Những người của Nguyệt Ngân Hối mặt biến sắc, vừa định mở miệng nói, Thanh Lâm lại đột nhiên tiến về phía trước một bước, hơi thở trong cơ thể đột nhiên trở nên mạnh mẽ, uy lực đè nén như đợt sóng lớn vậy sắp cuốn đến bọn Nguyệt Ngân Hối.

“Tỷ tỷ ta đâu!”

Câu nói này vừa dứt, thần thái của Thanh Nguyên cũng trầm xuống, trước đó hắn còn nghi ngờ tại sao Thanh Lâm muốn Lưu Viễn Thông cứu người của tứ đại bộ tộc, lúc này cuối cùng hiểu ra.

Mà người của Nguyệt Ngân Hối nghe xong câu đó, mặt biến sắc, gánh trên vai áp lực mà đối với họ mà nói là cực kỳ nặng, mặt trắng bệch, run rẩy nói:

“Thanh Thiên đích thật đã từng bị ta bắt... dẫn đi, nhưng sau ba ngày, cô ta đột nhiên biến mất, bọn ta không tìm lại được.”

“Ngươi muốn chết!”

Ánh mắt Thanh Lâm chứa đầy sự lạnh lùng, Nguyệt Ngân Hối kia đột nhiên phun ra ngụm máu tươi, đồng thời cánh tay trái nát ra ngay sau đó, máu thịt rơi cả xuống đất.

Hắn đau khổ kêu la thảm thiết, thê thảm nói: “Ta không hề nói dối, tất cả đều là sự thật...”

“Bùm!”

Chưa nói dứt câu, cơ thể Nguyệt Ngân Hối đột ngột nổ ra, máu tươi lã chã, ba người Mông Hãn kia không kịp chạy trốn, máu dính đầy trên mặt.

Chỉ một câu nói mà một tộc trưởng trong tứ đại bộ tộc chết đi, thậm chí vốn dĩ không thấy Thanh Lâm ra tay, khung cảnh như vậy, cho dù là đối với tam đại bộ tộc khác mà nói, hay là đối với phía của đế quốc Trục Nhật mà nói, đều không dám tin.

Bọn họ trải nghiệm cả một đời, tự cảm thấy trong vạn tỷ con dân, bản thân đã là vô địch, nhưng lúc này lại phát hiện, truyền thuyết đó không phải là giả, thật sự có tông môn, trong tông môn đó, thật sự có cao nhân siêu phàm có khả năng trở tay là hủy diệt trời đất.

“Đến các ngươi rồi.” Giọng nói Thanh Lâm đầy sự lạnh lùng, thậm chí ẩn chứa sự run rẩy: “Tỷ tỷ ta đâu?”

“Cô ấy thực sự mất tích rồi, bọn ta...”

Mông Hãn mở lời, nhưng hắn chưa nói dứt câu, ánh mắt Thanh Lâm càng sắc lạnh. Chỉ thấy đầu Mông Hãn giống như bị đè nén, não văng tung tóe.

Kiểu chết này rất thê thảm, khiến cho trong lòng tộc trưởng Phong Nguyên của bộ lạc Ác Linh và tộc trưởng bộ lạc Liệt Kỳ sinh ra nỗi sợ hãi khủng khiếp, chưa đợi đến Thanh Lâm hỏi tiếp, Phong Nguyên kia đã hét lên đầu tiên: “Thanh Thiên đích thật đã mất tích, có điều không phải mất tích một cách vô cớ, sau ba ngày bị chúng ta giam giữ, đã có người đến dẫn cô ấy đi rồi!”

“Ài!” Trong lòng Thanh Lâm run rẩy, lạnh lùng hỏi.

“Ta cũng không biết, người đó có khuôn mặt trẻ tuổi, có thể bay qua hư không, thực lực vô cùng lớn mạnh, không ai đấu lại, và lại còn cảnh cáo bọn ta, không được truyền chuyện này ra ngoài, cho nên trước đó mới luôn giấu giếm.” Phong Nguyên thật sự sợ rồi, biết gì đều nói hết ra.

“Bay qua hư không?” Thanh Lâm chau mày lại, đó là chỉ có cảnh giới của thần tiên trở lên mới có thể làm được.

Có điều cũng không thể khẳng định, lúc đầu khi Tào Thanh và người của Tôn Lập đi ngang qua phủ Thanh Nguyên, cũng là bay qua hư không, chẳng qua là mượn đồ vật dừng tạm.

Trầm ngâm một hồi lâu, Thanh Lâm hỏi lại lần nữa: “Thâm thù đại hận của tứ đại bộ tộc và đế quốc Trục Nhật ta, trước nay chưa từng xảy ra chuyện bắt trời, thực lực của tỷ tỷ ta không cao, hơn nữa chỉ là quân dự bị trong quân đội, các ngươi lại không biết thân phận của tỷ ấy, sao lại có thể bắt trời chứ!”

Nghe câu nói này, Phong Nguyên chỉ vào tên Bách Lý Phù Sinh sớm đã biến đi không xa kia, quyết đoán nói rằng: “Chính là hắn! Hắn bảo bọn ta rằng Thanh Thiên là con gái của Lôi Chấn vương Thanh Nguyên, bắt trời cô ta, chỉ ít có thể uy hiếp Thanh Nguyên không xuất binh.”

“Ta...”

“Đừng!”

Mặt Bách Lí Phù Sinh biến sắc, muốn mở lời giải thích gì đó, nhưng hần vừa mở miệng thì đã thấy vô vàn sấm chớp từ trên trời đánh xuống, trong chớp mắt đã biến hần thành khói bụi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tam đại hiểm địa

Căn bản là không cho Bách Lí Phù Sinh cơ hội giải thích, bởi vì trước đó Bách Lí Phù Sinh và tứ đại bộ lạc đã có thỏa thuận với nhau nên lúc tứ đại bộ lạc uy hiếp Đại đế Vũ Chiêu, đã có thể cảm nhận được sự ép buộc của bọn họ, chỉ từ điểm này, Thanh Lâm đã biết Bách Lí Phù Sinh sớm đã cấu kết với tứ đại bộ tộc rồi.

Sự ra tay vừa hiểm độc vừa quyết đoán này của cậu, lần nữa khiến cho người của Phong Nguyên càng khiếp đảm hơn, ngay cả Đại đế Vũ Chiêu cũng hơi ngại người, Bách Lí Phù Sinh thân làm đại tướng dưới tay hần, cả đời chiến đấu vì đất nước, hần khó có thể tin được, rốt cuộc là Bách Lí Phù Sinh cấu kết với tứ đại bộ tộc, hay là Phong Nguyên đang đổ oan cho hần.

Thanh Lâm không đếm xỉa đến bất cứ người nào, thần sắc vẫn lạnh lùng, lạnh nhạt nói: “Ta không giết các ngươi, lập tức rút về tứ đại bộ tộc cho ta, rút khỏi đế quốc Trục Nhật, rút ra khỏi vạn dặm biên giới nước ta, không được phép bước vào nửa bước. Nếu không thì Thanh mỗ ta sẽ đích thân dẫn binh tiến đánh, giết sạch tứ đại bộ tộc các ngươi không còn manh giáp!”

“Vâng! Vâng!”

Phong Nguyên và tộc trưởng của bộ lạc Liệt Kỵ đã sớm bị dọa khiếp vía, lúc này như nhận được đại xá, cảm ơn rồi rít, hận không thể lập tức được rời khỏi đây.

“Đội đã.”

Thanh Lâm hơi chau mày: “Tỷ tỷ ta chính là mất tích ở trong phạm vi của các ngươi, ta cho các ngươi thời gian ba năm, nếu không tìm thấy tung tích của tỷ tỷ ta, Thanh mỗ ta sẽ trực tiếp tiêu diệt các ngươi!”

Phong Nguyên đau khổ, tộc trưởng của bộ lạc Liệt Kỵ sắc mặt cũng umeo meo, lúc đầu người đó bay đến, rõ ràng thuộc hàng cao nhân siêu phàm trong truyền thuyết, bọn họ nào dám đi điều tra.

Nhưng nếu không điều tra, lúc này sẽ phải chết, nếu đồng ý thì vẫn còn thời gian ba năm, bọn họ vẫn là chọn đồng ý.

“Một yêu cầu cuối cùng, Thiên Vũ và Long Nguyệt nếu thật sự dám tấn công, tứ đại bộ tộc không được trì hoãn, lập tức xuất trận vì đế quốc Trục Nhật!”

“Cút!”

Thanh Lâm nói dứt lời, hai mày giãn ra, hơi thở lạnh lùng cũng được phát tiết ra.

Phong Nguyên và tộc trưởng của bộ lạc Liệt Kỵ kia không dám ở lại lâu hơn nữa, vội vàng bỏ lết chạy ra ngoài, biến mất khỏi ánh mắt của tất cả mọi người, làm gì còn có khí thế oai phong giống như lúc đầu nữa.

Người của Đại đế Vũ Chiêu luôn đứng ở một bên, chuyện xảy ra hôm nay, đã không còn là việc mà vua của một nước có thể quyết định, một mình Thanh Lâm là đã có thể so được với một quốc gia rồi.

“Trần Tây vương Bách Lí Phù Sinh đã bị ta giết chết, vị trí bát vương không thể thiếu người trông coi, ta thấy Lôi Minh cũng không tệ, nếu Đại đế Vũ Chiêu không có ý kiến gì thì từ nay về sau, Lôi Minh sẽ tiếp quản vị trí Trần Tây vương, như thế nào?” Thanh Lâm trầm ngâm một hồi lâu, đột nhiên quay đầu lại nhìn Đại đế Vũ Chiêu.

Đại đế Vũ Chiêu ngây người ra một hồi, Lôi Minh toàn thân run rẩy, không dám tin vào chuyện đó.

Bát vương của đế quốc, ai mà không phải đi lên từ một tiểu binh, tuy cậu ta có tư chất thiên phú, nhưng đến nay cũng chỉ là một binh dự bị, giống như Thanh Thiên lúc đầu vậy, trực tiếp thăng chức thành Trần Tây vương, sự vui mừng to lớn ấy giống như sóng biển vậy, làm cho cậu muốn ngã ngửa.

Có điều, Đại đế Vũ Chiêu lại hiểu rõ cục diện, lộ ra nụ cười, nhìn về phía những người của Thanh Nguyên, nói: “Lôi Minh tuy tuổi còn trẻ, lại có phong thái của đại tướng, trầm sớm đã có ý này, chư quân cảm thấy thế nào?”

“Ý của Thanh Lâm thì chính là ý của ta.” Thanh Nguyên cười nói.

“Lôi Minh có tư chất thiên phú xuất chúng, khí khái bất phàm, sau này nhất định sẽ là đại tướng, nay trao quyền lãnh đạo trước, cũng xem như là rèn luyện.”

“Ha ha, ta không có ý kiến.”

Ngũ vương khác cũng cười phụ họa theo, và lại không nói là bọn họ có đồng ý hay không, trên cơ bản mà nói, bọn họ đâu dám không đồng ý, Thanh Lâm mạnh như thế nào bọn họ đều rõ, một người có thể làm cho tứ đại bộ tộc khiếp đảm, bây giờ cho dù muốn Lôi Minh làm hoàng đế của đế quốc Trục Nhật, Đại đế Vũ Chiêu cũng phải lập tức nhường ngôi, không dám nhiều lời.

Hơn nữa thân làm phụ thân của Lôi Minh, Lôi Chấn hít một hơi thật sâu, nhìn vào ánh mắt của Thanh Lâm và Thanh Nguyên, tràn đầy sự cảm kích.

Trong sự cảm kích này, còn có vài phần áy náy và mừng rỡ, áy náy là vì đã từng đối đầu với Thanh Nguyên, mừng rỡ là vì từ sau khi Thanh Lâm và Thanh Thiên mất tích, hắn đều luôn đứng về phía Thanh Nguyên.

Trong chỗ đó lúc bấy giờ chỉ có duy nhất Lôi Minh là không dám tin, quyền lực của Trấn Tây vương thật sự quá lớn, dưới một người, trên vạn người, thống lĩnh ngàn vạn binh mã, chỉ cần một cái liếc mắt, khí thế uy vũ bất phàm.

Cậu trở thành Trấn Tây vương, chắc chắn là trong bát vương, cậu là người nhỏ tuổi nhất!

“Lúc đầu huyênh tưng ta lĩnh được, cũng xem như trả ân tình.” Thanh Lâm nhìn về phía Lôi Minh, điểm tỉnh mờ mịt.

Nghe lời nói này, Lôi Minh ngược lại bình tĩnh hơn, lúc đầu cậu trộm lĩnh được cho Thanh Lâm, nhưng không phải do đoán được sẽ xảy ra chuyện như hôm nay, mà là bởi vì thích Thanh Thiên, muốn lấy lòng Thanh Lâm.

Nhưng không nghĩ đến, cái nhân mà lúc đầu đã trông, lại kết ra quả như vậy.

“Nếu đã như vậy, đợi sau khi hoàng cung xây xong, trầm liệu ra lệnh, Lôi Minh được thăng chức làm Trấn Tây vương, thống lĩnh ngàn vạn binh mã, vào thành Trấn Tây vương sống!” Đại đế Vũ Chiêu đồng ý nói.

.....

Phủ Thanh Nguyên.

Nhìn về phía bóng hình có mái tóc tím đang đứng trước mặt, Thanh Nguyên và Cẩm Uyển vẫn không dám tin, giống như đang trong mơ.

Đặc biệt là Thanh Nguyên, hắn cảm thấy tự hào vô cùng, con trai của mình không những đã trở về, mà còn là vinh quang trở về, vừa xuất hiện thì đã chém được hai tộc trưởng của tứ đại bộ tộc, hơn nữa còn trấn áp được toàn bộ tứ đại bộ tộc, khiến đế quốc Trục Nhật không còn lo lắng về việc Thiên Vũ và Long Nguyệt liên minh với nhau nữa.

Nghĩ lại thì chuyện này sẽ truyền đến tai của đế quốc Thiên Vũ và Long Nguyệt, nếu bọn họ thật sự muốn xâm lược, cũng phải cân nhắc, đắn đo kỹ lưỡng.

Ba ngày, phủ Thanh Nguyên mở yến tiệc, Đại đế Vũ Chiêu đích thân tham gia, thất vương khác và các đại thần đế quốc đều đến để chúc mừng, cả đế quốc Trục Nhật đều biết con trai của Trấn Lôi vương trở về, san bằng các tộc người hung hãn, khiến người của tứ đại bộ tộc rút ra khỏi đế quốc Trục Nhật, hơn nữa còn trở thành chiến thần tuyệt thế vô địch trong nội giới của đế quốc Trục Nhật.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt một cái thì đã là ba tháng sau.

Trong căn phòng, Thanh Lâm cầm một cây linh dược, chính là cây mà lúc đầu Thanh Thiên tòng quân đổi lấy được, sau khi cậu bị Tào Thanh và Tôn Lập dẫn đi, luôn ở trong Thanh Nguyên phủ.

Ở sau lưng cậu, Lưu Viễn Thông cuối người đứng dậy, ngay cả kim huyết bốn mạng cũng đã giao nộp rồi, ông ta sớm đã chấp nhận số phận.

“Đây thùng vàng kia, được mệnh danh là ‘dây thùng Chí Tôn’, là do lúc đầu ta đi theo Đế Ma chương, cùng nhau có được nó từ trong Thái Cổ Thi Lăng.” Lưu Viễn Thông mở lời nói.

Thái Cổ Thi Lăng, là một trong tam đại hiểm địa của cảnh vực Đông Thiên, ngoài ra, còn có Luân Hồi các, Thánh Giả Phế Khư.

“Lúc đầu ta đi theo cao nhân trong Tông môn, trấn thủ ở vị trí ngoài cùng, có thể là do cơ duyên, những cao nhân đó bị trọng thương đi ra, Đế Ma chương kia lại cầm theo dây thùng Chí Tôn, bay lượn trước mặt ta, bị ta nhìn thấy được nên luôn che giấu không cho người ngoài biết.” Lưu Viễn Thông lại nói.

Tam đại hiểm địa, có nguy cơ, càng có cơ duyên, Thanh Lâm chưa từng đến đó bao giờ, cũng không biết những gì Lưu Viễn Thông nói là thật hay giả, có điều cậu không lo lắng, kim huyết bốn mạng của Lưu Viễn Thông đã bị mình dung hòa rồi, nếu mình chết, ông ta cũng không thể sống yên, nếu cứ như vậy, Lưu Viễn Thông không thể nào nói dối.

Thanh Lâm trầm ngâm một hồi, nói: “Mùa xuân qua rồi, ta sẽ trở về tông môn. Đồ của ngươi, ta sẽ không lấy không, nếu có cơ hội, sẽ dẫn ngươi vào

Thiên Bình tông lần nữa. Có điều từ giờ đến lúc đó, người phải ở lại để quốc Trục Nhật, bảo vệ phụ thân và mẫu thân ta bình an.”

Viễn Thông đáng lòng gật đầu.

Trong lòng ông ta cũng mừng rỡ, tình thế xoay chuyển, bản thân tuy đã phải trả giá, nhưng cũng không chết, hơn nữa ông ta thấy Thanh Lâm không phải là người thích chém giết, có thể nói lời này, xem ra không phải khoác lác

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Trảm phàm trần

Thời gian trôi qua rất nhanh, Thanh Lâm trở về nhà đã được nửa năm, hôm nay, trên dưới phủ Thanh Nguyên tràn ngập không khí vui vẻ, mùa xuân đã đến rồi.

Đi ra khỏi cửa phủ, khắp nơi đều nhìn thấy nhà nào nhà nấy cũng treo những lồng đèn đỏ lớn, có người còn tìm hiểu kỹ, đặc biệt khoác lên người kỳ bào màu đỏ, giống như sắp phải thành thân vậy.

Vào lúc giữa trưa, tiếng pháo đùng đùng vang lên, từ khi bắt đầu chiến tranh, đế quốc Trục Nhật hầu như ít có người đốt pháo, không khí u ám của chiến tranh vẫn còn đè nén trong lòng mỗi người, không biết lúc nào sẽ lại nổi dậy chiến tranh, vốn dĩ không ai có tâm trạng này cả.

Nhưng bây giờ khác rồi, con trai của Trấn Lôi vương trấn áp tứ đại bộ tộc, chém giết tộc trưởng của bộ lạc Đại Mông và Lôi Nguyệt, còn đáng sợ hơn nữa là Trấn Lôi vương, thẳng thừng đuổi cổ người của tứ đại bộ tộc ra khỏi đế quốc Trục Nhật, hơn nữa còn chấn động cả Thiên Vũ và Long Nguyệt hai đế quốc lớn, làm cho họ không dám xâm lấn.

Trong phủ Thanh Nguyên, Chương Thành nhìn Thanh Lâm treo lồng đèn lên, khuôn mặt già nua kia than thở nói: “Tiểu vương gia trưởng thành rồi...”

Trong ký ức của lão, hai đứa bé một trai một gái luôn vướng tay vướng chân mà tranh nhau treo lồng đèn kia, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ lên, nhưng vẫn vui cười là vui.

Mà nay, đứa bé gái kia mất tích rồi, còn đứa bé trai kia, cũng đã trưởng thành, cao hơn nhiều so với ban đầu, hơn nữa lại có sức mạnh vô địch, không cần ông ấy chăm sóc nữa...

“Khụ khụ...” Chương Thành ho ra tiếng, ông ấy vốn dĩ có bệnh trong người, cộng thêm trước đó vì sự mất tích của Thanh Lâm và Thanh Thiên, ông ấy gần như đau lòng cho Thanh Nguyên và Cẩm Uyển, suốt ngày lo lắng không yên, dẫn đến bệnh tình càng nặng hơn.

“Chương gia gia...” Thanh Lâm nhìn Chương Thành, trong ánh mắt tràn đầy sự đau lòng.

Chương Thành xem cậu như con cháu của mình, hơn nữa cậu cũng xem Chương Thành như ông ruột của mình vậy, với tư vị của cậu đương nhiên có thể nhìn ra được bệnh tình của Chương Thành.

“Ông ở đây đợi đi, ta đi lấy thuốc.” Thanh Lâm chạy đi.

Chương Thành nhìn Thanh Lâm chạy ra xa, trong đôi mắt mờ hồ ấy lộ ra sự mãn nguyện, càng ho càng nhiều rồi...

.....

Buổi tối, nhóm lò lửa lên, trong căn phòng rộng lớn lại có một sự ấm áp khó tả.

Cẩm Uyển không ngừng gấp rau cho Thanh Lâm, nhưng lại im lặng không nói lời nào.

Thanh Nguyên ngồi một bên, đôi lúc nhìn qua Cẩm Uyển, lại đôi lúc nhìn Thanh Lâm, trong ánh mắt lộ rõ sự than thở.

Thanh Lâm biết, đây là do Thanh Thiên không có ở đây, cũng là do... qua Tết là mình phải đi rồi.

Lúc đầu cậu không chịu đi Thiên Bình tông, mà bị ép buộc dẫn đi, nhưng trong nửa năm ngắn ngủi này, cậu đã hiểu chuyện nhiều hơn rồi, hơn nữa còn có ý định muốn trở thành cao thủ.

Cậu buộc phải đi..

Đối với việc này, Cẩm Uyển và Thanh Nguyên chưa từng nói lời nào thậm chí là một câu ngăn cản, tuy trong lòng ngàn vạn lần không đồng ý, nhưng bọn họ biết, Thanh Lâm trưởng thành rồi, khả năng của cậu, đã vượt qua Đại đế Vũ Chiêu, đế quốc Trục Nhật nhỏ nhoi này, đã không còn chứa nổi cậu.

“Ta đã làm cho con một ít bánh rán, lúc đi nhớ mang theo.” Giữa buổi ăn, Cẩm Uyển mở lời.

Thanh Lâm thờ phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: “Phụ thân, mẫu thân, hai người yên tâm, con có thời gian sẽ trở về thăm hai người mà.”

Cẩm Uyển nở nụ cười, cười một cách rất miễn cưỡng.

Cả đêm nay, Thanh Lâm trằn trọc khó ngủ.

Cậu nghĩ về bệnh tình của Chương Thành, lấy lò đan ra, rồi lại lấy ra hai cây linh dược còn dư, trầm ngâm một hồi, đang định luyện đơn thì ngoài cửa lại có tiếng gõ cửa.

“Thiếu gia, lão gia sai ta đến báo với ngài rằng Chương tổng quản qua đời rồi...”

“Cái gì!!”

.....

Tang lễ của Chương Thành được tổ chức rất lớn, không tổ chức như của một người làm bình thường.

Thanh Nguyên và Thanh Lâm mang tang ba ngày, để cả đế quốc Trục Nhật đều biết, Chương Thành giống như người thân của bọn họ.

Thanh Lâm rất đau khổ, cậu hận bản thân mình tại sao không luyện đan dược sớm hơn, với hiệu quả của những linh dược này, trừ khử căn bệnh của Chương Thành không phải là chuyện khó khăn gì, chỉ ít, cũng có thể để ông ấy sống được thêm vài năm.

Trong lúc rời khỏi Thiên Bình tông, Phương Tử Lâm từng nói qua một câu với Thanh Lâm, trước sau gì cũng phải trầm phạm trần, bây giờ dứt đi thì sau này sẽ giảm bớt sự đau khổ hơn.

Thanh Lâm lúc đó không hiểu được, nhưng bây giờ, cậu đã hiểu rồi.

Người phạm thì ai cũng sẽ phải chết, như Cẩm Uyển, Thanh Nguyên, Thanh Lâm khó có thể tưởng tượng, một khi phụ mẫu rời xa nhân thế, sự đau khổ đó sẽ lại đau đến nhường nào.

“Không thể để phụ mẫu chết được, cho dù có sự hỗ trợ của đan dược, cũng phải tăng thêm một vài thọ nguyên cho bọn họ!” Lúc rời khỏi nhà, nhìn bộ dạng bịn rịn không nở của Thanh Nguyên và Cẩm Uyển kia, Thanh Lâm thầm lập lời thề trong lòng.

Đây là phạm trần, Thanh Lâm không cho rằng mình có thể chém đứt một cách triệt để, nếu thật sự chém không đứt vậy thì không đi chém!

.....

Vài ngày sau, trong trận tuyết bay mù mịt, Thanh Lâm nhìn thấy cửa núi của Thiên Bình tông, cũng đã nhìn thấy hộ tông trận thoát ẩn thoát hiện kia, hơn nữa còn nhìn thấy những người thanh niên trước kia đã từng ra tay với cậu.

Cậu chậm rãi bước đến, tâm trạng bình tĩnh lại, khi những người thanh niên kia nhìn thấy Thanh Lâm, đôi mắt co rút lại, dĩ nhiên là nhận ra người thiếu niên to gan lớn mật của nửa năm trước kia.

Hoặc có thể nói là thanh niên.

Bởi vì Thanh Lâm lúc đó, đã được mười lăm tuổi, trong đế quốc Trục Nhật, mười lăm tuổi thì là thanh niên.

Có điều, ngoài sự mong đợi của Thanh Lâm, bọn họ lại không hề ngăn cản, mà còn đứng dậy cung kính cúi người, nói: “Chào mừng Thanh Lâm sư huynh trở về tông môn.”

Thanh Lâm ngậy người một hồi rồi mỉm cười, gật đầu nói: “Đa tạ chư vị.”

“Sư huynh khách sáo rồi.”

Người thanh niên kia lấy Ngọc Gian ra, hủy đi ghi chép khi Thanh Lâm rời khỏi tông môn, hộ sơn đại trận kia từ từ mở ra, đợi sau khi Thanh Lâm đi vào trong, đóng lại lần nữa.

“Chẳng trách ngạo mạn đến vậy, có sự bao che của Phương Đan sư bậc cao thủ, đừng nói chi là giết hai người đệ tử đẳng ngoài, cho dù là đệ tử đẳng trong, cũng không phải đẳng cấp như ta có thể ngăn cản được.” Người thanh niên đó nhìn Thanh Lâm rồi đi, than thở nói.

Thanh Lâm đi một mạch qua Võ đạo, đến được Đan vực, trở về trong động phủ trên Đông sơn của mình, đóng cửa ba ngày không ra ngoài.

Ba ngày sau, có được đồng đến trước cửa thông báo, nửa năm sau, tầng một của Thánh Dược sơn khởi động, Thanh Lâm cần phải đến đó.

Đối với Thánh Dược sơn, Thanh Lâm cũng có chút hiểu biết, đó không phải là nơi thuộc về Thiên Bình tông, mà là thuộc về ngũ đại tông môn của cả Đông Thiên cảnh vực, tổng cộng có bốn tầng, mỗi một lần khởi động, Đan sư của cả Đông Thiên cảnh vực đều tiến về phía trước, có điều Thánh Dược

son kia là đặc biệt nhất, lúc khởi động, sẽ dựa vào thứ tự khởi động để hạn chế tu vi Đan sư và tu vi Võ đạo của người đi vào, chẳng hạn tầng thứ nhất này, chính là hạn chế Đan sư cảnh giới Cổ Nguyên và Đan mạch Đan sư.

Cái gọi là Đan mạch Đan sư là dựa theo cấp bậc Đan sư của Thiên Bình tông để phân chia, chính là Bạch phẩm cấp hai.

Có truyền thuyết kể rằng, Thánh Dược son là Thái Cổ di son, trên đó có vô số linh dược, thậm chí còn có sự kế thừa của cao thủ siêu phàm, còn có Thánh Dược trong truyền thuyết kia.

Bởi vì Thánh Dược son ở cảnh vực Đông Thiên, cho nên bị khống chế bởi ngũ đại Tông môn, nhưng khởi động lúc nào, khởi động ra sao, vốn dĩ không phải ngũ đại Tông môn có thể thao túng.

Những gì bọn họ có được là những lợi ích thực tế nhất, chính là có thể dự cảm trước, từ đó đề độ tử trong Tông môn nhanh chóng chuẩn bị.

Đối với việc này, đương nhiên là Thiên Bình tông có được nhiều lợi ích nhất, bởi vì Đan đạo nhất mạch của Thiên Bình tông có Đan tôn, xuất phát từ sự kính trọng, Đan sư của cả cảnh vực Đông Thiên đều không hèn mà giống nhau, dựa theo Bạch phẩm, Hồng phẩm, Thanh phẩm mà phân chia cấp bậc của Đan sư.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Bầy chó

“Thánh Dược son tầng thứ nhất...” Thanh Lâm từ trong động phủ đi ra, ánh mắt cậu sáng lấp lánh, ẩn hiện trong mắt đó còn có ánh sáng lói.

Cái gọi “Thánh Dược” có nghĩa là, trên đó có rất nhiều linh dược, tuy chỉ có một tầng, nhưng cũng có người từng lấy được rất nhiều linh dược cao cấp.

Thánh Dược son này tuy bị ngũ đại tông môn quản lý, nhưng không có ngăn cấm những người tự do tu luyện ra vào, dựa theo bản chất mà nói thì cũng không có khả năng hạn chế được.

Tầng thứ nhất Thánh Dược son hạn chế tu vi cảnh giới Cổ Nguyên, chỉ dựa trên điểm này đã dập tắt đi ý muốn vào trong của những cao thủ và Đan sư cấp cao.

Ngày mở cửa, Đan sư cảnh giới Cổ Nguyên của ngũ đại tông môn cũng sẽ đi vào, trong đó, cũng sẽ có không ít thiên tài, chỉ cần nghe thôi cũng đã làm cho nhiệt huyết của Thanh Lâm sôi trào lên, và lại, đi vào bên trong cũng có rất nhiều cái lợi, nếu may mắn sẽ tìm được một số linh dược, không những có thể nâng cao trình độ Đan đạo, càng có thể luyện ra rất nhiều Đan dược nên Thanh Lâm không có từ chối.

Trên thực tế, đây cũng là trận so đấu lần thứ nhất giữa các thiên tài Đan sư cảnh giới Cổ Nguyên của ngũ đại tông môn.

“Tiểu tử, ngươi không phải là đã đồng ý với lão phu cách một khoảng gian là đến đây để lão phu hấp thụ một chút Đế lực sao? Cũng nửa năm rồi đó, ngươi còn muốn lão phu đợi đến chừng nào nữa đây?” Cũng vào lúc này, trong đầu của Thanh Lâm đột nhiên vang lên một giọng nói thô lỗ.

Thanh Lâm ngó người ra rồi lập tức phản ứng lại, nói: “Con chó đen? Chẳng phải ngươi không biết nói chuyện sao?”

“Ngươi mới không biết nói chuyện, cả nhà ngươi đều không biết nói chuyện!”

Con chó đen tức giận nói: “Lúc trước là do lão phu bị trấn áp, tu vi bị hạn chế, quả thực là không thể mở miệng nói chuyện được, nhưng sau khi hấp thụ những Đế lực của ngươi, dĩ nhiên là đã hồi phục được một chút mà lão phu cũng đâu phải là bị câm đâu!”

Thanh Lâm cau mày lại, trầm ngâm nói: “Sao ngươi biết sức mạnh của ta là Đế lực?”

“Lão phu tung hoành cả đời, giết qua Cốt Hoàng Chí Tôn, chơi qua Thánh nữ Thần cung, chẳng lẽ ngay cả kiến thức này cũng không có sao?”

Con chó đen trông đã mất hết kiên nhẫn, hời hợt nói: “Ngươi mau đến đây đi, nếu không lão phu sẽ đói chết đó, ngươi đến đây, lão phu sẽ nói một bí mật lớn cho ngươi!”

Mép miệng của Thanh Lâm giật một cái, trầm ngâm hồi lâu rồi bay về phía cái hồ nước.

Con chó đen sớm đã đợi tới không thể nhẫn nhịn được, đầu của chó đen thò ra trên mặt nước, thè cái lưỡi ra, nhìn ra sao cũng chẳng giống như tất cả những gì mà hắn nói, cái gì mà cao thủ mạnh nhất đã tung hoành cả đời, cái gì mà kiến thức uyên bác.

Khi mà Thanh Lâm đến, đôi mắt của con chó đen sáng rực lên, thân thể trực tiếp bay ra khỏi hồ nước, mở miệng ra bay về phía Thanh Lâm.

“Ngươi làm cái gì!” Bóng hình của Thanh Lâm né ra, ánh sáng lói bên ngoài người cậu sáng lên.

“Nhanh lên, lão phu đợi không kịp nữa rồi.” Con chó đen chảy nước miếng, nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, giống như đang nhìn một miếng thịt chín vậy.

“Lần trước ngươi không phải hấp thụ như thế.” Thanh Lâm nói.

“Chết, ta...”

Con chó đen quay một vòng, ho khan một tiếng, lại nói: “Cũng đúng, ngươi đâu phải là yêu quái đâu, ăn ngươi cũng vô dụng. Vận chuyển Đế lực đi, ngươi như thế ta không thể hấp thụ được.”

“Nói cho ta nghe bí mật trước.” Thanh Lâm cười.

“Ngươi...”

Con chó đen tức giận nói: “Lão phu đợi ngươi cũng gần một năm rồi, xem chút nữa là đói chết, lúc trước ta lại giúp ngươi việc lớn như vậy, coi như là báo đáp ta cho ta hít một chút trước đi, được không?”

“Giúp đỡ?” Thanh Lâm lộ ra vẻ mặt mơ hồ: “Giúp chuyện gì?”

“Hừ, tuy lão phu không biết lúc trước ngươi dùng thuật thần thánh gì, nhưng thuật đó, có thể rút lấy tinh lực và người của Cổ gia đã sớm phát hiện ra, nếu không phải lão phu che giấu giúp ngươi thì lúc này ngươi đã bị Cổ gia bắt đi tra xét rồi.” Con chó đen hừ lạnh một tiếng, ngước đầu lên, lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Thấy Thanh Lâm không nói chuyện, con chó đen lại nói: “Lão phu không biết ngươi đã giác ngộ được tới mức độ nào, nhưng ta có thể nói một chút cho ngươi nghe trước.”

“Đông Thắng tinh này, chính là bản đồ cấp tiên thuộc một trong những bản đồ của bản đồ cấp một, cũng gọi là Thiên Cấp Thiên, mấy vạn năm trước, bát vương tranh giành, cuối cùng bị Cổ gia đoạt lấy, trở thành chủ nhân của Tiên Cấp Thiên này. Tiên Cấp Thiên cũng không được tính là quá lớn, chỉ là trung đẳng, trong đó có một trăm linh tám tinh cầu, bảy mươi hai tinh cầu bị bỏ hoang, ba mươi năm tinh cầu bị hư hại, chỉ có một tinh cầu là không bị gì hết, nhưng cũng đã từng bị trọng thương.”

“Tất cả tinh lực mà ngươi rút ra là trực tiếp rút ra từ trong tinh cầu, tinh lực là cố định, rút càng nhiều thì càng ít lại, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Cổ gia tức giận. Nếu như Đông Thắng tinh này không còn tinh lực nữa thì coi như là bị phế bỏ. Và đây cũng là nguyên nhân Cổ gia tức giận khi ngươi rút lấy tinh lực.”

Những chuyện này, Thanh Lâm chưa từng nghĩ đến, hoặc có lẽ bởi vì bản thân cậu chưa đến cấp độ đó và Đế Linh cũng chưa từng nói qua cho cậu nghe.

Trong lòng cậu rất bất ngờ, cậu hít một hơi thật sâu, hỏi: “Tinh lực này... dùng làm gì?”

“Dùng... làm gì?”

Con chó đen mở to mắt ra, giống như chưa từng nghe qua câu hỏi ngây thơ như thế, nhưng sau đó hắn cũng có thể hiểu được, cho dù Thanh Lâm có như thế nào thì lúc này đây cậu cũng chỉ là cảnh giới Cổ Nguyên, đối với những chuyện này thì sao có thể hiểu được.

“Cái lợi của tinh lực có rất nhiều, có thể luyện thành tinh thạch, trang trí thần khí và cũng có thể trực tiếp hấp thụ, lĩnh ngộ pháp tắc, nhưng một điểm quan trọng nhất chính là diễn hoá Chí Tôn!” Con chó đen nói.

Thanh Lâm cau mày lại, nói: “Ngươi không phải nói đã từng giết qua Chí Tôn sao? Vậy Cốt Hoàng Chí Tôn, cũng được tính là Chí Tôn phải không?”

“Tất nhiên.” Con chó đen lại lộ ra nét mặt kiêu ngạo lần nữa, sau đó không nhẫn nhịn được lại nói: “Ngươi nhanh lên đi, đừng có đứng nói chuyện tào lao lao nữa, đợi lão phu hấp thụ đủ Đế lực, hồi phục đến trạng thái mạnh nhất, liền dẫn ngươi đi dạo chơi tinh cầu của bầu trời này, để cho ngươi mở mang tầm mắt, biết cái gì gọi là cảnh tượng lớn thật sự.”

“Ngươi còn chưa nói bí mật cho ta nghe.” Thanh Lâm từ từ nói.

“Thằng tiểu tử thời này, lỗ như lão phu nói cho ngươi biết, ngươi lại kéo dài thời gian thì sao?” Con chó đen giận dữ nói.

Thanh Lâm mỉm cười rồi từ từ nói ra hai từ: “Không đâu.”

“Chết tiệt...”

Con chó đen không biết nói gì, nhưng hắn cần Đế lực nên hắn có thể thỏa hiệp.

“Ở dưới Đông sơn đó, đang trấn áp một con yêu quái lớn kinh trời mà là yêu quái gì thì ta không biết, nhưng phạm là yêu quái, cũng nhất định sẽ rất mạnh, lão phu đã quan sát ngươi tu luyện lâu rồi, nếu như ngươi có thể lấy vài giọt máu từ trên cơ thể của yêu quái đó thì năng lực của ngươi nhất định sẽ được nâng cao.” Con chó đen nói.

Thanh Lâm không nói một lời nói nào, liền quay đầu bỏ đi.

“Ê, người đừng có mà đi gấp như thế, người muốn làm gì thế này...” Con chó đen đột nhiên gấp lên, căng bốn chân lên đuổi theo Thanh Lâm.

“Những lời người nói có lẽ là thật, nhưng yêu quái kinh thế này, nhất định là cực kỳ ghê gớm, dựa vào thực lực hôm nay của ta, muốn đoạt lấy thì không khác gì là đưa đầu vào chỗ chết, người dẫn dụ ta thế này, nhất định sẽ không có chuyện tốt.” Giọng nói bình tĩnh của Thanh Lâm từ từ truyền đến.

“Chết tiệt, ta hại người làm cái gì? Ta còn muốn hấp thu Đế lực của người đó!” Con chó đen đó liền lè lưỡi ra, trông như đang thờ hồn hèn vậy.

Hắn không phải là một mà là hắn bị trấn áp ở nơi này, nếu hắn không đạt được thực lực trước kia thì hắn không tài nào đột phá được.

Mất thấy Thanh Lâm sắp biến mất khỏi tầm nhìn của hắn, con chó đen phúc chí tâm linh (*), trong đầu thoáng qua một cái liền lớn tiếng la lên: “Ta có thể cho người một giọt máu của Chí Tôn, có thể uy hiếp yêu quái lớn đó một hồi.”

Lời hắn vừa dứt, bước đi của Thanh Lâm cũng dừng theo, quay đầu lại nhìn về phía con chó đen, mép miệng lộ ra một nụ cười.

Khi nhìn thấy nụ cười này, trong đầu con chó đen liền vang ầm lên một tiếng, rồi một ý nghĩ rõ ràng xuất hiện trong đầu.

Bị bắt rồi!

***

(*) Phúc chí tâm linh: Phúc ở đây có nghĩa là hạnh vận, ý câu là khi vận khí đến thì tự nhiên tâm tư cũng miễn tiếp linh động ra.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Lý luận về thảo dược

“Đưa đây nào.” Thanh Lâm đưa bàn tay ra, cười hi hi nói.

“Không ngờ ta tung hoành cả đời, giết hại vô số cao thủ, cuối cùng lại bị một tên oắt con hãm hại...”

Con chó đen thì thầm, nhưng vẫn há miệng ra, nôn ra một luồng ánh sáng.

Ánh sáng này giống như làn sương khói vậy, nhìn không rõ, nhưng trong đó lại tỏa ra sức ép vô cùng lớn mạnh như sóng biển vậy, từng con sóng nổi tiếp nhau, vỗ vào Thanh Lâm.

Tinh thần của Thanh Lâm bị chấn động mạnh, tai mất ù ù, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở cũng trở nên gấp rút.

Dường như sự xuất hiện của giọt máu này đã dẫn đến trời đất thay đổi, khiến cho trời xanh lằm than, làm cho những tinh linh sắp chết trên Đông Thắng tinh này bắt đầu run rẩy!

Máu chí tôn!

“Giọt máu này đã từng bị lão phu pha loãng hơn mười lần, nhưng đại yêu đó hiện nay cũng bị trấn áp, tu vi không cao, lấy máu này cũng đủ để trấn áp đại yêu đó một lúc.” Con chó đen tỏ vẻ đau lòng.

Nó thật sự đau lòng, lần đầu tiên nó truyền cho Thanh Lâm một loại thần thuật tuyệt thế, lần thứ hai lại cho cậu ta giọt máu chí tôn này.

Thế nhưng, con chó đen đã sống được bao nhiêu năm nay, dù cho có đau lòng cách mấy, nhưng nó luôn có cảm giác rằng tất cả những gì mình làm đều xứng đáng.

Cho dù không phải do loại cảm giác này, chỉ với Đế lực mà Thanh Lâm có được cũng đủ để khiến nó làm nên tất cả những việc này, đối với nó mà nói, với Đế lực hiện giờ của Thanh Lâm, muốn khiến nó khôi phục lại đỉnh cao còn kém khá xa.

Thanh Lâm giờ tay ra đón lấy ánh sáng ấy, bình tĩnh nhìn vào đó.

“Đừng nhìn nữa, chủ nhân của giọt máu chí tôn này không phải tu sửa thân thể, cậu nuốt vào cũng vô dụng, vả lại chính vì khả năng của nó quá mạnh, sẽ khiến cho cậu nổ banh ra đấy.”

Con chó đen khinh bỉ nói: “Lúc uy hiếp đại yêu, cậu chỉ cần bóp vỡ luồng ánh sáng này là được.”

Thanh Lâm gật đầu, trầm ngâm một hồi lâu bèn cất giọng nói: “Ta muốn biết, chủ nhân của giọt máu chí tôn này là ai? Pháp tắc mà hắc tu lại là gì?”

“Phong vân chí tôn, phong hệ pháp tắc.” Con chó đen nhanh chóng trả lời.

Lần này, Thanh Lâm không còn do dự nữa, cũng không có uy hiếp nữa, cả người từ trong ánh sáng đỏ lấp lánh mà bước ra.

Con chó đen cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, há miệng to ra, một sức hút bất ngờ ập đến, ánh sáng đỏ ấy vùn vụt bay vào trong cơ thể hắc, có thể loáng thoáng thấy được, cơ thể của con chó đen này đang không ngừng hấp thu và không ngừng tăng trưởng.

Nửa canh giờ sau, sắc mặt Thanh Lâm trắng bệch, nhưng cậu ấy không hề ngừng nghỉ.

Lực hút của con chó đen biến mất, cơ thể tăng trưởng được hơn nửa trọng lượng, lúc này nhìn lại, rõ ràng là một con yêu quái, nào giống một con chó nuôi ở nhà chứ.

“Cảm ơn.”

Con chó đen nhìn Thanh Lâm một cái, nhả ra hai chữ, dưới chân vừa xoạc qua, cả bóng cũng hoàn toàn biến mất, tốc độ nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

Thanh Lâm nở nụ cười, im lặng một lúc lâu liền tiến thẳng tới Đan vực.

.....

Ba ngày sau.

Trong động phủ, sương đen mờ ảo, loáng thoáng có tiếng kêu gào thảm thiết từ trong truyền ra ngoài giống như ở địa ngục vậy.

Trong màn sương đen đó, một bàn tay to cỡ người thường lơ lửng, dưới đó Thanh Lâm đang ngồi, cả người lấp lánh ánh điện quang.

Không biết từ lúc nào, cậu mở đôi mắt ra, tay phải nhắm về hư không chỉ mạnh xuống.

“Àm!”

Tiếng vang to động trời từ trong động phủ truyền ra ngoài, hai bức tường ở trong động phủ của Thanh Lâm đều bị phá nát, đập dòn như con sóng to, nhanh chóng cuốn trôi, trong tiếng nổ ầm ầm đã hủy hoại hết cả mười cái động phủ.

“Nhất chỉ âm dương...” Ánh mắt Thanh Lâm lấp lánh.

Từ trong Đế Ma chương, cậu ta đã có được Âm Dương chỉ, nhưng Luân Hồi chỉ và Cải Thiên chỉ mà Đế Linh nói, có lẽ do Đế Ma chương đã bị giải phóng ra rất nhiều lần nên vốn dĩ không tồn tại.

“Không phải tộc Đế Thần, Đế Ma ta, cho dù có được Âm Dương chỉ này thì có thể làm được gì chứ!”

Trong lòng Thanh Lâm cười lạnh, cậu nhớ đến Âm Dương chỉ mà Lưu Viễn Thông đã thi triển, trên thực tế, đó vốn dĩ không phải là Âm Dương chỉ, phát huy không đủ uy lực của một phân trăm, bởi vì muốn thực sự tu luyện nên Âm Dương chỉ, bắt buộc phải có huyết mạch Đế Ma, còn Đế Ma chính là từ trong tộc Đế Thần tách rời mà ra!

Nếu nói tộc Đế Thần là một người khổng lồ, vậy tộc Đế Ma chính là cộng tộc thành thạo rơi rụng từ trên người của người khổng lồ.

Thanh Lâm đứng dậy, vừa muốn chạy ra khỏi động phủ, nhưng lại thấy từng bóng người nhảy xuống trước cửa, trong đó có người hét lớn: “Phá hủy động phủ nhà ta, đây là ý gì!”

“Thanh mỗ tu luyện đến cảnh giới cao thâm, rất khó không chế mong các vị sư huynh lượng thứ.” Ánh sáng lói tan biến, bóng người của Thanh Lâm chạy ra, trên mặt tỏ ý xin lỗi.

“Là cậu ư?” Có người chau mày, cậu ta có lẽ không nhận ra Thanh Lâm, nhưng trong khoảng thời gian này, tất cả mọi việc mà Thanh Lâm đã làm đã truyền đi khắp Thiên Bình tông, còn mạng thuộc tính lói, với độ tuổi như vậy, chỉ có một mình Thanh Lâm, đương nhiên dễ dàng nhận ra.

“Lúc này cậu đột nhiên tấn công, làm nổ mất cả một lò đan dược của lão phu, việc này ngại tự mà xem xét lại đi.” Một lão già thần thái cao ngạo, đi về hướng của Thanh Lâm.

“Không biết tiên bối luyện loại đan dược gì?” Thanh Lâm hỏi.

“Phá Thần đan!” Lão già lạnh lùng nói.

Sắc mặt Thanh Lâm trầm xuống, vẫn bình tĩnh nói: “Tiên bối nói đùa rồi.”

Phá Thần đan cũng được xem là một loại đan dược, nhưng thực sự mà nói, lại thuộc về khí đan, tác dụng chủ yếu không phải nuốt ăn mà là dùng nó để tấn công.

Phá Thần đan này là loại đan dược của cấp ba hồng phẩm, xác suất phá cảnh giới Bồn Thần của cao thủ Nguyên Thần tương đương với việc giết trực tiếp, thậm chí cấp cao hơn có thể trực tiếp loại trừ, với thân phận của một người già có Bạch phẩm cấp ba trên người, nói rằng bản thân mình có thể luyện ra Phá Thần đan, quả thực là ăn nói hàm hồ.

“Lão phu nói phải tức là phải!” Lão già trừng mắt nhìn, hừ lạnh: “Tuy không biết lão phu có thể luyện ra hay không, nhưng trong quá trình luyện chế, cậu đã cho nổ lò luyện đan, cho dù không bồi thường đan dược, cũng phải bồi thường thảo dược cho lão phu!”

“Vậy xin tiền bối cứ nói, loại Phá Thần đan này đều cần loại thảo dược nào để luyện chế?” Ánh mắt Thanh Lâm chớp chớp.

Giọng nói của lão già ngưng lại, lão ta khi nãy đều nói khoác, làm sao biết được Phá Thần đan cần những thảo dược nào, nhưng mà thấy Thanh Lâm tuổi còn nhỏ, và lại chưa mặc áo của đan sư, ho nhẹ một tiếng bảo: “Ba nhánh Lôi Chi Diệp, năm vị Phong Linh Thảo, ba tiền Hoa Linh Cúc, bốn ngọn Thương Nguyệt Mộc.”

“Ha ha ha!”

Thanh Lâm bỗng nhiên cười to.

“Ngươi cười cái gì?!” Sắc mặt lão già xám xịt.

“Thanh mỗ thấy ngươi tuổi cũng không nhỏ, so với Thanh mỗ thì đến tông môn hàng ngày, xuất phát từ lòng tôn kính, ta gọi ngươi một tiếng tiền bối, nhưng tiền bối như ngươi, làm việc cũng khá là quá là vô trách nhiệm đấy chứ!”

Thanh Lâm lạnh lùng nói: “Đan dược mà Phá Thần đan đó cần, Thanh mỗ không biết, nhưng chí ít cũng cần mười nhánh Lôi Chi Diệp, Phá Thần tất Lôi, lời này chắc ngươi đã từng nghe qua!”

“Còn có Phong Linh Thảo, chỉ có tác dụng điều hòa, Phá Thần đan là khí đan, cần phải nấu thuốc, loại thuốc nhu hòa như Phong Linh Thảo làm sao có tác dụng!”

“Còn về Hoa Linh Cúc, chỉ có duy nhất một loại đan dược có thể dùng đến, đó chính là Cố Nguyên đan, loại thuốc này trung hòa, không có hơi thở của thần linh, làm sao có hiệu quả tấn công chứ!”

“Cuối cùng là Thương Nguyệt Mộc, để Thanh mỗ nói cho ngươi biết nó có tác dụng gì, loại thuốc này hấp thụ ánh sáng mặt trăng, chỉ có vào ban đêm mới có thể luyện chế, ban ngày chỉ có thể khiến cho linh lực của chúng mất dần đi!”

“Những thảo dược mà ngươi nói này, ngay cả tác dụng là gì cũng không biết, còn có mặt mũi dám nói với Thanh mỗ là đang luyện chế Phá Thần đan? Thanh mỗ thật sự muốn biết, dựa vào ngộ tính như ngươi, làm sao có thể trở thành Đan sư được!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Tình cờ gặp tô sư tỷ

Sau tiếng quát lạnh của Thanh Lâm, những người xung quanh vốn dĩ muốn buộc tội đều rơi vào trầm tư, có người trên mặt lộ vẻ kính nể và thán phục, dù sao đều là Đan sư, đều hiểu biết về thảo dược nên hiểu được những gì Thanh Lâm nói đều không sai.

Còn lão già kia thì vẻ mặt càng trở nên xám xịt, đến cuối cùng, suýt tí nữa thì phun cả máu ra ngoài.

“Nói năng hàm hồ! Lão phu Tiết Dã, vào tông đã ba mươi năm, chìm đắm trong Đan đạo hai mươi bảy năm, những gì học được biết được chẳng lẽ còn không bằng một tên nhóc con nhà ngươi sao!”

“Mặt dày vô sỉ, những gì Thanh mỗ nói là thật hay giả, chi cần điều tra là sẽ rõ ngay, hà có gì phải ở đây lừa gạt người khác, đừng hòng làm loạn tâm lòng của người khác.” Thanh Lâm hừ lạnh nói.

“Ngươi to gan!” Tiết Dã trừng mắt một cái, tòa ra tia sắc lạnh.

“Ngươi trơ trên!” Thanh Lâm không hề chịu thua.

Thấy vậy, Tiết Dã giận quá phát cười: “Ha ha ha, lão phu không phải chưa nghe nói qua lòng can đảm của ngươi, nhưng chỉ là không nghĩ đến ngươi ngạo mạn đến như vậy, chuyện ngày hôm nay, cho dù là Phương Đan sư đến, lão phu cũng có lý lẽ để nói!”

Lão ta trực tiếp ra tay, nguyên lực hòa hồng cuộn trào mãnh liệt, như con đại hồng thủy dâng trào, ộp trời kín đất ập về phía Thanh Lâm.

Ánh mắt Thanh Lâm phát lạnh, cả người thoát xuất hiện ánh điện quang, trong tiếng rền vang khiến cho đất trời thay đổi, dẫn đến mây đen cuộn cuộn hóa thành hàng trăm nghìn cột lôi tấn công về Tiết Dã.

“Ầm ầm!”

Lửa và điện đều là vật nóng, dưới sự nóng rực, không gian run rẩy, sắc mặt của những người tứ phía đều thoáng thay đổi, cảm giác như bị thiêu đốt vậy, đều nhanh chóng rút lui.

Cùng lúc đó, đất đai nứt nẻ, cây cối khô cằn, linh khí bị Thanh Lâm và Tiết Dã hấp thu, lần nữa trở thành nguyên lực thuộc tính để tấn công đối phương.

Tiết Dã là hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, Thanh Lâm tuy là kì đầu nhưng lại là thuộc tính lôi, chiếm ưu thế trên nguyên lực thuộc tính, lần tấn công này, sấm ngưng lửa tắt, hai người đều lui ra sau một bước, không phân trên dưới.

“Thuộc tính lôi thực sự gan góc, nhưng người dù sao cũng chỉ là kì đầu, và lại vào tông khá trẻ, ngươi thực sự cho rằng với ưu thế bé tẻo teo này thì đã là đối thủ của lão phu ta sao?”

Tiết Dã hừ lạnh, một con rồng lửa hiện ra giữa đôi tay đang múa, trong khoảnh khắc nó xuất hiện, độ ầm xung quanh lần nữa tăng cao lên một tí, có sương mù ngưng tụ trên không trung thành giọt nước rơi trên mặt đất.

“Rồng lửa nổ tung!”

Tiết Dã hét to một tiếng, con rồng lửa đó ngửa cổ lên trời rầm vang, bay lượn trên không trung, trong chớp mắt đã đến trước mặt Thanh Lâm, thân thể khổng lồ đó phồng lên, thấp thoáng như muốn nổ tung.

Đây là một loại ma kỹ, và lại là linh ma kỹ thượng đẳng, nếu là người bình thường đối phó, nhất định sẽ bị nuốt chửng dưới con bùng nổ trong phút chốc.

Nhưng Thanh Lâm không sợ hãi, cả người cậu ấy lấp lánh ánh sáng màu đỏ, màn sấm sét rù xuồng, chân giẫm một bước, không lui mà tiến lên!

“Thanh Lâm cẩn thận!”

“Tiết đan sư, chỉ là một cuộc tranh luận mà thôi, đều là người của Đông sơn, không cần như thế.”

Có người thật sự xem không nổi, mở miệng khuyên răn, trước đó bọn họ tức giận thật, nhưng từ khi Thanh Lâm nói ra lí luận về thảo dược đó liền nảy sinh lòng kính nể.

“Lão phu không giết cậu ta, nhưng phải để cho cậu ta hiểu rằng, cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn, từ nay về sau đừng có mà ngạo mạn!”

Giọng của Tiết Dã vang đến, tiếng gầm rống của con rồng lửa càng mạnh hơn, thấy Thanh Lâm xông đến, cơ thể khổng lồ đột nhiên căng phồng lên, cuối cùng nổ tung tóe trong tiếng nổ vang trời đỏ!

“Ầm!”

Lửa cao ngất mịt mù, ộp trời kín đất, bầu không khí chỉ trong chốc lát liền biến thành giọt nước, lấy con rồng lửa làm trung tâm, trong vòng vài trăm mét đều là mảng hư vô.

Nhưng ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Thanh Lâm sắp bị thương, thậm chí sẽ chết, có tia sấm chớp nhấp nháy hiện ra, sau khi tia chớp đó xuất hiện, một bóng người thẳng đứng, tóc tím bay bay, khí chất yêu nghiệt từ từ bước ra.

“Ồ?” Tiết Dã khẽ chau mày, hiển nhiên không ngờ đến Thanh Lâm lại gan góc đến vậy.

Thanh Lâm thì hoàn toàn ngược lại, thần thái bình tĩnh, một bước bước ra, ngón tay cách khoảng hư không, bỗng nhiên điểm về phía Tiết Dã.

“Định!”

Một chữ nhẹ nhàng nói ra, dường như có nguồn sức mạnh vô hình ngưng tụ lại, sắc mặt Tiết Dã thay đổi hẳn, chỉ cảm thấy không gian xung quanh trong chốc lát ngưng lại, lão ta rõ ràng không động đậy được!

Cũng tại lúc này, bóng người Thanh Lâm bước đến, một cú đâm lên trên vai của Tiết Dã.

“Phụt!”

Tiết Dã phun ra một ngụm máu tươi, bóng người bay ngược trở lại, động thời cánh tay phải bị nứt gãy, có âm thanh giòn tan truyền đến.

“Cảm ơn ơn tha mạng lúc này của Tiết đan sư, Thanh mỗ cũng không giết ngươi xem như báo đáp.”

Thanh Lâm lẹ lẹ nói một câu, rồi lờ sau xoay chuyển, giọng nói bỗng nhiên lạnh như băng: “Nhưng Thanh mỗ muốn cảnh báo ngươi, nếu còn dám chọc

gheo, Thanh mỗ sẽ không lưu tình đâu!”

Lời vừa buông xuống, Thanh Lâm liền xoay người đi.

Tiết Dã sắc mặt âm trầm, thấy Thanh Lâm sắp rời khỏi, bỗng nhiên hét to: “Khi này là ma kỹ loại nào?”

“Không liên quan gì đến ngươi.” Giọng nói nhạt nhẽo truyền đến.

Tiết Dã trong lòng nóng vội, lão tuy cảm thấy tức giận nhưng cũng rất bất lực, càng là nỗi sợ hãi cả trăm nghìn.

Trong khoảnh khắc khi này, lão ta rõ ràng không nhúc nhích được, thậm chí nguyên lực thuộc tính trong cơ thể đều ngừng trệ, lão của lúc đó chẳng khác gì mây với người chết. Như Thanh Lâm nói, nếu không thủ hạ lưu tình, Tiết Dã khi này chết chắc không nghi ngờ.

“Quá mạnh rồi!”

“Cậu ta chỉ là kỳ đầu Cổ Nguyên, nhưng Tiết Đan sư là hậu kỳ Cổ Nguyên, và lại đã thi triển nguyên lực thuộc tính và linh ma kỹ thượng đẳng, quả nhiên đều không phải là đối thủ!”

“Tin đồn không sai, Thanh Lâm sư đệ với kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên, có thể chiến thắng đỉnh cao của cảnh giới Cổ Nguyên rõ ràng là tài sản của trời.”

“Người này không thể trêu ghẹo, nghe nói ngay khi vào tông, mới cảnh giới hậu thiên, mới đó nửa năm trời, mà đạt được cảnh giới Cổ Nguyên, hầu như không có kẻ địch, nào có thể hình dung được tài sản thiên túng, rõ ràng là yêu nghiệt!”

“Quả thực là yêu nghiệt, không chỉ tu vi vô đạo lớn mạnh như thế, càng có tài năng bẩm sinh về Đan đạo, và lại hiểu rõ lý luận về thảo dược như vậy, dường như đều đạt được đẳng cấp Hồng phẩm, tuy chưa trở thành Đan sư, nhưng đó chỉ là chuyện sớm muộn.”

“Lúc trước ở Vô đạo có ánh sáng kim đan xuất hiện, chẳng lẽ chính là cậu ta?”

Tiếng than thở truyền ra ngoài, trong lời nói đó, xen lẫn sự ngưỡng mộ và đổ kỵ, hận bản thân mình không thể giống Thanh Lâm vậy.

.....

Rời khỏi động phủ ở Đông sơn, Thanh Lâm thẳng tiến về Vô đạo nhất mạch, đích đến là Ma Kỹ các.

Dù là đệ tử Đan vực hay là đệ tử Vô đạo, có rất nhiều chỗ đều như nhau, chẳng hạn như muốn có ma kỹ trong tông, nhất định phải cần đến Ma Kỹ các này.

Ma Kỹ các tổng cộng có mười hai tầng, tầng một chỉ cần là đệ tử chính thức thì có thể tùy ý ra vào, từ tầng hai bắt đầu, cần có mức độ giá trị cống hiến nhất định với tông môn mới có thể vào.

“Cực phẩm ma kỹ nắm bắt quá nhiều cũng không phải quá tốt...” Thanh Lâm ngửa cổ lên trời than thở.

Nếu lời này bị người khác nghe thấy, nhất định sẽ đánh chết cậu bằng hòn gạch.

Nhưng cậu ta có cách nghĩ của cậu ta, chẳng hạn như khi này, cậu và Tiết Dã không có thù lớn, và lại đều là đồng tông, chắc chắn là không thể giết hãm, nhưng những ma kỹ mà cậu nắm bắt có thể nói là thần thuật, nếu mà thi triển, tên Tiết Dã đó sẽ chết không nghi ngờ, nếu so sánh, một số ma kỹ cấp thấp có thể sử dụng được.

Từ xa có thể thấy được kiến trúc đồ sộ của Ma Kỹ các, Thanh Lâm từ từ bước vào.

Khi cậu chạy đến cửa Ma Kỹ các, lúc vừa mới vào, bước chân bỗng nhiên khựng lại, chỉ thấy nơi xa xôi ấy, một bóng người mặc áo xanh chậm rãi bước đến, bên eo quả nhiên giắt cây bội kiếm, thần thái vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng dung mạo tuyệt thế không tài nào thay đổi được, cho dù cô ấy đi đến đâu, cũng sẽ khiến hàng trăm vạn người chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Người trong lòng

Bóng người ấy từ từ đi đến, một cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo một mùi hương thơm ngát.

Dưới ánh mặt trời, khí chất lạnh như băng của Tô sư tỷ phối với chiếc áo màu xanh của đệ tử số một càng tôn lên tư chất anh hùng.

Nàng là đối tượng được vô số đệ tử ngưỡng mộ trong lòng, trong cả Thiên Bình tông, chỉ có hai người mới có thể so bì được với dung mạo của nàng.

Thanh Lâm chưa từng thấy qua hai người còn lại, vì vậy, cậu ấy luôn cảm thấy, Tô sư tỷ là cô gái xinh đẹp nhất mà mình từng thấy.

Nhìn thấy Tô Ảnh bước đến, trái tim Thanh Lâm đập rộn ràng, cậu ấy không biết rằng đây là loại cảm giác gì, chỉ là muốn tiếp cận, nếu như Tô sư tỷ có thể nở một nụ cười với mình thì còn hơn cả việc tu vi đạt đến cảnh giới Linh Đan, thậm chí là cảnh giới Bồn Thần.

“Thằng ngốc này, động lòng rồi hả?” Đệ Linh cười tí mắt nói trong Đan Điện.

Mặt Thanh Lâm ứng đỏ cả lên, khẽ ho một tiếng, trong lòng thầm nói: “Đừng nói vậy, ta không có, Tô sư tỷ từng giúp đỡ ta, vì vậy ta muốn nói lời cảm ơn với tỷ ấy.”

“Mồm mép người không phải cũng lạnh lẽo lắm sao, sao ngay cả nói dối cũng không biết rồi?” Đệ Linh chọc ghẹo nói.

Lúc này, Tô Ảnh đã đến trước mặt Thanh Lâm, nhưng cô ấy cứ cúi thấp đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, rõ ràng không hề để ý đến Thanh Lâm.

Mất thấy sắp đi lướt qua, trong lòng Thanh Lâm căng thẳng, không muốn bỏ lỡ như vậy, trong lòng vừa quyết định xong thì bỗng nhiên đứng chần trước mặt Tô Ảnh nói: “Chào Tô sư tỷ.”

Tô Ảnh bị chặn lại, chân liền dừng bước, ngẩng đầu nhìn Thanh Lâm một cái, khẽ gật đầu rồi định bước tiếp.

Thanh Lâm sốt ruột nhảy lên lần nữa, nhưng do căng thẳng nên lại quên mất bậc thềm dưới chân, cổ chân liền bị trật, cả người trực tiếp ngã sang một bên.

Cảnh này lại gây sự chú ý với Tô Ảnh, nàng quay đầu nhìn về phía này, dường như muốn cười, nhưng mép miệng chỉ cong lên một chút.

Thanh Lâm ngại ngùng vô cùng, vội vàng bò dậy, phui phui bụi bặm trên mông, cười nói với Tô Ảnh: “Hi hi, Tô sư tỷ, đệ là Thanh Lâm, lần trước tỷ đã giúp đệ, đệ muốn cảm ơn tỷ.”

“Ồ?”

Tô Ảnh quan sát Thanh Lâm một lượt, lần đầu tiên mở lời chuyện với cậu ấy, giọng nói cô tuy lạnh lùng nhưng cũng rất dễ nghe.

“Người lấy gì để cảm ơn?” Tô Ảnh đứng đó, giống như một con phượng hoàng đẹp lộng lẫy, có chút hứng thú hỏi.

Thanh Lâm ngây người ra, cậu ta nào có nghĩ đến Tô Ảnh sẽ hỏi như vậy, lúc này nhất thời không biết nói gì, chỉ đành lắp bắp: “Đệ... đệ...”

Tô Ảnh cười rộ, đây mới là nụ cười thật sự, cũng là lần đầu tiên Thanh Lâm thấy nàng cười, đẹp như vậy, động lòng người đến vậy, khiến người ta mê mẩn đến vậy.

“Đẹp thật...” Thanh Lâm không kiềm được nói.

Tô Ảnh khẽ lắc đầu, xoay người bước đến Ma Kỹ các.

Trước cổng Ma Kỹ các, cũng có hai cụ già ngồi xếp bằng, giống Vụ các vậy, Thanh Lâm cảm thấy bọn họ thâm sâu khó đoán.

Hai người nhìn Thanh Lâm một cái, cười vui vẻ, thậm chí một cụ trong đó còn nháy mắt với Thanh Lâm, tỏ ý rằng mau chóng theo đuổi, nếu như để người khác gặp phải, nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi.

Nhìn thấy ánh mắt của cụ già ấy, Thanh Lâm phản ứng trở lại, vội vàng chạy đến Ma Kỹ các, nhưng lại quên búng mắt, muốn vào Ma Kỹ các cần phải có lệnh bài trong tay, lệnh bài phải được lấy từ chỗ cụ già ấy, có thể phát sáng trong một canh giờ, sau khi ánh sáng vụt tắt, tức là thời gian đã đến.

Thế nhưng, hai cụ già đó lại không hề ngăn cản.

“Cậu ta chính là cậu bé đó sao?” Cụ già mặc áo trắng nói.

“Tên nhóc con này bẩm sinh là Đan đạo yêu nghiệt, vượt hơn cả Đan tôn, mới kì đầu cảnh giới Cổ Nguyên đã gần như vô địch, ta quan sát cậu ta được một khoảng thời gian, có thể nói là mồm mép lạnh lẽo, gan to tày trời, không ngờ đối diện với bé gái Tô Ảnh lại dễ thương vậy.” Một cụ già khác mặc áo màu đen, khoe miệng nở nụ cười.

“Thích mỹ nữ không sai, nhưng những bé này khá thú vị đó, nhìn ra được cậu ta không phải giả vờ, không giống với một số người, tâm cơ quá sâu, thậm chí có thể lấy bối cảnh gia đình ra để áp chế.” Cụ già áo trắng như chỉ thứ gì khác.

“Bé gái Tô Ảnh có hơi rắc rối, chỉ xem ngày tháng sau này tên nhóc Thanh Lâm thế nào thôi...”

.....

“Tô sư tỷ, tỷ đi đâu đấy?”

“Tô sư tỷ, chúc mừng tỷ trở thành đệ tử số một...”

“Tô sư tỷ, cuộc sống của đệ tử số một thế nào? Cơm nước thế nào? Chỗ ở ra sao?”

“Tô sư tỷ bây giờ chắc hẳn đã kết thúc ở cảnh giới Linh Đan, quá lợi hại rồi, sư đệ nếu có một ngày, cũng có thể trở thành đệ tử số một, còn cần sự chăm sóc của Tô sư tỷ nữa.”

Trong Ma Kỹ các, Tô Ảnh chậm rãi bước đến, bên cạnh có một bóng người màu đen không ngừng nói.

Thanh Lâm thực sự là không biết nên nói gì, thậm chí ngay cả Đệ Linh cũng không xem tiếp được nữa, không nhẫn nại nói: “Tên nhóc thối tha, ngươi có lòng nhẫn nại mà quấy rầy người khác, chẳng thà ngươi trực tiếp nói ngươi thích người ta, nàng ấy cũng đâu có ăn thịt ngươi, ngươi chẳng phải khá to gan hay sao? Sợ gì chứ?”

Nghe vậy, Thanh Lập trực tiếp tro mặt ra.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, Thanh Lâm đã dần dần quen với kiểu ngại ngùng này, suy nghĩ cũng tháo vát hơn, trong lòng cậu thoáng có chút vui mừng là bởi vì bước chân của Tô Ảnh đang dần trở nên chậm lại.

Thanh Lâm cho rằng Tô Ảnh có thiện cảm đối với mình, thế nhưng kết quả thật đáng buồn, chỉ thấy Tô Ảnh dừng bước, chỉ vào tấm biển hiệu vừa mới giẫm qua, lạnh lùng nói: “Đã là tầng thứ ba rồi.”

“Tầng thứ ba thì sao chứ?” Thanh Lâm ngây người ra một lát.

Ngay lập tức cậu ta liền phản ứng trở lại, bản thân đối với tông môn không có một giá trị cống hiến nào, theo lý mà nói thì chỉ có thể vào được tầng thứ nhất.

Cậu ấy vội vàng lục lọi túi đựng đồ, không có lệnh bài!

“Đúng rồi, ta không có lệnh bài, sao có thể vào đây được? Và lại vào tầng thứ ba mà cũng không bị hạn chế?” Thanh Lâm thắc mắc.

“Tô sư tỷ muốn đến tầng thứ mấy?” Thanh Lâm hỏi.

Tô Ảnh im lặng một lát, bỗng nhiên nói: “Nếu ngươi nhuộm mái tóc ngươi đi, ta sẽ nói cho ngươi hay.”

Thanh Lâm nhất thời im lặng, xem ra dường như rất đắn đo.

Cậu ấy thực sự rất đắn đo, bởi vì cậu ấy luôn cảm thấy mỗi một giọt máu tác thịt trên người mình đều là cha mẹ cho mình, cậu ấy sẽ không tự ý thay đổi.

Nhưng bây giờ khác rồi, Tô sư tỷ muốn mình đi nhuộm tóc, rốt cuộc có nên nhuộm hay không đây?

“Ha ha...”

Cũng chính tại lúc này, Tô Ảnh cười thêm lần nữa nói: “Ngươi tên là Thanh Lâm sao? Ta đến tầng thứ năm, nếu ngươi không bị ngăn cản thì có thể đi theo.”

Trong lòng Thanh Lâm mừng rỡ, đôi mắt cười cong lên như vàng trắng trắng ngà.

Kết quả có thể thấy rất hiển nhiên, Thanh Lâm không có lệnh bài cũng có thể đi đến tầng thứ ba, cánh cửa ở tầng thứ năm đương nhiên cũng sẽ không ngăn nổi cậu.

Đối với việc này, Tô Ảnh không hề dò hỏi, nàng ấy chỉ một vài cái kệ gỗ ở xung quanh, nói: “Bên trái là linh ma kỹ thuộc tính lửa, bên phải là thuộc tính nước, phía trước là thuộc tính gỗ, phía sau là thuộc tính kim, góc trái là thuộc tính thổ, những nơi còn lại đều là thuộc tính đặc thù, nhưng thuộc tính lõi hình như có vài cái, lúc trước ta đã từng thấy qua, ngươi qua đây, ta tìm cho ngươi xem.”

Thanh Lâm ngây người ra, cậu ấy không thể tin rằng Tô sư tỷ khi này lạnh như băng lại giúp mình tìm ma kỹ lõi, và lại mục đích mà cậu ấy đến tầng thứ năm này, vốn dĩ không phải tìm ma kỹ!

“Sao rồi?” Tô Ảnh quay đầu lại nhìn.

“Không có gì, không có gì...”

Thanh Lâm vội vàng lắc đầu, đi theo phía sau Tô Ảnh.

Từng làn hương thơm ập đến, Thanh Lâm hít một hơi sâu, ngay tại giờ phút này, cậu ấy bỗng nhiên cảm thấy, nếu có thể ôm Tô sư tỷ từ phía sau, đó sẽ là một điều hạnh phúc vô tận.

Chương 74: Bảo bối ở tầng mười hai

“Ở đây này...” Một lát sau, Tô Ảnh nói với Thanh Lâm là mình đã tìm được mấy cái cuộn sách.

“Cảm ơn Tô sư tỷ.” Thanh Lâm cười, đôi mắt hình lưỡi liềm, cộng thêm tuổi tác còn trẻ, tuy là tuấn tú nhưng lại rất dễ thương.

Tô Ảnh lướt nhìn Thanh Lâm một hồi, thấy cậu ta vẫn chưa mở cuộn sách ấy ra xem nên chau mày lại rồi hỏi: “Cậu không phải tới để tìm kiếm ma kỹ thuộc tính lôi à?”

“Không phải... À...” Cậu ta lờ lờ, cảm thấy ngượng ngùng nên liền đổi lại lời nói. Vừa nói cậu vừa cầm cuộn sách lên, thấy cuộn sách phát sáng, ghi chép lại các ma kỹ.

Lôi băng: Thuộc tính lôi, thuộc hàng cao cấp trong Linh Ma kỹ.

Xem ra, các cuộn sách này đã tạo nên sự chú ý của Thanh Lâm, cậu ta liền mở thêm mấy cuộn khác xem thì thấy cũng là thuộc tính lôi, cũng là những loại Linh Ma kỹ cao cấp mà chỉ trong Thiên Bình tông mới có.

Thuộc tính lôi rất hiếm gặp, so với năm thuộc tính còn lại thì nó thuộc loại hiếm thấy.

Thanh Lâm rất may mắn, hai vị trưởng lão đã giúp đỡ cậu rất nhiều, lại không bị ngăn cản bởi lệnh bài, cậu không có nhiều tích lũy mà lại có thể lên đến được tầng năm.

Đương nhiên, đành là vậy nhưng mỗi người chỉ được phép chọn một loại ma kỹ, đây là hạn chế trong Ma Kỹ các, cho dù hai vị trưởng lão ấy có cố sức giúp đỡ cũng không có tác dụng gì.

Im lặng một hồi, Thanh Lâm đột nhiên quay người lại, nhìn Tô Ảnh đang mở to đôi mắt nhìn các Linh Ma kỹ hỏi: “Tô sư tỷ, tỷ giá trị cống hiến của tỷ được bao nhiêu rồi?”

Tô Ảnh bỗng cảm thấy kỳ lạ, liếc nhìn cậu ta một cái rồi trả lời: “Cũng được hai nghìn bảy trăm mấy rồi.”

“Ồ...” Thanh Lâm đáp lại một tiếng rồi lại hỏi: “Vậy nguyên lực của tỷ tỷ là loại thuộc tính gì?”

“Thời quang.” Tô Ảnh bình tĩnh trả lời.

Nghe xong, đôi mắt Thanh Lâm liền nheo lại, lúc đầu cậu ta chỉ thấy trên người Tô Ảnh phát ra ánh sáng lấp lánh, nguyên lực thuộc tính lại rất mới lạ, nhưng không ngờ là nó lại đáng sợ đến vậy.

Thuộc tính thời quang rất hiếm gặp, so với thuộc tính lôi của Thanh Lâm còn ghê gớm hơn nhiều.

“Voi tu vi hoàn hảo của linh đan lại cộng thêm thuộc tính cao đến như vậy, xem ra là có thể so sánh với kỳ đầu cảnh giới Bồn Thần được rồi...” Thanh Lâm nghĩ thầm trong lòng.

Thanh Lâm không biết là kỳ đầu cảnh giới Bồn Thần mạnh đến thế nào, nhưng cậu ta có được một thuộc tính hiếm thấy nên có thể hiểu được sự chênh lệch của hai loại thuộc tính này, dễ dàng đoán được loại thuộc tính của Tô Ảnh mạnh đến cỡ nào.

“Tô sư tỷ, tỷ đợi ta một lát!”

Thanh Lâm kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng phóng lên tầng sáu.

Tô Ảnh hơi nheo mày lại, xem qua một lượt tầng năm nhưng cũng không lựa chọn được một thuộc tính ưng ý.

Nàng chờ đợi một hồi thì bỗng nhiên cúi đầu, như phát giác được thứ gì đó, từ trong bao lấy ra một Ngọc Giản, Ngọc Giản ấy phát ra ánh sáng rồi sau đó xuất hiện một hàng chữ trước mặt Tô Ảnh.

Tô Ảnh lạnh người lại, nheo đôi mày lại, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên vẻ bất lực và tức giận.

Tô Ảnh lướt qua cửa tầng thứ sáu rồi sau đó quay người rời đi.

Đến lúc này thì Thanh Lâm đã lên đến tầng bảy, bởi vì tầng thứ sáu không hề có ma kỹ thuộc tính thời quang.

Các loại ma kỹ ở tầng bảy đều thuộc hàng trung cấp cả.

Trong Ma Kỹ các, mỗi tầng đều phải có năm trăm vật tích lũy, số lượng tuy ít, nhưng muốn có được cũng không phải là dễ, như Tô Ảnh có được hai ngàn bảy trăm mấy điểm tích lũy thì chỉ có thể đến được tới tầng năm.

Đương nhiên, với thực lực của Tô Ảnh thì Linh Ma kỹ cao cấp có hơi thiệt thòi cho nàng ấy.

Thuộc tính thời quang rất hiếm gặp là điều khiến cho Thanh Lâm lo sợ và kinh ngạc, nhưng điều kinh ngạc hơn nữa là cậu ta đã kiếm hết tầng bảy mà vẫn không thấy.

Tiếp đó, cậu ta lại đến tầng tám, tầng chín và cuối cùng là lên đến tầng mười.

Bắt đầu từ tầng bảy là đã không thấy có người, bởi cần quá nhiều tích lũy, ngay cả Tô Ảnh cũng chỉ có hai nghìn bảy trăm mấy, cao hơn cô ấy thì thực sự là rất ít.

Còn ở tầng mười, các loại ma kỹ thuộc hàng cao cấp thì chỉ có mười cái.

Tầng mười rất chật, giống như một căn phòng nhỏ và chỉ có thêm một cái giá sách để đó, đặt lên giá mười cuộn sách.

Thanh Lâm mở ra xem thì thấy ngay cái đầu tiên là thuộc tính lôi, tên là “Lôi đình vạn kích”, phạm vi công kích rất rộng, vô cùng đáng sợ, cậu ta liền chịu không được muốn lấy ngay.

Nhưng cuối cùng, cậu ta vẫn là nghiêng răng và bỏ xuống Địa Ma kỹ cao cấp này rồi tiếp tục tìm kiếm ma kỹ loại thuộc tính thời quang.

Nhưng xem một hồi vẫn không thấy.

“Không lẽ loại thuộc tính thời quang này hiếm gặp đến như thế sao?”

Thanh Lâm nheo mày lại, cậu ta lại lên đến tầng mười một, chỗ này càng nhỏ hơn, chỉ có sáu loại ma kỹ để ở đây.

Hai cái Địa Ma kỹ cao cấp, một cái Thiên Ma kỹ hạ cấp.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cùng là Địa Ma kỹ cao cấp nhưng hai cái này lại được để ở đây, nhất định là so với tầng mười thì các cuộn ở đây mạnh hơn nhiều.

Địa Ma kỹ cao cấp đầu tiên là thuộc tính hỏa đã hóa phượng phi.

Thanh Lâm chỉ nhìn qua một lần rồi bỏ qua nó, cậu ta tuy rất thích nhưng lại không lấy được bởi cậu ta không phải là thuộc tính hỏa, hay có thể nói là bởi vì chưa có được thuộc tính hỏa nên cậu ta không quan tâm cho lắm.

Loại ma kỹ thứ hai là thuộc tính thổ, Huyền Võ Giáp.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu nói về phòng ngự thì thuộc tính thổ là loại tốt nhất, Huyền Võ Giáp này chính là ma kỹ phòng ngự.

Và lại, Huyền Võ Giáp này chính là thứ ma kỹ duy nhất thuộc loại Thiên Ma kỹ hạ cấp của tầng mười một.

Còn một cuộn sách nữa, cuối cùng Thanh Lâm cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Thuộc tính thời quang: thời gian luân chuyển!

Thanh Lâm rất vui mừng, liền vội vàng lấy đi, đúng lúc đang muốn rời khỏi thì bỗng ngừng lại, nhìn xuống phía dưới, thầm nghĩ rằng đã lên được đến đây rồi mà không lên tiếp tầng mười hai thì thật uổng phí, sau này không biết còn có cơ hội lại đến đây nữa không.

Nghĩ vậy, Thanh Lâm liền bước lên tầng mười hai.

Đây thoạt nhìn cũng giống như những căn phòng lúc nãy.

Trên tầng thứ mười hai, toàn một màu đen, xung quanh có những vì sao lấp lánh ánh sáng, trông giống như một bầu trời.

Đôi chân Thanh Lâm không chạm đất giống như đang bay lượn trên không trung, cậu ta nhìn thấy ở xa xa có con thiên mã kéo thêm chiếc xe chiến bay ngang qua, trên chiếc xe ấy, có một người con trai, trên tay cầm thanh kiếm dài với bộ áo giáp, dáng vẻ oai phong凛冽, ra dáng bậc quân vương trị vì thiên hạ.

Ngoài ra, Thanh Lâm còn nhìn thấy đang có hàng ngàn hàng vạn người đang giao chiến với nhau, số lượng nhiều vô kể, còn những kẻ bị đánh bại thì nhiều đến nỗi đếm không xuể, ngay lúc này cậu ta chợt hiểu ra lời nói của Đế Linh, đó không phải là nói khoác.

Ở chính giữa bầu trời, có một cuộn sách đang lơ lửng, cuộn sách này phát ra bảy màu sắc và ánh hoàng hôn, xung quanh đều lấp lánh bảy màu sắc, vừa nhìn thì đã biết đó là bảo vật quý giá.

Thanh Lâm chăm chú nhìn, cậu ta từng bước đi đến đó, nhưng cho dù chạy xa như thế nào thì cậu cũng không lấy được cuộn sách ấy, dường như dù cậu có chạy thêm một ngàn năm, một vạn năm thì cũng như vậy.

Đột nhiên Thanh Lâm tỉnh ra, chăm chú nhìn vào cuộn sách, trên trán ướt đầm mồ hôi, không nói câu gì, cậu ta quay lưng lại rồi rời khỏi tầng thứ mười hai.

“Cuộn sách ấy, chắc chắn là bảo vật, là Kinh Thiên Ma kỹ, lẽ nào đó là Thánh Ma kỹ như trong truyền thuyết nói?”

Thanh Lâm thầm đoán mò, cậu ta cảm thấy cuộn sách ấy như có linh hồn, hoặc có lẽ đó là do Thiên Bình tông sắp đặt, tâm trí không ổn định sẽ rất nhanh bị mê hoặc.

“May mà ta là đệ tử Thiên Bình tông, không thôi thì...” Thanh Lâm lo sợ.

Ở tầng mười một, cậu chăm chú nhìn ma kỹ lời và ma kỹ thời quang một hồi lâu, cuối cùng, đôi mắt Thanh Lâm lộ vẻ quyết đoán, cậu bắt lấy một trong hai rồi trở lại xuống tầng năm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Vây đánh

“Ồ?”

Trở về tầng năm, Thanh Lâm tìm kiếm một hồi, phát hiện Tô sư tỷ không ở đó.

“Đi rồi sao?” Thanh Lâm có chút thất vọng.

Nhưng ngay lập tức, cậu ấy lại hưng phấn trở lại, nói lầm bầm: “Có thể Tô sư tỷ có việc, thôi thì đành gửi cuộn sách này đến cho tỷ ấy vậy!”

Nghĩ đến sắc mặt của Tô sư tỷ khi nhìn thấy cuộn sách Địa Ma kỹ thượng đẳng này, Thanh Lâm bỗng cảm thấy phấn khởi.

Sau khi cậu ấy rời đi, lại muốn lấy cuộn ma kỹ lời bằng ở tầng năm, nhưng khi cậu lấy đi, cuộn sách bỗng trở nên huyền ảo.

“Quả thực là mỗi người chỉ được lấy một cái...” Thanh Lâm bĩu môi, không nghĩ ngợi nữa, rời khỏi Ma Kỹ các.

Sau khi cậu ấy đi, ở trước Ma Kỹ các, ông già lớn tuổi mặc áo trắng lạnh lùng nói: “Nếu không phải cậu ta lấy cho người con gái kia thì ta cũng không cho cậu ta đi đến tầng mười một, không dùng lệnh bài để ngăn cản đã xem là cho cậu ta đi cửa sau rồi.”

“Ba ngàn năm rồi, tôi thực sự chưa thấy ông cho ai đi cửa sau cả, e rằng cho dù không phải vì cô gái đó, ông cũng sẽ không ngăn cản!” Ông già lớn tuổi mặc áo đen nghịch ngợm nói.

“Hừ, với tu vi bây giờ của cậu ta, cho cậu ta một Thiên Ma kỹ thì đã sao? Cậu ta tu luyện nổi sao? Địa Ma kỹ cũng đã đủ khó rồi.” Ông già lớn tuổi áo đen trợn mắt.

Họ lại không biết rằng, Thanh Lâm sớm đã có được một Địa Ma kỹ, được Đan tôn truyền cho, ngoài ra còn có nhiều thần thuật đáng sợ khác. Đó đều là những thuật pháp mạnh vượt hơn cả Địa Ma kỹ và Thiên Ma kỹ.

.....

Những đệ tử tuyệt đỉnh đều ở đỉnh Tây Sơn, Thanh Lâm nhìn những dãy núi hùng vĩ, cảm nhận sự dày đặc của linh khí, bất giác hít sâu một cái.

Cho dù là khu vực các đệ tử tuyệt đỉnh, khu vực đệ tử nòng cốt, hay là khu vực đệ tử đẳng trong, đẳng ngoài đều không bị hạn chế số người đi vào. Như Thiên Bình tông thì như thế có thể cho nhiều sư đệ sư muội chứng kiến được sự lớn mạnh của các sư huynh sư tỷ, kiên trì cái tâm Vô đạo của mình.

Thanh Lâm đi vào từ cửa núi, thấy có bóng người đi qua đi lại.

Các đệ tử tuyệt đỉnh tuy ít, nhưng số người đến đây rất nhiều, không chỉ Thanh Lâm, nơi đây còn có rất nhiều đệ tử đẳng ngoài, thậm chí còn có một vài đệ tử ghi danh đến đây để giải quyết những công việc vặt vãnh. Vì vậy, không ai chú ý đến Thanh Lâm.

“Tiểu sư đệ, tiểu sư đệ!” Ngay lúc này đây, bên tai Thanh Lâm chợt vọng lại một tiếng kêu.

Cậu ấy quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một chàng trai trẻ ngồi ở phía xa, có một lớp da thú đặt ở trước mặt, trên tấm da thú ấy có một số đồ vật, trông lấp

lánh, tựa như những đám mây thần.

“Sư huynh gọi ta.” Thanh Lâm hỏi.

“Đúng rồi, chính là đệ đấy.” Chàng thanh niên trẻ gật đầu.

Thanh Lâm hơi nghi ngờ, nhưng cũng bước qua đó.

“Tiểu sư đệ, ta thấy đệ chân mày tối lại, vàng trán u ám, là điềm báo tai họa đỏ máu, ta đây có một lá bùa Tán Huyết chỉ cần bảy ngàn linh thạch hạ đẳng, chỉ bằng...”

“Huynh mới bị tai họa đỏ máu đấy.” Thanh Lâm quay người đi.

“Đừng đi, sư huynh đây không có ác ý, những điều huynh nói không phải là vô căn cứ, mà là ta tra được từ vật báu này, nếu đệ không tin, ta có thể cho đệ xem.” Chàng trai trẻ kêu từ phía sau.

Thanh Lâm không thèm đoán hoài, đương nhiên cậu ấy biết rằng, chàng trai này đang quảng cáo đồ vật của mình.

“Tiểu sư đệ, tiểu sư đệ...” Âm thanh càng lúc càng gần, Thanh Lâm quay đầu nhìn, thấy chàng trai đó đuổi theo sau.

Trên lưng vác theo cả bao phục lớn, hoàn toàn là dùng tấm da thú bọc lại, bên trong vang lên những âm thanh cộc cạch, cũng không sợ bị vỡ.

Anh chàng chạy thẳng về phía Thanh Lâm, tốc độ rất nhanh, không cho Thanh Lâm đi, đến cạnh người cậu nói: “Đệ xem đệ kia, cái gấu như vậy, tâm của Vô đạo không được nóng nảy như thế, ở đây sư huynh có một lọ an tâm hoàn, trong đó có mười viên, chỉ cần năm ngàn viên linh thạch hạ đẳng thôi, như thế nào?”

“Tránh ra một bên.” Thanh Lâm quay người bỏ đi.

Cậu ấy tôn trọng đệ tử tuyệt đỉnh, nhưng với những “thương nhân gian xảo” trong các đệ tử tuyệt đỉnh như vậy thực sự khiến cậu ấy không thể tôn trọng.

“Khá nóng nảy đấy, sư huynh đây có một bình Gia Đa Bảo bằng lon vàng tự chế, có thể hạ hỏa ngay lập tức, có hiệu quả tức thời, chỉ cần một ngàn viên linh thạch hạ đẳng, còn có thể trị thương, đệ không ngại thì dùng thử xem?”

Người trẻ tuổi ấy lại đuổi theo sau, trong tay còn cầm một cái bình ngọc, cái bình ngọc này phát sáng như vàng, phía trên khắc ba chữ “Gia Đa Bảo”, khiến cho Thanh Lâm kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm.

Thanh Lâm quả thực rất nể sự kiên trì của anh ta, nhưng anh ta càng làm vậy thì Thanh Lâm càng không tin.

Thấy chàng trai lại đuổi theo, Thanh Lâm ngập ngừng, có chút ngại: “Sư huynh, không phải đệ không muốn mua, thực ra thì đệ mua không nổi... Huynh nhìn đệ đi, chỉ có một dược đồng của Đan vực, bỗng lộc hàng tháng cũng chỉ có ba mươi viên linh thạch hạ đẳng, cho dù có dành đến kiếp sau cũng không mua nổi đồ của huynh...”

“Vậy à...” Chàng trai trẻ cuối cùng cũng dừng lại.

Nhân cơ hội này, Thanh Lâm vội vàng bỏ đi.

Nhưng chỉ qua một lát sau, phía sau lại truyền đến tiếng gọi của chàng trai đó: “Sư đệ, lúc này huynh giúp đệ tính rồi, một tháng ba mươi viên, một năm sẽ có ba trăm sáu mươi viên, huynh thấy đệ cũng không dễ dàng, bình Gia Đa Bảo này xem như bán lỗ vốn cho đệ, trả cho huynh ba trăm viên linh thạch là được rồi, thấy thế nào?”

Thanh Lâm không nói nên lời.

Ngay tại lúc này đây, có nhiều bóng người đột nhiên lần lượt chạy về phía trước, dường như đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

Chàng trai trẻ đó một tay nắm lấy một người trong đó, hỏi qua một lượt, sau đó cũng chạy về trước.

“Sư huynh, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thanh Lâm hỏi.

“Cho ta một trăm viên linh thạch, ta sẽ nói đệ nghe.” Chàng trai trẻ nói.

Thanh Lâm trợn mắt không thèm hỏi nữa.

Nhưng chàng trai trẻ đó lại bỗng dưng dừng lại, nháy nháy mày với Thanh Lâm, nói một cách thần bí: “Có liên quan đến Tô Ảnh, Tô sư tỷ đấy.”

Thanh Lâm đơ người ra, mặt kệ chàng trai trẻ, hỏi một đệ tử đang trong vừa đi ngang qua: “Sư huynh, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Nghe nói Tô sư tỷ đang đối kháng với mấy cao thủ, cơ hội hiếm có như vậy, không thể không xem!” Đệ tử đang trong kia nói xong, vội chạy về trước.

Thanh Lâm không nói năng gì, cũng chạy theo qua đó.

Lúc đệ tử đang trong đó đi ngang qua chàng trai trẻ đó, sắc mặt chàng trai đó không hề thay đổi, nhưng khi đệ tử đó vừa chạy qua, anh ta đột nhiên nhảy cẫng lên, đập một phát vào sau gáy của đệ tử đang trong đó.

“Thằng nhiều chuyện, làm ta mất trắng một trăm viên linh thạch.”

Đệ tử đang trong ấy nổi cáu lên, nhưng sau khi nhìn thấy chàng trai trẻ đó mặc bộ đồ của đệ tử tuyệt đỉnh, muốn chửi nhưng đột nhiên cứng họng.

Khi chạy theo, phía trước truyền đến những âm thanh rất náo nhiệt, đó là nguyên lực thuộc tính.

Thấp thoáng, có một tiếng nổ lớn vang lên, đồng thời nghe nhiều tiếng “hừ” lạnh lùng, âm thanh đó nghe thật già nua, vừa nghe là đã biết là ông già lớn tuổi.

“Hà?”

Thanh Lâm chen vào giữa đám đông, nhìn thấy Tô Ảnh tay ôm ngực, lùi về sau.

Phía trước, bốn ông già lớn tuổi lần lượt tiến lên, bên cạnh còn có một thanh niên cỡ tuổi Thanh Lâm.

Người thanh niên ấy sắc mặt điềm đạm, mày nhíu lên, có vẻ như cho dù là ai, trong mắt ông ta đều chỉ là sâu bọ.

“Tô Ảnh, nếu ngươi không chịu đồng ý, hôm nay mấy lão phu ta sẽ bắt ngươi đi!” Ông già lớn tuổi đứng phía trước nhất nói vọng lại, đồng thời múa máy hai tay, nguyên lực thuộc tính lửa trời ra dữ dội.

“Cảnh giới Bồn Thần!” Thanh Lâm trừng to mắt.

Bốn vị ông già lớn tuổi đều đứng trên không, đứng là cao nhân của cảnh giới Bồn Thần!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Thả cô ấy ra!

Thần thái Tô Ảnh lạnh lùng, cắn chặt răng, lúc lùi về sau, tay phải cử động, một vệt trắng lớn biến thành màn sương đáng sợ nổi lên như sóng biển vậy, bay tới cuốn lấy bốn người đó.

“Hừ!”

Ông già lớn tuổi vừa nãy nói chuyện hừ một tiếng, nói: “Thuộc tính thời gian tuy là hiếm, nhưng với thực lực của ngươi, vẫn chưa đủ trình ở trong tay lão phu đây làm ra con sóng lớn nào cả.”

Bốn người ra tay cùng lúc, kinh thiên động địa, nguyên lực thuộc tính cuộn cuộn như trận hồng thủy.

Họ đứng trên không, như các vị thần vậy, bốn đôi bàn tay đồng thời chưởng kích, làm tan đi vệt sáng đó, nhưng cuối cùng lại hợp lại, biến thành một ngón tay, điểm lên vai phải của Tô Ảnh.

Tô Ảnh hộc máu ra, sắc mặt xanh xao, phun ra một ngụm máu rồi lại rớt xuống.

Thấy vậy, các đệ tử Thiên Bình tông đứng ở xung quanh đều tỏ ra phẫn nộ, trong mắt vô số người con trai ở Thiên Bình tông, Tô Ảnh như một vị thần vậy, ngưỡng mộ đã lâu, nhưng bây giờ trong cảnh giới Thiên Bình tông lại bị người ta bao vây tấn công như vậy, hỏi họ làm sao không thấy tức được.

Phẫn nộ thì phẫn nộ nhưng cũng không dám nói gì, bốn người kia đều là cảnh giới Bồn Thần, chỉ cần giơ tay một cái là có thể giết chết họ một cách dễ dàng.

Có người tiến về phía trước, muốn đón lấy Tô Ảnh, nhưng ngay lúc này đây, người thanh niên với vẻ mặt kiêu ngạo, đứng ở không xa này giờ ấy đột nhiên mở miệng.

“Người nào dám đón lấy cô ta thì sẽ phế đi tu vi của người đó!”

Câu nói vừa nói ra, mọi người xung quanh đều khựng lại, lâm bầm rồi lẳng lặng đi ra.

Thanh Lâm đứng ở đó không cử động, những người khác vừa lui ra thì cơ thể cậu ấy bèn vọt ra trước, mái tóc tím trông thật bắt mắt, thu hút sự chú ý

của người thanh niên đó.

“Tránh ra!”

Càng ngay lúc này đây, tiếng nói lạnh lùng của Tô Ảnh truyền lại.

Nếu nói trước đó Thanh Lâm vẫn còn chút do dự thì ngay bây giờ trong lòng cậu đã quả quyết, không những không tránh ra mà còn tiến lên một bước, dang tay ra nắm lấy Tô Ảnh.

Nếu cậu ấy không nắm lấy Tô Ảnh, cô ấy nhất định sẽ rơi xuống đất.

“Ngươi dám!”

Một ông già lớn tuổi giận dữ nói, đồng thời giơ bàn tay lớn ra, một đòn nguyên lực đáng sợ nhắm về phía Thanh Lâm, với thực lực của cảnh giới Bồn Thần, nếu Thanh Lâm cố đỡ lấy, với thực lực bây giờ, e rằng đã chết chắc.

Trong chớp mắt, Thanh Lâm đầu óc nhanh nhạy, đột nhiên thu tay về.

Thấy vậy, ông già lớn tuổi ấy cười lạnh một tiếng, nén lại nguyên lực vừa phát ra lúc nãy, hướng về Tô Ảnh.

Nơi này suy cho cùng cũng là trong cảnh giới Thiên Bình tông, họ cũng có chút cấm kỵ, không dám sát sinh, mục tiêu chủ yếu là bắt Tô Ảnh đi.

Nhưng ngay lúc này đây, ánh mắt của Thanh Lâm lóe sáng, chân đạp mạnh xuống đất, mặt đất phát ra tiếng rung lỗ, đồng thời cậu lao người về phía trước, biến thành một luồng sáng, vận dụng sức lực toàn thân, theo sau đó là một tiếng sấm lớn, phóng về phía người thanh niên.

Người thanh niên ấy kinh ngạc, bóng dáng của cậu tuy đáng sợ, nhưng tu vi cũng chỉ là kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên. Trong lúc này đây, khi thấy Thanh Lâm lao tới, mặc dù kinh ngạc nhưng không sợ, hừ lạnh một tiếng, vung tay lấy ra một chiếc la bàn, tay trái điểm vào.

“Định!”

Trong giây phút sắp bị điểm trúng, tiếng nói lạnh lùng của Thanh Lâm vọng lại, cơ thể cứng lại, ngón tay cách la bàn không đến một tấc.

“To gan!”

Tất cả mọi việc đều xảy ra trong chớp mắt, nhưng cũng đủ khiến cho bốn ông già lớn tuổi phản ứng lại, cả bốn người đều phản nộ, toàn thân tỏa ra sát khí đằng đằng, lao về phía Thanh Lâm.

Sắc mặt Thanh Lâm kiên quyết, tay phải giơ lên không trung, điểm bốn ngón liên tục, đều là thuật định hình!

Tốc độ của bốn ngón này nhanh tới nỗi không ngờ tới, nhanh tới nỗi rất khủng khiếp. Hơn hết trong giây phút mỗi ngón điểm ra, Thanh Lâm tất nhiên sẽ phun ra một ngụm máu.

Sau khi bốn ngón này điểm ra, mặt Thanh Lâm trắng bệch, chóng mặt như đầu, như muốn ngất đi vậy.

Với tu vi kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên của cậu, đừng nói là cảnh giới Bồn Thần, muốn cố định lại cảnh giới Linh Đan cũng đã rất khó rồi, cố gắng cưỡng ép như vậy nhất định sẽ làm tổn thương căn cơ.

Tuy nhiên, thuật định hình không hẳn vô tác dụng, tuy không thể cố định lại bốn ông già lớn tuổi một cách triệt để, nhưng cũng đủ làm cơ thể họ dừng lại trong giây lát.

Trong giây lát này đã đủ để Thanh Lâm tiến tới trước mặt người thanh niên ấy.

Cậu ấy đạp chân ra, múa tay phải, sấm sét cả bầu trời biến thành bàn tay khổng lồ, nắm lấy người thanh niên bị cứng đờ ấy lại.

Và cũng trong lúc này đây, thuật định hình mất tác dụng, người thanh niên trở mình, điểm vào la bàn. Tuy nhiên Thanh Lâm cố hết sức giành lấy cái la bàn, đồng thời tay phải cậu bóp lấy cổ của người thanh niên ấy, trên trời sấm chớp lóe lên, khiến mọi người không có một chút nghi ngờ nào cả, nhưng trong chớp mắt đánh chết người thanh niên ấy.

“Tiểu tử kia, muốn chết à?”

Bốn ông già lớn tuổi tiến đến, nổi trận lôi đình.

Đề tên tiểu tử thói của kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên bắt lấy nhị thiếu gia - huyết mạch của Cổ gia, trước mặt bốn vị cảnh giới Bồn Thần như họ chẳng khác nào ở trước mặt mọi người cho họ ăn một bạt tay.

“Ngươi nên biết cậu ta là ai, mau thả ra, bọn ta sẽ tha cho ngươi!” Một ông già lớn tuổi nắm lấy Tô Ảnh nói, mặt đằng đằng sát khí.

“Ngươi không dám giết ta.” Người thanh niên ấy tuy bị Thanh Lâm tóm lấy, nhưng vẫn lộ ra nụ cười lạnh lùng, không hề sợ sệt.

Nếu như thân phận của hắn thật sự quá cao quý, đừng nói là một cảnh giới Cổ Nguyên kỳ đầu nhỏ bé, ngay cả Thiên Bình tông đều không ai dám làm thế với hắn.

“VẬY Ạ?”

Giọng nói của Thanh Lâm lạnh lùng, trong người đột nhiên xuất hiện một tia chớp, trực tiếp đâm vào tay của người thanh niên ấy, phát ra tiếng nổ lớn.

“A!”

Người thanh niên ấy hét lên đau đớn, tiếng hét thảm thiết, giống như chưa bao giờ chịu qua một nỗi đau như thế.

Cánh tay trái chảy đầy máu, kinh mạch bên trong sớm đã bị phệ, lúc này đây mặc dù chưa gãy nhưng chẳng khác nào gãy rồi.

“NGƯỜI MUỐN CHẾT À!”

Bốn ông già lớn tuổi vô cùng sốt ruột, ngay lập tức có hai người ra tay tấn công Thanh Lâm.

“Các người dám!” Thanh Lâm sắc mặt lạnh lùng, tay phải dùng sức, tia chớp ấy tựa như cây kim bạc, ngay lập tức cắm sâu hơn vào cổ người thanh niên ấy, khiến cho hơi thở trở nên gấp gáp.

Thấy vậy, hai người đó phần nộ vô cùng, nhưng lại không thể không dừng lại.

“Thanh Lâm, cậu...” Tô Ảnh nhìn bóng dáng với mái tóc tím ấy, trong mắt lộ rõ sự phức tạp.

Con người không phải sinh ra là đã lạnh lùng, sở dĩ cô ấy lạnh lùng là bởi vì đã quen với sự sắt đá của lòng người, lúc này bị bốn ông già lớn tuổi dồn ép, tất cả mọi người trong Thiên Bình tông đều lùi lại, không ai dám đỡ lấy cô ấy, điều đó vốn nằm trong dự đoán của cô.

Cô không hề có cảm giác thất vọng, cũng không hề hận đời vô đối vốn luôn coi trọng thực lực, muốn tiếp tục sống chỉ có thể dựa vào thực lực của mình.

Chỉ là bất luận thế nào cô ấy cũng không ngờ rằng, người giúp đỡ cô ấy lại là chàng trai trẻ khiến mình phải đợi ở tầng năm, người mà dường như luôn muốn tiếp cận mình.

Trong lúc này, Tô Ảnh dường như đã hiểu ra, cậu ấy tại sao phải bắt mình đợi.

“Cậu tên là Thanh Lâm?” Ông già lớn tuổi đứng đầu tiên sắc mặt trầm ngâm, người đầy sát khí.

Thanh Lâm không hề trả lời mà cứ nhìn chăm chăm vào ông già lớn tuổi đang nắm lấy Tô Ảnh, hét lớn: “Thả Tô sư tỷ ra!”

“NGƯỜI DÁM UY HIẾP TA Ạ?” Ông già lớn tuổi ấy nheo mắt lại.

“BÙM!”

Ông ấy mới vừa dứt lời thì cánh tay phải của người thanh niên ấy phát ra một tiếng lớn, rõ ràng là bị làm cho phệ rồi.

“NGƯỜI!” Ông già lớn tuổi ấy trợn mắt, vừa kinh ngạc vừa tức giận.

“Thả cô ấy ra, thả cô ấy ra!” Ngay lúc này, người thanh niên đó hét lên thê thảm.

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng chịu sự nhục nhã như vậy, càng chưa từng bị hành hạ như thế, thậm chí chưa từng bị xước miếng da, nếu không phải sinh mạng đang nằm trong tay Thanh Lâm, hắn vô cùng lo sợ thì e rằng lúc này sớm đã ngắt xiú rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Đôi tay kinh người

Mặt bốn vị trưởng lão đen lại, lộ rõ động cơ giết người, nhưng cuối cùng cũng buộc phải thỏa hiệp trong tiếng kêu la thảm thiết của chàng thanh niên kia.

“Cho cậu này!”

Một người trong số đó nghiêng răng lại, ném Tô Ảnh về phía Thanh Lâm.

Là người của Cổ gia, làm chủ Thiên giới, ông ta chưa từng phải chịu uy hiếp như vậy, nếu như người uy hiếp ông ta là người rất đáng sợ như là Tinh Hoàng thậm chí là Thánh vực thì ông không có gì để nói, nhưng người này, trong mắt ông thì chỉ là một đứa nhóc con với lại mới chỉ là kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên.

Mắt Thanh Lâm sáng lên, trong tay phát ra thứ ánh sáng màu đỏ hòa vào trong người Thanh Lâm, bỗng nhiên một cú đấm ném thanh niên kia ra một chỗ không xa.

“Nhóc con, lão phu giết chết ngươi!”

Ông ta bắt lấy Thanh Lâm, khuôn mặt lộ rõ ý muốn giết chết cậu, thực lực của cảnh giới Bồn Thần không hề giấu giếm, tung ra nhiều nguyên lực thuộc tính che khắp cả bầu trời, bao phủ cả người Thanh Lâm.

“Ông dám sao!” Tô Ảnh đang trọng thương, Thanh Lâm ôm lấy nàng ấy và ngẩng mặt lên trời lớn tiếng nói: “Nếu như ta chết thì ông cũng không sống được đâu!”

Sau khi nói xong, toàn thân Thanh Lâm phát ra ánh sáng màu đỏ, ẩn chứa trong lời nói như có tiếng sét nghe rất đau thương, khuôn mặt trông rất dữ tợn, như đang chịu đựng một đau thấu tận xương tủy.

“Ừm...”

Một trong số những trưởng lão vỗ vào ngực cậu, nếu như cậu muốn phát ra ánh sáng màu đỏ ấy, e là làm không được.

Bầu trời đã bắt đầu muốn sụp xuống, có vẻ rất hận Thanh Lâm vậy, nhưng khi thấy khuôn mặt đau khổ của người thanh niên ấy, tới cuối cùng nó cũng biến mất trong tiếng hừ lạnh lùng.

Nhưng trong giây phút bầu trời vỡ nát thì bỗng nhiên vị trưởng lão nhanh chóng bay tới đến trước mặt Thanh Lâm, lấy đôi tay dài nắm lấy cổ cậu ta.

“Cậu hãy cùng chúng lão phu đi một chuyến!”

“Bùm!”

Nhưng cũng chính trong chớp lát thì đã nổ ra một tiếng bùm, đôi tay dài ấy chỉ cách Thanh Lâm khoảng một tấc bỗng tuôn trào ánh sáng mà còn rất nóng, làm cho bầu trời phát ra tiếng vang và có một số nơi biến thành màu đen, phát ra một sức hút rất mạnh.

“Cổ Thập Bát, đây là Thiên Bình tông, các ngươi đã quá đáng lắm rồi đấy.” Lời nói phát ra từ phía sau lưng Thanh Lâm, vị trưởng lão ngẩng đầu lên nhìn thì thấy có một người đang từ từ chạy ra, đó chính là Phương Tú Lâm!

“Phương Tú Lâm, chuyện nhà Cổ gia ta, ngươi cũng dám quản sao?” Trưởng lão tự xưng là Cổ Thập Bát hí hóp mắt lại nhưng lại không động tay.

Nếu nói về tu vi thì ông ta không phải là đối thủ của Phương Tú Lâm, nhưng nhờ có hậu thuẫn tốt, đừng nói là Phương Tú Lâm, ngay cả Thiên Bình tông này, ông ta cũng không chút lo sợ.

“Chuyện của Cổ gia, Phương mỗ ta quản không nổi, nhưng ta là đệ tử của Thiên Bình tông nên ông không thể động đến ta.” Phương Tú Lâm vẫn bình thản, lời nói lộ rõ vẻ ngang ngược.

Ở gần đó bỗng có rất nhiều đệ tử của Thiên Bình tông hô hào lên, họ đã từng nghe qua mối quan hệ của Phương Tú Lâm và Thanh Lâm, bây giờ tận mắt thấy nên càng chắc chắn hơn về mối quan hệ của ai người ấy.

Bởi vì lúc trước khi bốn vị trưởng lão kia muốn bắt Tô Ảnh thì Phương Tú Lâm chưa từng xuất hiện, còn bây giờ bắt Thanh Lâm thì hẳn ta lại giúp đỡ.

“Không được động đến?”

Cổ Thập Bát lạnh lùng nói: “Phương Tú Lâm, ngươi có tin là chỉ cần một ngón tay của Cổ gia ta cũng đủ để phá tan Thiên Bình tông này thành cát bụi không!”

Phương Tú Lâm trầm ngâm suy nghĩ.

Cổ Thập Bát kia cười lạnh lùng, tưởng rằng Phương Tú Lâm đang sợ hãi, đang định lên tiếng thì bỗng lúc này trên trời tối đen lại, phát ra nhiều tiếng vang động trời, ngẩng đầu lên nhìn, mây đen khắp trời, ừn ừn kéo đến, lốc xoáy cuộn cuộn, hiện ra một vết nứt rất lớn.

Ban đầu, vết nứt ấy rất nhỏ, nhưng không biết từ khi nào, nó bỗng nhiên vuren ra một đôi tay dài, lớn đến nỗi có thể trấn áp cả bầu trời, bắt lấy nó thì tự nhiên bị rách toạc.

Cảnh tượng này rất kinh người, tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn, thờ hồng hộc

Dù là sức mạnh cao cường của bốn vị trưởng lão hay sự bình tĩnh của Phương Tú Lâm thì bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này cũng phải khiếp sợ, tinh thần không bị chấn động mạnh.

Thanh Lâm há miệng ra nhìn, bởi cậu ta chưa từng nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ đến như vậy, đôi tay to lớn ấy, không phải là ảo giác mà là thật.

Có thể nhìn rõ cả những lỗ chân lông trên đôi bàn tay đó, con người ta trong hoàn cảnh này, so với nó thì như một nhánh lông tơ vậy, đôi tay che cả một bầu trời, hạn chế tầm nhìn của tất cả mọi người.

“Gừ!”

Cũng chính lúc này đây, vết nứt đó phát ra một tiếng động kinh thiên động địa, tiếng đó mang theo sự phẫn nộ, thù hận thậm chí là có một ít sự uất ức.

Tiếng kêu kinh thiên động địa ấy làm cho mặt đất rung chuyển, mây đen ùn ùn kéo đến, vô số người bị té ngã, trong đó có cả Thanh Lâm và Tô Ảnh, chỉ trừ có Phương Tú Lâm, bốn vị trưởng lão kia và người thanh niên đang bị trưởng lão lấy tay nắm lại là không sao cả.

Như là trận bão táp này đã nuốt chửng nửa hủy hoại mọi thứ mọi thứ trên mặt đất.

Sau khi tiếng gầm kết thúc, bỗng nhiên đôi bàn tay vươn ra, làm lộ cánh tay và che hết tầm nhìn của mọi người.

Cánh tay ấy rất lớn như là có thể chống cả bầu trời, trong tiếng gầm gừ ấy, che phủ cả bốn vị trưởng lão.

“Chạy mau!”

Mặt của bốn người họ biến sắc, triển khai triệt để cảnh giới Bồn Thần, hướng về xa mà chạy đi với tốc độ đáng sợ.

Nhưng đôi bàn tay ấy thực sự lớn đến nỗi không thể hình dung, giống như trong mắt của bàn tay đó, cho dù những tên cảnh giới Bồn Thần này có chạy nhanh đến thế nào thì cũng chỉ như những con kiến.

Không thấy được bốn người đó di chuyển, như là tốc độ của người bốn người kia bị chậm lại, trong đó, Cổ Thập Bát là chậm nhất, thậm chí còn không động đậy nữa.

“Không! Không!”

Mặt Cổ Thập Bát biến sắc, đôi mắt lộ vẻ lo sợ, thảm thiết nói: “Ta là người của Cổ gia, người dám giết ta sao!”

“Gầm!”

Bàn tay ấy đập xuống, mặt đất ở xung quanh đó bỗng xuất hiện nhiều vết nứt và dần hình thành một lỗ lớn, sâu đến nỗi không thấy đáy, các vết nứt đó từ từ lan ra, ngay cả đến những đệ tử của Thiên Bình tông lúc này bị tiếng hét ấy vang ra xa khi nhìn thấy cảnh tượng này đều cảm thấy trời đất như đang bị hủy diệt.

Cổ Thập Bát không thể chết được nữa vì vốn dĩ là không tìm thấy được thi thể.

Đôi bàn tay ấy thu lại, mang về giận dữ, giống như là đang bị vết nứt ấy thu hồi lại.

Chính vào lúc này, một luồng sáng bỗng nhiên từ một lỗ nhỏ bay ra.

Luồng sáng này là một luồng nguyên thần, chính là nguyên thần của Cổ Thập Bát đang mở to mắt nhìn và mang theo nỗi sợ hãi vô tận.

Ông ấy rất là lo sợ, ông không nghĩ là Thiên Bình tông thực sự dám giết mình, càng không dám nghĩ tới nếu chủ nhân đôi bàn tay này mà xuất hiện thì không biết là sẽ đáng sợ đến mức nào!

Ông ta muốn chạy trốn, nhưng khi nó xuất hiện một hồi thì xung quanh bỗng phát ra tiếng kêu rồi sau đó như có một bức tường vô hình ngăn chặn hết mọi lối thoát.

“Thiên Bình tông, nếu như ta chết, Cổ gia sẽ không tha cho người đâu!” Cổ Thập Bát gào thét trong sự tuyệt vọng.

Nhưng cái tiếng gào thét này ấy không một ai trả lời.

Thoát ẩn thoát hiện có thể thấy rằng, luồng sáng ấy từ từ biến mất, không ngừng co lại, nguyên thần của Cổ Thập Bát bắt đầu biến dạng, bóp méo, cuối cùng, dừng một tiếng rồi biến mất trên bầu trời.

Một thời cao thủ, như vậy là đã biến mất.

Tất cả mọi người đều há to miệng nhìn, lại không dám thở.

Mọi người chăm chú nhìn đôi tay ấy thu lại tất cả vết nứt, các vết nứt nhanh chóng được hàn gắn lại, tìm đập thành thục, lo sợ.

“Thực sự là rất mạnh....”

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, ánh mắt vẫn còn lộ rõ vẻ sợ hãi và hoảng hồn.

Cảnh giới Bồn Thần này, trong mắt mọi người nó là một cao thủ không thể so bì được, nhưng nó vẫn không thể thoát khỏi đôi bàn tay to lớn đó, chỉ cần trở tay một cái là giết.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Cổ pháp vân

So với những người Thiên Bình tông, ba ông già lớn tuổi và người thanh niên kia càng đáng sợ hơn nhiều, bọn họ là người của Cổ gia, mỗi khi xảy ra việc gì cũng phải khuất phục trước họ, chứ không có người nào dám động đến họ cả.

Thiên Bình tông, to gan tày trời!

Mọi phía xung quanh như là có bức tường vô hình chặn lại, họ không thể thoát được đành phải dậm chân tại chỗ, khuôn mặt buồn rầu.

Có một ông già lớn tuổi lật bàn tay lại, bỗng xuất hiện một cây Ngọc Giản, lão ta bẻ gãy nó thì bỗng nhiên Ngọc Giản phát sáng, nó bay ra bên ngoài.

Luồng sáng này bay với tốc độ rất nhanh, bức tường vô hình không gì là đối với nó cả, bay đi một nơi rất xa, một lát sau rồi liền biến mất.

“Việc này lão phu đã báo lại cho người sau biết.” Ông già lớn tuổi ấy tuy trong lòng rất lo sợ nhưng khuôn mặt vẫn giữ nét bình thản.

Vừa mới nói xong, ở một nơi không xa, bầu trời bỗng tối đen lại, mây đen ùn ùn kéo đến, gió giật rất mạnh, trời đất như đang bị biến dạng, trên bầu trời xuất hiện một khuôn mặt khổng lồ.

Đôi mắt của người này như một ngọn đuốc, làm cho người khác không dám nhìn vào, như là thần vậy, từ trên nhìn xuống các chúng sinh.

Khi khuôn mặt đó xuất hiện một hồi, ba ông già lớn tuổi kia lộ vẻ vui mừng rồi liền cung kính cúi đầu và nói: “Hậu nhân của Cổ gia, tham kiến chân chủ!”

Cậu thanh niên ấy hất tay lão già ra khỏi tay mình, đôi mắt sáng lên, lớn tiếng kêu: “Phụ thân!”

Thanh Lâm hít một hơi, cậu đã sớm biết được thân phận của người thanh niên này rất cao quý, nhưng không ngờ rằng hắn ta lại có một phụ thân có sức mạnh cao cường đến như vậy.

Khuôn mặt của người ấy che cả bầu trời, có tiếng vang vọng lại, hai con mắt như là mặt trời, xuyên qua mây đen, đốt cháy tất cả.

Uy lực ấy ngày càng mạnh mẽ, khuôn mặt của tất cả các đệ tử của Thiên Bình tông đều trở nên trắng bệch, lúc đó, họ như là những con thuyền đang chống chọi với con bão táp dữ dội, rất khó có thể chịu đựng nổi.

Thanh Lâm cũng vậy, cậu đỡ lấy Tô Ảnh rồi lùi về sau mấy bước, khuôn mặt trắng bệch.

Nhưng mà, cậu dường như cảm thấy rằng khuôn mặt của người này như đang lo sợ điều gì, nếu không thì với thực lực của người đó, chỉ cần phát huy sức mạnh của mình là có thể giết hết đệ tử của Thiên Bình tông.

“Chân chủ, Thiên Bình tông không xem thân phận Thiên chủ của Cổ gia ta ra gì, ra tay giết chết Cổ Thập Bát, rõ ràng là chẳng xem Cổ gia ta ra gì, mong chân chủ có thể ra tay trừng phạt!” Trong ba ông già lớn tuổi đó có một người bước ra, tỏ vẻ rất cung kính, lúc cúi đầu xuống nhưng vẫn thấy được khuôn mặt lại trông rất tức giận.

“Thiên Bình tông ta chưa từng xem Cổ gia ra gì, Cổ gia... cũng đã từng xem ta ra gì chưa?”

Cũng chính vào lúc này, có một giọng nói truyền tới.

Đang nói thì người mây không lồ ấy dùng tay phải vẫy một cái, chấn động cả trời đất, trong vô vàn ánh mắt sợ hãi của mọi người, nó lại nứt ra một lần nữa.

Âm thanh được phát ra từ một nơi rất xa, nhưng sau khi nói đến câu cuối cùng thì lập tức biến thành sấm chớp đùng đùng, làm cho tất cả mọi người đều hoảng sợ, đặc biệt là ba ông già lớn tuổi kia, mặt biến sắc thậm chí còn ói máu ra.

Cùng lúc đó, khuôn mặt được dùng mây đen tạo thành của vị Cổ gia chân nhân kia bỗng bị nứt ra, nhanh chóng bay về hướng của họ tạo thành một khuôn mặt khổng lồ.

Khuôn mặt của vị Cổ gia chân nhân ấy lại bị các đám mây đen kia che đi làm cho nó bị nhỏ lại một nửa.

Đây là sự tranh chấp và cũng là một thái độ không quan tâm, cao thủ của Thiên Bình tông tự nhiên đoạt lấy đi đám mây đen kia, làm cho chàng thanh niên và ba ông già lớn tuổi ấy vô cùng tức giận, còn vô số đệ tử của Thiên Bình tông tuy trong lòng sợ hãi nhưng cũng rất tự hào.

Cổ gia thân là Thiên chủ của bản đồ này, nhưng không phải ai cũng biết việc này bởi việc này là bí mật, ít nhất, ngoại trừ Thanh Lâm thì những đệ tử khác đều không biết.

Nhìn vào khuôn mặt của hai người kia, Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, ánh mắt lộ vẻ đã thông suốt.

Khuôn mặt của người này, cậu ta nhận ra được đó chính là người mặc áo màu trắng lúc trước ở Ma Kỳ các.

Từ lần đầu nhìn thấy bọn họ, Thanh Lâm đã cảm thấy họ là những người có tâm địa khó đoán, bây giờ xem ra có thể khẳng định những gì trước đó cậu suy nghĩ là đúng.

“Hoa Phong, có ý gì đây?” Khuôn mặt của vị Cổ gia chân nhân ấy không hề lộ ra vẻ tức giận, vẫn còn rất bình thản, ông bình tĩnh nói.

“Cổ Pháp Vân, nếu tính theo thứ hạng trong nhà Cổ gia, ngươi xếp thứ chín, nói về tu vi thì ngươi không phải là đối thủ của lão phu. Con của ngươi, dám tự tiện đến Thiên Bình tông đã là vi phạm quy định, với thể lực của Cổ gia bây giờ, muốn bắt giữ các đệ tử của Thiên Bình tông ta đã không nói gì mà nay họ lại sai ngươi đến đây, lão phu còn chưa hỏi ngươi đang có ý định gì, vậy mà ngươi còn dám hỏi ngược lại lão phu sao?”

Khuôn mặt của người ấy, phát ra sấm chớp đùng đùng, hoàn toàn là thần thái của một người cao thủ đi chất vấn người khác, làm cho Thanh Lâm cảm thấy kỳ lạ, Phương Tú Lâm cũng vậy, ông già kia cũng vậy, lẽ nào Thiên Bình tông lại phủ nhận lỗi lầm và ngang ngược đến như thế sao.

Cổ gia là Thiên chủ của tấm bản đồ đó, nếu như không xảy ra bất kỳ sơ xuất gì thì trong mắt Cổ gia, Thiên Bình tông chả là gì cả, nhưng Thiên Bình tông tại sao lại dám nói chuyện với Cổ gia như vậy?

Trong một lúc, Thanh Lâm cảm thấy Thiên Bình tông này dường như không hề đơn giản như những gì cậu tưởng tượng.

Vào lúc này đây, ở một bờ hồ chỗ Thiên Bình tông, có một con chó đen chạy tới, nó nhìn ra xa, hướng về phía khuôn mặt to tướng do Cổ Pháp Vân tạo thành.

“Cổ gia lão cừu...”

Con chó đen gầm gừ một tiếng rồi bỗng nhiên đôi mắt nó đen lại, âm thanh cũng trở nên trầm lặng đi và khuôn mặt rất tức giận.

“Trong tám bản đồ cấp một này, ta là Yêu đế, đám người Cổ gia các ngươi lại không biết, trong bản đồ cấp hai, cấp ba kia ta cũng có thân phận.”

“Khoan hãy nói đến bản đồ cấp ba đi, chỉ đợi khi lão phu hoàn thành phân thân ở bản đồ thứ hai thì lão phu đây ắt hẳn sẽ xông ra khỏi chỗ này rồi đến Cổ gia quấy cho banh trời!”

“Cổ Pháp Tôn, không diệt được ngươi, lão phu thề không thành người!”

Trong sự gào thét của con chó đen đó, trên Tây sơn, chân chủ Cổ gia Cổ Pháp Vân vẫn đang im lặng, mây đen cuộn cuộn, một sức hút cực mạnh bay ra cuốn quanh ba ông già và thanh niên ấy như đang muốn rời đi.

Nhưng ngay khi muốn rời đi, ánh mắt của Cổ Pháp Vân bỗng nhìn chằm chằm vào Thanh Lâm.

Cả người Thanh Lâm run rẩy kịch liệt, bên trong đầu không ngừng nổ ầm ầm, tựa như có hàng ngàn trận lôi đình xuất hiện ngay trước mắt, cả người cậu đứng không vững, bước đi lảo đảo, một ngụm máu phun ra từ miệng.

“Thanh Lâm!” Tô Ảnh bị trọng thương nhưng vẫn đỡ lấy cậu, trong đôi mắt lạnh lùng ấy có một chút quan tâm.

“Cậu dám gieo xuống kiếp nạn trong người của Minh Nhi, thật đúng là chán sống!” Cổ Pháp Vân bỗng quát lớn, âm thanh hóa thành kiếm bay thẳng về phía Thanh Lâm.

“Cút!”

Hoa Phong hừ lạnh một tiếng, lập tức xông vào mây, hóa thành một tấm màn cực lớn chắn ngay trước mặt Thanh Lâm, khiến cho những thanh kiếm đầy vô tung.

“Cổ Pháp Vân, Cổ gia các ngươi là Thiên chủ, nhưng với thực lực của ngươi mà cũng dám làm càn trong Thiên Bình tông ta à?”

“Thu lại kiếp nạn đi rồi ta tha cho ngươi!” Cổ Pháp Vân không để ý đến Hoa Phong, chỉ nhìn vào Thanh Lâm, trong mắt toàn là ý nghĩ chết chóc.

Thanh Lâm im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Gây sự

“Ngươi muốn chết à!”

Cổ Pháp Vân vô cùng bức tức, trên trời, mây ùn ùn kéo đến, khuôn mặt của ông ta hóa thành một con người khổng lồ, bước về phía Thanh Lâm.

“Bình khí gia truyền đâu!”

Người mây khổng lồ há to miệng hét lớn, âm thanh động trời làm cho nguyên cả Thiên Bình tông cũng nghe được.

Lúc vết nứt ấy đang bị nứt ra thì bỗng nhiên phát ra ánh sáng lấp lánh, chỉ cần một tiếng hét của người đó, trên bầu trời xuất hiện một cây kiếm khổng lồ nhìn rất đáng sợ, trên đó phát ra ánh sáng màu đỏ, giống như là mặt trời vậy.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn, không ai nghi ngờ về độ sắc bén của nó bởi đó là bình khí gia truyền của Cổ gia và cũng bởi vì lúc cây kiếm ấy xuất hiện, mọi thứ xung quanh đều bị hủy hoại, cho đến khi bay vào tay của người mây khổng lồ do Cổ Pháp Vân tạo ra, trên đường đi, bầu trời nứt ra một đường màu đen rất lớn.

Trong chốc lát, tiếng kiếm chạm vào nhau vang leng keng, giống như là bị phong ấn đã lâu, cuối cùng cũng được hiện thân nên vô cùng vui mừng.

Còn Thanh Lâm mở to mắt ra nhìn, cậu ta thấy rõ ràng là trong vết nứt ấy, trông giống như cây kiếm khổng lồ lúc này có tới chín cây!

Cây kiếm khổng lồ màu đỏ chỉ là một trong số chín cây đó thôi, với lại, nó là thanh kiếm nhỏ nhất!

Tuy chỉ là cây nhỏ nhất nhưng độ lớn của nó đã không thể hình dung nổi, như là đang phá núi làm gỗ vậy, như một trận hồng thủy, xuyên qua cổ xưa, ngang ngược bá đạo, khí thế đó làm cho người ta phải sợ hãi.

Lúc cây kiếm này xuất hiện đã làm cho Hoa Phong trầm ngâm suy nghĩ một hồi, rốt cuộc ông ta đã hiểu ra bình khí gia tộc của Cổ gia là tượng trưng cho cái gì, đó là Tinh Khí, sau khi Cổ gia đoạt lấy bầu trời, hấp thụ tinh lực, vật đáng sợ này hoàn toàn do hấp thụ tinh lực mà tạo thành.

Trong những người cùng cấp với mình, sở hữu vật này thì có thể nhanh chóng giết chết đối phương, e rằng khi chiến đấu, không nói tới việc thắng chắc nhưng chí ít cũng sẽ không bao giờ thất bại.

“Hoa Phong, ngươi hãy mau giải kiếp nạn cho con ta, còn nếu không, Cổ mẫu sẽ dùng thanh kiếm này giết chết hết Thiên Bình tông của ngươi!”

Cổ Pháp Vân tay cầm lấy thanh kiếm khổng lồ, vô cùng giận dữ, đó cũng chính là uy lực đáng sợ của kẻ cao thủ, như những con sóng lớn ập đến quét sạch cả Thiên Bình tông.

Hoa Phong trầm ngâm suy nghĩ một hồi.

Lúc Cổ Pháp Vân hét lên, đúng lúc đang định múa kiếm, nhưng chính vào lúc này, Thanh Lâm lại ngẩng đầu lên nhìn, bàn tay bỗng phát sáng, ngay lập tức, người thanh niên ấy hét lên một tiếng thì toàn thân bỗng phát ra ánh sáng màu đỏ, bị Thanh Lâm bắt lại và hòa vào trong cơ thể cậu ta.

Luồng ánh sáng màu đỏ này là lời thiên kiếp.

“Thanh Lâm, ta sẽ không tha cho cậu!” Ánh mắt của người thanh niên ấy lộ rõ vẻ rất hận cậu ta.

“Ta là thiếu chủ, hậu nhân của Cổ gia, ngươi dám gieo kiếp nạn vào người ta, không phải là ý vào Thiên Bình tông sao? Cổ Minh ta không tin ngươi có thể trốn mãi trong Thiên Bình tông!”

Thanh Lâm ngậy người ra, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên: “Thanh mẫu ý vào Thiên Bình tông, còn ngươi không phải cũng ý vào Cổ gia sao? Nếu không có Cổ gia, trong mắt Cổ mẫu ta, ngươi chả là cái thá gì.”

“Đủ rồi!”

Hoa Phong lạnh lùng hét lên, nhìn về phía Cổ Pháp Vân nói: “Kiếp nạn thì đã giải rồi, những thứ mà ngươi muốn ở Thiên Bình tông thì ta cũng đã cho rồi, mau đi đi, Thiên Bình tông ta, không hoan nghênh Cổ gia nhà ngươi!”

Cổ Pháp Vân suy nghĩ một hồi, quyết định xé toạc bầu trời để cho thanh kiếm ấy có thể quay về, trong tiếng cười nói, liếc nhìn qua Thanh Lâm, mây khói dần biến mất, ba người già lớn tuổi kia và Cổ Minh cũng biến mất theo.

Sau khi Cổ Pháp Vân rời khỏi, khuôn mặt khổng lồ của Hoa Phong cũng biến mất.

Nhưng trong lúc biến mất thì lời nói của Hoa Phong vang vọng bên tai Thanh Lâm: “Cổ gia, nếu có thể thì không nên vướng vào họ.”

Thanh Lâm nhăn mặt lại, trong lời nói ấy, cậu ta hiểu ra rằng Hoa Phong cũng đang sợ Cổ gia, giống như lúc này giao đầu với Cổ Pháp Vân, đều là việc làm của những người cao thủ.

Phương Tú Lâm cũng rời khỏi, trước lúc đi, hắn ta liếc nhìn Thanh Lâm, đôi mắt lộ rõ vẻ tán thưởng.

Ở xung quanh, các đệ tử cũng lần lượt rời khỏi, bọn họ cũng giống như Phương Tú Lâm vậy, nhìn về phía Thanh Lâm, sự đề phòng với Thanh Lâm được nâng cao hơn.

Lần trước là do việc của Lý Trần Tiêu nên Phương Tú Lâm ra mặt, lần này, không những là có Phương Tú Lâm, mà còn có thêm cao thủ như Hoa Phong cũng xuất hiện.

Nhưng Thanh Lâm lại không hề để ý đến ánh mắt của họ, cậu ta im lặng chờ lấy Tô Ảnh, nhẹ nhàng hỏi: “Tô sư tỷ, tỷ không sao chứ?”

Tô Ảnh khẽ lắc đầu, nhìn vào trong ánh mắt Thanh Lâm, tâm trạng đang rất phức tạp.

“Cổ gia, thế lực quá lớn.” Sau một hồi lâu, Tô Ảnh nói ra một câu như vậy.

Thanh Lâm ngậy người ra sau đó cậu ta cười rồi nói: “Ta biết chứ.”

“Cậu biết ư?” Đôi mắt Tô Ảnh sáng lên, nhìn thấy dáng vẻ không quan tâm đến bất cứ điều gì của cậu ta, lắc đầu nói: “Cậu không biết...”

Thanh Lâm cảm thấy mơ hồ, theo lý mà nói thì Cổ gia là Thiên chủ của bầu trời này, đừng nói là những đệ tử tuyệt đỉnh, ngay cả những trưởng lão trong tông môn cũng không biết đến việc này, chỉ có những cao thủ như Hoa Phong mới biết được, nhưng nhìn vào thần thái của Tô Ảnh thì những gì tỷ ấy biết được cũng không hề ít hơn mình.

Liên tưởng đến việc Cổ gia lấy ra bốn tên cảnh giới Bồn Thần và lại còn dám ngang nhiên đến Thiên Bình tông cướp người, Thanh Lâm đột nhiên cảm thấy trên người Tô Ảnh còn ẩn chứa rất nhiều bí mật.

“Tô sư tỷ, đây là ma kỹ thuộc tính thời quang mà ta đã chọn cho tỷ.” Không suy nghĩ nhiều cậu ta liền đưa ra cuộn sách mà cậu ta kiếm được ở tầng mười một.

Tô Ảnh không hề kinh ngạc, giống như là đã sớm biết đoán được việc này, nàng im lặng một lát rồi cầm lấy cuộn sách, khẽ nói: “Cảm ơn.”

.....

Rời khỏi Tây sơn, Thanh Lâm lần nữa về lại Đông sơn, cái động mà trước đó cậu đã hủy hoại nó.

Nhìn thấy mọi thứ lộn xộn và nhìn thấy xung quanh, có một số người hai chân gập lại, hai tay để trước bụng như dáng vẻ của những người đang ngồi thiền, Thanh Lâm cảm thấy xấu hổ, bởi cậu ta đã chính tay hủy hoại sơn động của bọn họ.

“Cũng đã đến lúc luyện đơn rồi...”

Im lặng một hồi, Thanh Lâm lăm bắm trong lòng rồi chạy đến Vụ các.

Phàm là đệ tử giới Đan vực thì đều phải ở trong Vụ các hấp thụ linh dược, có điều cứ mỗi tháng hấp thụ như vậy thì cũng cần có một giới hạn nhất định, và lại sẽ căn cứ vào thứ hạng của Đan sư để mà sử dụng linh dược thích hợp, như Thanh Lâm, tuy có tư chất là yêu nghiệt, nhưng cậu ta không phải là Đan sư thì chỉ có thể hấp thụ loại linh dược có cấp bậc thấp nhất.

Trước khi đến Vụ các, Thanh Lâm bái lạy hai người già lớn tuổi đó rồi sau đó đi vào bên trong.

Cậu ta không chọn những cái tủ khác, mà chạy thẳng đến chỗ tên thô lỗ ấy, kẻ mà trước đó đã từng làm khó làm dễ cậu ta.

“Lấy linh dược.” Thanh Lâm đi đến chỗ cái tủ ấy thân nhiên nói.

“Đội đã.”

Tên thô lỗ ấy vẫy vẫy đôi tay, đang cúi đầu làm gì đó, sau khi làm xong, cậu ta trừng to mắt ra nhìn Thanh Lâm, giậm giậm chân, như là thấy ma vậy, thần thái trông rất hoảng sợ.

“Thanh... Thanh Lâm sư huynh.” Cậu ta nói với giọng điệu như đang rất sợ hãi, nói chuyện thôi cũng cả lăm.

Từ sau khi Thanh Lâm nổi tiếng, cậu ta luôn mong rằng Thanh Lâm sẽ không đến đây để lấy linh dược, nhưng hiển nhiên đó là ý nghĩ không thiết thực, Thanh Lâm là đệ tử giới Đan vực, nhất định sẽ đến lấy linh dược, cậu ta chỉ mong rằng trong Vụ các này, có rất nhiều tủ, mong Thanh Lâm đừng bao giờ đến chỗ mình lấy.

Nhưng lúc này, hy vọng của cậu ta hoàn toàn tan biến và cuối cùng cũng hiểu rõ tính cách của Thanh Lâm là người có thù nhất định sẽ trả.

Người này cũng không phải là tên gốc, tuyệt đối không bao giờ nghĩ rằng Thanh Lâm chỉ đơn giản đi ngang qua, mà Thanh Lâm đã tới chỗ của mình thì rõ ràng là muốn gây sự.

Nhớ đến lúc trước Lý Trần Tiêu căn dặn cậu ta phải làm khó Thanh Lâm, bây giờ nghĩ lại, Lý Trần Tiêu giờ đã bị Thanh Lâm trừ khử, người thanh niên này mặt mày trở nên khó coi

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Bức tranh không hình vẽ

Khuôn mặt Thanh Lâm lạnh lùng chăm chú nhìn vào người đó, đôi mắt đen lại, nhìn như không có ác ý gì nhưng ánh mắt này lại khiến cho người thanh niên cảm thấy trong đầu rối bời, vô cùng sợ hãi, đang rất khổ sở nhưng lại khó nói nên lời.

“Chúc mừng Thanh Lâm sư huynh được thăng làm đệ tử giới Đan vực, Vương nỗ sớm đã đoán được sư huynh là người tài giỏi, nhất định có thể làm nên sự nghiệp lớn, bẩm sinh đã có Võ đạo cao cường, mà bây giờ còn có thêm thiên phú về Đan đạo, đúng thực là làm cho sư đệ ngưỡng mộ, đây là lễ vật mà Vương nỗ đã chuẩn bị cho sư huynh, mong sư huynh nhận cho.”

Vương Huy này tâm địa không xấu nhưng lại rất tinh ranh, liếc mắt qua một cái rồi lập tức lấy ra một hộp vải, đưa đến trước mặt Thanh Lâm.

Thanh Lâm nhìn cũng không thèm nhìn, đôi mắt vẫn cứ nhìn chằm chằm Vương Huy, rồi liền để hộp vải đó vào tay áo.

Vương Huy há to miệng ra nhìn, chửi thầm trong lòng nhưng lại không dám biểu lộ ra ngoài.

“Đúng rồi, trước đó Vương nỗ có thấy một thanh Họa Long Diệu, tuy không phải thuộc loại cao cấp lắm, nhưng có lẽ rất thích hợp với sư huynh, mong Thanh Lâm sư huynh đừng chê.” Nói xong, cậu ta lại lấy ra thêm một hộp vải khác.

Thanh Lâm thấy được tay cậu ta đang run cầm cập, vật này Thanh Lâm cũng đã từng nghe nói qua, có thể kết hợp với được lực, khó có cơ hội được thấy.

Thanh Lâm nhận lấy hộp vải, nhưng vẫn không nói gì, chỉ lạnh lẽo nhìn mọi thứ xung quanh.

“Tên khốn này, mới có tí tuổi mà đã thận trọng đến như vậy!”

Vương Huy nghiêng chặt răng, khuôn mặt lộ vẻ khó chịu, sau một hồi rồi lại lấy thêm một cái hộp vải ra.

Hộp vải này có dạng hình chữ nhật, nó không hề phát ra linh khí, nhìn trông rất cũ, giống như đã cất giấu rất nhiều năm, nhưng trên hộp thì lại không thấy bị rỉ sét.

“Sư huynh, sư đệ thực sự không còn thứ gì quý giá nữa, vật này là Vương nỗ vô tình nhặt được ở Đông sơn, nếu sư huynh còn cảm thấy ít thì chỉ còn có cái mạng này thôi!” Khuôn mặt Vương Huy tối sầm lại.

Thanh Lâm nhìn vào hộp vải đó, vật này được làm bằng gỗ, đây là lần đầu tiên cậu ta không cất thẳng nó vào túi mà lại cầm nó lên rồi nhẹ nhàng mở ra.

Trong đó một bức tranh cuộn và cây bút lông, Thanh Lâm mở cuộn tranh đó ra, toàn một màu trắng không có ghi chú gì cả. Cây bút đó chỉ nằm yên bên bức tranh cuộn, nhìn vào cũng chẳng thấy có gì kỳ lạ.

“Vật này là người nhặt được ở Đông Sơn à?” Thanh Lâm nghĩ ngợi một hồi rồi hỏi.

Trong lòng Huy rất vui mừng, cảm thấy cuối cùng cũng gạt được cậu ta, liền mau chóng gạt đầu.

“Ở chỗ nào Đông Sơn vậy?” Thanh Lâm lại hỏi.

“Ở ven núi Đông Sơn, lúc nhìn thấy vật này thì thấy nó đang bay lơ lửng, lúc đó còn xuất hiện hào quang đầy trời. Tuy là chưa nghiên cứu kỹ càng nhưng đệ cảm thấy nó là một bảo vật, nhưng nếu nó trong tay đệ thì e rằng là lãng phí, chỉ có những người có tư chất cao cường như sư huynh thì mới có thể phát huy hết tác dụng của nó.” Vương Huy vừa tăng bốc vừa xu nịnh.

Cái hộp gỗ này là do cậu ta đào lên, chứ ở đâu ra mà bay lơ lửng, ở đâu xuất hiện hào quang đầy trời, cậu ta không vứt nó đi cũng là đã tốt lắm rồi.

Thanh Lâm xem một hồi, cất hộp gỗ lại rồi không hỏi thêm gì nữa.

Vương Huy ngáy người ra, trong lòng không biết là đã thầm chửi rủa Thanh Lâm hết bao nhiêu lần, khuôn mặt lộ vẻ rất đau khổ.

Giống như cậu ta nói, cậu ta chỉ là một người tạp dịch nhỏ nhoi trong Vụ các, ở đâu mà có được nhiều thứ quý giá, rõ ràng là bây giờ cũng không biết Thanh Lâm đang nghĩ cái gì.

“Thanh Lâm sư huynh, đệ sai rồi mà còn là sai một cách rất nghiêm trọng!”

“Cũng là do tên Lý Trần Tiêu bắt đệ làm như vậy, đệ chỉ là tên tạp dịch nhỏ nhoi, làm sao mà dám mà dám nghịch ý hần, nếu không thì sẽ khó bảo toàn tính mạng!” Một lúc sau, Vương Huy cuối cùng cũng chịu lên tiếng, cậu ta thực sự không thể chịu nổi cảm giác cứ bị Thanh Lâm nhìn chằm chằm như vậy.

“Lúc đầu trong mắt ngươi, Thanh mỗ cũng chỉ là tên tạp dịch trong phòng bếp mà thôi.” Thanh Lâm thần nhiên nói.

“Vậy rốt cuộc là cậu muốn gì!”

Vương Huy sợ đến thót tim, khuôn mặt tối sầm lại, khề nói: “Thanh Lâm, đây là Vụ các, rất ít người dám động thủ ở đây, hai vị tiền bối ở đằng ngoài không phải là ăn chay đâu!”

“Hả?”

Thanh Lâm nheo mày lại, rất giận dữ, vẫy tay một cái, nguyên lực thuộc tính lôi bay thẳng tới chỗ Vương Huy.

Hành động này đã thu hút ánh nhìn của mọi người trong Vụ các, như Vương Huy nói, rất ít người dám ở đây giao chiến, hơn nữa còn dám dùng nguyên lực thuộc tính, nếu không dùng đúng lúc thì e là sẽ hủy hoại tất cả mọi thứ ở đây.

Vương Huy ngẩng người ra, thấy sấm sét đang sắp tiến tới chỗ mình, cậu ta lo sợ, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, đập bàn một cái lộ vẻ rất thán phục.

“Vương mỗ biết rằng Thanh Lâm sư huynh rất can đảm, đây cũng chính là điểm mà Vương mỗ rất thán phục! Nhưng đây không phải là chỗ thích hợp để chúng ta giao đấu với nhau, hay sư huynh hãy ngừng tay lại trước, sau này khi Vương mỗ hoàn thành xong tất cả mọi việc nhất định sẽ tỉ thí cùng với sư huynh!”

Cũng vào lúc này, Vương Huy lại lấy ra một cái túi, đưa tới trước mặt Thanh Lâm, nói: “Đây là thứ mà sư huynh cần, cũng là phần thưởng mà trước đây khi huynh hoàn thành xong nhiệm vụ.”

Cậu ta bình tĩnh lại, nhưng trong sự bình tĩnh đó vẫn còn chứa đựng nỗi lo sợ, âm thầm tự nhủ Thanh Lâm đúng là như mọi người đồn là người rất kiêu ngạo, thật sự dám động thủ ở đây.

Thần thái của Thanh Lâm rất kỳ lạ, cậu ta nhìn chằm chằm vào Vương Huy, như đã hiểu được gì đó, nhìn giống như đang cười nhưng cũng không giống, vẫy tay phải một cái, thu hồi lại thuộc tính lôi ấy.

Thấy vậy, Vương Huy mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ngươi đã lợi dụng Thanh mỗ, lần sau khi đến đây lần nữa, Thanh mỗ phải cần đến những thứ này.” Thanh Lâm điềm đạm nói, đem cất lại cái túi đó rồi để lại trên bàn một tờ giấy.

Vương Huy tới đó xem, suýt chút nữa là đâm đầu vào tường chết.

“Đê tiện! Vô liêm sỉ! Tham lam! Khốn nạn mà!!!”

.....

Về tới Đông sơn Đan vực, Thanh Lâm lại một lần nữa lấy bức tranh cuộn và cây bút lông ra xem, nhưng cũng không thấy có gì kỳ lạ.

Cậu ta chau mày lại, âm thầm tự nhủ rằng Vương Huy chắc là sẽ không dám lấy thứ đồ vật tầm thường này đi lừa gạt mình, sau đó lại đem cất nó đi.

Trong cái túi ấy, có hơn hai mươi nhánh linh dược, đều là những linh dược bình thường, so với linh dược của Đại đế Vũ Chiêu trước đó ban cho thì nó tốt hơn một chút, nhưng đối với những cao thủ trong tông môn thì nó chả là gì cả.

Còn hai cái hộp vải kia, có một cái là Hòa Long Diệu, còn cái kia là một nhánh Hoa Linh Quả.

Hoa Linh Quả có thể trực tiếp nuốt vào người làm gia tăng tu vi, nhưng nếu dùng kết hợp với đan dược thì hiệu quả của thuốc sẽ tăng gấp nhiều lần.

“Những linh dược này... chỉ có thể luyện ra ôn tâm dược và trác vân dược.” Thanh Lâm lẩm bẩm trong miệng.

Hai loại đan dược này, chỉ là Đan mạch chi dược, tuy Thanh Lâm chưa luyện qua lần nào, nhưng cậu ta nhớ được phần lớn nội dung ghi trong Ngọc Giới mà Đan tôn đưa cho mình nên còn có chút cơ hội làm được.

Hít một hơi thật sâu, Thanh Lâm lấy lò luyện đơn ra, gập hai chân lại, hai tay để trước ngực như đang ngồi thiền vậy, bàn tay phát sáng, xuất hiện một ngọn lửa, xung quanh phát ra tiếng kiêu.

Cậu ta vẫy vẫy tay trái, lò luyện đơn xuất hiện, nhưng khi lò luyện đơn này tiếp xúc với ngọn lửa màu vàng kim đỏ, chỉ nghe được một tiếng xoẹt rồi sau đó xuất hiện vết nứt.

Thấy cảnh tượng này Thanh Lâm liền híp mắt lại, lập tức thu hồi lại Hỏa Diễm Kim Dương Chí Tôn.

“Lò luyện đơn bình thường không thể chịu đựng được sức nóng của Hỏa Diễm Kim Dương Chí Tôn.”

Đôi mắt Thanh Lâm lộ vẻ bất lực, cậu ta im lặng một hồi, đập xuống mặt đất một cái vang lên một tiếng gầm, lập tức có ánh lửa màu đỏ ở dưới đất phun lên, đó chính là ngọn lửa ở dưới lòng đất mà tất cả Đan sư của Thiên Bình tông đều có thể sử dụng!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ta cũng có

Truyền thuyết kể rằng, khu vực nơi Thiên Bình tông vốn là nơi bị lãng quên đã lâu, là trung tâm của Đông Thắng tinh, ở dưới lòng đất đang phong ấn một con tuyệt thể hỏa long, nguồn lửa dưới lòng đất le lói bùng cháy.

“Bùm”

Ngọn lửa từ phía dưới lòng đất phun lên, đôi mắt Thanh Lâm lấp lánh, dùng tay phải đập một cái, lò luyện đơn lập tức bay tới chỗ ngọn lửa rồi sau đó nó áp chế ngọn lửa đó.

Cũng vào lúc này, Thanh Lâm múa đôi tay, các linh dược không ngừng bay vào trong lò luyện đơn.

Thanh Lâm tuy rằng chưa từng luyện đơn, nhưng nhờ Ngọc Giản ấy, cậu ta đã biết được cách bảo chế Đan dược, đồng thời ghi nhớ rõ từng chi tiết, thế nhưng điều cần chú ý là nhiệt độ của ngọn lửa.

Trong lúc đang luyện chế, ngọn lửa đó dưới sự khống chế của Thanh Lâm, lửa lúc mạnh lúc yếu, linh dược ở trong lò luyện đơn cũng dần dần tan chảy thành loại dung dịch đặc sệt, bắt đầu hòa quyện lại với nhau.

Nhưng trong lúc đang hòa quyện lại với nhau, loại dung dịch ấy bỗng đông cứng lại như một tảng băng, rồi lập tức nứt ra thành những miếng vụn nhỏ, cuối cùng thì linh khí cũng dần dần biến mất, chỉ còn dư lại một lò bã thuốc.

“Hả?”

Thanh Lâm nheo mày lại, dung dịch ấy từ lúc bắt đầu hòa quyện cho tới khi ngưng tụ lại thành một tảng băng rồi lại bị nứt ra thành những mảnh vụn, cuối cùng thì mất đi linh tính, mọi thứ diễn ra quá nhanh, hoàn toàn chỉ trong chớp mắt khiến cậu ta cũng phản ứng không kịp.

Trầm ngâm một hồi, Thanh Lâm đem lò bã thuốc đi đổ, đang định bảo chế lại lần nữa thì bỗng nhiên ở kế bên có một người đang đi tới.

“Đan dược không phải luyện chế như vậy.” Có một âm thanh truyền tới, nghe giọng có vẻ cũng đã lớn tuổi, Thanh Lâm ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là người trước đó tranh cãi với mình về vấn đề thảo dược và cũng là người mà từng bị mình đánh thương, tên là Tiết Dã.

“Luyện chế đan dược, không cần phải quá tài giỏi, nhưng cũng không được nóng vội, cách làm này của cậu chỉ có thể nói là đang luyện bừa.”

Tiết Dã từ từ ngồi xuống, liếc nhìn Thanh Lâm một cái, thấy cậu ta không nói gì, đôi mắt lộ vẻ tán thưởng rồi nói: “Cậu chỉ biết là có một số linh dược phải qua nấu luyện, một số khác thì phải kết hợp, nhưng lại không biết, phải nấu luyện đến khi nào? Đến lúc nào thì mới kết hợp? Sau khi kết hợp thì phải điều chỉnh nhiệt độ của nguồn lửa ra sao?”

“Kiến thức về thảo dược có lẽ lão phu không hiểu nhiều bằng cậu, nhưng nói về luyện đơn thì cậu phải nghe theo lão phu mới được.”

Thanh Lâm láo liên đôi mắt, rồi cậu ta gật gật đầu.

“Cậu nhìn kỹ vào!”

Tiết Dã lấy lò luyện đơn của mình ra, rồi đập xuống đất một cái, ngọn lửa dưới lòng đất phun lên, ông ta vẫy tay một cái, lò luyện đơn liền bay tới chỗ phía trên ngọn lửa, đồng thời ông ta lấy ra một thanh linh dược để vào trong đó.

“Cậu cũng đã biết các bước để linh dược vào trong lò luyện, nhưng cậu phải tự mình nắm bắt thời gian, như viên Ôn Tâm đan này, linh dược được để vào đầu tiên là Ôn Tâm thảo, đồng thời, đây cũng là một dược liệu quan trọng để bảo chế Ôn Tâm đan. Nung luyện loại thuốc này, tuy là chỉ cần để vào một lát là đã tan chảy ngay, nhưng phải luyện từ từ trong vòng một canh giờ, tới lúc đó cậu hãy tới xem coi loại dung dịch đó có gì khác so với bây giờ.

Tiết Dã vừa nói, tay phải đưa tay quạt ngọn lửa, ngọn lửa ngày càng mạnh, gần như là đang che hết cả lò luyện đơn lại.

“Ồn Tâm thảo có độ ẩm khá cao, bởi vì chúng sinh trưởng lâu năm ở những nơi ẩm ướt, nên cần phải dùng lửa mạnh để nung thì mới có thể làm mất hết độ ẩm ướt của nó.”

Thanh Lâm nhìn chăm chăm vào lò luyện đơn ấy, đồng thời ghi nhớ những điều mà Tiết Dã vừa nói.

Nung bằng lửa lớn như vậy đến một canh giờ sau, Tiết Dã lấy thêm cây linh dược thứ hai để vào trong lò luyện.

“Ồn Tâm đan, cần phải có ba cây linh dược, thứ nhất là Ôn Tâm thảo, thứ hai là Trùng Viên hoa, thứ ba là La Phương Hương.”

“Trùng Viên hoa này có bản tính là khô, khác nhiều so với Ôn Tâm thảo, vừa để vào lò luyện là tan ra ngay, với lại không được để lửa mạnh, nếu không thì các linh khí sẽ nhanh chóng biến mất, giống như lúc này cậu luyện chế vậy.”

“Đồng thời, sau khi khi để Trùng Viên hoa vào, tiếp đó để thêm La Phương Hương, canh lửa vừa phải, nung thêm một tiếng, sau khi chúng tan chảy thành dung dịch rồi hòa quện lại với nhau, rồi sau đó bắt đầu ngưng tụ tạo thành viên đơn.”

Nghe Tiết Dã nói, Thanh Lâm bỗng cảm thấy rằng dường như thứ được gọi là thiên phú về Đan đạo của yêu nghiệt cũng không đơn giản như những gì cậu ta tưởng tượng.

Luyện đơn, không phải là nhờ vào thiên phú, mà là nhờ vào những nhận thức của chính mình về nó, nguồn gốc của linh quang này, giống như Tiết Dã vậy, nghiêm túc giải thích cho Thanh Lâm hiểu.

Nếu như để một mình Thanh Lâm từ từ nhận biết được cách bào chế ôn tâm đơn thì e rằng ít nhất cũng phải cần đến mười phần linh dược để cậu ta từ từ luyện tập.

Đối với Tiết Dã thì Thanh Lâm cũng rất nể phục ông ấy, lúc đầu bị mình đánh thương nhưng bây giờ lại có thể tận tâm chỉ dạy mình đến như vậy, nếu đổi lại là Thanh Lâm thì chưa chắc cậu ta sẽ làm được.

Một tiếng lại trôi qua, nhưng thấy đôi mắt của Tiết Dã sáng lên, hay tay đẩy mạnh về phía trước, ngọn lửa dưới lòng đất kia bùng một tiếng, chỉ trong chốc lát lò luyện đơn bị nuốt chửng.

“Khi đơn đang dần được ngưng tụ, nhất định phải để lửa lớn, độ nóng càng cao thì pháp lực của viên Ôn Tâm đan càng mạnh.”

Thanh Lâm nheo mày lại, đang định mở miệng nói thì Tiết Dã như đã biết được cậu ta muốn nói gì, liền cười nói: “Đừng lo rằng lò luyện đơn này sẽ bị đốt hư, trong lúc viên đơn từ từ hình thành thì dung dịch của linh dược ấy sẽ phát ra linh tính, những linh tính này sẽ bảo vệ cho viên đơn ấy để chúng không bị bất cứ tổn hại gì, giống như con người ta mới sinh ra vậy, cha mẹ sẽ bảo vệ chúng ta để chúng ta không bị bất cứ tổn thương gì.”

Độ nóng của ngọn lửa ngày càng dữ dội, khuôn mặt Tiết Dã đầy mồ hôi, nhưng Thanh Lâm hiểu là một người Đan sư thì đó không phải là tại vì nóng.

“Nhất định phải nhớ, là một người Đan sư, khi luyện chế mỗi một đan dược đều phải tận tâm tận tâm lực, đan dược cũng giống như một đứa trẻ vậy, Đan sư cũng như là cha mẹ, không một cha mẹ nào chịu để cho đứa con mình bị thua thiệt.”

Tiết Dã đang nói thì toàn thân phát ra ánh sáng màu đỏ, đó là nguyên lực của thuộc tính.

Ông ta hét lên một tiếng, đột nhiên nguyên lực của thuộc tính thấm vào nguồn lửa, nguồn lửa đó một lần nữa lại nổ mạnh, phun lên cao đến vài mét, Thanh Lâm thấy lò luyện đơn bị cháy đen, nhưng lại không thấy nó có vết nứt.

“Ngưng tụ!”

Cũng chính vào lúc này, Tiết Dã run người một cái, toàn bộ nguyên lực của thuộc tính được thu hồi lại, ngọn lửa nhanh chóng lún xuống dưới lòng đất, còn lò luyện đơn thì bay lơ lửng trước mặt ông ta, biểu thị rằng đan dược đã được luyện thành công.

“Khi viên đơn ngưng tụ lại, nhiệt độ của ngọn lửa tăng cao lên không chỉ là biểu thị hiệu quả của thuốc đang được gia tăng, mà còn biểu thị là có bao nhiêu viên đan dược. Nếu như cậu có thể nắm bắt một cách hoàn hảo, hấp thụ toàn bộ linh tính và linh khí của linh dược, nhất định là có thể luyện chế ra loại đan dược tốt.”

Tiết Dã cầm lấy lò luyện trên tay rồi nói: “Theo lý mà nói thì ba loại linh dược này, mỗi loại một cây, nếu như có thể luyện thành công thì ít nhất cũng có thể luyện ra được một đan dược, còn nếu nhiều thì được hai viên, bởi xét cho cùng thì chỉ có một cây linh dược. Nhưng nếu như có thể điều chỉnh độ nóng của ngọn lửa đạt tới mức độ hoàn hảo với lại nhiệt độ của nó phải nóng thì thậm chí là có thể bào chế ra được tới ba viên đan dược!”

“Cái này so với thiên phú về Đan đạo khác một chút, có những Đan sư đỉnh cao bởi vì có thiên phú về Đan đạo quá mạnh, nên hội tụ trong mình một ngọn lửa luyện đơn, lão phu chỉ biết được có hai người, thứ nhất là Đan tôn, sở hữu Thiên Địa Thần Hỏa, người thứ hai là Thánh mẫu của Yêu tông, sở hữu Hóa Phụng Thần Hỏa.”

“Bất luận là Đan tôn hay Thánh mẫu, đều là những người có danh tiếng về vang, là người đỉnh cao trong giới đan, nếu như bọn họ bào chế thì e rằng chỉ cần một cây linh dược là có thể bào chế ra ba viên đan dược!”

Đôi mắt của Tiết Dã lộ rõ nét kích động và sùng kính, đối với những Đan sư mà nói thì Thánh mẫu của Yêu tông và Đan tôn của Thiên Bình tông, đều giống như là những vị thần vậy.

Thanh Lâm nhìn khuôn mặt của ông ta, khuôn mặt cậu ta bỗng đỏ lên, nhìn giống như đang xấu hổ, cũng giống như là đang e thẹn vậy.

“Cậu bị làm sao vậy?” Tiết Dã tỉnh táo trở lại, nhìn về phía Thanh Lâm, khuôn mặt lộ vẻ mờ hồ.

Thanh Lâm cúi đầu xuống, đưa hai bàn tay lên, hiện ra ngọn lửa, độ nóng của nó làm xuất hiện hiện tượng bốc hơi, xuất hiện một làn sương mờ.

“Ông nói ngọn lửa đó, ta cũng có...” Thanh Lâm ngẩng đầu lên, nói một cách xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Ngũ hóa tạo cực!

Con người của Tiết Dã co lại, trong lòng chấn động, lùi về sau vài bước, lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Ông ta chưa từng thấy qua Đan tôn và Thánh mẫu ra tay, nhưng Hoá Phụng Thiên hóa và Thiên Địa Thần hỏa thì ông ta cũng chỉ nghe nói qua từ miệng của người khác, còn loại hỏa này của Thanh Lâm thì ông ta càng chưa từng thấy qua!

Đan sư của Thiên Bình tông, ngoại trừ Đan tôn ra, cũng đều sử dụng Địa hỏa, cho dù là Bạch phẩm, Hồng phẩm, hoặc là Thanh phẩm, cũng đều sử dụng Địa hỏa, chỉ là cấp bậc Đan sư càng cao thì khống chế Địa hỏa càng tốt và những đan dược luyện chế ra, so với các Đan sư khác mà nói, hiệu quả không biết gấp bao nhiêu lần.

Đương nhiên, loại Địa hỏa này có thể bảo tồn, Thiên Bình tông có phương pháp bảo tồn đặc biệt, có thể cung cấp cho các Đan sư khi ra ngoài.

Luyện chế đan dược, ngoại trừ loại hỏa này, ở những nơi khác của Đông Thắng tinh, cũng không phải là không luyện chế được, với tư cách là một Đan sư, dưới một số tình huống, cũng đều có nguyên lực thuộc tính hỏa và đây cũng là một điểm chí mạng.

“Người, đây là...” Tiết Dã nhìn ngọn lửa màu vàng đỏ giống như muốn thiêu đốt không gian thành tro bụi, trong lòng liền dâng lên một cảm giác không dám tin đây là sự thật.

Ông ta không dám tin loại hỏa này là cùng đẳng cấp với Thiên Địa Thần hỏa, Hoá Phụng Thiên hỏa, bởi vì người nắm giữ loại hỏa này, đều là những người có tiếng tăm vang dội trong thiên hạ của toàn bộ cảnh vực Đông Thiên, tuổi tác như Thanh Lâm thì sao lại có thể có nó được!

Đột nhiên, cơ thể của Tiết Dã rung lên một cái, giống như là ngã ra cái gì đó, rồi nói: “Trước đó có một cuộc tỷ thí thăng cấp của đệ tử Võ đạo, có một người đã làm kinh động các tông, tỏa ra rất nhiều ánh sáng màu xanh, và lại trong vòng loại thứ hai, khi kiểm tra thiên phú về Đan đạo, chẳng lẽ người đó... chính là người sao?”

Ông ta nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, thở gấp, trong lòng càng phức tạp hơn.

Khi người đó phát ra rất nhiều ánh sáng màu xanh, ông ta đã sớm nhận định rằng loại người này, sau này nhất định sẽ đứng ở vị trí cao nhất, thậm chí sẽ vượt qua Đan tôn, trở thành người đứng đầu trong giới Đan sư.

Bởi vì lúc trước ngay cả Đan tôn cũng không đáng sợ đến như vậy!

Và trong phút cuối, ở phía sau cậu ta xuất hiện mặt trời, so với việc được điểm xuyên bởi ánh sáng màu xanh thì mặt trời này càng khiến cho các tông môn kinh ngạc, khiến cho toàn bộ đệ tử của Đan vực chấn động, liền đi lên kiểm tra.

Nhưng đáng tiếc rằng, người này phản ứng rất nhanh, mặt trời biến mất, ánh sáng màu xanh không thấy, khiến người khác tìm kiếm cũng trở nên khó khăn.

Ở trong lòng của Tiết Dã, ông ta cũng đã từng đoán qua rất nhiều người, nhưng ông ta tuyệt đối chưa từng nghĩ đến là Thanh Lâm và cũng có thể nói là hoàn toàn không ngờ rằng, tuổi còn nhỏ vậy mà thực lực đã ghê gớm như thế!

Nếu Thanh Lâm thật sự gạt đầu đồng ý, nếu như những lời nói của Thanh Lâm không phải là giả thì Tiết Dã nhất định sẽ bị kinh sợ đến mức học máu.

Bởi vì trong mắt của ông ta thăng nhóc này, mai sau nhất định sẽ trở thành cao thủ mạnh nhất, nhưng vào lúc này đây ông ta lại hướng dẫn cậu luyện đan, lúc trước, bản thân ông ta còn bị cậu dạy dỗ qua!

Ông ta nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, khuôn mặt không có một chút cảm xúc của Thanh Lâm càng ngày càng lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng lên, dưới mái tóc màu tím của cậu, càng ngày càng trở nên yếu mị.

Thế nhưng, Thanh Lâm không hề trả lời mà là dựa theo phương pháp chỉ dẫn của Tiết Dã, bắt đầu luyện đan.

Tiết Dã đành chịu, nhưng trong lòng ông ta đã có chút sợ hãi Thanh Lâm.

Không thể không nói rằng, thiên phú về Đan đạo của Thanh Lâm quả thực rất mạnh, thiên phú sẽ giúp cậu tỉnh ngộ, lần này là lần thứ hai luyện đan và trải qua hai tiếng đồng hồ, trong mắt của Tiết Dã, sự kiểm soát Địa hỏa của cậu đã đạt đến trình độ ngưng tụ đan dược.

“Ngưng!”

Thanh Lâm lạnh lùng quát lớn, bàn tay cậu vỗ một cái vào Địa hỏa, rồi hỏa diễm đó lập tức tắt đi.

“Ngươi làm cái gì thế?” Tiết Dã trừng cậu một cái, ông ta tưởng rằng Thanh Lâm làm sai bước, nhưng đột nhiên ông ta nghĩ lại, Thanh Lâm có hỏa diễm màu vàng đó.

“Đừng!”

Và cũng vào lúc này, một luồng ánh sáng màu vàng xuất hiện trong bàn tay của Thanh Lâm, ánh sáng màu vàng này giống như luồng ánh sáng màu mặt trời chiếu xuống vậy, nhưng lúc mà ánh sáng này xuất hiện, ánh sáng vàng đó giống như không chịu nổi, liền lập tức nổ tung ra!

Tiết Dã ngây người ra, trong đôi mắt của ông, Thiên Bình tông biến mất, lò luyện đan đó biến mất, Đông sơn biến mất, Thanh Lâm biến mất, cuối cùng, ngay cả bản thân ông ta cũng biến mất!

Trong thế giới của ông ta chỉ có màu vàng, ánh sáng màu vàng cực kỳ chói lọi, giống như muốn chiếu mù đôi mắt của ông ta vậy, một cảm giác cực kỳ đau đớn truyền từ đôi mắt vào, khiến ông ta theo bản năng mà nhắm mắt lại.

Và cũng vào lúc này, xung quanh ông ta không ngừng phát ra tiếng “két, két”, với tư cách là một Đan sư, ông tất nhiên biết rằng đây là do xuất hiện nhiệt độ quá cao, nhưng dưới sự thiêu đốt của nhiệt độ này, có thể là do dưới sự khống chế của Thanh Lâm nên ông ta cũng không có bị thương gì hết.

“Thật rồi... Đây đúng là thật rồi...”

Trong lòng của Tiết Dã kinh ngạc như con sóng lớn vỗ vào, làm cho ông ta hoàn toàn chìm đi: “Loại hỏa diễm này, hoàn toàn không thể so với Địa hỏa được! May mà Thanh Lâm chỉ mới là cảnh giới Cổ Nguyên, nếu cậu ta đạt đến cảnh giới Linh Đan, cảnh giới Bốn Thần, thậm chí là cảnh giới Tinh Hoàng, cảnh giới Thánh Vực thì hỏa diễm này nhất định có thể thiêu hủy cả trời đất!”

“Két, két!”

Trong sự yên tĩnh này, một âm thanh trong trẻo vang lên, tiếp theo đó, giọng nói không hài lòng và giận dữ của Thanh Lâm truyền đến, nói: “Lão già, không phải ông nói là lúc ngưng tụ đan dược, có linh tính bảo hộ sao? Lò đan này của ta nát rồi, đan dược cũng nát luôn rồi!”

“Ai mà ngờ hỏa diễm này của ngươi lại đạt đến trình độ này chứ...”

Tiết Dã lẩm bẩm một câu, rồi lại nói: “Ta chưa thấy qua Thiên Địa Thần hỏa và Hóa Phụng Thiên hỏa, nhưng hỏa diễm màu vàng này của ngươi, thật sự là rất đáng sợ, sau này khống chế nhiệt độ hỏa diễm để luyện đan như thế nào, lão phu cũng không thể dạy được ngươi rồi, ngươi hãy tự đi tìm tòi đi.”

Nói xong, Tiết Dã quay lưng rời đi, đồng thời vung tay đánh ra một luồng ánh sáng, rơi đến trước mặt của Thanh Lâm, nói: “Coi như đây là sự bồi thường của lão phu dành cho ngươi.”

Thanh Lâm cảm thấy, nghĩ ngợi một hồi lâu, rồi lại tiếp tục luyện đan.

Hỏa Diễm Kim Dương Chí Tôn quá mạnh, cậu nhất định phải nắm chắc nhiệt độ, nếu mà quá thấp thì sẽ rất tiếc vì số lượng đan dược ít và hiệu quả của đan dược lại thấp, nếu mà quá cao thì càng không còn cần phải nghĩ nữa, bởi nhiệt độ quá cao, lò đan sẽ bị hỏng thì còn đâu ra đan dược nữa.

Trong ngày hôm nay, Thanh Lâm luôn ở đó luyện đan, cho đến buổi sáng sớm ngày thứ hai, lò đan dược thứ nhất của cậu, cuối cùng cũng luyện thành!

“Bốn viên!” Hơi thở của Thanh Lâm đột nhiên tăng gấp lên.

Trong lò đan bị thiêu đến đen thui đó, có bốn viên đan dược to tròn đang nằm yên tĩnh trong đó, cũng đều là Đan mạch chi dược, nhưng nếu là Đan mạch chi dược bình thường thì trên thân của nó sẽ xuất hiện những gân mạch màu đỏ, còn bốn viên đan dược này lại là màu vàng và trên thân của mỗi một viên, cũng đều có ít nhất đến năm mươi gân mạch.

“Đan mạch có chia ra: mười mạch thấp nhất, hai mươi trung bình, ba mươi là cao, bốn mươi là đỉnh, ngũ hoá tạo cực, lục xuất đan phẩm...”

“Bốn viên đan dược này, đã đạt đến đỉnh cao tạo cực, nhưng khoảng cách để luyện ra một loại dược hoàn toàn mới thì vẫn còn thiếu một chút...”

Ánh mắt của Thanh Lâm lấp lánh, đan mạch càng nhiều thì thứ hạng của đan dược càng cao và hiệu quả của thuốc càng tốt, người xưa từng nói, người có bốn mươi đan mạch, so với Tổng Linh Chi còn không biết cao hơn bao nhiêu lần!

Tổng Linh Chi này, nghe giống như là tên một người nào đó, nhưng thực tế đó là tên của một loại Đan linh, câu đó nói có ý nghĩa như thế này, một viên đan dược, nếu chứa bốn mươi đường gân mạch thì hiệu quả của thuốc có thể sánh bằng với thuốc của Đan linh.

Và bốn viên này của Thanh Lâm, mỗi một viên đều có trên năm mươi đường gân mạch, xấp xỉ sáu mươi đường, vượt qua sức tưởng tượng của con người, và lại còn là gân mạch màu vàng, hiệu quả của những viên thuốc đó, nhất định sẽ rất kinh ngạc!

“Nếu không phải bắt buộc không chế Hỏa Diễm Kim Dương Chí Tôn mà chỉ cần dựa vào Địa hỏa để luyện chế thì sớm đã luyện ra không biết bao nhiêu viên rồi...” Thanh Lâm than thở, nhưng trong ánh mắt cậu vẫn lộ ra vẻ vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Thiên kiếp lại đến, trung kỳ cổ nguyên!

“Hơn năm mươi đường...”

Mép miệng của Tiết Dã không ngừng co giật, ông ta thật sự không dám tin vào mắt mình, cho đến giờ này, ông ta vẫn đứng ở đây đợi Thanh Lâm luyện đan.

Ông ta đã từng nghĩ dựa vào hỏa diễm màu vàng lớn mạnh của Thanh Lâm, đan dược được luyện chế ra sẽ không chỉ có một viên, nhưng ông ta cảm nhận được nhiều nhất cũng chỉ là hai viên, xét cho cùng cho dù là trình độ luyện đan của Đan tôn đạt đến tạo cực đỉnh phong độ thì cũng chỉ có thể luyện chế ra ba viên hoặc cũng có thể nhiều hơn những lời đồn này, nhưng ông ta chưa từng nghe qua.

Và Thanh Lâm, chỉ vòn vẹn một ngày là có thể hoàn toàn lĩnh ngộ phương pháp luyện đan này, và lại một lần ra lò là cho ra lò bốn viên!

Đây không phải là trọng điểm, điều quan trọng nhất là đan dược của Thanh Lâm, mỗi một viên đều có năm mươi đường Đan mạch và mỗi một đường Đan mạch đều là màu vàng!

“Yêu nghiệt... đúng là yêu nghiệt...” Tiết Dã lẩm bẩm.

Thanh Lâm không thèm để ý đến ông ta, im lặng hồi lâu, lấy một viên đan dược ra xem, rồi không nói một lời, trực tiếp bỏ vào miệng cậu.

“Đùng!”

Giống như dòng sông của sông Giang, trong lúc mà đan dược đó đi vào trong cơ thể liền bộc phát ra một nguồn linh lực rất nồng, loại linh lực này không thể so sánh được với Đan anh chi dược mà Đan tôn từng cho cậu, nhưng so với những Đan mạch chi dược bình thường khác thì không biết đã mạnh hơn gấp bao nhiêu lần!

Trong linh lực này, kèm theo nhiệt độ cực kỳ nóng, giống như muốn dung hòa với Thanh Lâm, cơ thể bên ngoài của cậu không ngừng thái ra tạp chất màu đen, giống như là tích tụ rất nhiều bụi bẩn.

Và cũng vào lúc này, toàn thân Thanh Lâm lấp lánh ánh sáng màu đỏ, trong lúc cơ thể cậu căng lên, cơ thể cậu lại bắt đầu từ từ căng lên, căng nát cả quần áo, biến thành một người khổng lồ cao tới hai trượng.

Tiết Dã ngơ ngác ra, trong lòng ông ta vô cùng kinh hãi, khó có thể đoán ra được Thanh Lâm đã tu luyện công pháp gì, cái thân thể to lớn mạnh mẽ ấy đã truyền cho thị giác của ông ta một loại lực công kích vô cùng mạnh mẽ, khiến ông ta không hề do dự mà nghĩ rằng, nếu với trình độ này của Thanh Lâm, chỉ cần một cú thì có thể hoàn toàn giết chết ông ta!

Trên thực tế thì là như thế, loại biến hóa này, Thanh Lâm cũng không hề ngờ tới, khi cơ thể của cậu phồng lên, mái tóc tím bay phát phơ của cậu, ấn đường của cậu sáng lấp lánh ánh sáng màu vàng, cậu cảm thấy giống như có Tinh Thần đang muốn bay ra ngoài vậy.

Thế nhưng, Tinh Thần này ẩn giấu rất kỹ, không thể thấy rõ, giống như một nhánh cây nhỏ mới mọc ra, cần phải qua một thời gian dài mới có thể hoàn toàn trở thành một cây cổ thụ.

Vào một lúc nào đó, Thanh Lâm đột nhiên mở mắt ra, không phải là để nói chuyện mà là tiếp tục lấy ra một viên đan dược, bỏ vào miệng.

Đan dược này vang lên một tiếng “đùng”, toàn bộ tinh lực đều bay về phía ấn đường của cậu, Tinh Thần đó xoay chuyển, giống như muốn thoát ra khỏi xiềng, muốn hoàn toàn biến thành ảo ảnh bay ra.

Và cũng vào lúc này, Đại Đế lực xoay chuyển điên cuồng, toàn bộ linh khí của Đông sơn đều bay đến, trời đất âm u, một cơn lốc xoáy lớn xuất hiện, giống như muốn cuốn người vào trong đó, một nguồn tinh lực mạnh mẽ từ lốc xoáy đó rót xuống, rồi trực tiếp bay vào ấn đường của Thanh Lâm.

Dưới sự chuyển động của linh khí này, Tinh Thần ở ấn đường của Thanh Lâm càng ngày càng sáng, càng ngày càng rõ ràng.

“Đây chẳng lẽ là đang đột phá sao...”

Tiết Dã hoàn toàn ngơ người ra, ông ta đã nhìn thấy qua cảnh đột phá của kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên, và lại ông ta cũng đột phá từ kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên, nhưng ông ta chưa từng thấy qua cảnh đột phá như thế này!

Quả thật rất kinh khủng, trời đất giống như sắp bị hủy diệt, toàn bộ linh khí của Thiên Bình tông đều hội tụ ở đây, ông ta thậm chí cảm thấy xung quanh người ông ta cũng bắt đầu dính lại, giống như bị giam cầm lại vậy.

“Còn chưa đủ!”

Thanh Lâm ngẩng đầu lên, ánh mắt của cậu thâm sâu, từ lúc xoáy mới sinh ra này, giống như có thể thấy được có một đôi mắt đang chăm chú nhìn cậu.

Đó là Thiên kiếp.

Trong khoảnh khắc này, trong lòng của Thanh Lâm đột nhiên hiểu ra, lần đột phá này của cậu sẽ không giống như cảnh giới Cổ Nguyên bình thường hoặc có thể nói là không giống như một người nào trong toàn bộ giới bản đồ này.

Thiên kiếp đó, chính là muốn đối phó với cậu, sau lần đột phá này, thực lực của cậu nhất định sẽ tăng lên mạnh mẽ đến nỗi không thể tưởng tượng được và nhất định sẽ thu hút sự chú ý của thiên kiếp.

Nhưng cậu không hề có một chút do dự gì, trong thời khắc cậu ngược đầu lên, bàn tay cậu liền mở ra, lại một viên đan dược xuất hiện rồi cậu trực tiếp nuốt viên đan đó vào trong miệng.

“Thiên kiếp thì đã sao nào, Thanh Lâm ta có thể vượt qua một lần thì sẽ có thể vượt qua lần thứ hai, lần thứ ba... Đợi khi ta mạnh lên, ta sẽ nuốt chừng người!”

Sau khi viên đan dược đó đi vào trong cơ thể, ấn đường của Thanh Lâm đột nhiên đau nhói, giống như bị kim chọc, Tinh Thần đó đã hoàn toàn ngưng tụ ra!

Và càng vào lúc này đây, sau khi Thanh Lâm biến thành một cơ thể cao hơn hai trượng to lớn, có một hư ảnh cao gần mười trượng biến thành ảo ảnh đi ra!

“Hư ảnh Đế Thần!”

Trong Đan điền, đôi mắt Đế Linh đột nhiên trỗi lên, hắn đã thấy được trên người của Thanh Lâm ẩn chứa rất nhiều điều mà bản thân hắn không thể nghĩ đến, nhưng hắn hoàn toàn không thể quen với nó được và hắn vẫn rất kinh ngạc.

“Không hổ danh là Thánh tử của tộc ta, chỉ là một cảnh giới nhỏ của tinh cầu phế thải này thì đã xuất hiện hư ảnh của Đế Thần, ha ha ha, tộc Đế Thần ta, nhất định sẽ xưng bá thiên hạ ở bản đồ Tinh Thiên này!”

Hắn cười lớn, Thanh Lâm cũng không thêm để ý đến hắn, bởi vì vào lúc này đây, cậu vẫn đang đột phá trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, trong lúc đột phá đó, lúc xoáy trên bầu trời cậu đột nhiên bị cuốn đi, một bàn tay to lớn như máu tươi đột nhiên thò ra.

“Rời khỏi chỗ này!” Thanh Lâm quay đầu lại, quát lớn với Tiết Dã.

Toàn thân của Tiết Dã run lên, chuyện này đã vượt quá xa sự tưởng tượng của ông ta, từ khi bàn tay lớn đó thò ra, ông ta đã cảm nhận được một luồng hơi thở có tính hủy diệt mạnh mẽ, chỉ luồng hơi thở này thôi đã khiến cho toàn thân của ông ta run rẩy, giống như muốn ngã quỵ vậy.

Với tiếng quát lớn của Thanh Lâm lúc này, ông ta đâu còn dám do dự, lập tức quay đầu bỏ đi.

Và cũng vào lúc này, Thanh Lâm đứng thẳng người, lộ ra vẻ không chịu khuất phục, đôi mắt tràn đầy vẻ kiên cường, tiến lên một bước, không những không lùi mà còn trực tiếp bay đến bàn tay lớn màu đỏ đó!

Cảnh tượng này thật kinh người, nhưng so với bàn tay lớn đỏ, bóng hình cao hai trượng của Thanh Lâm vẫn trở nên vô cùng nhỏ bé, nhưng trong tình huống này, cậu vẫn xông lên giống như con thiêu thân bay vào lửa, Tiết Dã đứng ở phía xa quan sát, trong lòng ông ta chấn động đến nỗi không thể diễn tả được.

“Gào!”

Và cũng vào lúc này, hư ảnh cao mười trượng phía sau Thanh Lâm đột nhiên ngẩng đầu lên, rầm lên một tiếng, miệng mở lớn ra, rồi bay về phía bàn tay lớn đỏ nuốt chừng.

“Thiên kiếp chi lôi, Thanh mỗ đã sớm luyện chế thành thuộc tính của bản thân, người xuất hiện thì đã sao nào, chỉ là giúp Thanh mỗ gia tăng thêm thực lực thôi!”

Ánh mắt của Thanh Lâm lấp lánh, trong tiếng hừ lạnh lùng, Đại Đế lục xoay chuyển điên cuồng, cũng vào giây phút này, linh khí nồng đậm xung quanh hoàn toàn vỡ ra, Tinh Thần trên ấn đường của cậu lóe sáng lấp lánh, hư ảnh Đế Thần đó, liền cắn một cái vào ngón cái của bàn tay lớn màu đỏ đó.

Giống như con kiến cắn tay vậy, kiểu nuốt chừng này, hoàn toàn không hề uy hiếp đối với bàn tay lớn do Thiên kiếp chỉ lòi tích tụ thành, Đại Đế lục vận chuyển đến cực điểm, bàn tay màu đỏ đỏ thu nhỏ lại bằng một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, giống như là đang hấp thu tinh hoa vậy.

Và cùng lúc này, trong cơ thể của Thanh Lâm nổ vang, vô số ánh sáng màu đỏ bay ra, muốn tùy ý tung ra, nhưng Thanh Lâm cố kiềm chế lại, khiến cho Thiên kiếp chỉ lòi lúc này bắt đầu dung hợp với nó.

“Thiên kiếp, Thanh mỗ biết ngươi có linh tính, nếu không thì sao giống như người vậy mà đuổi giết Thanh mỗ!”

“Nhưng Thanh mỗ không sợ ngươi, ngươi muốn diệt ta thì ta cho ngươi đến diệt!”

Giọng nói bình tĩnh lạnh lùng của Thanh Lâm truyền khắp bốn phía, vô số bóng người vội vàng nhảy ra và trên khuôn mặt của bọn họ đều tràn đầy nỗi kinh sợ và hoảng hốt.

Bọn họ nhìn thấy bàn tay màu đỏ đỏ, rồi nhìn thân hình giống như con kiến của Thanh Lâm, trong đôi mắt của bọn họ đều lộ rõ vẻ mặt không dám tin đó sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Kiếp diệt kiếp nổi, yêu nghiệt bất sinh!

“Cậu ta là ai? Bàn tay màu đỏ đỏ lại là cái gì?”

“Khí tức này thật sự đáng sợ quá...”

“Bóng người đó... là Thanh Lâm?”

“Đúng! Chính là Thanh Lâm! Ta từng thấy qua hắn!”

“Sao có thể như thế được? Thanh Lâm mới chỉ là kỳ đầu cảnh giới Cổ Nguyên thôi mà, khí tức trên bàn tay lớn màu đỏ đỏ truyền đến, ngay cả tu vi trung kỳ Linh Đan như ta cũng cảm thấy rất sợ hãi thì sao cậu ta có thể chống cự nổi chứ!”

“Nhìn kìa, phía sau cậu ta có một hư ảnh đang nuốt chừng bàn tay lớn màu đỏ đỏ!”

Những tiếng trầm trồ kinh ngạc từ từ truyền đến, bọn họ không dám tin, đều cảm thấy Thanh Lâm đang tìm cái chết, bọn họ càng khó có thể tưởng tượng được, sao Thanh Lâm lại gây hấn với cao thủ như thế.

Đây là Thiên kiếp, nhưng bọn họ không hề biết, bởi vì bọn họ từng thấy qua cao thủ độ kiếp và những kiếp mà cao thủ độ qua, đều không phải loại này mà toàn chỉ là Lôi kiếp mà thôi.

Nhưng bàn tay to này, giống như là cao thủ biến thành, giống như khi chủ nhân chân chính của Cổ gia đó đã từng đến đây vậy, đám mây xuất hiện một khuôn mặt, hoàn toàn rất khó có thể tưởng tượng được đây là thiên kiếp.

“Chẳng lẽ đây là cao thủ của Cổ gia?”

“Nhất định là như thế, lúc trước Thanh Lâm vì Tò sư tử mà đắc tội với Cổ gia, nghe đồn khi đó chủ nhân chân chính của Cổ gia xuất hiện, nếu không phải cao thủ của Thiên Bình tông ta ra mặt thì cậu ta đã chết không toàn vẹn rồi!”

“Đúng là hồng nhan họa thủy mà, cảnh tượng lúc đó ta cũng đã nhìn thấy qua, Cổ gia đó trông cực kỳ lớn mạnh, cao thủ của Thiên Bình tông ta cũng có chút kiêng dè, khi Tò Ảnh rơi xuống đất, thiếu chủ của Cổ gia đó từng nói, nếu ai mà dám đón lấy nàng ta thì sẽ phê đi người đó. Lúc đó, không một ai dám tới gần cả, chỉ có duy nhất Thanh Lâm, ta rất khâm phục lòng can đảm và khí phách của cậu ta, so với trong lời đồn càng khiến cho tóc gáy của người ta cũng cả dựng lên.”

Tiếng bàn bàn xôn xao không ngừng, nhưng cũng đã dần dần biến mất, bởi vì bọn họ hoàn toàn không dám ở lại nơi này, hư ảnh của Đế Thần và bàn tay màu đỏ đỏ đang va chạm lẫn nhau, khiến cho xung quanh bắt đầu đổ nát.

“Phụt!”

Trên bầu trời, Thanh Lâm phun một ngụm máu tươi ra, đầu tóc màu tím rối loạn, sắc mặt trắng bệch.

Thiên kiếp đó quá mạnh, cậu cảm thấy được sự uể oải, giống như trong sự đấu đá giữa người phàm và thần thì người phàm rất khó chống cự lại được.

Nhưng không chống cự lại thì sẽ chết!

Thanh Lâm ta, không muốn chết, chỉ ít, không muốn chết trong tay của thiên kiếp này, hoặc có thể nói, không muốn khuất phục dưới tay của thiên kiếp này!

“Người khác là người, Thanh Lâm ta cũng là người, người khác từ trong bụng mẹ sinh ra, ta cũng từ trong bụng mẹ sinh ra, người khác có thể trưởng thành, Thanh Lâm ta... cũng có thể trưởng thành!”

“Dựa vào cái gì mà ngươi lại muốn tiêu diệt ta, là bởi vì ta có thiên chất giống yêu nghiệt sao? Có thiên chất thì đã sao nào? Chẳng lẽ, ta uy hiếp đến ngươi rồi sao?”

“Ngươi muốn giết ta, ta không phục!”

Thanh Lâm ngừng đầu nhìn lên trời, nhìn chăm chú vào bàn tay màu đỏ đỏ, trên khuôn mặt cậu lộ ra vẻ kiên định không chịu khuất phục.

Và cũng vào lúc này đây, Tinh Thần trên ấn đường của cậu càng sáng lấp lánh, từ ánh sáng màu vàng biến thành ánh sáng màu đỏ, giống như bảy sắc cầu vồng vậy, trong lúc xoay chuyển, phát ra một sức mạnh kinh người.

“Ken két!”

Hư ảnh Đế Thần đỏ cắn một cái liền cắn đứt ngón tay của bàn tay màu đỏ đỏ, rồi trực tiếp nuốt luôn ngón tay đó!

Sau khi nuốt vào, giống như nuốt phai trời vậy, bởi dựa vào cơ thể đó, hoàn toàn là không thể nuốt ngón tay đó xuống bụng được, nhưng khi ngón tay đó đứt ra, lại bị hư ảnh của Đế Thần nuốt chửng hoàn toàn.

“Đừng!”

Trong cơ thể của Thanh Lâm phát ra tiếng vang lớn, giống như muốn nứt ra, từ trong cơ thể của cậu phát ra một màu đỏ kinh khủng, bao phủ lấy ánh sáng màu đỏ chói lọi đó, khiến cho Thanh Lâm trở thành một người toàn thân là máu.

Đại Đế lục xoay chuyển đến cực điểm, vốn chỉ có một ít Thiên kiếp chi lỗi, nhưng lúc này đây, Thiên kiếp chi lỗi đã hoàn toàn dung hợp với ngón tay thô ráp bình thường và vẫn còn đang không ngừng cắn nuốt!

“Kiếp diệt!”

Chính vào lúc này, trong hư không rộng lớn đó phát ra một tiếng ầm ầm, giống như là có người đang nói chuyện, Thanh Lâm có thể nghe thấy rõ hai chữ này,

Trong tiếng vang còn kèm theo uy nghiêm của thần, lúc mở miệng ra, liền khiến Thanh Lâm phun ra rất nhiều máu tươi, phía sau lưng, hư ảnh Đế Thần của cậu cũng dần tan rã, vào bất kỳ lúc nào cũng có thể có khả năng vỡ nát.

Con người của Thanh Lâm co giật, tim cậu đập thình thịch, từ lúc đầu cậu cũng đoán rằng Thiên kiếp này là do người tạo thành, lúc này tuy không thể xác định, nhưng trong bầu trời truyền ra hai chữ này, càng khiến cho cậu hiểu ra, phía sau của Thiên kiếp, nhất định đang ẩn nấp một linh vật vô cùng khủng khiếp!

Hai chữ này vừa dứt, bàn tay lớn màu đỏ đã bị đứt một ngón tay đột nhiên biến thành cú đấm, ầm một tiếng, khiến mọi nơi mà Thanh Lâm đứng qua đều bị nứt ra một cái lỗ lớn.

Hư ảnh Đế Thần trực tiếp vỡ nát, toàn thân của Thanh Lâm đầy thương tích, khắp nơi đều là máu, nhưng khí tức của cậu vẫn còn truyền ra.

“Đừng!”

Cú đấm màu đỏ đỏ lại đánh xuống tiếp, trong lòng của Thanh Lâm dâng lên nỗi tuyệt vọng, nhưng chỉ trong chớp lát thôi, nỗi tuyệt vọng này lập tức bị cậu gạt đi mà dâng lên một sự tức giận tột cùng và sự không can tâm.

“Thanh mỗ cho dù có chết cũng sẽ không để cho ngươi sống yên!”

Lời nói chứa đầy nỗi oán hận vừa dứt, toàn thân Thanh Lâm bốc lên khói đen, khói đen này xuất hiện trên hư không, trực tiếp xé rách, trong bán kính trăm dặm, đều biến thành hư vô!

“Ngừng tay!”

Chính vào lúc này, một tiếng quát lớn truyền đến, trên bầu trời đó, một luồng ánh sáng từ xa phóng đến, Thanh Lâm ngược đầu lên, vật này giống như một cây gậy, lại giống như một cây thương, sau khi nó xuất hiện, không biết đã chớp sáng hết bao nhiêu lần, rồi mới bắt đầu tiến hành khâu lại hư không đang nhanh chóng rách ra đó.

“Tiểu tử kia, khe hở vạn dặm này có thể trực tiếp nuốt chửng Thiên Bình tông ta, chẳng lẽ ngươi muốn diệt cả tông môn ta sao!”

Sau khi lời nói vừa dứt, cuối cùng Thanh Lâm cũng nhìn thấy, ở phía xa trên bầu trời, có một bóng hình đang chớp sáng lấp lánh đi đến, người này toàn thân áo gấm, đầu đội vương miện màu tím, trong sự uy nghiêm đó, còn kèm theo một chút bất đắc dĩ và kinh ngạc.

“Tham kiến Chương giáo.” Trong lòng Thanh Lâm thở phào nhẹ nhõm, cậu biết cậu đã được cứu rồi.

Người đến đây, chính là Chương giáo của Thiên Bình tông, Trần Đông Vân!

“Yêu nghiệt phương nào, dám đến Thiên Bình tông ta quấy phá, mau rút ra khỏi nơi này ngay!”

Trần Đông Vân không thèm đếm xỉa đến Thanh Lâm, trong tiếng quát lớn lạnh lùng, bàn tay đánh về phía hư không, những đám mây lập tức bị cuốn ngược lên, đánh tan bàn tay màu đỏ đỏ ra!

“Kiếp diệt kiếp nổi, yêu nghiệt bất sinh...” Cú đấm đó tan biến trên bầu trời, Thanh Lâm dường như nghe được câu nói này nhưng mà nghe không được rõ lắm.

“Yêu nghiệt...”

Thanh Lâm cắn chặt răng, nói: “Ồ trong mắt của Thanh mỗ, ngươi mới là yêu nghiệt!!!”

Mây đen trong cơ thể của cậu nén nhỏ lại, rồi nhanh chóng chui vào trong cơ thể cậu, tất cả khí tức mà Huyền Lư Tâm Yểm phát ra, trong giờ phút này cũng đã hoàn toàn tan biến đi hết.

“Cảm ơn Chương giáo đã ra tay...” Thân hình của Thanh Lâm biến thành người bình thường, khoác một bộ áo lên, trong lúc nói lại một lần nữa phun ra một ngụm máu.

Trần Đông Vân chau mày chặt lại, liếc nhìn Thanh Lâm một cái, rồi từ từ nói: “Ta nghĩ hai người Tào Thanh và Tồn Lập đó, cũng chính là vì vật này mà mới dẫn ngươi vào trong tông môn, phải không?”

Thanh Lâm ngạc nhiên, nhưng cậu không hề trả lời.

“Ta sẽ không nhòm ngó đến đồ vật của ngươi, nhưng ngươi nợ ta một ân tình, chuyện lần này suýt chút nữa là huỷ diệt Thiên Bình tông, ngươi càng nợ tông môn một ân tình!” Trần Đông Vân từ từ nói.

Thanh Lâm im lặng, rồi gật gật đầu.

Thấy vậy, Trần Đông Vân liền nở ra một nụ cười, tùy ý đánh ra một luồng ánh sáng, ánh sáng này chui vào trong cơ thể của Thanh Lâm, các thương tích ghê gớm của cậu bắt đầu lành lại với một tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Làm xong tất cả việc này, Trần Đông Vân bước đi, rồi bóng hình của hắn cũng biến mất.

“Hắn cũng không biết đây là Thiên kiếp...” Thanh Lâm lầm bầm.

Trong lời đồn, Trần Đông Vân là cao thủ của cảnh giới Thánh Vực, dựa vào những gì vừa thấy, một cú liên đánh tan Thiên kiếp đó, Thanh Lâm cũng đã có thể đoán ra được, Thiên kiếp đó, giống như không biết được thân phận của cậu, nếu không sẽ tuyệt đối không dễ dàng mà biến mất như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Sự kỳ lạ của họa trục

Đan vực, Đan các.

Đan các nằm ngay trung tâm của Đan vực, ngoại trừ Trung sơn ra, đều là thánh địa của Đan vực.

Mỗi một Đan sư khi thăng cấp đều phải đến đây kiểm tra, loại kiểm tra này rất đơn giản, chỉ là đứng trước mặt cao thủ Đan các rồi luyện chế ra đan được.

Trước cửa Đan các, Thanh Lâm khoác một thân áo trắng, phía trước ngực khắc một phù hiệu hình lò đan, cho thấy, cậu đã trở thành một Đan sư Bạch phẩm cấp một.

Đương nhiên trong lúc luyện chế, cậu không hề sử dụng Hóa Diễm Kim Dương Chí Tôn, nên những Đan dược được luyện ra, tất nhiên không khác gì so với những Đan dược bình thường.

Thế nhưng, những cao thủ trong Đan các đó vẫn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, bởi sự khổng lồ Địa hỏa, những viên đan dược mà Thanh Lâm luyện ra, đều có đến ba viên và đây cũng cho thấy trình độ khổng lồ chế luyện đan này của cậu đã đạt đến cảnh giới tinh túy hoàn mỹ.

“Ồ Đan vực này, hoặc có thể nói... ở Thiên Bình tông này, ta trở thành Đan sư, cuối cùng cũng xem như có một thân phận rồi...” Thanh Lâm lầm bầm.

Trên suốt đường đi, có không ít dược đồng nhìn thấy cậu, cũng đều cung kính hành lễ, tuổi tác của những dược đồng này có lớn có nhỏ, nhỏ thì không đến mười tuổi, còn lớn thì có người ba chục tuổi, thậm chí là có người đã đầu tóc bạc phơ.

Đan sư và dược đồng, chính là một trời một vực, cho dù dược đồng có đi tới bất cứ nơi nào, cũng sẽ không thu hút sự chú ý gì cả, nhưng vào một ngày nào đó, dược đồng này trở thành Đan sư, cho dù chỉ là một Bạch phẩm, cũng sẽ nhận được sự tôn trọng.

Lúc này, Thanh Lâm hoàn toàn cảm nhận được loại cảm giác này, nhưng cậu không hề lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo giống như khi cậu đối đầu với thiên kiếp, mỗi lần có người đi ngang qua chào hỏi cậu, cậu cũng sẽ mỉm cười lại rồi gật đầu.

Sau khi trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên đối kháng với thiên kiếp đến nay cũng đã qua mười ngày rồi.

Sau khi đột phá, thực lực của Thanh Lâm gia tăng mạnh mẽ, không chỉ trình độ lấp lánh của ánh sáng màu đỏ đã đạt đến tám trăm tức, cơ thể cậu cũng đã tăng lên cao hai trượng, khi cơ thể bành trướng, mức độ sức mạnh của cơ thể tăng lên gấp hai lần và Thanh Lâm cũng đã đích thân thử nghiệm qua.

Điều quan trọng nhất là Tinh Thần trên ấn đường đó và sự xuất hiện hư ảnh của Đế Thần.

Tinh Thần đó, chính là dấu ấn của tộc Đế Thần, nó giống như Đại Đế lục, cũng sẽ biến hóa và lúc này xuất hiện cũng chỉ là ánh sáng màu đỏ.

Tinh Thần này xuất hiện, đã ảnh hưởng đến hư ảnh của Đế Thần, dựa vào thực lực trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên hiện tại của cậu, nếu mà thi triển ra hư ảnh Đế Thần thì tất cả cảnh giới Cổ Nguyên đều không phải là đối thủ của cậu và ngay cả Linh Đan thì cậu cũng có thể đấu một trận!

Đây chính là tộc Đế Thần, là Thần tộc mạnh nhất trong toàn bộ bảy cấp bản đồ này.

Trên thực tế, tộc Đế Thần luôn bị trời đất kiềm chế, bọn họ mạnh đến nỗi không thể tương tượng được, cho nên, từ khi sinh ra cho đến giờ, bọn họ chỉ có thể tu sửa thân thể, không thể tu luyện pháp tắc.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của Thanh Lâm đã dẫn đến sự không hài lòng của trời đất, trời đất muốn hủy diệt cậu, bởi cậu không những có thể tu luyện pháp tắc mà còn nắm giữ tất cả các hệ!

Yêu nghiệt như thế, sao lại không giết!

.....

Thời gian mười ngày này, Thanh Lâm lại luyện chế các loại đan dược khác, dựa vào sự tự lĩnh ngộ cực mạnh của cậu, cộng thêm Hỏa Diễm Kim Dương Chí Tôn mạnh mẽ, nhiều nhất là một ngày, cậu liền có thể luyện chế ra đan dược và mỗi một viên đều có gân mạch màu vàng.

Nếu không phải do sự hạn chế của số lượng linh dược và các loại khác, lúc này đây, Thanh Lâm hoàn toàn có thể thăng cấp lên Đan sư Bạch phẩm cấp hai.

“Và hôm nay, ta đã trở thành Đan sư, tuy nói chỉ là Bạch phẩm cấp một, nhưng cũng được tính là có chút địa vị, không biết đám người Bàn Liên Trùng ở phòng bếp đó hiện giờ ra sao rồi, đón bọn họ đến đây để làm một dược đồng cũng tốt...”

“Còn cái thằng mặt như khỉ, lần trước kêu hán chuẩn bị đồ, không biết đã chuẩn bị xong chưa, nếu đã chuẩn bị xong thì có thể đột phá Đan sư Bạch phẩm cấp hai rồi...”

Trong lúc trầm ngâm, Thanh Lâm đứng dậy, cậu vừa trở tay, đánh ra vô số tia sáng.

“Các vị sư huynh, lúc trước chuyện Thanh mỗ phá hủy động phủ của các huynh, hôm nay Thanh mỗ xin bồi thường một chút, mong các sư huynh đừng chê!”

Trong tia sáng đó, đều là đan dược, mỗi một bình, đều có ba viên.

Vừa dứt lời, lập tức có người từ cái động phủ mới làm xong xông ra, người dẫn đầu chính là Tiết Dã, hắn chỉ cảm lấy đan dược mà không hề mở miệng nói một lời.

“Sư đệ không cần phải khách khí như thế, chuyện hôm đó các sư huynh cũng không còn tức giận nữa, trái lại, hôm nay sư đệ đã thăng cấp lên Đan sư, đúng là đáng chúc mừng mà, bọn sư huynh đây lại không có chuẩn bị quá mừng gì, đúng thật là thất lễ mà.”

“Những gân mạch của Đan dược này đều là màu vàng và linh khí trong đó không biết lớn gấp bao nhiêu lần so với Đan dược bình thường, và lại, có tới ba mươi mấy đường gân mạch, đây chính là cực phẩm của đan dược, Thanh Lâm sư đệ đúng là ra tay hào phóng mà, không ngờ lại lấy ra quả các hậu lễ như thế.”

“Ha ha, tại hạ là Huỳnh Sơn, nếu sau này Thanh Lâm sư đệ có cần gì, Huỳnh mỗ đây nhất định sẽ ra tay giúp đỡ!”

Có rất nhiều giọng nói vang lên, trong đó đều mang theo sự kinh ngạc, bọn họ hiển nhiên là không ngờ rằng lời hứa trước đó của Thanh Lâm, hôm nay đã thành hiện thực, lúc trước, bọn họ cũng đều cho rằng Thanh Lâm chỉ là nói cho có thôi.

Sắc mặt Thanh Lâm bình tĩnh, rồi nhìn về phía động phủ gập đầu.

Chính vào lúc này, phía xa có một tia sáng bay đến, đó là một trù linh (1) màu tím đỏ, bay phát pho, trong sự chiếu rọi của ánh sáng hoàng hôn, trông nó giống như sắc tiên.

Trên trù linh là bóng hình của một người con gái đang đứng trên trên đó, thân hình yếu diệu thẳng đứng, tóc bay trong gió, ánh mắt lạnh lùng, nhan sắc tuyệt thế khiến trời đất cũng biến sắc, khiến ánh hoàng hôn đó cũng giống như mất đi màu sắc.

“Là Tô Ảnh! Tô Ảnh của Võ đạo nhất mạch!”

“Sớm đã nghe qua Tô Ảnh chính là một trong ba mỹ nhân của Võ đạo nhất mạch, từ trước đến giờ chưa từng thấy qua, hôm nay nhìn một cái, quả đúng là như tiên nữ, khiến người ta động lòng.”

“Đẹp quá... đáng tiếc là có chút lạnh lùng, nhưng loại khí chất này lại thu hút rất nhiều người, nếu ai có thể làm nàng khuất phục, nhất định sẽ có cảm giác thành tựu rất lớn.”

Rất nhiều ánh mắt nhìn qua, thân hình tuyệt đẹp đó, giống như một món bảo bối, tất cả mọi người cũng đều muốn giành được, nhưng khí chất sắc bén đó lại khiến người ta lùi lại không dám tới gần.

Thanh Lâm cũng đứng bên ngoài động phủ, cậu ngược đầu lên nhìn, có thể thấy được đôi mắt lạnh lùng đó cũng đang nhìn chăm chăm vào cậu, giống như trong thế giới của nàng ấy, ngoại trừ Thanh Lâm và bản thân ra thì không còn ai cả.

“Người đi theo ta.” Lời nói lạnh lùng của Tô Ảnh truyền đến.

Trù linh đó mọc dài ra, trông giống như một cái màn dài màu tím đỏ, thả lỏng xuống, sau khi Thanh Lâm đi qua, liền nhanh chóng rút lại, cho đến khi Thanh Lâm đứng kế bên Tô Ảnh.

Mùi hương thoang thoang bay đến, khiến người ta đắm chìm trong mùi hương đó, Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, mở miệng hỏi: “Tô sư tỷ, đây là...”

“Ta dẫn người đi một nơi này.”

Tô Ảnh không nhìn Thanh Lâm, giọng nói vẫn lạnh lùng, trù linh đó bay đi với một tốc độ cực nhanh, chỉ trong phút chốc, hai người đã trực tiếp bay thẳng đến Võ đạo nhất mạch.

Nhìn phong cảnh tráng lệ xung quanh nhanh chóng bay qua, rồi lại nhìn xuống phía dưới có vô số bóng hình đang ngược đầu lên nhìn, lại nhìn tuyệt thế giai nhân đứng kế bên, trong lòng của Thanh Lâm dâng lên một loại cảm giác không tài nào diễn tả nổi.

Cậu muốn mở miệng, nhưng thấy khuôn mặt tuyệt đẹp không chút biểu cảm của Tô Ảnh thì cậu lại không biết nên nói cái gì.

Không biết đã qua bao lâu, hai người xuyên qua Võ đạo nhất mạch, đi ngang qua một cái hồ nước, Thanh Lâm cảm thấy có một chút gì đó, liền nhìn qua cái hồ, thấy trên mặt hồ xuất hiện một cái đầu con chó.

“Tiểu tử, đến lượt bọn tôn hấp thu Đế lực rồi!”

Cuối cùng, hai người đã đến Đông sơn, lúc Thanh Lâm mới đến Thiên Bình tông, cảnh vật nơi đây đã từng xuất hiện trong con ác mộng của cậu.

Lúc này lại đến đây, cơ thể của Thanh Lâm rung lên, bất giác cau chặt mày lại, chỉ cảm thấy trong túi đựng đồ, trực họa không hình vẫn được đựng trong hộp đó, vào giờ phút này đây, lại đột nhiên rung lên.

Dường như... có cái gì đó đang thu hút nó!

***

(1) Trù linh: Trù có nghĩa là đeo, linh là tăng băng, có thể đây là một tăng băng đeo biết bay.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Nếu có thể cùng chàng...

Cuộn tranh kia cũng không rung dừ lắm nhưng không hề ngừng lại. Thanh Lâm có thể cảm nhận rõ ràng trong hộp gỗ, bên cạnh cuộn tranh vốn là một cây bút lông đang nằm yên, lúc này cũng đang từ từ trôi nổi.

“Cuộn tranh này và bút lông này không lẽ thực sự có gì đó kì lạ...” Ánh mắt Thanh Lâm sáng lên.

Đầu ngón tay của Tô Ảnh cử động, rất nhiều miếng vải dần dần rơi xuống, cuối cùng, hai người dừng lại ở ngoài Đông Sơn.

“Tô sư tỷ...” Thanh Lâm nhẹ giọng mở miệng.

“Cha mẹ của ta được mai táng ở đây.” Tô Ảnh bình tĩnh mở miệng.

Thanh Lâm ngạc nhiên, nhưng không mở miệng, lẳng lặng chờ đợi câu nói tiếp theo.

“Trước khi thành lập Thiên Bình tông, nơi đây từng là đất của Tô gia ta, khi đó toàn bộ Đông Thắng tỉnh này chỉ có một gia tộc, đó là Tô gia...”

Tô Ảnh thì thào nói tựa như đang kể một câu chuyện: “Sự hùng mạnh của Tô Gia không ai có thể vượt qua, cực kỳ huy hoàng.”

“Nhưng...”

“Một ngày nọ, một cao thủ tên là Đạo Phong bỗng nhiên đến bất ngờ, rồi ông ta hủy diệt toàn bộ Tô gia, đó là một sức mạnh khủng khiếp không thể nào hình dung được, dường như vốn không thuộc về thế giới này...”

“Say này ông ta đi rồi, nhưng ông ta để lại yêu quái trấn áp nơi đây, làm cho con cháu huyết mạch Tô gia ta mãi mãi không thể rời khỏi Đông Thắng tỉnh, cũng sống không quá năm mươi tuổi!”

Sắc mặt của nàng rất bình tĩnh, khuôn mặt xinh đẹp kia có một sự âm đạm không thể lý giải, dường như những gì cô nói bây giờ không phải nói về mình mà là về người khác.

Tâm trạng Thanh Lâm rất chấn động, cậu nghĩ tới con chó đen kia cho mình một giọt máu tươi, nghĩ tới nó đã từng nói, dưới Đông sơn có một tuyệt thế đại yêu trấn áp!

Nhưng cậu không hề nghĩ tới, đại yêu này lại có quan hệ với Tô gia, lại có quan hệ với Tô sư tỷ!

“Sống không quá năm mươi tuổi...” Thanh Lâm thì thào.

“Người Tô gia ta, trải qua bao nhiêu thế hệ tìm cách để đột phá, tìm kiếm cách để xóa đi cái lời nguyền rửa này, nhưng năm mươi năm thật sự là quá ngắn, Đạo Phong kia quá mạnh, cho dù là có tư chất tuyệt thế, cũng chắc chắn không có khả năng trong khoảng thời gian năm mươi năm mà phá hủy gông xiềng này được.” Nói đến đây, trên mặt Tô Ảnh cuối cùng cũng có biểu cảm, đó là sự hận thù, sự hận thù tràn ngập.

“Vì sao Đạo Phong phải tiêu diệt Tô gia? Đã muốn hủy diệt rồi thì tại sao ông ta lại giữ lại huyết mạch của Tô gia?” Thanh Lâm mở miệng hỏi.

“Bởi vì ông ta nghĩ đến kho báu của Tô gia ta!”

Tô Ảnh hít sâu, lộ ra vẻ mặt cười lạnh mà Thanh Tâm không bao giờ tưởng tượng ra được:

“Lúc trước ông ta bắt ngờ đến Đông Thắng tỉnh cũng chính là vì bảo vật kia, nhưng đến cuối cùng thì không được. Bảo vật này đã được cao thủ của Tô gia ta phong ấn ở chỗ bí mật, chỉ có con cháu huyết mạch Tô gia mới có thể cảm nhận được, đây cũng là nguyên nhân tại sao ông ta giữ lại con cháu Tô gia.”

“Nhưng Tô gia ta, thân là sủng nhi của bản đồ này, nhiều thế hệ sau này đều có thiên tư cực kỳ cao, bởi vậy, ông ta lại sợ con cháu Tô gia ta quá mạnh, sẽ uy hiếp tới ông ta nên đã hạn chế tuổi thọ...” Tô Ảnh nói chậm rãi.

Thanh Lâm im lặng, cậu không cách nào tưởng tượng được Tô gia đã từng huy hoàng đến mức độ gì, nhưng với thiên tư của Tô Ảnh thì đúng là thật sự rất mạnh, mà lại là thuộc tính thời quang hiếm thấy, một khi lớn lên sẽ bất khả chiến bại.

“Tên Đạo Phong kia... Chẳng lẽ là Chí Tôn?” Thanh Lâm bỗng nhiên mở miệng.

Cả người của Tô Ảnh run lên, bỗng nhiên quay đầu: “Ngươi biết Chí Tôn?”

“Có biết một chút.” Thanh Lâm gật đầu.

“Đúng là ông ta là Chí Tôn, hơn nữa là Thiên Không Chí Tôn!”

Tô Ảnh nghiêng răng: “Ông ta quá mạnh, mạnh đến mức lúc ta nghĩ đến, thậm chí đã không muốn tu luyện, chỉ bằng cứ an nhàn, yên ả vượt qua năm mươi năm...”

Chuyện đó cũng không phải là giả, Thanh Lâm không biết đẳng cấp của Chí Tôn, nhưng có thể hủy diệt thời kì huy hoàng của Tô gia một cách đơn giản, lại dùng đại yêu trấn áp, các thế hệ đều không sống qua năm mươi năm, có thể thấy được trình độ của ông ta kinh khủng tới cỡ nào, dưới sức ép khổng

lò này, bất ai cũng bắt lực về thể xác lẫn tinh thần.

Thiên tư mạnh mẽ trở lại thì như thế nào, chỉ có thời gian năm mươi năm, cho dù là yêu nghiệt, tu luyện đến một bậc tu vi cao nhất trong lãnh thổ, cũng không đủ chống lại Đạo Phong.

Đối với Tô Ảnh, Thanh Lâm không biết nên an ủi như thế nào nên cậu lựa chọn sự im lặng.

“Hôm nay, ta gọi ngươi đến, là muốn nói cho ngươi biết hai chuyện...”

Tô Ảnh im lặng một lát, thở sâu, chậm rãi nói ra: “Ta năm nay đã hai bốn rồi, mặc dù tu luyện đến đỉnh cao cảnh giới Linh Đan, nhưng những cảnh giới kế tiếp sẽ càng ngày càng khó. Dù là tiền bối mạnh mẽ nhất trong lịch sử Tô gia ta, trong thời gian năm mươi năm cũng chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới Thánh Vực, mà ta chỉ còn lại có hai mươi sáu năm...”

Nói xong, Tô Ảnh vỗ vào ấn đường, một giọt máu màu vàng kim xuất hiện, đó là kim huyết bổn mạng của nàng.

Giọt máu vừa ra ngoài, sắc mặt Tô Ảnh lập tức tái nhợt đi phần nào.

“Tiền bối Tô gia ta đã từng nói rằng, kho báu kia có từ Thiên Hoang. Đừng nói Thiên Không Chí Tôn, mặc dù là tinh vực Chí Tôn cũng muốn lấy được. Hai mươi sáu năm, ta sẽ dành hết sức lực để tìm kiếm, nhưng... nếu như ta chết đi, ngươi hãy dùng giọt máu tươi này của ta đi tìm bảo vật, còn sống ngày nào thì nhất định phải thay ta giết Đạo Phong, diệt đại yêu kia, để cho con cháu Tô gia ta thoát khỏi lời nguyền!”

Hai mắt Thanh Lâm đột nhiên co lại, nhìn giọt máu tươi trước mặt, có chút do dự.

Nếu như lời nói của Tô Ảnh là thật thì Thanh Lâm tất nhiên biết giọt máu tươi này rất quý giá, hơn nữa, người Tô gia trong quá khứ chắc chắn không đem kim huyết bổn mạng của mình giao cho người khác, bằng không thì gánh nặng này cũng đã sớm chấm dứt rồi.

Điều này cho thấy rõ ràng là kim huyết bổn mạng này của Tô Ảnh, là giọt đầu tiên, cũng là giọt duy nhất rơi vào tay người ngoài!

Một giọt huyết mạch không quan trọng, nhưng huyết mạch sau này, lại ẩn dấu bảo vật mà ngay cả Tinh Vực Chí Tôn đều muốn đạt được, một vật như thế, sao Thanh Lâm dám nhận!

“Tại sao tỷ lại chọn ta?” Thanh Lâm trầm ngâm một lát, nhẹ giọng hỏi.

“Trực giác.”

Tô Ảnh nở nụ cười, nụ cười rất đẹp, rung động lòng người.

Nhưng Thanh Lâm có thể thấy, ở trong cặp mắt của nàng có một sự thể lương và đáng chất, đó là một sự bất lực.

Cái gọi là trực giác, Thanh Lâm không tin tưởng nhưng cậu cũng biết, hành động lần này của Tô Ảnh chắc chắn là dụng ý của nàng.

Cậu không nhận giọt máu đó mà là nhìn về phía Tô Ảnh, hỏi: “Còn chuyện thứ hai?”

“Chuyện thứ hai...”

Tô Ảnh nhìn Thanh Lâm, trong cặp mắt âm trầm, lần đầu tiên toát ra sự dịu dàng.

“Từ lúc ta năm tuổi thì đã cô đơn một mình, thế giới này ăn thịt người, trong ta lạnh như băng cho tới bây giờ...”

“Rất nhiều người theo đuổi ta, bọn họ đều muốn có được nhan sắc của ta, thật, giả, ta khó có thể phân biệt, cũng không muốn phân biệt.”

“Cuộc đời của ta chỉ có năm mươi năm, có Đạo Phong tồn tại, có đại yêu kia tồn tại thì tất cả những người có liên quan đến ta đều phải gánh chịu tai họa.”

“Từ đây về sau, ta và ngươi... là người xa lạ.”

Thanh Lâm nở nụ cười, cậu sớm đã đoán được trong lòng Tô Ảnh suy nghĩ những gì, giờ phút này liền không nói hai lời, trực tiếp cất lại giọt máu màu vàng kim kia vào ấn đường của mình.

“Đời người ngắn dài, không cần quan tâm, sống vui vẻ là được.”

“Giọt máu này là giọt máu đầu tiên của một người phụ nữ mà Thanh Lâm để vào trong cơ thể, ta không nghĩ là người xa lạ.”

Nói dứt lời, Thanh Lâm quay người rời đi.

Tô Ảnh kinh ngạc nhìn bóng lưng thon dài kia, trong đôi mắt kiên nghị, lần đầu tiên chảy ra giọt nước mắt.

“Nếu có thể bên chàng đến mai sau thì lưu lạc khắp mọi nơi thì đã sao... Nếu có thể cùng chàng xưng vương thiên hạ thì trời đất hủy diệt có là sao!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chúng... rốt cuộc là gì?

Thời gian trôi nhanh, chưa gì đã qua nửa năm.

Một ngày nọ, Thanh Lâm ngồi xếp bằng trong động phủ, trước mặt cậu là lò đan trôi nổi, bên trong phát ra ánh sáng màu vàng kim, có hai viên đan kim tuyến lập lòe mà số lượng đã đạt đến sáu mươi ba viên!

“Lục xuất đan phẩm...”

Thanh Lâm thở sâu, nhú mày.

Thời gian nửa năm qua, cậu luyện chế thành công ít nhất cũng trên trăm loại đan dược,.

Thế nhưng muốn đạt đến hơn sáu mươi Đan mạch, chỉ có thể luyện ra hai viên thuốc, mà dưới sáu mươi là được bốn viên.

Đây là đã bị bão hòa rồi, Thanh Lâm khó có thể đột phá.

Cùng lúc đó, trong khoảng nửa năm này, tu vi của Thanh Lâm cũng đã đột phá đến hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, lần này cũng không dẫn tới Thiên kiếp giống như trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên nữa, Thanh Lâm suy đoán, chắc là vì lúc trước khi đột phá, hư ảnh của Đế Thần xuất hiện, ngưng tụ ra dấu ấn của Đế Thần cho nên dẫn tới Thiên kiếp.

Cậu đứng dậy, trước bộ quần áo màu trắng, có thêu khắc hai lò luyện đan, đó là biểu tượng thân phận của Bạch phẩm cấp hai!

“Nếu có đầy đủ thảo dược, trong thời gian nửa năm, Bạch phẩm cấp ba chắc không phải nói chơi...” Thanh Lâm thì thảo tự nói.

Cậu rất tự tin về trình độ Đan đạo của mình, nếu không phải là thiếu linh dược thì đã sớm thăng chức Đan sư Bạch phẩm cấp ba rồi.

Cho dù là trên trăm loại đan dược này cần có linh dược, cũng có phần lớn là lấy được từ tên đàn ông xấu xí kia, chỉ lấy trong Vụ các hàng năm thì không đủ.

“Tất cả Đan sư Bạch phẩm cấp hai, tập hợp ở sân đan!”

Vào lúc này, một giọng nói vang vọng toàn bộ Đan vực, giống như là sét đánh ầm ầm, làm cho mọi người trong Đan vực đều run người.

“Đã bắt đầu?”

“Thánh Dược sơn! Thánh địa của Đan sư ở cảnh vực Đông Thiên, tuy chỉ là một tầng cũng có cơ hội lớn nhận được nhiều linh dược, đây chính là nơi cổ xưa nhất còn sót lại, nếu ta cũng có thể đi thì tốt quá...”

“Lần này không biết ai có thể có được tạo hóa lớn đây, trong Thánh Dược sơn kia tuy nói là khắp nơi trên mặt đất đều có linh dược, nhưng nguy cơ bốn bề, còn có bốn Đan sư thiên tài của tông môn đích thân tham gia, muốn có chỗ thu hoạch, cũng không dễ dàng.”

Rất nhiều Đan sư ngẩng đầu lên, đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ, sâu bên trong sự hâm mộ kia còn kèm theo sự ghen ghét.

Những Đan sư chưa từng đi qua Thánh Dược sơn đều vô cùng khát khao, một vài Đan sư thế hệ trước từng đi qua Thánh Dược sơn lúc này trên mặt đều lộ ra vẻ phức tạp, khẽ lắc đầu, không ai biết đây là ý gì.

Từng bóng người lao ra, đều là áo trắng, nữ có nam có, cảnh tượng mênh mông cuộn cuộn.

Thanh Lâm hít khí vào, lúc trước cậu đã từng nghe La Thành nói, Đan sư trong Đan vực không ít, nhưng không nghĩ rằng lại có nhiều như vậy, bóng người rậm rạp chằng chịt, thật khiến người ta chấn động.

Hướng hồ, đây là Bạch phẩm cấp hai, còn cả Bạch phẩm cấp một, chắc còn nhiều hơn nữa!

Lúc này, Thanh Lâm đã hiểu ra vì sao Vụ các cấp cho đan sư ít linh dược như vậy, với số lượng Đan sư này, nếu mà nhiều hơn nữa thì Thiên Bình tông cũng không nuôi nổi.

Không hề do dự, Thanh Lâm cũng phóng tới sân đan.

Giờ phút này trong sân đàn, sớm đã vô cùng xôn xao, Thanh Lâm liếc mắt sang, khoảng chừng ngàn Đan sư mặc áo trắng có thêu hai đỉnh luyện đan phía trước!

Ngoài họ ra, bốn phía chẳng chích Đan sư Bạch phẩm cấp một vây quanh chi chút, còn có rất nhiều được đồng mặt đầy sự ngưỡng mộ và khao khát, đứng ở đằng xa.

Thình thoảng, Thanh Lâm cũng có thể nhìn thấy Đan sư Bạch phẩm cấp ba, thậm chí là Hồng phẩm cấp một, nhưng Đan sư Hồng phẩm cực ít, có thể đạt tới như thể trình độ như vậy thì ngày đêm đều phải chìm đắm vào Đan đạo, mặc kệ chuyện bản thân, không tùy tiện ra ngoài.

Những gì Thanh Lâm thấy, cũng chỉ là vài người, số lượng không quá đầu ngón tay.

“Im lặng!”

Trong lúc này, một giọng nói động trời truyền khắp sân đàn, giống như tiếng gào của người khổng lồ, nhảy mắt liền át lấy tiếng xôn xao động trời kia xuống.

“Ong...”

Một tiếng ong ở đằng xa, bốn cột sáng như xuất hiện từ chính giữa trời xanh, phong tỏa cả ngàn dặm trên bầu trời!

“Xuất hiện rồi!” Lập tức có người tỏ ra kích động.

Thấy vậy, Thanh Lâm khó hiểu, cũng có người khác giống như cậu, có người ngờ ngác nói: “Xuất hiện cái gì?”

“Thần Châu!”

Đứng kế bên Thanh Lâm là một gã đàn ông rất hưng phấn, dường như biết chuyện nên giải thích: “Thần Châu siêu cấp của Thiên Bình tông, dài ngàn trượng, rộng trăm trượng, có thể chứa mấy vạn người, được tông môn giấu trong hư không, bình thường sẽ không dùng tới đâu! Không chỉ có như thế, chiếc thuyền này còn là thần khí trấn tông của Thiên Bình tông ta, uy lực ngất trời, cực kỳ đáng sợ!”

“Răng rắc!”

Lời của hắn vừa dứt, hư không bị phong tỏa kia xuất hiện một khe hở, cùng lúc đó, dường như ở chỗ hư không kia có một bàn tay to lớn, đột nhiên xé toạc khe hở đó ra!

“Rầm!”

Vết nứt ấy khiến cho trời đất rung mạnh, bỗng nhiên xuất hiện một vết hằn dài màu đen lan tràn không biết khoảng cách lớn đến thế nào, bên trong nó có một lực hút kinh người, nhưng cao thủ Thiên Bình tông đã sớm phong tỏa không gian, lực hút này hoàn toàn không thể làm gì Thiên Bình tông.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn, dưới rất nhiều ánh mắt đang nhìn chăm chú, một vật thể lớn màu đen, chậm rãi xuất hiện!

“Hì!”

Lúc này rất nhiều tiếng hít sâu phát ra, bởi vì cái vật thể lớn màu đen kia, chỉ mới xuất hiện một phần mười thôi đã đủ khiến cho mọi người kinh sợ!

Vật đó hình như là thuyền buồm, cũng giống thuyền rồng, ở đỉnh một cái đầu rồng sừng sừng to mấy trăm trượng, nó há to mồm, uốn lượn cơ thể, nhìn gần lại, liền có một khí chất hung tàn kinh người.

Giống như một sức ép đầy uy lực khiến cho mọi người đều run rẩy lên.

Ở dưới thân con rồng lớn là một chiếc thuyền cực lớn chậm rãi trôi nổi, toàn thân màu đen, lóe ra hào quang rét lạnh sắc bén, nếu như theo lời của người đàn ông kia, thân dài ít nhất cũng ngàn trượng mà thân hình con rồng lớn kia vây quanh chiếc thuyền này, từ đầu đến đuôi!

Chiếc thuyền vừa ra đã chấn động trời đất, mây đen cuốn ngược lại, mây gió biến sắc!

Mặt đất Thiên Bình tông bắt đầu rung chuyển, giống như sắp xảy ra động đất, có đệ tử bối rối nhưng nhìn thấy những thần sắc bình tĩnh của những người khác, cũng không sợ hãi.

Sự chấn động này trong chốc lát liền biến mất, Thần Châu đã hoàn toàn hiện ra ở trước mặt mọi người, thân thuyền to lớn làm cho người ta kinh động và ánh mắt tràn đầy hy vọng, chỉ có vật thể màu đen này, cả bầu trời trong sáng đều bị nó che khuất, trong tầm mắt ngoại trừ nó thì không còn gì khác!

Ánh mắt Thanh Lâm lóe sáng, sự kinh động trên mặt cậu đã biến mất, bởi vì vào lúc mà chiếc thuyền xuất hiện, cái hộp gấm đẹp để đựng cuộn tranh giấy trong túi trữ vật của cậu, lại rung lên, hơn nữa rất dữ dội!

Cùng lúc đó, cây bút lông kia cũng bay ra khỏi hộp gấm, nhưng chiếc hộp này giống như hộp thành một thể với cuộn tranh và bút lông, xuất hiện hào quang, phong ấn hai vật này lại.

“Cuộn tranh và bút lông... Rốt cuộc là vật gì?”

Thanh Lâm chau mày: “Khi ở Đông sơn, chúng bắt đầu rung lên, giờ phút này nhìn thấy chiếc thuyền này, lại xảy rung lên lần nữa...”

Bỗng nhiên, Thanh Lâm nghĩ trong đầu: “Không đúng! Thực sự không phải là thấy chiếc thuyền mới rung lên mà là... thấy con rồng kia!”

Nghĩ đến đây, trong lòng Thanh Lâm đầy nỗi khiếp sợ: “Vào lúc đầu rồng xuất hiện, cuộn tranh và bút lông liền rung lên, cùng với sự xuất hiện của con rồng, cuộn tranh và bút lông này rung càng ngày càng mãnh liệt, đến bây giờ, càng như muốn bay ra khỏi cái hộp gấm, lao ra khỏi túi trữ vật!”

“Chúng... rốt cuộc là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Già lam tông

“Rầm!”

Một tiếng nổ rung trời, con thuyền Hắc Long kia lao ra từ trong không gian, như Thái Cổ Thần Long, thấp thoáng còn có tiếng rồng gầm vang vọng, uy phong kinh người, làm cho đệ tử Thiên Bình tông ở đây, cho dù là đã nhìn thấy rồi hoặc chưa từng nhìn thấy đều phải trợn mắt há hốc mồm!

“Đây chính là thần khí chấn tông của Thiên Bình tông ta, thật là làm cho người ta chấn động!”

“Trời ạ, thần khí kinh khủng như thế, thiên hạ ai có thể chống lại nổi?”

“Ta có thể cảm nhận được, nếu như không phải cao thủ trong tông khổng lồ thì chỉ với uy lực này thôi cũng đã đủ để khiến ta sụp đổ ngay lập tức!”

Tiếng xôn xao lớn loạn cả lên, tiếng hít sâu vẫn không ngừng phát ra, rất nhiều đệ tử cảm thấy tự hào, tông môn mạnh thì thân phận và địa vị của bọn họ cũng sẽ được đề cao theo, trong lòng có một sự kiêu ngạo.

Vào lúc này, xuất hiện ánh sáng màu đỏ ở đằng xa, ánh lên làm cho phía chân trời trở thành màu đỏ, như ngàn vạn đám mây thần bộc phát, một mảng lửa đỏ rực.

Trong ngọn lửa đỏ rực, một bóng người chậm rãi đi, phía sau có một con điều thần màu đỏ rất lớn kêu réo, hiện ra một cách mờ ảo, chờ theo bóng người kia từ phía chân trời chậm rãi đi tới.

“Là Phương Đan sư!”

“Quá mạnh, nghe nói trình độ Đan đạo của Phương Đan sư sắp đạt tới hồng phẩm cấp một rồi, nếu như tu vi của mình cao như vậy, nếu có một ngày có thể đạt tới trình độ như thế, chết cũng không tiếc!”

Dưới ngàn vạn con mắt chăm chú, Phương Tú Lâm đáp xuống chiếc thuyền rồng kia, không biết cố tình hay là vô ý, ánh mắt dừng lại trên người Thanh Lâm một lát, rồi sau đó nói: “Tất cả Đan sư Bạch phẩm cấp hai, mời lên thuyền!”

“Rầm rầm rầm!”

Mặt đất chấn động vỡ ra, mười mấy bóng hình lao ra, đều là trưởng lão Thiên Bình tông.

Trong giây phút đứng ở trên chiếc thuyền, túi trữ vật của Thanh Lâm bắt đầu rung lên dữ dội, những người khác không phát hiện, nhưng Phương Tú Lâm cùng với hơn mười tên trưởng lão kia lúc này đều quay đầu lại nhìn.

Trong lòng Thanh Lâm trầm xuống, thần sắc bình tĩnh, nguyên lực thuộc tính lôi phát ra, dồn hết thảy vào bên trong túi trữ vật mới có thể trấn áp lấy nó.

“Cuộn tranh và bút lông kia chắc chắn có linh tính, chắc chắn không phải vật bình thường!” Thanh Lâm thầm nghĩ trong lòng.

Không nhiều lời, sau đó tất cả Đan sư Bạch phẩm cấp hai đều lên thuyền, Phương Tú Lâm khẽ gạt đầu, chiếc thuyền lập tức phóng ra phía xa, tốc độ cực nhanh, làm cho chân của bọn người Thanh Lâm có chút đứng không vững, thậm chí có mấy người liền bị té ngã.

Con người Thanh Lâm co rút lại, cậu nhìn thấy rõ ràng lúc vừa rồi Phương Tú Lâm nhìn về phía đầu con rồng kia gạt đầu!

“Cái đầu rồng này không phải là điều khác sao? Làm sao lại biết rõ ý của ông ta như thế chứ?”

Trong lòng Thanh Lâm khiếp sợ, trong đầu hiện ra một ý nghĩ, cậu nhìn cái đầu rồng to lớn kia, da đầu dựng đứng.

“Chẳng lẽ... Con rồng này không phải là điều khác mà là con rồng thật!”

Cậu không thể tin được, con rồng to lớn này, ít nhất cũng gần vạn trượng như một con rồng thật, sức mạnh thực sự của nó sẽ kinh khủng đến mức nào!

“Cuộn tranh... Bút lông... Rồng thật...”

Bỗng nhiên Thanh Lâm nghĩ tới lúc ở Đông sơn, cuộn tranh cùng bút lông cũng rung lên, toàn thân cậu rung mạnh, trong lòng hiện lên một suy đoán.

“Chắc là... theo như lời của con chó đen thì dưới Đông sơn có phong ấn một tuyệt thế đại yêu, cũng là rồng thật?”

"Ong..."

Có màn sáng phát ra, hình thành một vòng phòng hộ cực lớn, bởi vì tốc độ quá nhanh, tựa tiếng gió sắc như dao làm rất mặt lập tức ngừng lại, như chỗ phòng ốc.

Cánh cổng cực lớn của Thiên Bình tông kia, không ngừng nhỏ lại trong mắt mọi người, rất nhanh liền trở thành một cái chấm đen, cuối cùng thì biến mất.

“Phương đan sư, lần tranh giành Thánh Dược sơn này, năm tông môn lớn của cảnh vực Đông Thiên đều muốn tham gia sao?” Có hậu bối mở miệng hỏi thăm.

Phương Tú Lâm nhẹ gật đầu, nói: “Chẳng những năm tông môn lớn cùng tham gia, mà nghe nói Ma Tâm điện của cảnh vực Tây Lương cùng với bộ lạc Man Tiên cảnh vực Bắc Hoàng cũng sẽ đến đây.”

“Không phải nói Thánh Dược sơn bị khống chế bởi năm tông môn lớn của cảnh vực Đông Thiên sao? Vì sao Tây Lương cùng Bắc Hoàng cũng tới?” Hậu bối kia lộ vẻ khó hiểu.

Phương Tú Lâm liếc mắt nhìn hắn, cũng không mở miệng.

Thấy vậy, sắc mặt người nọ đỏ lên, biết mình quá nhiều lời, vội vàng cầm miệng.

Thực ra có tám bộ phận, ba bộ phận còn lại kia được gọi là ba địa điểm nguy hiểm của Đông Thắng tinh: Thái Cổ Thi Lăng, Luân Hồi các, Thánh Giả Phế Khư.

Tại Đông Thiên cảnh vực, ba địa điểm nguy hiểm này đều tồn tại, giống như Bắc Hoàng, Nam Hải, Tây Lương cùng với Trung Châu, đều có ba địa điểm nguy hiểm.

Chỉ một chuyện này là đủ để khiến ba chỗ nguy hiểm ấy, gắn lấy hai chữ "hiểm địa".

.....

Thuyền rồng bay lên, như một luồng sáng, từ phía chân trời bay qua.

Tốc độ của chiếc thuyền này ngày càng nhanh, mắt thường không thể nhìn thấy được, trừ phi có tu vi mạnh mẽ mới có thể cảm nhận được.

Nhưng mà, mặc dù là với tốc độ này nhưng cũng phải bay đến nửa tháng mới tới được Thánh Dược sơn, có thể thấy được cảnh vực Đông Thiên to lớn, càng thấy được Đông Thắng tinh to lớn cỡ nào.

“Tiền bối, tốc độ của thuyền rồng này đã đạt tới cảnh giới gì rồi?” Đến nay đã nửa tháng, đây là lần đầu tiên Thanh Lâm mở miệng nói chuyện.

Phương Tú Lâm nở nụ cười, khẽ lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết, ít nhất dùng tu vi cảnh giới Bồn Thần của ta, còn chưa được một nửa.”

Nghe vậy, nhiều người lộ ra vẻ khiếp sợ, Thanh Lâm cũng hít một hơi sâu, trên mặt hiện lên sự ngạc nhiên.

Ở rất xa, một cái gò núi hiện ra ở giữa tầm mắt mọi người.

Cái này chỉ là một cái gò núi nhỏ, cao vài chục mét, phạm vi không vượt qua ngàn trượng, bình thường mà đi qua thì sẽ không để ý, nhưng đối với Đan sư mà nói, cái này không phải là gò núi nhỏ mà là được thánh địa hạng nhất!

Thánh Dược sơn!

Thời điểm nhìn thấy ngọn núi này, tất cả mọi người lộ ra sự ngạc nhiên, bởi vì trong cảm nhận của bọn họ, Thánh Dược sơn chính là một ngọn núi sâu, độ cao ít nhất cũng vạn trượng, chiếm diện tích mấy mươi vạn dặm, rộng lớn khôn cùng, chim bay cá nhảy như nước lũ, hương thơm của linh thảo, mây thần phủ đầy.

Nhưng gò núi trước mắt này, thực sự làm bọn họ thất vọng.

“Đáp!” Phương Tú Lâm bỗng nhiên mở miệng.

Thuyền rồng ngừng ở trên không trung, lác lác một hồi rồi bắt đầu đáp xuống.

Cũng vào giờ phút này, chân trời ở phía xa đột nhiên bị xé rách, phát ra đầy hào quang, biến thành một thế giới đầy màu sắc rực rỡ tươi đẹp, so với lửa đỏ Phương Tú Lâm thì không biết hơn bao nhiêu lần.

Dưới bảy sắc đó, một con rết dài chừng vạn trượng leo ra, uy lực của nó khuếch tán, sinh linh bốn phía chạy mất vì quá sợ, làm cho không gian lác lác chần động.

Đám người đứng đầu có một ông lão đứng vững, hai tay của ông ta chấp phía sau, thần sắc kiêu căng, một đầu tóc trắng, mới vừa xuất hiện, ánh mắt hướng về Thiên Bình tông, cười to nói: “Ha ha, Phương huynh vội vàng quá vậy, còn nhanh hơn con rết bảy sắc của lão phu, xem ra lần này Đan sư tiểu bối trong Thiên Bình tông lại không ít thiên tài.”

Phương Tú Lâm mỉm cười, nói: “Ai không biết Già Lam tông nhiều thiên tài, Thiên Bình Tông ta sao dám so sánh gan đua, Lưu huynh nói đùa rồi.”

Vừa dứt lời, bọn người Thanh Lâm lập tức biết rằng những người đứng trên con rết bảy sắc kia là đệ tử của một trong năm tông môn lớn của cảnh vực Đông Thiên, đệ tử Già Lam tông!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Vượn khổng lồ

Trong đệ tử Già Lam tông, có một người con gái, ngoại hình cực kì xinh đẹp, mặc một bộ đồ màu trắng như tiên nữ thoát tục, không nhuốm bụi trần.

Nàng đứng ở nơi đó, dường như biến thành một vầng trăng sáng, át mất đi hào quang trên gương mặt của những cô gái khác.

Điều khiến người kinh hãi nhất chính là tính cách của cô gái này không hề trầm tĩnh mà lại cực kỳ hoạt bát, sau khi đến đây lập tức ngó cái này nhìn cái kia, thỉnh thoảng còn đùa giỡn với đồng môn bên cạnh.

Sau khi nhìn con rết bảy màu được một hồi, ánh mắt của các đệ tử Thiên Bình tông đều bị cô gái này thu hút, ngay cả Thanh Lâm cũng phải nhìn vài cái, thầm nghĩ trong lòng sắc đẹp của cô gái này so với Tô Ảnh không kém chút nào.

Đây là lần thứ hai cậu nhìn thấy một người con gái cực kì xinh đẹp.

Con rết kia chậm rãi đi tới, nhìn chằm chằm vào thuyền rồng, hình như có thể thấy được trong đôi mắt to kia có sự kiêu ngạo, nếu như không có ông già lớn tuổi thúc giục thì nhất định sẽ không tới gần thuyền rồng, mặc dù là tới gần, cũng cách xa ngàn trượng.

Cảnh tượng này làm cho ông già lớn tuổi kia có vẻ xấu hổ, nhìn chiếc thuyền rồng.

Chỉ một ánh mắt này, lòng ông ta rung động mãnh liệt, trong đầu kêu vang!

Hồi lâu, ông già lớn tuổi này thở sâu, hướng về phía Phương Tú Lâm chấp tay nói: “Mấy năm không thấy, chiếc Thiên Long Thần Châu này đã mạnh đến trình độ như vậy rồi, vậy sau này chắc hẳn không bao lâu nữa là có thể phá phong triệt diệt.”

“Hy vọng được như lời Lưu huynh nói.” Phương Tú Lâm cười nói.

Hai người nói chuyện, người bên ngoài nghe không hiểu được, nhưng con người Thanh Lâm co rút lại, cậu mơ hồ có thể cảm nhận được, suy đoán của mình là đúng. Thuyền rồng này là một con rồng thật!

Cuộn tranh kia với bút lông và rồng thật có quan hệ với nhau!

“Vi Nhi, qua đây bái kiến chư vị sư huynh đệ Thiên Bình tông.” Ông già lớn tuổi nhìn cô gái kia khoát tay.

“Thượng Quan Tình Vi thay Già Lam tông bái kiến chư vị sư huynh.” Nàng nhoẻn miệng cười, hơi hơi nhún gò.

Nhưng khi nhún gò, ánh mắt của Thượng Quan Tình Vi lại nhìn quét một lượt người ở Thiên Bình tông, cặp mắt to không ngừng nháy, thoạt nhìn rất là đáng yêu.

“Quá đẹp!”

“Quả thực giống như là tiên nữ, có thể so sánh với Tô sư tỷ, nhưng mà Tô sư tỷ lạnh như băng, ta thì lại thích sinh động đáng yêu hơn.”

“Thôi đi, người ta có thể đại diện cho Già Lam tông ân cần thăm hỏi chúng ta, thân phận tất nhiên cực kỳ cao, lớn lên xinh đẹp như thế, người có điểm gì xứng với người ta?”

“Khụ khụ, tâm hồn ta đẹp...”

“...”

Tất cả đệ tử Thiên Bình tông đều ngẩng đầu ưỡn ngực, giống như muốn thể hiện những mặt tốt nhất của bản thân ra trước mặt nàng.

Đồng thời trong lòng bọn họ cũng chờ mong, chờ mong Phương Tú Lâm để cho mình thay Thiên Bình tông ân cần hỏi thăm, để có thể tiếp xúc với Thượng Quan Tinh Vi, cũng chứng minh mình ở một địa vị rất cao trong Thiên Bình tông.

Trên mặt Phương Tú Lâm hiện lên ý cười, gật đầu với Thượng Quan Tinh Vi rồi sau đó liếc mắt nhìn qua đám người, mở miệng nói: “Thanh Lâm, người thay Thiên Bình tông qua chào hỏi một tiếng đi.”

Vừa dứt lời, ánh mắt mọi người lập tức đều tập trung ở trên người Thanh Lâm, nhất là mấy đệ tử có vai vế khá cao trong Thiên Bình tông, trong lòng cực kỳ tức giận, càng thêm ghen ghét.

Thanh danh của Thanh Lâm, truyền khắp Thiên Bình tông, nhưng theo bọn họ, Thanh Lâm mặc dù thiên phú Võ đạo cực cao, nhưng chưa từng phô bày Đan đạo ra, với tính cách của Thanh Lâm, nếu như Đan đạo thiên phú cũng cao thì e rằng thanh danh sớm đã lan truyền khắp nơi, làm sao mà có thể bảo thủ như thế.

Cho dù là theo vai vế hay là theo trình độ Đan đạo, bọn họ đều cảm thấy Thanh Lâm thấp hơn rất nhiều so với bọn họ, sao có tư cách đại diện cho Thiên Bình tông?

Nhưng mà, đây là Phương Tú Lâm giao phó, huống hồ còn ở trước Già Lam tông, mặc dù trong lòng không phục nhưng cũng không dám nhiều lời.

Cùng lúc đó, mọi người trong Già Lam tông cũng đều nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, bộ dáng anh tuấn cùng mái tóc tím ma mị cực kỳ chói mắt, nhưng bọn họ cũng rất không hiểu, bởi vì chỗ Thanh Lâm chỉ đứng ở giữa, rõ ràng ở trong đệ tử Đan đạo không hề có địa vị cao, bọn họ đoán không ra tại sao Phương Tú Lâm lại để cho Thanh Lâm đại diện cho Thiên Bình tông.

Thượng Quan Tinh Vi nhanh nhạy nhảy đôi mắt to vài cái, nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, đôi mắt dễ thương hiện lên ý cười.

Thanh Lâm một mắt nhìn Phương Tú Lâm, suy nghĩ một lát, chạy lên phía trước, chấp tay nói: “Thanh Lâm thay Thiên Bình tông bái kiến tiên bối Già Lam tông, bái kiến Vi Nhi sư tỷ, bái kiến chư vị sư huynh.”

“Làm sao tiểu sư đệ lại tuấn tú như vậy chứ?” Thượng Quan Tinh Vi vừa mở miệng, ông già lớn tuổi họ Lưu kia nghe xong, xiu chút nữa phun ra máu.

Thanh Lâm cũng hơi sững sốt, tỏ vẻ xấu hổ.

“Vi Nhi, quay về!” Ông già lớn tuổi kia nhú mày quát, tuy là như thế, trong hai mắt của ông ta cũng vẫn tràn ngập sự cưng chiều và bất đắc dĩ.

"Dạ..."

“Người ta hiếu kỳ thôi mà...” Thượng Quan Tinh Vi vừa nói thầm, vừa đi trở về.

“Ha ha, không chỉ riêng Vi Nhi sư muội, chúng ta cũng rất là hiếu kỳ, tại sao Thanh Lâm sư đệ tuấn tú như thế?” Già Lam tông ồ ào cười to, có người mở miệng trêu chọc.

Ông già lớn tuổi kia trừng mắt, nhưng lại không can.

Phương Tú Lâm nhú mày, vừa muốn mở miệng, lại nghe Thanh Lâm bình tĩnh nói: “Thanh mỗ cũng muốn biết, vì sao Vi Nhi sư tỷ lại xinh đẹp như vậy?”

Vừa dứt lời, lập tức khiến cho phần lớn đàn ông trong Già Lam tông bất mãn.

“Người dám đùa giỡn Vi Nhi sư muội?”

“Hừ, người mặc dù tuấn tú, nhưng sao có thể so sánh với Vi Nhi sư muội được, đúng là không biết trời cao đất rộng!”

“Vi Nhi sư muội có thể nói chuyện với người, chính là phúc phần của người, đừng không biết tốt xấu!”

Già Lam tông đoàn kết như thế, nhưng Thiên Bình tông lại không một người giúp Thanh Lâm, sự ghen ghét vừa rồi vẫn còn, bọn họ nhìn có chút hả hê.

Ánh mắt Thanh Lâm đảo qua mọi người trong Già Lam tông, thần sắc bình thản, quay người liền về đến vị trí lúc trước.

Nhưng vào thời khắc này, Thượng Quan Tinh Vi lại mở miệng nói: “Thanh Lâm sư đệ đừng để ý, việc này là Vi Nhi sai.”

Thanh Lâm bỗng nhiên quay đầu: “Nàng sai ở đâu?”

Thượng Quan Tinh Vi khẽ đo, nhất thời không nói được gì.

“Khuôn mặt chính là do sinh từ trước đến giờ, Thượng Quan cô nương đừng tự xem thường gương mặt của mình, mặc kệ cô nương có tình hay là vô ý, Thanh mỗ chỉ mong nàng có thể nhớ kỹ bốn chữ hồng nhan họa thủy!”

Nghe vậy, người của Già Lam tông một lần nữa tỏ vẻ giận dữ, vừa muốn mở miệng, mặt đất lại bỗng nhiên lay động, cây đại thụ ở bốn phía vỡ vụn toàn bộ, xa xa cũng có nhiều cặn đá vụn lăn đến, giống như mưa sao băng vậy, lực công kích rất mạnh.

Thiên Long Thần Châu lập tức triển khai vòng bảo hộ, trên người con rết bảy màu kia cũng có một màn hào quang bảo hộ, mỗi khi có đá vụn tới gần hào quang bảy màu kia thì lập tức bị ăn mòn.

Cùng lúc đó, từng tiếng rống to vang trời từ đằng xa truyền đến, càng ngày càng gần.

Cùng với tiếng rống to kia, mặt đất cũng rung động ngày càng dữ dội hơn, giống như có một con quái vật khổng lồ đang dậm trên mặt đất, từ đằng xa chạy vội đến.

Sự thật đúng là như thế, bọn người Thanh Lâm đứng trên thuyền rồng, nhìn rất rõ, chỉ thấy một bóng đen cực lớn nhảy ra và bóng đen đó đang chạy đến đây rất nhanh, có thể nhìn rõ ràng bộ lông ở toàn thân nó, đây là một con khi đột khổng lồ.

Ở trên hai tay con khi đột khổng lồ kia đang giờ cao một cái cung điện, có rất nhiều bóng người chi chít đứng ở cửa cung điện nhìn sang nơi này.

“Yêu tông vẫn quậy phá hung hăng như vậy...” Ông già lớn tuổi họ Lưu lộ ra vẻ cười gượng.

“Con khi đột khổng lồ kia là một trong những yêu thú hộ tông, linh yêu vượn khổng lồ!” Bên cạnh Thanh Lâm, có đệ tử hình như đã từng nghe nói qua về con vượn này, hai mắt lộ ra vẻ rung sợ, vừa rung vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Thiên Bình Tông, Thanh Lâm

Linh yêu vượn khổng lồ là một trong những yêu thú hộ tông của yêu tông, cơ thể to lớn đến không thể nào diễn tả được, giống như một ngọn núi lớn từ xa đến, cách xa khoảng mấy trăm dặm đã thấy bóng dáng phủ đầy khắp trời.

Trong truyền thuyết, Yêu tông tổng cộng có bát tôn yêu thú, linh yêu vượn khổng lồ là một trong số đó, bảy con khác cũng đều khủng khiếp vô cùng, chỉ mới là thực lực của yêu thú này thôi cũng không hổ mệnh danh là “Yêu tông”.

Phía trước cung điện kia, có một nam một nữ đang đứng, nữ thì là độ tuổi trung niên, nhưng dung nhan vẫn tuyệt sắc, bóng dáng ẩn hiện một vẻ đẹp đầy sự quyến rũ, cả đôi mày lẫn đôi mắt đều mê hoặc lòng người.

Người thanh niên kia trông rất trẻ, trên người khoác một cái áo trắng, hai tay để sau lưng, mái tóc dài ngang vai búi lên cao, đôi mày thẳng trông như hình cây kiếm, khôi ngô tuấn tú, lúc nhìn người phụ nữ không phải ngưỡng mộ mà là cung kính.

Giống vậy, sau lưng người thanh niên này, cũng có gần ngàn người đứng sau, đều mặc áo trắng, trước ngực có thêu biểu tượng hình đan đỉnh.

“Đừng!”

Vượn khổng lồ chậm rãi bước đến, ném thẳng cung điện đó xuống đất rồi thở một hơi mạnh, hắc xì một cái bèn khiến cây gỗ lớn phía dưới vang lên tiếng xao xạc.

“Lưu Minh huynh, Tú Lâm huynh, Nguyệt Liên xin bái kiến.” Người phụ nữ trung niên kia nhẹ nhàng cúi người cung kính chào ông già bên Già Lam tông và Phương Tú Lâm, đôi môi nhẹ nhàng cười mỉm, tuy đã qua tuổi trung niên, nhưng giọng nói vẫn êm tai.

Phương Tú Lâm nhẹ nhàng gật đầu, nhưng lại chưa nói câu nào.

Ông già lớn tuổi bên Già Lam tông Lưu Minh kia lại lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không biết tự làm bầm hay là nói cho người phụ nữ kia nghe, nói rằng: “Đã từng ấy tuổi rồi mà còn làm như đứa bé gái vậy.”

Thấy vậy, người phụ nữ kia chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, không hề quan tâm đến.

“Yêu tông Yêu Thiên, bái kiến chư vị tiên bối, bái kiến chư vị sư huynh đệ.” Người thanh niên anh tuấn ấy nhẹ nhàng nắm hai tay lại, thần sắc đầy vẻ ngạo mạn.

Dung mạo người này quả thực vô cùng anh tuấn, tuy nói Thanh Lâm không tệ, nhưng dù sao về tuổi tác cũng nhỏ hơn vài tuổi, người đó đã sớm nghe danh, cộng thêm khuôn mặt tuấn tú và khí khái độc tôn của riêng mình như vậy, lập tức khiến cho không ít phái nữ trong tông môn mắt sáng rỡ ra.

“Yêu Thiên! Không ngờ lại là hần!”

“Sớm đã nghe danh của Yêu Thiên Yêu tông, không những Vô đạo bẩm sinh vô cùng lợi hại, Đan đạo còn là niềm kiêu hãnh của Yêu tộc, nếu không phải do nhập tông quá muộn, với độ tuổi này của hần, tuyệt đối không phải chỉ là hậu kỳ của cảnh giới Cổ Nguyên.”

“Ai cũng nói Yêu Thiên khôi ngô tuấn tú, quả nhiên không sai chút nào...”

“Hừ, uy danh của trời, cũng là thứ hần có thể áp chế sao? Không biết tự lượng sức mình!”

Tiếng xì xầm từ đệ tử của hai tông môn truyền ra ngoài, hơn nữa không nói là có hay không có thiện cảm với hần, chẳng qua là sự náo loạn này đủ để thể hiện rõ uy danh của Yêu Thiên.

“Yêu tông Yêu Thiên, Thượng Quan Tinh Vi của Già Lam tông, Thiên đạo cung Nhất Đạo Tử, Tiên đạo Đình Mộng Tịch...” Thanh Lâm lầm bầm tự nói một mình.

Trên đường đến đây, đệ tử Thiên Bình tông đã sớm biết rõ những nhân vật này từ miệng của Phương Tử Lâm, bọn họ không phải người giỏi nhất trong đám người trẻ nhưng lại là mạnh nhất trong đám cùng cấp!

“Yêu Thiên và Thượng Quan Tinh Vi đã hiện thân, Nhất Đạo Tử của Thiên đạo cung kia và cả Tiên đạo đình Mộng Tịch, chắc là sẽ nhanh thôi...”

Vừa dứt lời, trong không gian cách tam tông không xa, đột nhiên xuất hiện vết hình gọn sóng, nhưng không rạn nứt, mà là giống hư không vậy, như biến thành tấm gương.

Từ trong tấm gương đó, có vô số bóng người đi ra, những bóng người này chia thành hai nhóm, một nhóm người chân đạp lên cây kiếm khổng lồ màu vàng, bước ngang qua chân trời, ánh sáng màu vàng sắc sảo cực kỳ chói mắt, xuất hiện khiến mọi người đều ngạc nhiên.

Còn một nhóm khác thì chân đạp hư không, đi ra từ trong một cánh cửa lớn.

Cũng vậy là gần ngàn người, nhưng trong gần ngàn người này, đa số đều là Đan sư của cảnh giới Cổ Nguyên, lần này đến tham gia vào trận chiến của Thánh Dược sơn, vốn dĩ không thể bay, dưới chân của bọn họ, chắc chắn đứng trên một vật!

Đôi mắt Thanh Lâm co rút lại, xem thật kỹ lưỡng, nhưng cuối cùng lại không nhìn thấy được gì cả.

“Ha ha, để chờ vị đợi lâu rồi!” Tiếng cười lớn truyền ra, người đi ra từ trong cửa lớn kia, chính là Tiên đạo đình.

Người lúc này mở miệng nói chính là Mạt Lăng, người trung niên dẫn đầu Tiên đạo đình.

Còn về người của Thiên đạo cung, thần sắc đều rất bình thản, vẫn luôn bình thản như vậy, ngay cả người dẫn đầu như Diệp Thiên Nam, cũng chỉ hơi gật đầu, thậm chí cũng chưa hề mở miệng.

Sớm đã nghe thấy Thiên đạo cung tu luyện Thiên đạo, dựa vào tâm thể thần nhiên, đi con đường vô ưu, lúc này Thanh Lâm nhìn thấy được, cảm giác có chút không thể tin được.

Sự bình thản ấy rõ ràng không phải làm bộ làm tịch, giống như từ lúc bọn họ sinh ra đời, từ khi họ bắt đầu hiểu chuyện, thâm tâm thanh tịnh như vậy, không màng thế sự, cho dù xảy ra chuyện lớn kinh động trời đất, cũng không thể làm cho tâm trí bọn họ rối loạn được.

“Nhất Đạo Tử...”

Ánh mắt Thanh Lâm vừa dừng lại nhìn chằm chằm vào người thanh niên đứng phía sau Mạt Lăng.

Dung mạo người này tầm thường, không hề xuất chúng như Yêu Thiên, có điều khí chất xuất thần, lại có thể sánh với một phần của Thượng Quan Tinh Vi, giữa đôi mắt hơi khép lại phát ra ánh sáng tuyệt đẹp.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của Thanh Lâm, Nhất Đạo Tử nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, quét qua một lượt trong đám đông, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Thanh Lâm.

Cả người Thanh Lâm run rẩy, trong giây phút Nhất Đạo Tử vừa nhìn qua, cậu lại có cảm giác cả người chạm đến chân trời, giống như hòn đá rời khỏi xác, không còn ở thế gian nữa.

Cùng lúc đó, ánh mắt Nhất Đạo Tử lóe lên, tỏ vẻ kinh ngạc.

“Mau xem, là Mộng Tịch!”

“Vẫn là lớp khăn che mắt kia, vẫn là khiến người ta gần ngay trước mắt nhưng không thể nào với tới được...”

“Theo truyền thuyết nói rằng Mộng Tích là do Nữ Oa chuyển thể, tu luyện mộng thể, không thể dễ dàng lộ diện, một khi lộ diện, trời đất này sẽ biến thành giấc mơ!”

“Ăn nói hàm hồ, cô ấy cũng chỉ là hậu kỳ của cảnh giới Cổ Nguyên mà thôi, truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, không phải là sự thật.”

Những ánh mắt trong lúc nói chuyện đều nhìn về phía Tiên đạo đình, bọn họ nhìn không phải là khí thể mà Diệp Thiên Nam phát ra, mà là người phụ nữ đang ngồi trên hoa sen, khuôn mặt che bởi lớp khăn ở phía sau hân.

Người phụ nữ này trên người khoác bộ áo màu trắng, mặt che một lớp khăn, tuy chưa thấy mặt, nhưng khí chất khiến trời đất thất thần và cảm giác thần bí không ai sánh bằng kia, lại hấp dẫn người khác hơn so với Thượng Quan Tinh Vi.

Trong những thiên tài của tứ tông, Yêu tông, Già Lam tông, Thiên đạo cung, Tiên đạo đình thì Mộng Tích là thiên tài không cần phải nghi ngờ, cảm giác thần bí sâu sắc nhất, những truyền thuyết liên quan đến cô ấy cũng nhiều nhất.

Có điều, cũng có người cảm thấy cô ấy là giả bộ thần bí, thậm chí có vài người đổ kị đều cho rằng sau lớp khăn che mặt kia che giấu một khuôn mặt vô cùng xấu xí.

Tuy nhiên, chính là kiểu thần bí này, lại càng thu hút sự tò mò của nhiều người.

“Ngũ tông đã đến đủ, Ma Tâm điện và bộ lạc Man Tiên kia chúng ta tạm thời gác qua một bên, dựa vào quy tắc từ trước đến nay, lúc trước trong Thánh Dược sơn, ngũ tông cần một người đại diện của mỗi tông môn để dẫn đầu, Tiên đạo đình ta, chọn Mộng Tích.” Diệp Thiên Nam thẳng thắn mở lời, đệ tử của Tiên đạo đình lập tức cúi người chào Mộng Tích.

“Yêu tông, Yêu Thiên đi.” Người phụ nữ có tên Nguyệt Liên kia dịu dàng mở lời.

“Thiên đạo cung, Nhất Đạo Tử.” Mặt Lăng điềm tĩnh nói.

“Già Lam tông, Thượng Quan Tinh Vi.” Lưu Minh hơi cười mỉm.

Chọn mấy người này, giống như chuyện nhỏ con con, vốn dĩ không cần nghi ngờ.

So với bốn tông môn này, Thiên Bình tông có vẻ hơi lộn xộn, bởi vì trong các đệ tử của Thiên Bình tông, chưa hề có đệ tử xuất chúng nào cả, cho dù là có, cũng cực kỳ khiêm tốn, chỉ ít ngay cả những người Thiên Bình tông này đều không biết ai mới là thiên tài.

“Phương huynh, Thiên Bình tông đâu?” Nguyệt Liên quay đầu lại nhìn, miệng nở nụ cười, nhưng lại có vẻ như cười nhạo.

Lời của cô ấy vừa dứt, ánh mắt của mọi người của bốn tông môn khác đều nhìn về phía này, trừng mắt nhìn nhau, không ít đệ tử Thiên Bình tông đều cuối gằm mặt xuống, khuôn mặt ửng đỏ, ẩn chứa vẻ mặt xấu hổ.

Phương Tú Lâm thần sắc điềm tĩnh, chậm rãi mở lời: “Thiên Bình tông, Thanh Lâm.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Thủ lĩnh? thanh mỗ không làm!

“Thanh Lâm?”

Phương vừa dứt lời không bao lâu, vô số ánh mắt đột nhiên nhìn chằm chằm vào Thanh Lâm.

“À à, Vy Nhi đã sớm đoán ra, Thanh Lâm sư đệ là người tài hiếm có, vị trí thủ lĩnh này, chỉ có thể thuộc về sư đệ.” Tinh Vy thượng quan giống như sớm đã đoán được, nhếch mép một cái rồi cười nói.

Yêu tông Yêu Thiên kia và Thiên Đạo cung Nhất Đạo Tử cùng lúc ngẩng đầu lên nhìn Thanh Lâm, có điều chỉ nhìn một lúc rồi thu lại ánh nhìn, giống như vốn dĩ không hề để tâm đến, ngược lại chăm chú quan sát đối phương từ trên xuống dưới, dường như đã quen biết từ sớm.

Còn Mộng Tích của Tiên Đạo Đình kia chưa từng có cử động, thậm chí lúc gió thổi đến, lớp khăn che mặt kia cũng không hề phấp phới, nếu không phải do khí chất bất phàm phát ra, gần như giống tượng đá vậy.

Người của tứ tông khác, không có suy nghĩ gì nhiều, chỉ là tò mò, tò mò người nào có đẳng cấp ra sao trong Thiên Bình tông, có thể so sánh với tứ tôn lớn mạnh kia.

Còn đệ tử của Thiên Bình tông, sau khi Phương Tú Lâm mở miệng nói thì liền chau mày lại, có người không kìm nổi sự đố kỵ và tức giận, thẳng thắn mở lời nói.

“Ta không phục!”

“Tại sao phải để Thanh Lâm làm thủ lĩnh?”

Người đang nói kia, đứng gần Phương Tú Lâm nhất, cũng có thể nhìn ra địa vị của hắn trong vô số đệ tử kia, tên là ‘Tông Nguyên’.

“Tại sao không thể?” Phương Tú Lâm hỏi lại.

“Thứ nhất, Thanh Lâm vào tông môn chưa được một năm, nếu nói về vai vế, trong những sư huynh sư đệ ở đây, người nào không bằng hắn? Thứ hai, trong Thánh dược sơn kia, nguy cơ chết chóc vô cùng lớn, không chỉ đơn thuần dựa vào Đan đạo thiên phú, mà còn phải xem thực lực Võ đạo, đệ tử cũng là vì muốn tốt cho Thanh Lâm, nếu gặp phải nguy cơ, với tu vi trung kỳ của cảnh giới Cổ Nguyên như hắn... Thứ ba, đệ tử tự cảm thấy Đan đạo thiên phú của mình mạnh hơn Thanh Lâm rất nhiều, để hắn làm thủ lĩnh, trong lòng con không phục!” Lời nói của Tông Nguyên vang dội, có không ít các đệ tử xung quanh gật đầu tán thành, nhìn vào trong ánh mắt của Thanh Lâm tràn đầy ác cảm.

Trong lòng bọn họ, Phương Tú Lâm và Thanh Lâm không biết có quan hệ gì, trước đó Thanh Lâm thay mặt Thiên Bình tông hỏi thăm, đã làm khơi dậy sự đố kỵ của bọn họ, lúc này lại để Thanh Lâm làm thủ lĩnh, sao bọn họ có thể tâm phục được?

Từ góc độ của bọn họ để xem, Thanh Lâm chỉ là nhờ vào mối quan hệ với Phương Tú Lâm mà thôi!

Tuy nhiên, Phương Tú Lâm tuy được phong là Đan sư đẳng cấp màu đỏ nhị đẳng, nhưng trong tông môn cũng có quy tắc, bọn họ không đắc tội Phương Tú Lâm, chỉ nói đến Thanh Lâm, cho dù Phương Tú Lâm không thân cũng không thể nói được gì.

Lời nói của Tông Nguyên, khiến không ít người trong Thiên Bình tông cảm thấy ngượng, dù sao thì tứ tông khác đều có thiên tài tuyệt thế, vốn dĩ không cần tranh giành, nhìn lại phía Thiên Bình tông này thì có hơi mất mặt.

Đệ tử của tứ tông đó trong lúc Tông Nguyên mở lời thì cũng đều nhìn chăm chăm vào đó, trong ánh mắt đó ẩn chứa sự chế nhạo một cách rõ ràng.

“Các ngươi cảm thấy như thế nào?” Phương Tú Lâm nhìn những đệ tử khác.

“Đệ tử cảm thấy Tông Nguyên sư huynh nói không sai, Thanh Lâm bất kể là từ vai vế hoặc là Đan đạo thiên phú thì cũng đều tệ hơn vài phần, để hắn làm thủ lĩnh, thật sự không thỏa đáng.”

“Trong Thánh dược sơn kia có rất nhiều nguy cơ, tu vi của Thanh Lâm sư đệ còn kém, không thích hợp làm thủ lĩnh.”

Có người mở miệng nói đều là ủng hộ Tông Nguyên, cũng có người ở trạng thái trung lập, không muốn đắc tội Tông Nguyên, cũng không muốn đắc tội Thanh Lâm.

Chính vào lúc này, Thanh Lâm đột nhiên mở miệng nói: “Vậy Tông sư huynh cảm thấy ai thích hợp làm thủ lĩnh?”

Tông Nguyên nhếch mép cười: “Ai làm thủ lĩnh, Tông Mỗ không thể nói được, còn phải nhờ Phương đan sư định đoạt.”

“Phương đan sư đã định đoạt rồi, huynh lại mở miệng ngăn cản, lời của ngài ấy, trong mắt ngươi có tác dụng sao?” Thanh Lâm điềm tĩnh nói.

Tông Nguyên chau mày lại: “Lời của ngươi có ý gì?”

“Ngươi nói có ý gì!”

Lời nói của Thanh Lâm đột nhiên trở nên sắc lạnh: “Ngươi luôn nói không để Thanh Mỗ làm thủ lĩnh, nói thực lực ta không đủ, vai vế thấp kém, dám hỏi Tông sư huynh, trong mắt huynh, thực lực của ai đủ để làm thủ lĩnh? Đan đạo thiên phú của ai đủ lớn mạnh? Nếu nói là huynh, Thanh Mỗ không tin!”

“Sự thật chính là như vậy, ngươi không tin thì đã sao nào?”

“Tông sư huynh có thể thử xem sao!”

Thanh Lâm lộ ra nụ cười lạnh lùng: “Thanh Mỗ bất tài, không đấu lại các sư huynh khác, nhưng đối với Tông Nguyên ngươi, ta vẫn không xem ra gì!”

“Ngươi hỗn xược!”

Sắc mặt Tông Nguyên đột nhiên trầm ngâm, chiếc áo run lên, ẩn hiện nguyên lực thuộc tính đang sắp bùng phát.

“Ha ha, hai người các ngươi chắc có thể tỉ thí vài chiêu, xem thử thực lực của ai đủ để làm thủ lĩnh?”

“Nhân tài ở Thiên Bình tông nhiều vô kể, không đến nỗi ngay cả ai làm thủ lĩnh cũng phải tranh giành ấy chứ?”

“Ta lại cảm thấy sư đệ có mái tóc màu tím, mày ngài thanh tú kia có thể làm thủ lĩnh, người tên Tông Nguyên kia, ngươi đừng có mà phí lời, nếu như

không phục, ra tay thử sức không phải biết ngay sao?

Đệ tử của tứ tông khác đều tranh nhau nói, trong lời nói ẩn chứa đầy sự chế nhạo và suy ngẫm.

Cùng lúc đó, Yêu tông Yêu Thiên kia cũng mở miệng nói: “Phương tiên bối, thời gian gấp rút, mong người mau chóng định đoạt.”

“Sư thúc, Thanh Lâm vừa không bằng người khác lại không chịu học hỏi người khác, thực lực thấp kém không nói, mà trong mắt còn không xem ai ra gì, nếu hấn làm thủ lĩnh, đệ tử thật sự không phục!” Tông Nguyên tức giận nói.

Phương Tú Lâm chau mày lại, hỏi: “Sao người biết thực lực của Thanh Lâm thấp kém?”

Tông Nguyên vừa ngậy người ra, đang định mở miệng nói, lại nghe thấy Thanh Lâm nói: “Phương đan sư, thủ lĩnh kia rốt cuộc có lợi ích gì?”

“Bảo vệ sự an toàn của các đệ tử khác, sau khi ra khỏi Thánh dược sơn, mỗi vị đệ tử đều phải lấy ra một phần mười những thứ có được tặng cho thủ lĩnh.” Phương Tú Lâm nói.

Thanh Lâm đột nhiên cười lên: “Thì ra là vậy... Vị trí thủ lĩnh này, Thanh Mỗ không làm, nhưng Thanh Mỗ cũng không cần bất cứ ai bảo vệ, cũng sẽ không đem tất cả những thứ có được, tặng cho người khác!”

“Đây là quy tắc!” Tông Nguyên hét rằng: “Từ xưa đến nay đều là như vậy, người dám không tuân theo ư?”

“Đối với người mà nói là quy tắc, đối với Thanh Mỗ mà nói, không phải!” Thanh Lâm chớp mắt vài cái, lộ rõ sự lạnh lùng.

Từ khi mới bắt đầu, Tông Nguyên này liền chống đối với mình, nếu không phải trước mặt của đệ tử tứ tông khác, với tính cách của Thanh Lâm, đâu còn phí lời với hắn, sớm đã ra tay.

“Người!”

“Đủ rồi!”

Tông Nguyên còn muốn nói thêm gì nữa, Phương Tú Lâm thẳng thừng ngắt đoạn, hét rằng: “Người không đồng ý Thanh Lâm làm thủ lĩnh, vậy để Vũ Văn làm thủ lĩnh, người có hài lòng không?”

“Vũ Văn sư huynh bất kể vai vế hay là thiên phú về Đan đạo, đều thuộc loại tuyệt đỉnh trong nhị đẳng bạch phẩm, đệ tử đương nhiên sẽ không nói thêm gì nhiều.” Ánh mắt của Tông Nguyên nhìn về người đàn ông áo trắng luôn đứng bên cạnh Phương Tú Lâm, trong lòng có vài phần không phục.

Lợi ích của thủ lĩnh, quả thật khiến hắn không cam tâm, đệ tử Thiên Bình tông hơn ngàn người, mỗi người lấy một cây linh dược, cho dù là loại tệ nhất, nhưng do số lượng lớn, cũng đủ để hắn thăng cấp đến tam đẳng bạch phẩm.

“Cuối cùng quyết định rồi chưa?”

“Ha ha, đúng thật là quá đáng tiếc rồi, ta còn tưởng sẽ là Tông Nguyên thủ lĩnh chứ.”

“Trong Thiên Bình tông quả nhiên là nhân tài liên tục xuất hiện, Tông sư huynh dám nói với Đan sư đẳng cấp đồ như vậy, chắc là đã nắm chắc phần thắng, không ngờ đến cuối cùng cũng không thể trở thành thủ lĩnh.”

Lời của đệ tử tứ tông kia khiến thần sắc Tông Nguyên vô cùng khó coi, trong lúc liếc qua ánh mắt của Thanh Lâm, có cả vài phần oán hận.

Trên thực tế, tình huống khó xử này chỉ do hắn tự tìm lấy, nếu trước đó không cần mở miệng nói thì cũng sẽ không như vậy.

“Ha ha, Ma Tâm điện ta lần đầu tiên tham gia đại tiệc của Thánh dược sơn thì đã để chư vị đợi lâu, thật sự ái ngại quá...”

Chính vào lúc này, có một tiếng cười lớn vang dội đến tận chân trời, theo sau tiếng cười lớn đó là cả màn đêm u tối kéo đến, che khắp trời đất, giống như giông bão.

Trong màn sương đen, có nhiều người đứng đó, người mở miệng nói chính là người già nua cả người đang nổi da gà đứng ở phía trước nhất kia!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thánh dược sơn, mở!

“Ma Tâm điện!”

Sau khi nhìn thấy ông già này xuất hiện, Diệp Thiên Nam của Tiên Đạo Đình Diệp Thiên Nam kia, sắc mặt lập tức xám đen lại, sắc mặt của gần cả ngàn đệ tử sau lưng hắn cũng tỏ vẻ oán hận.

Còn Mặt Lắng của Thiên Đạo cung và Lưu Minh của Già Lam tông cũng đều lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt rất khó coi.

Chỉ duy nhất Nguyệt Liên của Yêu tông, sắc mặt vẫn điềm tĩnh, có điều trong giây phút ông già kia xuất hiện, cả người cô ớn lạnh như đứng giữa vực thẳm, lúc này nhìn lên chỉ thấy một người phụ nữ trung niên rất bình thường, cảm giác tuyệt diệu ấy hoàn toàn biến mất.

“Giữa tứ đại tông môn và Ma Tâm điện, dường như có thù hận...”

Thanh Lâm quan sát rất tỉ mỉ, hắn quay đầu nhìn Phương Tú Lâm, sau đó vẫn rất thản nhiên, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra rằng trong sâu thẳm ánh mắt của Phương Tú Lâm có sự lạnh lùng khó có thể che giấu được.

“Cũng có thể nói... là giữa giới vực Đông Thiên và giới vực Tây Lương có thù hận với nhau!” Thanh Lâm âm thầm đoán mò.

“Sao nào, không chào đón à?”

Ông già xấu xí kia mỉm cười một cái, sắc mặt đột nhiên ảm đạm sợ hãi “Không chào đón thì đã sao, mệnh lệnh của Thánh tông, ai dám trái lệnh?”

Không một ai nói gì cả, có điều sau khi ông già đó nhắc đến hai chữ ‘Thánh tông’, trên mặt của những người phía Mặt Lắng đều tỏ vẻ bất lực, cho dù là Diệp Thiên Nam trông có vẻ tức giận nhất kia cũng vẫn như vậy.

Thấy vậy, ông già xấu xí kia vô cùng đắc chí, lại muốn mở miệng nói, nhưng mặt biến sắc, ánh mắt liếc về phía hư không không xa ấy, lạnh lùng nói: “Nếu đã đến rồi, lại hà tất gì phải lấp ló ló?”

“Àm!”

Hắn vừa dứt lời, hư không kia đột nhiên vang lên, một vệt sáng chói mắt từ trong hắt ra, tốc độ rất nhanh, không thể nào diễn tả được, nhanh như cắt đã đến trước mặt ông già kia.

Mặt ông già biến sắc, trong tiếng hừ lạnh lùng ấy, hai vạt áo múa may, lúc cả người lùi về sau thì có một bóng sáng không lồ lấp lánh từ phía sau, biến thành người khổng lồ, một cú đấm xông thẳng về phía vệt sáng ấy.

“Bùm!”

Tiếng vang động trời phát ra, ông già đó lùi về sau một bước, trong hư không đối diện kia cũng xuất hiện vết gọn sóng, mười mấy bóng dáng xuất hiện theo sau đó.

“Liễu Minh Dịch, trăm năm không gặp, tu vi của ngươi, vẫn không thấy tiến bộ chút nào cả...”

Mười mấy bóng dáng kia, cả người ngập tràn sương đen, viền ngoài lại là màu tím, in bóng ở dưới lại có cảm giác không thể nói rõ được.

Ở một nơi mà đám đông đều rõ ràng là người của bộ lạc Mãn Tiên, có người mở lời nói, nhìn không rõ hình dáng, hoàn toàn bị túi vải màu đen bao lại, có điều khí đạo mà cả người từ trên xuống dưới phát ra đã nói lên thực lực của hắn, vốn không hề kém hơn những người bên phía Phương Tú Lâm.

“Thương Thiên Quỳnh, ta thấy ngươi là bộ lạc Mãn Tiên, chỉ bằng đổi tên thành bộ lạc Mãng Tiên được rồi, nhiều năm không gặp, tính khí ngươi vẫn nóng nảy như vậy, như tính cách của ngươi, cũng chỉ dừng lại ở cảnh giới bốn thần thôi!” Tên đó là ông già xấu xí của ‘Liễu Minh Dịch’ lạnh lùng hừ một tiếng.

“Từ nhỏ tính khí Thương mỗ đã nóng nảy, vẫn đi đến được hôm nay, ngược lại là ngươi, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng nhập ma!” Lời nói của Thương Thiên Quỳnh điềm tĩnh, không nóng cũng không lạnh.

“Chư vị, nếu đều đã đến đây rồi thì phải tuân theo quy tắc của cảnh vực Đông Thiên ta, chọn một thủ lĩnh, vừa hay...” Diệp Thiên Nam hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở lời, nhưng lời nói chưa dứt thì đã bị Liễu Minh Dịch ngắt ngang.

“Chọn thủ lĩnh cái quái gì chứ, Ma Tâm điện ta tùy ý chọn ra một người cũng đều hơn cả cái mà các ngươi gọi là thủ lĩnh! Nhìn xem những cái tên của các ngươi xem, cái gì mà Thiên Đạo cung, Tiên Đạo Đình, đều bị hư vinh bó buộc cả thầy, tu luyện chính tại trong lòng, lĩnh ngộ tự trong phút giây, giống các ngươi vậy thì làm sao có thể đi đến Thiên đạo!”

“Ngươi muốn chết!” Trong mắt Diệp Thiên Nam lộ rõ sát khí.

“Diệp Thiên Nam, đừng tưởng rằng đây là giới vực Đông Thiên thì lão phu sẽ sợ ngươi, nếu thật sự sợ ngươi, lão phu cũng sẽ không đến đây rồi!”

Liễu Minh Dịch hừ lạnh một tiếng, quơ tay phải, một cái lệnh bài hiện ra, hắn trực tiếp thả cho Diệp Thiên Nam: “Xem thử đây là gì?”

Diệp Thiên Nam chau mày lại, nhận lấy lệnh bài, chỉ nhìn qua một lần thì mặt liền biến sắc!

“Thánh tông lệnh!”

“Cái gì?”

Sau khi nói dứt câu, Mạt Lăng và Lư Minh, Nguyệt Liên bọn họ mặt đều biến sắc.

Đệ tử ngũ tông lộ ra vẻ mặt thần nhiên, rõ ràng không biết đây là ý gì, cũng chưa từng nghe nói qua về cái tên ‘Thánh tông’.

“Thánh tông có lệnh, lần khởi động này, không chỉ có tầng thứ nhất, còn có tầng thứ hai!”

“Nếu có lòng kiên nhẫn thì trong tầng thứ hai đã có thể thắng lợi dễ dàng, hơn nữa có thể gia nhập vào đệ tử của tầng thứ hai, Thánh tông cũng sẽ đều có thưởng.”

“Chuyện này trọng đại như vậy, tại sao Thánh tông chỉ nói với Ma Tâm điện người?” Mạt Lăng hỏi.

“Chỉ dựa vào Ma Tâm điện ta, vì Thánh tông hiến tặng một viên Minh Nguyệt Thần Châu!” Liễu Minh Dịch vô cùng đắc ý, nhìn trong ánh mắt của những người phía Mạt Lăng tỏ vẻ khoe khoang lẫn cả sự uy hiếp.

“Minh Nguyệt Thần Châu...”

Phương Tử Lâm lâm bảm một tiếng, ngay lập tức hít một hơi sâu, nhẹ nhàng nói: “Biết rồi...”

“Có lệnh của Thánh tông thì không cần đợi giờ lành nữa, trực tiếp khởi động Thánh dược son đi.” Thương Thiên Quỳnh vừa liếc qua Liễu Minh Dịch một cái, trong ánh mắt ẩn chứa một ý nghĩ khó có thể nói nên lời.

“Ma Tâm điện, thực sự không chọn thủ lĩnh sao?”

Lư Minh lại hỏi một câu nhưng không đợi Liễu Minh Dịch mở lời thì đã lạnh lùng hừ một tiếng bảo rằng: “Trong Thánh dược son, không bàn đến sống chết, nếu đệ tử của Ma Tâm điện người chết thì đừng trách giới vực Đông Thiên ta không nể tình.”

“Nếu người có bản lĩnh thì cứ việc giết.”

Người nói lời này không phải Liễu Minh Dịch, lại là người đàn ông có mái tóc tím phía sau hần, mái tóc của hần gần như sắp chạm đất, thoát nhìn giống như thác nước, dung mạo tuấn tú, tô điểm thêm cho mái tóc dài ấy, có cảm giác bí hiểm đến lạ.

Đầu tiên ánh mắt của hần liếc qua Thanh Lâm, không biết do mái tóc tím khác người kia của Thanh Lâm, hay là do có ý khác.

Ngay lập tức, hần lại liếc một lượt trên người thủ lĩnh của đệ tử ngũ tông, trên người Nhất Đạo Tử ngừng lâu nhất, sau đó chính là Mộng Tịch, còn về Vũ Văn Phong, dường như là thờ ơ nhìn qua, việc này khiến sắc mặt Vũ Văn Phong có chút khó coi.

“Khởi động đi...” Thương Thiên Quỳnh bảo, một chữ cũng không nhắc đến chuyện thủ lĩnh, dường như cũng vốn dĩ không hề để tâm đến.

“Hừ!”

Diệp Thiên Nam hừ lạnh một tiếng, không còn do dự nữa, ném thẳng lệnh bài lên hư không, vỗ tay một cái, sau đó có nguyên lực thuộc tính quang đại vô biên hùng hăng xông thẳng ra, lệnh bài kia đột nhiên biến lớn ra giống như mộ bài vậy, hấp thụ toàn bộ nguyên lực thuộc tính lôi của Diệp Thiên Nam.

Cùng lúc đó, Mạt Lăng, Lư Minh, Nguyệt Liên và Phương Tử Lâm cũng đều cùng lúc ra tay, Liễu Minh Dịch và Thương Thiên Quỳnh kia cũng không hề rảnh tay, nguyên lực thuộc tính của bảy người có mỗi màu sắc khác nhau, lung linh huyền ảo vô cùng.

Sau khi nguyên lực thuộc tính trong đó toàn bộ bị lệnh bài hút vào hết, trên hư không kia, đột nhiên xuất hiện một vết nứt, một bàn tay lớn đen xì thò ra từ trong vết nứt kia trước vô vàn ánh mắt kinh hãi, nắm lấy mộ bài, trực tiếp xé ra một nửa!

“Đa tạ Thánh tông ra tay!” Liễu Minh trừng mắt nhìn bàn tay xám đen đó, trong mắt chứa đầy sự nhiệt tình.

Thương Thiên Quỳnh cũng vậy tỏ vẻ cung kính, những người phía Mạt Lăng cũng như vậy, dường như trong mắt bọn họ, ‘Thánh tông’ đó chính là sự tồn tại chí cao vô thượng.

“Đừng dừng!”

Lệnh bài vang lên, một cánh cửa hư không cao khoảng mười mét từ trong mở ra, vừa thoát nhìn thì toàn một màu đen, có cảm giác u tối đến lạ.

“Thánh dược son đã mở, vào!”

Giọng nói giống như thiên thần vậy, vang vọng bên tai của mỗi một người ở đó, giống như sấm vang, ầm ầm không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Nơi khủng khiếp

Cánh cửa hư không xuất hiện, Thánh dược son khởi động!

Từng bóng người dưới cái gập đầu của các đại cao thủ tông môn đều nhảy xuống đất, đi về cánh cửa phía dưới của hư không.

Có một luồng sáng chói lóa phát ra từ trong cánh cửa, tất cả những người đi vào trong luồng sáng đó, lập tức lơ lửng trên không, dần dần vào trong cánh cửa của hư không.

“Vào trong đi...” Phương Tú Lâm quay đầu nhìn các đệ tử phía sau, thần sắc rất hỗn tạp, dường như có vài phần xúc động, cũng có chút luyến tiếc.

Hắn từng đi vào trong Thánh dược son, biết được nơi này tuy quý báu, nhưng lại có nguy cơ bao trùm khắp nơi, có rất ít người có thể sống sót, chuyển đi lần này, có cả gần hàng ngàn đệ tử, nhưng những người có thể quay về, e là chưa được một phần mười số đó.

Nhưng một phần mười người này sẽ có số đông sau này chắc chắn là trụ cột Đan sư!

Trong tất cả các đệ tử, tất nhiên cũng đều đã từng nghe nói qua về những sự nguy hiểm của Thánh dược son, nhưng lòng người vốn là tham lam, đối với Đan sư mà nói, sự quý giá của bảo vật đó còn lớn hơn cả sự nguy hiểm.

Không một ai do dự, thậm chí cũng có người nóng lòng không đợi được nữa.

Thanh Lâm trầm ngâm một hồi, một chân bước vào, đang định bước vào thì lời nói của Phương Tú Lâm lại đột nhiên truyền vào bên tai.

“Cẩn thận một chút, nhớ kỹ, người còn nợ Thiên Bình tông một món nợ ân tình đấy!”

Thanh Lâm khựng lại, khẽ gập đầu, lập tức vào trong luồng sáng ấy.

Ta không ngờ, sự bảo vệ của Phương Tú Lâm với ta, lúc độ kiếp ơn cứu mạng của Trần Đông Vân, ta luôn ghi nhớ trong lòng, nhưng điều khiến ta thất vọng là tại sao Thiên Bình tông lại đối xử tốt với mình như vậy.

Bóng người bay lên không trung, cao thủ của các tông môn đều nhìn chăm chăm quan sát, ngay tại lúc này, trên mặt bọn họ cũng đều lộ ra vẻ mặt giống như Phương Tú Lâm vậy.

“Chuyến đi lần này, không biết có mấy người có thể quay về...”

“Bọn họ đều cần phải rèn luyện, Thánh dược son này là nơi rèn luyện tốt nhất!”

“Con người không thể luôn sống trong sự bao bọc, bọn họ đều là thiên tài thì cần phải có sự giác ngộ của thiên tài.”

...

Cây cối um tùm, rậm rạp, vươn lên đến tận trời xanh, phía xa xa ánh sáng của những đầm nước lấp lánh lấp lánh, ánh hoàng hôn tỏa ra ánh sáng kỳ diệu, bất chợt có thể nhìn thấy bóng dáng của những con thú nhỏ chạy ngang qua trước mặt, có những con to gan hơn còn sẽ đứng thẳng ngay trước mặt.

Đây là cảnh tượng đầu tiên mà Thanh Lâm nhìn thấy sau khi vào trong Thánh dược son.

Khó có thể tưởng tượng, thế giới bên ngoài của Thánh dược son, chỉ là một ngọn đồi trọc, không biết đã bỏ hoang bao nhiêu năm rồi, nhưng thế giới bên trong này lại tràn đầy linh khí như vậy, giống như thế giới trong mơ, gột rửa tâm linh con người.

Hít một hơi sâu, ánh mắt Thanh Lâm lướt qua một lượt xung quanh, chưa thấy một người.

“Lần này có gần mấy ngàn người vào trong Thánh dược son, mà nay lại một bóng dáng của không nhìn thấy, rốt cuộc Thánh dược son này lớn cỡ nào...”

“Hay là... những người đi vào trong đều phải đi vào một không gian riêng biệt?”

Cậu chau mày lại, đang định bước đi, nhưng ngay tại lúc này, trong đầm nước phía trước đột nhiên nổi dậy từng đợt sóng, dưới bóng của ánh hoàng hôn, năm sắc màu tỏa ra, soi xuống mặt nước sáng lấp lánh.

Trong năm sắc màu ấy, một miếng bia đá khổng lồ nổi lên mặt nước, trên bia đá đó mọc lên một cành hoa có năm màu sắc, lúc cành hoa ấy xuất hiện, ánh hoàng hôn đỏ rực ấy lại hấp thu một cách nhanh chóng với tốc độ của người thường có thể thấy được.

“Hoa Ma bĩ!”

Thanh Lâm nhìn chăm chăm vào, tuy chưa từng nhìn thấy, nhưng ngọc giản mà Đan tôn cho cậu, cậu gần như đã học thuộc hết, tất cả những đặc trưng của loài hoa này đều giống y hệt những ghi chép về hoa Ma bi trong ngọc giản.

Loài hoa này có giá trị cực cao, có thể luyện chế thuốc của Đan Anh, cực kỳ hiếm thấy, Thanh Lâm không ngờ rằng vừa vào trong Thánh dược sơn thì đã gặp được một nhánh như vậy rồi.

Có điều, ma tính của hoa Ma bi cực mạnh, nhờ hấp thụ sự oán hận mà sống, vì thế mà mọc ngay trên bia mộ.

Và lại, hễ là nơi mà hoa Ma bi mọc lên thì tất nhiên sẽ có linh hồn có oán khí cực mạnh ở đó!

“Ma tính của hoa này nói cách khác... oán hồn kia, ta không thể khiêu khích được.”

Mặc dù Thanh Lâm rất muốn có được hoa Ma bi này, nhưng cuối cùng hắn vẫn là hít một hơi sâu rồi lắc lắc đầu.

Nếu so sánh với đẳng cấp của Đan sư, âm hồn bảo vệ hoa Ma bi này tuyệt đối đạt đến đẳng cấp hồng phẩm, thậm chí ngang bằng với Phương Tú Lâm, thực lực như vậy, hắn không thể gây hấn được.

Nhưng chính vào lúc cậu muốn rời khỏi thì có một bóng người đột nhiên xông thẳng đến hoa Ma bi.

“Ha ha, vừa vào đến Thánh dược sơn thì đã gặp được vật quý giá đến vậy rồi, đúng là không uống công đến đây!”

Bóng người ấy cười to, rõ ràng không biết hoa Ma bi là vật gì mà là bị thu hút bởi mùi linh khí nồng nặc kia, nhưng lại không hề phát giác rằng linh khí này yếu kém, lại còn ẩn chứa oán khí đáng sợ kia.

Thanh Lâm chau mày lại, nhìn thấy thân áo trên người hắn ta chính là đệ tử của Thiên Bình tông, lớn tiếng hét rằng: “Sư huynh đừng nóng vội, thứ này không thể gây hấn được!”

Bóng người kia không hề dừng bước, lúc xông thẳng đến thì quay đầu liếc nhìn Thanh Lâm, hừ một tiếng lạnh lùng nói: “Là người? Xem ra người cũng đã phát hiện ra vật này rồi, tuy là đệ tử cùng chung tông môn, nhưng cũng phải theo lẽ đến trước được trước, vật này chính là của Vương mỗ đây rồi!”

Hắn vừa dứt lời liền lập tức bắt lấy hoa Ma bi kia.

Chính vào lúc này, đột nhiên có điều khác lạ, trong nhụy hoa của hoa Ma bi kia đột nhiên xuất hiện khuôn mặt người!

Mặt người này trắng bệch, có máu tươi chảy từ bảy huyết mạch ra, hàm răng sắc nhọn giống như một con ác thú, mái tóc đen nhánh kéo dài miên man, gần như che hết cả đóa hoa Ma bi.

Cùng lúc đó, sau sự xuất hiện của mặt người, đột nhiên oán khí ở đâu phát ra, đầm nước vốn dĩ trong xanh thấy được cả đáy hồ kia trong nháy mắt biến thành màu đen, giống như đại dương vậy, có từng con sóng vỗ về.

Người đệ tử họ Vương kia mặt liền biến sắc, bước chân khựng lại, lập tức lùi về sau.

“Quay lại đây...”

Mặt người ở giữa đóa hoa Ma bi kia từ từ mở miệng nói, giọng nói như phát ra từ hoàng tuyền làm xáo động lòng người, khiếp sợ lòng ma.

Lúc hắn mở miệng thì mái tóc đen kia đột nhiên kéo dài ra, với tốc độ nhanh không tưởng trực tiếp quấn quanh người đệ tử họ Vương kia, hung hăng kéo về phía hoa Ma bi!

“Thanh Lâm cứu ta!!”

Thần sắc người đệ tử họ Vương kia méo mó, khiếp sợ vô cùng, hắn chỉ kịp nói ra câu này thì đã bị mái tóc đen dài kia xiết gãy cổ, tắt thở chết ngay tại chỗ.

Mặt người kia há miệng to ra, hàm răng nhọn hoắt cắn xé xác của người này từng ngụm một, đồng thời ánh mắt đảo xung quanh rồi dừng lại trên người Thanh Lâm.

Tất cả những điều này, Thanh Lâm đều nhìn thấy rõ mồn một, sắc mặt hắn có hơi trắng bệch, trong những ánh mắt đang nhìn chăm chăm về hắn thì hắn nhanh chóng lùi bước về sau.

“Như những lời mà Đan sư nói, nơi này tuy quý báu nhưng cũng vô cùng nguy hiểm...”

Người đệ tử họ Vương xuất hiện, chứng minh được rằng không phải mỗi cảnh tượng mà mỗi đệ tử đi vào đều không giống nhau, càng chứng minh được rằng lúc bọn họ bước vào thì ánh mắt của Phương Tú Lâm rốt cuộc là như thế nào.

Ánh hoàng hôn biến mất, màn đêm bao trùm xuống.

Nơi này không có mặt trăng, một bóng đen bao trùm lên tất cả, mặt đất nổi lên một trận gió lớn, tiếng gió như đâm thẳng vào tận xương, giống như từng lưỡi kiếm nhọn đâm thẳng vào người.

Thanh Lâm đã rời xa khỏi đầm nước có hoa Ma bi kia, lúc này, hắn đang đứng trên một cái cây lớn nhìn cảnh tượng vô cùng đáng sợ phía xa xa.

Chỉ thấy được trong màn đêm, hai bóng người khổng lồ đang tấn công với nhau, Thanh Lâm nhìn không rõ hai bóng đen kia rốt cuộc là người hay là thú, có điều chỉ dựa vào tiếng hét phát ra từ hai bóng đen đó có thể đoán được tùy ý lấy một người ra thì cũng đều có thể dễ dàng bị tấn công bởi sự tồn tại của cảnh giới Cổ Nguyên.

“Đừng đừng!”

Tiếng sấm vang dội, làm rung chuyển cả đất trời, hai bóng người này hoàn toàn chính là người phạm trần, vốn dĩ không xuất hiện nguyên lực thuộc tính gì cả, mọi thứ xung quanh đều đã bị hủy diệt, từng đợt tấn công mạnh khủng khiếp đó đã nhiều lần khiến Thanh Lâm suýt té ngã từ trên cây xuống.

“Đây chỉ là tầng thứ nhất, vậy tầng thứ hai, tầng thứ ba... thậm chí là tầng thứ bảy thì sẽ khủng khiếp đến mức nào nữa!” Thanh Lâm hít một hơi sâu, trong lòng lăm bằm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Tinh thể của thương cung

Phía xa xa xuất hiện một luồng sáng của buổi sớm mai, hai tiếng gầm hú vang dội kia cũng xa dần, vào ngày đầu tiên ở Thánh dược sơn đã trôi qua như vậy rồi.

Thanh Lâm đứng trên một ngọn cây cao, dây thần kinh đang căng thẳng thì lúc này đây cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ban ngày và đêm đen ở Thánh dược sơn này hoàn toàn khác nhau.

Dường như tùy theo ánh mặt trời mọc hay lặn thì cảm giác nguy cơ vô tận kia hoàn toàn tan biến đi, vừa đưa mắt nhìn lên, tiếng chim hót lạnh lót, hương hoa lan tỏa, màn sương mỏng phủ kín khắp nơi, linh lực nồng nặc, mạnh hơn nhiều lần so với thế giới bên ngoài.

Những con thú nhỏ chạy ra nhìn phía xa xa kia với ánh mắt đầy sự tò mò, vang lên tiếng chít chít như muốn xem xem nơi mà hôm qua hai con vật khổng lồ không rõ lai lịch kia chiến đấu.

Nơi đó hầu như toàn bộ đều đã bị hủy diệt, có một cái hồ có đường kính khoảng ngàn trượng xuất hiện, sâu khoảng độ vài chục mét, bên trong đã thấm thấu một chút bùn lầy, hoa lá cây cỏ xung quanh đều đã khô héo.

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, từ trên cây nhảy xuống, làm cho mấy con thú nhỏ giật mình bỏ chạy.

“Đêm qua, không biết là đệ tử của tông nào đã chết...” Hắn lăm bằm trong miệng, trong lúc hai con thú khổng lồ kia đang giao chiến, hắn từng nghe thấy rõ ràng có người đang kêu la thảm thiết.

“Lần đầu tiên đến đây thì đã có người chết, cả lại các đệ tử lại phân chia ra khác nhau, như vậy xem ra, cái gọi là thủ lĩnh kia... vốn dĩ là vô dụng!”

Trong mắt Thanh Lâm có một sự lạnh lùng lóe qua, việc mà gọi là bảo vệ các đệ tử khác hoàn toàn chỉ là ăn nói xằng bậy, hơn cả ngàn đệ tử, chỉ có một người thủ lĩnh, cho dù người thủ lĩnh đó thật lòng muốn giúp đỡ cũng vốn dĩ không cứu được.

Trầm ngâm một hồi, Thanh Lâm đi về phía trước.

Trong lúc đi ngang qua bên cạnh cái hồ sâu, đôi mắt Thanh Lâm nheo lại, lúc này con sóng của cuộc chiến đấu vẫn còn động lại, nếu có người phạm nào từ đây đi qua thì sẽ bị rung đến nổi lực phù ngũ tạng trong người nát vụn.

“Thực lực của hai cái bóng khổng lồ đó, thấp nhất cũng là cảnh giới Linh Đan!”

Theo sau bước chân phía trước, Thanh Lâm nhìn thấy một cảnh hoa Mộc Linh, hoa này cấp bậc không cao, không cần nói nơi này, dù là thế giới bên ngoài cũng cực kỳ bình thường.

Thế nhưng, là một cảnh linh dược đầu tiên được nhìn thấy, đương nhiên Thanh Lâm không thể từ bỏ, sau khi hái xuống xong, đang định đi về hướng bắc, bên tai lại truyền ra tiếng giao đấu và gầm thét.

“Chư vị, tinh thể của Thương Cung này, Lâm mỗ có việc lớn cần dùng, vẫn mong chư vị tha cho, giúp Lâm mỗ lần này.”

“Cái rắm!”

“Lâm Tông, tinh thể của Thương Cung đối với ai mà vô dụng chứ? Huống hồ, vật này là người phía ta phát hiện đầu tiên, người qua đây lại ra tay cướp đoạt, còn giả tạo như vậy làm gì?” Có người mở lời nói, thần sắc lộ rõ sự tức giận, quần áo trên người hẳn đều là Thiên Đạo cung.

Đối diện bọn họ cũng có khoảng mười mấy người đứng đó, một người thanh niên đứng ở phía trước nhất mặc áo màu đen, tướng mạo bình thường, cả người từ trên xuống dưới tràn đầy yêu khí.

Yêu tông, Lâm Tông!

Trên thực tế, thiên tài của các tông môn không ít, chỉ có điều mấy người có tài nhất lại bị che mắt ánh hào quang, như Lâm Tông này, mới hai mươi tuổi đầu thì đã là hậu kỳ của cảnh giới Cổ Nguyên, chính là Đan sư nhị đẳng bạch phẩm, thậm chí còn có lời đồn, thỉnh thoảng hẳn có thể luyện chế ra được Đan dược tam đẳng bạch phẩm, nhưng lại không ổn định lắm.

Ngoài Yêu thiên ra, Lâm Tông hẳn không tính là đệ tử mạnh nhất trong đệ tử đời này của Yêu tông, nhưng cũng thuộc loại đỉnh cao, lúc này trên mặt hẳn lộ rõ vẻ ngạo mạn, lời nói xem ra khách sáo, nhưng nghe kỹ thì lại vô cùng ngang ngược.

Nơi không xa kia, ánh mắt Thanh Lâm lóe sáng: “Tinh thể của Thương Cung?”

Hắn mới không thèm quan tâm hai phe ai đúng ai sai, tinh thể của Thương Cung kia mới là thứ khơi dậy hứng thú của hắn.

Vật này không có cấp bậc, theo truyền thuyết nói trong lúc Thương Cung biến hóa là do ngưng tụ mà ra.

Nếu nói như vậy, tinh thể của Thương Cung này chắc chắn là vật nghịch thiên, nhưng ngược lại, có rất ít người có thể nhận ra tác dụng của nó, từ xưa đến nay, người có được tinh thể của Thương Cung không ít, nhưng có thể dùng một cách đúng đắn lại không có một người nào cả.

Cho đến tận nay, chỉ có một cách chính là hấp thụ tinh linh bên trong tinh thạch, hòa vào trong Đan dược.

Tinh linh này vô cùng quý hiếm, bất luận là Đan dược loại này, cho dù là Đan thần, trong lúc luyện chế, nếu có thể thêm một chút vào trong cũng có thể tăng xác suất thành công và thành Đan lên đến ba mươi phần trăm.

Có cao thủ cho rằng tác dụng tinh thể Thương Cung tuyệt đối không chỉ có vậy, nhưng cho đến tận bây giờ, vẫn chưa có người phát hiện tác dụng khác của vật này.

Đối với vật phẩm loại này, Thanh Lâm tất nhiên đã nghe nói qua, lúc này xem ra kiểm không nổi lộ ra nụ cười lạnh lùng.

“Trong lúc Thiên Bình tông ta lựa chọn thủ lĩnh, các người cười vui thật...”

Hắn không nói lời nào, trực tiếp xông thẳng về phía Lâm Tông.

Cùng lúc đó, trên mặt Lâm Tông tràn đầy nụ cười, thu lại tinh thể của Thương Cung liền muốn rời khỏi.

Trong giây phút hắn vừa quay người, mặt liền biến sắc, chỉ thấy một bàn tay lớn từ phía xa lao tới, với tốc độ của hắn, vốn dĩ không thể tránh được, thậm chí không phản ứng kịp.

“Ai!”

Lâm Tông giật mình hét lớn, đệ tử Yêu tông phía sau hắn cũng lộ ra vẻ kinh hãi, khiếp sợ nhìn xung quanh.

Người của Thiên Đạo cung cũng như vậy, lùi về sau vài bước, ánh mắt thu rút lại.

“Lúc trước Lâm huynh còn đề cử Thanh mỗ tranh giành vị trí thủ lĩnh của Thiên Bình tông, một ngày không gặp thì đã quên rồi sao?” Giọng nói thản nhiên từ xa truyền đến.

Vừa nói câu này xong, mặt Lâm Tông liền biến sắc, nguyên lực thuộc tính trên hai bàn tay đã bùng phát ra, đang muốn bẻ bàn tay vô hình kia ra.

Thanh Lâm lạnh lùng hừ một tiếng, bàn tay hung hăng vỗ một cái, Lâm Tông liền ọc máu ra, sắc mặt trắng bệch, bị vỗ bay ra xa khoảng mấy chục mét!

“To gan!”

“Thanh Lâm, người dám đánh đệ tử Yêu tông ta, muốn chết phải không!”

Thanh Lâm im lặng, tiến lên một bước xông thẳng về phía Lâm Tông.

Thấy vậy, Yêu tông lập tức có người xông thẳng ra như một cơn gió, vừa trở bàn tay thì đã tạo thành một cơn thần lốc dài khoảng mười mấy trượng xuất hiện, trong tiếng gào thét nhào đến Thanh Lâm như muốn nuốt chửng cậu.

Thanh Lâm không thèm nhìn đến, vừa vung tay áo thì đã phát ra một ánh sáng sấm chớp đầy trời bao trùm lấy toàn thân cơn thần lốc kia.

Thần lần phát ra tiếng kêu la thảm thiết, trong chốc lát đã ngã quỵ, đệ tử của Yêu tông kia còn ọc đầy máu ra, cả người đen xì, giống như bị điện giật qua cả người vậy, ánh mắt tràn đầy nỗi kinh hoàng.

Lúc này, Thanh Lâm đã đến trước mặt Lâm Tông.

“Lâm huynh, Thanh mỗ không có ý mạo phạm, chỉ là tinh thể của Thương Cung kia cũng rất có ích đối với Thanh mỗ, chi bằng Lâm huynh tha cho ta một lần, sau này Thanh mỗ nhất định sẽ hậu tạ.” Thanh Lâm chậm rãi mở lời.

“Ngươi đừng hòng!”

Thần sắc Lâm Tông xám xịt, bàn tay vừa vỗ xuống mặt đất, bóng người lập tức bay cao lên trời.

Cùng lúc đó, ngón tay hắn vừa điểm vào hư không, trên không trung lại xuất hiện các con sóng, ngón tay hắn di chuyển vài vòng trên con sóng đó, cuối cùng một hình thù khổng lồ xuất hiện ra.

Nét hoa văn này nhìn không rõ là chữ gì, có điều sau khi xuất hiện, trong trời đất lập tức xuất hiện vô vàn tiếng vù vù, giống như có ngàn vạn người tu đang niệm kinh, tiếng vang bao trùm khắp cả trời đất khiến tai người nghe đau điếng, đầu óc như muốn vỡ tung ra.

“Một trung kỳ Cổ Nguyên nếu không phải ngươi ra tay đánh lên trước, Thanh mỗ làm sao có thể bị thương, chết đi cho ta!!!”

Lâm Tông phần nộ gào thét, nét hoa văn đó đột nhiên rạn nứt ra, biến thành ngàn vạn con kiến vàng, có điều thân người của những con kiến này to gần nửa trượng, vừa nhìn sơ qua, san sát, kín mít che khuất cả bầu trời.

“Đây chính là ma kỹ của Yêu tông sao?”

Thanh Lâm hơi chau mày, lập tức đứng bật dậy, trong hình dáng anh tuấn ấy, bàn tay liên tục vỗ vào nhau, từng con kiến vàng đều phải ngã quỵ, không có tác dụng gì cả.

Đôi mắt Lâm Tông co rút về, sao hắn lại không nhìn ra, tuy Thanh Lâm là kỳ giữa của cảnh giới Cổ Nguyên, nhưng thực lực của hắn tuyệt đối mạnh hơn nhiều lần so với những kỳ sau của cảnh giới Cổ Nguyên bình thường khác!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Hậu kỳ cổ nguyên

Tiếng hét vang dội, trong những con kiến vàng kia, những nơi mà Thanh Lâm bước đến thì những con kiến vàng đều ngã quỵ!

Tất cả những điều này, Thanh Lâm không hề dùng đến một chút ma kỹ nào, cũng không hề sử dụng lực tu vi, mà là dùng sức mạnh to lớn đã có thể giết lũ kiến vàng kia chết tươi!

Lấy trứng chọi đá, đúng là không tự lượng sức mình!

Thanh Lâm từng bước đi đến, trong ngàn vạn đàn kiến kia, trước ánh nhìn chăm chú của đệ tử Yêu tông và Thiên Đạo cung kia, nhanh chóng đột phá xông thẳng đến Lâm Tông.

Sắc mặt Lâm Tông tối sầm lại, ngàn vạn đàn kiến này chính là một trong linh ma kỹ trung phẩm vô cùng nổi tiếng của Yêu tông, với tu vi của Cổ Nguyên hậu kỳ của hắn, cho dù là cùng đẳng cấp cũng đủ để đã thương đối phương, nhưng làm thế nào cũng không ngờ rằng, Thanh Lâm chỉ mới Cổ Nguyên trung kỳ mà thôi lại dũng mãnh như vậy.

“Thần vợn hung hăng!”

Mất thấy Thanh Lâm đã ở trước mặt, Lâm Tông lạnh lùng hừ một tiếng, nguyên lực thuộc tính cả người bùng phát ra, sau lưng xuất hiện một bóng hình hư ảo khổng lồ cao khoảng mười mấy trượng. Trong tiếng gào thét, một cú đâm vang dậy tên Thanh Lâm.

“Đây chính là linh ma kỹ thượng phẩm, Lâm mỗ không tin, trung kỳ Cổ Nguyên như ngươi có thể chống đỡ được!”

Thanh Lâm thần sắc vẫn điềm tĩnh, ánh mắt nhìn về bóng hình hư ảo của con vợn hung hăng kia, rõ ràng so với lúc Yêu tông đến, Linh yêu viên khổng lồ kia như thần vậy.

Và lại, hơi thở của hư ảnh Con vợn hung hăng cực kỳ mạnh, gần như đẩy tu vi hậu kỳ Cổ Nguyên của Lâm Tông lên đến đỉnh cao, trong tiếng gào thét giận dữ, bên tai vù vù mang theo cả cuồng phong.

“Linh yêu viên khổng lồ kia, chắc cùng là cực mạnh...”

Ánh mắt Thanh Lâm vừa lóe sáng lên, ánh sáng đỏ phát ra khắp người giống như ánh sáng vàng của mặt trời vậy, hơi thở gấp gáp tăng nhanh, sức lực cơ thể ngang tàng hoàn toàn bùng phát, bước chân tiến lên một bước, lập tức xuất hiện một dấu chân rất sâu, bóng dáng kia chỉ nhảy một bước đã bay lên cao, tiếng vang dội của một cú đâm đều nhắm về phía hư ảnh con vượn hung hăng kia.

Một tiếng đùng, hai bóng dáng một lớn một nhỏ lúc này đụng chạm vào nhau, ánh sáng đỏ bên ngoài cơ thể của Thanh Lâm nhanh chóng lấp lóe, bóng người lùi về sau vài bước.

Mà bóng dáng hư ảo của con vượn hung hăng kia chính là tiếng kêu la thảm thiết, cú đâm vang dội nhắm vào Thanh Lâm kia trực tiếp tan nát, ngay cả bóng người theo sau cũng dần dần biến mất, cuối cùng tất cả đều biến thành hư vô!

“Không thể nào!”

Lâm Tông tròn xoe đôi mắt, phun ra một ngụm máu đỏ tươi, hư ảnh của con vượn hung hăng kia chính là dựa vào sự khống chế của tâm niệm, lúc này bị Thanh Lâm phá hủy, hãn cũng bị vài vết thương trên người.

Chỉ có điều, những thương tích này không là gì đối với hãn, nhưng sự hoảng hồn trong lòng hãn lúc này lại khó lòng diễn tả được.

Phải biết rằng thân của con vượn hung hăng này chính là linh ma kỹ thượng phẩm, và lại là do thân Lâm Mộ của linh yêu viên khổng lồ khắc họa làm nên, thực lực mà linh ma kỹ được gia tăng lúc này gần như gấp hai lần, tương đương với sức toàn lực tấn công của cao thủ siêu phẩm cảnh giới Cổ Nguyên!

Nhưng dù là vậy thì Thanh Lâm vẫn chỉ dùng sức của cơ thể tấn công, một cú đâm thì đã giết được hư ảnh của con vượn hung hăng kia, hơn nữa bản thân cậu cũng không hề có thương tích gì!

“Chẳng lẽ nào...” Ánh mắt Lâm Tông thu về mang theo sự hoảng hồn: “Chẳng lẽ thứ người này đang tu chính là tu sửa thân thể sao!”

“Nhưng nếu thật sự là tu sửa thân thể, cũng chẳng qua là Cổ Nguyên trung kỳ, mức độ mạnh của tu sửa thân thể, sao có thể mạnh đến mức này chứ!”

Trong lúc hãn đang suy nghĩ, Thanh Lâm vung thẳng tay áo, bình tĩnh nói: “Lâm huynh, tinh thể của Thương Cung này có thể nhường cho Thanh mỡ được rồi?”

Sắc mặt Lâm Tông xám xịt, không nói tiếng nào giống như tùy ý mọi người rồi liếc nhìn đệ tử khác của Yêu tông.

Thấy vậy, trong các đệ tử của Yêu tông, đột nhiên có người lạnh lùng hừ rồi lên tiếng, quát rằng: “Tại sao lại nhường? Người không nói lời nào, trực tiếp ra tay với Lâm sư huynh, nếu thật sự đệ ngươi lấy tinh thể của Thương Cung này đi thì mặt mũi của Yêu tông ta để đâu?”

“Không nói lời nào?”

Thanh Lâm chau mày lại, ánh mắt dần sắc lạnh: “Không biết tốt xấu là gì!”

Hãn quay lưng định rời đi, nhưng người của Yêu tông rõ ràng không cho hãn toại nguyện, ai nấy đều bước chân lên cản đường của Thanh Lâm.

“Chư vị, Thanh mỡ ở trong Thánh dược sơn này, tay vẫn chưa từng nhuộm máu, đừng ép Thanh mỡ phải ra tay.” Ánh mắt Thanh Lâm càng lúc càng trở nên lạnh lùng như băng, thân sắc cũng có vài phần lạnh buốt.

“Giết!”

Lâm Tông lạnh lùng hừ một tiếng, mười mấy người của Yêu tông kia đột nhiên ra tay, luồng sáng dao động, các ánh sáng của nguyên lực thuộc tính không giống nhau, tất cả đều nhắm thẳng về phía Thanh Lâm.

Theo Lâm Tông nhận thấy thì tuy thực lực của Thanh Lâm quả thực rất mạnh, một mình hoặc như thế nào cậu cũng không được, nhưng mười mấy người của Yêu tông ở đây, sao có thể để cậu rời khỏi.

Hướng hồ, người của Thiên Đạo cung đều ở một bên nhìn, tinh thể của Thương Cung kia không quan trọng, vật này tuy quý giá nhưng lại không phải hiếm có đến mức không có, nhưng nếu thật sự bị Thanh Lâm cướp đi, sau khi việc này truyền ra ngoài, mặt mũi của Yêu tông biết giấu đi đâu?

“Muốn chết!”

Ánh sáng đỏ trên người Thanh Lâm dao động lại tạo thành một vòng chắn phòng vệ màu đỏ, bóng dáng ấy xông thẳng đến, tay phải muốn nắm lấy Thanh Lâm lao đến.

Đối với những thuộc tính nguyên lực kia, hãn vốn dĩ không hề tránh né, trong lúc bị tấn công, bàn tay kia còn bóp chặt cổ họng người này.

“Ngươi dám!”

Người này quát to, nhưng trong đôi mắt lại tràn đầy vẻ hốt hoảng.

Thanh Lâm lạnh lùng hừ một tiếng, tay phải phát lực trực tiếp bẻ gãy cổ người này, đồng thời Đại đế lục xoay chuyển, trong giây phút ngắn ngủi đó, một sinh mạng đang sống sờ sờ trước đó này giờ chỉ còn lại một lớp da.

“Yêu thuật!”

Mặt Lâm Tông biến sắc, hẳn đương nhiên nhìn ra được người này đã bị tinh hoa cả người của Thanh Lâm nuốt chửng, với công lực này, hẳn cũng đã từng nghe qua, nhưng đó đều là người có ma khí ngập trời, sát khí vô tận, không ngờ rằng trên người Thanh Lâm lại nhìn thấy cảnh này.

Cùng lúc này, trong lòng hắn nổi lên sự tham lam, với công lực này, tốc độ luyện chế Yêu ma, nếu có được nó thì còn bàn gì đến thiên chất nữa, nhất định có thể khiến hắn nổi tiếng vang khắp Yêu tông!

Hắn vừa định mở lời nhưng chính vào lúc này, ánh mắt Thanh Lâm đột nhiên nhìn đến.

Ánh mắt này khiến cho mặt Lâm Tông biến sắc, chỉ cảm thấy trong đầu có sự chấn động nhẹ giống như bị điện giật vậy!

Trong lòng chợt dâng lên một cảm giác bất an khó tả, Lâm Tông không muốn tin, nhưng cảm giác đó càng ngày càng rõ ràng, nhất là khi Thanh Lâm vừa giết thêm hai người nữa, hơn nữa sau khi nuốt chửng, khí tức lại đạt đến đỉnh cao của cảnh giới Cổ Nguyên!

Càng vào lúc này, bóng dáng Thanh Lâm vừa lóe qua, không màng đến sự tấn công của người khác mà công thẳng đến Lâm Tông!

Mặt Lâm Tông biến sắc, hắn có một cảm giác rằng vừa này Thanh Lâm giao chiến với mình vốn dĩ không dùng hết sức, hoặc nói rằng.. vốn dĩ đang đùa cợt mình!

Thấy Thanh Lâm xông đến, Lâm Tông không nói lời nào, bóng dáng hung hăng lùi về sau.

Nếu nói về thực lực, có lẽ bản thân không phải là đối thủ của Thanh Lâm, nhưng nói về tốc độ, Lâm Tông có niềm tin mãnh liệt.

“Định!”

Nhưng chính vào lúc này, giọng nói bình tĩnh kia của Thanh Lâm đột nhiên truyền đến bên tai, Lâm Tông hơi ngây người ra, hốt hoảng phát hiện ra bóng dáng của mình lại không thể nhúc nhích được!

Không chỉ không thể nhúc nhích, tâm niệm của hắn cũng đang dần bị ngưng đọng lại trong lúc này, giống như trở thành người chết vậy, sự kinh hoàng ập đến như thủy triều dâng lên vậy, có điều rất nhanh, sự kinh hoàng này đã nhanh chóng biến mất, bởi vì ý thức của hắn đã hoàn toàn không còn nữa.

“Thanh Lâm!”

“Lâm Tông chính là một trong các đệ tử ưu tú nhất của cảnh giới Cổ nguyên trong Yêu tông ta, hơn nữa còn là cháu trai của Lâm Thành Huy Lâm trưởng lão, người dám động đến hắn, Lâm trưởng lão nhất định sẽ không tha cho người!”

Sắc mặt của đám đệ tử của Yêu tông kia càng thay đổi liên tục, như những gì bọn họ nói, nếu Thanh Lâm thực sự giết chết Lâm Tông, Lâm Thành Huy nhất định sẽ nổi trận lôi đình, ngay cả bọn họ cũng không thể sống yên ổn.

Nhưng Thanh Lâm dường như không nghe thấy, trong lúc đến trước mặt Lâm Tông, vỗ một chưởng ra, Lâm Tông lập tức phun máu ra, lưng gàn như muốn ngã người về sau.

Cùng lúc đó, với một chưởng này, ý thức của Lâm Tông cũng đã hồi phục trở lại, khuôn mặt hắn tràn đầy vẻ hoảng loạn, trong giây phút ý thức hồi phục trở lại lập tức hét to: “Đừng giết ta, đừng giết ta, đừng...”

“Bùm!”

Vừa dứt lời, nắm đấm của Thanh Lâm đã trực tiếp nhào đến vùng đầu kia, có điều không hề xuất hiện tình trạng máu văng tung tóe, bởi vì trong giây phút Thanh Lâm tấn công thì Đại đế lục đã xoay chuyển.

Bất cứ dòng máu nào đều có tinh hoa bên trong, Thanh Lâm sẽ không bỏ qua dù là một giọt.

“Đây...”

Mất thấy Lâm Tông bị giết, đệ tử Yêu tông kia đã biết không thể đấu lại, lúc này cắn chặt răng lại, cảm phần liếc nhìn Thanh Lâm rồi chạy trốn khắp nơi.

Chính vào trong lúc chạy trốn, bọn họ dường như cảm thấy tiếng gào thét trong cơ thể Thanh Lâm hình như... đã bộc phát rồi!

“Yêu nghiệt! Yêu nghiệt mà!!!”

Trong giây phút này, sự khiếp sợ trong lòng bọn họ đã không thể tăng thêm được nữa, bọn họ vốn không phải đối thủ của trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên như Thanh Lâm, lúc này đột phá thành hậu kỳ, trong mắt bọn họ vốn dĩ giống như những con kiến con con

Chương 96: Cây cầu tạo hóa

Thảm cảnh chết chóc, không một ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Thanh Lâm, theo lý mà nói, cùng là cảnh giới Cổ Nguyên, cho dù đệ tử Yêu tông này đều là kỳ đầu, nhưng do sự khác biệt về số lượng người, cũng không đến nỗi mà thê thảm như thế.

Nhưng thực lực của Thanh Lâm thực sự rất mạnh, khi còn là trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên đã có thể quét sạch tất cả những người thuộc cảnh giới Cổ Nguyên và nay cậu lại đột phá hậu kỳ Cổ Nguyên, không những tu vi gia tăng thêm mà thời gian lấp lánh của ánh sáng màu đỏ trên cơ thể cậu cũng tăng thêm, đã đạt đến chín trăm tức!

Một trăm tức này không những chỉ xê xích về thời gian mà ngay cả độ sức mạnh của cơ thể cũng đã tăng cường lên rất nhiều lần.

Và lại, Thanh Lâm chính là Thánh tử của tộc Đế Thần, tộc Đế Thần vốn là chủng tộc mạnh nhất trong tất cả bản đồ nên sự gia tăng sức mạnh của cậu so với sự gia tăng sức mạnh sau khi đột phá của người thường là tuyệt đối không giống nhau!

“Khi còn là trung kỳ, có thể quét sạch Cổ Nguyên, có thể đấu một trận với kỳ đầu Linh Đan, lúc này hậu kỳ, cậu càng có thể giết kỳ đầu Linh Đan, có thể thắng trung kỳ Linh Đan, có thể chiến đấu với hậu kỳ Linh Đan!”

Ánh mắt của Thanh Lâm sáng lấp lánh, khóe miệng nở một nụ cười.

Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của cậu, Thanh Lâm biết rất rõ về thực lực của kỳ đầu Linh Đan, nhưng trung kỳ và hậu kỳ thì phải đấu một trận mới biết được.

Nghĩ ngợi một hồi, Thanh Lâm đột nhiên nhìn về đám người Thiên đạo cung, chấp tay nói: “Tinh thể bầu trời này, Thanh mỗ xin nhận lấy vậy.”

“Tất nhiên, tất nhiên...”

“Thực lực của Thanh Lâm huynh rất mạnh, chúng tôi sao có thể tranh giành lại được.”

Đám người Thiên đạo cung lập tức chấp tay, sắc mặt cung kính, ánh mắt vô cùng sợ hãi.

Thanh Lâm khẽ gật đầu, rồi quay người bay về phía xa.

Đệ tử của Thiên đạo cung thấy vậy lập tức thờ phào nhẹ nhõm, cảnh tượng lúc này bọn họ đều nhìn thấy hết nên trong lòng họ rất sợ Thanh Lâm sẽ giết người diệt khẩu, dĩ nhiên nếu chuyện này mà truyền đến tai của Yêu tông thì Thanh Lâm tuyệt đối sẽ gọi dậy mối thù hận của Yêu tông.

“Những chuyện hôm nay, mấy người các ngươi coi như chưa thấy gì hết, hiểu không?” Sau khi Thanh Lâm rời khỏi, một người trong đám người Thiên đạo cung quát lên.

“Vâng!” Tất cả mọi người lập tức đồng thanh trả lời rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Sau khi bọn họ rời đi không bao lâu, một thân ảnh áo trắng từ phía xa từ từ đi tới, bóng hình cao to, tóc tím ngang vai, đó chính là Thanh Lâm!

“Đám người này cũng biết điều...”

Nói thầm một câu xong, Thanh Lâm mới thật sự rời khỏi nơi này.

.....

Chớp mắt một cái, mười ngày đã qua.

Thánh Dược sơn này thật sự là quá rộng lớn, chỗ này chỉ có một tầng mà thôi mà đã tốn thời gian dài như thế, và lại, Thanh Lâm cảm nhận được, những nơi mà cậu đi qua, đều không bằng một phần của tầng thứ nhất Thánh Dược sơn.

Thời gian mười ngày này, Thanh Lâm thu hoạch được không ít linh dược, nhưng đều không phải là quá quý hiếm, đều là linh dược bình thường, chỉ có duy nhất ba cây này là có giá trị một chút.

Nhưng, vì lấy được ba cây linh dược này, Thanh Lâm đã đấu với ba con yêu thú suốt ba ngày, ba con yêu thú đó, đều là hậu kỳ Linh Đan, bị Thanh Lâm giết hết một con, hai con còn lại thì bị trọng thương.

Sau khi giết chết con yêu thú đó, Thanh Lâm lập tức nuốt nó, linh nguyên của hậu kỳ Linh Đan lập tức trở thành tu vi của Thanh Lâm, nâng cấp lần nữa,

đạt đến đỉnh cao cảnh giới Cổ Nguyên!

Nếu không phải hai con còn lại cùng ra tay thì Thanh Lâm muốn giết chết bọn họ, cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Lúc này nơi đứng của Thanh Lâm, phía trước là một cái đầm lầy, rộng mênh mông bát ngát, giống như là dòng sông, cũng giống như là biển lớn.

Trong đầm lầy này không có nước, bốc lên lớp lớp sương mù, phía trên đó có một cây cầu hoàn toàn được làm bằng gỗ, giống như là nối liền với phía cuối của đầm lầy vậy.

Nếu muốn đi tới phía đối diện, con đường duy nhất chính là bước qua cây cầu, bởi vì hai bên của đầm lầy này đều là sườn núi dốc đứng, phía dưới thì tối đen như mực, lâu lâu còn truyền ra tiếng hú.

Và nếu từ trên cây cầu này đi qua thì có thể tiết kiệm được không ít thời gian, nhưng cây cầu này, hoặc có thể nói là đầm lầy này, luôn cho Thanh Lâm một cảm giác bất an.

“Chỗ này rất kỳ lạ, hai bên đều là sườn núi dốc đứng, nhưng ở giữa lại là đầm lầy, đầm lầy này, được hình thành như thế nào thế?” Thanh Lâm nhíu mày lại.

Cậu không muốn đi qua cây cầu này, nhưng cũng không có lựa chọn nào khác, nếu mà quay về chỗ cũ lần nữa, sẽ tốn nhiều thời gian và có thể sẽ không thu hoạch được gì hết.

“Nếu đã là tầng thứ nhất của Thánh Dược sơn, cây cầu này nhất định cũng đã có người đi qua, chỉ là không biết, sau khi qua cây cầu này, có còn sống sót...”

“Hừ, cây cầu này xuất hiện ở đây, nhất định có ý nghĩa của nó, trước kia không phải là không có người sống sót mà ra khỏi Thánh Dược sơn này sao, và lại mỗi người bước ra được đều có tạo hóa, cây cầu này tuy nhìn rất nguy hiểm, nhưng càng nguy hiểm thì tạo hoá càng lớn.”

Suy nghĩ một hồi, ánh mắt của Thanh Lâm lộ rõ vẻ kiên quyết, chân phải bước ra, không chút do dự mà bước lên cây cầu!

“Àm!”

Trong lúc mà Thanh Lâm bước lên cây cầu, xung quanh lập tức thay đổi, sương mù từ đầm lầy đó bốc lên rồi đột nhiên biến thành màu đen, giống như màn đêm buông xuống.

Sắc mặt của Thanh Lâm liền thay đổi, trong lúc vô thức liền muốn rút chân về, nhưng cũng vào lúc này, cậu bỗng nhiên phát hiện, sau khi cậu rút chân về, bước chân của cậu, vẫn đang đứng trên cây cầu này!

Hơn nữa, không chỉ là chân phải, cả đôi chân của cậu, bóng hình của cậu, đều hoàn toàn đứng ở trên đó!

Cây cỏ hoa lá của cây cỏ thụ phía sau cậu vào lúc này đây cũng đã hoàn toàn biến mất, những nơi mà cậu nhìn thấy không phải là đầm lầy thì là cây cầu này.

Đây giống như là một loại cưỡng ép, ép Thanh Lâm phải đi về phía trước.

Đôi mắt Thanh Lâm lấp lánh, sắc mặt thận trọng, sau một hồi, mới bước ra một bước.

Không thấy xuất hiện nguy hiểm gì, nhưng trong lòng của Thanh Lâm vẫn luôn bất an, cậu cố đè nén nỗi bất an này xuống, từng bước từng bước đi về phía trước.

“Àm!”

Đột nhiên từ phía trước phát ra một tiếng vang lớn, vào khoảnh khắc mà tiếng vang lớn này truyền ra, Thanh Lâm cảm thấy xung quanh giống như một cái thế giới, và thế giới này, cũng sắp bị tiếng vang này làm cho sụp đổ!

Cậu ngược đầu lên nhìn, chỉ thấy trong đầm lầy này, có một bóng hình màu đen khổng lồ đang từ từ nổi lên, bóng hình này rất to lớn, lớn tới nỗi không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả, nếu không phải bầu trời đã trở nên tối đen thì hoàn toàn là không thể nhìn thấy đầu của nó!

“Cự Linh chi lộ, tạo hoá chi lộ, ngũ diệt nhi hành!” (1)

Bóng hình này bỗng nhiên mở miệng, nói ra một câu này xong liền không nói một câu nào nữa.

Hai bên lỗ tai của Thanh Lâm ầm ầm vang lên, âm thanh đó giống như tiếng sét, chấn động đến lỗ tai của cậu cũng chảy ra máu tươi, cơ thể mạnh mẽ của cậu đang có cảm giác muốn nổ tung.

Và cũng vào lúc này, có rất nhiều sương mù màu đen bốc lên, trong ánh mắt của Thanh Lâm, sương mù dày đặc đó nhanh chóng tụ lại, cuối cùng, hình thành một cánh cửa sương mù.

Sau cánh cửa sương mù này, vẫn còn có sương mù màu đen tích tụ lại, từng luồng từng luồng bay về phía bầu trời rồi hình thành năm cửa ải!

Dường như năm cửa ải này, chính là cầu thang để bước lên trời, muốn bước qua cây cầu này là bắt buộc phải đi qua năm cửa ải cánh cửa sương mù này!

“Vào!”

Sau khi năm cửa ải cánh cửa sương mù hoàn toàn hình thành, bóng hình to lớn đó lại mở miệng nói lần nữa, âm thanh ầm ầm, chỉ xuyên qua đầu óc.

“Ha ha, đây là lần đầu ta thấy cơ thể mạnh như thế, đợi ta nuốt thẳng nhóc này xong, nhất định có thể rời khỏi nơi này!”

Cửa ải sương mù đầu tiên đột nhiên bị xé rách ra, một cái đầu khổng lồ từ bên trong thò ra, trong tiếng cười lớn, một cái móng vuốt to lớn có chiều dài trăm trượng giờ ra, giống như là chịu hết nổi rồi muốn cắn nuốt Thanh Lâm ngay lập tức.

“Quay về!”

Bóng hình to lớn đó hừ lạnh một tiếng, móng vuốt này lập tức nổ ra, chủ nhân của móng vuốt cũng kêu thảm một tiếng rồi nhìn chăm chăm vào bóng hình đó, giống như có thù oán dữ dội, nhưng trong thù oán này cũng kèm theo nỗi sợ hãi.

“Nếu ngươi không vào đây thì sẽ mãi mãi không ra khỏi không gian Cự Linh này, ta ở đây, chờ ngươi đến!”

***

(1) Con đường Cự Linh, con đường tạo hoá, đi vào sẽ bị năm cánh cửa sương mù giết chết.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Cửa ải sương mù đầu tiên

Thanh Lâm chau mày lại, nhìn năm cửa ải sương mù đó, không nói một lời nào.

Phía sau cánh cửa sương mù này, bóng hình to lớn đó vẫn còn, giống như đang nhìn từ trên cao xuống, không hề ép bức, uy lực mạnh mẽ từ người bóng đó truyền ra, tuy không có tác dụng với Thanh Lâm, nhưng vẫn khiến cho người ta ngệt thở.

Một hồi sau, Thanh Lâm ngược đầu nhìn về cánh cửa sương mù, đều là một mảng đen tối, dường như trong bóng tối này có một đôi mắt, đang nhìn chăm chăm vào cậu một cách khao khát.

Hít một hơi sâu, đôi mắt của Thanh Lâm lộ ra vẻ kiên định, nếu đã không đi ra được và đây lại là cây cầu tạo hóa thì tại sao cậu không thử một phen chứ!

“Àm!”

Chân phải của cậu trực tiếp bước vào cánh cửa sương mù, không giống như lúc bước lên cây cầu này, và trong lúc chân phải của cậu bước lên, chân trái của cậu cũng bước lên!

Và cũng vào lúc này, toàn thân Thanh Lâm lấp lánh ánh sáng màu đỏ, bộc phát ra với một tốc độ nhanh nhất mà từ trước tới giờ chưa bộc phát qua!

Trong cánh cửa sương mù này, chính là một không gian khác, xung quanh đều là máu, mặt đất rải đầy xương cốt, máu tươi như dòng sông, tứ chi bị gãy còn sót lại, một không gian đầy mùi máu tanh.

Ở trung tâm của không gian tràn đầy màu máu đỏ này, có một pho tượng khổng lồ, pho tượng này cao trăm trượng, tay cầm kiếm dài, quần lâm thiên hạ.

Và kế bên pho tượng này, còn có một chiếc đèn dầu như đang thoát ần thoát hiện, ngọn đèn này trông giống như muốn tắt đi, bởi đã cháy tới sợi bắc đèn cuối cùng.

Tất cả mọi thứ, Thanh Lâm cũng đã nhìn thấy hết, nhưng cậu hoàn toàn không để ý, lúc cậu bước vào nơi này, mụm tốc độ đã sớm bộc phát ra, nhanh chóng bay về phía trước.

Và cũng vào lúc này, bao lấy xung quanh cậu đều là tia sét, tiếng sấm rền và cùng với tia sét màu đỏ.

Nguyên lực thuộc tính lôi! Thiên kiếp nguyên lực!

Nhưng đây vẫn chưa đủ!

Dường như lúc chân phải Thanh Lâm bước vào cánh cửa sương mù, trong đầu cậu dâng lên rất nhiều cảm giác nguy hiểm, cậu ngưng tụ ra vô số ánh sáng màu đỏ, liên tiếp đánh ra sáu chương khắp mọi nơi.

Đây chính là Phiên Thiên chương!

Sáu chương này, đã phong ấn hết tất cả vị trí của cậu, sau khi đánh ra sáu chương này, cậu lật ngược bàn tay lại, đột nhiên xuất hiện một cây roi dài màu vàng!

Cây roi này chính là cây roi lúc trước Thanh Lâm có từ tay của Lưu Viễn Thông, tuy không biết cây roi này tên gì, nhưng khí tức quý dị từ trên đó truyền ra, khiến cho Thanh Lâm luôn cảm thấy, cây roi dài màu vàng này, không phải là vật bình thường!

Chỉ là trong phút chốc, Thanh Lâm đã gần thi triển hết tất cả công kích mà cậu nắm giữ, nhưng cảm giác nguy hiểm ghê gớm đó vẫn tràn đầy trong đầu cậu, không biến mất đi một chút nào cả.

Tất cả những thứ này, vẫn chưa đủ!

Nhưng khi Thanh Lâm tính kêu gọi Hỏa Diễm Kim Dương Chí Tôn ra thì có một tiếng cười lớn, đột nhiên vang lên.

“Con kiến thôi mà, đối với bản tôn mà nói, cho dù ngươi thi triển bao nhiêu đi nữa thì cũng không có tác dụng gì hết!”

Lời nói vừa dứt, không gian xung quanh của Thanh Lâm đột nhiên bị bóp méo lại, loại bóp méo này, không thể nhìn bằng mắt thường được, nhưng đôi mắt của Thanh Lâm co lại, sáu phát Phiên Thiên chương mà cậu đánh ra, vào lúc này đây lại đổ nát hết!

Không gian bị bóp méo đó, giống như một bàn tay khổng lồ đang nắm chặt lại và Thanh Lâm chính là con kiến trong bàn tay đó, dường như chỉ cần một chút sức lực là có thể bóp chết cậu.

“Ngươi là ai?”

Sắc mặt của Thanh Lâm lạnh băng, bàn tay phất một cái, cây roi dài màu vàng đó lập tức bay ra, “phạch” một tiếng đánh vào xung quanh bốn hướng, dưới một đòn roi này, không gian đó liền xuất hiện những gợn sóng.

“Roi Chí Tôn?”

Kẻ tồn tại trong hư vô đó phát ra tiếng kinh ngạc, tiếp đó lạnh lùng nói: “Cây roi này thực sự rất quý dị, chuyên công kích ba hồn bảy vía, nếu người cầm cây roi này là lão già Mãng Vân đó thì bản tôn nhất định sẽ nhanh chân chạy thoát, nhưng với con kiến như ngươi mà cũng muốn đối kháng với bản tôn sao?”

“Àm!”

Vừa nói xong, lực ép đó càng điên cuồng hơn, xung quanh Thanh Lâm lập tức bị thu nhỏ đến nơi không đến một mét.

Sắc mặt của Thanh Lâm liền thay đổi, liên tục quát roi, nhưng hiệu quả thu lại thực sự rất ít.

Không gian xung quanh thu nhỏ lại, Thanh Lâm cảm nhận được rất rõ ràng, cậu thu lại cây roi dài, cả người phát ra ánh sáng màu đỏ, khi mà nó bộc phát ra, cậu lấy ra một cánh tay khổng lồ bị sương mù màu đen bao bọc lấy.

Chính là Đế Ma chương!

Trong khoảnh khắc mà Đế Ma chương xuất hiện, sự bóp méo của không gian đột nhiên dừng lại, một tiếng kinh hô thảm thiết truyền đến tai của Thanh Lâm.

“Thánh Ma!”

“Àm!”

Không gian bị bóp méo đó đột nhiên vỡ ra, Thanh Lâm liền mượn lấy cơ hội này, trực tiếp đánh ra Đế Ma chương, bỗng nhiên xuất hiện sương mù màu đen bao phủ cả bầu trời, hình thành một bàn tay khổng lồ.

Và Thanh Lâm lại ở trong lòng bàn tay này!

Đế Ma chương này, cũng tính là một trong những chiêu bài của Thanh Lâm, nhưng cú đấm này đã khô héo bởi cú đấm này vốn chỉ là do một giọt máu mà ngưng tụ thành, theo tính toán của Thanh Lâm, có thể đánh ra ba cú này, đã là cực hạn rồi.

Sự sợ hãi của kẻ tồn tại trong hư vô này là điều mà Thanh Lâm không hề nghĩ tới, nhưng cậu suy nghĩ rất nhanh, nếu đối phương vào khoảnh khắc này bởi vì sợ hãi mà chạy trốn, vậy cậu sẽ không bỏ phí đi một chương này!

Cậu không do dự nữa, đứng trong bàn tay đó, nhìn xung quanh một cái rồi phóng đi về phía pho tượng đó.

Thanh Lâm tin, cây cầu này, đã gọi là cây cầu của tạo hoá, có thể để cho cậu vào, vậy nơi này, nhất định có cơ hội để cậu sống sót!

Và cơ hội này, nhất định là pho tượng đó hoặc là đèn dầu.

Bởi vì ngoại trừ pho tượng đó và đèn dầu ra thì chỉ còn lại cậu và kẻ tồn tại trong hư vô đó.

“Hửm?”

Vào lúc sau khi Thanh Lâm chạy đi, kẻ tồn tại trong hư vô đó lại tiếp tục kinh ngạc mơ hồ, rất nhanh, kinh ngạc mơ hồ này liền trở thành phần nộ.

“Người dám chơi ta? Bàn tay này tuy có một chút khí tức của Thánh Ma, nhưng nó hoàn toàn không phải là của Thánh Ma!”

Kẻ tồn tại trong hư không đó nổi trận lôi đình, hắn từng thấy qua Thánh Ma, Ma khí dữ dội đó cùng với sự trấn áp dữ dội, luôn tràn đầy trong đầu của nó, nếu nói kiếp này hắn sợ nhất là cái gì, không cần phải nói, đó tuyệt đối là Thánh Ma!

Cho nên lúc Đế Ma chương xuất hiện nó mới sợ hãi đến thế.

Nhưng lúc này, nó càng nghĩ càng thấy không đúng, trên bàn tay đó, khí tức của Thánh Ma thật sự là rất nhỏ bé, cách một khoảng cách xa, nó thậm chí còn không cảm nhận được, giống như là có người đem khí tức của Thánh Ma đánh vào trong bàn tay này!

Dưới con thịnh nộ lúc này, nó không tiếp tục đùa với Thanh Lâm nữa mà trực tiếp xuyên qua không gian, trong lúc đôi mắt của Thanh Lâm co lại, trực tiếp bay thẳng đến phía cậu!

“Ầm ầm ầm!”

Không gian liên tiếp bị đánh nát, bóng hình khổng lồ đó làm cho Thanh Lâm phải hít sâu một hơi lạnh.

Vật này hoặc nói là cơ thể thật sự của kẻ này, lại là một con bọ cạp khổng lồ!

Con bọ cạp này toàn thân đều là những cái cang to lớn, mỗi một cái cang đều dài trăm trượng, thân thể khổng lồ đó càng không thể nào diễn tả nổi, thân thể của nó giống như đỉnh đầu của ngọn núi nhỏ vậy, hai con mắt nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, trong lòng nó có phần nộ, có tham lam, càng có sát khí.

Và dưới sát khí này, dường như còn che giấu đi một loại... biểu cảm rất khó mà diễn tả.

Thế nhưng, thân hình của nó là lớn nhất, nhưng khi Thanh Lâm nhìn qua, thấy cơ thể nó có chút thoát ần thoát hiện, giống như là... trong suốt!

“Hồn vía!”

Thanh Lâm trừng mắt ra, cậu đột nhiên nhớ đến những lời nói lúc trước của con bọ cạp này, cây roi dài màu vàng đó chuyên công kích ba hồn bảy vía!

Tuy nhiên, Thanh Lâm hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ, cậu không hiểu con bọ cạp này tại sao lại nói Đế Ma chương là Thánh Ma, nhưng cậu biết lúc này đây, cậu cần phải dùng hết sức để chạy đến pho tượng đó cùng với sợi bắc đèn đó, chỉ có như thế thì cậu mới có cơ hội để bảo toàn mạng sống!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Băng tinh

“Những người đi vào nơi này, từ trước đến nay chưa từng có thể sống sót trở về, người đừng cố chống trả, đợi bọn tôi sau khi cắn nuốt người xong, có thể để lại cho người một chút hồn phách, để kiếp sau người đầu thai lại.”

Âm thanh to lớn vang lên khiến cho lỗ tai của Thanh Lâm chấn động, xung quanh không ngừng xuất hiện những gợn sóng, sau khi lời nói vừa dứt, một cái cang khổng lồ, quét ngang bầu trời, trực tiếp bay về phía của Thanh Lâm.

Sắc mặt của Thanh Lâm biến đổi, con bọ cạp này tuy chỉ là linh hồn tàn dư, nhưng vẫn cực kỳ kinh khủng, lúc còn sống nó nhất định là con yêu thú rất mạnh.

Khi cái cang này đánh xuống, Thanh Lâm không một chút do dự liền đánh ra Đế Ma chương và cũng vào lúc này cậu cũng chẳng thèm nhìn, bàn tay bật về phía sau đánh một cái mạnh, Đế Ma chương đó lập tức bao phủ lấy sương mù ở trên trời, đánh về phía cang khổng lồ.

Rầm một tiếng, ngực của Thanh Lâm chấn mạnh, một ngụm máu trực tiếp phun ra, khuôn mặt trắng bệch, bàn tay Đế Ma chương hoàn toàn do sương mù hình thành ở phía sau lưng cậu cũng trực tiếp vỡ nát.

Cậu là đỉnh cao cảnh giới Cổ Nguyên, thậm chí có thể quét sạch kỳ đầu Linh Đan có thể đánh thắng trung kỳ Linh Đan, có thể chiến một trận với hậu kỳ Linh Đan.

Nhưng thực lực của con bọ cạp này thực sự là rất mạnh, dưới cú đâm lúc này, cái cang khổng lồ đó hoàn toàn không có bị thương một chút gì hết, thậm chí sau khi đánh tan Đế Ma chương, thể như phá trúc (*), vẫn đề lên trên Thanh Lâm.

Lúc này, cánh tay lớn khổng lồ đó chỉ còn lại một phần hai, Thanh Lâm trực tiếp thu nó lại, tốc độ không giảm rồi đột nhiên đưa ngón tay ra, ấn một cái nhẹ về phía cái cang khổng lồ đằng sau.

“Thuật định hình.”

Thuật định hình, có thể làm ngừng cơ thể, có thể làm ngừng lại tinh thần.

Sau khi đạt được thuật định hình, khi sử dụng nó Thanh Lâm chưa từng thất bại qua, nhưng vào khoảng khắc này, sắc mặt cậu đã thay đổi một cách chóng mặt.

Cái cang khổng lồ đó hoàn toàn không có chút dấu hiệu gì ngừng lại, thậm chí sau khi thi triển thuật định hình, Thanh Lâm lại phun ra một ngụm máu lần nữa, bởi cậu bị sự thi triển thất bại này cắn nuốt ngược lại.

“Dựa vào thực lực của ta, cho dù lúc này đây là cảnh giới Linh Đan cao nhất, cũng có thể ngừng lại một hồi, thậm chí đối với cảnh giới Bồn Thần cũng có tác dụng, vậy thực lực của con bọ cạp này, đã vượt qua cảnh giới Bồn Thần rồi.”

Sắc mặt của Thanh Lâm nghiêm trọng, trong lúc chạy, ánh sáng lấp lánh phía sau cậu, như mặt trời màu đỏ, chiếu rọi thiên địa.

Một hư ảnh cao hai trượng từ từ xuất hiện ở phía sau, khuôn mặt giống Thanh Lâm như đúc, nhưng thần sắc của hư ảnh này lại cực kỳ bình tĩnh, đứng trên hư không phía sau của Thanh Lâm, nhìn từ trên cao xuống.

Hư ảnh của Đế Thần.

Đột nhiên, Thanh Lâm quay người lại, nhìn thấy con bọ cạp đó vẫn không chút do dự, rõ ràng là không nhận ra hư ảnh của Đế Thần.

Cậu có chút nghi hoặc, tại sao nó có thể phân biệt ra khí tức của Đế Ma chương, vậy sao lại không nhận ra hư ảnh của Đế Thần?

Nhưng loại nghi hoặc này không có duy trì bao lâu, sau khi hư ảnh của Đế Thần xuất hiện, toàn thân cậu bộc phát ra toàn bộ thực lực, sắc mặt của cậu cũng xuất hiện vẻ mặt dữ tợn, quần áo phồng lên, ánh sáng màu đỏ chiếu rọi khắp nơi.

“Cú nhảy đầu tiên của đế thể, Băng Tinh.”

Giọng nói lạnh lùng của Thanh Lâm từ trong miệng truyền ra, vào khoảng khắc này, không gian xung quanh đều bị vỡ hết, vào lúc này, thời gian giống như đã ngừng lại và không gian trong cửa ải sương mù đầu tiên này, bắt đầu xuất hiện vỡ nứt, tầng tầng đổ nát.

“Hửm?”

Con bọ cạp đó phát ra tiếng kinh hô, một cảm giác bất an dâng lên từ trong đáy lòng, nhưng nó cố đè nổi bất an này xuống, lạnh lùng nói: “Già thần già quý, dựa vào thực lực cảnh giới Cổ Nguyên của ngươi thì sao ngươi có thể thoát khỏi lòng bàn tay của bổn tôn được.”

Tuy nói như thế, nhưng cảm giác bất an đó càng ngày càng mãnh liệt, trong lòng nó rất bức bối, ra tay cũng rất hiếm ác, lại là chín cái cang, kèm theo đó là cơ thể khổng lồ không thể tả nổi của nó, bay về phía Thanh Lâm.

Và cũng vào lúc này, trên cái cang khổng lồ đó, có ánh sáng màu đỏ rực xuất hiện, đây không phải là hỏa diễm, nhưng nhiệt độ nó lại cực kỳ cao, vừa mới xuất hiện, liền khiến không gian xung quanh biến thành hư vô, so với Hỏa Diễm Kim Dương Chí Tôn của Thanh Lâm thì ngọn lửa này mạnh hơn rất nhiều.

Và cũng vào khoảng khắc này, cậu không ngừng bay về phía xa và trong miệng cậu cũng từ từ thốt ra một từ: “Băng.”

"Àm!"

Lời vừa dứt, không gian xung quanh hoàn toàn đổ nát, một luồng lực lượng hoàn toàn không thuộc về không gian này, thậm chí, không thuộc về thế giới này bị rút đi dữ dội từ trong vô số lỗ rách này.

Con bọ cạp lớn đó không cảm nhận được sự tồn tại của loại lực lượng này, nhưng, trong lúc Thanh Lâm thốt ra một chữ đó, nó cảm nhận thấy được, trong hư vô xung quanh giống như đang phát ra một tiếng kêu thảm thiết, một tiếng kêu cực kỳ thảm thiết.

Đó là tiếng kêu thảm thiết của Đông Thắng tinh, là tiếng kêu thảm thiết của tinh hồn, bởi vì lực lượng bị rút ra chính là tinh lực.

Đông Thắng tinh vốn là tinh cầu phế thải, trong nhiều năm nay, không ngừng hồi phục và hồi nẩy tích tụ những tinh lực này là để bảo vệ tinh hồn không bị huỷ diệt.

Nhưng Thanh Lâm chỉ rút có hai lần, liền trực tiếp khiến tất cả tinh lực mà tinh hồn Đông Thắng tinh nắm giữ đã mất đi ba phần mười, đợi sau khi tinh lực toàn bộ biến mất đi, vậy thì tinh hồn Đông Thắng tinh sẽ hoàn toàn bị huỷ diệt, tiếp đó, Đông Thắng tinh sẽ trực tiếp đổ nát.

Điểm này, Thanh Lâm không biết, nhưng cho dù có biết, cậu cũng không thể mần đến nhiều chuyện như thế, và lại, chuyện đầu tiên lúc này chính là phải tiêu diệt con bọ cạp trước mắt này.

Vô số tinh lực từ bốn phương tám hướng bay đến, kèm theo đó là tiếng kêu la thảm thiết của tinh hồn, dần dần trên bàn tay phải của Thanh Lâm, hình thành một quả tinh cầu cỡ một cú đấm, ánh sáng vô cùng chói lọi.

Thực lực của Thanh Lâm nâng cao thì những tinh lực mà cậu rút ra dĩ nhiên là càng ngày càng nhiều, lần thứ nhất chỉ rút được một phần mười và lần này, cậu trực tiếp rút được hai phần mười.

Tinh lực càng nhiều, uy lực tất nhiên càng tăng lên mạnh mẽ, Thanh Lâm không có một chút do dự gì, trực tiếp đem quả cầu ánh sáng của tinh lực này, ném về phía con bọ cạp khổng lồ.

Mắt thấy quả cầu ánh sáng đánh tới, trong con mắt của con bọ cạp khổng lồ đó lần đầu tiên xuất hiện kinh sợ.

Loại kinh sợ này, không phải là loại kinh sợ khi nó đối mặt với Đế Ma chương mà là bởi vì nó cảm nhận được một sự uy hiếp đến mạng sống của nó nên mới xuất hiện về mặt kinh sợ đó.

“Đây chính là tinh lực trong truyền thuyết? Không thể nào?”

Con bọ cạp khổng lồ không dám tin, trong mắt chứa đầy sự ngạc nhiên, bóng hình to lớn đó sau khi ngừng một hồi, lập tức dùng tốc độ cha sanh mẹ đẻ mà quay đầu về phía sau chạy đi.

Nhưng tốc độ của quả cầu ánh sáng đó còn nhanh hơn tốc độ chạy trốn của nó hoặc có thể nói, tốc độ này, chỉ thuộc về tốc độ bản thân của tinh lực mà không thuộc về Thanh Lâm.

Cho dù con bọ cạp khổng lồ này chạy nhanh cỡ nào, nhưng vẫn không thoát khỏi sự tấn công của quả cầu ánh sáng.

"Àm!"

Tiếng vang kinh thiên động địa truyền đến, lúc mà quả cầu ánh sáng đó vỡ ra, một ánh sáng màu sáng phủ khắp bầu trời, với một tốc độ không thể diễn tả, chỉ trong phút chốc liền bao phủ toàn bộ không gian của cánh cửa sương mù.

Tiếng la thảm thiết của con bọ cạp khổng lồ đó truyền ra, mười cái càng lúc trước đánh về phía Thanh Lâm lập tức nát ra, ánh sáng của ngọn lửa mạnh mẽ đó cũng trực tiếp dập tắt đi, nhưng uy lực của quả cầu ánh sáng đó vẫn không hề giảm xuống, quả cầu đó muốn hoàn toàn giết chết nó.

“Không thể nào.”

Trong giọng nói của con bọ cạp khổng lồ đó kèm theo sự không cam tâm, kèm theo sự kinh hãi, lúc này đây, mạng sống của nó đang bị uy hiếp mạnh mẽ, nó không một chút do dự, đột nhiên quay người lại, hai cái càng khổng lồ trực tiếp rơi xuống, dưới sự vỡ nát đó mà nó vẫn còn muốn ngăn cản ánh sáng đó giết nó.

Nhưng hành động này không phải là vô dụng, bởi vì tu vi của bọ cạp khổng lồ rất kinh khủng và dưới sự vỡ nát của càng khổng lồ đó, lại có thể trực tiếp diệt đi một nửa ánh sáng chói lọi.

“Bồn tồn bắt người phải chết.”

Mắt thấy còn một chút ánh sáng chưa biến mất, đôi mắt của bọ cạp khổng lồ liền lộ ra vẻ vô cùng phẫn nộ, nó bị nhốt trong này nhiều năm nay nhưng chưa từng có ai có thể làm cho nó bị thương như thế.

Trong lúc la hét, cái đuôi của nó lại rơi xuống lần nữa, lại vỡ nát lần nữa, cuối cùng cũng hoàn toàn huỷ diệt ánh sáng còn sót lại đó.

Lúc này, toàn thân trên dưới của con bọ cạp khổng lồ này chỉ còn lại một ít cái càng, cái càng khổng lồ mà nó tự hào nhất cũng đã biến mất, cái đuôi cũng không còn, liếc nhìn qua, giống như một con bọ cạp đã chết.

Nhưng con thình nộ của nó lại bộc phát ra từ trong cơ thể của nó, cơ thể khổng lồ đó trực tiếp bay lên giết Thanh Lâm.

Con người của Thanh Lâm co giật, trong lòng thầm than, cú nhảy vọt thứ nhất của đế thể là con át chủ bài mạnh nhất của cậu, ngoại trừ Huyền Lưu Tâm Yểm và Liệp Thần cung, nhưng vẫn không giết chết được con bọ cạp khổng lồ này, trong tình trạng không thi triển Huyền Lưu Tâm Yểm và Liệp Thần cung, cái duy nhất có thể bảo toàn tính mạng, chính là bắc đèn và pho tượng đó.

Ngay lúc này, khoảng cách của Thanh Lâm với bắc đèn và pho tượng đó chỉ còn trăm trượng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Muộn rồi!

Khoảng cách trăm trượng này, nói xa thì không xa, nói gần thì cũng chẳng gần!

Tu vi của hồn phách con bọ cạp khổng lồ đó rất khủng khiếp và lúc này đây lại trong trạng thái thịnh nộ, dường như cũng không còn bảo toàn thực lực gì nữa, dưới con quát lớn, thân thể khổng lồ, trong phút chốc liền vượt qua khoảng cách với Thanh Lâm, đến ngay bên cạnh của Thanh Lâm.

Con người của Thanh Lâm nhanh chóng co lại, nếu không phải ngay lúc đầu con bọ cạp khổng lồ này sợ ý, dưới tình huống không sử dụng Liệp Thần cung hoặc Huyền Lưu Tâm Yểm, lúc này bản thân cậu đây sớm đã chết xuống hoàng tuyền rồi!

Mất thấy con bọ cạp khổng lồ này đã đến, đi theo đó là một luồng uy lực mạnh mẽ, dường như muốn cố ép chết Thanh Lâm, thậm chí, cậu muốn di chuyển cũng trở nên cực kỳ khó khăn hơn.

“Tiểu tử thôi, ta muốn ngươi chết, muốn ngươi chết!”

“Bồn tôn tuy bị nhốt ở nơi này, nhưng nhiều năm qua, chưa từng chịu qua sự nhục nhã này, những người bước vào nơi này, có một ai là không phải bị bồn tôn cắn nuốt? Ngươi dám là bồn tôn trọng thương, bồn tôn ở đây lập lời thề độc, nếu không nghiền ngươi ra trăm mảnh thì ta nguyện bị nhốt ở đây vạn vạn năm!”

Ánh mắt của Thanh Lâm lạnh lùng, đôi mắt lộ ra vẻ kiên quyết.

Sử dụng Liệp Thần cung và Huyền Lưu Tâm Yểm chỉ là giảm chút tuổi thọ, nhưng nếu mà không sử dụng thì nhất định sẽ chết!

Và cũng vào lúc này, trong đan điền, Đế Linh luôn im lặng đột nhiên ngồi dậy, quát nói: “Không được!”

Động tác của Thanh Lâm dừng lại, không có nói chuyện, nghiêng rằng, toàn thân bộc phát ra ánh sáng màu đỏ rồi nhanh chóng chạy về phía pho tượng và bậc đèn đó.

Thấy vậy, trong đôi mắt tràn đầy phẫn nộ của con bọ cạp khổng lồ đó, lại lộ ra một chút kiêng kỵ, kinh sợ, gấp gáp.

Tâm trạng này, lúc này Thanh Lâm chạy đến pho tượng và bậc đèn đã xuất hiện qua, chỉ là nó không có biểu hiện ra ngoài, lúc này đây biểu hiện đó của nó không che giấu được nữa bởi vì khoảng cách của Thanh Lâm với pho tượng và bậc đèn đó càng ngày càng gần.

Hai thứ này, chính là nguồn gốc mạng sống của nó và cũng là vật duy nhất có thể khiến nó bị thương của những người bước vào nơi này!

“Thiên Nguyệt Hỏa Xuất, Mệnh Hỏa Pháp Tắc!”

Tiếng hét của con bọ cạp khổng lồ vang lên, âm thanh chấn động cả không gian.

Khi tiếng hét của nó phát ra, toàn bộ không gian đột nhiên biến thành màu đỏ, bao gồm bản thân nó, bao gồm cả Thanh Lâm, bao gồm tất cả cây cối hoa lá, từng viên đá, từng hạt cát ở nơi này!

Duy nhất chỉ có pho tượng cùng với cái đèn dầu lúc nào cũng có thể tắt đi đó là không bị ảnh hưởng gì hết.

Sắc mặt của Thanh Lâm thay đổi, đột nhiên từ trong lòng cậu dâng lên một cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ và cũng vào lúc này, trên đầu của cậu, đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa!

Ngọn lửa này không phải là màu đỏ mà là màu vàng, nhưng không phải là Hỏa Diễm Kim Dương Chí Tôn của cậu mà là Mệnh Hỏa pháp tắc của con bọ cạp khổng lồ!

“Mệnh Hỏa pháp tắc của bồn tôn, không ai trong thiên hạ này có thể thoát khỏi, có sự sống là có hỏa!”

“Mệnh Hỏa của ngươi đang nằm trong tay của bồn tôn, bồn tôn mà dập tắt Mệnh Hỏa của ngươi, ngươi nhất định sẽ không thể sống trên thế giới này!”

Con bọ cạp khổng lồ hừ lạnh, đằng trước cái đầu của nó, lại cũng xuất hiện một tia lửa màu vàng, so với trên đầu của Thanh Lâm là giống như đút.

Tốc độ của nó tuy nhanh hoặc nếu mà không dùng Mệnh Hỏa pháp tắc thì nó cũng có thể hoàn toàn giết chết Thanh Lâm.

Nhưng nó không dám, không dám sợ!

Lần trước cũng vì sợ ý nên mới dẫn đến xuất hiện tình trạng này và khoảng cách bây giờ của Thanh Lâm với đèn dầu và pho tượng đó đã gần trong gang tấc, nó không cho phép Thanh Lâm có một tia cơ hội nào để lấy được hai vật này.

Một khi lấy được, sự sống của nó sẽ không còn nhiều.

Ngon lửa màu vàng nổi lơ lửng trước mặt con bọ cạp khổng lồ là ảo ảnh, chứ không phải là lửa thật.

Con bọ cạp này cực kỳ tự tin, nếu nó không muốn, cho dù là ai cũng đừng hòng nghĩ tới dập tắt ngọn lửa này, bởi vì nó là Mệnh Hỏa, đây là Mệnh Hỏa pháp tắc của nó là nó tự tạo ra, ngoại trừ tu vi của đối phương có đủ thực lực mạnh mẽ áp chế nó lại, nếu không, Mệnh Hỏa bị nó điều khiển thì mạng sống của đối phương xác định là nằm trong lòng bàn tay của nó rồi.

Nói chung, nếu nó muốn dập tắt ngọn lửa này thì ai cũng không thể can nổi!

Khoảng cách tu vi giữa nó với Thanh Lâm thực sự là một trời một vực, đừng nói là nó, nếu có người hiểu được một chút chuyện này, cũng đều biết, Mệnh Hỏa của Thanh Lâm bị tắt, đó là chuyện tất nhiên rồi!

Đồng thời, trong lòng của con bọ cạp khổng lồ này cũng nghĩ như thế, đây không phải là nó sợ xuất mà là nó rất tự tin đối với Mệnh Hỏa pháp tắc của bản thân nó.

Nhưng lúc con bọ cạp này muốn dập tắt Mệnh Hỏa của Thanh Lâm, nó đột nhiên ngước đầu lên, sắc mặt thay đổi.

Một luồng ma khí dữ dội không biết từ khi nào mà đã bao phủ kín xung quanh, những nơi mà nó nhìn qua, đều đã không nhìn thấy gì hết, thậm chí bóng hình của Thanh Lâm cũng đã biến mất đi, chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ, một ngọn lửa màu vàng ẩn ẩn hiện hiện từ từ nổi lên.

“Già thần già quý!”

Con bọ cạp khổng lồ hừ mạnh một câu, trông giống như không quan tâm, nhưng trong lòng nó vội vàng vận chuyển thần niệm, lập tức dập tắt đi ngọn lửa ở phía trước nó.

Bởi vì trước đó, nó cũng từng nói qua câu nói này, nhưng kết quả là Thanh Lâm đã làm nó bị thương đến cỡ này thì sao nó còn dám sơ xuất nữa chứ.

“Hừm!”

Nhưng vào lúc này, sắc mặt của con bọ cạp khổng lồ đó lại thay đổi lần nữa, trong đôi mắt của nó, tràn đầy sự kinh hãi và khó tin.

Nó phát hiện, ngọn lửa trước mặt nó, đã không chịu sự khống chế của nó nữa rồi!

Lúc này đây, ngọn lửa này đã không còn một màu vàng đơn giản nữa mà là bị nhiều sương mù màu đen thâm nhập vào trong, biến thành màu đen vàng.

Bọ cạp khổng lồ đó có thể cảm nhận được một chút, trong ngọn lửa này, chứa đầy một khí tức hủy diệt kinh khủng, một khi dập tắt, uy lực được bộc phát ra và sức mạnh đó nó tuyệt đối là không thể chịu đựng được!

Bởi vì ngọn lửa này vốn là Mệnh Hỏa, ngọn lửa này nó không những gắn kết với Mệnh Hỏa của Thanh Lâm mà ngọn lửa này còn gắn liền với Mệnh Hỏa của nó!

Thậm chí nó có một loại cảm giác, một khi ánh sáng màu vàng này bị sương mù màu đen ăn mòn thì Mệnh Hỏa của Thanh Lâm sẽ liền bị loại trừ ra toàn bộ, còn lại, chỉ có Mệnh Hỏa của nó.

Và cũng nói, Thanh Lâm, đang mượn sương mù màu đen này, đoạt lấy Mệnh Hỏa pháp tắc của nó!

“Không thể như thế được!”

Sắc mặt con bọ cạp khổng lồ thay đổi, trong đầu vang lên ầm ầm, giống như bị sét đánh trúng.

Nó từ khi bắt đầu tu luyện cho đến tạo ra Mệnh Hỏa pháp tắc, cho đến hôm nay, sống cũng đã gần vạn năm, có thấy qua cảnh tượng kinh hãi như thế này đâu chứ?

Quả nhiên, công pháp tu luyện của tất cả mọi người không giống nhau, có loại có thể trực tiếp cắn nuốt pháp tắc của đối phương, điểm này, không có gì là lạ cả.

Nhưng những pháp tắc có thể bị cắn nuốt, cũng đều là những pháp tắc bình thường, ví dụ ngũ hành pháp tắc.

Và Mệnh Hỏa pháp tắc của nó là tự nó tạo ra đó! Và, nếu dựa vào cấp độ mà nói, tuyệt đối có thể đưa vào cái loại hiếm thấy khó gặp, trên một góc độ nào đó mà nói, nó còn mạnh hơn Thời Quang pháp tắc!

Nó từng gặp qua đại năng, gặp qua Chí Tôn, nhưng từ trước đến giờ chưa có ai muốn đoạt lấy pháp tắc của nó qua, bởi vì đây là chuyện không thể nào, bởi vì pháp tắc mà nó tự tạo ra, trên cơ thể nó đã có pháp tắc chi hồn!

Nhưng hôm nay...

Mắt thấy sương mù màu đen càng ngày càng nhiều, mà bộ cặp khổng lồ đó lại không có năng lực ngăn cản, thậm chí nó cảm thấy, pháp tắc chi hồn đó cũng đang nhanh chóng yếu đi, giống như hoàn toàn không có sức phản kháng vậy, chỉ còn kinh sợ và sợ hãi.

“Dừng tay!”

Con bộ cặp khổng lồ ngược lên trời nhìn, đảo xung quanh một cái, cuối cùng phát hiện ra ngọn lửa sắp biến thành màu đen đỏ.

“Bồn tôn tha cho người đi, không lấy mạng của người, sẽ không gây ra tổn thương gì cho người nữa.”

“Đồ vật của cửa ải sương mù đầu tiên này, người có thể toàn bộ lấy đi, cái cửa ải sương mù thứ hai đó, ta cũng sẽ mở giúp người.”

Con bộ cặp khổng lồ sợ hãi, sợ hãi Thanh Lâm thật sự sẽ đoạt lấy đi Mệnh Hoả pháp tắc của nó và chuyện này so với việc giết nó càng đau khổ hơn!

Âm thanh của nó rung rẩy, đợi được một hồi, thấy Thanh Lâm vẫn im lặng, đang muốn mở miệng ra nói, nhưng vào lúc này đây, đột nhiên sương mù đó thu vào lại, ngoại trừ dư ra một chút để tiếp tục thâm nhập vào ngọn lửa đó, còn lại, đều đang hội tụ cùng một chỗ, trong phút chốc, liền hình thành một cây đao ánh sáng khổng lồ dài gần trăm trượng!

Và cũng lúc này, giọng nói lạnh lùng của Thanh Lâm truyền vào trong tai của bộ cặp khổng lồ.

“Muộn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Được thưởng hai lần

“Bùm!”

Sương mù đen ngập trời, ánh sáng của thanh đao vạn trượng kia phong tỏa chân trời, bao vây tám phương, tới nỗi trong tầm mắt không hề có gì khác nữa!

Tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, đôi mắt của linh hồn con bộ cặp khổng lồ hoảng sợ, thân thể run rẩy, giọng Thanh Lâm quát lạnh, giống như là đặt một tảng đá lớn vào trong lòng nó, hủy diệt tinh thần nó! Cũng vào giờ phút này, Mệnh Hỏa pháp tắc của linh hồn con bộ cặp khổng lồ kia hoàn toàn bị ăn mòn, màn sương dày bao quanh Mệnh Hỏa lập tức nhập vào trong ánh sáng của thanh đao, thanh đao lập tức phát ra thứ ánh sáng cực kỳ chói mắt, đen đỏ giao thoa, khiến người đến đỉnh điểm

“Đây rốt cuộc là thứ gì chứ, sao lại có uy lực đến như vậy!”

Sát ý trong lòng bộ cặp khổng lồ hoàn toàn biến mất, nó muốn né tránh nhưng ánh sáng của thanh đao áp đảo trời đất đập vào mắt nó thì làm sao nó có thể thoát được.

“Đao này tiêu tốn hết ba mươi năm thọ nguyên của Thanh mỗ, không giết được người thì làm sao xứng đáng với uy lực của Huyền Lưu Tâm Yểm!”

Thanh Lâm hừ lạnh, khuôn mặt cậu tái nhợt, thân thể trở nên gầy gò đi không ít, tựa như ánh sáng của thanh đao kia đã hấp thụ rất nhiều huyết nhục của cậu, thoát nhìn chỉ còn xương bọc da, giống như già đi thêm mấy chục năm.

Ngoại hình của cậu cũng không thay đổi, nhưng ba mươi năm thọ nguyên cứ thế mất đi lại làm cho cậu lộ ra chút tiêu tụy, giống như vượt qua ba mươi năm, như là tuổi đã đạt tới năm mươi mốt.

“Tha cho ta một lần đi, sau này nếu như người lại đến đây, ta sẽ lập tức để cho người đi mà!” Con bộ cặp khổng lồ ngẩng đầu, trong con ngươi chỉ có vòn vện hy vọng.

Nhưng mà hy vọng này lại chỉ là hy vọng xa vời.

Thần sắc Thanh Lâm lạnh như băng, cũng không mở miệng, nhưng sát ý kinh thiên trong mắt cậu lại làm cho hy vọng trong mắt con bộ cặp khổng lồ đều biến thành tuyệt vọng.

“Bùm!”

Một đao chém xuống xé rách trời đất!

Một đao kia, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh cảnh giới Cổ Nguyên của Thanh Lâm!

Một đao kia, ngưng tụ cả ba mươi năm thọ nguyên của Thanh Lâm!

Một đao kia, nhìn như là một thoáng qua kinh hồn nhưng lại hủy trời diệt đất!

Ánh sáng vạn trượng của thanh đao không ngừng to lên trong linh hồn của con bò cạp khổng lồ, con người của nó đột nhiên co lại, dường như ý lạnh bị đè nén rất nhiều năm từ trong lòng nó đột nhiên bay ra.

“Không!”

Bò cạp khổng lồ gào thét, đồng thời toàn thân phát ra ánh lửa đỏ kinh người, đó là toàn bộ Mệnh Hỏa pháp tắc của nó!

Mệnh Hỏa pháp tắc này giống như bản chất của nó, nhanh chóng bao quanh bốn phía, một lớp lại một lớp, giống như chỉ có như thế, mới có thể giảm bớt thương tổn cho nó.

“Rầm rầm rầm!”

Lưỡi đao rơi xuống, dễ như trở bàn tay!

Trong ánh mắt tuyệt vọng của con bò cạp khổng lồ kia, cậu nhanh chóng diệt Mệnh Hỏa pháp tắc đó, giống như một tờ giấy không hề có khả năng chống trả! Ánh mắt nó tròn to, không thể nào nghĩ thông được, bản thân mình từng là cảnh giới Thánh Vực, hơn nữa còn là đỉnh cao, dù thời khắc này chỉ còn có linh hồn, nhưng uy lực vẫn còn, pháp tắc vẫn còn!

Nếu như nói về sức mạnh, những người vô đây bị mình ăn thịt đều có thể liều mạng với cảnh giới Bồn Thần, thậm chí, đánh thắng cảnh giới Bồn Thần!

Một cái là cảnh giới Bồn Thần, một cái là cảnh giới Cổ Nguyên, sự chênh lệch này không thể dùng từ để hình dung được, huống hồ chỉ là cảnh giới Bồn Thần này còn là cảnh giới Bồn Thần nắm giữ Mệnh Hỏa pháp tắc!

Với một cảnh giới Bồn Thần như vậy thế mà lại không thể phản kháng lại đòn đánh của một tên cảnh giới Cổ Nguyên!

“Bùm!”

Toàn bộ linh hồn của con bò cạp khổng lồ đã bị tiêu diệt, trước khi nó chết vẫn chỉ có duy nhất một suy nghĩ trong đầu nó là không thể tin được.

Sau khi linh hồn của con bò cạp khổng lồ kia chết đi, rốt cuộc Thanh Lâm đã không kiên trì nổi, thần sắc tái nhợt một mảnh, liền phun một ngụm máu tươi.

Giờ phút này cậu muốn hôn mê luôn, nhưng cậu không thể không chịu đựng trước lời nói của Đế Linh.

“Mặc dù linh hồn của con bò cạp khổng lồ kia đã chết, nhưng chưa tiêu tán hoàn toàn, nuốt nó đi, nắm giữ Mệnh Hỏa pháp tắc!”

Mí mắt Thanh Lâm nhướng lên, cậu không muốn cử động chút nào, tuy nhiên vẫn cắn răng, cưỡng ép vận chuyển Đại Đế lực.

Cậu vận chuyển Đại Đế lực, ở xa xa một mảnh vỡ linh hồn mất thường không nhìn thấy được nhanh chóng vọt tới chỗ cậu, tất cả đều nhập vào trong cơ thể của cậu.

Sau khi những mảnh vỡ này nhập vào cơ thể cậu, sức mạnh linh hồn của Thanh Lâm tăng lên với một tốc độ đáng sợ.

Sự tăng trưởng này dường như làm cho thân thể của cậu có thêm một chút năng lượng, Đại Đế lực vận chuyển cũng càng lúc càng nhanh.

“Linh hồn tăng lên, hình như cũng gia tăng thọ nguyên...”

Trong lòng Thanh Lâm đột ngột xuất hiện loại ý nghĩ này, mặc dù không biết thật giả, nhưng cảm giác cực kỳ mãnh liệt.

“Hoàn toàn chính xác.”

Trong đan điền, Đế Linh nhếch miệng cười cười, nói: “Hấp thụ linh hồn có thể gia tăng thọ nguyên, nhưng hấp thụ linh hồn rồi còn có thể đem nó dung nhập vào linh hồn công pháp của mình, thật sự là quá ít, đừng nói ở đây, cho dù là nhìn lên bầu trời, nhìn tất cả bản đồ cũng như lông phượng sừng lân, cực kì hiếm thấy.”

“Trùng hợp, Đại Đế lực chính là?” Thanh Lâm nhếch khóe miệng.

“Đó là tự nhiên.”

Đế Linh lộ ra thần sắc kiêu căng: “Hừ, ta đường đường là pháp trấn tộc của tộc đứng đầu trong thập đại thần tộc trong bảy cấp bản đồ, đừng nói là linh hồn con người, ngay cả Tinh Hồn ta cũng có thể hấp thụ được!”

Nghe vậy, Thanh Lâm cười khở. Đại Đế lục đúng là hoàn toàn có thể hấp thụ linh hồn, có khả năng đủ linh hồn xuất thể, ít ra cũng là cao thủ của cảnh giới Thánh Vực, với thực lực bây giờ của bản thân, muốn nuốt được loại linh hồn đó, hoàn toàn giống như là mơ mộng hảo huyền.

Huyền Lưu Tâm Yểm cùng Liệp Thần cung có thể cứu mạng, nhưng muốn dùng cái này để đổi một cơ hội may mắn quả thực phải trả một cái giá thật sự quá lớn.

.....

Linh hồn con bò cạp khổng lồ đó tuy đã bị diệt nhưng dù sao cũng đã từng là đỉnh cao cảnh giới Thánh Vực, dù chỉ là mảnh vỡ, dù là Thanh Lâm dùng Đại Đế lục hấp thụ cũng phải hấp thụ hết một canh giờ.

Trong một canh giờ này, sắc mặt của Thanh Lâm cũng đã bắt đầu hồng hào trở lại... toàn thân huyết nhục cũng tăng trưởng rất nhanh.

Đương nhiên chỉ có một mảnh vỡ linh hồn, muốn đền bù trở lại cậu ba mươi năm thọ nguyên thì không có khả năng. Nhưng mà dựa theo cảm giác của Thanh Lâm, ít nhất cũng được mười lăm năm.

Tuy nói chỉ có mười lăm năm, nhưng Thanh Lâm vẫn cực kỳ hưng phấn!

Thực sự không phải là bởi vì mười lăm năm thọ nguyên này mà hưng phấn mà là vì trong cơ thể cậu nhóm lên một tia lửa nho nhỏ nên hưng phấn!

Mệnh Hỏa pháp tắc!

So sánh với những cao thủ kia thì tuy linh hồn khổng lồ này tuy chỉ có thực lực cảnh giới Thánh Vực, nhưng thứ mà nó nắm giữ lại là Mệnh Hỏa pháp tắc, nếu bàn về cấp bậc pháp tắc, Mệnh Hỏa pháp tắc này từ trên phương diện nào mà nói thì vượt cả Thời Quang pháp tắc siêu việt, đạt tới trình độ hiếm thấy kinh khủng!

Nếu cho con bò cạp khổng lồ này thêm thời gian, có thể tiếp tục kéo dài thời gian tu luyện thì chỉ dựa vào Mệnh Hỏa pháp tắc này cũng đủ để khiến cho cậu tăng đến cao thủ đỉnh cao!

“Cây cầu của tạo hóa... Tiêu hao mười lăm năm thọ nguyên, đạt được Mệnh Hỏa pháp tắc, cũng được tính là tạo hóa!”

Hít một hơi sâu, Đại Đế lục ngừng vận chuyển, Thanh Lâm đứng dậy, suy nghĩ một lát, đi về hướng chiếc nền tàn và pho tượng.

Mới bước vào đây Thanh Lâm đã bắt đầu chú ý đến hai vật phẩm này, nhất là vào lúc cậu tới gần thì ánh mắt của bò cạp khổng lồ thay đổi, càng làm cho cậu chắc chắn rằng chúng là những đồ vật phi thường.

“Bùm!”

Cũng vào thời khắc này, một tiếng vang thật lớn ầm ầm phát ra, thần sắc Thanh Lâm thay đổi, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy bóng hình cực lớn không thể nhìn thấy đỉnh kia lần nữa xuất hiện!

“Dùng lực của bản thân vượt qua cửa sương mù, được thưởng một lần công kích cảnh giới Khai Thiên, thưởng một lần linh hồn bắt từ của Đại Địa Chí Tôn.”

Tiếng ong ong phát ra, giống như các vị thần rung trời hủy đất.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Quả hóa tôn

Giọng nói kia phát ra, pho tượng trước mặt Thanh Lâm bỗng nhiên vỡ vụn, một bóng hình hư ảo liền lao ra, cầm trường kiếm trong tay, trôi nổi trên không trung.

Bóng hình ấy không thấy rõ khuôn mặt, phát ra khí chất tuyệt thế, quần áo để mặc cho gió bay, sau một lát, lập tức nhập vào trong cơ thể của Thanh Lâm.

“Cái này... chính là cao thủ đã từng đạt cảnh giới Khai Thiên sao?”

Thanh Lâm kinh ngạc, cậu có biết một chút vì trước đó lúc linh hồn của con bò cạp khổng lồ, đứng ở gần pho tượng, dường như rất lo lắng.

Cửa sương mù này có thể vượt qua bằng sức mạnh của chính bản thân, nhưng không thể đạt được sức mạnh như vậy thì cũng có thể vượt qua cửa sương mù này, còn phải xem thiên phú của bản thân.

Rất rõ ràng, lúc này đây công kích của cảnh giới Khai Thiên, nếu có thể đạt được vào lúc trước khi tiêu diệt linh hồn của con bò cạp khổng lồ thì có thể sử dụng để chiến đấu với linh hồn của con bò cạp khổng lồ kia rồi.

Về phần ngọn nến không chịu tắt kia... chắc chắn là linh hồn bất tử!

Đế Linh cũng đã từng nói, trên cảnh giới Đại Đế còn có Chí Tôn, mà trong cảnh giới Chí Tôn thì Đại Địa Chí Tôn là cấp thấp nhất...

Thế nhưng đối với Thanh Lâm mà nói, thậm chí đối với toàn bộ Đông Thắng tinh mà nói, Đại Địa Chí Tôn hoàn toàn giống như là cao thủ thần thánh, chỉ cần giờ tay nhắc chân là có thể hủy thiên diệt địa!

Đã có được sự ban thưởng như thế, ít nhất ở trong Đông Thắng tinh này, Thanh Lâm có cơ hội bất tử một lần!

Cái gọi là cầu của tạo hóa, hoàn toàn chính xác như tên gọi, Đông Thắng tinh hoặc là nói một hệ thống phân chia đẳng cấp trong bản đồ, là cảnh giới Ngưng Cơ, cảnh giới Linh Đan, cảnh giới Bồn Thần, cảnh giới Tinh Hoàng, cảnh giới Thánh Vực, cảnh giới Khai Thiên, cảnh giới Đại Đế!

Lần này, Thanh Lâm không chỉ đã nhận được Mệnh Hỏa pháp tắc, còn có được một lần công kích toàn lực của cảnh giới Kinh Thiên, lại còn có thêm một cơ hội bất tử, đối với loại thiên đại tạo hóa này mà nói thì mười lăm năm thọ nguyên kia thật giống như mưa bụi.

Lúc này ngọn nến kia đã hoàn toàn dập tắt, pho tượng cũng biến mất ở giữa trời đất, Thanh Lâm đưa mắt lên nhìn lại, trầm ngâm sau nửa ngày, bỗng nhiên giẫm chân tại chỗ, đi thẳng đến cửa sương mù thứ hai.

Thu hoạch được đồ trong cửa sương mù thứ nhất, làm cậu càng tự tin hơn, càng chờ mong cửa sương mù thứ hai.

.....

Khi Thanh Lâm bước vào cửa sương mù thứ hai, giữa bầu trời có một bóng hình cực lớn đứng sừng sững, bóng hình ấy to lớn, đội trời đạp đất, toàn thân bị sương mù đen bao vây, không thấy rõ khuôn mặt người đó.

Nếu Thanh Lâm ở đây, nhắc định sẽ nhận ra bóng người trong cửa sương mù kia, giống như bóng của vị thần!

“Trường đao màu đen kia...”

Bóng hình màu đen khẽ nhủ mày, lầm bầm nói: “Bản tôn là cao thủ của bản đồ cấp ba, tại sao lại không phát hiện ra nó chứ... Nhưng khí tức pha trộn trong thanh đao này khiến cho bản thân ta có chút kinh hãi, nó ít nhất cũng là vật thuộc bản đồ cấp bốn!”

“Ha ha, ngược lại là có chút ý tứ, một tên nhóc con trên tinh cầu phế thải này, vậy mà có được vật thuộc bản đồ cấp bốn, chắc là... là hậu duệ nói dối của một cao thủ hùng mạnh, có ý đem vứt cậu ta ở chỗ này để rèn luyện kinh nghiệm à?”

“Chắc là vậy rồi, trên trường đao kia có phong ấn cực kì rõ ràng, nếu không phải như thế thì tên nhóc con này sử dụng loại sức mạnh này, sao lại có thể chỉ tiêu hao một chút thọ nguyên...”

“Nói đến trường đao đó, ta còn không dám đi chuyện.”

Thì thảo một lát, thân hình ấy đột nhiên đập mạnh trên không trung, lập tức xuất hiện một cái khe lớn có chiều dài mấy mươi vạn dặm, mà thân hình khổng lồ của hắn, sau một bước này thì không thấy bóng dáng.

.....

Trong khung cảnh của cửa sương mù thứ hai so với cửa sương mù thứ nhất, có khác biệt cực kì rõ ràng.

Nơi đây giống như một thiên đường, nhìn thoáng quánh rừng xanh lá mạ, hoa cỏ không vui, những con chim cực lớn đang bay thành đàn, bay về phía xa xa, khi thì phát ra một tiếng kêu bén nhọn.

Trên mặt đất có một cái hồ nước, hồ nước lăn tăn sóng, bốn phía đều có linh dược khắp nơi trên đất, nhất là ở chính giữa hồ nước kia được đặt lên một cái đỉnh nghỉ mát.

Xung quanh đỉnh nghỉ mát có bày ra hai món đồ vật, lúc Thanh Lâm thấy được hai món đồ này, con người bỗng nhiên co lại.

Pho tượng, ngọn nến!

Ngọn nến vẫn là bất tử, nhưng có điều so với ngọn nến của cửa sương mù thứ nhất thì hơi sáng ngời một chút. Mà cái pho tượng kia cũng khác với lúc trước, là một cô gái, mà lại cầm trong tay trường thương, ánh mắt nhìn về phía xa xa, quan sát thiên hạ.

Mặc dù không có bất kì khí tức gì phát ra, nhưng Thanh Lâm rõ ràng nhìn thấy được cô gái này, so với pho tượng ở cửa sương mù thứ nhất kia thì hiểu thắng hơn rất nhiều!

Hai món đồ này, cũng không làm cho Thanh Lâm có quá kinh ngạc, thế nhưng vào lúc khi nhìn đến một thân hình giống như tiên tử trong chòi nghỉ mát

kia, cậu lại chán kinh!

Bóng hình ấy cũng là con gái, đang mặc sa y, có quần quanh hông một dải ruy băng màu tím, bao lấy hoàn toàn cái eo thon mảnh khảnh kia, tóc dài rối tung, búi ba búi tóc đen, chỉ vờn vện bóng lưng thôi đã có thể làm cho trời đất biến sắc.

Thanh Lâm đã nhìn thấy vẻ đẹp của Tô Ảnh, nhìn thấy vẻ đẹp Thượng Quan Tình Vi, nhưng khi so sánh với cô gái ở trước mặt dường như lập tức âm ỉ chìm xuống.

Cái đẹp này dường như giống như trong mộng, như trời đất điêu khắc, không thể có trong nhân gian.

Ở trước mặt cô gái có một bàn cờ, trên bàn cờ chỉ có ba quân cờ, mà bên trong bàn tay ngọc ngà của nàng, còn cầm một quân cờ.

Giờ phút này đôi mày thanh tú của nàng cau lại, giống như đang do dự, không biết nên đem quân cờ này đặt ở nơi nào.

Trùng hợp là lúc Thanh Lâm đi vào, nàng đưa mắt lên, chợt lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Nụ cười này dường như làm cho tất cả vầng sáng của trời đất đều biến mất, nên trong tích tắc, trong đôi mắt Thanh Lâm chỉ còn lại có cô gái này.

Nhưng chỉ một lát sau, Thanh Lâm liền kịp phản ứng, đây là ở trong cửa sương mù thứ hai, đã trải qua cửa sương mù thứ nhất đáng sợ kia, Thanh Lâm không cho rằng cô gái này là loại lương thiện gì.

Hơi nghiêng đầu, Thanh Lâm sững sờ, cậu thấy ở bên cạnh cô gái đó có một cây linh dược đang sinh trưởng.

Linh dược này cực kì nhỏ, có được ba phiến lá, ở trung tâm của ba phiến lá, có một linh quả năm màu, nhưng cả khi như vậy, toàn bộ thể tích cộng lại cũng không lớn quá đầu ngón tay. Nếu không là Thanh Lâm nghiêng đầu tránh đối mặt với nàng thì không thể phát hiện ra gốc linh dược này được.

“Quả Hóa Tôn!” Thanh Lâm hít vào một hơi thật sâu.

Quả Hóa Tôn là linh dược đỉnh cấp, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, ngàn năm mọc một lần, kết quả năm ngàn năm, vạn năm sinh linh tức, phê long thành tôn!

Thuốc này rất nổi tiếng, trong Ngọc Giản mà Đan tôn đưa cho cũng không phải là không có, nhưng ghi rất qua loa đơn giản, bởi vì trăm ngàn vạn năm đã trôi qua, người có thể biết được loại đan dược này ngày càng ít.

Cho dù như thế nào thì Thanh Lâm cũng thật không ngờ lại đụng phải loại linh dược hiếm thấy tuyệt vời như vậy ở chỗ này.

Thậm chí không thể gọi là linh dược, mà phải gọi là thần dược!

Bởi vì từng có truyền thuyết, quả Hóa Tôn, không thể luyện đan chỉ có thể nuốt, một khi nuốt xong chẳng những có thể bảo vệ thân thể bất tử, mà tốc độ tu luyện cũng có thể gia tăng gấp mười lần, nhanh chóng thành tôn!

Lời đồn tuy có hơi khoa trương, nhưng vẫn có thể thấy được sự quý giá của quả Hóa Tôn.

Thanh Lâm có được Huyền Lưu Tâm Yểm, có được Liệp Thần cung, cũng có được Đại Đế lục, khi nhìn thấy một món bảo vật, có thể nói là lòng không gọn sóng, nhưng dù là như thế, khi đang nhìn đến quả Hóa Tôn này, hô hấp của cậu không chỉ dồn dập một chút.

“Ngươi tới đây...” Vào lúc này, cô gái kia bỗng nhiên mở miệng, giọng nói yếu ớt, nhưng Thanh Lâm lại có thể nghe thấy rõ ràng.

Thanh Lâm phản ứng theo bản năng nhìn nàng, nhưng cái nhìn ấy lại làm cho tâm cậu nổi vang, toàn thân run rẩy!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tô ngọc

Trước đó bởi vì kiêng kị, Thanh Lâm chỉ thấy bóng lưng của cô gái này, cậu chưa từng nhìn thấy chính diện bao giờ, cho dù là cô gái xoay mặt qua cười thì cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Giờ phút này, sau khi Thanh Lâm chính thức nhìn thấy khuôn mặt của cô gái này thì giống như bị sét đánh!

“Tô Ảnh!”

Ngay khi cô gái kia quay đầu, trong lòng Thanh Lâm lập tức xuất hiện cái tên này.

Cô gái này giống Tô Ảnh y như đúc!

Trong tích tắc dường như Thanh Lâm cảm thấy nàng chính là Tô Ảnh nhưng rất nhanh sau đó Thanh Lâm liền phản ứng, đối phương và Tô Ảnh chỉ là người giống người mà thôi, không phải là một người.

Ít ra trên người Tô Ảnh không có phát ra khí tức như vậy, đó là khí chất kinh người của một cao thủ, khó có thể so sánh được.

“Ngươi...”

Dù là như thế, Thanh Lâm vẫn có chút khó tin, với sự thông minh của cậu lập tức liền đoán được cô gái này nếu không phải là ảo ảnh thì tất nhiên sẽ có một chút quan hệ với Tô Ảnh.

“Tới đây.” Cô gái làm như có thể đoán ra được trong lòng Thanh Lâm đang suy nghĩ những gì, mỉm cười, khoác khoác tay lần nữa.

Thanh Lâm suy tư một lát, cẩn thận đi về phía đối phương.

“Ngươi có thể vượt qua cửa sương mù thứ nhất, chắc hẳn là đã biết tác dụng của ngọn nến và pho tượng rồi.”

Cô gái làm tư thế mời, sau khi ngồi xuống đối diện Thanh Lâm, lại nói: “Ngươi có quan hệ với Tiểu Ảnh, ta đã biết, niệm tình ngươi chiếu cố nàng, ta cho ngươi một cơ hội.”

Không chờ cô gái mở miệng lần nữa, Thanh Lâm nói câu đầu tiên: “Ngươi và Tô Ảnh... có quan hệ như thế nào?”

“Nàng là muội muội ta, ta tên Tô Ngọc.” Cô gái cũng không hề giấu giếm, nói ra đáp án mà trong lòng Thanh Lâm đang muốn biết.

Thanh Lâm im lặng.

Thấy vậy, Tô Ngọc nhu hòa cười cười, nói: “Chuyện của ta, sau này tự nhiên ngươi sẽ biết được. Nhưng ta đã quyết bảo vệ ở nơi đây, phải tuân thủ quy tắc ở đây, cơ hội lần này là điều cuối cùng mà ta có thể nhượng bộ.”

Thanh Lâm không nói gì, nhẹ hít và một hơi chờ đợi Tô Ngọc.

“Trên bàn cờ này đã có ba quân cờ, trong tay của ta còn có một quân cờ, chỗ ngươi có bốn quân cờ.”

Tô Ngọc nói: “Bốn quân đó, nếu ngươi đều đặt sai thì phải rời khỏi nơi đây. Đương nhiên, ta sẽ để cho ngươi sống.”

Thanh Lâm cúi đầu nhìn một chút, trước mặt mình đúng chính xác là có bốn quân cờ, mà quân cờ ở trên bàn chỉ còn lại bốn chỗ, như vậy thì mình có bốn quân, trong tay Tô Ngọc còn một quân, tất cả có năm quân, hai bên muốn đặt xuống toàn bộ thì hoàn toàn không có khả năng.

Tô Ngọc không nói rõ ràng, nhưng bên trong tất nhiên là có tính toán!

“Ngươi có thể đặt ba quân trước, còn một quân cuối cùng, ta sẽ đặt.” Tô Ngọc khẽ vuốt mái tóc như thác nước kia, dịu dàng nói.

Thanh Lâm im lặng, trên bàn cờ kia còn lại bốn chỗ, đều có đánh dấu, theo thứ tự là: Pho tượng, ngọn nến, quả Hóa Tôn, cùng với... Tô Ảnh!

Dường như trong nháy mắt, Thanh Lâm đã biết ý định của Tô Ngọc, cậu có bốn quân cờ, đặt ở nơi nào sẽ nhận được vật đó, nhưng Thanh Lâm tin tưởng rằng ngoại trừ Tô Ảnh thì cho dù quân cờ của mình đặt ở nơi nào thì đều bị trục xuất ra ngoài.

Nếu như muốn vượt qua được cửa sương mù thứ ba này, con đường ra duy nhất là có được Tô Ảnh!

Suy nghĩ một hồi, Thanh Lâm bỗng nhiên nở nụ cười, nói khẽ: “Không cần ba quân cờ đâu, ta chỉ cần một quân thôi.”

Dứt lời, cậu cầm lấy quân cờ, trực tiếp đi về phía Tô Ảnh.

“Đợi đã!”

Ngay lúc này, Tô Ngọc bỗng nhiên mở miệng: “Trong cửa sương mù thứ ba, một và hai không thể so sánh được đâu, chỉ cần sai một bước lập tức sẽ mất đi tính mạng, ngươi...”

Giọng nói im bặt, bởi vì quân cờ của Thanh Lâm, đã được đặt lên trên bàn.

Sững sờ trong chốc lát, Tô Ngọc than nhẹ một tiếng, lẩm bẩm nói: “Chuyện của Tô gia ta, đặt vào trên người của ngươi không biết là đúng hay sai đây...”

Buông quân cờ trong tay ra, Tô Ngọc đứng dậy, đưa lưng về phía Thanh Lâm, nói khẽ: “Vật ở đây, ngươi tùy ý chọn bất kì rồi sau đó bước vào cửa sương mù thứ ba...”

Thanh Lâm không chút do dự, đặt quân cờ xuống một lần nữa, đặt vào chỗ quả Hóa Tôn.

Quả còn vừa đặt xuống, quả Hóa Tôn kia lập tức tự bay lên, trôi chậm chậm trước mặt Thanh Lâm, hơi đung đưa, năm màu sắc lung linh đập vào mắt, chuyển động làm cho lòng người dao động.

Ngon nết và pho tượng kia, Thanh Lâm đã có được một lần rồi, tuy nói trong cửa sương mù thứ hai, khả năng mạnh hơn nhiều so với cửa sương mù thứ nhất, nhưng đối với Thanh Lâm mà nói thì quả Hóa Tôn này hấp dẫn hơn nhiều.

“Cảm ơn.”

Thanh Lâm bắt lấy quả Hóa Tôn, không nói hai lời liền nuốt xuống.

Quả Hóa Tôn nhập vào cơ thể, lập tức hóa thành khí lưu năm màu, nhập vào trong huyết nhục toàn thân của Thanh Lâm, nhưng trừ lần đó ra, Thanh Lâm cũng không cảm giác có hiệu quả gì xuất hiện, làm cho cậu nhú mày lại.

“Người đi đi.” Bàn tay Tô Ngọc vung lên, cửa sương mù thứ ba lập tức xuất hiện trước mặt Thanh Lâm.

Thanh Lâm có chút do dự, khi bước vào cửa sương mù thứ ba, giọng nói bình tĩnh nhưng kiên định truyền đến bên tai Tô Ngọc.

“Ta sẽ bảo vệ Tô Ảnh, sau này nếu như có cơ hội, chắc chắn sẽ lại đến đây để đưa người ra ngoài!”

Thân thể mềm mại của Tô Ngọc rung lên, lộ ra thần sắc đau khổ và bi ai.

“Nơi của cao thủ của bản đồ cấp ba, sao có thể dễ dàng đến được...”

.....

“Bùm!”

Bên trong cửa sương mù thứ ba, Thanh Lâm vừa bước vào, lập tức có ngàn vạn tia sấm sét bay tới!

Sấm sét kia áp đảo trời đất, thoáng nhìn trong toàn bộ không gian xuất hiện một vòng xoáy sấm sét, giống như luồng luồng sấm sét xen lẫn hơi thở hủy diệt, phá hủy hoàn toàn mặt đất.

Nơi này đối với người khác thì dường như là một nơi có tính chất hủy diệt, nhưng lại làm cho sắc mặt vốn đang cẩn thận của Thanh Lâm, chậm rãi giãn ra.

“Ha ha ha ha!”

Nhìn ở phía tận cùng không gian, ngọn nến sáng ngời và một pho tượng đang đứng giữa mặt lên trời kia, Thanh Lâm không khỏi phát ra tiếng cười to thoải mái.

Đối với cậu thì sấm sét không hề có sự uy hiếp!

Cậu không có chút do dự nào, bước ra một bước, để cho những tia sấm sét kia tùy ý đánh vào người mình.

Trong nháy mắt bị sấm sét đánh trúng, máu thịt của Thanh Lâm lập tức bắt đầu vỡ tan, nhưng cũng chỉ là vỡ ra một lát mà thôi, Đại Đế lực điên cuồng vận chuyển, lập tức làm cho phần máu thịt kia khôi phục trở lại!

Cùng lúc đó, hiệu quả của quả Hóa Tôn đã xuất hiện, toàn thân ánh sáng đỏ xen lẫn với năm màu sắc của quả Hóa Tôn, phát ra từ trong người của Thanh Lâm, sấm sét ở trên kia đánh vào người, thậm chí cũng không thể làm cho Thanh Lâm có một tí cảm giác đau đớn nào!

Đại Đế lực lập tức cắn nuốt, một vết mỏng Thiên kiếp màu đỏ bỗng nhiên lao ra từ trong cơ thể của Thanh Lâm, hóa thành một con rắn nhỏ bằng đầu ngón tay, hấp thu hết luồng luồng sấm sét kia!

Nguyên lực thuộc tính lôi trong cơ thể của Thanh Lâm giống như là đang đói, không ngừng nuốt lấy những tia sấm sét kinh người kia.

Tuy nói nguyên lực thuộc tính lôi thuộc tính hoa của sấm sét, hơn mười luồng sấm sét, mới có thể ngưng tụ ra một tia nguyên lực thuộc tính lôi, nhưng sấm sét nhiều như thế này thì khó có thể hình dung, nguyên lực thuộc tính lôi của Thanh Lâm đang tăng trưởng với tốc độ cực kỳ đáng sợ.

Tương đối mà nói, hình như Thiên kiếp màu đỏ kia tăng lên khá chậm, dựa theo tính toán của Thanh Lâm thì dường như là hơn mười vạn luồng sấm sét mới có thể ngưng tụ ra một tia Thiên kiếp.

Nhưng dù là như thế, Thanh Lâm cũng cực kỳ hưng phấn.

Bởi vì sấm sét ở chỗ này, thật sự là rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Chúc người may mắn

Ba ngày sau.

“Cây cầu của tạo hóa... cây cầu của tạo hóa... Nơi đây, quả thực chính là phúc địa của ta!”

Thanh Lâm thì thảo tự nói, hai tay vươn ra, ngửa đầu chỉ lên trời, đối với người khác thì cực kỳ sợ hãi tính hủy diệt của sấm sét, nhưng giờ phút này đánh lên trên người cậu lại giống như là dính rất nhiều tro bụi, như đang tắm cho cậu.

Dưới tình huống này, khuôn mặt hung hăng của cao thủ bản đồ cấp ba hơi rung rẩy nhìn chăm chú vào người cậu, nơi của mình được xưng tụng là “vùng đất chết”, nhưng đối với tên nhóc con này, tại sao lại... hợp như thế?

Hấp thụ ngàn vạn tia sấm sét làm cho lòng của hắn cực kỳ đau đớn, phải biết rằng, những tia sấm sét này cũng không phải tự nhiên mà đến, chính là hắn liên tiếp kết nối hết tám ngôi sao sấm sét, trải qua ngàn trăm vạn năm mới hình thành được.

“Nuốt đi, ta lại muốn nhìn xem cuối cùng ngươi có thể nuốt được bao nhiêu!” Cao thủ ấy hừ một tiếng tận đáy lòng, nhưng cái hừ lạnh này, lại cực kỳ không nắm chắc, nó không phải là khuyến khích.

Không nói đến hắn đang như thế, giờ phút này, Thanh Lâm đang tắm rửa trong ngàn vạn tia sấm sét kia, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, hai mắt đang khép hờ cũng chậm rãi mở ra.

“Đột phá rồi sao?”

Cảm giác được nguyên lực thuộc tính lôi đang cuồng bạo mãnh liệt bên trong cơ thể, khóe miệng Thanh Lâm càng cười lớn.

Lôi vốn là thuộc tính hiếm thấy, tu luyện cực kỳ gian nan, dù sao thì nó không giống như thuộc tính Ngũ Hành, trời đất đều có, chỉ những khi thời tiết thay đổi, tu sĩ tu luyện thuộc tính lôi mới có thể hấp thụ được.

Thanh Lâm vì thế đã từng vật lộn với điều này, thậm chí còn cực kì mong chờ Thiên kiếp xuất hiện, dù sao chỉ có như vậy mới có thể tu luyện.

Mà nơi đây quả thực giống như được tạo ra dành cho Thanh Lâm, nếu người khác tu luyện thuộc tính lôi, thật sự vào trong chỗ này, cũng chỉ có thể nuốt cẩn thận từng li từng tí, bởi vì này những tia sấm sét này thật sự là rất nhiều, hơn nữa tính hủy diệt cũng rất mạnh, muốn hấp thụ thì cũng không phải là đơn giản như vậy.

Nhưng Thanh Lâm không như vậy, cậu có Đại Đế lục, có thể hấp thụ lập tức nuốt, hơn nữa còn có thể dùng để luyện hóa Đại Đế lục!

Hơn nữa, trong cơ thể của cậu chẳng những có nguyên lực thuộc tính lôi mà còn có thêm Thiên kiếp màu đỏ kia, nếu đem cậu ví von thành là đồ vật thì thuộc tính lôi kia là chén, Thiên kiếp màu đỏ kia là cái vạc lớn!

Giờ phút này, tu vi của Thanh Lâm đã đột phá cảnh giới Linh Đan, nhưng vẫn tăng trưởng ổn định, dường như với cậu mà nói, cũng vẫn không có các loại cảnh giới nhất định.

Về phần Thiên kiếp màu đỏ kia, sau một thời gian dài cắn nuốt, con rắn nhỏ bằng ngón tay kia đã biến thành cánh tay giống như măng xà lớn!

Giờ phút này uy lực của Thiên kiếp màu đỏ kia lập tức làm cho Thanh Lâm cảm thấy rung rẩy một chút, cậu thậm chí có cảm giác không cần dùng thủ đoạn, chỉ dựa vào Thiên kiếp màu đỏ này là có thể lập tức chiến đấu một trận với trung kỳ cảnh giới Linh Đan!

Có lẽ nơi đây vốn là có rất nhiều sấm sét, cũng có lẽ là đặc thù của chỗ này, tóm lại, lúc sau khi Thanh Lâm đột phá đến cảnh giới Linh Đan, cũng không có Thiên kiếp xuất hiện.

Như thế làm cho Thanh Lâm thoáng có chút thất vọng, Thiên kiếp và những tia sấm sét này không giống nhau, đều tương đương với nguyên lực thuộc tính lôi tinh khiết, hấp thụ Thiên kiếp một ngày, cao nhất có thể hấp thụ mười ngày, thậm chí mấy chục ngày!

Cậu thật tình không biết suy nghĩ như thế nếu như bị người khác biết được chắc chắn sẽ mắng cậu xối đầu.

Thiên kiếp là cái gì? Người độ kiếp, tám chín mươi phần đều sẽ chết, vật mà người khác không muốn động vào thì Thanh Lâm lại ngóng trông nó đến?

Tìm đường chết!

.....

Thời gian qua nhanh, trong nháy mắt, đã qua mười ngày.

Sấm sét ở đây tuy nói là nhiều, nhưng Thanh Lâm lại cảm thấy, hình như không tinh khiết như lúc cậu vừa mới tới.

Hơn mười ngày hấp thụ, mới khiến cho nguyên lực thuộc tính của cậu đạt tới cảnh giới Linh Đan đỉnh cao giai đoạn đầu mà thôi, Thiên kiếp màu đỏ kia cũng không có tiến triển nhiều lắm.

“Tinh khiết hay không thì dù sao ở đây sấm sét nhiều như vậy, đủ có thể làm cho nguyên lực thuộc tính lõi của ta đột phá đến cảnh giới Bồn Thần.” Thanh Lâm thì thào.

Nghĩ đến đây, cậu có hơi hưng phấn, cảnh giới Bồn Thần à, đây chính là cảnh giới làm cậu nhìn lên, chắc chắn không phải là cảnh giới Ngưng Cơ và cảnh giới Cổ Nguyên có thể sánh được.

Nhưng vào thời khắc này, giọng nói của cao thủ lại âm âm vang lên lần nữa, vang vọng bên tai Thanh Lâm.

“Dùng thực lực bản thân vượt qua cửa sương mù, công kích một lần cảnh giới Khai Thiên, hủy diệt linh hồn của Đại Địa Chí Tôn trong một lần!”

Lời nói vừa dứt, ngàn vạn tia sấm sét kia lập tức biến mất, cửa sương mù thứ tư cũng xuất hiện ở trước mặt Thanh Lâm.

Nghe thấy giọng nói đó cậu có một tia không vui, Thanh Lâm sững sờ, theo phản xạ hô lên: “Dừng nóng vội mà, ta còn chưa nuốt đủ mà, đợi lát nữa...”

Lời còn chưa dứt, thân hình của cậu đã trực tiếp đi vào cửa sương mù.

Không phải là Thanh Lâm tự nguyện mà là có một luồng sức mạnh cực lớn đẩy cậu vào trong cửa sương mù thứ tư.

.....

“Cái tên nhóc con này, tham chết ngươi đi!”

“Nếu không phải là bản tôn cố ý giảm bớt tinh hoa của sấm sét, đừng nói là tám ngôi sao, là tám mươi cái cũng bị ngươi nuốt luôn rồi!”

“Tức chết ta rồi, tức chết ta...”

“Quả thực chính là quái thai! Quái thai! Chẳng những có được cái trường đao màu đen kia, càng có năng lực nuốt sấm sét vô hạn kia, rốt cuộc là con cái nhà ai mà chạy đến nơi của ta quấy phá vậy!”

“Nếu như không phải sợ người phía sau ngươi trách tội thì bản tôn đã lập tức đá ngươi ra ngoài rồi!”

“Tên nhóc con, để bản tôn xem ngươi có loại năng lực gì...”

“Ừ? Còn chưa nhìn rõ à?”

“A!”

Bên trong một cung điện xa hoa rộng lớn, tên cao thủ bản đồ cấp ba toàn thân run rẩy, không ngừng nhảy tung tung.

Ngần trăm vạn năm qua, người vào đây không phải là không có, còn rất nhiều, nhưng cũng có hạn chế, như Thánh Dược sơn này thì phải là cảnh giới Cổ Nguyên với Phương Đan sư mới có thể vào.

Dưới sự hạn chế này, dường như người đi vào đây, đều chết là không nghi ngờ gì, chỉ có vón vện mấy người, xông đến tầng thứ hai, lại bị chết trong tay của Tô Ngọc như cũ, duy nhất một người vào đến tầng thứ ba, thiếu chút nữa bị sấm sét đánh chết, nếu không phải là hắn ta có tài, giữ hắn ta lại, kết cục tất nhiên cũng là hồn bay phách tán.

Nhưng mà Thanh Lâm, đi qua một đường giống như là đi dạo qua vườn hoa nhà mình, dường như không hề có nguy hiểm, lại được mang về không ít đồ, chuyện này hắn làm sao không phần nộ cho được!

“Sư tôn, ngài đây là...” Sau lưng tên cao thủ là một gã đàn ông chậm rãi đi tới, bộ dáng hắn tuần dật, dáng tươi cười long lanh, giống như một con gió nhẹ mùa xuân.

Thoạt nhìn hắn, không hề cung kính với tên cao thủ kia, tình huống như vậy, chỉ có hai nguyên nhân, một là không quan tâm, mà là có quan hệ vô cùng tốt.

Rất rõ ràng, trong lời nói của hắn thì có thể nhận ra, hắn thuộc về thứ hai.

“Tự xem đi!” Tên cao thủ kia trợn trắng mắt, hừ lạnh nói.

Người đàn ông kia lộ ra vẻ khó hiểu, nhìn vào màn hình hư ảo phía trước, hơi sững sờ, không khỏi lộ ra dáng vẻ tươi cười và thán phục.

Sự việc xảy ra của Thanh Lâm từ cửa sương mù thứ nhất đến cửa sương mù thứ ba, hắn đều nhìn thấy hết, nghĩ đến tình huống mà chính mình xông vào cửa sương mù thứ ba này khi xưa, liền nở nụ cười khổ.

“Tên nhóc này...”

“Hừ, ba cửa sương mù cậu ta đều đi qua dễ dàng hết rồi, cửa thứ tư và thứ năm kia, cũng không thể đơn giản như thế!” Tên cao thủ kia hừ một tiếng, ngón tay điểm nhẹ, hai ẩn phù xuất hiện, trực tiếp một chút tại cái kia hư ảo không gian phía trên.

Thấy vậy, người đàn ông trẻ tuổi kia lắc đầu, trong mắt hiện ra một sự bất đắc dĩ, thầm nghĩ trong lòng: “Chúc ngươi may mắn...”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Thuật thần dược

Trong cửa sương mù thứ tư không xuất hiện bất kì cảnh tượng nào cả, không có trời đất màu đỏ như máu giống cửa ải sương mù thứ nhất, cũng không giống như là thiên đường như cửa ải sương mù thứ hai, càng không có sấm sét kinh thiên động địa.

Trước mắt Thanh Lâm là một khoảng không gian tối đen, trong không gian này chỉ có một con đường, giống như lúc đi vào chỗ này, một con đường là cây cầu tạo hóa.

Cuối đường không có pho tượng, không có ngọn nến, mà hình như là có một viên dạ minh châu, một luồng ánh sáng sáng ngời vô cùng, trong luồng hào quang kia có cái gì thì Thanh Lâm không nhìn thấy rõ.

“Đi qua đường này là đạt được đồ vật cuối cùng, có thể đi vào cửa ải sương mù thứ năm!” Giọng nói của cao thủ kia lần nữa xuất hiện.

Thần sắc Thanh Lâm kì lạ, nghĩ đến lúc trước đó bị người ta đẩy qua đây, lúc qua hai cửa ải sương mù trước đó đều không hề bị như vậy.

Hơn nữa quan sát của cậu cũng cực kì nhạy cảm, phát hiện ra giọng nói sau lưng mình, cho dù là lần trước được thưởng, nhưng hiện tại, giống như... đều có chút không vui?

Nếu thật như thế, con đường trước mặt cũng không dễ đi...

Sau nửa ngày trầm ngâm, Thanh Lâm cắn răng, không đi đường này thì không ra được, trước mắt sự lựa chọn duy nhất chỉ là con đường này.

“Từ khi đi vào núi Thánh Dược đến bây giờ, cũng đã gần một tháng rồi, không biết bọn hần thu hoạch như thế nào...”

Trong suy nghĩ, Thanh Lâm đuổi ra chân phải, đạp lên giữa đường.

“Àm!”

Cái đạp mạnh này làm cảnh tượng bốn phía đột nhiên thay đổi, bóng tối biến mất, phủ đệ rộng rãi xuất hiện trước mắt, hình như con đường xuất hiện trước mắt này là đi thông đến phủ đệ kia.

Ở phía trên phủ đệ, có ba chữ to “phủ Thanh Nguyên”!

Ở bốn phía của phủ Thanh Nguyên, đông như trẩy hội, người đến người đi, chỉ là trên người những người này đều là áo trắng, vẻ mặt bi thương, lắc đầu thờ dài.

Thanh Lâm nhíu nhíu mày, cậu cảm thấy đây là ảo ảnh, nhưng sao lại chân thân đến như vậy.

“Ồi... Trần Lôi Vương tung hoành thiên tư, là vị vua trẻ tuổi nhất của đế quốc Trục Nhật ta, lại không nghĩ rằng...”

“Đúng vậy, những năm gần đây, bốn bộ lạc lớn kia khi nhắc về danh tiếng của Trần Lôi Vương, không khỏi toàn thân run rẩy sợ hãi, ai ngờ trời cao đổ kị anh tài, lại bệnh mà chết, thật sự là...”

“Tiểu công chúa Thanh Thiên bị bắt lúc trước, đến nay vẫn chưa có tin tức gì, tiểu vương tử Thanh Lâm lại bị tiên tông mang đi, kể từ lần cuối cùng đó thì không bao giờ nhìn thấy nữa.”

Những luồng nghị luận truyền vào tai, sắc mặt Thanh Lâm có thay đổi lớn.

“Không có khả năng! Không có khả năng!!”

Thanh Lâm một phát bắt được người đi đường đang nghị luận, lạnh giọng nói: “Cha ta không chết, còn dám đồn bậy thì ngũ mã phanh thây!”

Người đó cả kinh, làm như nhận ra Thanh Lâm, vui vẻ nói: “Tiểu vương tử?”

Thanh Lâm hừ lạnh một tiếng, đẩy một cái, chạy thẳng vào bên trong phủ đệ.

Trong khi đó người đi đường ngạc nhiên hô lên: “Tiểu vương tử đã trở lại rồi! Tiểu vương tử đã trở lại rồi!”

Tiếng la truyền ra, rất nhanh bị phủ đệ Thanh Nguyên biết được, tốc độ còn nhanh hơn so với Thanh Lâm không biết bao nhiêu lần, trước khi Thanh Tâm đi vào phủ đệ, tên hộ vệ công chính đã thông báo cho |Cầm Uyển từ sớm.

Không chờ hộ vệ mở miệng, Thanh Lâm trực tiếp xông vào trong phủ đệ, khi nhìn thấy tang thương ở trước mắt, mái tóc trắng xóa của Cầm Uyển, toàn thân cậu chấn động, như bị sét đánh!

“Không thể nào... Tuyệt đối không thể như vậy!”

Trong lòng Thanh Lâm gào lên, lúc mình rời khỏi nha, nhiều lắm cũng không đến hai năm, làm sao tóc mẫu thân lại trắng như thế?

Người ở bốn phía, mặc dù bộ dáng già nua, nhưng làn da mịn màng, lúc trước kia đều là, tùy tùng bên cạnh cha mẹ.

“Lâm Nhi!”

Cầm Uyển giương mắt lên, khi nhìn thấy Thanh Lâm, chẳng những không vui mừng mà ngược lại càng thêm bi thương.

Cảnh tượng này cực kỳ rõ ràng, Thanh Lâm đã sớm bị nhập vào trong đó, nhưng sau khi gặp Cầm Uyển thì bước chân của Thanh Lâm lập tức dừng lại, sắc mặt cũng lạnh xuống.

“Ồ ảnh...”

Thanh Lâm thở sâu, lui về phía sau vài bước, cười lạnh.

“Lâm Nhi, phụ thân con chết không nhắm mắt!” Tiếng la đau khổ của Cầm Uyển truyền đến, nhưng khi lọt vào trong tai Thanh Lâm, lại càng làm cậu cười lạnh đậm hơn một chút.

“Con là một đứa con bất hiếu, vì sao phải lui về phía sau? Phụ thân con trước khi lâm chung, còn muốn gặp mặt con một lần, hôm nay con trở về rồi, không thể đập đầu mấy cái nữa hay sao?” Trong lời nói của Cầm Uyển xen lẫn sự giận dữ. “Hắn không phải cha ta, mà người... Cũng không phải mẫu thân của ta!” Thần sắc Thanh Lâm bình tĩnh, chậm rãi mở miệng.

“Nghịch tử!”

Cầm Uyển giận dữ: “Ta mang thai mười năm mới sinh ra con, phải sinh tới ba ngày mới đem con tới nhân thế được, những năm gần đây này, con cũng biết ta với phụ thân con đã nhận lấy áp lực như thế nào mới có con ngày hôm nay không hả? Bây giờ, phụ thân con đi đến vùng đất ma quỷ rồi, làm sao con có thể nói ra những lời nói đại nghịch bất đạo như vậy?”

“Đúng vậy đó...”

Thanh Lâm thở sâu, trong mắt lộ ra nhu hòa: “Mẫu thân của ta, mang thai mười năm, sinh ta ba ngày, mới có Thanh Lâm ta trên đời, nếu như ta quên hết những điều này thì thực sự không bằng loài cầm thú.”

“Nhưng người, không phải mẫu thân của ta!”

Lời vừa nói xong, sấm sét xuất hiện trong tay Thanh Lâm, bầu trời đột nhiên u tối, phát ra sấm sét ầm ầm kinh người, dường như trong nháy mắt sẽ đem những người đi đường kia đánh thành hư vô.

“Dừng tay!”

Cầm Uyển ngăn cả người, nước mắt như nước chảy, dường như đối với Thanh Lâm đã hết sạch hy vọng rồi, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Mà thôi...” Cầm Uyển thở dài: “Tỷ tỷ con bị bắt, đến nay vẫn không có tin tức gì, ta và phụ thân con, chỉ còn có một đứa con trai là con thôi, hôm nay, con bất hiếu như vậy, ta sống ở trên đời này có ý nghĩa gì nữa!”

“Chỉ là trước khi chết, ta chỉ muốn biết, ta sinh ra con nuôi con lớn như vậy, tại sao con lại cho rằng ta không phải là mẫu thân của con?”

“Ta không biết là ai tạo ra người, nhưng ta cũng sẽ cho người biết, cũng ghi nhớ lại đi, rồi nói với người đã tạo ra người rằng mẫu thân của ta, chưa bao giờ gọi ta là “Lâm Nhi”!”

Bên trong Thanh Lâm hừ lạnh, sấm sét lại phát ra, nổ nát quan tài bày trong sảnh kia, còn làm cho cả “Cầm Uyển” lẫn phủ đệ, tất cả đều hóa thành hư vô.

“Ông...”

Bốn phía không gian xuất hiện thay đổi, vẫn là đen kịt, vẫn là một con đường, nhưng giờ phút này Thanh Lâm đã chạy tới cuối đường.

Cậu ngoái đầu lại nhìn thoáng qua, trong đầu xuất hiện khuôn mặt Cẩm Uyển và Thanh Nguyên, hết thảy những chuyện này hình như cũng đã nhắc nhở mình, nên đi về nhà nhìn một chút...

Một phát bất được hào quang bay lơ lửng ở trước mặt, tay Thanh Lâm mát lạnh, rốt cuộc cũng nhìn thấy được đây là quyền sách.

Thuật Thần Dược!

Thuật này giống như là bí kíp Địa Ma, nhưng không có chỗ đẳng cấp, nhưng trên giới thiệu lại làm cho con người của Thanh Lâm co rút lại, hít một ngụm khí lạnh thật sâu. Thuật Thần Dược: Bỏ qua tu vi của người tu luyện, nhưng không giới hạn hóa cánh, mỗi lần tăng hai cánh, khi giương cánh, thực lực của chính thể tăng gấp đôi, có thể chồng lên!

Chẳng những là Thanh Lâm, mà ngay cả Đế Linh ở trong đan điền, sau khi nhìn thấy thuật này cũng phát ra sự sợ hãi và thán phục: “Thuật pháp như vậy, ngay cả Đế Thần tộc ta cũng chưa từng có được, Tinh Vũ lúc đó, còn thật sự có rất nhiều người tài.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Hóa cánh

“Cái tên nhóc con này, cả cha mẹ cậu ta cũng không nhận luôn rồi!”

“Chủ quan, quả thực là sơ suất quá!”

“A a a, tức chết ta rồi! Thuật Thần Dược kia bản tôn đã nghiên cứu ba ngàn năm, tự tạo ra nó. Thuật này ngoài bản tôn thì chưa từng có bất kì kẻ nào có thể đạt được!”

Trong cung điện, tên cao thủ gào lên tê tâm liệt phế, nhưng lời hắn nói cũng không sai, thuật Thần Dược này, trừ hắn là người sáng tạo ra thì Thanh Lâm là người ngoài đầu tiên lấy được.

Dựa theo suy nghĩ của hắn, người đi vào đây, nếu tốt thì có thể xông qua cửa ải sương mù thứ nhất, về phần cửa thứ hai thì tuyệt đối phải là đỉnh nhất, trong đó chắc chắn còn phải kèm theo vận khí may mắn vô cùng lớn.

Cửa thứ ba...

Nhìn chàng trai trẻ tuổi đứng đằng sau thì cũng biết, nếu không bị ngàn vạn tia sấm sét kia đánh trúng thì hắn cũng không sinh ra đẹp trai như vậy...

Đem thuật Thần Dược đạt ở cửa ải sương mù thứ tư, tên cao thủ này có sự tự tin rất lớn, không hề nghĩ tới có bất kì kẻ nào có thể cầm nó đi được...

Điều đó không làm hắn phẫn nộ nhất, mà là vì sự chú quan của bản thân, mà vừa rồi đã đánh mất sự kế thừa thuật Thần Dược!

“Bản tôn tìm trong trí nhớ của cậu ta, thu hoạch tất cả thật tốt, cuối cùng lại bị thua vì một câu xưng hô, cái tên nhóc con đó làm sao lại khẳng định chắc chắn như vậy chứ!”

Sau lưng hắn, chàng trai trẻ tuổi cũng nhíu chặt mày, vẻ ngưỡng mộ càng sâu đậm.

Chỉ là một cái xưng hô mà thôi, mà tên nhóc kia lại kiên định như vậy, nhưng cậu ta ra tay như vậy, đuổi giết vô số người đi đường, sự việc hủy diệt phù đệ kia, có thể nhìn ra Thanh Lâm ra tay tàn nhẫn đến mức nào.

“Không phải là ảo ảnh của sư tôn không chân thực...” Liếc xéo tên cao thủ kia một cái, chàng trai trẻ tuổi thầm suy nghĩ nói.

Lập tức, hắn liền lắc đầu, bởi vì hắn từng tận mắt thấy, sư tôn sử dụng ảo ảnh, làm cho những cao thủ của bản đồ cấp bốn mắc kẹt trong thời gian mấy trăm năm!

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi càng thêm bội phục Thanh Lâm.

“Ngươi biến!”

Vào thời khắc này, tên cao thủ lườm chàng trai trẻ tuổi một cái, hừ lạnh nói: “Không phải cậu ta có thể xông ra sao? Cửa ải sương mù thứ năm kia là của người bảo vệ. Nếu như cậu ta có thể tránh khỏi mười chiêu trong tay người, bản tôn liền cho cậu ta một phần thưởng lớn!”

“Ta?”

Chàng trai trẻ tuổi sững sờ một chút, sắc mặt lộ ra sự kì lạ, cười nói: “Sư tôn lại nổi lên lòng yêu tài à?”

“Hừ, tên nhóc con tham lam đó, làm sao có thể làm cho ta sinh ra lòng yêu tài được.” Tên cao thủ kia hừ một tiếng, nhưng chàng trai kia nghe vào trong tai lại là lời nói trái lòng.

Lắc đầu, chàng trai trẻ tuổi bất đắc dĩ cười cười, thân ảnh lập loè, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

“Yêu tài?”

Chàng trai đi rồi, tên cao thủ kia thầm nói: “Hừ, tên nhóc này tham lam như thế mà muốn ta thu nhận làm đệ tử... thì cũng không phải là không được...”

.....

Sau khi có được thuật Thần Dực, Thanh Lâm cũng không lập tức đi vào cửa ải sương mù thứ năm mà khoan chân ngồi xuống, tĩnh tâm tu luyện.

Nói cách khác, nơi đây cực kỳ yên tĩnh, con đường ở phía sau cậu đã biến mất, nơi đây chỉ còn lại, ngoài cậu và sương mù thì chỉ có màn đêm đen kịt.

“Nếu có hai đôi cánh, liền có thể tăng gấp đôi sức mạnh, nếu có bốn cánh, liền có thể tăng gấp hai sức mạnh, sáu dực là được bốn lần, tám cánh tăng tám lần...”

Nghĩ đến đây, trong lòng Thanh Lâm không khỏi hưng phấn.

Tăng tám lần sức mạnh, dù mình là Linh Đan giai đoạn đầu, dù là thi triển bí kíp ma thuật bình thường, sợ là cũng có thể đuổi giết Linh Đan hậu kỳ đó?

Mà tu luyện cái pháp môn thuật Thần Dực, cũng không phải là sức mạnh của bản thân, mà là... Tinh lực!

Tinh lực, còn gọi là “lực của Tinh Hồn” khi lúc trước mấy lần thi triển băng tinh, Thanh Lâm đã thấy được tinh lực mạnh mẽ, chỉ là cậu cảm thấy, tinh lực này, dường như không phải là nguyên lực thuộc tính muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, mà là cực kỳ hiếm có, tu luyện tinh lực của thuật Thần Dực này, ngày sau muốn gia tăng lông cánh, sợ là cực kỳ khó khăn...

“Nơi đây không giống với thế giới bên ngoài, có sấm sét có hơn nghìn kiếp, không biết có cung cấp đủ tinh lực để ta hấp thụ hay không...” Hấp thụ tinh lực pháp môn, trên thuật Thần Dực này cũng có ghi lại, khoan nói đến sự lớn mạnh của thuật Thần Dực, chỉ là loại này hấp thụ tinh lực pháp môn, liền đủ để khiến vô số người đoạt phá đầu.

Thở sâu, Thanh Lâm dựa theo trên thuật Thần Dực ghi lại, bắt đầu tu luyện.

Ngày qua ngày, dưới sự tu luyện này, chớp mắt đã qua nửa tháng.

Sau lưng Thanh Lâm, dường như có thể nhìn ra, hai cái bóng của đôi cánh đang mở rộng, nhưng giống như trong suốt, cũng không có thật.

“Pháp môn này tuy nói có thể hấp thụ tinh lực, nhưng tốc độ hấp thụ quá chậm, như thế thì cho dù là dưới tình huống có đầy đủ tinh lực, cũng phải mất thời gian một năm, mới có thể ngưng tụ được hai đôi cánh.”

“Cái này chỉ là lần thứ nhất, còn lần thứ hai, lần thứ ba... Chẳng phải là càng khó hay sao?”

“Với tốc độ hấp thụ như thế này, so với lúc ta thi triển băng tinh, tốc độ hấp thụ chậm hơn rất nhiều...”

Nói đến chỗ này, Thanh Lâm sững sờ: “Hửm? Băng tinh?”

“Băng tinh chính là hấp thụ tinh lực bằng Đại Đế lực, phải chăng thời điểm đang thi triển băng tinh, lấy cái tinh lực hấp thụ được kia... dùng để gia tăng lông cánh?”

.....

Trong cung điện, tên cao thủ kia mắt nhìn ra phía trước, trong không gian ở phía trước hắn có một màn ảnh trôi nổi.

“Vậy cũng là khuyết điểm của thuật Thần Dực đó...”

Tên cao thủ thở một tiếng, lại an ủi ta: “Cũng phải, thuật Thần Dực vốn là cực kỳ mạnh rồi, đừng nói là bản đồ cấp ba này, chỉ sợ là khi vào bản đồ cấp bốn, bản đồ cấp năm, cũng sẽ làm ra chấn động rất lớn. Nếu như lại hấp thụ tinh lực, tốc độ nhanh hơn nữa, một năm lớn cánh sẽ tăng gấp mười, sợ là Thiên Đạo cũng không cho.”

Mặc dù nói như thế, nhưng rõ ràng là lời nói trái lòng, ai không nghĩ thuật pháp của mình mạnh hơn? Nếu như người phạm, ai lại ngại tiền của mình nhiều.

“Nhưng mà, thiên phú của tên nhóc này thực sự rất mạnh, nửa tháng đã tu luyện ra ảo ảnh lông cánh, nếu để cho hắn thời gian thi thành tựu sau này, thật sự là vô hạn.”

“Hừ hừ, người không tham lam sao? Ta ở đây mà lại không sao được với người ở tỉnh cầu bỏ hoang kia, tỉnh lực còn nhiều mà, đáng tiếc người hấp thụ không được bao nhiêu cả...”

Nói đến chỗ này, khoe miệng của tên cao thủ kia có chút hả hê tươi cười, nhưng trong chớp mắt nụ cười này cứng lại, liền bỗng nhiên cứng lại!

“Cái gì?”

“Điều đó không có khả năng!”

.....

Bên trong cửa ải sương mù thứ tư, Thanh Lâm đứng dậy, tay phải vươn ra, miệng chậm rãi phun ra hai chữ: “Bước nhảy đầu tiên của Đế Thể, Băng tinh!”

“Àm!”

Vừa nói như vậy xong, bốn phía vô tận đen kịt trực tiếp vạch ra vô số khe hở, trong từng cái khe hở, ánh huỳnh quang giống như tinh lực nhanh chóng tản ra, không ngừng ngưng tụ lại trong tay Thanh Lâm.

Dưới loại ngưng tụ này, chỉ sau một chút thời gian, toàn bộ tinh lực ngưng tụ lại thành một quả cầu ánh sáng lớn bằng một cái nắm tay.

“Vẫn là tốc độ nhanh như vậy...”

Thanh Lâm mỉm cười, nhìn quả cầu ánh sáng kia trong tay, thở sâu, cũng không ném đi, mà là trực tiếp đặt ở bên miệng, nuốt xuống!

“Àm!”

Quả cầu ánh sáng đi vào, làm toàn thân Thanh Lâm chấn động, trong cơ thể phát ra tiếng bang bang, thần sắc của cậu, cũng lập tức bắt đầu tái nhợt.

Nhưng dưới sự tái nhợt đó, đôi cánh hư ảo sau lưng cậu đột nhiên phát ra ánh sáng, bắt đầu hơi mờ, hóa thành trong suốt, ngay sau đó... biến thành thật!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Cút!

Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ, chỉ thấy trong khoảng không gian tối đen như mực ấy, giây phút này lại sáng hẳn lên, vô số vết nứt bị rách toạc ra, trong đó được bao phủ bởi tinh lực, chúng giống như từng ngọn đèn khiến nơi này sáng chói như ban ngày.

Còn ở chính giữa, một đôi cánh màu lam, cùng với sự tuôn vào của tinh lực, nhanh chóng ngưng tụ lại!

Thanh Lâm nghiêng rằng, ngưng tụ thể này không hề nhẹ nhàng gì so với sự tưởng tượng của cậu, khi này, nuốt quả cầu tinh lực vào trong bụng, bây giờ như muốn nổ tung ra vậy, nó đang điên cuồng quấy rối trong cơ thể cậu, nếu không phải thể chất của cậu ấy khỏe mạnh thì e là đã sớm bị tấn công đến thương tích đầy mình, thậm chí có khả năng bị nổ tan xác.

Nhưng mà, công sức bỏ ra và thành quả luôn là tỷ lệ thuận với nhau, sau khi phía sau lưng cậu ta mở ra, sau một tiếng đã hoàn toàn ngưng tụ ra thành một đôi cánh không lồ dài cỡ hai mét!

Trong khoảnh khắc ngưng tụ ấy, Thanh Lâm bỗng nhiên giương to đôi mắt ra nhìn, một luồng sáng bỗng xuất hiện, cậu ấy có thể cảm nhận được khi đôi cánh cứng cáp và khoảnh khắc khi sải cánh, cậu ta không chỉ có thể bay lượn, tất cả nguồn sức mạnh trong cơ thể còn được tăng gấp bội!

Nguồn sức mạnh lớn mạnh bỗng xuất hiện này khiến cho cả người Thanh Lâm căng phồng lên, có chút chịu không nổi, muốn dùng sức tung ra một cú đấm.

Nhưng mà, cậu ấy không làm như vậy, mà chỉ hít một hơi thật sâu, thu lại đôi cánh ấy, đồng thời lại lần nữa sử dụng băng tinh!

Mượn nguồn tinh lực ở nơi này ngưng tụ đôi cánh thứ hai!

Nỗi đau ấy, cậu ấy không hề sợ hãi, chỉ cần có thể nâng cao thực lực, một chút đau khổ này đâu có đáng là gì chứ!

.....

Vào lúc Thanh Lâm ngưng tụ đôi cánh thứ hai, các cao thủ mạnh nhất trong cung điện ấy hoàn toàn rơi vào trong trạng thái đờ đẫn kinh ngạc.

“Tên nhóc này... Yêu nghiệt! Yêu nghiệt mà!”

“Tinh lực chính là nguồn sức mạnh thông dụng trong nguyên tắc bản đồ, so với cái gọi là nguyên lực thuộc tính kia thì còn mạnh hơn rất nhiều, hấp thụ vào là việc vô cùng khó khăn, cho dù là bốn tôn, lúc tạo ra thuật đôi cánh thần này cũng đã phải hao tổn hết vài năm thời gian, lúc này khi tạo ra đôi cánh thứ nhất, vậy mà cậu ấy... chỉ vòn vẹn cần một tiếng thôi!”

Đối với Thanh Lâm, hẳn thực sự không còn lời nào để nói nữa, sự xuất hiện của lưỡi đao Hắc Trường khiến cho hắn có chút kinh ngạc, lõi điện nuốt chửng ở cánh cửa sương mù thứ ba càng khiến cho hắn thêm phần kinh ngạc...

Hiện nay, việc hấp thụ tinh lực một cách điên cuồng, hoàn toàn khiến cho hắn rơi vào trạng thái sợ hãi!

Với tư cách là cao thủ mạnh nhất của bản đồ cấp ba, hắn không phải là chưa từng nhìn thấy qua người mạnh hơn hắn, trong đó, thậm chí còn có những cao thủ tuyệt đỉnh của bản đồ cấp bốn, bản đồ cấp năm, cho dù là những người được gọi là cao thủ “thần thánh” thì cũng chưa hẳn đã có khí khái như vậy, chưa hẳn đã có thực lực như thế, để có thể nhanh chóng hấp thụ tinh lực!

Nếu nói trước đây hắn chỉ có lòng “yêu mến người tài”, vậy thì giờ phút này, hắn hoàn toàn có ý định thu nhận Thanh Lâm vào làm đệ tử.

“Đây rốt cuộc là con nhà ai... Chẳng lẽ là... Bản đồ cấp sáu?”

Bản đồ cấp sáu, chỉ vòn vẹn bốn chữ nhưng cũng đủ để khiến cho cao thủ mạnh nhất của bản đồ cấp ba này thay đổi cách trò chuyện.

Hắn thở một hơi thật dài rồi tỏ vẻ đau lòng: “Thế nhưng nuốt chửng như vậy cũng không phải là một cách... Tinh lực của ta tuy không ít, nhưng đó cũng tương đối với tốc độ hấp thụ trước đây của tên nhóc này đây!”

...

Trong cánh cửa sương mù thứ tư, Thanh Lâm chịu đựng nỗi đau vô cùng đau đớn, nhưng trên gương mặt thanh tú ấy lại tỏ vẻ vô cùng phấn khởi.

Đôi cánh thứ hai ở phía sau lưng cậu ta cũng đang chuyển biến dần trở nên cứng cáp, mà từ giờ phút này cách lúc ngưng tụ thành đôi cánh thứ nhất đã trải qua ba ngày.

“Phép thuật Thần Dược này, tuy rằng thực lực tăng lên đáng sợ, nhưng phải dùng tinh lực để phụ trợ, nếu không phải người có loại phép thuật của Băng Tinh này, e rằng dù có được, ít nhất cũng phải hơn nhiều năm, thậm chí là hơn chục năm, mới có thể ngưng tụ được đôi cánh thứ nhất, còn về sau thì... chắc chắn, e là càng khó!” Đế Linh yên ổn ngồi trong đan điền của Thanh Lâm, lắc đầu nói.

Thanh Lâm không nói gì, chỉ ngồi hấp thụ lượng tinh lực dồi dào bất tận ấy.

Theo tính toán của cậu ta, số lượng tinh lực mình đã hấp thụ trong khoảng thời gian này, đủ để ngưng tụ ra một quả quang cầu khiến cho cao thủ của cảnh giới Bồn Thần run rẩy.

Dưới tình trạng hấp thụ thế này, bảy ngày cũng đã trôi qua, đôi cánh thứ hai của Thanh Lâm cuối cùng cũng đã ngưng tụ ra.

Lúc này, nếu cậu ấy giương toàn bộ bốn chiếc cánh ra thì thực lực sẽ lập tức tăng mạnh lên gấp hai lần!

Dưới tình trạng này, không cần dùng bất kỳ kỹ xảo ma kỹ nào, không dùng bất kỳ phép thuật nào, cũng đủ để Thanh Lâm đánh một trận với trung kỳ của cảnh giới Linh Đan! Nếu thêm vào hồng Thiên kiếp thì dù là hậu kỳ của cảnh giới Linh Đan cũng không phải là đối thủ của cậu ta.

Một nụ cười mỉm, một sự tự tin hiện lên trên gương mặt của Thanh Lâm, cậu ta tin rằng, tuy mình chỉ là kỳ đầu của cảnh giới Linh Đan, nhưng khi tổng hợp lại thực lực thì tuyệt đối có thể đấu một trận với kỳ đầu của cảnh giới Bồn Thần!

Và lại, đây là dưới tình trạng không dùng Huyền Lưu Tâm Yểm và xạ thần cung.

Thanh Lâm không hề do dự, lần nữa bắt đầu ngưng tụ đôi cánh thứ ba.

Sự nồng đậm của tinh lực ở chốn này thật khó có thể tưởng tượng được, không thể so sánh với Đông Thắng tinh, nếu không mượn cơ hội này cố gắng ngưng tụ một phen, e là ngày sau khó có thể gặp lại lần nữa.

“Phép thuật Thần Dược này, thực sự kinh người, nhưng những đôi cánh càng về sau thì sẽ càng khó ngưng tụ, tinh lực cần tới cũng sẽ phải càng lúc càng nhiều, đôi cánh thứ ba, e là phải cần nửa tháng mới có thể ngưng tụ ra.” Đế Linh thở dài nói.

Cần nửa tháng thời gian, Thanh Lâm không hề để ý, chỉ cần có thể nâng cao thực lực, đừng nói là nửa tháng, cho dù là nửa năm, cậu ta cũng không hề có chút tiếc nuối.

Nghĩ đến việc đôi cánh thứ ba có thể tăng thực lực lên gấp bốn lần, cơ thể Thanh Lâm có chút run rẩy, nếu thực sự đi đến bước cùng, thì e là phải sử dụng pháp thuật và ma kỹ thì mới có thể đấu lại được với hậu kỳ của cảnh giới Linh Đan.

...

Thời gian trôi qua, dưới sự hấp thụ của Thanh Lâm, thời gian giống như nắm cát trong lòng bàn tay, từ từ trôi đi mất.

Trong bầu trời đầy sao tối đen lạnh buốt ấy, từng hạt tỏa ánh sáng lấp lánh, duy chỉ có bước vào bầu trời đầy sao mới có thể thấy rõ được những hạt sáng đêm không xuê ấy đều là tinh cầu!

Giờ phút nào đó---

“Àm!”

Một quả tinh cầu bỗng nhiên nổ tung, bên trong loáng thoáng truyền ra một âm thanh thê lương, giống như là âm thanh của người chết, của bi ai phát ra vậy

Vụ nổ của tinh cầu này, nhất thời đã làm dấy lên một trận bão táp kinh thiên động địa trong bầu trời đầy sao. Thế nhưng, đối với bầu trời sao đầy sao bát ngát đó mà nói, cơn bão táp này, thực sự không đáng là gì cả...

“Nguyên Nguyệt tinh nổ rồi...”

Trong cung điện, những cao thủ mạnh ấy dường như có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ ở trong bầu trời, trong khoảnh khắc tinh cầu nổ tung ấy, hấn ngừng mạnh đầu lên, trong ánh mắt ấy hiện lên một nỗi đau xót xa.

“May là trên Nguyên Nguyệt tinh không còn sinh linh tồn tại, nhưng mà... Đây là tinh cầu mà ta hao tổn hết chục nghìn năm mới có thể ngưng tụ thành!”

“Tên khốn này chỉ với thời gian chưa đầy một tháng mà đã hút nổ tinh cầu mà ta phải tốn cả chục nghìn năm mới ngưng tụ ra được, thế...”

“Không thể tiếp tục như vậy được, lòng tham vô đáy, lòng tham vô đáy mà!”

“Quả hóa tôn, phép thuật Thần Dược, Nguyên Nguyệt tinh...”

“Nếu để ngươi tiếp tục như vậy, e rằng cái mạng già của bản tôn cũng sẽ phải thêm vào mất!”

“Bỏ tôn cho ngươi vào vùng đất này, chẳng khác nào là mất của con chó ta bị mù... và mất ta cũng bị mù luôn ư!”

“Hả? Còn muốn ngưng tụ thêm đôi cánh thứ tư à? Mau rút ngay cho bản tôn!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Cuồng Linh Chí Tôn

Bên trong cánh cửa sương mù thứ tư, Thanh Lâm dường như cảm nhận được điều gì đó, ngừng đầu lên xem thử, tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng ngay sau đó không để tâm đến nữa, tiếp tục hấp thụ.

Giờ phút này, ở phía sau lưng Thanh Lâm đã có đủ ba đôi cánh màu lam trên người, nếu ba đôi cánh này rải ra thì có thể che lại hoàn toàn cả hình bóng của Thanh Lâm.

“Thực lực gấp tám lần đó...”

Thanh Lâm chép chép miệng, trong ánh mắt ngập tràn nỗi hưng phấn, rì rầm nói.

Nhưng cũng chính trong giờ phút này, giọng nói luôn khiến cho Thanh Lâm lo lắng lại lần nữa xuất hiện..

“Bằng thực lực của bản thân vượt qua được cánh cửa sương mù thứ tư, thường phép thuật Thần Dược, vào cánh cửa thứ năm...”

“Đợi đã!” Thanh Lâm lập tức hét lên: “Ta vẫn chưa muốn vào cánh cửa sương mù thứ năm, ta...”

“Đợi đại gia của ngươi!”

Thanh Lâm chưa kịp nói xong, giọng nói ấy đã lập tức cắt ngang lời cậu, hơn nữa... còn nói một câu khiến cho Thanh Lâm trở mặt đỏ ra nhìn.

“Tên khốn kiếp, ngươi cướp mất quả hóa tôn của bản tôn, cướp đi phép thuật Thần Dược, rồi nuốt mất nguồn tinh hoa sấm sét bất tận của bản tôn, lúc này lại hấp thụ tinh lực, ngang nhiên hút nổ tung mất tinh cầu mà bản tôn phải ngưng tụ mất chục nghìn năm mới hình thành, còn muốn đợi gì nữa? Mau rút

ngay cho bốn tôn!”

Thanh Lâm há hốc mồm ra, mở to đôi mắt, không dám tin vào mắt mình.

Bóng hình khổng lồ trong lòng trước đây từng oai nghiêm biết bao, giờ đây đã hoàn toàn sụp đổ trong những câu nói vừa rồi này...

“Còn có một cánh cửa sương mù cuối cùng, người nếu có thể vượt qua, bốn tôn sẽ cho người một phần thưởng lớn!”

Sau khi nói xong câu ấy, lại lạnh lùng hừm một tiếng, rồi mới biến mất.

Cùng lúc đó, phía sau lưng Thanh Lâm lần nữa lại xuất hiện một lực đẩy không ai đỡ nổi, đẩy mạnh cậu vào bên trong cánh cửa sương mù thứ năm.

“Người tự mình tạo ra cây cầu tạo hóa, tự mình treo nhận giải thưởng, ta đạt được cũng không được sao?” Thanh Lâm thì thầm trong lòng, nhưng lời này cậu không dám nói ra, lỡ như tên ở trong bóng tối kia nổi cơn giận, thu hồi lại toàn bộ về, vậy chẳng phải lợi bất cập hại sao.

Xét từ lời nói khi nãy của hắn mà nói, việc này, cũng không phải không có khả năng...

Bên trong cánh cửa sương mù thứ năm, chỉ có hai thứ phong cảnh là thanh sơn và non xanh nước biếc.

Trong khoảnh khắc Thanh Lâm bước vào cánh cửa sương mù thứ năm, cậu bèn tập trung toàn bộ ánh nhìn vào bóng người ở chính giữa đang cùng cậu dung hòa vào cả không gian.

Bóng người này rất trẻ trung, thoát nhìn thì không đến ba mươi tuổi, người mặc áo trắng, vô cùng chất phác, không hề xa hoa, đáng người hắn tuần tú, nụ cười hòa nhã, hai tay chấp sau lưng, đứng giữa trời đất mênh mông.

Cảm giác đầu tiên của Thanh Lâm đối với người này, dường như chỉ là người bình thường, nhưng khi nhìn thêm một cái, trong lòng Thanh Lâm lại dấy lên một cảm giác nguy hiểm vô cùng.

“So với người này, sự nguy hiểm của bốn cánh cửa sương mù trước đây cộng lại, cũng không bằng một phần nhỏ!” Sắc mặt Thanh Lâm trầm xuống, tỏ vẻ nghiêm trọng.

“Tiểu sư đệ, đến rồi à?” Thấy Thanh Lâm đến, gã đàn ông đó mỉm cười, khẽ nói.

“Sư đệ?” Thanh Lâm ngây người ra.

“Ồ, ta xin tự giới thiệu.”

Gã ta cười nói: “Ta họ Lâm, họ tên đầy đủ là Lâm Đồng Phi, là đệ tử thứ hai của cao thủ mạnh nhất bản đồ cấp ba – Cuồng Linh Chí Tôn.”

“Im miệng cho ta!” Khi hắn vừa nói xong, một tiếng quát giận dữ liên vang lên như sấm rền, tiếng hét to như thế khiến cho hoàn cảnh ở bên trong cánh cửa sương mù thứ năm rung chuyển dữ dội. Sắc mặt Thanh Lâm liền thay đổi, ngẩng đầu lên nhìn thì lại không thấy chủ nhân của giọng nói.

Còn Lâm Đồng Phi thì ngửa bàn tay ra, đôi mắt ra tín hiệu cho Thanh Lâm một hồi, liền cười nói: “Thử thách ở bên trong cánh cửa sương mù thứ năm này chính là Lâm mỗ, chỉ cần người có thể đấu tay đôi với ta trong mười chiêu thì sẽ có thể rời khỏi nơi này.”

“Cuồng Linh Chí Tôn...”

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, cậu cuối cùng cũng hiểu được, người nói chuyện trước đây, rốt cuộc là đẳng cấp nào rồi.

“Sư tôn vô cùng ưa thích tiểu sư đệ đấy, ngay cả sư huynh ta cũng kính phục đấy, lúc trước ta bước vào cây cầu tạo hóa này, mới vừa qua được cánh cửa sương mù thứ hai, còn suýt chút nữa chết dưới sấm sét vô tận trong cánh cửa sương mù thứ ba nữa cơ đấy...” Lâm Đồng Phi lắc đầu thờ dài, đôi mắt hiện vẻ tán tán thường, không chút che giấu.

“Ta lại không cần người như vậy làm sư tôn của ta.” Thanh Lâm trở mặt ếch ra, rồi nói: “Quá keo kiệt đi...”

“Người...”

Lâm Đồng Phi vừa muốn mở miệng, giọng nói của Cuồng Linh Chí Tôn lại lần nữa vang lên: “Tên khốn, có thể vào sư môn của bốn tôn, đó là phúc đức của nhà ngươi! Nếu ngươi không muốn, bốn tôn cũng không ép ngươi, Đồng Phi, phé hán ngay cho ta! Nếu ngươi làm không được, thì cũng đừng quay trở lại đây nữa!”

Lâm Đồng Phi thề thề lười, khẽ ho một tiếng, giả vờ tỏ vẻ bất mãn với Thanh Lâm nói: “Không phải sư tôn nhỏ nhen, là vì tiểu tử nhà ngươi quá tham lam rồi!”

“Xó, không keo kiệt thì có gì giận chứ? Đồ vật nơi này không phải là người có duyên thì có được sao? Ta dựa vào bản lĩnh của mình lấy những thứ đó, hán còn không vui kia.” Thanh Lâm nhếch miệng nói.

“Ôi chào... người... người làm ta tức chết rồi...”

Cuồng Linh Chí Tôn vừa biến mất lại xuất hiện trở lại, giận dữ nói: “Không muốn vào làm đệ tử của ta phải không? Bồn tôn ta cứ thích nhận người làm đệ tử đấy. Đồng Phi, hãy làm giảm nhuệ khí của tên khốn này, bản tôn ở đây xem đây này, nếu người dám lấy quyền của mình kiếm tư lợi, sau này mỗi năm người đến chỗ này của bồn tôn lấy tinh nguyên sẽ giảm đi một nửa!”

Nghe vậy, mép miệng Lâm Đồng Phi co giật một cái, liền nói: “Vâng!”

“Oái con, sư huynh cũng không cách nào khác, vốn dĩ còn muốn chiêu cố cho đệ, mà đệ lại không biết điều như vậy...”

Lâm Đồng Phi bắt lực lắc đầu, lập tức cười nói: “Cẩn thận nhé!”

Sau khi nói xong, Lâm Đồng Phi bước ra một bước!

Một bước này, trực tiếp vượt qua khoảng cách giữa hắn và Thanh Lâm, như ma quỷ vậy, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Thanh Lâm.

Hắn chưa hề sử dụng bất kỳ phép thuật và vũ khí nào, chỉ là tay phải tung ra cú đấm, nhưng toàn bộ không gian khi cú này tung ra lại nổ vang, trực tiếp nứt vỡ!

Sắc mặt Thanh Lâm thay đổi, thực lực mạnh mẽ của Lâm Đồng Phi không thể dùng lời nói để hình dung được, sức ép điên cuồng rợp trời kín đất đã khiến cho hành động của hắn nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Không một chút do dự, Thanh Lâm lập tức giương ra đôi cánh thứ nhất, ánh sáng màu lam ấy soi sáng đất trời, Thanh Lâm tung mình bay lên, tốc độ bị giảm xuống trước đây được đôi cánh tăng lên một lần, lập tức được khôi phục trở lại.

Cùng lúc này, tay phải của hắn rung lên, sấm sét đáng sợ bay ra rợp trời.

“Phiên thiên chương!”

Chương này, không chỉ có uy lực của kỹ xảo địa ma, mà còn thêm vào đó nguyên lực của lôi thuộc tính đáng sợ trong cơ thể của Thanh Lâm, thêm vào thực lực tăng gấp một lần lúc này, chỉ với một chương này, e là trung kỳ của cảnh giới Linh Đan thậm chí là hậu kỳ của cảnh giới Linh Đan cũng đã bị giết rồi!

Thế nhưng, đối diện với năm đấm vô cùng bình thường của Lâm Đồng Phi, một chương này lại giống như tờ giấy mỏng vậy, cực kỳ không chịu nổi.

“Bùm!”

Tiếng vang lớn đáng sợ phát ra, phiên thiên chương tầng tầng nứt vỡ, sắc mặt Thanh Lâm càng trắng bệch, người lui ra sau mười mét, một ngụm máu trực tiếp phun ra ngoài.

“Chiêu thứ nhất.”

Lâm Đồng Phi mỉm cười: “Đừng nói là sư huynh không chiêu cố đệ, ta đã áp chế thực lực mình đến cảnh giới Tinh Hoàng rồi, và lại ta đảm bảo. Mười chiêu này, sẽ không sử dụng bất kỳ phép thuật và vũ khí nào, chỉ cần người có thể chống đỡ nổi thì xem như là vượt qua thử thách. Huống hồ...”

Sau khi mỉm cười, Lâm Đồng Phi lại chớp chớp mắt với Thanh Lâm, nói: “Sư tôn e là không muốn ta đánh chết đệ đấy...”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tăng mạnh gấp bốn lần

Sắc mặt Thanh Lâm trông rất khó coi, thực lực của Lâm Đồng Phi mạnh cỡ nào, căn bản cậu không thể cảm nhận được, đến nay vẫn đang bị áp chế ở trong cảnh giới Tinh Hoàng, nếu không áp chế, thì sẽ đáng sợ như thế nào?

“Tiểu sư đệ, chiêu thứ hai rồi nhé!”

Lâm Đồng Phi cười cười, tay phải thò ra, năng lượng ở bốn phía nhất thời điên cuồng trỗi dậy, giống như bị hút vậy, chúng ngưng tụ lại trên lòng bàn tay hắn với tốc độ cực kỳ đáng sợ, dưới nụ cười nhạt nhẽo của Lâm Đồng Phi, chỉ trong tích tắc đã hóa thành một bàn tay hư ảo lớn khoảng trăm trượng tát Thanh Lâm thật mạnh!

Sắc mặt Thanh Lâm thay đổi hẳn, đôi cánh thứ hai ở phía sau lưng đã hoàn toàn giương ra, trong khoảnh khắc giương ra, nguồn năng lượng cuồng bạo vốn vì thuộc về lòng bàn tay, thuộc về Lâm Đồng Phi lại bị cậu ta cướp đoạt đi chút ít, hơn nữa sau khi cướp đoạt đi còn trực tiếp chảy vào trong cơ thể, khiến cho thực lực toàn thân của cậu tăng vọt lên gấp hai lần!

“Ồ? Phép thuật đôi cánh thần ư? Hai đôi cánh ư?”

Con người của Lâm Đồng Phi co mạnh lại, hít dòng không khí lạnh vào người, nhìn vào trong ánh mắt của Thanh Lâm càng thêm nề phục.

“Thật không biết người rốt cuộc là một quái thai thế nào, phép thuật đôi Thần Dực này ngay cả khi sư tôn tự tạo ra cũng phải trải qua nhiều năm mới có thể ngưng tụ được đôi cánh đầu tiên, còn người chỉ với khoảng thời gian ngắn ngủn chưa đầy một tháng đã có thể ngưng tụ ra được hai đôi, thực là... Quá yêu nghiệt đi!”

Tuy nói như vậy, nhưng bàn tay ấy lại không hề ngưng lại, những nơi hằn đi qua, mỗi một tác không gian đều nứt ra, không ngừng phát ra tiếng nổ, một sợi dây đen thô dài nhắm về phía Thanh Lâm lao đến.

Còn chưa đến gần, sức ép và cuồng phong của bàn tay ấy đã thổi tung mái tóc của Thanh Lâm, càng khiến cho hô hấp của cậu ta cũng trở nên gấp rút.

Sau khi thực lực tăng mạnh lên gấp hai lần, Thanh Lâm cũng không hề trực tiếp công kích, mà cắn răng lật bàn tay lại, bỗng nhiên hiện lên ánh sáng màu đỏ như máu khiến ai nấy đều sợ hãi!

“Đây là... Thiên kiếp?!”

Lâm Đồng Phi khẽ run sợ, tỏ vẻ sợ hãi: “Người có thể không chế sức mạnh Thiên kiếp sao?”

“Hừ!”

Thanh Lâm hừ lạnh một tiếng, không thèm đếm xỉa đến, sức mạnh của Hồng Thiên kiếp đỏ dưới sự tăng mạnh gấp hai lần trở nên thô và nhỏ như Thanh Lâm vậy, dưới sự điều khiển của Thanh Lâm cũng hóa thành một bàn tay lớn cỡ mười trượng vỗ về phía Lâm Đồng Phi.

“Àm!”

Hai luồng sức mạnh va vào nhau, nhất thời phát ra tiếng vang kinh thiên động địa, tất cả hoa cỏ ở bốn phía đều hóa thành bột vụn, hết như ngày tận thế vậy, cả bầu trời một mảng u tối, xuất hiện lượng lớn vết nứt trong không gian, ngay cả những ngọn núi lớn cách nơi này hàng trăm dặm cũng bắt đầu rung chuyển hết như muốn sập lở vậy.

Bàn tay do Hồng Thiên kiếp hóa thành đó, sau khi kiên trì được một khoảng thời gian bỗng nhiên tan vỡ, lần nữa trở vào trong cơ thể Thanh Lâm, còn cơ thể của Thanh Lâm thì liên tục lùi hơn chục bước, sắc mặt trắng bệch, rồi còn phun ra một ngụm máu tươi, trên dưới thân người của cậu còn xuất hiện vết nứt.

Tác dụng của quả Hóa tôn ngay lúc này hoàn toàn thể hiện ra, những vết nứt trên cơ thể của Thanh Lâm hầu như trong khoảnh khắc xuất hiện liền lập tức khôi phục trở lại, và lại nhìn chung, máu thịt càng trở nên lớn mạnh hơn so với trước đây.

Quả Hóa tôn, vật trong truyền thuyết, có người từng nói, nếu có được chúng trong tay sẽ bắt tử bắt diệt.

Lời nói này tuy có chút phóng đại, nhưng Thanh Lâm lại nhận thức được rằng, trừ phi là trực tiếp bị giết chết, hoặc là chịu vết thương khó có thể trị khỏi, nếu không thì quả Hóa tôn đều có thể trị khỏi hoàn toàn trong chốc lát!

Cùng lúc đó, bàn tay to trăm trượng được biến hóa thành Lâm Đồng Phi cũng xuất hiện một vết nứt, vết nứt này càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, chúng dần vỡ nát dưới nụ cười khổ của Lâm Đồng Phi.

“Tiểu sư đệ người thật lắm thủ đoạn, tuy người giờ đây chỉ là kỳ đầu của cảnh giới Linh Đan, nhưng nếu thật sự giao đấu, e là kỳ đầu của Bồn Thần cũng không thể làm gì được người.” Lâm Đồng Phi than thở nói.

Thanh Lâm im lặng, nội soi được một lúc, linh đan được hình thành trong cơ thể vào lúc đột phá nay đã bị tiêu hao mất một phần năm sức mạnh, nếu cứ thế tiếp tục, căn bản không thể tiếp được mười chiêu của Lâm Đồng Phi.

“Để ta xem xem, người còn những thủ đoạn nào!”

Lâm Đồng Phi cười to một tiếng, không biết vì sao, hần nhìn tiểu sư đệ đã sớm được định sẵn ở ngay trước mặt mình, càng xem càng vừa mắt.

“Àm!”

Chưa kịp nói xong, Lâm Đồng Phi lần nữa tung ra một cuồng phong, giống với trước đây vậy, chẳng qua một cuồng phong này có thể đánh văng ra hai trăm mấy trượng!

Sắc mặt Thanh Lâm trầm xuống, cổ nghiêng chặt rằng, đôi cánh thứ ba được ẩn giấu trong cơ thể đó hoàn toàn được giương ra!

“Cái gì?”

Lâm Đồng Phi trở mặt dờ ra: “Còn có đôi cánh thứ ba ư? Tiểu sư đệ, người...”

Sự kinh hãi mà Thanh Lâm cho hẳn quả thực là quá nhiều quá nhiều, tinh lực khó hấp thu đến mấy, hẳn không phải không hay biết, nếu chỉ đơn thuần hấp thu tốc độ, đừng nói bản thân, cho dù là sư tôn, e là cũng không sánh bằng một phần của Thanh Lâm!

Thanh Lâm của lúc này, trong lúc đôi cánh thứ ba giương ra, trong cơ thể đã vang lên một tiếng nổ, linh đan đó trực tiếp bị nguồn năng lượng cuồng bạo nạp đầy, cả cơ thể của cậu dường như đều căng phình ra, vạt áo tự động phấp phới, mái tóc dài màu tím yêu dị bay bổng sau lưng, gương mặt tuấn mỹ hoàn toàn được hiện ra trước mắt Lâm Đồng Phi.

“Tướng mạo cũng có thể sánh với sư huynh.” Lâm Đồng Phi mỉm cười, bàn tay bỗng vỗ mạnh.

Thanh Lâm một bước chạm đất, bóng người bỗng nhiên xòe ra, Hồng Thiên kiếp đó xuất hiện lần nữa, vỗ mạnh về phía bàn tay hư ảo do Lâm Đồng Phi hóa ra.

“Àm!”

Đất trời rung chuyển!

Dưới sự tấn công như thế này, mặt đất hoàn toàn xuất hiện vết nứt, giống như động đất vậy, mạng nhện chỉ chít nhanh chóng gãy đứt ra xa.

Cùng lúc đó, sóng âm lớn như vậy càng khiến cho núi sông ở phương xa đang lung lay sắp đổ, xuất hiện vết nứt, từng tảng đá to từ trên núi lăn xuống, đỉnh núi cao khoảng chục mét dưới sự tấn công lần này trực tiếp sập lở!

Trong cơ thể Thanh Lâm phát ra tiếng kêu vang, sức va chạm cực mạnh như thế, dường như khiến cho eo bàn tay của hắn nứt ra, nếu không có quả Hóa tôn, hẳn nhất định tin rằng, chỉ với một đòn này, bản thân sẽ trọng thương hôn mê.

Cậu ấy dù sao cũng chỉ là cảnh giới Linh Đan, tuy sức mạnh đã được tăng mạnh gấp bốn lần, nhưng khoảng cách so với cảnh giới Tinh Hoàng thì thực sự quá lớn quá lớn!

Lẽ đương nhiên, bản thân Lâm Đồng Phi không phải là cảnh giới Tinh Hoàng, mỗi một lần tấn công mà hắn xuất ra đều có uy lực của pháp tắc, tuy lúc này đã áp chế ở cảnh giới Tinh Hoàng, nhưng nếu là cao thủ cùng đẳng cấp của cảnh giới Tinh Hoàng chiến đấu cùng hắn thì cũng phải thua.

Có lẽ, nếu đối thủ mà Thanh Lâm thực sự phải đối diện là cảnh giới Tinh Hoàng, cho dù không phải là địch thủ, nhưng cũng không phải không có khả năng chạy trốn...

Cảnh giới Linh Đan, trong tay của cảnh giới Tinh Hoàng còn có khả năng chạy trốn, chỉ với điều này đã đủ làm thế giới này kinh hãi.

“Sư tôn từng nói, ba đôi cánh có thể nhân đôi thực lực tăng mạnh lên gấp bốn lần, nếu lời này không phải là giả dối, thì phép thuật đôi cánh thần không hổ là pháp thuật nghịch thiên mà cao thủ bản đồ cấp bốn đều muốn có được...” Nhìn bàn tay đang nhanh chóng tan vỡ trước mặt, Lâm Đồng Phi lắc đầu thờ dãi.

“Tiểu sư đệ, nếu ngươi có đôi cánh thứ năm, thực lực tăng mạnh lên gấp mười sáu lần, thêm vào sức mạnh đáng sợ của Thiên kiếp, e là cảnh giới Tinh Hoàng này của ta cũng không thể áp chế được ngươi rồi.”

Thanh Lâm nghe lời này bèn cười khò, thì thầm nói: “Ngay cả đôi cánh thứ tư cũng không có, còn nói chi đến đôi thứ năm, còn không phải do lão già ấy quá keo kiệt sao...”

“Bất kể thế nào, lời nói của sư tôn ta cũng phải tuân theo, nếu không, người bị trừng phạt sẽ là ta...”

Lâm Đồng Phi bắt lực bữu môi, liền nói: “Chiêu thứ tư rồi, tiểu sư đệ, để sư huynh xem xem, người còn có thủ đoạn gì có thể khiến cho sư huynh kinh hãi!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Roi chí tôn

Đối với Thanh Lâm, ban đầu Lâm Đồng Phi chỉ tán thưởng, còn lúc này đây lại là sự nể phục triệt để.

Dù là sức mạnh của Hồng Thiên kiếp hay là tốc độ hấp thụ tinh lực, hẳn đều thua xa, khoan hãy nói đến tốc độ hấp thụ, chỉ nói về Thiên kiếp thôi, Lâm Đồng Phi đã sống biết bao nhiêu năm nay, chưa hề nghe nói đến ai có thể đem toàn bộ sức mạnh của nó dung nạp vào trong cơ thể của mình.

Thậm chí vào lúc hắn ra tay đã không còn vì để thử thách Thanh Lâm, mà là muốn xem xem, Thanh Lâm rốt cục còn có thể giữ thủ đoạn nào nữa.

Sau khi hắn nói xong, chân vừa cất bước, bóng người liền biến mất trong tích tắc!

Lần tấn công này, không phải lấy sức mạnh chống đỡ, mà là... muốn lấy tốc độ để giành chiến thắng!

Con người Thanh Lâm co lại, ba đôi cánh ở phía sau lưng ấy đồng thời vỗ đập, thân người của cậu ta cũng nhanh chóng bay lên trên không trung, xem ra với tốc độ này, không hề chậm hơn so với cao thủ vừa bước vào cảnh giới Bồn Thần, đây cũng là một ưu điểm lớn của phép thuật đôi cánh thần, nên biết rằng, chỉ có bước vào cảnh giới Bồn Thần mới có thể đi bộ trên không.

Thế nhưng, tốc độ của cậu ta, trong mắt của Lâm Đồng Phi lại quá chậm quá chậm.

“Bùm!”

Thanh Lâm vừa bay lên không trung, bóng người của Lâm Đồng Phi liền xuất hiện ở phía sau lưng cậu ta, một quyền đâm lên đôi cánh ấy.

Trọng lực của một cú đâm này, Lâm Đồng Phi lúc này đã bị áp chế tại cảnh giới Tinh Hoàng, rõ ràng không hề nhẹ tay, trực tiếp đánh tới Thanh Lâm phun ra máu tươi, xương cốt ở sau lưng nhanh chóng nứt vỡ.

Thế nhưng, quả Hóa tôn tại lúc này lại lần nữa xuất hiện uy lực chữa thương, xương cốt bị nứt gãy của Thanh Lâm dường như trong khoảnh khắc vỡ vụn ấy ngay lập tức được nó chữa trị khôi phục.

Cảnh tượng này khiến cho trong lòng Thanh Lâm có chút khâm phục bản thân, may mắn lúc trong cánh cửa sương mù thứ hai mình đã chọn quả Hóa tôn mà không phải là bức tượng điêu khắc đó hay là ngọn nến.

Tốc độ của Lâm Đồng Phi thực sự quá nhanh quá nhanh, Thanh Lâm rõ ràng không kịp phản ứng, cả người vang lên tiếng bùm bụp, máu tươi không ngừng phun trào như không cần tiền vậy, nếu không có quả Hóa tôn thì Thanh Lâm của lúc này dù có mạng thân xác của tộc Đế Thần thì e là cũng đã bị đánh đến thịt nhào.

“Tiểu sư đệ, có vậy thôi cũng đã không ổn rồi sao?” Lời nói của Lâm Đồng Phi vang lên bên tai, Thanh Lâm quay đầu nhìn đi, chỉ thấy đối phương không còn tấn công nữa mà dừng lại trên hư không, trong đôi mắt ấy thoáng hiện lên tia thất vọng.

Cũng không hẳn là thất vọng, mà bởi vì Thanh Lâm không giờ ra chiều gì khiến hắn sợ hãi nữa.

Suy nghĩ này cũng khiến cho bản thân Lâm Đồng Phi có chút vừa muốn khóc vừa buồn cười, phép thuật đôi cánh thần đó, sức mạnh của Thiên kiếp vang vọng, cũng đã khiến cho bản thân vô cùng kinh hãi rồi, nếu còn có nhiều hơn nữa, mình còn có mạng sao?

Thế nhưng, vào lúc hắn ta suy nghĩ như vậy, Thanh Lâm đang bay lơ lửng ở trên không đó lần nữa lấy ra thêm một món.

Đó là một cây roi dài, cả cây roi đều lấp lánh màu vàng, dài khoảng hai trượng, trông giống như một cây roi dài làm bằng vàng.

“Đây là... roi Chí tôn?” Con người của Lâm Đồng Phi co mạnh lại.

Hắn dụi dụi mắt, hiển nhiên, cây roi dài này thật sự khiến hắn kinh hãi, đã vượt xa sự hấp thụ tinh lực của Thanh Lâm.

Roi Chí tôn, hắn chưa từng thấy qua, bởi vì trong tinh vũ này chỉ có một cây!

Chẳng qua là trên sổ sách được Cuồng Linh Chí Tôn lưu giữ lại, hắn đã từng tìm hiểu qua điều này.

Cây roi này không phải do con người luyện chế mà ra, mà là từ thuở hồng hoang sơ khai, trải qua vạn vạn năm, tự ngưng tụ lại mà nên.

Không ai biết được cây roi này rốt cục có những tác dụng gì, nhưng nó có tác dụng chuyên đánh tâm thần, nhưng lại đủ để khiến cho sắc mặt của ai cũng thay đổi hẳn.

Đã từng có vô số cao thủ muốn có được, vì vậy trong tinh vũ này đã nổi dậy trận mưa máu tanh, một trận chiến nghiêm trọng nhất mà Lâm Đồng Phi từng biết chính là trận đẫm máu của hơn mười “tinh quốc” ở trong bản đồ cấp bốn, trận chiến đó đã chết không dưới hàng nghìn tỷ người, trong đó, không chỉ có các loại chí tôn, thậm chí còn có hơn mười vị Thánh Tôn cùng với nhiều vị Thần Hoàng!

Ôi Thần Hoàng, đó chính là cao thủ mạnh nhất trong bản đồ tứ cấp đó!

Và lại đã có nhiều người chết đến như vậy, mục đích... cũng chỉ là vì cây roi Chí Tôn này!

Khoan hãy nói đến uy lực của roi Chí Tôn này, chỉ nói đến trận chiến đẫm máu vì nó mà diễn ra, đã đủ để thấy được độ đáng quý của nó rồi.

Không chỉ cây roi Chí Tôn, bất cứ thời đại hồng hoang nào, những vật phẩm do trời đất tự ngưng tụ mà nên đều vô cùng quý báu.

Lâm Đồng Phi đã từng ảo tưởng mình có được roi Chí Tôn, nhưng đó cũng chỉ là ảo tưởng, cả tinh vũ này, bảy bản đồ lớn, dân số đâu chỉ vạn vạn tỉ, còn cây roi Chí Tôn này, lại chỉ có một cây, với thực lực của hắn, tuy được xem là cao thủ trong bản đồ cấp ba, nhưng so với bản đồ cấp bốn, bản đồ cấp năm cùng với bản đồ cấp sáu và bản đồ cấp bảy tuyệt đỉnh đó, hắn ta không là gì cả?

Nhưng hắn thế nào cũng không ngờ đến được, cây roi Chí Tôn này xuất hiện trong tay Thanh Lâm!

“Tiểu sư đệ... người... có thể cho sư huynh xem thử cây roi này được không?” Lời nói của Lâm Đồng Phi run rẩy, ánh mắt cứ động mãi trên cây roi Chí Tôn.

Hắn khó mà tin được, tên oắt con ở cảnh giới Linh Đan, và lại còn là cảnh giới Linh đan ở trên tinh cầu bị bỏ hoang mà lại có được cây roi Chí Tôn.

Thanh Lâm chau mày lại, cậu ấy không biết trong lòng Lâm Đồng Phi đang nghĩ gì, càng không biết được lai lịch của roi Chí Tôn này, nhưng từ ánh mắt khát khao của Lâm Đồng Phi cũng có thể đoán ra được, cây roi này, e là còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng của mình.

Tuy ánh mắt của Lâm Đồng Phi cứ chú ý về cây roi Chí Tôn, nhưng mà cũng thấy được cái chau mày của Thanh Lâm, nhất thời phản ứng trở lại, hít một hơi thật sâu, bàn tay vỗ vỗ ấn đường, nhất thời có một giọt máu màu vàng bay ra lơ lửng.

“Đây là máu vàng Bồn Mệnh của ta, yên tâm, ta sẽ không cướp đoạt cây roi này của người, nếu như ta làm chuyện bi ối như vậy, giọt máu này trong tay người có thể tùy ý nắm giữ sự sống chết của ta.” Lâm Đồng Phi đặt giọt máu vàng này ở trước mặt Thanh Lâm, cẩn thận nói, dường như e sợ Thanh Lâm từ chối.

Thanh Lâm thấy vậy càng chau mày chặt hơn, khó mà tưởng tượng, cây roi này rốt cuộc là vật gì mà có thể khiến Lâm Đồng Phi bận tâm đến vậy.

“Ta chỉ là xem một cái...” Trong lời nói của Lâm Đồng Phi dường như có mang theo ngữ khí cầu xin.

Thanh Lâm im lặng trong chốc lát, nhận lấy giọt máu vàng ấy, rồi chẳng nói lời nào, ném trực tiếp cây roi Chí Tôn sang cho Lâm Đồng Phi.

Lâm Đồng Phi mừng như điên, hai tay chụp lấy cây roi Chí Tôn, tỉ mỉ vuốt ve một hồi, ánh mắt hầu như lướt qua mỗi một tác của cây roi Chí Tôn, cuối cùng xác nhận nó hoàn toàn giống với những gì sổ sách ghi chép lại của sư tôn!

“Vù vù...”

Lâm Đồng Phi hít một hơi thật sâu rồi thì thầm nói: “Không thể ngờ được...”

Hắn nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc mờ ra không hề có chút lưu luyến, trực tiếp ném lại roi cho Thanh Lâm, sau đó cười nói: “Sao nào? Còn thật sự muốn giết ta không?”

Thanh Lâm trơ ra, tỏ vẻ ngại ngùng, đón lấy cây roi Chí Tôn, rồi sau đó trả lại giọt máu vàng. Bồn Mệnh cho Lâm Đồng Phi.

“Nhớ kỹ, nếu sau này thực lực không đủ, cho dù có đe dọa đến tính mạng, cũng không được để lộ cây roi này ra ngoài, trừ phi người có thể giết chết toàn bộ người đã xem qua cây roi này!”

Sau khi ấn giọt máu vàng Bồn Mệnh vào trong ấn đường, Lâm Đồng Phi lại hít một hơi thật sâu, ánh mắt dán chặt vào Thanh Lâm, trong lời nói mang theo sự âm u và lạnh lẽo.

Thanh Lâm run sợ hỏi: “Cây roi này rốt cuộc là vật gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đại gia người!

“Với thực lực bây giờ của người, còn chưa cần biết đến uy lực của cây roi này, chỉ cần biết rằng, tên của nó là roi Chí Tôn.”

Sắc mặt Lâm Đồng Phi trở nên trịnh trọng, nhìn chằm chằm Thanh Lâm, chậm rãi nói: “Hãy đồng ý với ta, lời huynh vừa nói khi nãy, nhất định phải nhớ kỹ! Hiểu chưa?”

Trong lòng Thanh Lâm nghi hoặc, nhưng cũng gật gù đầu.

Lâm Đồng Phi trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên cười lên: “Còn sư tôn nữa, không phải là cao thủ mạnh nhất mà lại có thể trấn tĩnh được như vậy, nên biết rằng, cây roi Chí Tôn này, là một thứ có thể khiến cho bất cứ bản đồ nào, bất cứ cao thủ nào đều thèm muốn đó...”

Trong cung điện, Cuồng Linh Chí Tôn ẩn nấp dưới bóng của chiếc áo bào đen không lồ đó khẽ run, không ngừng thì thầm: “Trấn tĩnh được ư? Lão tử sắp trấn tĩnh không nổi rồi... Trấn tĩnh không nổi rồi!”

Trong cánh cửa sương mù thứ năm, Lâm Đồng Phi bắt lực liếc Thanh Lâm một cái, nói: “Ý thức cảnh giác của người vẫn còn quá thấp, bảy bản đồ này, dân số đến vạn vạn tỷ người, tâm tư của mỗi người đều không giống nhau, cũng như lúc nãy, ta tuy cho người giọt máu vàng Bồn Mệnh, nhưng nếu giọt máu đó chỉ là một phần thân của ta thì sao?”

Thanh Lâm trở ra, ánh mắt theo đó mà trở nên âm trầm.

“Cây roi Chí Tôn này thực sự quá quý báu, nó quý báu hơn bất cứ thứ gì trên người người có, hãy tin lời ta, nhất định phải giấu kỹ nó, nếu không ắt sẽ dẫn đến tai họa giết thân!”

Lâm Đồng Phi mỉm cười, điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi nói: “Đến đây nào... Để ta xem xem, roi Chí Tôn này ở trên người người có thể phát huy uy lực lớn cỡ nào!”

Lúc hắn vừa nói lời này, bóng người bỗng nhiên biến mất, trong lúc Thanh Lâm không kịp phòng bị, lần nữa đánh vào sau lưng Thanh Lâm.

“Lần tấn công trước đây, nếu đánh phải đầu của người, người đã sớm trở thành người chết rồi.” Lời nói lạnh lùng của Lâm Đồng Phi vang lên.

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, không hề đếm xỉa đến, bóng người mạnh mẽ lao về phía trước.

“Muốn chạy ư?”

Nụ cười nhàn nhạt từ chỗ nào trong không trung truyền ra, tiếp theo đó, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện, một cú đâm vào lồng ngực Thanh Lâm.

Thanh Lâm phun ra một ngụm máu tươi, nhưng mà thần sắc không hề thay đổi, lần nữa xông ra.

Sau khi chịu đựng nhiều cú đâm thế này, bóng người điên cuồng lao đi của Thanh Lâm bỗng nhiên dừng lại, cùng lúc đó, không gian trước mặt cậu bỗng nhiên xuất hiện gọn sóng, một bóng người mang theo cú đâm đầy sức mạnh trực tiếp đánh về phía cậu ta.

Đôi người của Thanh Lâm co rút lại, trong khoảnh khắc Lâm Đồng Phi đánh đến liền hét lên: “Thuật định thân!”

Lúc cậu ta ở cảnh giới Cổ Nguyên đã có thể định được cảnh giới Bồn Thần trong chốc lát, lúc này bước vào cảnh giới Linh Đan, và lại còn có phép thuật Thần Dực được tăng mạnh gấp bốn lần, dù thế nào đi nữa, cũng có thể định được cảnh giới Tiên Hoàng, cho dù chỉ trong chốc lát.

Trong chốc lát ấy, đã đủ rồi!

Không gian gọn sóng bị ngưng tụ lại, bóng người đó cũng trong lúc đó hoàn toàn bị bại lộ trước mặt Thanh Lâm.

Chỉ thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Đồng Phi, bóng người không hề động đậy dừng trên không trung, thực lực của hắn cao hơn Thanh Lâm rất nhiều, tâm thần có thể suy nghĩ, nhưng còn thân thể lại bị đông lại trên không trung trong khoảnh khắc ấy.

Cũng chính là khoảnh khắc này, vàng kim từ trên trời bay đến, chúng không ngừng phóng to trong mắt của Lâm Đồng Phi, cuối cùng đã chiếm hết toàn bộ tầm nhìn của hắn.

“Bùm!”

“Á!”

Cây roi dài quá mạnh lên người Lâm Đồng Phi, hắn không kiềm được phát lên tiếng kêu rên vô cùng thảm thiết.

Không phải là toàn thân, mà là tâm thần!

Đối với Lâm Đồng Phi mà nói, với thực lực của Thanh Lâm, cho dù hắn đứng ở đâu, để Thanh Lâm tấn công mười ngày mười đêm cũng sẽ không kêu một tiếng đau, nhưng tâm thần thì khác, roi Chí Tôn chuyên đánh tâm thần!

Nỗi đau đó, không gì có thể sánh được, tại lúc hắn bị roi Chí Tôn quát trúng, linh hồn của hắn đều run cả lên, thậm chí còn có cảm giác rã rời.

Thậm chí ngay tại lúc này, hắn nghĩ đến cái chết, toàn thân rạn nứt, hồn bay phách lạc!

Nhưng mà, thực lực của Thanh Lâm rõ ràng không hề đến mức độ đó, roi Chí Tôn đánh lên người hắn, chỉ khiến cho tâm thần hắn chịu đựng một đòn đau đớn, những cơn chưa đến mức trực tiếp đánh chết.

Nhưng chỉ vậy thôi mà cũng đã khiến cho sắc mặt Lâm Đồng Phi trắng bệch, cả người tuôn mồ hôi lạnh ướt đầm.

Đây là lần đầu tiên từ khi hắn sống đến nay, trừ lúc trước xông vào cánh cửa sương mù thứ ba, lần đó xem tí bị sấm chớp đánh trúng, còn đây là lần thứ hai phát ra tiếng kêu thảm thiết!

Đồng thời, hắn cũng hiểu sâu sắc được uy lực của roi Chí Tôn, nếu Thanh Lâm cùng một đẳng cấp với hắn, chỉ với một roi này cũng đủ để linh hồn hắn vỡ tan.

“Quá mạnh rồi...”

“Không hổ là vật tuyệt thế do trời đất tự ngưng tụ ra mà thành, tuy tu luyện của ta chỉ áp chế ở cảnh giới Tiên Hoàng, nhưng cũng chỉ là thân thể thôi, cây

roi Chí Tôn này đánh vào tâm thần của ta, một cảnh giới Linh Đan... mà lại có thể khiến ta đau như vậy?”

Lâm Đồng Phi nhìn lấy cây roi Chí Tôn ấy, gương mặt bộc lộ rõ vẻ ngưỡng mộ.

Lẽ đương nhiên, cũng chỉ là ngưỡng mộ mà thôi.

“Được rồi!”

Cũng trong lúc này, lời nói của Cuồng Linh Chí Tôn lần nữa nổ vang lên, vang khắp cả bầu không gian.

“Thử thách này, xem như ngươi vượt qua rồi.”

“Sur tôn, con còn chưa chơi đủ với tiểu sư đệ mà.” Lâm Đồng Phi giờ mắt ếch ra, quả thực, Thanh Lâm lần nào cũng khiến hắn kinh hãi, hắn thực sự muốn xem xem, ngoài cây roi Chí Tôn này ra, Thanh Lâm còn có thể lấy ra món nào.

“Một Thiên Không Chí Tôn như ngươi, đến cảnh giới Linh Đan chơi? Còn muốn mặt mũi không nữa vậy.” Cuồng Linh Chí Tôn nói.

Nghe lời này, Thanh Lâm trơ ra, Lâm Đồng Phi cũng trơ ra.

Ngay lập tức, Lâm Đồng Phi phản ứng trở lại, chi lên bầu trời nói: “Lão già, là ngươi bảo ta đấu hơn mười chiêu với hắn, khi này còn không phải đòi tạm giữ tinh nguyên ta thì là bảo ta đừng quay về, bây giờ bênh hắn, đúng là có mới nói cũ!”

“Còn nói hàm hồ nữa, ta sẽ tạm giữ tinh nguyên của ngươi!” Cuồng Linh Chí Tôn nói.

Nghe xong lời này, Lâm Đồng Phi tuy rằng bất mãn, nhưng cũng đành rụt rụt cổ, không dám mở miệng nữa.

Tinh nguyên, đó chính là thứ để dùng trong lúc rèn luyện, nếu tạm giữ thật sự, chi bằng giết chết hắn.

“Nhóc con, từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử của Cuồng Linh ta rồi.”

Bầu trời bỗng nhiên âm u trở lại, mây đen phủ kín, trong lúc sấm rền điện hóp kia, mây đen bất tận ấy đang bắt đầu ngưng tụ, cuối cùng hình thành một khuôn mặt người khổng lồ.

“Ta không muốn...”

Thanh Lâm vừa muốn nói, khuôn mặt người kia liền há miệng nhỏ một cái, một phù ấn lấp lánh ánh sáng màu vàng kim liền trực tiếp xuất hiện, với tốc độ nhanh như chớp đã hòa vào trong cơ thể của Thanh Lâm.

“Ta mặc kệ ngươi có muốn hay không, bản tôn muốn nhận ngươi làm đệ tử, thì nhất định phải làm.” Khuôn mặt người đó hừ lạnh, từ từ bay mất.

Thần sắc Thanh Lâm kì lạ, trong lòng vừa động, ở chỗ ấn đường của hắn, một phù văn mặt quỷ từ từ hiện lên.

“Tiểu sư đệ, phù văn này có một phần mười nghìn sức mạnh của sư tôn đấy, nếu ngươi tận dụng tốt, đủ để bảo toàn tính mạng trong thời khắc quan trọng nhất đó.” Lâm Đồng Phi xoa nắn mắt, trên ấn đường của hắn cũng xuất hiện một cái phù văn như vậy.

Thanh Lâm im lặng một hồi, bỗng nhiên mở miệng nói: “Không phải đã nói ta đã vượt qua thử thách lần này rồi thì sẽ cho ta một phần thưởng cực lớn sao? Phần thưởng đâu?”

“Cái này...” Lâm Đồng Phi lắc lắc tay: “Ngươi đòi sư tôn đi, ta cũng không biết nữa.”

Nói xong, Lâm Đồng Phi như bỏ chạy vậy, chỉ lấp lánh vài cái liền nhanh chóng biến mất.

“Trở thành đệ tử của bản tôn, đó chính là phần thưởng lớn nhất cho ngươi!” Ngay tại lúc này, lời nói của Cuồng Linh Chí Tôn lại lần nữa vang lên.

Nhất thời, Thanh Lâm có cảm giác đã bị lừa.

“Đại gia ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Ngang qua cầu

“Hừm, oắt con, cướp đi quả Hóa tôn của ta, đoạt đi Thần Dược chi thuật của ta, nuốt đi vô số tinh hoa lợi điện của ta, còn đoạt đi Nguyên Nguyệt tinh mà ta đã tu luyện hàng ngàn năm, ngươi còn đòi lấy phần thưởng từ lão phu ta sao? Mơ đi!”

Bên trong cung điện, Cuồng Linh Chí Tôn cắn chặt răng nhìn Thanh Lâm, lại nói: “Ngươi đúng là kẻ tham lam, Hồng Thiên kiếp, rồi Chí Tôn, lại còn có Thần Dược chi thuật của ta, chỉ sợ là với thực lực trong cảnh giới Linh Đan của ngươi, cũng đủ để tranh đấu với cảnh giới Bồn Thần rồi, bước qua ranh giới người khác chiến đấu còn chưa thỏa mãn, còn nữa, cậu chẳng phải còn chưa thông qua kỳ thi sao?”

“Cũng chính là ông bảo thôi rồi mà, nếu không, cậu ta đúng là có khả năng thông qua được.” tiếng nói bất lực đó từ sau lưng vọng lên, chính là người đang đi đến - Lâm Đồng Phi.

“Ta bảo là chưa thông qua là chưa thông qua, oắt con như ngươi, còn dám không phân lớn nhỏ đối với bốn tôn như vậy, bốn tôn sẽ...”

“Lại trừ đi Tinh Nguyên của ta phải không?” Lâm Đồng Phi trề môi: “Lời này không biết người đã nói hết bao nhiêu lần rồi.”

“Nói đi cũng phải nói lại, tiểu tử kia quả có chút quái dị, khoan hãy nói đến rồi Chí Tôn kia, ở cửa sương mù đầu tiên, cậu ta biểu diễn chiêu Hắc trường đao kia, thì không phải là người phạm gì rồi.”

Từ “Người phạm” mà Lâm Đồng Phi nói, là đối với cấp bậc của Cuồng Linh Chí Tôn mà dùng, những việc có khả năng khiến Cuồng Linh Chí Tôn phải sợ, sao có thể dùng “không phải người phạm” những từ này để hình dung?

Cậu ta cũng biết rõ, cao thủ bản đồ cấp ba Cuồng Linh Chí Tôn này, cũng chỉ là một phân thân mà thôi. .

.....

Lâm Đồng Phi rời đi, Cuồng Linh Chí Tôn biến mất, cánh cửa sương mù thứ năm cũng đột ngột biến mất, Thanh Lâm, cũng xem như đã thông qua cây cầu tạo hóa kia.

Lúc này quay đầu lại nhìn, vẫn là hồ bùn to lớn, trên đó, vẫn là cây cầu với phong cách cổ xưa và bị mục nát kia, chỉ là, lúc này Thanh Lâm lại lần nữa bước lại lên cây cầu này, cũng chỉ là bình thường như những cây cầu khác, không có phản ứng gì.

“Ta có thể cảm nhận được, sư tôn của cậu, cũng không phải là người dễ đối phó gì...” bên trong đan điền, Đế Linh cười cười rồi nói.

Thanh Lâm chớp chớp đôi mắt của mình, thì thầm nói: “Ai nói người đó là sư tôn của ta...”

“Đừng có kiêu đạt được lợi ích rồi lại tỏ vẻ là không có gì nữa, phải biết rằng, từ bản đồ cấp bảy trở xuống, cha của cậu, hoặc là tộc Đế Thần ta, cũng không thể giúp cậu được nữa, nhận được sự giúp đỡ của một cao thủ như vậy, những người xung quanh còn vui mừng không kịp.” Đế Linh lắc đầu lộ ra giọng cười với vẻ đau khổ.

Thanh Lâm không nói một lời, cuối cùng đưa mắt nhìn về cây cầu kia một cái, hít một hơi thật sâu, từ từ rời đi.

Đột phá cảnh giới Linh Đan, Thần Dược chi thuật, Hồng Thiên kiếp bùng phát, lại còn nhận thêm một vị sư tôn ngay cả hình dáng cũng chưa thấy qua kia... Hồi tưởng lại, những thứ mà cậu ta thu hoạch được trên cây cầu này, cũng xem như nhiều rồi.

.....

Bên trong rừng, có một bóng người đang khoanh chân lại ngồi, linh lực xung quanh cuộn cuộn chảy ra, bổ sung lại cho đan điền bên trong, những năng lực mà trước kia bị tiêu hao mất.

Bóng người này, chính là Thanh Lâm.

Cậu ta rời khỏi cây cầu kia, rời khỏi hồ bùn kia, cũng đã được ba ngày rồi.

Trong ba ngày này, cậu ta thậm chí còn không nhìn thấy một thanh linh dược nào, khiến cậu ta đối với “Thánh dược” cái tên này, có cảm giác hoài nghi.

Tại lúc nào đó, đôi mắt Thanh Lâm đột nhiên mở ra, từ từ bài tiết độc khí trong cơ thể mình, rồi đứng dậy.

“Bên trong linh dược sơn này, những gì mà ta có được quả thật không ít, nhưng trừ hoa tôn quả ra, cơ hồ cũng không có linh dược gì!” Thanh Lâm than thở trong lòng.

Lời này nếu để người khác nghe được, nhất định sẽ đổ kỵ đến ói ra máu chết mất.

Chỉ là quả Hóa tôn thứ này thôi, cũng đủ để khiến cho người khác ngưỡng mộ đến mức chết đi sống lại rồi.

Đột nhiên, Thanh Lâm ngược đầu lên nhìn sang phía trước của bên tay trái, khí tức ở toàn thân đột nhiên thu lại, lại thêm đứng giữa rừng cây rậm rạp này, dưới cảnh giới Bồn Thần, nếu không phải là cao thủ trong việc dò kiếm, rất ít người có thể phát hiện thấy được.

Một lúc sau, có mấy thân ảnh từ phía trước của bên tay trái lướt qua với tốc độ rất nhanh, trực tiếp đi về nơi xa, trong một lúc, Thanh Lâm như nghe được một vài lời nói.

“Hừm, Thiên Bình tông dám cùng Yêu tông tranh đoạt sao?” nếu như là lúc trước thì thôi đi, nhưng lần này, ngay cả thủ lĩnh còn chưa chọn ra được, đúng là tự tìm đường chết cho mà!”

“Hừm hừm, cũng không nên trách Thiên Bình tông lớn gan như vậy, thanh thủy thần liên đó, là loại linh dược hiếm thấy có thể luyện ra được đan anh.”

“Không quan tâm gì cả, Thiên Bình tông kia dám cùng Yêu tông ta tranh đoạt, sẽ không có kết cục tốt đẹp gì!”

“Thủ lĩnh Yêu Thiên của Yêu tông ta đang tức tốc đến đây, với thủ đoạn nhẫn tâm tàn bạo của người ấy, nếu như Thiên Bình tông mà dám có hành động quá đáng, hừm hừm...”

Thân ảnh từ từ rời khỏi, âm thanh cũng từ từ tắt dần.

Trong rừng, Thanh Lâm chau chau mày lại, nói thực lòng, đối với Thiên Bình tông, cậu ta không có chút tình cảm gì.

Nhưng trước đó trong lúc Thanh Lâm gặp khó khăn tông chủ Trần Đông Vân, đã ra tay cứu giúp, nếu không thì, kiếp nạn kia, cậu ta e là sớm đã bị giết chết rồi.

Thanh Lâm tuy là tính cách lạnh lùng, nhưng tuyệt đối không phải là người vong ơn bội nghĩa, ân tình của Trần Đông Vân, cậu ta ghi nhớ đến tận bây giờ.

“Ta sẽ không nhận vật quý giá này của cậu, nhưng cậu nợ ta một ân tình, lần này xem chút là hủy diệt hết cả Thiên Bình tông ta, cậu càng là nợ tông môn ta một ân tình!”

Lời nói này, Thanh Lâm còn ghi nhớ đến bây giờ, nghĩ kỹ lại, Thanh Lâm đột nhiên cảm giác, bản thân hình như... bị Trần Đông Vân, hay còn gọi là Thiên Bình tông, lừa một vỏ rồi!

Với thực lực của Trần Đông Vân, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ nói ra những lời này, đặc biệt là với thân phận lúc đó của Thanh Lâm, chẳng qua chỉ đạt đến cảnh giới Cổ Nguyên mà thôi, trong mắt bọn người cao thủ kia, chẳng đáng một cây đinh.

“Ông ấy muốn ta giúp, rốt cuộc là việc gì...”

Thanh Lâm chau mày lại, hít một hơi thật sâu, thầm than trong lòng: “Thôi kệ, không quan là việc gì, nói chung là bây giờ, ta không thể thấy chết mà không cứu...”

.....

Sương trắng tan đi, làn nước trong xanh thanh mát, xung quanh bốn phía được bao bọc bởi các dãy núi cao và hiểm trở, đây chính là một sơn cốc.

Trung tâm sơn cốc, có một hồ nước trong xanh, ở chính giữa hồ nước, có một thanh Thanh Liên cao cỡ vài mét sinh trưởng bên trong, xung quanh cây Thanh Liên này luôn tỏa ra ánh sáng, có một luồng linh khí miên man tỏa ra xung quanh nơi sơn cốc này.

Thanh thủy thần liên!

Ở bên trong sơn cốc này, trừ Thanh Liên ra, còn có bóng của mười người khác, với lại... bốn thi thể của Huyết yêu thú.

Có thể thấy rõ, những con Huyết yêu thú là kẻ canh giữ Thanh thủy thần liên này, tuy bị giết chết, nhưng từ những khí tức thoi thóp đó, có thể nhận thấy được, bốn con Huyết yêu thú này, ba trong bốn con này là Đỉnh Phong của cảnh giới Cổ Nguyên, còn con cuối cùng, là thuộc về kỳ đầu của cảnh giới Linh Đan!

Mười bóng người kia phân thành hai nhóm, một nhóm với thần thái cao ngạo, không có thiện ý gì, trên người mặc bộ áo của Yêu tông, có thể thấy rất rõ là người của Yêu tông.

Nhóm còn lại, đại bộ phận đều là quần áo rách rưới, bị máu tanh vấy bẩn, khí tức toàn thân như rất hỗn loạn, có thể thấy rất rõ là vừa mới đấu tranh một trận kịch liệt xong, bên trong đó, có nhiều người bị trọng thương, số còn lại, trên người ít nhiều gì, cũng có chút thương tích.

Những người này, đều là đệ tử của Thiên Bình tông.

Vào trong thánh vực sơn này nhất định sẽ bị hạn chế tu vi, tất yếu là cảnh giới Cổ Nguyên, đương nhiên, cũng có một số người đặc biệt, như Thanh Lâm vậy.

Với thực lực của cảnh giới Cổ Nguyên, đối mặt với ba con Đỉnh Phong của cảnh giới Cổ Nguyên, một con yêu thú thuộc kỳ đầu của cảnh giới Linh Đan, là một điều rất khó, nhưng mà, muốn truy giết được những con này, những đệ tử của Thiên Bình tông này, có thể thấy rất rõ đã sử dụng một chút ít thủ đoạn

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Thanh thủy thần liên

Phía bên Thiên Bình tông, Tổng Nguyên là người đứng đầu, tu luyện của cậu ta cao nhất, và lại trong thánh được sơn này, cũng xem như có được chút tạo hóa, không ngờ từ kỳ cuối của cảnh giới Cổ Nguyên, lại đạt được đến mức Đỉnh Phong của cảnh giới Cổ Nguyên.

Nhìn khí tức của cậu ta, đột phá Linh Đan cảnh giới, chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi.

Còn phía bên Yêu tông, người đứng đầu là một nam thanh niên trẻ tuổi, người này thần sắc lạnh lùng, tướng mạo ôn nhu, môi miệng mỏng, nhìn vào liền có cảm giác là người có tính tình hà khắc.

Cậu ta đang chơi đùa với chiếc nhẫn đeo trên ngón giữa của mình, đôi mắt đưa qua đưa lại nhìn bọn người Thiên Bình tông, cuối cùng, nhìn về phía Thanh thủy thần liên kia, mỉm cười rồi khen: “Quả không hổ danh là linh được có thể luyện ra được Đan anh được, độ rộng lớn của sơn cốc này, được cả ngàn trượng đúng chứ? Chỉ là sự lan tỏa của khí tức, cũng khiến cho linh khí nơi này so với những nơi khác bên ngoài sơn cốc phong phú gấp nhiều lần.”

“Linh khí phong phú thì sao nào? Lý Âm, Thanh thủy thần liên này, là của Thiên Bình tông ta!” đôi mắt Tổng Nguyên nheo lại, trên người cậu ta cũng có vài chỗ thương tích, nhưng không phải là nghiêm trọng lắm.

“Sao?”

Lý Âm mỉm cười, lời nói có chút đùa giỡn: “Lời này sao lại nói như vậy được? thiên địa linh vật, là nơi người có đạo đức thì có được thời, thánh được sơn này, không phải là nhà của người chứ?”

Lời này nói ra, bọn người Yêu tông đứng đằng sau Lý Âm liền lộ tiếng cười chê nhạo báng.

“Hừm, Thiên Bình tông ta dốc hết sức lực, chiến đấu với mấy con nghiệt súc này, bọn người đứng ở phía xa nhìn, đợi bọn ta giết chết hết những con nghiệt súc này rồi, thì đến đây cướp đoạt Thanh thủy thần liên này? Người suy nghĩ như vậy liệu có phải là quá hoàn hảo rồi không?” Nguyên lực toàn thân Thanh Lâm nổi dậy, cả hai phía nói chuyện đều không có hòa khí, liền có ý định ra tay động thủ.

“Tổng Nguyên, ăn có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói bậy.”

Lý Âm thổi đi hạt bụi vốn không tồn tại trên chiếc nhẫn, điềm đạm nói: “Lúc đầu ta đã nói, thiên địa linh vật, là nơi mà những người có đức thì có được, tại sao từ miệng người thốt lên, lại biến thành chữ “cướp” rồi? đích thực là trước đó bọn ta chỉ đứng ở phía xa nhìn, nhưng lại không bảo các người cần phải giết chết những con Huyết yêu thú này mà.”

Lời này thốt lên, giọng điệu của Lý Âm lập tức trở nên lạnh lùng: “Thiên Bình tông các người đã trả giá đắt trên người những con Huyết yêu thú này, đâu phải là bọn người Yêu tông ta khiến cho các người bị thương thành như vậy, vậy thì, cái giá này, tại sao lại bắt Yêu tông ta phải trả?”

Tổng Nguyên thần sắc âm trầm, không nói một lời.

Những người phía sau cậu ta, trên khuôn mặt đều lộ ra vẻ cay đắng.

Trên thực tế, bọn họ sớm đã phát hiện thấy bọn người Yêu tông, chỉ cần không phải là kẻ ngốc, cũng biết được cách nghĩ của bọn người này rồi.

Căn bản là không phải chiến đấu, cùng lắm là không lấy Thanh thủy thần liên này là được rồi, cũng không đến mức phải đi đến bước đường này.

Nhưng tu vì của Tổng Nguyên cao hơn họ nhiều, và lại đã hạ lệnh xuống là phải có được Thanh thủy thần liên này, bọn họ chỉ có thể phục tùng theo cấp trên mà thôi, bây giờ đi đến bước đường này, trong lòng bọn họ từ Thiên Bình tông, tuy rằng rất hận Lý Âm, nhưng cũng đâu đó có chút, giận Tổng Nguyên vô cùng.

“Mấy người các người, đi hái Thanh thủy thần liên.” Tổng Nguyên quay đầu, nói với bọn người ở phía sau lưng cậu ta.

Không ngờ, lời này lại bị Lý Âm nghe được, hắn ta bước ra một bước, đưa tay ra, thì thấy một làn khói nguyên lực màu đen hiện lên, đây chính là yêu lực đặc biệt của Yêu tông.

“Kẻ nào dám!”

Lý Âm hét lên: “Đừng nên không biết tự lượng sức mình, chẳng lẽ các người còn cho rằng, với trạng thái bây giờ của các người, còn có thể cùng Yêu tông ta chiến đấu sao?”

“Đi mau!” Tổng Nguyên nói với giọng điệu lạnh lùng.

Nghe được lời này, bọn người phía sau Tổng Nguyên chân chừ một hồi, cắn cắn răng, cuối cùng chạy về phía Thanh thủy thần liên kia.

“Tự mình đào mồ chôn thân!” Lý Âm phát tay ra hiệu, bọn người phía sau lập tức xông ra, cười một cách lạnh lùng rồi nhìn về phía bọn người Thiên Bình

tông mà xông đến.

“Lý Âm, việc này nếu đến tai những người cấp cao của Thiên Bình tông, người nhất định sẽ phải trả giá, thậm chí ngay cả việc cung cấp đan dược cho Yêu tông, cũng sẽ giảm hơn một nửa!” Tổng Nguyên thần sắc âm trầm, cậu ta sao lại không biết, với trạng thái lúc này của bọn họ, căn bản không phải là đối thủ của bọn người Lý Âm, nhưng dưới tình trạng này không còn cách nào khác, chỉ có thể đề cao Thiên Bình tông mà thôi.

Không có gì phải nghi ngờ, đan tôn mà Thiên Bình tông sở hữu, là toàn cảnh vực Đông Thiên này, là tông môn sở hữu nhiều đan dược nhất.

Bốn tông môn kia tuy là có đan sư, nhưng thực sự là không có cách so với Thiên Bình tông, dưới tình trạng như vậy, bốn đại tông môn này, đều mua đan dược từ Thiên Bình tông.

Đương nhiên, những loại đan dược mà Thiên Bình tông bán ra, cũng không phải là loại đan dược quý giá gì.

Vì vậy, bốn đại tông môn này đối với Thiên Bình tông, cũng là rất ít gây sự, tuy nói là có chút đối đầu, nhưng cũng không đến mức làm u đầu mê trán như vậy.

“Yêu tông ta mua đan dược từ Thiên Bình tông các ngươi, đâu phải là không cần dùng tiền để mua, đừng nói là Thiên Bình tông không biết việc này thật giả ra sao, cho dù là sự thật, cũng sẽ không vì việc này mà hủy bỏ đi sự giao dịch với Yêu tông ta, nên biết rằng, đó là một nguồn thu nhập vô cùng có lợi...”

Lý Âm lạnh lùng cười một cái, lại nói: “Thêm nữa, việc này, ta cũng không muốn truyền ra ngoài.”

“Ngươi muốn đuổi cùng giết tận không thành?” Tổng Nguyên khuôn mặt biến sắc.

“Hừm, thánh dược sơn nơi này căn bản là nguy hiểm trùng trùng, bọn người các ngươi nếu như chết đi, Thiên Bình tông họ cũng không biết là do nguyên nhân gì!”

Lý Âm lạnh lùng “hừm” một tiếng, phát tay ra hiệu: “Ra tay!”

Lời này sau khi nói ra, bọn người Yêu tông đang đứng sau hắn ta, liền lập tức xông ra, tự mỗi người cầm lấy vũ khí trên tay, biểu diễn nguyên lực, một chút cũng không lưu tình mà xông đến bọn người Thiên Bình tông ra tay chém giết.

Bọn người Yêu tông, căn bản là thủ đoạn độc ác tàn nhẫn, điều này có mỗi lên hệ rất mật thiết với việc tu luyện của họ, thứ nữa, đây chính là phương pháp giáo dục của Yêu tông.

Khi Yêu tông tuyển chọn đệ tử, yêu cầu đầu tiên không phải là tư chất, mà là có thể nhẫn tâm độc ác đến mức độ nào, từ đó có thể thấy được tính cách của bọn người Yêu tông này là ra sao.

Lần xảy ra xô xát này, chỉ trong một lúc, những đệ tử của Thiên Bình tông, liền phát ra tiếng kêu thảm thương rồi, lần xông ra đánh đầu tiên, đương nhiên là nhắm vào những đệ tử đang bị trọng thương, bọn họ căn bản là không còn sức lực để mà đấu tiếp, lại thêm đệ tử của Yêu tông cứ nhắm vào bọn họ mà ra tay, dưới tay của Huyết yêu thú giành lấy tính mạng về, cuối cùng cũng rơi vào tay bọn đệ tử của Yêu tông.

“Lý Âm!”

Tổng Nguyên hai mắt đỏ ngầu, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu đỏ, điều thuộc là Hóa nguyên lực thuộc tính, điều này cơ hồ là một đan sư thì tất yếu phải sở hữu.

Đương nhiên, những điều mà đệ tử của Yêu tông tu luyện tuy là quý dị, nhưng mà bên trong yêu lực, đại bộ phận mà mỗi người cần sở hữu đều là Hóa nguyên lực thuộc tính, lại thêm những nét đặc biệt trong yêu lực, so với Hóa nguyên lực thuộc tính tầm thường kia, còn mạnh hơn một chút, nhưng lại không trực tiếp mà đạt được đến kỳ đầu của cảnh giới Cổ Nguyên, chỉ có thể giao chiến với trình độ trung kỳ của cảnh giới Cổ Nguyên mà thôi.!”

“Bạo hòa diễm!”

Tổng Nguyên gầm gừ nhẹ một tiếng, lửa hồng trong tay bèn triệt để mà tích tụ lại, hình thành một quả cầu với kích cỡ lớn nhỏ như một cái đầu, cậu ta vung tay ném một cái, quả cầu lửa đó lập tức hướng về phía Lý Âm mà lao đến.

Cũng chính trong lúc này, thân ảnh Tổng Nguyên biến một cái, liền xuất hiện ra một cây đao màu bạc sáng lấp lánh, cậu ta không nói lấy một lời, như bất chấp tất cả vậy, vung đao chém về hướng của Lý Âm.

“Hừm!”

Một tia lạnh lẽo trong đôi mắt Lý Âm xoẹt ngang qua, hắn ta cũng là Đình Phong của cảnh giới Cổ Nguyên, lại thêm Tổng Nguyên lúc này trên mình có chút thương tích, hắn ta căn bản không để Tổng Nguyên trong mắt của mình.

Chưởng tay đập một cái, làn khói đen khổng lồ lập tức lan tỏa ra, không ngờ liền biến thành một cây đao, đem quả cầu lửa kia chém thành hai nửa.

“Rầm rầm!”

Nhưng mà, ngay lúc quả cầu ấy bị chém làm đôi, cũng khiến cho nó trực tiếp bị tan nát ra, một luồng sáng rất nóng đang hướng về phía Lý Âm mà lao đến.

Bạo hỏa diệm, là trung phẩm của Linh ma kỹ, tương đương với cảnh giới Cổ Nguyên mà nói, cũng có thể xem như là có chút uy lực.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Thương tích

Và rồi, uy lực của trung cấp Linh ma kỹ này, Lý Âm căn bản không thêm để mắt đến.

“Chẳng qua chỉ là một trung cấp Linh ma kỹ, lại muốn làm thương Lý mẫu.”

Lý Âm khuôn mặt ôn nhu, nhếch miệng một cái, bên trong cơ thể cậu ta, bỗng nhiên phát ra làn sương đen không lồ.

Làn sương đen này tích tụ dần trước mặt của Lý Âm, một lúc sau, liền hình thành một tấm màng bảo hộ, thậm chí từ bên ngoài nhìn vào, cũng không thấy rõ khuôn mặt của Lý Âm.

Sự đá kích mạnh mẽ kia, đánh thẳng vào làn sương đen, cũng không hề hấn gì.

“Chết!”

Cũng ngay tại lúc này, có tiếng kêu thất thanh của Tống Nguyên truyền đến, trên tay y đang cầm một con dao rất dài, chém một nhát thật mạnh vào làn sương đen kia.

Sau khi phát ra âm thanh, một lúc sau làn sương đen kia, xuất hiện một đường nứt.

Nhưng cũng chính ngay lúc này, thân ảnh Lý Âm bỗng từ bên trong làn sương đen kia xông ra, thần thái nghiêm nghị, dùng tay nắm chặt lấy con dao dài của Tống Nguyên, đưa chân phải lên, đạp thẳng vào ngực của Tống Nguyên.

“Rầm!”

Khuôn mặt Tống Nguyên trắng bệch, thân ảnh cậu ta bay xa cỡ vài chục mét, trên miệng phun ra máu tanh, thậm chí còn có thể nghe thấy được âm thanh của xương bị gãy.

“Chỉ với người, mà dám muốn đầu với ta sao? tên Vũ Văn Phong kia may ra có thể được!”

Lý Âm lạnh lùng hừm một tiếng, đang lúc định ra tay, bên ngoài sơn cốc, đột nhiên có hình bóng hàng chục người lao đến, người tiên phong kia, chính là Vũ Văn Phong với khuôn mặt lạnh như băng.

“Người muốn cùng ta so tài thử không?”

Lời nói lạnh như băng kia từ miệng Vũ Văn Phong truyền ra, lời nói chưa hết, thân ảnh người này rất nhanh liền lao đến trước mặt của Lý Âm, bàn tay làm thành nắm đấm, nguyên lực thuộc tính hùng mạnh của cậu ta hóa thành cái đầu của một con hổ khổng lồ, dưới sự gầm gừ la hét của con hổ này, quyền đấm này, nhắm thẳng vào não bộ của Lý Âm mà đánh vào.

Lý Âm khuôn mặt biến sắc, cậu ta xem thường Tống Nguyên, nhưng tuyệt đối không dám xem thường Vũ Văn Phong, tuy nói bọn họ đều là Đỉnh Phong của cảnh giới Cổ Nguyên, nhưng Vũ Văn Phong ở một năm trước đã bước vào cảnh giới này, mà bản thân Lý Âm chỉ mới được nửa năm thôi, nửa năm nay, khiến cho nguyên lực thuộc tính của Vũ Văn Phong ngày càng lớn mạnh, Lý Âm căn bản không phải là đối thủ.

Huống hồ, Vũ Văn Phong được Phương Tú Lâm chọn làm thủ lĩnh, và lại trong Thiên Bình tông, một chút cũng không giống như Thanh Lâm lúc làm thủ lĩnh có những ý kiến phản đối và bất mãn, từ điểm này, đủ để nhìn thấy được thực lực của Vũ Văn Phong.

“Yêu nguyên hộ thân!”

Lý Âm lùi ra phía sau vài bước, trong lúc lui ra sau, trong lòng lại càng lạnh lùng vô cùng, làn sương bên ngoài cơ thể của cậu ta trong lúc này, liền nhìn về phía trước mà chuyển biến.

Nhưng mà, đây quả thực không thể chống lại đầu của con hổ do nguyên lực thuộc tính của Vũ Văn Phong hóa thành!

Con hổ kia hung mãnh bất thường kia, trực tiếp xé tan sương đen đang tích tụ trước mặt, càng nhìn thẳng vào não bộ của Lý Âm mà há miệng ngọam vào.

Khuôn mặt Lý Âm trắng bệch, cậu ta không ngờ rằng Vũ Văn Phong lại có năng lực mạnh mẽ đến như vậy, hai người đều cùng chung một cảnh giới, nhưng lại có sự khác biệt lớn đến như vậy.

“Bạo viên phân thân!”

Lý Âm hét một tiếng thật to, yêu lực bên trong đan điền của cậu ta lập tức bị lấy ra hết, khuôn mặt càng thêm trắng bệch.

Nhưng mà, yêu lực kia như sóng nước cuộn cuộn ào ạt, trong một lúc, hóa thành một con yêu linh viên khổng lồ cao cỡ hai trượng xuất hiện ngay trước mặt Lý Âm, nhưng mà, con linh yêu viên khổng lồ này cũng chỉ là hư ảo, với lại, bất luận là nhìn từ thể trạng hay khí tức mà nói, so với cái đầu khổng lồ Yêu Linh Vượn của Yêu tông kia quả thật còn thua rất xa.

“Rầm!”

Bạo viên phân thân kia nghe móng vuốt sắc nhọn ra, nắm lấy phần đầu của con hổ, sau đó ngược lên trời thét một cái thật to, móng vuốt sắc nhọn của phía bên trái chộp lấy, còn bên phải thì làm thành quyền đấm, “Rầm” một cái nhắm thẳng vào đầu của con hổ.

Đầu con hổ lập tức bị nổ tan ra!

Sau đó, Vũ Văn Phong với thần thái bình tĩnh, còn chưa đợi Lý Âm đắc ý, hai tay khua ra võ nghệ, hóa thành bốn cái đầu hổ khổng lồ!

Những con hổ này, hình dáng của mỗi một con đều tương đương với bạo viên phân thân kia, toàn thân phát ra ánh sáng màu đỏ, một trong bốn con hung mãnh kia nhìn thẳng vào bạo viên phân thân kia mà xông tới, còn lại ba con kia, đều đang la hét rầm trời, tiến thẳng đến hướng của Lý Âm.

Lý Âm khuôn mặt biến sắc, nguyên lực của Vũ Văn Phong thực sự rất mạnh, vượt ngoài dự liệu của cậu ta, nguyên lực bên trong cơ thể y, chỉ có khả năng hóa thành một con bạo viên mà thôi, nhưng Vũ Văn Phong lại có khả năng hóa thành bốn con hổ khổng lồ, và lại có thể thấy rằng, đây chỉ mới là màn biểu diễn võ nghệ mà thôi Vũ Văn Phong căn bản không tiêu hao chút sức lực gì!

Cách đó không bao xa, Tổng Nguyên cùng với những đệ tử khác của Yêu tông ra tay đánh nhau, đồng thời trong lòng cảm giác rất hối hận, nếu không phải bản thân cứ một mực chấp nhất như vậy, cũng sẽ không xảy ra tình trạng này.

Trước đó đột phá cảnh giới, khiến cho cậu ta tự tin đến kiêu ngạo, còn nghĩ rằng có thể so tài cao thấp với Lý Âm, không ngờ kết cục lại thua đến thế thảm vậy.

“Cũng do tên Thanh Lâm đáng chết kia!” nghĩ đến điều này, trong lòng Tổng Nguyên càng hận Thanh Lâm vô cùng.

Trước đó vì muốn lấy bằng được cây Thanh thủy thần liên kia, một trong những nguyên nhân chính là, là do cậu ta muốn lấy về được, ở trước mặt của bốn tông môn, đặc biệt là ở trước mặt của Thanh Lâm, ra vẻ oai phong tài giỏi, để Thanh Lâm thấy được địa vị của cậu ta, sau này không nên ra vẻ khoa trương tài giỏi.

Nguyên nhân thứ hai, chính là Thanh thủy thần liên này, được canh giữ bởi bốn con Huyết yêu thú, theo như thường lệ mà nói, với cấp độ của Thanh thủy thần liên, là không thể chỉ có những con yêu thú với cấp độ này trấn giữ, quả đúng là cơ hội hiếm có.

“Sau khi quay về, nhất định phải giáo huấn hắn ta một phen mới được!”

Tổng Nguyên nhỏ nước bọt một cái, trong một lúc không đề ý bên ngược đầu lên, thì đột nhiên phát hiện, trên đỉnh cao nơi sơn cốc kia, có một bóng người, với thái độ rất bình tĩnh đứng ngay đó. “Thanh Lâm?”

Tổng Nguyên chớp chớp mắt, trong lòng lửa giận bùng phát: “Tên đáng chết kia, nhìn thấy đệ tử trong tông môn cùng với Yêu tông đang tranh đấu, không giúp thì thôi đi, lại còn đứng ở đó xem náo nhiệt?”

Bóng người đứng trên đỉnh của sơn cốc kia, đích thị là Thanh Lâm.

Thanh Lâm sớm đã đến đây rồi, thậm chí đến còn sớm hơn cả Vũ Văn Phong, chẳng qua là trước đó cậu ta thu lại khí tức, thân ảnh chưa hiện ra, nghiêng nhiên là không có ai nhìn thấy cậu ta thôi.

Nhìn sang ánh mắt như đang muốn ăn tươi nuốt sống mình kia, trong lòng Thanh Lâm thực sự không muốn xuống dưới ra tay giúp đỡ.

“Sao?”

Như có cảm giác gì đó, Thanh Lâm từ từ đưa đôi mắt lên nhìn, nhìn thấy từ nơi xa có một vật sáng màu đen tiến đến, phảng phất như một mũi tên màu đen, nhắm thẳng đến cái đầu hổ của Lý Âm mà lao đến.

“Rầm!”

Vật màu đen này di chuyển với tốc độ rất nhanh, nhắm thẳng lao đến đầu con hổ hung mãnh kia, con hổ kia thét lên một tiếng, rồi lập tức tiêu tan giữa trời đất này.

Thấy vậy, Vũ Văn Phong sắc mặt biến dạng, ngược đầu lên nhìn.

Trong lúc cậu ta đưa đầu lên, cách sơn cốc khoảng vài trăm mét, đang có nhiều bóng người lao đến, người tiên phong dẫn đầu, chính là tướng mạo anh tuấn, nhưng bên trong lại tàn ác gian manh vô cùng, kẻ đó chính là Yêu Thiên!

Trong tay của Yêu Thiên, đang cầm lấy một cây cung thật to và dài, thân của cây cung có những vân sáng đen đang chuyển động, xem ra có vẻ rất quý.

Có thể thấy rất rõ là do hắn ta từ bên trong linh dược sơn cốc được, bởi vì trước đó chạm mặt với Yêu Thiên, hắn ta vẫn chưa có được cây cung dài này.

Trong lúc đang tiến đến, Yêu Thiên đưa cung lên, tay phải kéo căng dây cung, dùng yêu lực hình thành ra hai mũi tên, lần nữa nhắm vào đầu sọ của hai con hổ mà bắn vào.

Phảng phất như đối với Yêu Thiên mà nói, con hổ to lớn này, hay là đối với Vũ Văn Phong, chỉ trong chớp lát liền có thể giết chết.

“Yêu Thiên...”

Vũ Văn Phong hí hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, sâu trong đôi mắt, có một sự sợ hãi rất sâu sắc.

Cậu ta không giống với Tống Nguyên hay là Lý Âm, cậu ta tự biết năng lực của mình tới đâu, thực lực của Yêu Thiên rất mạnh, đừng nói là có được cung tên này, cho dù là không có được nó, thì cậu ta cũng không phải là đối thủ của Yêu Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Như thế mà cậu cũng nhịn được sao

“Vũ Văn Phong, tuy đây là việc tranh đấu của các đệ tử giữa Yêu tông và Thiên Bình tông, nhưng thủ lĩnh như ngươi lại ra mặt, hình như là không hợp quy tắc cho lắm...”

Yêu thiên tới đây, trên tay đang cầm lấy cây cung phát ra ánh sáng màu đen, giọng điệu bình thản, đôi mắt lộ vẻ lạnh lùng.

“Hắn ta đột phá rồi sao?”

Vũ Văn Phong cảm nhận khí tức của Yêu Thiên, nhưng lại phát hiện ra rằng mình không thể cảm nhận được thực lực tu vi của hắn lúc này, nếu như không phải là có vật gì cản trở lại thì Vũ Văn Phong nhất định là đã đột phá được cảnh giới Linh Đan mới làm cho cậu ta không phát giác được.

Rất rõ ràng, Yêu Thiên là người đến sau, bởi vì những người tới nơi này ít nhất phải là người thuộc cảnh giới Linh Đan, nhưng trước đó Vũ Văn Phong cũng đã tra ra được rõ ràng rằng là Yêu Thiên chỉ là người hậu kỳ cảnh giới Cổ Nguyên.

“Xem ra, cậu ta cũng giống như Lý Âm vậy, ở trong Thánh Dược sơn đã thu được một số tạo hóa.”

“Cổ Nguyên hóa đan, không phải dễ như thế đâu...”

Tuy là cảm nhận được cơ thể mình đang hùng mạnh, nhưng chỉ đơn thuần là xuất phát từ nguyên lực thuộc tính của cảnh giới Cổ Nguyên, trong tâm của Vũ Văn Phong, đầu đó cũng xuất hiện ra một chút sự bất lực và đố kỵ.

Cậu ta ở Thánh Dược sơn này, cũng đã thu được một số linh dược, với lại cấp bậc cũng không phải là thấp, nhưng lại không có được một chút tạo hóa nào trong tu vi, lúc này thấy được Yêu Thiên và Lý Âm, đặc biệt là cây cung màu đen trong tay của Yêu Thiên, trong lòng cảm thấy có chút không công bằng cho lắm.

Đương nhiên, tuy là không công bằng, nhưng Vũ Văn Phong cũng hiểu rõ được, với thực lực của Yêu Thiên, lúc ở trong cảnh giới Cổ Nguyên, thì cậu ta không phải là đối thủ, bây giờ muốn đột phá cảnh giới Linh Đan, thì càng khó hơn nhiều.

Trầm ngâm một hồi, Vũ Văn Phong lớn tiếng nói: “Dùng tay lại hết cho ta!”

Nghe xong, đệ tử của Thiên Bình tông tuy là rất giận dữ, nhưng cũng nhanh chóng lùi lại, còn đệ tử của Yêu tông, sau khi Yêu Thiên điềm đạm nói ra hai từ, họ cũng lẳng lặng lùi lại phía sau lưng Yêu Thiên.

Hai bên giao chiến chưa tới năm phút, nhưng đệ tử của Thiên Bình tông đã chết hơn một nửa, những người còn sức để chiến đấu cũng chưa được mười người nữa.

Đồng thời, mười người này cũng là những đệ tử Thiên Bình tông còn lại đứng ở đây.

Còn về phía Yêu tông, rất rõ ràng thấy được là so với Thiên Bình tông thì họ mạnh hơn nhiều, tuy nói là trận chiến đấu lúc này cũng đã làm cho bên họ chết rất nhiều người, nhưng bây giờ những người còn lại đứng ở đó, tính thêm Yêu Thiên nữa thì vẫn còn hơn hai mươi người.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Vũ Văn Phong nhìn về phía của Tổng Nguyên, khuôn mặt có chút khó coi.

“Sur huynh, cái thanh thủy thần liên này, là Thiên Bình tông đệ tìm thấy trước, với lại đã đánh sống đánh chết phải trả giá rất lớn, lúc này mới vừa giết chết hết bốn tên Huyết yêu thú nắm giữ thanh thủy thần liên này. Còn bọn người Yêu tông từ này đến giờ cũng chỉ là đứng ở trên núi quan sát, sau khi đệ giết chết hết bọn Huyết yêu thú, thì họ lại muốn cướp lấy thanh thủy thần liên, sau đó... thì xảy ra cảnh tượng này.” Tổng Nguyên sơ lược đại khái nói lại vụ việc, không nói thêm bớt một chút nào cả.

Trên thực tế thì cậu ta cũng hiểu rõ, sức mạnh của hai bên cách nhau rất xa, nói thêm nói bớt cũng chẳng có ích gì.

Vũ Văn Phong nghe xong, trừng mắt ra nhìn Tổng Nguyên một cái, trong mắt chứa những ý nghĩ, Tổng Nguyên đều hiểu được.

Rõ ràng là biết người ta muốn ngư ông đắc lợi, các người còn chiến đấu với Huyết yêu thú? Nào không thông à?

Trong lòng của Tổng Nguyên rất hối tiếc ân hận, nhìn thấy Vũ Văn Phong trừng mắt ra nhìn mình, không dám nói gì nhiều nữa.

“Yêu Thiên, cậu cũng đã nghe thấy, là Yêu tông không đứng trước, việc này nếu như truyền đến tai của những người cấp cao trong Thiên Bình tông, e là sự hợp tác với Yêu tông, sẽ xảy ra một số vấn đề...” Vũ Văn Phong nhìn chằm chằm vào yêu thiên, nói một cách bình tĩnh điềm đạm.

“Hừ, linh vật trời đất, người có năng lực thì có được thôi, sao lại nói là cướp chứ, Vũ Văn huynh chỉ nghe lời nói từ một phía của Tổng Nguyên, thì có lẽ là hơi bất hợp lý đúng không?” Yêu Thiên không nói gì cả, còn Lý Âm thì lạnh lùng đáp lại.

Vũ Văn Phong nhìn về phía Lý Âm, ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng, người ở phía sau nhìn vào mặt Vũ Văn Phong, cũng sẽ làm cho họ run người, nhưng có Yêu Thiên ở đây, nỗi sợ Vũ Văn Phong của hắn ta, cũng đã giảm đi rất nhiều.

Yêu Thiên vẫn chưa mở miệng, ai cũng hiểu, bây giờ hắn ta phải nói gì thì mới có thể có được quyết định cuối cùng, cho nên hai bên giống như là tâm tư tương thông vậy, im lặng lại hết.

Đương nhiên, nổi tức giận của các đệ tử Thiên Bình tông vẫn không thể nào không chế lại được, nếu như không phải sức mạnh của hai bên cách xa nhau như vậy thì ở đâu mà họ lại chịu nhẫn nhục như vậy.

“Thôi đi...”

Một lúc lâu sau, bỗng nhiên yêu thiên lên tiếng nói: “Thanh thủy thần liên này, là các người phát hiện trước, đồng thời cũng đã phải trả giá rất nhiều, đúng lý thì các người có được, nhưng mà...”

Nghe xong, bọn người của Vũ Văn Phong liền thất tim lại.

Trên thực tế, nếu như không lấy thanh thủy thần liên, bọn họ có thể bình thân rồi khỏi, nhưng lúc này bọn họ là đại diện cho phía Thiên Bình tông, đặc biệt là Vũ Văn Phong, với tư cách là thủ lĩnh của Thiên Bình tông, nếu như luôn nhẫn nhịn như vậy thì nếu như sau này bị truyền ra bên ngoài thì cậu ta làm gì còn có mặt mũi xuất hiện ở Thiên Bình tông nữa.

“Ta cũng rất cần cái thanh thủy thần liên này, hay là, bây giờ ta ra giá mua lại, các người thấy thế nào?” Yêu thiên lại nói.

Vũ Văn Phong thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng là Yêu Thiên đã cho họ một đường lui, lúc đó không màng đến suy nghĩ của người khác, liền nói ngay: “Được!”

Các đệ tử khác của Thiên Bình tông vẫn còn đang rất phẫn nộ, nhưng cũng không nói thêm gì, so với tôn nghiêm thì hiển nhiên là tính mạng quan trọng hơn nhiều, vả lại, thanh thủy thần liên và tiền bạc, cũng không có gì xung đột với nhau.

“Mười lăm vạn đồng vàng.” Yêu Thiên trầm ngâm một hồi, mở miệng nói.

Sau khi nói ra câu đó, sắc mặt của bọn người Vũ Văn Phong trông rất khó coi, thanh thủy thần liên này giá ít nhất cũng phải là năm mươi vạn đồng vàng, mười lăm vạn... rõ ràng là Yêu Thiên chả xem họ ra gì!

Trước đó tưởng rằng Yêu Thiên vẫn còn chút kiêng nể Thiên Bình tông, nhưng bây giờ xem ra thì đối phương căn bản là đang muốn chơi mình.

Lúc đó, đừng nói là đệ tử của Thiên Bình tông vì tức giận nên khuôn mặt đỏ lên, e rằng ngay cả Vũ Văn Phong cũng đang nghiến răng lại, trong lòng rất u là phẫn nộ.

“Mười lăm vạn đồng vàng, cũng không phải là ít đâu... nếu như không chịu thì có thể khai chiến.” Yêu Thiên mở mắt ra, giọng điệu bình tĩnh, trông giống như là tư thế của một cao thủ.

Câu nói này mang tính rất là khiêu khích, nhưng lại làm cho Vũ Văn Phong bình tĩnh lại, cậu ta hiểu, nếu như khai chiến lần nữa thì người của Thiên Bình tông e rằng sẽ bị chết thương vô số...

Thở một hơi dài, Vũ Văn Phong lộ vẻ bất lực, mở miệng nói: “Được thôi, mười lăm vạn thì...”

“Như thế mà cậu cũng có thể nhận được sao?”

Chưa đợi Vũ Văn Phong nói xong, bỗng từ trên thung lũng, truyền đến một lời nói vừa mỉa mai vừa khinh bỉ và lời nói đó được xuất phát từ kẻ từ này đến giờ đứng với dáng hai tay chấp lại đưa ra sau lưng.

Sự xuất hiện của Thanh Lâm, mọi người cũng đã sớm nhìn ra, chỉ là đối với thực lực của Thanh Lâm thì bất luận là Thiên Bình tông hay Yêu tông cũng không quá đề cao cậu ta, đặc biệt là Yêu tông, bọn họ cực kỳ khinh bỉ Thanh Lâm, lúc trước, khi chọn thủ lĩnh, Thanh Lâm được Phương Tử Lâm chọn, nhưng cuối cùng lại bị đám đệ tử của Thiên Bình tông lật xuồng, đưa Vũ Văn Phong lên.

Trong mắt của bọn họ, Thanh Lâm là một phế vật, là người không có đủ thực lực lại càng là một tên nhát gan, trước mặt nhiều người mà vẫn có thể nhẫn nhịn như vậy, nếu đổi ngược lại là mình, thì đã sớm tức giận bức bối, hướng về phía Vũ Văn Phong, hoặc là Tống Nguyên khiêu chiến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Bây giờ thì cậu đã biết tôi dựa vào cái gì rồi chứ?

Lúc này, khi Thanh Lâm nói ra câu đó, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cậu ta.

“Tên khốn này!”

Tống Nguyên nghiêng răng lại, cậu ta là người đầu tiên phát hiện ra Thanh Lâm, trong lòng sớm đã bất mãn cậu ta, việc này lại nghe thấy cậu ta nói lời khiêu khích như vậy, sự tức giận bức bối trong lòng đã không thể kiềm nén thêm lần nữa.

Các đệ tử khác của Thiên Bình tông cũng vậy, bọn họ cũng hiểu được là Vũ Văn Phong đang nhẫn nhịn, dù sao thì mọi người đều có thể nhìn thấy được, sức mạnh của hai bên cách nhau rất xa, nếu như khai chiến thì Thiên Bình tông cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Nhưng khi Thanh Lâm nói ra câu này, đã làm mất đi cảm giác an toàn của bọn họ, như vậy căn bản là muốn lấy tính mạng của họ ra chơi đùa!

Vũ Văn Phong càng thêm phẫn nộ, câu nói của Thanh Lâm, làm cho một thủ lĩnh như cậu ta bị bề mặt, tuy là chưa nhìn về phía đám đệ tử của yêu tông ở đối diện bên kia, nhưng cậu ta vẫn nhìn ra được là bọn người ở đối diện đó nhìn cậu ta với ánh mắt xem thường và đầy khinh bỉ.

“Thanh Lâm, cậu có còn là đệ tử của Thiên Bình tông ta không?”

Tống Nguyên lớn tiếng nói: “Trước đó thấy chúng tôi đang chiến đấu, không giúp đỡ thì thôi, bây giờ lại đến đây khiêu khích, thật may là lúc đầu không chọn cậu là thủ lĩnh, nếu không thì, ta cũng không biết mình sẽ chết như thế nào!”

“Khiêu khích?”

Thanh Lâm đưa mắt lên nhìn, lắc đầu nói: “Thanh mỗ không có khiêu khích, chỉ là cảm thấy, cái thanh thủy thần liên này giá ít nhất của nó cũng phải là năm mươi vạn đồng vàng, nhưng chỉ có mười lăm vạn thì đã bán đi, thực sự là có chút...”

Cậu ta không nói tiếp lời ở phía sau, nhưng mọi người đều hiểu ý cậu ta.

“Vậy cậu cho rằng, bọn họ nên bán với giá bao nhiêu?” Yêu Thiên nhìn thẳng vào Thanh Lâm, nói một cách bình tĩnh.

Hắn ta muốn thăm dò xem thực lực của Thanh Lâm, nhưng Thanh Lâm đã thu hết lại khí tức của toàn thân, ngay cả cảnh giới Linh Đan như hắn ta cũng không phát hiện ra được.

Nhưng mà, hắn ta cũng không để tâm quá nhiều tới Thanh Lâm, dù sao thì trước lúc Thanh Lâm bước vào nơi này, cũng mới chỉ là trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, hắn ta không cho rằng, một người ngay cả thủ lĩnh cũng không thể làm được, thì làm sao mà có thiên phú như vậy, chỉ trong mấy tháng là có thể đột phá được tới mức độ mà ngay cả hắn ta cũng không thể thăm dò được.

“Gấp đôi.” Thanh Lâm cười nhếch mép: “Bọn họ vì muốn có được thanh thủy thần liên, đã phải trả giá tới mấy sinh mạng, bây giờ bán với giá gấp đôi, e là cũng không có gì quá đáng đúng không?”

Yêu Thiên lắc đầu cười, trầm mặc không nói gì.

Sau lưng cậu ta, Lý Âm sắc mặt đã dần hồng lại, cười nhạt nói: “Chỉ là một phế vật thôi, thực sự nghi ngờ không biết là người có mắt hay không, với tình hình bây giờ thì người còn cảm thấy bọn họ còn dám lớn tiếng ra giá cao hơn nữa à?”

Đôi mắt Thanh Lâm lạnh lùng, tay phải bỗng nhiên đưa ra!

“Bùm!”

Ở phía trên tay phải của cậu ta, hình thành nên một nguồn lôi điện rất lớn, trong chớp mắt, đã tạo ra một đôi tay lôi điện lớn đến mười trượng.

Trong tiếng nổ đó, Thanh Lâm điều khiển đôi bàn tay lôi điện, bắt Lý Âm về phía cậu ta.

Đôi bàn tay lôi điện đầy đáng sợ đó, làm cho Lý Âm mặt biến sắc, càng làm cho yêu thiên chau mày lại.

Mất thấy bàn tay lôi điện bắt đang bắt tới, Lý Âm nhắm mắt lại, lần này với tốc độ nhanh nhất là rút hết yêu lực trong đan điền, hình thành nên một vỏ bọc màu đen ở bên ngoài cơ thể.

Vỏ bọc này, là sự hội tụ của tất cả các nguyên lực trong cơ thể hắn ta, ngay cả với thực lực của Vũ Văn Phong, trong một lúc cũng không thể nào phá vỡ nó được.

Cũng vào lúc này, yêu thiên lạnh lùng, hừm một tiếng, vẫy tay một cái, một bộ áo giáp màu đen xuất hiện lơ lửng, hắn ta chỉ sử dụng một lực đạo rất nhẹ nhàng, ngay lập tức áo giáp đó được mặc vào phía trên vỏ bọc của Lý Âm.

“Dám đứng trước mặt ta đụng đến đệ tử của yêu tông, các hạ hơi kiêu ngạo rồi đó.”

“Phải không?”

Thanh Lâm bình tĩnh, giọng điệu thản nhiên, lúc đó đôi bàn tay lôi điện đó đã ở trước mặt Lý Âm, cậu ta dùng tay phải bắt lấy một cái!

“Bùm!”

Dưới cái nhìn chăm chú của mười con mắt, bàn tay lôi điện này, có thể dễ dàng nâng áo giáp lên và xé rách nó, sau đó giống như là không cần dùng chút sức lực nào vậy, trực tiếp xuyên qua lớp áo giáp màu đen ở bên ngoài cơ thể của Lý Âm, bắt lấy hắn ta!

“Hả?”

Yêu Thiên hai mắt rụt lại, thực lực mạnh mẽ của Thanh Lâm, hiển nhiên là hắn ta không nghĩ rằng, bộ áo giáp màu đen đó tuy là vô tình đưa ra, nhưng dù sao thì hắn ta cũng là cảnh giới Linh Đan, nguyên lực đã được chuyển hóa, tăng cường lên gấp nhiều lần, e rằng những người đỉnh cao trong cảnh giới Cổ Nguyên cũng không thể nào phá vỡ nó.

Còn bàn tay lôi điện của Thanh Lâm, chỉ cần rất đơn giản là đã có thể phá vỡ nó, trong thâm tâm của yêu thiên, chỉ có một suy nghĩ.

Cảnh giới Linh Đan!

E rằng đó không phải là cảnh giới Linh Đan, tu luyện của Thanh Lâm, ít nhất cũng là thuộc hàng đỉnh cao trong cảnh giới Cổ Nguyên, và lại trong Thánh Dược sơn, đã có được một tạo hóa rất lớn, với thực lực mạnh mẽ của cậu ta, không phải là cảnh giới Cổ nguyên thì không thể địch lại được.

“Cái này...”

Yêu Thiên cũng sợ hãi đến như vậy, còn bọn người của Vũ Văn Phong lại càng là há miệng ra nhìn.

Đặc biệt là Tống Nguyên, mở to mắt ra nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay lôi điện đầy sát khí đó, toàn thân lạnh người đi.

Cậu ta biết, nếu như đổi lại là cậu ta đi chiến đấu với đôi tay lôi điện đó, thì nhất định là sẽ chết!

Còn lúc này, với thân phận là người trung tâm bị đôi bàn tay lôi điện đó công kích, khuôn mặt Lý Âm không còn một hột máu, đôi bàn tay đó trực tiếp bắt lấy hắn ta rồi thu tay lại, chỉ trong chốc lát là đã tới ngay trước mặt Thanh Lâm.

“Bây giờ, ngươi đã biết được là ta dựa vào cái gì rồi chứ?” Một lời nói lạnh lùng truyền vào trong lỗ tai, Lý Âm run người, nhưng vì tính ngạo mạn, nên cuối cùng cậu ta cũng không mở miệng cầu xin.

“Thanh Lâm, ta không biết là ngươi ở Thánh Dược sơn có được tạo hóa ở cấp mấy, nhưng cha ta là bang chủ của bạo viên đường, nếu như ngươi giết ta, thì sẽ không sống được lâu đâu!” Lý Âm ra sức giằng co, nhưng khi nằm trong đôi bàn tay lôi điện ấy, giống như là một con kiến vậy, không thể thoát thân được.

“Cách uy hiếp này đối với Thanh mỗ cũng chỉ là vô dụng thôi.”

Thanh Lâm điềm đạm nói, tay phải ra sức dùng lực làm cho tên Lý Âm, kẻ đang bị đôi bàn tay đó bắt giữ liền bị vỡ thành những mảnh vụn, chết không toàn thây!

Cũng vào lúc này, một luồng linh nguyên thuộc hàng đỉnh cao trong cảnh giới Cổ Nguyên cùng với bàn tay lôi điện đó, được Thanh Lâm nhanh chóng thu

lại vào trong cơ thể.

Nhìn thấy thủ đoạn tàn nhẫn, thủ bắt lưu tình của Thanh Lâm, bọn người của Yêu tông đang rất là sợ hãi.

So với bọn họ thì trong mắt các đệ tử của Thiên Bình tông, đã tăng thêm một chút hy vọng, nhưng trong số đó không bao gồm Tổng Nguyên.

Cậu ta toàn thân run rẩy, nhớ đến vụ việc thủ lĩnh lúc trước và nhớ lại lúc nãy lớn tiếng hét vào người Thanh Lâm, trong lòng rất hoảng sợ không tài nào không chế lại được, thậm chí là bây giờ rất muốn cất bỏ cả cái lưỡi của mình.

.....

Cũng vào lúc này, ở bên ngoài, cửa vào Thánh Dược sơn, bảy đại tông môn đang đứng ở đó để đợi các đệ tử của của mình đi ra.

“Hơn hai tháng rồi... chỉ còn một ngày nữa thôi, bọn họ... cũng đến lúc ra rồi.” nói của yêu tông, đôi môi anh đào của Nguyệt Liên, tuy là đã qua trung niên, nhưng thân thể linh hoạt cùng với phong cách chính chắn, đã quyến rũ những thanh niên ở các tông môn khác nhìn lên nàng ta.

“Thời gian này, đệ tử của yêu tông có hơn trăm người, giờ chỉ còn lại chưa đến ba mươi người, những lời đồn về Thánh Dược sơn này quả nhiên không phải là sai, có quá nhiều nguy hiểm.”

Một người đàn ông trung niên lắc đầu than thở, nhưng mà tuy là nói vậy, nhưng trên khuôn mặt ông ta lại không một chút biểu cảm, đối với ông ta mà nói, chỉ cần Lý Âm không chết là được.

Người này, chính là người mà Lý Âm nói là bang chủ của bạo viên đường, Lý Nghĩa!

Nghĩ tới việc chỉ còn có một ngày thời gian, Lý Âm sẽ được rời khỏi Thánh Dược sơn này, trong tâm của Lý Nghĩa có chút an ủi, phải biết là, phạm là có thể bước ra khỏi được Thánh Dược sơn, không cần biết là có thu được tạo hóa hay không, sau này việc phát triển ở trong tông, nhất định là sẽ thuận buồm xuôi gió.

“Một tiếng crack”

Cũng chính vào lúc này, ở trên tay Lý Nghĩa có một tấm lệnh bài trông như đã bị trong suốt một nửa bỗng nhiên nứt ra.

Trong tay của ông ta, không chỉ là có một tấm này mà còn có hơn hai mươi tấm thẻ khác nữa, được buột lại bằng sợi dây màu đỏ, treo trên ngón tay trỏ của ông ta, lúc này nghe thấy tiếng lệnh bài bị nứt ra, ông ta liền lắc đầu: “Aiiii, đây lại là.....”

Chưa nói xong, khuôn mặt Lý Nghĩa biến sắc!

Ở phía trên thẻ lệnh bài, viết ra hai chữ rất rõ nét--- Lý Âm!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Nhưng như vậy

Ở trong thung lũng, khuôn mặt Thanh Lâm bình tĩnh, đối với sự uy hiếp của Lý Âm thì cậu ta không hề để tâm đến.

Bang chủ của Bạo Viên đường thì sao chứ? Thanh Lâm cậu ta ngay cả trời đất cũng không sợ thì sao lại sợ người này!

Đứng ở phía trên thung lũng, làn gió thanh mát thổi qua, mái tóc màu tím qua vai bay phấp phới theo cơn gió.

Ngay lúc này, thân ảnh của Thanh Lâm, ở trong lòng mọi người bắt đầu lớn dần, lúc trước cái gọi là “Phế vật”, bây giờ đã từ từ biến mất trong thâm tâm của họ.

“Yêu Thiên đứng không?”

Bước chân Thanh Lâm vừa đạp đất thì bay lên lại, trực tiếp từ thung lũng bay xuống, chỉ trong vài cái nháy mắt, lập tức đến ngay trước mặt Yêu Thiên.

“Quả nhiên là cảnh giới Linh Đan!”

Thấy vậy, đôi mắt của Yêu Thiên giật thêm lần nữa, tốc độ của Thanh Lâm có thể thấy rõ là chỉ có thể là cảnh giới Linh Đan mới làm được.

“Bây giờ, ngươi nói cái thanh thủy thần liên này bán với giá gấp đôi, ngươi thấy có hợp lý không?” Thanh Lâm điềm đạm nói.

“Các hạ đúng thật là tàn nhẫn, cha của Lý Âm chính là bang chủ của Bạo Viên đường, lúc này người giết con ông ta, sau này, e là sẽ có rắc rối.”

Yêu thiên cũng không phải là quá sợ hãi cố kỵ Thanh Lâm, Thanh Lâm là cảnh giới Linh Đan, hắn ta cũng là cảnh giới Linh Đan, cho dù có thể nào đi chăng nữa, thì Thanh Lâm cũng không thể nào trong hai tháng ngắn ngủi có thể vượt được nhiều bậc, đạt tới tu vi cao hơn hắn ta.

“Thế thì sao nào?” Thanh Lâm điềm điềm nói: “Không cần nói thêm nhiều lời nhảm nhí nữa, cái thanh thủy thần liên này, không phải là có ích đối với người sao?” trong mắt Thanh mỗ, thanh thủy thần liên này có thể đạt đến trị giá là một triệu đồng vàng, nếu như gấp đôi thì là hai triệu, lấy tiền đi?”

Sau khi nghe xong con số này, mép miệng của Yêu Thiên giật một cái, những người trong Yêu tông đang đứng ở phía sau lưng hắn ta, khuôn mặt rất là phẫn nộ, nhưng nghĩ đến lúc này Thanh Lâm đã giết Lý Âm một cách dễ dàng nên không ai dám nói nhiều gì nữa.

Đây chính là thực lực!

Sự ra tay của Thanh Lâm, khiến cho hai bên giống như là đổi chỗ cho nhau vậy, càng làm cho các đệ tử của Thiên Bình tông hả đi cơn giận, ngay cả Tổng Nguyên lúc nào cũng nuôi oán hận trong lòng vẫn không ngừng lộ ra chút đắc ý.

Thấy Yêu Thiên không trả lời, Thanh Lâm lại nói: “Xem ra, cuộc giao dịch này không thành rồi?”

“Vậy thì còn nói nhảm gì nữa!”

Thanh Lâm nói sang chuyện khác, giọng điệu bỗng lạnh lùng.

Cũng vào lúc này, thân ảnh của cậu ta trực tiếp xông ra, hai tay làm thành cú đâm, hướng thẳng về phía yêu thiên mà công kích.

Khuôn mặt Yêu Thiên nghiêm trang, chưa kịp lùi người lại thì trên tay tuôn trào ra yêu lực, không ngần ngại đối đầu với Thanh Lâm.

青林之前的开价，已经将其激怒，即便是青林不出手，妖天会发起战斗，毕竟以他的地位，实在是少有人敢对其如此说话。

Trước đó, khi Thanh Lâm ra giá đã khiến cho hắn ta tức giận, nếu như mà Thanh Lâm không ra tay thì yêu thiên cũng sẽ khai chiến, cho dù có như thế nào đi chăng nữa thì với địa vị của hắn ta, rất ít người dám nói chuyện với hắn ta như vậy.

“轰！”

“Bùm!”

闷响传出，妖天与青林各退数步。

Phát ra một tiếng vang không lớn lắm, yêu thiên và Thanh Lâm mỗi người họ lùi lại mấy bước.

Nhưng mà, Thanh Lâm không những là có nguyên lực thuộc tính mà còn tu luyện thân thể, lúc cậu ta lùi người lại, vốn không bị gì cả, còn Yêu Thiên, kẻ dùng thân thể của mình để chống cự, bàn tay đang nằm ở tay áo, có chút bầm tím, cơ hồ như có chút đau, làm cho hai tay của hắn ta run rẩy.

Chỉ cần một cú công kích này, Yêu Thiên đã biết được, thực lực của Thanh Lâm tuyệt đối không thua kém hắn ta.

Thanh Lâm mỉm cười, hai tay dang ra, phía trên đôi bàn tay trắng như ngọc đó, bùm một tiếng, hiện ra hai ngọn lửa đang lơ lửng.

Ngọn lửa này có màu vàng kim, khi vừa xuất hiện do nhiệt độ cao, làm cho không gian xung quanh trở nên mờ hồ.

“Thực hỏa?”

Khuôn mặt Yêu Thiên biến sắc, những người đi vào nơi này đều là những đan sư, hiển nhiên là mỗi người đều có riêng một Hỏa nguyên lực thuộc tính, nhưng mà có thể tạo ra được nhanh như vậy, làm xuất hiện ngọn lửa bao quanh cơ thể, ngay cả hắn ta, cũng chưa lần nào làm được.

Thanh Lâm không trả lời, thân ảnh lại một lần nữa xông ra, trên tay xuất hiện Hỏa Diễm Kim Dương Chí Tôn, bao lấy toàn thân Thanh Lâm, như là hai viên hỏa tinh vậy, nhanh chóng bay tới chỗ Yêu Thiên.

Yêu Thiên hít một hơi thật sâu, trên tay hắn ta tuôn trào ra hắc yêu lực, trong yêu lực đó như đang ẩn chứa chút tiếng kêu của yêu thú.

Có thể thấy rõ, đối với Thanh Lâm, hắn ta không còn dám có bất kỳ sự sơ xuất nào nữa.

“Bùm bùm!”

Hai tay đâm tung thẳng ra, độ nóng của Hỏa Diễm Kim Dương Chí Tôn đó, làm cho không gian xung quanh mờ hồ, khi tiếp xúc với yêu lực của Yêu Thiên, lập tức phát ra một tiếng kêu nghe rất buồn thảm ai oán, hắc yêu lực đó nhanh chóng bị tan biến, cùng với đó là đôi bàn tay của Yêu Thiên cũng bị thương rất nặng!

Thanh Lâm vẫn chưa ngừng lại, thân ảnh vừa chớp cái, như là bóng ma vậy nhanh chóng lao tới chỗ Yêu Thiên, đá ra một cú rất mạnh, ngay trong lúc cú đá được đưa ra, có một nguồn nhiệt rất nóng bỗng nổ tung ra.

Yêu Thiên mặt biến sắc, thân ảnh lúi mạnh xuống, thứ ánh sáng màu đen ở toàn thân tuôn trào mạnh mẽ, không ngừng phát ra tiếng kêu để chống lại sức nóng do ngọn lửa đỏ phát ra.

“Thù linh của Yêu tông, thực lực chỉ có như thế thôi sao...”

Cất lên một giọng nói trầm trầm, có chút châm biếm.

Vừa nói xong, toàn thân Thanh Lâm hầu như đã bị Hóa Diễm Kim Dương Chí Tôn đó bao bọc lại, đó là do thiên phú của bản thân cậu ta hóa ra, có thể dễ dàng khống chế, lúc này, dưới sự di chuyển thân ảnh nhanh nhạy của Thanh Lâm, càng làm cho khuôn mặt của Yêu Thiên thêm khó coi.

“Yêu linh kích!”

Yêu Thiên hét lên, mặt đất ở dưới chân hắn ta bỗng nhiên bị nứt ra, từng con yêu thú khổng lồ từ dưới đất xông ra, khi xông ra chúng chạy thẳng về phía Thanh Lâm.

Nhìn thấy những con yêu thú khổng lồ thuộc hàng đỉnh cao trong cảnh giới Cổ Nguyên, ánh mắt Thanh Lâm hiện vẻ ngạc nhiên, nhưng cậu ta không hề có chút sợ hãi, ngọn lửa ở toàn thân bỗng nhiên bay lên trời cao, như là hòa tinh vậy, che phủ cả một bầu trời, nhanh chóng đến chỗ bọn yêu thú khủng lồ kia tiêu diệt chúng.

Trong chớp mắt, phát ra tiếng kêu thảm thiết, bọn yêu thú khổng lồ bị Hóa Diễm Kim Dương Chí Tôn bao bọc lại, trong chốc lát đã hóa thành tro bụi!

Đối với Thanh Lâm mà nói thì đỉnh cao của cảnh giới Cổ nguyên, thực sự là rất yếu rất yếu, thậm chí cũng không thể làm cho cậu ta có hứng thú sử dụng ma kỹ.

Còn Yêu Thiên khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng vô cùng đau thương, phải biết là, bọn yêu thú khổng lồ này là do hắn ta nuôi nấng từ nhỏ, đã được bốn, năm năm, mới lớn thành như bây giờ, với lại nếu như tiếp tục nuôi chúng theo phương pháp bí mật của Yêu tông, với sự phát triển theo năm tháng như vậy, bèn có thể lớn lên thành cảnh giới Bồn Thần, thậm chí là cảnh giới tinh hoàng!

Nhưng chỉ một ngọn lửa của Thanh Lâm, đã làm cho sự nỗ lực trong mấy năm nay của hắn ta hóa thành tro bụi.

“Người đứng là tự đào mồ chôn thân mà!”

Lần đầu tiên trong mắt của Yêu Thiên nổi lên con giận dữ.

“Hóa yêu!”

Lạnh lùng hừm một tiếng, thân ảnh của yêu thiên bùng một tiếng nổ ra, tựa như hóa thành xương máu nhiều như cả một biển trời.

Dưới ánh mắt chăm chú nhìn của Thanh Lâm, các xương máu này nhanh chóng tụ lại, càng có những tiếng hú vô cùng đau xót phát ra từ đám mây đen kia.

“Bùng!”

Không biết từ khi nào, đám mây đen đó bỗng nhiên bị vỡ ra, một con thú cao khoảng mười trượng, đang rộng hai cánh, thì ra chính là một con đại bàng đang dang rộng hai cánh trạng thái rất phấn nỏ bay lượn trên không trung.

“Hóa yêu thuật!”

Mất nhìn con đại bàng sải cánh bay trên trời cao, các đệ tử của yêu tông lộ vẻ sợ hãi, người khác thì không biết nhưng bọn họ biết rõ, hóa yêu thuật này, đó là một trong những tam đại trấn tông chi thuật của Yêu tông, các đệ tử bình thường đừng nói đến việc tu luyện ngay cả cơ hội được nhìn thấy một lần cũng không có.

Còn Yêu Thiên không chỉ là đã tu luyện, mà còn hóa thành được con đại bàng, thấy rõ là đối với hóa yêu thuật này cũng có chút thành tựu.

Cũng vào lúc này, ánh mắt của con đại bàng đó cứ nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, toàn thân của nó đều lộ ra vẻ lạnh lùng đầy sát khí.

Còn hơi thở của nó, còn là trực tiếp từ kỳ đầu cảnh giới Linh Đan đạt lên đến trung kỳ cảnh giới Linh Đan, và lại còn là đỉnh cao của trung kỳ cảnh giới Linh Đan.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Mũi tên màu đen

“Thanh Lâm cẩn thận, khí tức của nó đã tăng lên rất nhiều lần!”

Vũ Văn Phong mở miệng, cậu ta tuy không biết thực lực hiện nay của yêu thiên, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí tức đang bùng nổ, đối với cậu ta, hoặc là lúc này đối với Thiên Bình tông hoặc đệ tử của Yêu tông mà nói, chỉ vốn vẹn là khí tức này, cũng đủ làm cho khuôn mặt bọn họ biến sắc.

“Quả không hổ danh là đệ tử thiên tài của Yêu tông, cấp yêu thuật này, e là ít nhất cũng có thể so được với thượng phẩm địa ma kỹ rồi chứ?”

Cũng vậy, chăm chú nhìn vào con đại bàng đang sai rộng cánh bay, Thanh Lâm nhỏ tiếng khen ngợi, nhưng hiển nhiên là cậu ta không vì sự bùng nổ khí tức của Yêu Thiên mà tỏ vẻ sợ hãi.

“Thiên địa bàng kích!”

Trong miệng của đại bàng truyền ra lời nói của Yêu Thiên, sau khi nói xong, toàn thân con đại bàng phát ra nhiều yêu lực màu đen, các yêu lực này lơ lửng ở bên ngoài cơ thể đại bàng, đại bàng xà xuống, bỗng có một tiếng nổ lớn phát ra từ phía Thanh Lâm.

“Xéo về đi!”

Thanh Lâm lạnh lùng hừm một tiếng, thân ảnh nhảy lên, không những là không lùi lại mà ngược lại còn trực tiếp nghênh chiến nữa.

“Bùm bùm!”

Phát ra hai tiếng nổ nhẹ, thân ảnh Thanh Lâm lùi xuống, còn đại bàng thì lạnh lùng chế nhạo rồi bay thẳng về phía Thanh Lâm.

“Cậu tu luyện thân thể thì sao chứ, thân thể hiện nay của ta cũng không thua kém gì cậu đâu!”

Con đại bàng đó sai rộng đôi cánh, tốc độ cũng đã tăng lên gấp nhiều lần, khi nó mở cái mỏ sắc bén ra thì bỗng phát ra một luồng sáng màu đen.

Thanh Lâm té xuống dưới đất, mắt hép lại, khi ánh sáng màu đen đó xông tới, cậu ta dùng tay phải đập mạnh một cái!

“Bùm!”

Cú đập này, trời đất bỗng nhiên rung chuyển, lại xuất hiện ra bàn tay lôi điện mà trước đó dùng để giết Lý Âm!

Trong tiếng bùm nổ đó, bàn tay lôi điện trực tiếp đập tan nát luồng sáng màu đen, càng giống như là còn nhiều sức lực vậy, đập mạnh một cái người con đại bàng đang bay tới.

Cú đạo này, trực tiếp làm cho con đại bàng do Yêu Thiên hóa thành bị rơi xuống, trong lúc rơi xuống còn phun ra một ngụm máu tươi, sự ê buốt của lôi điện càng làm cho nó trong lúc này không thể bay lượn được nữa, bùm một tiếng rơi xuống dưới đất.

Cú ngã này, đã làm cho đại bàng hiện nguyên hình, nổ ra tiếng bùm, lần nữa hóa thành xương máu đầy trời, cuối cùng, ngưng tụ lại thành thân thể của Yêu Thiên.

Lúc này, khuôn mặt của Yêu Thiên trắng bệch, ở mép miệng còn chảy nhiều máu tươi, hắn ta nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, đôi mắt lộ vẻ vô cùng sợ hãi.

Chiến đấu tới lúc này, dường như hắn ta đã dùng hết toàn bộ sức lực của mình, nhưng nhìn về phía Thanh Lâm, ngoại trừ bàn tay lôi điện, thì là thân thể và ngọn lửa, thậm chí là ngay cả ma kỹ cũng không có tác dụng, hắn ta thực sự không tin, với thiên phú như thế của Thanh Lâm, Thiên Bình tông lại không phát hiện ra, càng không cho cậu ta tu luyện ma kỹ.

“Lẽ nào mưu kế của Thiên Bình tông không thành!”

Sắc mặt của Yêu Thiên âm trầm lại, đôi mắt bỗng lướt qua đám đệ tử của Thiên Bình tông, đang ngây người ra nhìn Tống Nguyên, ánh mắt đầy vẻ sát khí.

Bị Yêu Thiên nhìn như vậy, Tống Nguyên run người, giống như là có chút không hiểu vậy.

Nhưng mà, lúc này có Thanh Lâm ở đây, tình huống đã khác so với trước kia, và lại, nhìn cục diện này, hiển nhiên là Yêu Thiên không bằng Thanh Lâm.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Nếu còn nhìn nữa sẽ mọc mắt người ra!” Nhìn chăm chăm vào Yêu Thiên, Tống Nguyên can đảm nói ra một câu như vậy.

“Với thực lực của các hạ, lại không được làm thủ lĩnh, đúng thực là đám người của Thiên Bình tông mù mà!” Yêu Thiên hít một hơi thật sâu, ở bên tay phải lần nữa lại hiện ra một cây cung dài màu đen.

Nghe xong một lời đầy ý khiêu khích như vậy, Tống Nguyên biến sắc, nhưng mà câu nói của Thanh Lâm lại làm cho cậu ta thở phào nhẹ nhõm.

“Làm hay không, đó là chuyện của Thanh mỗ, người không có tư cách nói.”

“Vậy sao? Nhưng mà ra mặt dùm người khác là phải có chút trả giá đó....”

Yêu Thiên lạnh lùng cười một tiếng, bỗng đưa cung lên, ở phía bên tay trái hiện ra một mũi tên màu đen.

Phía trên mũi tên này, cũng phát ra chút ánh sáng màu đen, khí tức do nó phát ra cực kỳ lạ, giống như là rất mạnh mẽ, nhưng sự mạnh mẽ đó dường như đã bị phong ấn vậy.

Mũi tên này, là Yêu Thiên cùng lúc có được với cây cung dài màu đen, chỉ có mười cây, xài một cây thì mất một cây, độ mạnh của nó, theo Yêu Thiên cảm nhận thì đủ để làm cho bọn người thuộc hậu kỳ của cảnh giới Linh Đan biến sắc.

Lúc trước xài hết một cây, chỉ còn lại chín cây, nếu như không phải là bị Thanh Lâm ép vào đến bước đường cùng, Yêu Thiên thực sự là không muốn lấy nó ra, dù sao cũng là xài một cây thì mất một cây mà!

Và lại, Yêu Thiên cảm thấy, dưới mũi tên này vẫn còn ẩn chứa một sức mạnh vô cùng khủng khiếp, nếu như không phải thực lực của mình còn thấp thì còn có thể mạnh hơn nữa!

Cảm nhận uy lực do mũi tên này phát ra, Thanh Lâm cũng chau mày lại, khi tức đó thực sự là cũng có chút uy lực.

“Đây là thủ đoạn cuối cùng của Yêu Thiên, các hạ nếu có thể chịu đựng được, Yêu mỗ sẽ tự nhận thua, cho dù là phải bán đi hết tất cả những gì mình có thì ta cũng sẽ trả ra hai triệu đồng vàng.”

Yêu Thiên hít một hơi thật sâu, tay phải đưa lên, lấy mũi tên màu đen đó để vào cây cung.

Cây cung đó được Yêu Thiên dùng toàn bộ sức lực kéo ra, thân cung cơ hồ là chịu đựng không nổi, sắp bị cong đến hết mức.

Cũng vào trong lúc này—

“Vèo!”

Yêu Thiên buông tay, sắc mặt hắn ta trắng bệch, giống như toàn thân bị đau nhức tê cứng vậy, lần bắn tên này, cơ hồ là đã rút hết nguyên lực của hắn ta.

Cũng vào lúc này, mũi tên màu đen đó nhanh chóng bắn ra như là một luồng sáng màu đen vậy, với một tốc độ đáng sợ mà lao thẳng tới chỗ Thanh Lâm.

Lúc mũi tên đó xông tới, ở đầu mũi tên hình thành nên một luồng sáng đen bị cong, những nơi mà luồng sáng đen này đi qua thì trong không gian xuất hiện ra một đường màu đen, nhìn thấy rõ là đang bị xé toạc.

Nhưng mà, với thực lực của Yêu Thiên, vẫn còn chưa đạt được đến trình độ có thể xé toạc cả không gian, màn này, là do mũi tên đó làm ra.

Thanh Lâm chau mày, cậu ta cảm nhận được, khi mũi tên đó phóng ra thì uy lực của nó từ từ tăng lên, nếu không sớm cảm trở thì sức mạnh được ẩn chứa bên trong e là sẽ bị hoàn toàn bùng nổ ra, tới lúc đó e là một ngọn núi cao cỡ trăm mét sẽ bị nó hủy hoại.

“Tạo hóa của Yêu Thiên cũng không phải là ít, mũi tên này không phải là vật phàm, nếu như không phải thực lực của hắn quá thấp thì e là không chỉ có uy lực như vậy không thôi.” Ở trong đan điền, Đế Linh mở miệng nói.

Thanh Lâm gạt đầu, tốc độ của cậu ta bỗng bay trong gió, còn hai đôi cánh thì bỗng nhiên sai ra trước sự kinh ngạc sợ hãi của mọi người.

Cũng vào lúc này, lúc đôi cánh sai rộng thì khí tức của Thanh Lâm cũng nhanh chóng bùng nổ dưới sự kinh ngạc của Yêu Thiên!

Cho đến lúc này, Yêu Thiên cũng không thể nhìn ra là tui vi của Thanh Lâm thuộc đến mức độ nào, nhưng khi khí tức này đang bùng nổ, làm cho hắn ta cảm nhận được rằng Thanh Lâm của lúc này thực lực ít nhất cũng là đỉnh cao thuộc cấp trung kỳ của cảnh giới Linh Đan.

“Quả nhiên là cậu ta giấu đi thực lực của mình....” Khuôn mặt Yêu Thiên lộ vẻ sầu khổ.

Còn vào lúc này, Thanh Lâm—người có thực lực tăng lên gấp đôi, sự tự tin cũng tăng lên rất nhiều, trước đó đối mặt với Lâm Đồng Phi, e là sai ra đôi cánh thứ ba, thực lực tăng mạnh gấp bốn lần nhưng vẫn có cảm giác không chút sức lực.

Nhưng đó là Yêu Thiên, không phải là Lâm Đồng Phi!

Thanh Lâm sai cánh, thân thể lập tức bay lên cao, bước chân đạp trên không trung, như là đạt được đến cảnh giới Tinh Hoàng vậy, có thể đi bộ ở trên thiên hạ, lơ lửng bay trên trời!

Mái tóc yêu dị màu tím đỏ cũng phảng phất trong gió, sau khi sai rộng hai đôi cánh, vào lúc này đây, thân ảnh của Thanh Lâm giống như là địa ngục thiên sứ vậy, đã khắc ghi sâu vào trong tâm của nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Kinh ngạc

Khi mũi tên màu đen phóng nhanh tới, thân ảnh của Thanh Lâm, cũng dưới sự chuyển động của đôi cánh màu xanh đó, bay bổng trong hư không, rồi sau đó...đột nhiên phóng đi!

Khi mà phóng ra, Thanh Lâm không có sử dụng ma kỹ, không có biểu diễn thuật pháp, thậm chí, không có triệu hồi một chút nguyên lực gì cả.

“Cậu ta muốn làm gì thế?”

“Trời ơi, cậu ấy muốn...dùng bàn tay chụp lấy mũi tên sao?”

“Cẩn thận Thanh Lâm! Uy lực của mũi tên đó rất mạnh, không được sơ xuất!”

Nhìn bóng hình đó ở trên bầu trời, đang giờ hai bàn tay ra rồi trực tiếp phóng tới mũi tên đó, tất cả mọi người đều há hốc mồm, ngớ người ra.

Đám người Vũ Văn Phong càng kinh ngạc hơn, nghĩ tới trước đó tuyển chọn thủ lĩnh Thanh Lâm bị bài xích, rồi nhìn lại lúc này khi đôi cánh trải dài ra, hình bóng của cậu ta giống như thiên sứ địa ngục, thật sự rất khó đem hai người đó hoà lại làm một được.

Và rất nhiều đệ tử của Yêu tông, tuy nói là đang trong trạng thái đối đầu với Thanh Lâm, nhưng vào lúc này, trong đôi mắt của họ cũng lộ ra một chút kính phục, những khí tức truyền ra từ mũi tên màu đen đó, khiến cho bọn họ cũng sợ hãi trong lòng, đừng nói là Thanh Lâm thật sự dùng bàn tay cản nổi mũi tên đó không, chỉ là khí phách và sự can đảm này của cậu thì không phải người nào cũng có thể so sánh được!

Con người của Yêu Thiên cũng co lại, nhưng hẳn cực kỳ tự tin vào mũi tên này của hắn, hắn thấy Thanh Lâm dùng hai bàn tay để chụp lấy mũi tên đó, trong lòng không khỏi thầm chế nhạo.

“Người này nếu có chết, nhất định sẽ chết trong sự sơ xuất!”

“Ồanh!”

Dưới mắt quan sát của vô số người, bàn tay của Thanh Lâm, đột nhiên va chạm với mũi tên màu đen đó!

Trong khoảng khắc đó, khuôn mặt của Thanh Lâm đỏ bừng lên, trên trán cậu lộ ra những đường gân xanh, hai cánh tay cậu ta, cũng có vài vết thương tích xuất hiện.

Đó là do dùng lực quá sức mà dẫn tới.

Lực công kích mạnh mẽ đó, khiến sắc mặt của Thanh Lâm trắng bệch, thân ảnh cậu ta, bị mũi tên màu đen đó đánh cho tới bay ra ngoài.

“Không được rồi!”

Sắc mặt của các đệ tử Thiên Bình tông thay đổi, cho dù thế nào, lúc này Thanh Lâm cũng là đang đại diện cho Thiên Bình tông, càng giúp bọn họ thoát một kiếp nạn này, nếu Thanh Lâm cũng đầu không lại Yêu Thiên, vậy tất cả mọi người ở đây, e rằng sẽ bị đệ tử của Yêu tông giết chết hết.

Ngược lại phía bên Yêu tông, khi thấy được cảnh tượng này, trừ một số ít người lộ ra vẻ mặt đáng đời ra, những người khác, cũng đều than thở trong lòng, thầm nghĩ Thanh Lâm đúng là tự cao quá mà.

Lúc này, những người này bởi vì hành động của Thanh Lâm mà đã giảm đi một chút ác ý đối với cậu ta, đó là một cảm xúc kính phục ngưỡng mộ đối với một cao thủ.

Còn Yêu Thiên, sau khi Thanh Lâm bị đánh bay đi, ý nghĩ lạnh lùng ở trong đôi mắt của hắn lập tức tăng lên, trong lòng lại càng thở phào nhẹ nhõm, hẳn thực sự rất sợ Thanh Lâm nắm giữ một thực lực mà ngay cả mũi tên màu đen này cũng không thể nào giết chết hắn được.

“Hừ, mũi tên này là ta cứu từ nhất sinh mới lấy được, uy lực cực kỳ mạnh, sao người có thể...”

Tự thì thầm trong lòng, trên khuôn mặt của Yêu Thiên hiện lên một giọng cười lạnh, nhưng giọng cười đó còn chưa lớn tiếng hơn nữa thì sắc mặt của hắn ta bỗng nhiên tối sầm lại.

Chỉ thấy Thanh Lâm nhanh chóng bay trở lại, thân ảnh đột nhiên dừng lại, đôi cánh màu xanh kia, không ngờ lại tăng lên thêm một đôi nữa!

Nhưng Yêu Thiên không phải quan tâm đôi cánh này, cái hắn quan tâm chính là sau khi đôi cánh thứ hai kia xuất hiện, khí tức của Thanh Lâm, lại tăng thêm lần nữa!

Trước đó không bao lâu, kĩ thuật của cậu ta đã tăng lên một lần, bây giờ lại tăng thêm một lần nữa!

Khí tức dữ dội này khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều hít một hơi khí lạnh, nhìn bóng hình như ma thần vậy ở trên bầu trời, ngoại trừ Yêu Thiên ra, trong lòng mọi người đều dâng lên một cảm giác vô lực vô cùng nặng nề, thậm chí cho dù là Yêu Thiên, khuôn mặt của hắn cũng bắt đầu co giật, không dám tin được.

“Trước đó đấu với hắn, cậu ta hoàn toàn không có dùng toàn bộ thực lực của mình!”

“Hoặc có thể nói...cậu ấy đang đùa với ta!”

Yêu Thiên xiết chặt nắm đấm, cảm nhận khí tức của Thanh Lâm phát ra từ lúc này và hắn không ngờ hắn lại cảm thấy như mình không chón dung thân vậy, chuyện này đối với mới vào Yêu tông liền bị ánh hào quang bao phủ lại như hắn mà nói thực sự là khó có thể chấp nhận được.

Nhưng, khiến sắc mặt của hắn tốt hơn một chút là cho dù khí tức của Thanh Lâm lại tăng lên gấp một lần, nhưng vẫn bị mũi tên màu đen đỏ đánh lui, chỉ là tốc độ chậm hơn nhiều thôi.

Và lúc này, trên không trung, Thanh Lâm với ánh mắt bình tĩnh, khuôn mặt tuy có chút trắng bệnh, nhưng không có một chút kinh sợ gì hết“

Mũi tên này, cũng có chút thực lực chứ...”

“Nhưng đáng tiếc, tu vi của Yêu Thiên đó không cao, nếu là kỳ đầu Linh Đan, thậm chí là hậu kỳ Linh Đan, ta chỉ dùng năng lực này và mở hết cả ba đôi cánh ra, cũng không thể cản nổi mũi tên màu đen đó.”

Trong lòng thầm khen một tiếng, Thanh Lâm chụp lấy mũi tên màu đen đỏ, chân đạp trên hư không, đột nhiên bước tới một bước!

Dưới bước chân này, đôi cánh thứ ba, trong sự quan sát của nhiều ánh mắt, đột nhiên trải dài ra!

Khi đôi cánh thứ ba này trải dài ra, một luồng khí tức nhanh chóng gia tăng, từ trên thân thể của Thanh Lâm bộc phát ra!

Thực lực tăng lên gấp bốn lần đó, khiến cho mũi tên màu đen này hoàn toàn bị Thanh Lâm chụp lấy trong tay, lực tấn công cực kỳ mạnh mẽ đó, trong phút chốc liền biến mất đi, thân ảnh của Thanh Lâm, trực tiếp đứng thẳng trên hư không.

“Không thể nào!”

Khuôn mặt Yêu Thiên biến sắc, hắn thực sự vô cùng tự tin vào mũi tên màu đen này nên hoàn toàn không thể tin được, Thanh Lâm chỉ dựa vào năng lực này, liền có thể cầm chắc mũi tên đó trong tay, càng khiến cho mũi tên đó mất đi một nửa lực tấn công.

Cũng vào lúc này, những tiếng ngạc nhiên truyền ra, Thanh Lâm thực sự làm cho bọn họ quá kinh ngạc, khi ba đôi cánh đó đều trải dài ra, cộng thêm tóc tím quý dị kia bay phất phới, lộ ra khuôn mặt thanh tú và tuấn dật của cậu ta, nếu như bị một số thiếu nữ mơ mộng nhìn thấy thì nhất định sẽ xiêu lòng mất.

Bọn họ tuy không biết rõ thực lực thật sự của Thanh Lâm nhưng thực lực của Yêu Thiên hoàn toàn đạt đến cảnh giới Linh Đan và khí tức của mũi tên đó, thực sự mạnh lên gấp nhiều lần, dựa vào suy đoán của bọn họ, e rằng đã đạt đến hậu kỳ cảnh giới Linh Đan.

Nhưng Thanh Lâm, lại có thể dựa vào năng lực của đôi cánh, cản lại mũi tên do hậu kỳ cảnh giới Linh Đan bắn ra, thật sự là khiến cho người ta khó mà tin được!

“Trước khi vào Thánh Dược sơn, cậu ta mới chỉ là trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, lúc này...” Tổng Nguyên làm nhảm một câu, sau đó, nuốt nước bọt xuống, cậu ta khó có thể tưởng tượng được, Thanh Lâm ở trong Thánh Dược sơn đó, rốt cuộc đã lấy được tạo hoá gì mà mạnh như thế.

Nếu nói lúc trước hắn hối hận thì chỉ là một chút cảm xúc thôi nhưng vào lúc này đây, sự hối hận này liền như biến thành một con sông chảy xiết, trong một lúc liền nhấn chìm cậu ta trong đó.

Trước mặt cậu ta, khuôn mặt của Vũ Văn Phong lộ ra một chút cay đắng, suy nghĩ của cậu ta không phải như những gì mà Tổng Nguyên đang nghĩ, dựa theo sự suy đoán của Tổng Nguyên, trước khi Thanh Lâm bước vào nơi này, cho dù chỉ là trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, nhưng thực lực thật sự của cậu cũng đủ để vượt qua cậu ta.

“Chức thủ lĩnh này, không phải là cậu ta không đủ tư cách đảm nhận mà là...cậu ta thật sự không muốn đảm nhận!” Tia đất ý và kiêu ngạo đó khi được chọn làm thủ lĩnh, dưới sự phản xạ của hình bóng kia trên bầu trời, hoàn toàn tiêu tan mất.

Phía trước đối diện đệ tử Thiên Bình tông, đám người Yêu tông đó, đều như rất ăn ý mà im lặng hết.

Hàng trăm đệ tử, có thể sống đến hôm nay, trong lòng bọn họ cũng đều có sự kiêu ngạo, bởi tất cả cũng đều dựa vào thực lực để chống cự, cho dù là có vận may trong đó, nhưng vận may, cũng thuộc một phần vào thực lực.

Nhưng so với Thanh Lâm, bọn họ cuối cùng cũng hiểu, bản thân bọn họ...thực sự là ếch ngồi đáy giếng!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Bảng tinh không

“Không thể nào! Chuyện này không thể nào như thế được!”

Yêu Thiên như trở nên điên dại vậy, lúc nói chuyện, khuôn mặt hiện lên chút méo mó.

Hắn có thể chấp nhận trên thế giới này tồn tại cao thủ, nhưng hắn tuyệt đối không thể chấp nhận được, trước khi vào nơi này, chỉ mới là một thằng nhóc thuộc trung kỳ cảnh giới Cổ Nguyên, lại có thể trong khoảng thời gian ngắn như thế, đạt đến một trình độ khiến hắn cũng phải trông chờ, mong mỏi!

Lúc này đây, Yêu Thiên tuy nhìn có vẻ rất thần nhiên, nhưng tia hiểm độc trong xương cốt của hắn, phàm là những người từng tiếp xúc qua với hắn cũng đều biết, trong sự thâm độc này, còn đề nén sự hư vinh và tâm lý đồ kỵ cực kỳ cao.

Trải qua cửu tử nhất sinh, mới lấy được cây cung dài màu đen đỏ, càng lấy được mười mũi tên có thể vượt được hai cấp bậc, thậm chí là cung tên chiến đấu vượt cấp, vào lúc đó Yêu Thiên cảm thấy, thủ lĩnh của bảy tông môn, Yêu Thiên hắn, tuyệt đối là kẻ mạnh nhất!

Bởi vì những người bước vào nơi này, tu vi bị hạn chế, chính là cảnh giới Cổ Nguyên.

Hôm nay hắn, không những đột phá được cảnh giới Cổ Nguyên, lại càng lấy được cung tên dài màu đen và mũi tên có uy lực cực kỳ mạnh này, lòng ngập tràn lòng tự hào và kiêu ngạo đó, khiến hắn đối mặt với cảnh tượng ngày hôm nay, thực sự là khó có thể chấp nhận được.

“Nổ! Nổ! Nổ cho ta!”

Yêu Thiên quát lớn, nhưng Thanh Lâm vẫn nắm chặt mũi tên đó, hoàn toàn không có chạm vào đầu mũi tên thì sao có thể nổ được?

Mũi tên màu đen này, phải sau khi cắm trúng mục tiêu, mới có thể nổ ngay tức khắc và lực nổ đó, mới là uy lực mạnh nhất của mũi tên này, còn lực tấn công của mũi tên trước đó so với lực nổ của nó, căn bản không là gì cả.

Và không có nổ tung, mũi trên màu đen này, có thể tái sử dụng cho lần tấn công thứ hai.

Tay trái cầm lấy mũi tên dường như đã mất hết lực tấn công, tay phải liền đánh xuống ba cái, lực tấn công của mũi tên này lập tức biến mất đi và Thanh Lâm lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, cậu ta cũng sợ rằng cho dù bản thân mình mở tung cả ba đôi cánh cũng không thể làm mất đi lực tấn công của mũi tên này, vậy thì lúc đó, Thanh Lâm có thể sẽ phải sử dụng đến một số thủ đoạn khác rồi. . .

Lúc này đây, Thanh Lâm cầm lấy mũi tên này, kiểm tra tỉ mỉ một lần, mũi tên này không biết dùng vật liệu gì chế tạo thành, nhưng đầu mũi tên đó, lại khiến con ngươi của cậu rụt lại một cái.

Bởi vì đầu mũi tên này, không ngờ là dùng thạch vụn của bầu trời mà tạo thành!

Với tư cách là cao thủ mạnh nhất của bản đồ cấp bảy, Đế Linh tất nhiên nhận ra vật này, lúc rảnh rỗi, ông ta cũng có đề cập qua với Thanh Lâm, cho nên giờ đây cậu ta mới biết.

Thạch vụn của bầu trời, chính là một số tinh cầu đã già đi, hình thành sau khi sắp bị huỷ diệt và tinh cầu cũng có linh hồn, đó chính là tinh hồn.

Trong khoảnh khắc huỷ diệt, tinh hồn sẽ hội tụ lại, đồng thời, cũng đem toàn bộ tinh lực của tinh cầu dung nạp vào trong tinh hồn, trải qua một thời gian dài, dưới sự hội tụ của vô số năm thì tinh hồn này, liền hình thành thạch vụn của bầu trời.

Thạch vụn bầu trời chính là vật liệu cực kỳ quý hiếm, bởi vì bản thân của tinh hồn vốn có ý niệm của nó, chỉ khi nó đồng ý thì mới có thể hình thành thạch vụn của bầu trời này được, nếu không, cho dù là cao thủ của bản đồ cấp bảy ra tay, cũng không có khả năng luyện chế ra được.

Vật này không biết có bao nhiêu tác dụng, có thể rút tinh lực trên đó ra để tăng cường tu vi cho bản thân, càng có thể rút tinh hồn chi lực trên đó để tăng cường lực lượng linh hồn, dưới sự dung hợp hoàn toàn của tinh hồn chi lực và tinh lực, một số cao thủ của bản đồ cấp cao nếu chiếm lấy được thì có thể tự tạo ra một tinh cầu mới!

Lúc ở cánh cửa sương mù, Nguyên Nguyệt tinh bị Thanh Lâm hút đến phát nổ là do Cuồng Linh Chí Tôn tạo ra và một trong các vật phẩm trong đó, chính là thạch vụn bầu trời!

Vật này, đối với những người thuộc bản đồ cấp một trở xuống mà nói, tác dụng không có lớn lắm, ngược lại còn có chút kê lạc, nhưng đối với cao thủ của những bản đồ cấp cao mà nói thì vật này lại là cực kỳ trân quý.

Cho nên, mỗi khi thạch vụn bầu trời xuất hiện, cũng đều dẫn đến một cuộc chiến tranh lớn, cuộc chiến này tuy không kịch liệt giống như roi Chí Tôn, nhưng cuộc chiến tranh giành giữa cao thủ của các bản đồ cấp cao, tuyệt đối sẽ không phải là bình thường.

“Đế Linh nói qua, một viên tinh cầu, nhiều nhất có thể ngưng tụ ra một viên thạch vụn bầu trời lớn cỡ nắm đấm và giá trị của thạch vụn bầu trời này, chỉ ít có giá là mười vạn tinh tinh, nếu đem tới hội trường bán đấu giá, cũng có thể bán ra với giá hơn trăm vạn tinh tinh. . . Số lượng đó, nếu cho họ chút thời gian, e rằng có thể khiến cho một số tu sĩ có chút thiên phú, từ cảnh giới Ngưng Cơ, tu luyện tới cảnh giới Thánh Vực, thậm chí là cao hơn nữa!”

Thanh Lâm quan sát mũi tên này, thạch vụn bầu trời trên đó, lớn cỡ một phần tư cú đấm, khiến cậu phải hít một hơi lạnh.

“Người nào mà hào phóng như thế, dùng nó để luyện chế ra loại mũi tên này?”

“Thạch vụn bầu trời tuy là quý hiếm, nhưng trong vũ trụ, những đồ quý hiếm có rất là nhiều, nếu mà đem bỏ trong bảng Tinh Không thì thạch vụn bầu trời này, ngay cả đến mức xếp hạng đến một vạn thì nó cũng không có chỗ mà đứng.” Giọng nói của Đế Linh vang lên bên tai của Thanh Lâm.

Thanh Lâm mắt tròn trắng, rồi nói: “Không quý hiếm, vậy người cho ta một chút đi! Giá trị của một miếng thạch vụn bầu trời này, cũng đủ để cho ta tu luyện đến cảnh giới Thánh Vực, hoặc có thể đối với một số cao thủ mà nói, không được tính là quý hiếm, nhưng đối với tu sĩ của bản đồ cấp một mà nói, lại là cực kỳ quý hiếm!”

“Hừm, bây giờ cho người một miếng thạch vụn bầu trời, người có thể hấp thu không? Trong miếng này có tinh hồn chi lực trong đó, không đơn giản giống như người hấp thụ tinh lực vậy, cho dù là sở hữu được Đại Đế Lục, thì chỉ ít cũng phải đạt đến cấp độ Chí Tôn thì mới có thể hấp thu được.” Đế Linh hừ lạnh một tiếng rồi nói.

“Không thể hấp thu nhưng ta có thể đem đi bán! Một miếng thạch vụn bầu trời, có thể bán được hơn mười vạn tinh tinh, thậm chí là hơn trăm vạn tinh tinh, ta hấp thu không được thạch vụn bầu trời, chẳng lẽ hấp thu không được tinh tinh sao!” Thanh Lâm biện hộ.

Tinh tinh, là đơn vị tiền tệ có vị trí thấp nhất được thông dụng trong tinh vũ từ bản đồ cấp một trở lên, có được một Đế Linh có tầm hiểu biết rộng rãi như vậy, những điều cơ bản như thế thì Thanh Lâm vẫn là biết chứ.

“Nếu người nắm giữ thạch vụn bầu trời, e rằng chưa bán đi được đã bị người ta cướp mất đi rồi, nói không chừng sẽ liên lụy tới Đông Thắng tinh này, cho nên người hãy dừng lại cái suy nghĩ này đi. . .”

“Việc này cũng nói không chừng, bây giờ trên tay ta không phải có một miếng sao? Tuy không được nguyên vẹn. . .”

Dừng một hồi, Thanh Lâm lại nói: “Đúng rồi, bảng Tinh Không đó là gì thế?”

“Bảng Tinh Không là danh sách lớn nhất của toàn bộ bản đồ trời, trong đó bao gồm bản đồ cấp bảy, cao thủ mạnh nhất thuộc các lĩnh vực của thế giới.”

Đế Linh nói: “Bảng Tinh Không này, không phải là một danh sách mà đó chỉ là cách xưng hô của danh sách, trong đó, có danh sách báu vật, danh sách đại gia, danh sách cao thủ, sau khi người ra khỏi tinh cầu phế thải này, bước vào trong tinh vũ thì người sẽ biết danh sách xếp hạng này có uy lực mạnh đến cỡ nào.”

“Chật, chặt, có thể bao hàm tất cả cao thủ, đại gia cùng với báu vật của tinh cầu thì người sáng lập ra bảng Tinh Không này cũng không phải là dạng vừa đâu?” Thanh Lâm hít một hơi sâu, bình tĩnh rồi nhẹ nhàng nói.

“Một trong mười thể lực của bản đồ trời, Tinh Minh!” Đế Linh từ từ thốt ra một câu.

Chỉ là một câu này, liền khiến đầu óc của Thanh Lâm vang lên ầm ầm, như có thể thấy được, trong bản đồ trời đó, có mười toạ lớn khủng khiếp khó có thể mà vượt qua được. . .

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Rộng

Cuộc đối thoại của Đế Linh và Thanh Lâm chỉ diễn ra trong tâm niệm, nên người ngoài không thể nghe thấy được.

Còn lúc này, Yêu Thiên đó ngược đầu lên, nhìn chăm chăm vào bóng hình trên hư không đó, thấy ánh mắt nhìn vào mũi tên của Thanh Lâm, không một chút do dự mà bị cậu ta nhìn thành ánh mắt tham lam.

Thật sự, mũi tên được chế tạo ra bằng thạch vụn bầu trời đó, đối với Thanh Lâm mà nói, có sức hấp dẫn cực kỳ cao.

“Đưa mũi tên đó cho ta. . .”

Yêu Thiên mở miệng ra nói, âm thanh khàn khàn, đôi mắt đỏ ngầu.

Tất cả đệ tử Yêu tông phía sau thấy hần như thế, cũng đều trầm lắng, cảm xúc mà Yêu Thiên biểu hiện ra trong khoảng khắc này, đừng nói là Thanh Lâm, e rằng ngay cả Vũ Văn Phong cũng không so được với hần.

Và đám đệ tử Thiên Bình tông thì lộ ra vẻ mặt đáng đời, trước đó bị đám Yêu tông này ức hiếp, đặc biệt là sau khi Yêu Thiên đến, nghĩ rằng Yêu Thiên sẽ cho đám người của mình một lối thoát, nhưng không hề nghĩ tới, hần lại đang đùa giỡn với đám người của mình, mùi vị này, so với lúc đầu bị uy hiếp càng khó chịu hơn.

Sự xuất hiện của Thanh Lâm, hiển nhiên là làm cho Yêu Thiên ném được mùi vị này, nghĩ đến đây, chắc trong lòng hần là khó chịu lắm đây?

Nghe ngữ khí của Yêu Thiên, Thanh Lâm im lặng một hồi, rồi trực tiếp thu mũi tên màu đen lại, nhìn về phía Yêu Tông, điềm đạm nói: “Cái thanh thủy thần liên đó, Thiên Bình tông không cần nữa, lấy nó đổi lấy cây cung dài màu đen và mũi tên này, được không?”

Lời này vừa nói ra, đệ tử của Thiên Bình tông không có biểu tình gì hết, bọn họ đều biết, cho dù thật sự đạt được cái thanh thủy thần liên này thì bản thân bọn họ cũng không có phần.

Nhưng Yêu tông thì lại khác, ai cũng biết uy lực của cây cung dài và mũi tên này, đặc biệt là Yêu Thiên, đôi mắt đỏ ngầu của hần trực tiếp lộ ra gân máu, sắc mặt méo mó, giống như sắp điên lên, nói: “Thanh Lâm, đừng có ức hiếp người quá đáng!”

“Úc hiếp người quá đáng?”

Thanh Lâm nhú mày lại, sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng, nói: “Yêu Thiên, Yêu tông giết nhiều đệ tử của Thiên Bình tông ta, lại muốn cướp lấy thanh thủy thần liên, Thanh mỗ có thể tha mạng chết cho ngươi, đã là sự ân xá rồi, ngươi đừng có ở đó mà không biết điều!”

“Thanh Lâm, đừng có ép ta...” Lúc Yêu Thiên nói chuyện, trong cơ thể hần đang từ từ toả ra một loại yêu khí.

Yêu khí này tràn ra, trong lúc toả ra, sắc mặt của tất cả đệ tử Yêu tông đều thay đổi, giống như là biết được điều gì đó vậy, nhanh chóng lui về phía sau.

Thanh Lâm nhú chặt mày lại, khi yêu khí đó xuất hiện, cậu ta tự nhiên là cảm nhận được, tuy không được nhiều, nhưng khí tức trong đó truyền ra, cực kỳ ác liệt và tàn bạo.

“Hôm nay Thanh mỗ phải xem xem, đệ tử thiên tài Yêu tông như ngươi, lợi hại đến mức độ nào!” Thanh Lâm từ từ đáp xuống đất, nhưng ba đôi cánh sau lưng cậu vẫn không hề thu lại.

Và cũng vào lúc này, Đại Đế Lục đột nhiên vận chuyển, một lực hút rất mạnh từ thiên địa xông đến, chỉ là trong khoảng khắc ngắn, linh khí trong sơn cốc này, đã hoàn toàn bị Thanh Lâm hút vào, ngay cả thanh thủy thần liên đó, trông cũng có vẻ như đã có chút khô héo.

Thần vũ chi thuật tuy nói rất mạnh, nhưng tốc độ tiêu hao nguyên lực cũng cực kỳ nhanh và tu vi tăng mạnh tỉ lệ thuận với nguyên lực bị tiêu hao nên chỉ trong khoảng thời gian lúc này đó, nguyên lực trong cơ thể của Thanh Lâm dường như đã cạn kiệt.

Nhưng, Thanh Lâm có công pháp chí cường của Đại Đế Lục bản đồ cấp bảy, tốc độ cậu ta nuốt không chậm hơn một chút nào so với tốc độ tiêu hao, nếu người ngoài có được thần vũ chi thuật này, sợ rằng khó có thể mà biểu diễn được, nhưng Thanh Lâm thì khác, tốc độ nuốt kinh khủng đó, cùng với tốc độ hồi phục cực kỳ ghê gớm, khiến cho thần vũ chi thuật, như là vì cậu ta mà tạo ra vậy.

“Oành!”

Dưới sự lấp đầy vào của vô số linh khí, đan điền trong cơ thể của Thanh Lâm, đi qua sự nuốt và chuyển hoá của Đại Đế lục, vô số chất lỏng nguyên lực, đang từng giọt từng giọt ngưng tụ thành, một lúc sau, linh đan đó liền hoàn toàn tràn đầy linh khí.

Cũng vào lúc đó, nhìn tốc độ nuốt khủng khiếp của Thanh Lâm, tất cả mọi người, trong đó bao gồm Yêu Thiên, lại một lần nữa chìm trong sự kinh ngạc.

Suy nghĩ lúc này của bọn họ, cũng đều giống với Lâm Đồng Phi, thật là khó mà tưởng tượng được, trên người của Thanh Lâm, rốt cuộc còn thủ đoạn nào mạnh hơn nữa không?

“Ta cho ngươi thêm một cơ hội, mũi tên đó... trả lại cho ta...”

Đôi mắt của Yêu Thiên đỏ ngầu, dường như muốn nổ tung ra, lúc mở miệng ra nói, yêu khí màu đen trên cơ thể của hần toả ra càng ngày càng nhiều, nhìn khuôn mặt méo mó của hần ta, cứ như ngay cả hần cũng khó mà kìm chế nổi.

“Nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ lên đây mà lấy!” Thanh Lâm quát lên.

“Được...”

Yêu Thiên phát ra tiếng gầm gừ nhỏ tiếng, sau khi lời nói của hần vừa dứt, toàn thân liền truyền ra một tiếng động, vô số yêu khí, đột nhiên từ cơ thể hần trào ra!

“Mau chạy đi!”

Thấy vậy, sắc mặt của đệ tử Yêu tông thay đổi, không một chút do dự mà phóng đi ra thật xa, giống như có bao nhiêu xa thì chạy xa bấy nhiêu.

Và đệ tử Thiên Bình tông thấy thần sắc của bọn họ như thế, sắc mặt của biến đổi theo, liền lùi về sau một khoảng nhưng không có rời khỏi.

Cách Yêu Thiên không xa, Thanh Lâm nhúu chặt mày lại, rồi vào một lúc nào đó, đột nhiên lớn tiếng nói: “Mau chạy đi! Rời khỏi nơi này, càng xa càng tốt!”

Nghe xong, đám người Vũ Văn Phong ngó người ra, tuy có chút hiếu kỳ nhưng nổi bất an trong lòng của bọn họ liền khiến bọn họ tuân theo mệnh lệnh của Thanh Lâm, nhanh chóng đi ra phía xa.

Và trong lúc chạy khỏi đây, Vũ Văn Phong nghiêng răng, nhổ lấy Thanh Thủy Thần Liên lên, rồi sau đó mới bộc phát tốc độ nhanh nhất, bay đi rời khỏi chỗ này.

“Oành!”

Sau khi Vũ Văn Phong rời khỏi không bao lâu, vô số yêu khí trong cơ thể của Yêu Thiên, hoàn toàn bộc phát!

Yêu khí này phóng lên trời, bao phủ cả trời đất, chỉ trong một khoảng khắc ngắn, liền bao phủ hết cả sơn cốc này.

Và sau khi sơn cốc bị bao phủ lấy, yêu khí đó vẫn không ngừng tăng lên, toả ra xung quanh, bao phủ lấy cây cối khắp mọi nơi, như muốn dùng yêu khí bao phủ toàn bộ thánh vực sơn này.

Và cũng vào lúc này, một luồng khí tức kinh khủng, từ trong yêu khí đó truyền ra một tiếng cười sảng khoái sau khi được giải phóng ra, rồi sau đó một thân hình khủng lồ dài gần trăm trượng, đột nhiên xuất hiện!

“Bao nhiêu năm rồi... Haha, lão phu cuối cùng thoát khỏi cái nơi quỷ quái đó rồi!”

Sắc mặt Thanh Lâm liền thay đổi, nhanh chóng lùi về sau.

“Tiểu tử, ngươi chạy đi đâu?”

Khi cậu ta nhanh chóng lùi về sau, trong yêu khí sương mù màu đen bao phủ bầu trời đó, một cái đầu khổng lồ, đột nhiên hiện ra!

Tốc độ của cái đầu này cực kỳ nhanh, dường như chỉ trong chớp mắt là liền đến trước mặt Thanh Lâm, mở miệng lớn ra, muốn trực tiếp nuốt Thanh Lâm đi.

Cho tới lúc này, Thanh Lâm mới nhìn thấy khuôn mặt thật sự của con vật to lớn này.

“Rồng...”

Hít một hơi khí lạnh thật sâu, con ngươi của Thanh Lâm co lại, trong đôi mắt đó, tràn đầy vẻ kinh ngạc và khó tin.

Rồng, con thú khổng lồ trong truyền thuyết, uy danh hiển hách, cho dù là quốc gia của người phàm thì nhà nào cũng biết hết, nhưng, trong số người phàm, mỗi nhà đều xem rồng là thú thần và nó có vị trí ngang bằng với phượng hoàng.

Với tư cách lớn lên từ trong gia đình người phàm, Thanh Lâm đối với chữ ‘rồng’ này, tất nhiên là có ấn tượng rất sâu sắc, và lại, cũng từ bức tranh trong nhà cậu nên Thanh Lâm mới nhận ra con vật khổng lồ này.

Cơ thể màu đen kỳ lạ khổng lồ, vây rồng màu đen sáng bóng được phản chiếu đó, cho dù không có ánh mặt trời chiếu rọi vào thì nó cũng cực kỳ nhiếp nhân tâm phách(1).

Một cặp móng vuốt khổng lồ giống như một ngọn núi nhỏ, con mắt đáng sợ đó chỉ có một con, nhưng thân thể của nó còn lớn hơn so với người thường.

Từ trên cơ thể của hắn, phát ra một luồng khí tức vô cùng khủng khiếp khiến người ta khó mà có thể diễn tả được, khí tức đó giống như muốn cuốn trôi đi trời đất, khiến đầu óc của Thanh Lâm chấn động!

Dịch nghĩa:

(1) Nhiếp nhân tâm phách: ý nói một vật gì đó rất đẹp đến nỗi khiến người ta đánh mất đi bản thân, giống như là linh hồn bị rút đi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Yêu long hắc thiên

Đây là lần đầu tiên Thanh Lâm thấy cơ thể của rồng, tuy khuôn mặt rất khác so với trong tranh, nhưng cơ thể của nó thì giống y hệt như trong tranh.

“Trong người phàm, lại có thể vẽ ra bộ dạng giống hệt như thật như vậy, nhất định là có người đã từng nhìn thấy hình dáng thật sự của con rồng!”

Thanh Lâm nhanh chóng lùi về phía sau, dường như đã dùng hết tốc độ mà cậu có thể biểu diễn được và đây cũng là tốc độ nhanh nhất mà từ trước đến giờ cậu từng biểu diễn qua!

Lúc này đây, Yêu Thiên đã ngất đi, nếu không chừng, khi nhìn thấy tốc độ này của Thanh Lâm, nhất định sẽ thổ máu lần nữa.

Bởi vì tốc độ mà trước đó Thanh Lâm biểu diễn, so với lúc này, hoàn toàn là giống như rùa bò, nếu như ngay lúc bắt đầu, Thanh Lâm liền biểu diễn tốc độ như thế, e rằng Yêu Thiên cũng không nhìn thấy được bóng hình của Thanh Lâm.

“Đế Linh, bây giờ phải làm sao?” Thanh Lâm vừa lùi về sau, vừa ở trong lòng cầu cứu.

“Yêu Long Hắc Thiên...”

Âm thanh của Đế Linh từ từ truyền ra, nói: “Không ngờ... trên cơ thể của thằng này, lại ẩn giấu linh hồn của Yêu Long Hắc Thiên.”

“Yêu Long Hắc Thiên...” Khuôn mặt của Thanh Lâm co giật thêm lần nữa.

Đối với loại sinh vật rồng này mà Thanh Lâm luôn hướng tới, tất nhiên là đã nghe Đế Linh kể qua một chút bí mật và con Yêu Long Hắc Thiên này lại là một trong số đó.

Yêu Long Hắc Thiên, con thú của bản đồ cấp ba, sau khi sinh ra, liền có thực lực của Đại Địa Chí Tôn và thiên phú về tu luyện của nó cực cao, trong số các con dị thú khủng khiếp thì con Yêu Long Hắc Thiên này có thể đứng trong top mười.

Trong giai đoạn trưởng thành, Yêu Long Hắc Thiên liền có thực lực của Thiên Không Chí Tôn và một khi trưởng thành thì hoàn toàn có thể trở thành Tinh Không Chí Tôn!

Nhưng Tinh Không Chí Tôn, không phải điểm cuối của Yêu Long Hắc Thiên!

Cái loại sinh vật rồng này, cho dù là cấp thấp nhất thì tu luyện của nó cũng không có điểm cuối, và lại, khi bọn họ mới sinh ra, liền có trí tuệ thông minh hơn người, càng có thiên phú về tu luyện mà người thường khó có thể đạt được, chỉ ít trong những truyền thuyết mà Đế Linh đã nghe qua thì có một tộc rồng cấp hai, đã luyện đến trình độ của Thần Hoàng!

Và Thần Hoàng, đó chính là cao thủ mạnh nhất trong bản đồ cấp bốn!

Thanh Lâm khó có thể tưởng tượng được con Yêu Long Hắc Thiên này rốt cuộc mạnh đến trình độ nào, nhưng nhìn bộ dạng của nó, hiển nhiên đã trưởng thành rồi, tạm thời chớ có nói rằng con này cũng giống y hệt con rồng trong truyền thuyết, tu luyện đến đẳng cấp cực kỳ khủng khiếp mà cho dù là nó chỉ mới sinh ra, đã có thực lực của Đại Địa Chí Tôn thì Thanh Lâm cũng đầu không lại!

“Ngươi không cần phải sợ.”

Đế Linh lại nói: “Tuy không biết thực lực bản thể của Yêu Long Hắc Thiên này và cũng không đoán ra được trạng thái linh hồn của nó, rốt cuộc là mạnh đến mức độ nào, nhưng hẳn có thể cư trú trong cơ thể của một thằng nhóc mới chỉ là cảnh giới Linh Đan, nhất định là đã bị phong ấn rồi, nếu không, dựa vào cường độ khủng khiếp của linh hồn đó cũng đủ làm nổ tung cơ thể của Yêu Thiên.”

“Bất kể là gì, chỉ ít khi tức mà nó phát ra lúc này, đã mạnh hơn ta rất nhiều lần rồi!” Thanh Lâm gấp gấp nói.

Trong lúc nói chuyện, cái đầu rồng khổng lồ đó đã đến trước mặt của Thanh Lâm, Thanh Lâm có thể cảm nhận rõ ràng lực hút cực mạnh từ trong miệng của con rồng truyền ra lúc này, dưới lực hút này, tốc độ của cậu thậm chí còn bị giảm đi nhiều lần.

“Thực lực của nó, nhiều nhất là bằng với cảnh giới Bồn Thần, nếu là vượt qua hai cấp bậc thì dựa vào cường độ linh hồn của nó, con Yêu Long Hắc Thiên này tuyệt đối không yên phận như thế.” Đế Linh khẳng định, nói.

“Cảnh giới Bồn Thần...” Thanh Lâm thờ phào nhẹ nhõm, nếu thật là cảnh giới Bồn Thần thì cậu còn có cơ hội chiến với nó một trận.

“Bất luận nó là cảnh giới gì, ngươi cứ đấu một trận với nó là được, nếu nó thật sự là cảnh giới Tinh Hoàng thì ngươi có thể tuyệt vọng đứng ở đó, chờ nó ăn thịt sao?” Giọng nói có chút bất mãn của Đế Linh truyền ra.

Nghe xong, khuôn mặt của Thanh Lâm lộ ra một chút ngượng ngùng, lúc này là do cậu ta quá sợ hãi, nhưng cũng khiến cậu ta có chút xấu hổ.

Nghĩ đến lúc trước cao thủ như Lâm Đồng Phi cũng chiến qua, càng không sợ Thiên đạo, lúc này đối mặt với con vật to sát này, còn sợ hãi gì nữa sao?

Thật sự cũng không thể trách Thanh Lâm, sự kinh hãi trước đó, thực sự là loài sinh vật rồng này, đã để lại một rất tượng quá sâu sắc cho Thanh Lâm, thậm chí lúc còn nhỏ, Thanh Lâm luôn cảm thấy rồng là một con thú cát tường, nhưng lúc này nhìn lại, dường như sự thật không phải như thế.

“Cút về!”

Thanh Lâm quát lớn một tiếng, toàn thân bộc phát ra nguyên lực thuộc tính lôi, biến thành một bàn tay khổng lồ, đánh mạnh lên đầu của con rồng này.

“Peng!”

Tiếng vang lớn truyền ra, Yêu Long Hắc Thiên ngó người ra một hồi, sau đó, một con lửa giận phóng ra.

“Ngươi dám đánh ta!”

“Nực cười, ngươi muốn nuốt ta, còn không cho ta phản kháng lại sao?”

Thanh Lâm lại đánh mạnh xuống lần nữa, nhưng hiệu quả hoàn toàn rất ít, thậm chí là không thể gây ra thương tích nào cho Yêu Long Hắc Thiên.

Nghiến răng, Hoá Diễm Kim Dương Chí Tôn trong cơ thể của Thanh Lâm cũng hiện ra, cậu thu bàn tay phải lại, đang muốn kìm chế nguyên lực sấm sét đó xuống, nhưng vào lúc này đây, đột nhiên ngó người ra.

Nhìn Hoá Diễm Kim Dương Chí Tôn, rồi lại nhìn nguyên lực thuộc tính lôi, trong lòng của Thanh Lâm, đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ vô cùng to gan.

Trong khoảng khắc mà ý nghĩ này xuất hiện, đôi mắt của Thanh Lâm liền kiên định lên, cậu không nói nhiều lời, rồi chấp hai bàn tay lại.

Và cũng vào lúc chấp hai bàn tay lại, Hoá Diễm Kim Dương Chí Tôn và nguyên lực thuộc tính lôi, cũng đột nhiên phát sinh ra va chạm nhau!

Hoá Diễm Kim Dương Chí Tôn do thiên phú của Thanh Lâm hoá thành, tất nhiên là thuộc về nguyên lực thuộc tính hoả, nguyên lực thuộc tính lôi thì càng không cần phải nói, tất cả những việc mà Thanh Lâm làm, không phải là cho hai loại nguyên lực thuộc tính này phát sinh va chạm nhau mà là muốn...dung hợp lại!

“Oanh!”

Trong khoảng khắc mà hai loại nguyên lực thuộc tính này va chạm vào nhau, đột nhiên trong cơ thể của Thanh Lâm truyền ra một tiếng va chạm, ngực của cậu trực tiếp bị nổ tan nát, thậm chí ngay cả nội tạng cũng đều bị nổ ra!

Vào giây phút này đây, Thanh Lâm thậm chí xém chút nữa là đã ngất đi, nhưng uy lực của Hóa Tôn quả lại lần nữa xuất hiện, những nội tạng bị nổ nát, ngực bị nổ rách ra, chỉ là một hồi liền lập tức hồi phục lại hết!

“Ngươi muốn chết phải không?”

Trong đan điền, Đế Linh bị hành động này của cậu chấn động đến nỗi phải lăn lóc luôn, đồng thời cũng quát lên: “Ngươi tuy là Các hệ thánh tử, nhưng cũng không đại biểu ngươi có thể tùy tiện dung hợp những nguyên lực thuộc tính này, rất may không phải là pháp tắc, nếu mà là pháp tắc thì lúc này ngươi...”

Lời nói chưa xong, trong cơ thể của Thanh Lâm, hoá diễm Kim Dương Chí Tôn và nguyên lực thuộc tính lôi đó, lại một lần nữa xảy ra va chạm nhau!

“Phụt!”

Sắc mặt của Thanh Lâm trắng bệch, khuôn mặt méo mó, gân xanh trên đầu lộ ra.

Dung hợp giữa hai loại nguyên lực này, thực sự là rất khó khăn, nếu không phải có Hoá Tôn quả, chỉ là lúc này thôi thì Thanh Lâm cũng có thể bị hai nguyên lực thuộc tính đó va chạm nhau đến chết.

“Khốn khiếp! Khốn khiếp!”

Đế Linh tuy rất giận dữ, nhưng hấn dường như đang muốn khóc: “Thanh Lâm, bây giờ không phải là lúc dung hợp, trước mặt của ngươi còn có Yêu long Hắc Thiên đó!”

Tộc Đế Thần tuy không tu luyện pháp tắc, nhưng Đế Linh lại biết mức độ khó khăn của sự dung hợp giữa các pháp tắc lại với nhau, tuy nói lúc này chỉ dung hợp nguyên lực thuộc tính, chưa tới mức độ khó khăn như khi dung hợp các pháp tắc lại với nhau, nhưng cho dù đó là nguyên lực thuộc tính, cũng không phải có thể muốn dung hợp là dung hợp được!

Hắn sống nhiều năm nay, cũng chưa từng thấy qua cao thủ nào lại có nhiều pháp tắc như thế, nhưng hắn cũng chưa từng nghe qua, có ai mà to gan lại dám đem những pháp tắc này dung hợp lại với nhau.

Đó là đang tìm cái chết!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Người sẽ đánh chết ta đó!

“Dung hợp nguyên lực thuộc tính?”

Yêu Long Hắc Thiên đó cũng có chút ngớ người ra, trong đôi mắt to của nó, đều là sự cười nhạo.

“Người thật là ngông cuồng, những thứ này cũng có thể dung hợp sao?”

Nó không ngần ngại mà cắn nuốt Thanh Lâm, lực hút cực kỳ mạnh đó, còn chưa tới phía trước của Thanh Lâm thì đầu tóc tím của cậu đã bị hút về phía trước.

Cái miệng lớn đó mở to ra, giống như có thể nuốt trọn một cái núi nhỏ vậy, trong phút chốc, liền nuốt Thanh Lâm xuống miệng!

“Cũng không tệ...”

Yêu Long Hắc Thiên nhép môi, đắc ý nói: “Lâu rồi chưa ném qua mùi của loài người rồi...”

Lời vừa dứt, nó đột nhiên quay đầu lại, nhìn Yêu Thiên đang hôn mê nằm dưới đất đó, trong đôi mắt của nó hiện lên vẻ tham lam và ngược mắt.

Nhưng, hai cảm xúc này rất nhanh đã bị nó kìm chế xuống, cái đầu khổng lồ của nó không ngừng lắc lư, đồng thời cũng tự lẩm nhẩm, nói: “Không dám nuốt, không dám nuốt... Trên cơ thể của thằng nhóc này có phong ấn của ta, nếu nuốt nó sẽ giống như nuốt bản thân ta vậy.”

“Đạo Phong, thằng khốn khiếp, người sẽ chết không yên đâu!”

Giống như là nghĩ ra cái gì đó, Yêu Long Hắc Thiên đột nhiên tức giận lên, cơ thể rồng khổng lồ của nó di chuyển, còn đuôi rồng của nó trực tiếp quất về phía của Yêu Thiên.

“Khốn khiếp, mau thức dậy cho Long gia gia ta coi!”

Nhưng khi cái đuôi gần quất tới Yêu Thiên thì đột nhiên cơ thể của Yêu Long Hắc Thiên ngừng lại, giống như một pho tượng vậy, đứng im ngơ ngác trong hư không.

Một lúc sau, sắc mặt của Yêu Long Hắc Thiên thay đổi!

“Oành!”

Tiếng vang lớn truyền ra từ trong cơ thể của Yêu Long Hắc Thiên, khi âm thanh này truyền ra, một luồng nhiệt độ cao cực kỳ nóng cùng với cảm giác tê liệt đó, khiến cho Yêu Long Hắc Thiên phát ra tiếng kêu la thảm thiết.

“Oành, oành!”

Tiếng vang lớn đó, không có vì tiếng kêu la thảm thiết của Yêu Long Hắc Thiên mà giảm xuống mà là càng dữ dội hơn, giống như trong cơ thể của nó đang tiến hành một trận chiến kịch liệt.

“Ngừng tay! Mau ngừng tay lại!” Yêu Long Hắc Thiên quay đầu lại nhìn cơ thể khổng lồ của bản thân, tuy chỉ là trong trạng thái linh hồn, nhưng nó vẫn có thể cảm nhận được, những miếng thịt của nó đang nhô lên.

“Mở miệng.” Âm thanh lạnh lùng truyền đến trong tai của Yêu Long Hắc Thiên.

Yêu Long Hắc Thiên không một chút do dự mà mở miệng ra, trong lúc nó mở miệng ra, một thân ảnh đột nhiên xông ra, ba đôi cánh phía sau cậu đều trải dài ra, đó chính là Thanh Lâm!

Lúc này đây, sắc mặt của Thanh Lâm trắng bệch, đầu tóc rối tung, mép miệng tràn ra một chút máu tươi, nhưng trong đôi mắt cậu ta, lại chứa đựng một tia rất vui mừng.

Bàn tay phải của cậu giơ lên, trong lòng bàn tay đó, ánh sáng lấp lánh màu vàng và màu xanh giao thoa nhau của quả cầu, đang từ từ nổi lên, ở xung quanh của quả cầu ánh sáng này, một tràn tiếng “Pạch” truyền ra và cũng có nhiệt độ cực cao truyền ra, khiến cho không gian đều trở nên mờ hồ.

“Người... người dung hợp rồi sao?” Yêu Long Hắc Thiên nhìn chăm chăm vào quả cầu ánh sáng trong tay của Thanh Lâm, trong đôi mắt to đó, toàn là vẻ không dám tin.

Khi nó mở miệng ra nói, trong cơ thể của Thanh Lâm, Đế Linh cũng đột nhiên đứng dậy, lộ ra nét mặt không thể ngờ được.

“Haha... không hổ danh là Thánh tử của tộc ta, không hổ danh là Thánh tử của tộc ta!”

“Dung hợp nguyên lực thuộc tính, tuy không bằng với pháp tắc, nhưng nó là bước đệm sau này để dung hợp pháp tắc!”

“Các hệ thánh tử đó... nếu có thể dung hợp tất cả pháp tắc của bản đồ trời này, cho dù là tu vi cảnh giới Cổ Nguyên, cũng đủ để giết chết cảnh giới Khai Thiên, thậm chí là cảnh giới Đại Đế, đúng không?”

“Không dám tin được! Không dám tin được!”

Nhìn ánh sáng màu vàng và màu xanh của quả cầu đang giao thoa nhau trong tay Thanh Lâm, Đế Linh cực kỳ hưng phấn, đây là từ lúc sinh ra tới giờ, không biết đã sống qua bao nhiêu năm, lần đầu tiên thấy được có người dung hợp nguyên lực thuộc tính với nhau, mà còn... dung hợp thành công!

Những uy lực từ trên quả cầu ánh sáng đó phát ra, tuyệt đối không đơn giản như phép tính một cộng một, nguyên lực thuộc tính lõi dung hợp với nguyên lực thuộc tính hoá, uy lực tăng lên gấp đôi!

Chỉ dựa vào quả cầu ánh sáng này, cho dù Thanh Lâm dưới tình huống kỳ đầu cảnh giới Linh Đan, không thi triển bất cứ pháp tắc gì, cũng sẽ không sợ trung kỳ Linh Đan!

Thậm chí, cũng có thể đấu một trận với hậu kỳ Linh Đan!

Dung hợp rất khó, nhưng đồng thời, sau khi dung hợp, uy lực cũng cực kỳ mạnh!

Dung hợp giữa các nguyên lực thuộc tính, đại biểu cho sau này Thanh Lâm, bất kể là tu vi như thế nào cũng có thể chiến đấu với những người có tu vi cao hơn cậu.

“Thằng điên! Thằng điên!”

Cơ thể khổng lồ của Yêu Long Hắc Thiên không ngừng lăn lộn, nổi chấn kinh trong lòng hắc không hề ít hơn so với Đế Linh, thậm chí có thể nói, so với Đế Linh, nó giống như đứa con nít, ngay cả Đế Linh cũng hưng phấn như thế thì có thể thấy được mức độ kinh ngạc ở trong lòng nó.

“Nhưng... tuy người đã dung hợp nguyên lực thuộc tính rồi thì người cũng chỉ là một thằng nhóc cảnh giới Linh Đan, còn chưa có thể làm gì được Long gia gia ta đây!” Thân hình của Yêu Long Hắc Thiên chớp một cái, giống như là muốn tấn công Thanh Lâm, nhưng lại giống như có chút kiêng kỵ, nên nó không có ra tay liền.

Nhiều năm nay, nó sống trong bản đồ cấp cao nên nó cũng có chút thận trọng và sự thận trọng đó cũng không hề ít, Yêu Long Hắc Thiên sẽ không bởi vì Thanh Lâm chỉ mới là cảnh giới Linh Đan mà sơ xuất, đặc biệt là Thanh Lâm sau khi dung hợp nguyên lực thuộc tính với nhau, dĩ nhiên, Yêu Long Hắc Thiên lúc này là bị phong ấn nên tất cả thực lực mà nó đánh ra, cũng chỉ là cảnh giới Bồn Thân mà thôi.

“Thế sao?”

Trầm ngâm một hồi, Thanh Lâm đột nhiên thu quả cầu ánh sáng trong bàn tay lại, rồi sau đó bàn tay lật ngược một cái, một cây roi dài màu vàng đột nhiên xuất hiện!

Trong khoảng khắc cây roi đó xuất hiện, trong mắt của Thanh Lâm liền hiện lên sát khí!

Lời nói của Lâm Đồng Phi, cậu vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ quên, nhưng phàm là những người nhìn thấy cây roi này, trừ phi là người đáng tin, nếu không, đều phải bị giết!

“Roi Chí Tôn!”

Yêu Long Hắc Thiên hiển nhiên là nhận ra cây roi này, trong lúc mà Thanh Lâm lấy cây roi này ra, sắc mặt của nó liền thay đổi, rồi lui về phía sau không một chút do dự.

Lúc này nó chỉ là trạng thái linh hồn, nhưng roi Chí Tôn, không đánh thể xác mà chuyên đánh ba hồn bảy vía!

Khi nó lùi về sau, đôi cánh sau lưng của Thanh Lâm lập tức trải dài ra, thân hình của cậu bay đi, cây roi trong tay, quét mạnh về phía Yêu Long Hắc Thiên.

Khoảng cách của cậu với Yêu Long Hắc Thiên lúc này đây, cũng không gần lắm, dựa vào độ dài của cây roi Chí Tôn này, hoàn toàn là đánh không trúng được, nhưng trong khi Thanh Lâm quét ra, cây roi Chí Tôn này đột nhiên biến dài ra, tốc độ cực nhanh, khiến nhịp đập của Yêu Long Hắc Thiên đập loạn xạ, thậm chí còn sinh ra một cảm giác tuyệt vọng.

Uy danh của roi Chí Tôn quá dữ dội, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy, nhưng lúc trước nó có nghe qua từ miệng của người khác, nên nó có ấn tượng rất sâu sắc với cây roi này.

“Pạch!”

Nó muốn chạy, nhưng tốc độ tăng dài của roi Chí Tôn này, hoàn toàn đã vượt qua tốc độ chạy trốn của nó, dưới một roi này, toàn thân của Yêu Long Hắc Thiên rung lên, sau đó, phát ra một tiếng kêu la thảm thiết mà từ trước đến giờ nó chưa từng có qua.

Chỉ là một roi này, liền khiến cho thân thể của Yêu Long Hắc Thiên, bắt đầu xuất hiện tiêu tan.

“Dừng tay! Mau dừng tay lại cho Long gia gia ta!”

“Pạch!”

Thần sắc Thanh Lâm lạnh lùng, cậu tiếp tục đánh ra một roi mà không có một chút do dự gì, một roi này, liền trực tiếp đánh nát cái đuôi linh hồn của Yêu Long Hắc Thiên, Yêu long Hắc Thiên phát ra tiếng la thảm thiết, truyền khắp toàn bộ không gian, thậm chí ngay cả đệ tử của Thiên Bình tông và Yêu tông đều nghe thấy rất rõ ràng, mặc dù bọn họ không biết đã chạy đến nơi nào rồi.

“Ta sai rồi, ta không ăn người nữa, mau dừng tay lại đi!”

“Đừng đánh ta nữa, cứ đánh như thế, sẽ đánh chết ta đó!”

“Gia gia, ta gọi người là gia gia, người đừng đánh ta nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Ta gọi người ông nội!

Tiếng kêu thê lương thảm thiết nhưng vẫn không thể làm cho Thanh Lâm ngưng tay, dựa theo lời của tên Lâm Đồng Phi, nếu roi Chí Tôn quá xuống mà tên này không chết thì sau này bản thân cậu, chắc chắn sẽ gặp đại họa ngập trời!

“Pạch...Pạch!”

Tiếng vang phát ra liên tiếp, linh hồn của con Yêu long Hắc Thiên kia có khí lực cực lớn, giờ phút này cũng chỉ còn lại cái đầu.

Nhưng mà không biết con yêu long này đã dùng pháp thuật bí ẩn gì mà khi bị linh hồn đánh chỉ còn chừa lại cái đầu, thân thể hần phát ra hào quang, ngay lập tức liền sinh ra một cơ thể mới.

“Thuật tái sinh long thể!”

Trong đan điền, Đế Linh thở dài: “Không hổ là rồng, trời cao ban cho bọn họ một thiên phú quá mạnh, tuy nói cả đời chúng chỉ có thể dùng ba lần thôi, nhưng ba lần này cũng đủ để linh hồn bất diệt, khí lực không bao giờ chết!”

Thần sắc Thanh Lâm nghiêm nghị, mắt thấy con Yêu long Hắc Thiên này lại muốn phóng về phía Yêu Thiên, đôi mắt của cậu lập tức phát ra tia lạnh, cây roi dài trong tay lại quát ra lần nữa.

“Bạch!”

Linh hồn của Yêu long Hắc Thiên rung rẩy, rồi tan rã ra lần nữa.

Nhưng nó cực kỳ thông minh, trước roi Chí Tôn này, nó cũng không hề trốn tránh, chỉ dừng lại ở giữa không trung, hướng Thanh Lâm hô: “Ông nội, người muốn cái gì, chỉ cần ta có thì ta nhất định sẽ cho người!”

“Đừng đánh ta nữa mà, người đã đánh chết ta một lần rồi, ta chỉ có ba cơ hội sống thôi, ta còn phải để dành cho sau này khi ta gặp nguy hiểm mà sử dụng nữa chứ.”

“Ta thật vất vả mới được sinh ra, càng tốn rất nhiều công sức cực khổ mới lớn lên được như vậy, người hãy rủ lòng thương, tha cho ta một mạng đi, ông nội, ta van xin người mà!”

Cho dù thần sắc Thanh Lâm lạnh như băng, nhưng trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kì lạ.

Bộ dạng của tên này, còn là rồng nữa sao?

Quả thực làm ô uế vị trí của rồng trong lòng mình!

“Đừng giết nó.”

Vào thời khắc này, Đế Linh bỗng nhiên mở miệng: “Rồng là sinh vật được trời cao chiếu cố, theo ta được biết thì người nào giết rồng, sau này cũng không có kết cục tốt đẹp, ít nhất cũng sẽ gặp một Thiên kiếp lớn! Điều này, cũng giống như là lời nguyện rửa, coi như là trời cao ban cho Long tộc ngoài thuật tái sinh long thể ra thì đáng sợ nhất chính là thiên phú... Thực ra người cũng không cần phải làm theo lời của Lâm Đồng Phi, người có thể dùng

những phương pháp khác, ít nhất, đừng để cho nó nói ra roi Chí Tôn là được rồi.”

Động tác của Thanh Lâm dừng lại, con ngươi của con Yêu long Hắc Thiên kia chuyển động, lại mồn chạy trốn, tay phải của cậu lập tức xiết chặt roi Chí Tôn, hừ lạnh nói: “Ngươi còn dám chạy, cho dù ngươi có thuật tái sinh long thể, cũng sẽ sống không nổi qua hôm nay đâu!”

“Ta không có chạy, ta có chạy đi đâu, chỉ có chó mới chạy thôi...”

Thân thể Yêu long Hắc Thiên kia run lên, lại nói: “Phụ, ta chính là Long tộc mạnh mẽ cao quý, làm sao có thể so sánh với cái loại chó thấp kém đó chứ...”

Khi hắn nói ra chuyện đó, ở một nơi nào đó trong ao hồ của Thiên Bình tông, có một con chó đen hung hăng hắt hơi một cái, âm thầm mắng: “Lại là thằng đó dám bắt kính với Cậu gia ta, đừng để cho Cậu gia ta biết được, bằng không thì Cậu gia ta sẽ phanh thây ngươi ra!”

“Ài, cái tên nhóc con kia đi Thánh Dược sơn cũng được một thời gian dài như vậy rồi mà vẫn chưa thấy trở lại, nếu cứ tiếp tục như vậy thì ta phải mất bao nhiêu thời gian nữa mới có thể thoát khỏi cái nơi ao hồ đáng ghét này đây!”

Trong Thánh Dược sơn, thần sắc Thanh Lâm lộ ra vẻ kì lạ, con Yêu long Hắc Thiên này coi như là có được dẫn được rồi, lấy tư cách vừa ra đời đã là Đại Địa Chí Tôn siêu cấp khủng khiếp, vậy mà lại vì mạng sống, gọi một người tu luyện trên tinh cầu phế thải này là ông nội...

“Hình như đầu óc của thằng này không tốt lắm...” Thanh Lâm thầm nghĩ trong lòng.

Đế Linh cười ha hả: “Người ta gọi cái này là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt (*), nếu đổi lại là nhân loại các ngươi, với tư cách từng là cao thủ siêu cấp thì cho dù có chết cũng sẽ không khuất phục dưới sự lạm dụng uy quyền của ngươi.”

“Ngươi mới lạm dụng uy quyền thì có!”

Thanh Lâm nhìn qua một lượt, khôi phục lại trạng thái lạnh như băng một lần nữa, nhìn về phía con Yêu long Hắc Thiên kia nói:

“Nếu muốn ta không giết ngươi thì hãy cho ta một lý do để ta không giết ngươi đi.”

Con ngươi của Yêu long Hắc Thiên xoay động, nói: “Ta sẽ gọi ngươi là ông nội!”

Bước chân của Thanh Lâm run lên, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, quát lạnh nói: “Đừng có nói nhảm với ta, nếu cứ như thế thì đừng trách ta ra tay với tình!”

“Sao vậy chứ... Ta là rồng mà, là Long tộc cao quý, gọi ngươi là ông nội thì đâu có làm ngươi mất thân phận đâu...”

Yêu long Hắc Thiên lẩm bẩm xong mấy câu, lại nói:

“Đợi sau khi ta phá được phong ấn, ta có thể đem hết tất cả đồ quý giá mà ta sở hữu cho ngươi hết! Ngươi phải biết rằng, Long tộc ta từ nhỏ thì đã có cảm ứng cực kì mãnh cảm với những bảo vật, những đồ vật mà ta sưu tầm cũng không ít đâu, hắc hắc, ngôi sao pha lê thì hiện có mấy ngàn vạn viên, còn có thần thuật, ài, cũng không biết những vật kia có bị người khác cướp đi chưa nữa, tất cả đều do tên Đạo Phong khôn khiếp kia, sau này khi Long gia ta phá được phong ấn thì nhất định...”

“Bạch!”

Lời còn chưa dứt, tiếng roi Chí Tôn đánh xuống đột nhiên vang lên.

Toàn thân Yêu long Hắc Thiên kia run lên, vội vàng ngừng nói lại, nhìn về phía Thanh Lâm.

“Một cơ hội cuối cùng.” Đối với cái tên ăn nói bậy bạ này thì thực sự đã làm cho Thanh Lâm mất đi hết tính nhẫn nại.

Đồng thời, khi đang nói chuyện, roi Chí Tôn trong tay cậu lại nâng lên lần nữa, để cho Yêu long Hắc Thiên biết rằng cho dù nó có nói sao cũng không có tác dụng đâu, cây roi Chí Tôn này, không một chút do dự quất đến trên thân thể của nó.

“Sau này nếu như ta phá được phong ấn, nhất định sẽ làm hộ vệ của ngươi, gọi là đến liền...” Yêu long Hắc Thiên lập tức hô.

Khóe miệng Thanh Lâm lộ ra dáng tươi cười, đưa tay trái, nói: “Lấy kim huyết bổn mạng của ngươi ra.”

“Kim huyết bổn mạng?”

Yêu long Hắc Thiên rút cổ lại, đầu lắc như là cái trống lắc lắc, nói: “Không nên không nên, ta không thể cho ngươi kim huyết bổn mạng của ta, nếu như bị những lão già trong tộc kia biết được, ta không những sẽ phải chịu sự trừng phạt mà ngay cả ngươi cũng sẽ không được toàn mạng đâu.”

“Có đưa hay không?” Thanh Lâm nhướn mày.

“Cầm đi!”

Yêu long Hắc Thiên không nói hai lời, móng vuốt lớn vồ vào ấn đường của nó, một giọt máu tươi lập tức xuất hiện, cuối cùng, rơi vào trong tay Thanh Lâm.

“Là kim huyết bồn mạng của nó, nhưng mà...”

Trong đàn điền, Đế Linh gật đầu, lại nói: “Nhưng mà theo như lời của nó thì đúng là Long tộc ghét nhất bị người khác cầm kim huyết bồn mạng của bọn chúng đến uy hiếp chúng, điểm này thì ta biết cực kì rõ ràng, bởi vì lúc trước có một người trong tộc cũng đã cướp được một giọt kim huyết bồn mạng của Long tộc, khiến Long tộc của toàn bộ Bản Đồ Thiên đều phải xuất binh đi lấy lại giọt máu đó, cuối cùng vẫn là phụ thân của ngươi ra mặt, đem kim huyết bồn mạng trả lại cho Long tộc, mới chịu bỏ qua chuyện này...”

“Ha ha, thằng này rất hiếm thấy nha, nếu là đổi thành Long tộc khác, chỉ sợ là tình nguyện chết cũng sẽ không giao kim huyết bồn mạng ra, loại cảm giác này giống như là con người tình nguyện chết cũng không muốn người khác chà đạp lên tôn nghiêm của mình, nhưng mà, kim huyết bồn mạng đối với Long tộc, so với tôn nghiêm của con người còn quan trọng hơn nhiều...”

Thanh Lâm nhú mày, nếu không lấy kim huyết bồn mạng thì cậu tuyệt đối sẽ không tin tưởng tên Yêu long Hắc Thiên này.

Trầm ngâm một lát, Thanh Lâm trực tiếp đem kim huyết bồn mạng đánh vào ấn đường, đồng thời nói: “Cây roi Chí Tôn này, nếu như người khác mà biết được, người đầu tiên ta giết, chính là ngươi!”

“Ta sẽ không nói cho người nào khác biết, tuyệt đối không, ngươi cũng đã là ông nội của ta rồi, ta làm sao mà có thể nói cho người khác biết được...” Yêu long Hắc Thiên vội vàng lắc đầu.

Thanh Lâm thở sâu, gật nhẹ đầu, đang muốn mở miệng, nhưng vào thời khắc này, trong túi đựng đồ của cậu, lại có một luồng ánh sáng, đột nhiên lao ra!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Họa long đồ

Ánh sáng này lao ra, giống như muốn phá tan Thánh Dược sơn, phá tan trời đất, phá tan bầu trời bao la mờ mịt!

Thanh Lâm biến sắc, ngẩng đầu nhìn, nhưng thấy ánh sáng chói lọi đó xông thẳng đến bầu trời, giống như là xuất hiện một vật kinh trời gì đó.

Cùng lúc đó, tay phải của cậu bỗng nhiên rung lên, cậu hoàn toàn không thể điều khiển, trong túi đựng đồ kia hình như có vật gì đó bị áp chế, đến nỗi muốn lao ra ngoài.

Dưới sự rung rẩy này, thậm chí chiếc nhẫn đựng đồ của Thanh Lâm cũng xuất hiện vài vết rạn nứt.

“Không tốt!”

Yêu long Hắc Thiên vừa nhìn thấy vàng sáng ngút trời này, giống như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt liền biến đổi, liền quay đầu bỏ chạy.

“Ngươi dám chạy!”

Thần sắc Thanh Lâm lạnh lùng, lời nói lạnh lẽo, nâng roi Chí Tôn ở trong tay lên, lập tức muốn quất ra.

Thấy vậy, vẻ mặt của Yêu long Hắc Thiên trở nên đau khổ, cơ thể hắn không thể không ngừng lại, bởi đối với nó mà nói, ánh sáng kia hoàn toàn giống như là một loại tra tấn.

“Phanh!”

Cũng vào thời khắc này, chiếc nhẫn đựng đồ của Thanh Lâm đột nhiên nứt ra, rồi một số lượng vật phẩm lớn liền bay ra.

Thanh Lâm nhướng mày, bàn tay lớn chớp tới, lập tức lấy ra một chiếc nhẫn đựng đồ mới ra, đồng thời, đem những vật phẩm kia thu trở về hết.

Nhưng mà trong những vật phẩm này, có hai thứ, làm cho con ngươi của Thanh Lâm hưng hăng co rút lại một chút.

Đó là một cây viết cùng với một bức tranh.

Trên bức tranh đó, không có bất kỳ cái gì cả, một mảnh trống không, nhưng mà ánh sáng ngút trời là từ trên đó phát ra.

“Quả nhiên là nó... đây là tên hung thần!” Sắc mặt Yêu long Hắc Thiên khổ sở, giống như là nhận ra vật kia vậy.

Viết và tranh này, Thanh Lâm đã sớm có được nó, nhưng không biết đó là gì, giờ phút này thấy trên mặt của Yêu long Hắc Thiên hiện lên vẻ mặt sầu khổ, cậu liền lạnh lùng hỏi: “Hai đồ vật này rốt cuộc là vật gì?”

“Ta không nói cho ngươi biết đâu!” Nghĩ đến tác dụng của hai đồ vật này, Yêu long Hắc Thiên đã cố lấy ra chút can đảm để nói.

Nhưng mà, sau khi Thanh Lâm vùng roi Chí Tôn lên thì sự can đảm này, lập tức tan thành mây khói.

“Viết và tranh vẽ này chính là một thể, tên là... Họa Long Đồ.” Yêu long Hắc Thiên nói trong sự chua xót.

“Họa Long Đồ?” Thanh Lâm lộ ra vẻ mặt khó hiểu, nói.

“Ừ, vật ấy có thể đem tất cả con rồng mà nó nhìn thấy, vẽ lên trên đó, một khi vẽ ra thì con rồng đó sẽ giống hệt một con rồng phân thân ra vậy, khi chiến đấu thì có thể triệu hoán nó ra. Con rồng phân thân này có một nửa sức mạnh của rồng thật, cùng với toàn bộ thuật pháp, cũng giống như cây roi Chí Tôn kia, vật này cũng được ngưng tụ thành từ trời đất và hồng hoang, giống như là trời cao đặc biệt tạo ra nó để đối đầu với Long tộc ta vậy...” Yêu long Hắc Thiên nói.

“Quả nhiên là Họa Long Đồ!” Đế Linh kinh hô.

Thanh Lâm nhướn mày: “Ngươi cũng biết nó à?”

Đế Linh lắc đầu, nói: “Ta chỉ là nghe nói qua đồ vật này, nhưng chưa từng thấy qua nó bao giờ.”

“Long tộc quá mạnh, hơn nữa thiên phú lại cực cao, ta nghe đồn trên thế gian có Họa Long Đồ, giống như là trời cao sáng tạo ra vật này để áp chế Long tộc vậy, nhưng mà lúc ta còn sống, hoàn toàn chưa từng nghe nói có ai đạt được Họa Long Đồ cả, thậm chí rất nhiều người cũng nghi ngờ, rốt cuộc trên đời này thật sự có tồn tại một vật như thế này không, hay chỉ là lời đồn thổi, không ngờ rằng...”

Nói đến chỗ này, Đế Linh không khỏi ngẩng đầu, lờm lờm Thanh Lâm, nhưng trong hai mắt của hắn, có thể nhìn thấy có một chút ít ghen tỵ.

“Không ngờ, đồ vật nghịch trời nghịch đất này lại ở ngay chỗ của ngươi.”

“Ngươi đúng là may mắn, roi Chí Tôn thì không cần nói, trong danh sách các báu vật trên hành tinh này, thấp nhất cũng xếp hạng một trăm, Họa Long Đồ tuy chỉ là nhắm vào Long tộc, nhưng về sau ngươi sẽ biết Long tộc rốt cuộc mạnh đến nhường nào, rất nhiều người nghi ngờ vật ấy không có tồn tại trên thế gian này cho nên Tinh Minh cũng không có xếp hạng nó trong danh sách báu vật trên hành tinh, nói cách khác, nếu là xếp hạng thì hạng xếp hạng này tất nhiên sẽ không thấp hơn so với roi Chí Tôn kia.”

“Ài... Ta thật sự nghĩ mãi mà không ra, vận khí của ngươi sao lại tốt như thế, chẳng những có thể chất tu luyện các hệ pháp tắc mà còn có thân thể của tộc Đế Thần ta, hôm nay trong lúc vô tình, lại đạt được roi Chí Tôn và Họa Long Đồ mà các cao thủ của bản đồ cấp bảy đều phải đỏ mắt, Thiên đạo kia, rốt cuộc là muốn cho ngươi chết hay là muốn để cho ngươi sống đây...”

Thời điểm Đế Linh thờ dài, bức vẽ kia lại hiện ra một luồng ánh sáng, Thanh Lâm nheo mắt lại, cậu hoàn toàn không hề thấy rõ tất cả sự biến hoá của tia sáng này.

“Họa Long Đồ, Họa Long Đồ... gặp rồng thì biến đổi, ài... tại sao ta lại xui xẻo như vậy...” Yêu long Hắc Thiên dường như biết sự thay đổi của Họa Long Đồ, liền vang lên tiếng khô thờ dài.

Với tư cách là người của Long tộc, từ khi sinh ra thì đã biết đến “Họa Long Đồ” này, bọn họ không hề giống với con người, bọn họ luôn tin trên thế gian này thật sự có Họa Long Đồ.

Hiện tại, Yêu long Hắc Thiên xem như là hoàn toàn khuất phục rồi, Long tộc nhiều như vậy, hơn nữa cao thủ trong Long tộc cũng có rất nhiều, tất cả bọn họ đều muốn cướp lấy lại hai món đồ vật có mối nguy hại lớn với Long tộc này, nhưng không ngờ lại cho hắn gặp được.

Ánh sáng kia biến mất, viết thì không có gì thay đổi, nhưng bức tranh kia lại biến thành một quyển sách.

Thanh Lâm mở nó ra, sách này chỉ có chín trang, mỗi một tờ, đều giống như tranh vẽ trước đó, một mảnh trống không.

“Họa Long Đồ này, có thể vẽ được chín con rồng, nếu đã vẽ kín hết thì sau này mà gặp con rồng mạnh hơn nữa, có thể thay thế với con rồng yếu nhất trong cuốn sách đó.” Thấy ánh mắt của Thanh Tâm nhìn đến, Yêu long Hắc Thiên lập tức ngoan ngoãn nói ra nguyên nhân.

“Nếu nói như thế thì vật này, thật sự là một báu vật rồi...”

Thanh Lâm thở sâu, khoe miệng nhấc lên, ánh mắt lại lần nữa nhìn vào thân hình của tên Yêu long Hắc Thiên.

“Về đi, về đi, ta đã mất đi một lần thuật tái sinh long thể, bây giờ cũng không sợ mất thêm lần nữa đâu...” Yêu long Hắc Thiên bày ra một tư thế mà hắn nghĩ là đẹp nhất, nhắm đôi mắt lại, ngoan ngoãn chờ đợi.

Sau khi Họa Long Đồ đem hình dáng của con rồng đó vẽ vô cuốn sách thì con rồng đó bị vẽ sẽ mất đi một lần thuật tái sinh long thể, hơn nữa tu vi của nó cũng sẽ bị hạ xuống, trong thời gian một trăm năm thì chỉ có một phần trăm của thời kì đỉnh cao.

Đây là cái giá sau khi bị vẽ, cho nên đây chính là nguyên nhân mà tất cả Long tộc đều thù hận Họa Long Đồ như thế!

Thanh Lâm biết được việc này, nhưng hắn cũng không quan tâm, cái thế giới này, chỉ có mạng của mình mới cần được quan tâm nhất.

Trầm ngâm một lát, Thanh Lâm bỗng nhiên nhặt bút lên.

Trong khoảng khắc mà hắn nhặt bút lên, bút Họa Long kia đã bắt đầu tự động vẽ lên trên quyền sách, Yêu long Hắc Thiên dần dần được vẽ ra, sau đó trên mặt của nó, bắt đầu dần dần xuất hiện sắc mặt đau khổ.

Sắc mặt này, cũng không phải là nó giả vờ mà là khi đang bị vẽ, tu vi của nó cũng sẽ từng bước một yếu dần đi, thuật tái sinh long thể cũng chậm rãi biến mất, giống như là trước kia bị Thanh Lâm dùng roi Chí Tôn vung đánh vậy, cực kỳ đau đớn.

Nhìn sắc mặt đau khổ của Yêu long Hắc Thiên, trong lòng của Thanh Lâm cũng dâng lên một cảm giác không đành lòng, dù sao cũng có thể nói, Yêu long Hắc Thiên cũng khá là ngoan ngoãn.

Tâm tính của Thanh Lâm cũng không phải là tàn nhẫn, đối phương đối xử với cậu như thế nào thì cậu sẽ đối xử lại như thế với đối phương, nếu như Yêu Thiên kia muốn giết hắn, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho Yêu long Hắc Thiên này, nếu như Yêu long Hắc Thiên trung thực như vậy thì hắn sẽ cảm thấy không đành lòng.

Nhưng mà cảm giác không đành lòng trong chốc lát đã bị hắn xóa đi, khi ở trong quân đội của con người, bởi vì hắn không đành lòng mà lại làm cho những người khác trong doanh trại mất đi tính mạng, việc này, hắn ghi nhớ rất rõ trong lòng.

Cái thế giới này mà, nếu mà đối với người khác không đành lòng thì chính là tàn nhẫn với chính bản thân mình!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Ra khỏi thánh được sơn

Về rồng, cũng không phải là việc nhất thời.

Dưới thân sắc đau khổ của Yêu long Hắc Thiên, thời gian một ngày dần dần đi qua.

Mà giờ khắc này, trên quyền sách kia, hơn phân nửa thân thể của Yêu long Hắc Thiên đã được khắc lên trên đó, chột nhìn thì quả nhiên giống như là một con rồng thật, trông rất sống động.

“Kiên trì thêm chút xíu đi, chỉ còn đuôi rồng nữa thôi!” Thấy Yêu long Hắc Thiên dường như đã không chịu nổi, Thanh Lâm lạnh giọng quát.

Yêu long Hắc Thiên thật sự là không chịu nổi nữa rồi, nói như thế nào thì nó cũng là rồng, có tôn nghiêm của rồng mà nỗi đau này, dường như đang kích thích lòng tự trọng, càng từng bước kích thích long tính trong cơ thể nó bùng cháy.

“Xong rồi!”

Sau một khoảng thời gian, Thanh Lâm bỗng nhiên mở miệng, chỉ có hai chữ, nhưng lại có một cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

Toàn thân Yêu long Hắc Thiên cũng buông lỏng theo, nó có thể cảm nhận được nó đã mất đi thuật tái sinh long thể một lần nữa, mặc dù nó bị phong ấn nhưng tu vi nó vẫn ở đỉnh cao, nhưng giờ phút này tu vi của nó cũng đã giảm xuống chỉ còn một phần.

Nhưng cho dù chỉ có một phần thì nó vẫn là rồng và một khi nó phá bỏ được phong ấn thì nó tất nhiên vẫn có thể là một cao thủ siêu cấp khiến cho bản đồ cấp một này run rẩy!

Cơ thể kéo dài ra, hóa thành sương mù màu đen, dần dần nhập vào cơ thể của Yêu Thiên.

Trước khi biến mất, Yêu long Hắc Thiên nhìn thật sâu vào mắt của Thanh Lâm.

Cái nhìn này làm cho Thanh Lâm có chút chấn động, bởi cậu không hiểu rõ ý nghĩa của cái nhìn kia rốt cuộc là muốn thể hiện điều gì.

“Đáng tiếc, giờ phút này Yêu long Hắc Thiên chỉ có tu vi cảnh giới Bồn Thần, cho dù có triệu hoán ra thì cũng chỉ là cảnh giới Linh Đan.” Sau khi Yêu long Hắc Thiên tiến vào trong cơ thể của Yêu Thiên kia, Thanh Lâm thờ dài nói.

“Đừng có tham lam quá, tên Yêu long Hắc Thiên này nếu có được tu vi đỉnh cao thì với sức mạnh của ngươi, cũng sẽ không vẽ được đâu.”

Đế Linh nói: “Đã có báu vật Họa Long Đồ - báu vật của bầu trời này, sau này cũng sẽ không sợ không có rồng để vẽ.”

“Ừ.” Thanh Lâm khẽ gạt đầu, chột đem ánh mắt, rơi vào trên người Yêu Thiên.

“Àm!”

Cũng vào thời khắc này, phía trên Thanh Lâm, một cánh cửa đột ngột xuất hiện ở giữa không trung, đồng thời giọng nói của Phương Tú Lâm cũng truyền đến.

“Đệ tử Thiên Bình Tông, ra ngoài!”

Thanh Lâm ngẩng đầu lên nhìn, có chút trầm ngâm, rồi lại nhìn về phía Yêu Thiên lần nữa.

Nếu để hấn sống sót thì sau này hấn nhất định sẽ trở thành tai họa!

Khi cậu nhìn qua, Yêu Thiên đang trong cơn hôn mê đột nhiên mở mắt ra, hấn giống như nghe thấy tiếng triệu tập vậy.

Trên đỉnh đầu của hấn cũng có một cánh cửa không gian như vậy.

Khoảng khắc mà Thiên thức tỉnh, hấn liền lao ra không chút do dự, đi thẳng đến cánh cửa không gian kia.

Thần sắc Thanh Lâm cực kì lạnh lẽo, sau lưng ba đôi cánh lập tức mở ra, đuổi theo Yêu Thiên kia.

Nhưng mà cánh cửa không gian cách Yêu Thiên thật sự là quá gần, cho dù là dựa vào tốc độ của Thanh Lâm, trong thời gian ngắn như thế thì cũng khó có thể bắt kịp.

Yêu Thiên bước một bước vào cánh cửa không gian, trong khoảng khắc khi hấn tiến vào, hấn bỗng nhiên quay đầu lại, trong giọng nói của hấn tản ra sát khí nồng đậm.

“Mỗi thù hôm nay, sau này Yêu mỗ nhất định sẽ trả lại!”

Lời còn chưa dứt, Yêu Thiên liền biến mất trong cánh cửa không gian.

Cũng vào thời khắc này, Thanh Lâm cũng đi tới trước cánh cửa không gian, thần sắc của cậu lạnh như băng, không có bất kỳ do dự nào, liền bước một bước chân vào trong cánh cửa không gian thuộc về Yêu tông!

Bên ngoài Thánh Dược sơn, cao thủ của bảy tông môn đều đang chờ đợi.

Trên bầu trời kia, những cánh cửa không gian mở ra khắp các khu vực mà những khu vực này, cũng đều là căn cứ của bảy tông môn.

Những cánh cửa không gian kia xuất hiện, trên mặt của tất cả cao thủ trong tông như Phương Tú Lâm và bọn người Nguyệt Liên, đều xuất hiện biểu cảm không giống nhau.

Đệ tử đi vào Thánh Dược sơn, mỗi một người đều có một cánh cửa không gian như vậy mà cánh cửa không gian này, chỉ khi tất cả đệ tử trong tông rời khỏi Thánh Dược sơn thì mới xuất hiện.

Cánh cửa không gian mở ra nhiều nhất, thể hiện cho tông đó có số lượng đệ tử còn sống nhiều nhất!

Giờ phút này, âm thanh ầm ầm phát ra, sắc mặt của những người thuộc bảy tông khác nhau đều có xuất hiện sự thay đổi không giống nhau, có thờ dãi, có hưng phấn, cũng có bi thương.

Trong đó, Thiên Bình tông có mười một cánh cửa không gian, Tiên đạo đình có mười tám cái, Thiên đạo cung có mười sáu cái, Già Lam tông có mười ba cái, Ma Tâm điện có bảy cái, bộ lạc Man Tiên cũng có mười sáu cái và cuối cùng Yêu tông có tận hai mươi cái!

Những cánh cửa không gian tản ra ánh sáng chói mắt, làm cho tất cả người trong tông đều hơi nheo mắt lại, đồng thời sắc mặt cũng xuất hiện thay đổi.

Sắc mặt kém nhất, tất nhiên là thuộc về Ma Tâm điện.

Liễu Minh Dịch nhìn bảy cánh cửa không gian trong không trung kia, sắc mặt âm trầm, tuy nói lần này đệ tử Ma Tâm điện đến cũng không nhiều, nhưng cũng có hơn mười người thôi mà những đệ tử này, không có người nào mà không phải là thiên tài trong Ma Tâm điện.

Mặc dù năm đại tông môn trong Đông Thiên cảnh vực, mỗi một tông đều đưa mấy trăm đệ tử đến, nhưng ở trong mắt Liễu Minh Dịch, có thể cùng so sánh với những thiên tài này thì ít đến thảm thương.

Nếu đơn thuần chỉ tính số lượng thiên tài thì bất kì một tông nào trong năm tông này cũng không thể tìm được nhiều như thế!

Lúc trước sở dĩ không chọn thủ lĩnh, cũng là bởi vì, những đệ tử này, tùy ý lấy ra một người, đem so sánh với thủ lĩnh trong đệ tử của năm tông, cho dù là không giỏi mấy nhưng cũng không kém cạnh bao nhiêu.

Tồn thất một người, Liễu Minh Dịch cũng cảm thấy da thịt đau đớn, đừng nói chỉ là tồn thất gần mười người.

Cũng giống như vậy, thần sắc của cao thủ bộ lạc Man Tiên Thương Thiên Quỳnh cũng có chút lạnh lẽo, bộ lạc Man Tiên cùng Ma Tâm Điện giống nhau, số lượng người đến không khác biệt lắm, cũng là những thiên tài thực sự khó gặp trong tông.

Nhưng mà so sánh với tồn thất của Ma Tâm điện, sắc mặt Thương Thiên Quỳnh, tốt hơn một ít so với Liễu Minh Dịch.

“May mà, tên nhóc Diệp Phong kia không chết.” Nghĩ đến đây, sắc mặt Liễu Minh Dịch cũng dễ nhìn hơn rất nhiều, Diệp Phong trong miệng hắn, không hề nghi ngờ gì, chính là đệ tử mạnh nhất trong những đệ tử của Ma Tâm điện.

“Thật là đáng tiếc, không ngờ Ma Tâm điện lại tồn thất nhiều người như thế, sau khi người trở về sẽ không bị những lão già trong Ma Tâm điện kia trừng phạt chứ?” Thương Thiên Quỳnh nhìn về phía Liễu Minh Dịch, trong câu nói của hắn lộ ra cảm giác hả hê.

“Lo cho bản thân người cho tốt đi, nhìn lệnh bài Huyền Lâm đó, cũng đã xuất hiện mấy vết rạn, cho dù là không chết thì sợ là cũng đã bị thương rất nặng đến nỗi không tài nào tưởng tượng được, phải không?” Liễu Minh Dịch hừ lạnh một tiếng.

“Chỉ cần còn sống thì bộ lạc Man Tiên liền có thể làm cho hắn nhanh chóng khôi phục lại, cho dù là đã chết thật rồi, cũng có cách để làm cho hắn sống dậy từ cõi chết.” Thoạt nhìn Thương Thiên Quỳnh không thêm đề ý.

Cùng lúc đó, trong năm đại tông môn của Đông Thiên cảnh vực, với tư cách là thủ lĩnh của Yêu tông lần này, nụ cười trên mặt Nguyệt Liên không ngừng giãn ra, trong đôi mắt đẹp đó, thậm chí còn có một chút hưng phấn.

Mấy trăm người, chỉ còn lại hai mươi người, năng chẳng những không thờ dài, ngược lại còn hưng phấn, loại cảm xúc này, thật sự là làm cho người khác khó có thể hiểu được.

“Sau khi bọn người Yêu Thiên đi ra, Lý mỗ nhất định phải hỏi cho ra lẽ mới được!”

Trong mắt Lý Nghĩa hiện ra tia sắc lạnh: “Nếu là bị chết ở trong tay yêu thú hoặc là những nguy cơ khác thì Lý Nghĩa ta cũng hiểu được, nhưng nếu là chết ở trong tay những thằng nhóc này...”

Toàn thân hắn chấn động, sát ý mãnh liệt làm cho những người ở bốn phía xung quanh đều cảm nhận được.

“Ai... Thật là đáng tiếc...”

Tiên đạo đình, Diệp Thiên Nam nhìn chăm chăm vào Mộng Tịch, bóng hình là lướt, thu hút vô vàn ánh mắt đó, không khỏi lắc đầu thờ ơ.

“Lần tranh đoạt này, cũng thật sự có chút tàn khốc, mấy trăm người, chỉ còn lại có mười tám người, tất cả đều là một sinh mạng đấy!”

Những người còn sống sót đi ra từ Thánh Dược sơn, con đường sau này ở trong tông nhất định sẽ là một bước lên mây, nhưng có ai lại có thể hiểu được, một bước lên mây này, bọn họ dường như là phải trả giá bằng mạng sống của bản thân cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Đuổi giết

Lần này Thiên Đạo cung có mười sáu đệ tử còn sống, nếu chỉ đơn giản nói về số lượng thì Thiên Đạo cung cùng bộ lạc Man Tiên xếp hạng ba.

Thần sắc người Thiên Đạo cung, dường như luôn là bộ mặt lạnh nhạt như thế, cho dù chỉ còn lại có một người, cũng sẽ không làm cho tâm tình của bọn họ thay đổi.

Trong cánh cửa không gian kia, một thân ảnh chậm rãi đi ra, bước chân ổn định, vạt áo tung đưa theo gió, thần sắc bình tĩnh và cũng không bởi vì còn sống sót mà lộ ra cảm xúc hưng phấn gì.

Người này chính là Nhất Đạo Tử.

“Đột phá rồi sao?”

Nhìn thân ảnh đang chậm rãi đi xuống kia, Mạt Lăng mỉm cười: “Đã bước vào trung kỳ của cảnh giới Linh Đan, hơn nữa nhìn khí tức của người, dường như... có dấu hiệu đột phá lên hậu kỳ của cảnh giới Linh Đan?”

Nhất Đạo Tử nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi nói: “Lấy được một chút tạo hóa, sắp đột phá hậu kỳ của cảnh giới Linh Đan.”

“Ha ha, tốt!”

Mặt Lăng vỗ tay, rốt cục cũng biểu lộ ra một tia cảm xúc, quay đầu nhìn về phía các tông môn khác, dường như đang khoe khoang cùng với đắc ý vậy.

.....

Sau khi Nhất Đạo Tử xuất hiện, ở bên Già Lam tông, thân hình động lòng người của Thượng Quan Tinh Vi, cũng từ trong cánh cửa không gian, chậm rãi đi ra.

Nàng vừa xuất hiện liền làm cho mọi ánh mắt đều phải ngưng tụ lại trên người nàng, không phải là bởi vì nàng hoạt bát đáng yêu mà là khí tức trên người của nàng lúc này đây, đã đạt đến hậu kỳ của cảnh giới Linh Đan, hơn nữa còn là đỉnh cao của hậu kỳ!

“Hít...”

Một tiếng hít khí lạnh phát ra, trước khi Thượng Quan Tinh Vi tiến vào nơi đây, mới chỉ là đỉnh cao của cảnh giới Cổ Nguyên mà thôi, thời gian ba tháng mà đã vượt qua được trọn vẹn một cấp bậc, đạt đến đỉnh cao của cảnh giới Linh Đan, tốc độ tu luyện này, cho dù là có được lấy được tạo hóa, cũng không tránh khỏi có chút khủng khiếp.

“Không tệ.”

Lưu Minh lộ ra vẻ mặt tươi cười, hẳn không hưng phấn như Mặt Lăng mà chỉ quay đầu lại nhìn về phía Mặt Lăng giống như là đang so sánh.

Nụ cười tươi trên mặt của Mặt Lăng ngừng lại, rồi hung hăng trợn mắt nhìn Lưu Minh một cái, trong ánh mắt, thoáng xen lẫn một tia không phục ở trong đó.

.....

Ở chỗ Thiên Bình Tông, giờ phút này tất cả đệ tử cũng đã từ trong cánh cửa không gian đi ra, chỉ còn một người chưa đi ra, đó chính là Thanh Lâm.

Phương Tú Lâm cau mày, trong tay của hắn, cũng có lệnh bài của Thanh Lâm, lệnh bài đó hoàn toàn không có bị gì cả, rõ ràng cho thấy Thanh Lâm vẫn còn sống.

Chỉ là cánh cửa không gian này chỉ xuất hiện trong khoảng thời gian rất ngắn, nếu mà không ra nữa thì cánh cửa không gian sẽ đóng lại và Thanh Lâm, cũng sẽ bị nhốt ở trong Thánh Dược sơn, cậu phải đợi lần mở tiếp theo mới ra được.

Mà lần mở ra tiếp theo cũng phải mất ba năm.

Chỉ gần ba tháng mà đã chết nhiều người như vậy, ba năm, ai biết sẽ xảy ra những chuyện gì.

“Thanh Lâm đi đâu rồi?”

Lại chờ đợi một thời gian, rốt cuộc Phương Tú Lâm cũng đã mất đi kiên nhẫn, nói một câu khó nghe thì bất cứ một ai đang đứng sau hắn có chết đi thì cũng không quan trọng, nhưng Thanh Lâm, nhất định không thể chết được!

Vũ Văn Phong cùng bọn người Tổng Nguyên luôn quan sát chỗ Thiên Bình tông, chỉ còn lại duy nhất một cánh cửa không gian, đối với Thanh Lâm, trong lòng bọn hắn có kinh sợ cùng với sự căm kích sâu sắc đối với cậu.

“Trước đó cậu ta đang chiến đấu với Yêu Thiên, sau đó Yêu Thiên không biết thi triển loại yêu thuật gì mà cực kỳ mạnh mẽ, Thanh Lâm kêu chúng ta nhanh chóng rời đi, rồi sau đó...” Vũ Văn Phong mở miệng, còn chưa dứt lời thì đã bị Phương Tú Lâm cắt ngang.

“Vậy nên các ngươi liền bỏ đi hà?” Thần sắc Phương Tú Lâm âm trầm xuống.

“Yêu thuật kia thật sự là quá đáng sợ, cho dù chúng tôi có ở lại đó thì cũng không làm được gì.” Tổng Nguyên cả gan nói một câu.

“Đánh rắm!”

Phương Tú Lâm đột nhiên quát: “Ngươi cũng là đệ tử Thiên Bình tông ta, sao lại có thể mặt dày mà nói ra những lời như thế, ta thật sự là cảm thấy xấu hổ về ngươi!”

Hắn vô cùng tức giận, nhưng cho dù là có tức giận đi chăng nữa thì hắn cũng không thể vì việc này mà giận chó đánh mèo lên trên người Tổng Nguyên.

Nhìn bộ dáng của Phương Tú Lâm, cổ Tổng Nguyên co rút lại, không dám nói thêm gì nữa.

Trước đó bởi vì sự việc chọn thủ lĩnh mà chống đối lại Phương Tú Lâm, lần này, Thanh Lâm cũng thật sự vì cứu bọn họ mà mới bị Yêu Thiên kia vây khốn lại, không nói đến việc hắn biết tính tình nóng nảy của Phương Tú Lâm, chỉ nói đến sức mạnh khủng khiếp của Thanh Lâm, cùng với chuyện cứu bọn họ, liền làm cho hắn không thể nói thêm được chữ nào nữa.

.....

Cũng không phải chỉ là Thiên Bình tông lo lắng như thế, chỗ Yêu tông, Nguyệt Liên cũng nhũu mảy lại.

Trong bàn tay thon thả ấy, nàng đang nắm chặt lệnh bài đó bằng một lực cực mạnh, bởi trong lòng của Nguyệt Liên lúc này đây, không có điều đăm giống như vẻ mặt của nàng vậy.

Quay đầu nhìn Thiên Bình tông, lông mày Nguyệt Liên không khỏi chau lại, tất cả đệ tử của năm tông môn khác đều đã đi ra hết rồi, chỉ còn lại trên hai cánh cửa không gian trên không trung của Thiên Bình tông và Yêu tông.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Liếc đệ tử Yêu tông sau lưng, Nguyệt Liên nhẹ giọng hỏi.

Nghe vậy, một người đứng sau lưng nàng lập tức nói: “Nguyệt hoàng, trước đó Thanh Lâm của Thiên Bình tông đang cùng Yêu Thiên giao chiến với nhau, nhưng Yêu Thiên không địch lại, cuối cùng thì...”

“Nói mau!” Nguyệt Liên nhướng mày.

“Yêu Thiên cuối cùng đã mở phong ấn ra...” Bóng người kia nói ra.

“Cái gì?”

Nguyệt Liên biến sắc: “Mở phong ấn Yêu long Hắc Thiên ra?”

“Dạ.” Đệ tử kia gật đầu.

“Khốn khiếp!”

Nguyệt Liên hung hăng dậm chân, tức giận nói: “Yêu long Hắc Thiên đó cực mạnh, cho dù giờ phút này chỉ là linh hồn, nhưng sức mạnh linh hồn của nó cũng đủ để hủy diệt căn cơ của Yêu Thiên, tên nhóc này, sao lại liều mạng như thế!”

“Hủy diệt căn cơ cũng không có vấn đề gì, chỉ cần giữ được tính mạng, Yêu tông ta liền có thể khôi phục hấn, chỉ là...”

Bên cạnh Nguyệt Liên, Lý Nghĩa nhũu mảy, nhìn về phía đệ tử đang khom người kia, nói: “Chỉ là, người vừa mới nói, Yêu Thiên cùng ai giao chiến vậy?”

“Thừa đường chủ, là Thanh Lâm của Thiên Bình tông.”

“Thanh Lâm?” Lý Nghĩa sững sốt một chút, lại nói: “Chính là thằng nhóc lúc trước được tuyển chọn làm thủ lĩnh, rồi lại bị tập thể đệ tử Thiên Bình tông đẩy xuống sao?”

“Vâng.” Trong lòng đệ tử kia do dự một chút, giống như muốn nói ra gì đó, nhưng cuối cùng hấn cũng nén lại không nói.

Hấn muốn nói Lý Âm là bị Thanh Lâm đánh chết, nhưng mà bọn họ đều biết tính tình của Lý Nghĩa, giờ phút này nếu mà nói ra thì dưới sự nổi giận của Lý Nghĩa, đám người bọn họ, cho dù là những thiên tài còn lại của Yêu tông cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

“Ta nhớ, lúc Thanh Lâm tiến vào, chỉ là tu vi trung kỳ của cảnh giới Cổ Nguyên thôi, phải không?” Lý Nghĩa cau lông mày lại.

“Nói không chừng ở trong Thánh Dược sơn hấn lấy được tạo hoá gì sao, nhưng mà Yêu Thiên đã mở phong ấn ra, dựa vào sức mạnh của Yêu long Hắc Thiên, Thanh Lâm chắc chắn sẽ chết!” Nguyệt Liên nheo lại đôi mắt.

“Xoạt!”

Vào thời khắc này, trong cánh cửa không gian kia, bỗng nhiên hiện lên ánh sáng lập lờ, tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn, ai cũng biết, đây là dấu hiệu có người đi ra.

Dưới vô vàn ánh mắt quan sát của mọi người, một thân ảnh chật vật lao ra từ trong cánh cửa không gian, tóc tai hấn tán loạn, quần áo bị rách nát, thần sắc tái nhợt, khoe miệng dường như còn mang theo vết máu.

“Yêu Thiên?”

Bọn người Nguyệt Liên cùng Lý Nghĩa ngó người ra, bọn họ hiển nhiên không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi Yêu Thiên đi ra, cánh cửa không gian nhanh chóng co rút lại, đang muốn biến mất.

Nhưng trong khoảng khắc mà cánh cửa không gian muốn biến mất đi thì có một thân ảnh yêu dị, lại lao ra một lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Ta thấy ngươi mới là muốn chết

Bóng người tóc tím phát phối, bộ dáng tuấn dật, sau lưng cậu triển khai ra ba đôi cánh, sau khi thân ảnh lao ra từ cánh cửa không gian thì liền phóng về phía Yêu Thiên, không một chút do dự.

“Ngươi không có ngày mai đâu!”

Âm thanh lạnh như băng, giống như phát ra từ trong âm phủ, lọt vào trong tai của Yêu Thiên, làm cho sắc mặt hắn biến đổi mạnh!

“Nguyệt hoàng cứu ta!”

Tiếng cầu cứu thê lương từ trong miệng Yêu Thiên truyền ra, thần sắc hắn hoảng sợ, đối với Thanh Lâm thì hắn hoàn toàn cảm nhận được sự sợ hãi tột cùng.

Yêu Thiên biết được cánh cửa không gian này, sẽ xuất hiện tại từng khu vực của tông môn, cho nên trước khi rời đi, mới nói ra cái câu ‘mối thù hôm nay, sau này nhất định sẽ trả’, dù sao chỉ cần về tới Yêu tông, chỉ cần về tới bên cạnh đám người Nguyệt Liên, nguy hiểm cỡ nào cũng sẽ hoàn toàn bị xóa đi.

Nhưng dù thế nào thì hắn cũng không ngờ rằng, Thanh Lâm vậy mà lại mạo hiểm bị nhốt ở trong Thánh Dược sơn nguy hiểm kia, tiến vào cánh cửa không gian của Yêu tông, tiếp tục đuổi giết mình thêm một lần nữa!

Cùng lúc đó, khi Thanh Lâm lao ra, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, cho dù có là ai, lúc này đều có chút sững sờ, bởi vì Thanh Lâm là đệ tử Thiên Bình tông nhưng cánh cửa không gian kia, lại là của Yêu tông!

Từ xưa đến nay, bọn hắn còn chưa từng thấy qua, có một cánh cửa không gian nào mà có thể chứa hai người được.

“Thanh Lâm!”

Nhìn người đang giương cánh ở đằng kia, thân ảnh yêu dị phát phối, Phương Tú Lâm cũng sững sờ một chút.

Thời điểm mà hắn nhìn qua, một số cô gái trong đệ tử của năm tông khác, kể cả Mộng Tịch cùng Thượng Quan Tinh Vi cũng đều nhìn vào bóng người mới vừa lao ra kia bằng một ánh mắt kì lạ.

“Àm!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hết thảy mọi chuyện đều xảy ra trong tích tắc, khi những người này nhìn về phía Thanh Lâm thì tay phải của Thanh Lâm đã vung lên thật mạnh, tia sấm sét âm âm trấn động ngập trời, bàn tay cực lớn kia, bỗng nhiên lao về phía Yêu Thiên!

“Không!” Yêu Thiên gào rú, hắn mở phong ấn ra, tất cả căn cơ trong cơ thể của hắn đều bị hủy thì ở đâu mà còn có sức đi đối kháng với Thanh Lâm.

“Ngươi dám!”

Cũng vào thời khắc này, sắc mặt của Nguyệt Liên liền thay đổi, trong lúc quát lớn, tay phải của nàng cũng đã vung mạnh lên.

Vung tay lên một cái, sức mạnh cảnh giới Tinh Hoàng hoàn toàn bộc phát ra, mây đen trên bầu trời trực tiếp bị xé rách, hoá thành một bàn tay khổng lồ so với bàn tay sấm sét của Thanh Lâm không biết lớn gấp bao nhiêu lần, rồi hung hăng đập về phía Thanh Lâm!

Và cùng lúc đó, Lý Nghĩa cũng trực tiếp lao ra, chụp lấy Yêu Thiên.

“Nguyệt Liên, ngươi muốn chết!”

Khí tức trong cơ thể của Phương Tú Lâm bộc phát, thân hình trực tiếp lao ra, chụp lấy cái bàn tay mà Nguyệt Liên đang vung vẩy trên hư không.

Nhưng phản ứng của hắn lại chậm hơn một nhịp và vào giờ phút này đây, cái bàn tay lớn được hình thành hoàn toàn từ mây đen kia đó, sắp đánh trúng Thanh Lâm.

Thanh Lâm mặt không đổi sắc, giờ phút này, nếu cậu không tấn công Yêu Thiên nữa mà ngược lại là ngưng tụ thuộc tính nguyên lực thì có thể nhanh chóng xuất chiêu kháng cự lại đòn tấn công này của Nguyệt Liên.

Nhưng cậu không có lựa chọn làm như thế, trong ánh mắt của cậu tuôn ra sát khí, hoàn toàn không trốn tránh, ngược lại còn hướng thẳng về phía Yêu Thiên!

Người này nhất định phải chết!

“Rầm!”

Thanh Lâm phun ra một ngụm máu tươi, ba đôi cánh sau lưng cậu lập tức tiêu biến đi, thân hình của cậu cũng như điều đứt dây, bay ngược ra ngoài.

Sức mạnh của cảnh giới Tinh Hoàng quá mạnh, cho dù Nguyệt Liên chỉ là trung kỳ của cảnh giới Tinh Hoàng thì cũng không phải là thứ mà Thanh Lâm có thể so sánh được, trừ khi sử dụng Huyền Lưu Tâm Yêm cùng Liệp Thần cung.

Vỗ xuống một cái, Thanh Lâm cảm giác được xương cốt toàn thân của cậu dường như muốn tan rã đi, sau khi phun ra một ngụm máu tươi đầu tiên, rồi lại liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi nữa, ngay cả nội tạng cũng muốn phun ra ngoài.

Nhưng lúc này uy lực của Hóa Tôn quả lại hiện ra lần nữa, sắc mặt cực kì tái nhợt kia, trong chốc lát liền phon phớt hồng hào mà cái cảm giác muốn hôn mê, cũng biến mất ngay lập tức.

Bàn tay phải của Thanh Lâm không chút do dự mà vỗ xuống, sau đó điều khiển bàn tay sấm sét đỏ, bay thẳng về phía Yêu Thiên.

Tốc độ của Thanh Lâm chậm hơn so với Nguyệt Liên, nhưng tốc độ Yêu Thiên cũng chậm hơn so với Thanh Lâm!

Trước khi đánh trúng Thanh Lâm, bởi vì tự tin với thực lực của chính mình, cộng thêm Lý Nghĩa lao ra tìm cách cứu viện cho Yêu Thiên, tên Phương Tú Lâm đó lại phóng tới không gian, bảo vệ Thanh Lâm cho nên Nguyệt Liên không có ra tay lần nữa.

Theo nàng, một cú đấm kia, cho dù không lấy được mạng của Thanh Lâm thì cũng đủ để khiến cậu bị trọng thương!

Nhưng dù có thế nào thì nàng cũng không ngờ tới, Thanh Lâm lại có được Hóa Tôn quả, một loại quả kì lạ của trời đất, càng không thể tưởng tượng được, vết thương của Thanh Lâm lại khôi phục nhanh như vậy!

“Lý Nghĩa, mau cứu Yêu Thiên!”

“Thanh Lâm! Ngươi dám giết Yêu Thiên, ta sẽ giết ngươi!” Tiếng quát của Nguyệt Liên truyền khắp chân trời.

Bỗng nhiên xuất hiện một cảnh như thế này, làm cho tất cả mọi người ở đây đều đứng ngơ ngác tại chỗ, nhưng mà sau khi kịp phản ứng thì liền hả hê đứng đó xem náo nhiệt.

Mà Vũ Văn Phong cùng bọn người Tổng Nguyên, cùng với những đệ tử Yêu tông lúc trước, lại chìm vào trong nỗi khiếp sợ lần nữa.

Nhất là Yêu tông, khi bọn hắn nghe nói đến uy lực của Yêu long Hắc Thiên thì suy nghĩ trong lòng của họ cũng giống như Nguyệt Liên vậy, Yêu long mà ra thì Thanh Lâm chắc chắn sẽ chết!

Nhưng với tình huống trước mắt thì hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ, Thanh Lâm chẳng những không chết, ngược lại còn đuổi giết Yêu Thiên!

“Bùm!”

Trong hư không, Thanh Lâm đánh ra một cú, mắt thấy sắp đánh trúng Yêu Thiên, nhưng vào thời khắc này, với tư cách là cao thủ của cảnh giới Bồn Thần, Lý Nghĩa rút cục cũng đi tới trước mặt của Yêu Thiên.

Hắn hừ lạnh một tiếng, đánh ra một đấm, đối chọi với bàn tay sấm sét của Thanh Lâm.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt Lý Nghĩa liền thay đổi!

Thanh Lâm vốn là kỳ đầu của cảnh giới Linh Đan, cộng thêm sức mạnh gấp bốn lần của ba đôi cánh, cũng đủ để chống chọi với Linh Đan đỉnh cao.

Mà Lý Nghĩa vừa rồi đánh ra một cú đấm đó cũng là quá vội vàng, cũng không dùng toàn bộ sức lực, nhiều lắm cũng chỉ là đánh lui Linh Đan đỉnh cao, dưới tình huống có chuẩn bị và không có chuẩn bị, thực lực mạnh mẽ của Thanh Lâm, rõ ràng là nằm ngoài dự đoán của Lý Nghĩa.

“Phanh!”

Bàn tay sấm sét đánh lui Lý Nghĩa, rồi hung hăng đánh lên người của Yêu Thiên.

“Phụt!”

Yêu Thiên phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lờ mờ, thân ảnh của hắn trực tiếp bay ra ngoài.

“Đáng tiếc...”

Nhìn Yêu Thiên bị đánh bay ra ngoài, Thanh Lâm thở dài trong lòng, vừa rồi bàn tay sấm sét lớn kia, nếu đánh trúng toàn bộ thì Yêu Thiên chắc chắn sẽ phải chết.

Nhưng hết lần này tới lần khác, khi vào thời khắc mấu chốt, Lý Nghĩa cũng lại lao ra, cản trở phần lớn uy lực bàn tay cho Yêu Thiên, tuy là đánh trúng Yêu Thiên, nhưng Thanh Lâm có thể cảm giác được, Yêu Thiên không có chết.

“Người muốn chết!”

Nhìn Yêu Thiên bay đi ra phía xa, Lý Nghĩa nổi giận, dưới chân liền đạp hư không, bóng hình lập loè, rất nhanh đi tới trước mặt Thanh Lâm.

“Ta thấy người mới là muốn chết!”

Và cũng vào lúc này đây, Phương Tú Lâm tiến đến, ngọn lửa màu tím bốc phát ra trong tay hắn, trực tiếp bao trùm lấy Lý Nghĩa.

“A!”

Tiếng kêu thê lương thấm thiết từ trong ngọn lửa kia truyền ra, có thể cảm nhận rõ ràng, khí tức của Lý Nghĩa đang nhanh chóng yếu dần đi.

Nhìn cảnh tượng này, Thanh Lâm trầm than trong lòng, lúc trước có người nói thực lực của Phương Tú Lâm chỉ là cảnh giới Bồn Thần, xem ra hôm nay, hắn đã sớm đột phá đến cảnh giới Tinh Hoàng rồi.

Mà ở trong tay cảnh giới Tinh Hoàng thì cảnh giới Bồn Thần, giống như một con kiến vậy, trừ phi như Thanh Lâm, chuẩn bị nhiều lá át chủ bài.

Rất rõ ràng, Lý Nghĩa không phải là loại người này.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Tên tuổi vang khắp thiên bình tông

“Phương Tú Lâm, dừng tay!”

Tiếng kêu thấm thiết của Lý Nghĩa truyền đến bên tai mọi người ở đó, thần sắc Nguyệt Liên trầm xuống, trong lúc la hét, một sợi Trù Lăng ngũ sắc bay ra, trực tiếp xuyên thấu qua ngọn lửa của Phương Tú Lâm, kéo tên Lý Nghĩa cả người đen xì nhưng lại toả ra khí tức yếu ớt kia ra ngoài.

Trên thực tế, nếu Phương Tú Lâm thực sự muốn giết Lý Nghĩa thì hắn tuyệt đối sẽ không sống được đến bây giờ.

Chỉ là do thân phận của Phương Tú Lâm và Thanh Lâm khác nhau, phía sau Thanh Lâm, có thể nói là Phương Tú Lâm, nhưng phía sau Phương Tú Lâm lại là Thiên Bình tông, nếu thực sự giết chết Lý Nghĩa thì chắc chắn sẽ dẫn đến sự bất mãn của Yêu tông, thậm chí còn sẽ kéo thêm rất nhiều chuyện bất lợi đối với Thiên Bình tông.

Đối với Phương Tú Lâm mà nói, những chuyện mà hắn cần phải suy nghĩ là quá nhiều, nên khi ra tay vẫn sẽ có vài phần kiêng dè, nề mặt.

Mà cảnh tượng trước mắt lúc này, những người của các tông phái khác đều im phăng phắc, không hề xúi giục nhưng cũng không hề khuyên can.

“Phương Tú Lâm, tất cả những chuyện xảy ra trong Thánh Dược sơn, ta có thể không truy cứu, dù sao nguy cơ trong đó quá nhiều, sống chết có số, phú quý do trời. Nhưng đệ tử Thiên Bình tông của người rất to gan táo trời, sau khi ra khỏi Thánh Dược sơn mà còn dám ra tay giết hại đệ tử Yêu tông ta, thật sự xem Yêu tông ta là chốn không người à!”

Nguyệt Liên kéo Lý Nghĩa ra sau, sắc mặt nào nề dần chuyển sang bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh đó lại có một sự tức giận như làn sóng dâng trào sắp bùng nổ vậy.

Trên đôi bàn tay trắng nõn nà kia cũng vang lên một tiếng, ánh lên ánh sáng màu xanh lam cực kỳ khiếp người, đây là nguyên lực thuộc tính của nàng, nhưng không phải thuộc tính thủy mà là thuộc tính hỏa, hơn nữa, ngay cả ngọn lửa màu tím sẫm của Phương Tú Lâm cũng không thể so được với ngọn lửa có sức nóng khủng khiếp kia.

“Thanh Lâm ra tay sát hại như thế, chắc chắn là có lý do của hắn.” Phương Tú Lâm suy ngẫm một hồi rồi nói như vậy.

Lời này vừa dứt, Yêu Thiên bị trọng thương chìm trong hôn mê kia, lúc này đã tỉnh dậy và lập tức lên tiếng: “Thanh Lâm giết hại Lý Âm, ta trả thù cho Lý Âm thì ở đó mà nó đạo lý gì chứ!”

“Cái gì?”

Nghe xong câu nói này, Lý Nghĩa cả người đen xì kia rung lên, đôi mắt đột nhiên nhìn về phía Thanh Lâm, nổi thù hận trong hắn cao vút trời, gần như muốn cửa sổ Thanh Lâm đến chết vậy.

“Tại sao Thanh mỗ lại phải giết hại Lý Âm, trong lòng Yêu Thiên người hiểu rõ, các đệ tử khác của Yêu tông cũng hiểu rõ mồn một.”

Sắc mặt Thanh Lâm không hề thay đổi, chậm rãi mở lời: “Nếu như Yêu tông người không thừa nước đục thả câu, cướp lấy vật của Thiên Bình tông ta thì

sao lại có thể xảy ra chuyện như hôm nay chứ!”

“Vật của Thánh Dược sơn kia, vốn không thuộc về bất kỳ tông nào, không thuộc về bất cứ một ai, sao lại nói Yêu tông ta cướp đoạt của Thiên Bình tông chứ?” Yêu Thiên lại phun ra một ngụm máu tươi, trong lúc cảm nhận được căn cơ trong cơ thể sắp hoàn toàn bị hủy, sắc mặt hắn đột nhiên trắng bệch, lúc nói chuyện còn cắn chặt răng, hận không thể nuốt sống Thanh Lâm.

Căn cơ của hắn, Yêu tông quả thật có cách tu bỏ lại, nhưng hắn muốn đạt được tu vi trước kia lần nữa thì phải cần phải có thời gian.

“Được rồi.”

Phương Tú Lâm hít một hơi sâu, thản nhiên nói: “Nguyệt Liên, trong lúc xảy ra mọi chuyện ở Thánh Dược sơn, người và ta ai cũng không biết, bọn họ đều có lý lẽ riêng của bọn họ. Nhưng nay, Yêu Thiên cũng không chết, căn cơ đó tự hủy, cũng là do hắn tự gây ra, không thể trách người khác, chuyện này kết thúc ở đây, như thế nào?”

“Nguyệt hoàng!!”

Phương Tú Lâm vừa dứt lời, Yêu Thiên lại kêu la thảm thiết, nói: “Thanh Lâm kia tùy tiện giết chết Lý Âm, còn muốn giết hại ta, đây vốn dĩ là chẳng xem người ra gì mà, không xem Yêu tông ra gì!”

“Câm miệng!”

Nguyệt Liên trừng mắt nhìn Yêu Thiên một cái rồi lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Tài nghệ không bằng ai thì trách ai được chứ!”

Yêu Thiên ngậy người ra nhưng cũng không nói tiếng nào, chỉ có điều ngọn lửa tức giận tràn ngập trong đôi mắt ấy lại luôn nhìn về phía Thanh Lâm.

“Chuyện này cũng thật sự là do bản thân Yêu tổ bất tài, nhưng Yêu tổ xin thề, cả đời này nếu không giết người, thề không làm người!”

Đối với việc này, Thanh Lâm xem như gió thoảng qua tai.

“Đi!”

Phương Tú Lâm không nói thêm lời nào, vung tay một cái, tất cả người của Thiên Bình tông đều bước lên trên chiếc thuyền rồng to lớn kia, biến mất tận chân trời trong ánh mắt của những tông môn khác.

Mà người của Yêu tông, lần này chịu thiệt thòi lớn đến như thế, nhưng lại không tiếp tục truy cứu nữa, khó có thể làm cho các tông môn khác không nghi ngờ.

Luận về thực lực, Phương Tú Lâm chỉ là kỳ đầu của cảnh giới Tinh Hoàng, nhưng Nguyệt Liên lại là trung kỳ, Phương Tú Lâm tuyệt đối không phải là đối thủ của Nguyệt Liên, nhưng Nguyệt Liên lại chịu thua cho Thiên Bình tông như vậy, điều này cho thấy, sau này, người của hai tông môn đều trở về tông môn của mình thì chuyện này càng khó có thể truy cứu được nữa.

Đương nhiên, nguyên nhân trong đó vẫn có người thấu hiểu, như Lưu Minh kia, như Thương Thiên Quỳnh kia, cũng như Diệp Thiên Nam, Mạt Lăng...

.....

Chuyện của Thánh Dược sơn xem như kết thúc tại đây.

Thế nhưng sau khi người của Thiên Bình tông trở về tông môn, câu chuyện Thanh Lâm ra sức ngăn cản, dựa vào sức của một mình hắn đã làm cho đệ tử Yêu tông rung sợ, và lại, còn giết chết Lý Âm và sau khi ra khỏi Thánh Dược sơn vẫn đuổi giết Yêu tông, cuối cùng gây ra trận chiến giữa cao thủ cảnh giới Tinh Hoàng của hai tông môn, đang nhanh chóng lan truyền ra.

Vô số đệ tử hâm mộ danh tiếng liền tìm đến Đan vực, chỉ vì muốn được gặp mặt Thanh Lâm trong truyền thuyết kia một lần.

Nhưng thông qua chuyện này, căn cơ của Thanh Lâm cũng nhanh chóng được lật ra, lúc biết được lúc đầu Thanh Lâm chỉ là một thằng tạp dịch trong bếp, trong lòng tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, bên ngoài động phủ của Thanh Lâm, có rất nhiều người đứng ngoài đó, tùm lại bàn tán xôn xao, nét hào hứng hiện hữu khắp trên khuôn mặt.

“Đây chính là động phủ của Thanh Lâm sư huynh...”

“Đáng tiếc là Thanh Lâm sư huynh đã đóng cửa không tiếp khách, ai cũng không gặp.”

“Ai da, đều do bọn tôi có mắt mà không trông, lúc đầu khi Thanh Lâm sư huynh vẫn còn là một tên tạp dịch, bọn ta nên phải kết thân với huynh ấy.”

Các loại âm thanh lần lượt truyền đến, danh tiếng hiện nay của Thanh Lâm, trong các đệ tử của Thiên Bình tông như được cá gặp nước vậy, có thể tính là thiên tài và đó chính là địa vị mà sau này ai cũng phải ngưỡng mộ.

Nói là chỉ gặp mặt một lần, nhưng trên thực tế, phần nhiều vẫn là để xu nịnh và dụ dỗ.

“Nhìn kia, Tô sư tỷ đến rồi!”

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều quay đầu sang nhìn, trong ánh mắt của đám đông, có một bóng người chậm rãi bước đến, trên người mặc một bộ áo tím, thần sắc điềm tĩnh, khi đi ngang qua, ai cũng đều có thể cảm nhận được vẻ lạnh lùng như băng đá vậy.

Chính là Tô Ảnh!

“Vẫn là Tô sư tỷ có tầm nhìn, nghe nói lúc tu vi của Thanh Lâm sư huynh yếu kém đi phòng vụ để trao đổi nhiệm vụ thì bị Lý Thần Tiêu và Lưu Văn Phi ngăn cản, cuối cùng là do Tô sư tỷ ra mặt giúp đỡ nên chuyện này mới được êm xuôi.”

“Quan hệ của Tô sư tỷ và Thanh Lâm sư huynh thật tốt, không biết lần này Tô sư tỷ đến thăm, Thanh Lâm sư huynh có ra gặp mặt hay không?”

“Nếu có thể ra gặp mặt, bọn ta cũng xem như được hưởng phúc của Tô sư tỷ rồi!”

Trên gương mặt của những đệ tử kia đều lộ rõ vẻ mong chờ, hy vọng Thanh Lâm có thể đi ra khỏi động phủ.

Cũng chính vào lúc này, trên bức tường phía trước động phủ, vốn dĩ lấp lánh ánh sáng màu xanh lam vô cùng khủng khiếp của sấm sét đột nhiên dập tắt, trong tiếng rung chuyển liên tục xuất hiện một bóng người chậm rãi bước ra.

“Ra rồi!”

“Thật sự ra thật rồi!”

“Thanh Lâm sư huynh! Là Thanh Lâm sư huynh!”

“Đẹp trai quá...”

Ngược nhìn về bóng dáng đi ra kia, tiếng hô hào truyền đến vang dậy, trong đó, trong ánh mắt của không ít đệ tử nữ đều lộ ra ánh sáng lấp lánh lạ lùng, nhìn về bóng dáng thẳng đứng và khôi ngô kia, không biết nghĩ đến cái gì mà trên khuôn mặt lại xuất hiện vài nét e thẹn, mặt ửng đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Lời này có ý gì?

“Bái kiến Thanh Lâm sư huynh!”

Trong khoảnh khắc mà Thanh Lâm xuất hiện, vô số đệ tử đột nhiên đứng dậy, thần sắc đột nhiên né tránh, rồi chấp tay lại hét to lên.

“Nàng đến rồi!”

Nhìn chằm chằm về bóng dáng xinh đẹp kia, Thanh Lâm nhẹ nhàng lên tiếng, trong đôi mắt đó dường như không còn sự tồn tại của những người khác.

Từ Thánh Dược sơn về đến Thiên Bình tông đã được mười ngày.

Trong mười ngày này, tất cả những chuyện xảy ra ở Thánh Dược sơn nhanh chóng được truyền ra, vô số đệ tử vì hâm mộ danh tiếng mà đến, nhưng Tô Ảnh có mặt ở đây lại là lần đầu tiên.

“Ừ.”

Tô Ảnh hơi gật đầu, trên khuôn mặt đầy băng giá kia nhanh chóng tan chảy ra, khóe miệng cong lên, bước chân cũng nhanh hơn, rồi đi về phía Thanh Lâm, trong ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên của những người khác,

Những biểu cảm thay đổi trên khuôn mặt nàng khiến cho tất cả đệ tử của Thiên Bình tông đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Tô sư tỷ... cười rồi sao?”

“Trời ạ, xinh quá đi thôi... ta đến Thiên Bình tông đã nhiều năm, số lần gặp qua Tô sư tỷ không dưới trăm lần, nhưng chưa từng thấy nàng cười qua, nàng và Thanh Lâm, thật sự chỉ là quen biết thôi sao?”

“Cho dù là trước mặt các cao thủ trong tông môn, thần sắc của Tô sư tỷ nhiều lắm cũng chỉ là dịu dàng một chút, mối quan hệ của nàng và Thanh Lâm, tuyệt đối không chỉ là quen biết nhau!”

Rất nhiều lời bàn tán truyền ra, chính vào lúc những lời bàn tán truyền ra thì đã khơi dậy lòng đố kỵ của không ít các chàng trai.

Không thể không nói rằng, Tô Ảnh thật sự vô cùng xinh đẹp, tuy thần sắc luôn lạnh lùng, dường như không muốn để người khác tiếp cận, nhưng cũng khiến cho không ít người muốn tiếp cận, làm quen, trong lòng bọn họ, có thể chinh phục người con gái như vậy thì chính là một thành tựu vô cùng to lớn.

“Người của bây giờ, đã không còn là tên tạp dịch nhỏ nhoi trong phòng bếp trước kia nữa...” Tô Ảnh đứng trước mặt Thanh Lâm nở một nụ cười đầm thắm, dường như chỉ có ở trước mặt hắn thì nàng mới có thể lộ ra dung nhan tuyệt trần như thế.

Đối với sự tăng nhanh vượt trội về tu vi của Thanh Lâm, trong lòng Tô Ảnh cũng có sự kinh ngạc không khác gì những người khác, nhưng sự kinh ngạc này cũng tan biến đi một cách nhanh chóng, dường như những chuyện như thế này, vốn dĩ nên xảy ra trên người của Thanh Lâm vậy.

Nàng không hỏi rằng trong Thánh Dược sơn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không hỏi Thanh Lâm tại sao dám to gan tày trời, khi ra khỏi Thánh Dược sơn mà cũng dám ra tay sát hại Yêu Thiên, giống như hễ là những chuyện mà Thanh Lâm làm, tất cả đều hợp lý, đều là nên làm cả.

“Vào đây đi.”

Thanh Lâm cười lên, hắn và Tô Ảnh đi vào trong động phủ, rồi sau đó tay phải vung lên, màn sáng lôi điện khủng khiếp kia lại xuất hiện, ngăn cản tất cả những người muốn vào theo sau.

“Ồ trong Thánh Dược sơn, ta đã gặp được một người, tên là Tô Ngọc.” Trong động phủ, Thanh Lâm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ảnh, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Tô Ngọc!”

Cơ thể Tô Ảnh lay động một cái, đôi mắt sáng ngời tỏa ra ánh sáng vô cùng lấp lánh, nàng đột nhiên đứng dậy, trừng mắt nhìn Thanh Lâm, giọng nói có hơi run rẩy: “Tỷ ấy, tỷ ấy ở Thánh Dược sơn?”

“Ừ.” Thanh Lâm gật đầu nhẹ.

“Không thể nào, không thể nào...”

Tô Ảnh lùi về sau vài bước, gắng gượng lắc đầu, thần sắc có vẻ như không dám tin vào sự thật: “Tỷ tỷ ta... tỷ tỷ ta đã sớm chết trong tay của Đạo Phong kia, ta tận mắt nhìn thấy...”

“Nàng vẫn còn sống.” Trong lòng Thanh Lâm thờ phào, hắn khó có thể tưởng tượng ra được Tô gia lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng dựa vào lời nói này của Tô Ảnh, thêm vào những lời mà Tô Ngọc từng nói, Thanh Lâm có thể đoán ra được, có lẽ Tô Ngọc lúc đó thật sự đã bị giết rồi, nhưng sau đó lại được người khác ra tay cứu mạng mà người này, nhất định là Cuồng Linh Chí Tôn!

Trong ánh mắt không dám tin vào sự thật của Tô Ảnh, Thanh Lâm kể lại chuyện nhìn thấy Tô Ngọc khi cậu bước lên cây cầu tạo hóa của cánh cửa sương mù thứ hai đó cho Tô Ảnh nghe.

“Tỷ tỷ vẫn còn sống, vẫn còn sống!”

Thần sắc Tô Ảnh đầy vẻ xúc động, nước mắt rơi xuống, đôi vai run bần bật kia khiến Thanh Lâm không kiềm được sự kích động mà muốn ôm lấy nàng vào lòng.

“Nàng ấy nói...”

Ngẩng đầu lên nhìn Tô Ảnh một cái, Thanh Lâm nhẹ nhàng nói: “Bảo ta chăm sóc tốt nàng.”

“Chăm sóc ta?”

Người của Tô Ảnh hơi lay nhẹ, nàng nhìn về phía Thanh Lâm, thấy hắn đang nhìn chăm chăm vào bản thân nàng, nàng liền vội vàng dịch chuyển ánh nhìn ra chỗ khác, nhất thời lại có vẻ như không dám nhìn thẳng vào đối phương.

“Nếu ta không phải hậu nhân của Tô gia, nếu ta chỉ là Tô Ảnh, nếu ta...”

Tô Ảnh đột nhiên nở nụ cười, cười một cách đau khổ, cô đưa bàn tay nhỏ nhắn ra, nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt của Thanh Lâm, run rẩy nói: “Nếu ta là một người vô tư không lo nghĩ nhiều, được người chăm sóc... ta đồng ý.”

Thanh Lâm chau mày lại, nhìn vào thần sắc của Tô Ảnh, trong lòng ẩn hiện một linh tính không hay.

“Nhưng ta...đang mang một mối thù sâu nặng trên vai!”

Giây phút này, Tô Ảnh yếu ớt không còn sức lực lúc nãy kia đã biến mất, trên mặt nàng, lại hiện lên những giọt sương tuyết lần nữa.

“Thanh Lâm, bọn họ đều nói, người nếu có kiếp sau...”

“Nếu thật sự có kiếp sau, Tô Ảnh ta sẽ không uống canh Mạnh Bà, không bước qua cầu Nại Hà, không xóa đi bất cứ ký ức nào, tìm khắp hàng ngàn ngọn núi, vượt qua hàng vạn con sông, cũng nhất định sẽ làm một kiếp người phụ nữ của ngươi!”

Vừa dứt lời, Tô Ảnh đột nhiên đứng dậy, đi ra khỏi động phủ.

Màn ánh sáng sấm sét kia cũng không biết là ngăn cản Tô Ảnh hay là Thanh Lâm cố ý buông tay, tóm lại Tô Ảnh vẫn là rời khỏi nơi đó rồi.

Nhìn về bóng dáng đang chậm rãi rời khỏi kia, Thanh Lâm không biết là cảm giác gì.

Cậu không hề đi lên ngăn cản, cũng có thể nói, cậu hiểu rõ Tô Ảnh, hiểu rõ cho dù bản thân cậu có ngăn cản đi nữa cũng không hề có tác dụng gì.

“Lời nói này có ý gì...”

Nghĩ lại về lời nói trước đó của Tô Ảnh, Thanh Lâm hình như cảm thấy bóng dáng mà lúc nãy gần kề ngay trước mắt, giống như một giây sau là sẽ biến mất ngay trước mặt mình, thậm chí là biến mất khỏi thế giới của mình.

Sau một hồi trầm ngâm, Thanh Lâm đột nhiên đứng dậy, ánh sáng của sấm sét trong động phủ lập tức tan biến, cậu mở toanh đôi cánh ra, rồi xông thẳng về phía xa trước vô số ánh nhìn chăm chú của các đệ tử.

Sau một tiếng, Thanh Lâm đi ra khỏi Đan vực, đến Võ đạo nhất mạch.

Hắn không có một chút giấu giếm nào, tốc độ cực kỳ nhanh, xông thẳng đến nơi mà Tô Ảnh ở.

“Thanh Lâm sư huynh!”

“Là huynh ấy, là Thanh Lâm sư huynh!”

“Trước đó đã nghe nói Thanh Lâm sư huynh đột phá cảnh giới Linh Đan, ngay cả Yêu Thiên cũng không phải đối thủ, còn có thể bay lượn trong không trung, hóa ra là có được pháp thuật bảo bối như thế này.”

“Không hổ danh là Thanh Lâm sư huynh, thực lực cao cường, ngay cả Yêu thiên cũng không phải đối thủ, e rằng thủ lĩnh của bảy tông môn vào Thánh Dược sơn, hắn cũng có thể chống đỡ nổi!”

Vô số người đều nhìn thấy Thanh Lâm, có không ít ánh mắt cung kính, dù là cùng đẳng cấp với Thanh Lâm nhưng cũng đều lộ rõ vẻ kính phục.

Đương nhiên cũng có người không phục trong lòng, cho rằng Thanh Lâm chỉ là đạt được vài phần tạo hóa trong Thánh Dược sơn kia, chuyện này không hề liên quan đến thiên phú, bọn họ tin rằng, dựa vào thiên chất bẩm sinh của mình, thành tựu sau này sẽ không thua kém Thanh Lâm bao nhiêu.

Đối với những người này, Thanh Lâm không hề đếm xỉa đến, hắn muốn tìm Tô Ảnh, muốn hỏi xem lời nói lúc nãy của nàng rốt cuộc là có ý gì!

Võ đạo nhất mạch, có chín ngàn ngọn núi lớn, ba ngàn đặng ngoài, ba ngàn đặng trong, ba ngàn nòng cốt.

Thanh Lâm xông thẳng vào trong ngọn núi lớn mà nơi các đệ tử nòng cốt kia đang ở, cậu bùng phát tu vi trên tất cả đoạn đường mà cậu đi ngang qua, gây ra tiếng vang lớn và tốc độ của cậu không biết nhanh hơn kỷ đầu của cảnh giới Linh Đan đến mức nào.

Tuy nhiên, trước khi hắn đi đến ba ngàn ngọn núi lớn kia, muốn xông vào trong, liền có vài bóng người đột nhiên bay ra, bao vây Thanh Lâm từ bốn phía.

“Các vị trưởng lão, Thanh Lâm của Đan vực muốn gặp Tô sư tỷ - Tô Ảnh!” Thanh Lâm hít một hơi sâu, chấp tay lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Vậy sao?

“Ngươi chính là Thanh Lâm...”

Trong đám người đó, có một người đàn ông đã ngoài trung niên, tướng mạo anh tuấn nhìn về phía Thanh Lâm, sau khi im lặng một hồi thì lên tiếng: “Hôm nay có khách quý đến đây, ngọn núi của đệ tử nòng cốt sẽ không mở cửa đón tiếp ai hết.”

“Khách quý?”

Thanh Lâm chau mày lại, hấn vào Thiên Bình tông nhiều năm nay, cũng chưa từng nghe nói qua chuyện chín ngàn đại sơn của Võ đạo nhất mạch đóng cửa miễn tiếp khách, vào lúc người đàn ông trung niên này mở lời, một linh cảm không hay chợt dâng lên trong lòng Thanh Lâm.

“Đệ tử gặp Tô sư tỷ có việc gấp, sẽ không ảnh hưởng đến khách quý đâu, mong các vị Trưởng lão cho đệ tử đi qua.” Thanh Lâm lại chấp tay lần nữa, nói.

“Người trở về đi, hôm nay ai cũng không được vào trong.” Người đàn ông trung niên kia nói.

Trầm ngâm một hồi, Thanh Lâm lại hỏi: “Dám hỏi Trưởng lão, hôm nay khách quý kia đến đây vì chuyện gì?”

Người đàn ông trung niên đó chớp mắt một cái, sau đó sắc mặt lập tức trầm xuống, quát rằng: “Đã biết là khách quý thì không nên hỏi nhiều! Lập tức rời khỏi đây ngay!”

“Chẳng lẽ là vì Tô sư tỷ?” Thanh Lâm không hề sợ hãi, hỏi tiếp.

“Chuyện này, sau này người tự khắc sẽ biết.” Người đàn ông trung niên kia thở phào trong lòng, thần sắc cũng dịu bớt đi phần nào.

“Nếu là chuyện của Tô sư tỷ, Thanh mỗ phải biết cho bằng được!” Thần sắc Thanh Lâm lộ rõ sự kiên quyết.

“Nếu còn lời thôi, đừng trách bọn ta vô tình!”

Người đàn ông trung niên đó lạnh lùng hừ một tiếng, nhiều người ở phía sau lập tức hăm he tức giận, uy lực của cảnh giới Bồn Thần lập tức truyền ra, đặc biệt là trên người của đàn ông trung niên kia, từ trên xuống dưới đều tỏa ra một uy lực khủng khiếp.

Thấy vậy, thần sắc Thanh Lâm có chút trầm mặc, nhưng cũng không tiếp tục lời thôi nữa, chấp tay, rồi quay người đi về phía nhà bếp.

Hắn đã từng hứa, một khi đứng vững trong Đan vực thì sẽ đón bọn người của Bàn Liên Trùng.

Tuy linh cảm trong lòng vô cùng mạnh mẽ, nhưng thực lực của bọn người đàn ông trung niên kia cũng rất mạnh, hơn nữa cậu cũng không muốn gây rắc rối trong Thiên Bình tông này, nếu thực sự là vì Tô Ảnh thì sau này bản thân cậu cũng sẽ biết được chuyện này.

Nhìn bóng dáng đang đi về phía xa của Thanh Lâm, uy lực của người đàn ông trung niên kia biến mất, than thở rằng: “Đáng tiếc quá... với tư chất của tên nhóc này, sau này chắc chắn sẽ là cao thủ, không biết Tô Ảnh kia nghĩ như thế nào nữa...”

.....

“Nhanh lên!”

“Bàn Liên Trùng, người mà ta nói chắc không phải là người chứ? Dám tiếp tục dây dưa nữa, ta sẽ cho người ăn vài bạt tay đấy!”

“Hôm nay có khách quý đến đây, Thiên Bình tông ta nhất định phải phục vụ chu đáo, nếu không, người chịu tội chính là các người!”

Trong phòng bếp, một người thanh niên đáng vẻ ngạo mạn, không ngừng sai khiến đám người được gọi là ‘tạp dịch’ kia.

Những tạp dịch này cũng bao gồm cả bọn người Bàn Liên Trùng.

Và một số người đứng bên cạnh người thanh niên này, bọn họ cũng đều cực kỳ ngạo mạn, nhìn đám người làm đó giống như là những ngọn cỏ ven đường, trong ánh mắt của bọn họ còn ẩn chứa sự khinh miệt và coi thường.

“Trong Bồ Thiên các của ta, dù là nhà bếp cũng trang trí bằng ngọc bích vàng lấp lánh, thực lực của những tên tạp dịch kia ít nhất cũng là cảnh giới Ngưng Cơ, như vậy, tay chân mới nhanh nhẹn, làm việc mau lẹ, Thiên Bình tông này của người cũng hơi nghèo nàn rồi đó...” Một người trong đó lên tiếng, lúc nói còn mang theo sự ngạo mạn.

Nghe thấy vậy, người thanh niên của Thiên Bình tông kia lập tức nhú mày nói: “Phải phải phải, Bồ Thiên các chính là tông môn hàng đầu của Trung châu, Thiên Bình tông làm sao có thể so sánh được với Bồ Thiên các.”

“Hừ.” Câu nói này rõ ràng khiến cho người của Bồ Thiên các vô cùng tâm phục khẩu phục, sau khi ‘hừ’ một tiếng bèn không nói thêm gì nữa.

“Bồ Thiên các tuy là tông môn hàng đầu của Trung châu, nhưng Thiên Bình tông ta cũng không kém cạnh gì, Trình Phi, người cũng là đệ tử của Thiên Bình tông, ở trước mặt người ngoài nói ra những lời này cũng không biết mất mặt sao!” Bàn Liên Trùng dữ tợn phun nước bọt rồi vứt đồ đang cầm trong tay xuống đất, lạnh lùng nói: “Lão tử không dọn đấy!”

“To gan!”

Mặt Trình Phi liền biến sắc, lập tức muốn ra tay dạy dỗ nhưng giống như là nghĩ ra chuyện gì đó, giống như kiêng kỵ ai đó, mặt hắn liền xám đen lại nói: “Bàn Liên Trùng, người đứng ngông cuồng quá, ta biết quan hệ của người và Thanh Lâm, nhưng người phải biết rằng, người đang đứng trước mặt người là ai! Nếu đắc tội các sư huynh của Bồ Thiên các, người sẽ đẹp mặt đấy!”

“Con mẹ nó, lão tử cũng không phải chưa từng xu nịnh người khác, nhưng tuyệt đối chưa từng nịnh bợ như ngươi vậy, đúng là thật sự không biết nhục mà!” Bằng Liên Trùng tiếp chửi bới trước mặt hắn.

“Ngươi... ngươi muốn chết à!” Trình Phi tức giận đến nổi mặt tái xanh, nhưng cuối cùng cũng không dám ra tay.

“Chà, Trình sư đệ, ngươi thân là đệ tử đẳng trong, ngay cả tên tạp dịch trong bếp này ngươi cũng không quản nổi sao? Hôm nay bọn ta xem như là được mở mang tầm mắt rồi...”

“Nguyên Lăng huynh, huynh có điều không biết, quan hệ của mấy người Bằng Liên Trùng này với Thanh Lâm vô cùng tốt, ta không phải là sợ bọn họ, chỉ là Thanh Lâm kia...” Trình Phi tỏ vẻ khó xử.

“Thanh Lâm? Là người nào?” Nguyên Lăng liếc Trình Phi một cái.

“Thanh Lâm kia vốn cũng là tên tạp dịch trong bếp, chỉ là gặp may mắn, lại có được thiên phú luyện đan ghê gớm, và lại tư chất tu vi của hắn cũng không thấp, chỉ mấy năm ngắn ngủi thì đã đạt đến cảnh giới Linh Đan. Khoảng thời gian trước, hắn theo đệ tử Đan vực vào Thánh Dược sơn, lại đạt được một chút tạo hóa, ngay cả Yêu Thiên của Yêu tông kia cũng không phải là đối thủ của hắn...” Trình Phi giải thích tựa như đang tìm cái cớ cho sự nhát gan của mình.

“Ồ?”

Nguyên Lăng của Bồ Thiên các chớp mắt một cái, có chút kinh ngạc, lập tức thần nhiên nói: “Yêu Thiên sao? Cũng bình thường thôi mà, Bồ Thiên các ta tùy ý chọn ra một người cũng mạnh hơn hắn. Chỉ là Thanh Lâm kia, uy lực mạnh khủng khiếp như vậy sao? Nếu đối lại là ta thì đã dứt khoát giết chết mấy người này rồi, như vậy, cho dù là Thanh Lâm kia biết những người này chết rồi, nhưng cũng chẳng biết là ai làm.”

Nghe xong, mặt Trình Phi liền biến sắc, đây rõ ràng là đối phương đang xúi giục mình, giết bọn người Bằng Liên Trùng.

Nhưng là gan của hắn vẫn chưa to gan đến mức độ đó, thậm chí ngay cả việc muốn ra tay dạy dỗ đám người của Bằng Liên Trùng, muốn kiểm soát gây rắc rối cho bọn họ, hắn cũng sợ sẽ bị Thanh Lâm phát hiện.

Thấy hắn do dự, Nguyên Lăng kia lại kề bên tai Trình Phi, không biết đã nói những gì, Trình Phi liền tỏ vẻ vui mừng, hét lớn rằng:

“Nguyên Lăng huynh, lời này là thật chứ?”

“Nguyên mẫu thân là đệ tử đẳng trong của Bồ Thiên các, nhất ngôn cửu đỉnh, lời này tất nhiên là thật.” Trên mặt Nguyên Lăng lại lộ ra vẻ ngạo mạn.

“Được!”

Trình Phi hưng hăng gật đầu, lập tức nhìn về phía Bằng Liên Trùng, trong đôi mắt ẩn hiện đầy sát khí, lạnh lùng cười nói: “Ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, ngươi có dọn không?”

Trong lòng Bằng Liên Trùng đập mạnh, hắn có thể nhìn ra được, Trình Phi này dường như đã có chỗ dựa, nếu hắn không dọn, e rằng bản thân hắn sẽ gặp rắc rối.

Theo như hắn nghĩ, nếu hắn dọn thì không những làm mất mặt mình mà còn làm mất mặt Thanh Lâm!

Nghĩ đến danh tiếng của Thanh Lâm vang khắp nơi trong Thiên Bình tông, trong lòng Bằng Liên Trùng cũng bình tĩnh hơn, hừ lạnh lùng nói: “Ngươi dám động vào ta, Thanh Lâm chắc chắn sẽ không tha cho ngươi!”

“Thanh Lâm?” Trình Phi cười lạnh lùng nói: “Trong mắt ta, hắn chả là cái thá gì cả!”

“Vậy sao?”

Vừa dứt lời, Trình Phi vừa định ra tay, nhưng chính vào lúc này, một giọng nói lạnh đến tận xương tủy, tràn đầy sự băng giá, đột nhiên vang lên bên tai Trình Phi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Ngay cả ngươi cũng giết

Câu nói này khiến Trình Phi dường như cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại nghe không rõ ai là người nói.

Có điều hấn không hề sợ hãi bởi có lời hứa của Nguyên Lăng, cho dù thật sự giết chết bọn người Bàng Liên Trùng, thật sự bị Thanh Lâm phát hiện thì hấn cũng sẽ có đường thoát!

Vì vậy, khi giọng nói này vang lên, trong tay Trình Phi rõ ràng không hề ngừng lại, bóng người đó còn tiến lên một bước xông thẳng đến Bàng Liên Trùng.

“Thanh Lâm!”

Chính vào lúc này, trên mặt Bàng Liên Trùng tỏ vẻ vui mừng, hét từ phía sau Trình Phi.

Trình Phi ngậy người ra, trong lòng kinh ngạc, nhưng hấn lại cảm thấy đây là Bàng Liên Trùng đang dọa hấn, nếu lúc này thật sự ra tay, không nói đến việc mất mặt, còn sẽ bị bọn người Nguyên Lăng xem thường.

Hơn nữa, cho dù Thanh Lâm thật sự đến đây, Nguyên Lăng bọn họ cũng sẽ ra tay giúp đỡ.

“Thanh Lâm thì đã sao nào? Ta muốn giết ngươi, ai cũng không cản được!” Trình Phi cười lạnh lùng, nguyên lực trên tay đang dâng lên, không một chút do dự mà vỗ thẳng về phía Bàng Liên Trùng.

Nếu lần này vỗ trúng thì điều mà khiến mọi người khiếp sợ lại truyền đến từ phía sau, Trình Phi chau mày lại, quay đầu nhìn thì sắc mặt đã tái mét.

Sau lưng hấn có một bóng người từ từ bước đến, sấm sét âm âm vang khắp cả bầu trời, giống như muốn cuốn lấy trời đất, trong tiếng sấm sét, người đó nhào xuống với tốc độ cực nhanh không thể diễn tả nổi.

“Thanh Lâm!”

Đối với sự độc ác của Thanh Lâm, Trình Phi vẫn còn có ấn tượng vô cùng sâu sắc, tuy chưa từng gặp mặt bao giờ, nhưng Thanh Lâm ám sát bọn người Lý Trần Tiêu trong Thánh Dược sơn, trước mặt cảnh giới Tinh Hoàng, việc ra tay giết hại Yêu Thiên, hấn đều đã nghe kể qua, với lá gan của hấn thì kém xa Thanh Lâm.

Trong giây phút im lặng ngắn ngủi đó, sấm chớp đã bao trùm khắp bầu trời, trong ánh mắt chứa đầy nỗi sợ hãi của Trình Phi thì đột nhiên dè xuống.

“Hừ!”

Nhưng cũng chính vào lúc này, một tiếng “hừ” lạnh lùng phát ra, chính là Nguyên Lăng!

Hấn nhìn chằm chằm Thanh Lâm rồi cười lạnh lùng nói: “Nguyên mỗ lại muốn xem xem, nhân vật nòng cốt trong các đệ tử của Thiên Bình tông, có chỗ nào đáng sợ!”

Trong lúc nói chuyện thì hấn tiến về phía trước, thân áo trên người phấp phới, tay phải đưa thẳng về hư không, một nắm đấm giống như tảng đá đột nhiên đâm ra.

Tảng đá này trông vô cùng sinh động, đôi mắt vốn dĩ đang nhắm lại thì đột nhiên mở ra ngay sau khi Nguyên Lăng nắm tới.

“Dừng!”

Trong giây phút đôi mắt ấy mở ra, một tiếng vang lớn đột nhiên truyền đến, sau lưng Nguyên Lăng ngưng tụ một bóng dáng cao đến mười trượng.

Bóng dáng này tuy là hư ảo, nhưng cả người từ trên xuống dưới lại phát ra khí tức vô cùng mạnh mẽ, khí tức ấy thuộc về đỉnh cao của hậu kỳ cảnh giới Linh Đan, uy lực khiếp người.

“Ngươi sẽ nhìn thấy được.”

Sắc mặt Thanh Lâm không hề thay đổi, sau lưng cậu xuất hiện sấm sét bao trùm cả bầu trời, trước mắt là nắm đấm hư ảo kia hung hăng đánh xuống!

“Dừng!”

Cú đấm này vừa đâm ra từ hư ảnh đó đột nhiên tan biến, mà tượng điêu khắc trong tay Nguyên Lăng cũng trong giây phút này trực tiếp biến thành bụi bay mất!

“Cái gì!” Nguyên Lăng mặt biến sắc, không dám tin vào sự thật rồi lùi về sau vài bước.

Mà lúc này, sấm chớp kia không hề có dấu hiệu dừng lại, biến thành một bàn tay lớn trực tiếp nắm lấy Trình Phi trước ánh mắt của sợ hãi của hấn.

“Nguyên Lăng huynh cứu ta!” Trình Phi kêu la thảm thiết, dưới cú đấm sấm sét kia, hấn giống như một con kiến nhỏ nhoi.

Uy danh của Bồ Thiên các vang danh khắp nơi, ai nấy đều phải khiếp sợ, thậm chí đã sớm được truyền rằng Bồ Thiên các không phải chỉ là tông môn hàng đầu của Trung châu, mà còn là tông môn hàng đầu của cả Đông Thắng tinh!

Đối với thực lực của bọn người Nguyên Lăng, Trình Phi nắm rõ trong lòng bàn tay, huống hồ trước đó hắn là người của Bồ Thiên các, chắc chắn có thủ đoạn mà bản thân hắn cũng không nghĩ đến.

Nhưng cảnh tượng vừa rồi lại khiến cả người hắn run sợ, chỉ một đòn tấn công đã có thể nhìn ra được Nguyên Lăng không phải đối thủ của Thanh Lâm!

“Lúc này ngươi nói, Thanh mỗ chả là cái thá gì sao?”

Thanh Lâm liền nắm lấy Trình Phi, sắc mặt lạnh lùng, trong lời nói còn ẩn chứa đầy sát khí.

“Ta chỉ nói đùa, nói đùa thôi mà...”

Sắc mặt Trình Phi trắng bệch, hắn đã sớm nghe qua thực lực vô địch của Thanh Lâm, nếu vạch rõ ranh giới với các đệ tử của Võ đạo nhất mạch, với thực lực của Thanh Lâm tuyệt đối không phải đỉnh cao của đệ tử đẳng trong.

Nhưng trước đó hắn cảm thấy, Đan vực cách nơi này quá xa, vả lại Thanh Lâm từ Thánh Dược sơn trở về đã bắt đầu bế quan, chưa từng đi ra ngoài. Thêm vào sự xu nịnh, ly gián của bọn người Nguyên Lăng, hắn muốn biểu hiện chút gì đó trước mặt bọn người Nguyên Lăng, vừa nảy lại lo là khoảng cách của mình với Thanh Lâm.

Lúc này mới biết rằng, mình trong mắt Thanh Lâm mới chẳng là cái thá gì!

“Thanh Lâm sư huynh, đây là trong tông môn, tông môn có quy định không cho phép các đệ tử chém giết lẫn nhau...” Trình Phi còn chưa bị nỗi sợ hãi làm lu mờ đầu óc mà còn dám đem Thiên Bình tông ra để áp chế Thanh Lâm.

“Loại đệ tử như ngươi, giữ lại có ích gì chứ!”

Thanh Lâm không nói lời nào, tay phải đã hung hăng nắm lấy hắn, bàn tay sấm chớp lớn kia đột nhiên dùng sức khiến Trình Phi kêu la thảm thiết, cả người “ầm” một tiếng nát vụn như tro.

Cùng lúc đó, những người xung quanh chưa từng nhìn thấy linh nguyên kia, thuận theo cánh tay của Thanh Lâm từ từ vào trong cơ thể.

Trình Phi này thân là đệ tử đẳng trong, hơn nữa còn là thượng đẳng, cũng là kỳ đầu cảnh giới Linh Đan, có điều bây giờ đối với Thanh Lâm mà nói, linh nguyên của cảnh giới Linh Đan, không còn tác dụng quá lớn với hắn nữa.

“Các hạ thật sự quá lợi hại rồi...”

Nhìn thấy thủ pháp quyết đoán của Thanh Lâm, giết chết Trình Phi không một chút do dự, bọn người Nguyên Lăng đều thấy chột dạ, trong lòng run rẩy, tim còn đập nhanh hơn bình thường.

Bọn họ đã tự hiểu ra rằng mình không phải đối thủ của Thanh Lâm, có điều dựa vào thân phận của Bồ Thiên các, trong lòng cảm thấy cho dù Thanh Lâm có tức giận trong lòng cũng không dám làm như vậy với Trình Phi, giết hại bọn họ.

“Ngay cả đệ tử của Bồ Thiên các ta cũng không dám giết hại các đệ tử khác, Thiên Bình tông là một trong năm tông môn lớn của cảnh vực Đông Thiên, uy danh lừng lẫy, mà hôm nay xem ra, ngay cả một đệ tử nhỏ nhoi cũng quản không nổi, có chút không xứng đáng với lời đồn...” Nguyên Lăng lùi về sau vài bước, nhìn chằm chằm vào Thanh Lâm rồi lần nữa mở lời.

Thanh Lâm lạnh lùng hừ một tiếng, bàn tay lớn vừa vung một cái, bàn tay sấm sét kia là nữa đánh ra, vỗ thẳng vào bọn người Nguyên Lăng.

Mặt Nguyên Lăng biến sắc, trong lòng càng náo nức hơn, rõ ràng không ngờ rằng Thanh Lâm lại dám ra tay với bọn họ.

“Thanh Lâm, lần này Bồ Thiên các ta đến đây là có việc muốn thương lượng với Thiên Bình tông, ngươi dám động đến bọn ta!!!” Nguyên Lăng hét lớn, nhưng không hề đề phòng gì cả, dường như là cố ý làm vậy.

Thanh Lâm im lặng, nhưng bàn tay sấm sét kia lại đánh ra không chút do dự, trước ánh mắt của bọn người Nguyên Lăng hung hăng vỗ vào!

“Ầm ầm ầm!”

Bọn người Nguyên Lăng phun máu tươi ra, sắc mặt trắng bệch, cả người bay lơ lửng như điều bị đứt dây vậy.

“Ngươi mở miệng ra là Bồ Thiên các, trong mắt Thanh mỗ, Bồ Thiên các là cái thá gì chứ!” Thanh Lâm hừ lạnh lùng.

“Được được được!”

Nguyên Lăng lau vết máu bên mép miệng đi, thần sắc tái mét, lại giống như đang gắng gượng vậy, lạnh lùng nhìn Thanh Lâm cười rồi nói: “Thiên Bình tông quả là có khí phách, chỉ một đệ tử bình thường lại dám vô lễ với khách quý như bọn ta như thế, còn ra tay trọng thương, việc này, Nguyên mỗ nhất định sẽ bẩm báo lên tông trên!”

Thanh Lâm lạnh lùng nói: “Còn dám nói nhảm, ngươi ta cũng giết!”

Chương 132: Từ chối

Mắt thấy sát khí trong ánh mắt của Thanh Lâm đột nhiên xuất hiện, bên ngoài cơ thể tỏa ra một khí lạnh kinh người, khuôn mặt của Nguyên Lăng co giật một cái, sau đó phát ra một tiếng cười lạnh lùng rồi bay về phía xa.

Danh tiếng của Bồ Thiên các Thanh Lâm tất nhiên là đã nghe qua, thậm chí còn có lời đồn rằng Bồ Thiên các này chỉ là một nhánh nhỏ thôi và trong bản đồ cấp hai ở xa kia còn có một Bồ Thiên các khác.

Tổng môn lớn như thế, Thiên Bình tông thật sự không thể so sánh được, và lại, lúc này tuy cậu ở trong Thiên Bình tông như nhật trung thiên (1) nhưng tu vi của cậu cũng vẫn chỉ là cảnh giới Linh Đan, nếu thật sự mà gây ra tai họa gì, e rằng Thiên Bình tông cũng không thể bảo vệ cho cậu.

“Thanh Lâm, khâm phục!” Bàn Liên Trùng cười tươi, chạy đến trước mặt của Thanh Lâm, vỗ vào vai của cậu mấy cái.

Bàn Liên Trùng cảm thấy cậu thật là may mắn khi không hề gây thù chuốc oán với Thanh Lâm và hôm nay cũng cho thấy sự lựa chọn lúc trước của đám người Bàn Liên Trùng là đúng, hoàn toàn không sai.

Nghĩ đến bản thân mấy năm trước, cùng Thanh Lâm làm tạp dịch trong phòng bếp, rồi nhìn lại ngày hôm nay, bản thân cậu vẫn tiếp tục ở trong phòng bếp chịu sự sỉ nhục, còn Thanh Lâm thì đã trở thành một hình tượng của trăm ngàn đệ tử noi theo, cái loại so sánh này, thật sự khiến cho cậu cũng có chút ngậm ngùi.

“Không sao chứ?” Thanh Lâm quay đầu lại, sắc mặt lạnh lùng của cậu biến mất đi, thay vào đó là lộ ra một nụ cười.

“Ừ, Trình Phi đó cũng chỉ là dựa vào đám người của Bồ Thiên các, nếu không, trong tông có rất nhiều người biết mối quan hệ của ta và người thì cũng không một ai mà dám đụng vào chúng ta đâu.” Bàn Liên Trùng hừ lạnh một tiếng, lộ ra chút đắc ý.

Thanh Lâm cười lên, nói: “Người thu dọn một chút hành lý đi, ta dẫn các người đi Đan vực.”

“Đan vực?” Bàn Liên Trùng ngó người ra, sau đó lộ ra vẻ vui mừng, nói: “Thật sự có thể đi sao?”

“Đương nhiên, thiên phú của các người tuy không mạnh lắm, nhưng ở trong Đan vực, cho dù là làm được đồng cũng hay hơn là ở trong phòng bếp làm tạp dịch.” Thanh Lâm cười nói.

“Được, được! Người đợi chút, ta đây đi thu dọn hành lý.”

Bàn Liên Trùng kích động đến nỗi không nói nên lời, quay đầu lại nhìn những người khác còn đang ở trong trạng thái ngơ ngác kia, liền quát lên: “Còn đứng đó ngó người ra làm gì nữa? Mau thu dọn hành lý đi!”

.....

“Người của Bồ Thiên các đến đây để làm cái gì vậy?” Đám người Bàn Liên Trùng không thể bay lượn nên Thanh Lâm chỉ có thể cùng đi bộ với bọn họ, trên đường đi, cuối cùng, Thanh Lâm cũng hỏi ra câu hỏi mà cậu luôn nghĩ trong lòng.

“Chuyện này bọn ta cũng không biết nữa, nhưng mà nghe nói...” Bàn Liên Trùng ngừng một lát, nhìn về phía Thanh Lâm.

“Nghe nói cái gì?” Thanh Lâm nhíu mày lại.

“Nghe nói hình như là vì Tô sư tỷ mà đến.” Bàn Liên Trùng nói.

Quan hệ của Thanh Lâm và Tô Ảnh, đệ tử trong tông gần như điều biết hết cho nên lúc này Bàn Liên Trùng có chút do dự cũng bởi vì sợ Thanh Lâm tức giận.

“Quả nhiên như thế...” Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, rồi lộ ra vẻ mặt cười khổ, nói: “Xem ra, chỉ có ta là không biết.”

“Không, hai tháng trước, lúc mà người vào Thánh Dược sơn, Bồ Thiên các đã từng đến qua một lần và đây là lần thứ hai, nghe người ta nói, hình như là đến... để bàn hôn sự.” Bàn Liên Trùng lại nói.

“Bàn hôn sự?”

Bước chân của Thanh Lâm ngừng lại, toàn thân chấn động mạnh, giống như là bị sét đánh trúng!

Ba từ này xuất hiện trong đầu của cậu, khiến cậu có cảm giác muốn nghẹt thở.

Nếu là Thanh Lâm lúc trước, sẽ không biết cảm giác của cậu đối với Tô Ảnh là cảm giác gì, nhưng vào lúc này đây, khi nghe xong lời nói của Bằng Liên Trùng, cậu cuối cùng đã biết được cảm giác đó là gì.

“Không thể nào... không thể nào...”

Thanh Lâm tự lẩm bẩm, sắc mặt trắng bệch, mép miệng rướn ra một chút máu tươi, nói: “Tô sư tỷ từng nói qua, nói sẽ trở thành người phụ nữ của ta, chuyện này không thể nào... không thể nào!”

“Thanh Lâm, ngươi có sao không?” Bằng Liên Trùng liền an ủi cậu, nói: “Ta chỉ là nghe long bong ở đâu đó thôi, ai biết thiệt hay giả, nếu Tô sư tỷ thật sự có ý với ngươi thì chuyện này sẽ tuyệt đối không thành được.”

“Có ý...” Thanh Lâm đột nhiên nhớ ra lúc này cậu bị chặn ở phía ngoài Tam Ngàn Đại Sơn của đệ tử nòng cốt, trong đầu cậu liền vang âm lên.

“Nếu nàng không có ý với Bồ Thiên các, vậy tại sao lại phải che giấu như thế, thậm chí ngay cả trưởng lão trong tông cũng ra tay phong tỏa lại Tam Ngàn Đại Sơn...”

“Bọn họ biết quan hệ của ta và Tô Ảnh nên mới phong tỏa, phong tỏa này không phải là để chống lại người khác mà là để chống lại ta!”

Thanh Lâm phun ra một ngụm máu tươi, trong đôi mắt toát lên tia lạnh lùng, bàn tay phát một cái, một miếng lệnh bài liền xuất hiện trong tay của Bằng Liên Trùng, rồi thân hình cậu trực tiếp bay đi, lời nói của cậu cũng truyền vào tai của đám người Bằng Liên Trùng.

“Đây là lệnh bài thân phận của ta ở Đan vực, các ngươi nói là ta chọn trúng các ngươi, muốn các ngươi làm được đồng của ta thì sẽ không có ai dám chặn lại đâu.”

.....

Đan vực, đỉnh núi mà Phương Tú Lâm sinh sống.

Với tư cách là Đan sư Hồng phẩm đều sẽ có một ngọn núi riêng, thậm chí có mấy ngọn núi, có hàng ngàn đệ tử, hơn vạn được đồng, nói cho cùng, tất cả cũng đều vì phục vụ cho một người, có thể thấy được địa vị của Đan sư Hồng phẩm cao thế nào.

Vào một khoảng khắc nào đó, một bóng hình đột nhiên từ xa bay đến, tiếng sét vang lên âm âm, khiến vô số được đồng và đệ tử ở phía dưới cũng phải ngược đầu lên nhìn.

“Là Thanh Lâm sư huynh!”

“Gặp qua Thanh Lâm sư huynh!”

Khi nhìn thấy bóng hình mờ tung ra ba đôi cánh, đầu tóc bay phát phới, bộ dạng quý dị đó trên hư không, vô số đệ tử và được đồng ở phía dưới lập tức chấp tay với Thanh Lâm.

Thanh Lâm không có quan tâm đến đám người đó, thần sắc lạnh lùng, tu vi bộc phát ra, lớn tiếng nói: “Thanh Lâm, đệ tử của Đan vực, xin cầu kiến Phương đan sư!”

Trong lời nói này của Thanh Lâm có chứa đựng tu vi của cậu nên âm thanh của cậu vang vọng khắp nơi trong đỉnh núi này,

Và rồi, sự vang dội này như đá rơi xuống biển lớn, ngoại trừ tiếng kinh ngạc của những đệ tử của phía dưới đó thì không còn hồi âm nào hết.

“Thanh Lâm, đệ tử Đan vực, xin cầu kiến Phương đan sư!” Thanh Lâm lại chấp tay lần nữa, âm thanh càng lớn, thậm chí ngay cả lỗ tai của đám người được đồng ở phía dưới đó cũng đều xuất hiện tiếng ong.

Lời nói sau khi dứt xuống, trong đỉnh núi đó, một bóng hình đi ra.

Bóng hình này thân mặc áo trắng, phía trước ngực thêu khắc ba cái được đỉnh, dáng người mới có khoảng ba mươi tuổi, ngược đầu lên nhìn Thanh Lâm, chấp tay nói: “Thanh Lâm sư đệ, sư tôn đang trong quy trình luyện đan quan trọng nhất nên sẽ không gặp một ai cả.”

Nghe câu này xong, Thanh Lâm không nói một lời, liền quay đầu bỏ đi.

Cậu biết, Phương Tú Lâm đang từ chối cậu.

Ba đôi cánh của cậu mở rộng ra, nhanh chóng bay đi về phía xa, nhưng vào lúc bay đi xa, bởi ba đôi cánh này tiêu hao nguyên lực quá nhanh nên Thanh Lâm trực tiếp vận chuyển Đại Đế lực, trong ánh mắt kinh ngạc của vô số người, một lốc xoáy hoàn toàn do linh khí hình thành xuất hiện trên đầu của Thanh Lâm, giống như là rót rượu vậy, điên cuồng bổ xung vào phần nguyên lực mà cậu đang tiêu hao đi.

Dưới sự bổ sung và tiêu hao, tu vi của Thanh Lâm, cũng là đang từ tầng lên.

Một tiếng sau, Thanh Lâm lại bay đến Đan vực, chỗ này chính là trung tâm của Đan vực và cũng là nơi ở của Đan tôn.

Nhìn lúc xoáy trên đầu của bóng hình đó, bay đến như một con bão tố, vô số người cũng đều ngước đầu lên nhìn và cũng có rất nhiều bóng hình, trực tiếp bay ra, ngăn chặn Thanh Lâm lại.

“To gan! Nơi này là không gian cấm, ai cho phép ngươi bay lượn như thế!”

“Cút!”

Sắc mặt Thanh Lâm lạnh lùng, lúc bàn tay phát một cái, sấm chớp kinh người đột nhiên xuất hiện, bao phủ cả bầu trời, rồi bay về phía mấy bóng hình đó.

“Hồn xược!”

Bóng hình đó hừ lạnh một tiếng, tu vi phát ra tiếng vang lớn, uy lực của cảnh giới Bồn Thần xuất hiện, hoá thành một cây kiếm dài ảo ảnh dài gần trăm trượng, trực tiếp chém về phía Thanh Lâm.

“Rầm!”

Hai người va chạm nhau, một tiếng vang lớn nổ ra, cây kiếm dài đó trực tiếp xé rách sấm chớp của Thanh Lâm rồi trấn áp về phía cậu!

***

(1) Như nhật trung thiên: như mặt trời ban trưa, cực kỳ hưng thịnh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Không thể nào

"Đừng!"

Cây kiếm khổng lồ đó phát ra tiếng lớn, giống như muốn xé rách cả toàn bộ bầu trời, uy lực của cảnh giới Bồn Thần được bao bọc ở bên trong, chỉ là một cái liếc nhìn thôi, cũng đủ khiến cho bên trong cơ thể của cảnh giới Linh Đan phun ra máu tươi.

Nhưng đối mặt với cây kiếm khổng lồ này, Thanh Lâm lại không có một chút né tránh gì hết, càng không có phòng bị gì hết mà là nhìn chăm chăm về phía cao nhất của Đan vực, lớn tiếng nói: “Đệ tử, bái kiến sư tôn!”

“Bái kiến sư tôn...”

“Sư tôn...”

Âm thanh này lại là nữa trở thành tiếng vang, vang dội khắp bốn hướng của toàn bộ Đan vực.

“Sư tôn?”

Nghe được lời này, chân mày của bóng hình cầm cây kiếm khổng lồ đó nhíu lại, bàn tay cũng đột nhiên lật ngược lại nên cây kiếm khổng lồ này, không có rơi trên người của Thanh Lâm.

“Trong Đan vực, có rất nhiều Đan sư cao cấp, sư tôn của ngươi là ai?” Bóng hình đó lạnh lùng hỏi.

“Đan tôn.” Thanh Lâm mở miệng nói.

“Hồn xược! Đan tôn chỉ thu nhận qua một đệ tử và đệ tử đó là con gái, chẳng lẽ ngươi dám ở đây nói xằng bậy, đùa giỡn với bọn ta ta sao?” Bóng hình đó tức giận, liền chém về phía Thanh Lâm lần nữa.

Chuyện Đan tôn thu nhận Thanh Lâm, chỉ có Đan tôn và Thanh Lâm, cùng với một số người ở tầng cao của Thiên Bình tông mới biết, người này không biết, cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng trong lúc người này sắp chém trúng Thanh Lâm thì có một bàn tay lớn, đột nhiên xuất hiện trên không, chụp lấy cây kiếm khổng lồ đó, rồi dùng lực một cái, cây kiếm khổng lồ đó vang lên một tiếng “bùm” rồi biến mất đi.

“Được rồi...”

Tiếng than thở truyền ra, một bóng hình già nua từ tầng cao nhất của Đan các đó, từ từ bước ra.

“Đan tôn!” Con ngươì của bóng hình cầm cây kiếm dài đó co lại, liền cúi người xuống, nói: “Bái kiến Đan tôn!”

“Bái kiến Đan tôn!”

Vô số được đồng và đệ tử của Đan vực ở phía dưới cũng lập tức cúi người xuống,

Cũng từ trong Đan các đó, có rất nhiều bóng hình xông ra, đáp xuống đất, khuôn mặt lộ ra vẻ cung kính, đồng thanh nói: “Bái kiến Đan tôn!”

“Ngươi đến đây...” Phát phát tay, Chu Vân Hải - Đan tôn nhìn về phía Thanh Lâm, nhưng lời nói của ông chưa hết thì đã bị Thanh Lâm cắt ngang.

“Đan tôn cũng biết con đến đây là việc gì rồi, xin Đan tôn hãy ra mặt giúp đỡ con!” Thanh Lâm lộ ra vẻ mặt gấp gáp.

“Chuyện này... vì sư cũng không giúp được ngươi...” Chu Vân Hải lắc đầu.

“Sư tôn chính là Đan tôn, uy danh vang khắp toàn bộ cảnh vực Đông Thiên, thậm chí toàn bộ Đông Thắng tinh, Bồ Thiên các đó, cũng có chút quan hệ với Thiên Bình tông ta, sư tôn... xin giúp con một lần!” Thanh Lâm nhìn Chu Vân Hải, ánh mắt của cậu, khiến cho trong lòng của Chu Vân Hải cũng rung nhẹ lên, rồi không ngừng than thở.

Đối với Thanh Lâm, tuy Chu Vân Hải chỉ xuất hiện gấp mặt qua một lần, nhưng từ trong ánh mắt của cậu, ông biết rất rõ tính cách kiên định của Thanh Lâm, nếu không phải là chuyện thực sự bất lực thì cậu cũng sẽ không đề lộ ra về mặt này.

“Ngươi trở về đi...” Chu Vân Hải từ từ nói.

“Sư tôn!”

Thanh Lâm đột nhiên ngược đầu lên, đôi mắt đỏ tươi, “bịch” một tiếng, cậu liền quỳ xuống, trong lời nói của cậu, tràn đầy cầu xin.

“Thanh Lâm con đây không lạy trời, không lạy địa, chỉ lạy cha mẹ, chỉ kính sư tôn!”

“Tô Ảnh là người con gái mà con yêu nhất, nàng gả cho người khác, đệ tử, sao có thể chịu được!”

“Thế lực của Bồ Thiên các đó tuy lớn, nhưng Thiên Bình tông ta cũng là một trong năm đại tông môn của cảnh vực Đông Thiên, nếu sư tôn chịu ra mặt, nếu tông môn chịu ra mặt, chuyện này, nhất định sẽ có chỗ để thương lượng!”

“Vẫn mong sư tôn, giúp đệ tử một lần!”

Âm thanh vang vọng, truyền đi khắp nơi của Đan vực, vô số bóng hình ở phía dưới, cũng đều ngược đầu lên nhìn Thanh Lâm, ngay cả bóng hình trước đó ra tay với Thanh Lâm, cũng lộ ra thần sắc phức tạp.

Bọn họ đều biết mối quan hệ của Thanh Lâm và Tô Ảnh, thậm chí cũng từng đoán, Thanh Lâm và Tô Ảnh e là đã trở thành bạn đời và lúc này đây cuối cùng cũng chứng thực và bọn họ càng không thể ngờ tới, Thanh Lâm vì Tô Ảnh mà lại gây ra một náo loạn như thế.

“Ngươi có biết, tại sao Bồ Thiên các lại đến bàn hôn sự không?” Chu Vân Hải phát tay một cái, Thanh Lâm vốn đang quỳ gối, lập tức bị một lực lớn kéo cậu đứng dậy.

“Đệ tử không biết, nhưng đệ tử biết, trong lòng của Tô Ảnh, nhất định sẽ không đồng ý!” Thanh Lâm nói cực kỳ kiên định.

“Ngươi sai rồi...”

Chu Vân Hải lắc đầu, lại nói: “Chuyện này, là do Tô Ảnh đề xuất ra nên Bồ Thiên các đó mới đến bàn hôn sự, nếu không, có lão phu ở đây, cho dù là Bồ Thiên các cũng sẽ không thể cưỡng bức được!”

“Cái gì?”

Thanh Lâm đột nhiên ngược đầu lên, nói: “Không thể nào!”

“Trên người của tiểu nha đầu Tô Ảnh đó có chút bí mật, hoặc chuyện hôn sự này, cho dù nha đầu thật sự đó không đồng ý nhưng nha đầu đó vẫn bắt buộc phải làm như thế.”

“Ngươi là đệ tử của vi sư thì vi sư sao lại không chịu giúp ngươi chứ...”

Chu Vân Hải nhìn Thanh Lâm, từ từ nói: “Nếu ngươi không tin, vi sư đây có thể đưa ngươi đến Tam Ngàn Đại Sơn đó hỏi một cái, còn chuyện Tô Ảnh có muốn gặp ngươi không thì vi sư ta đây không nắm chắc chuyện này được.”

“Con không tin!” Thanh Lâm lại la lên lần nữa, thần sắc của cậu có chút điên loạn.

“Người không tin thì lão phu dẫn người đi coi!”

Bàn tay lớn của Chu Vân Hải phát một cái, không gian trước mặt của Thanh Lâm đột nhiên rách ra, Chu Vân Hải bước lên một bước, chụp lấy Thanh Lâm, rồi trực tiếp bước vào trong không gian bị xé rách ra đó, trong phút chốc, liền xuất hiện bên ngoài của Tam Ngàn Đại Sơn.

“Lão phu Chu Vân Hải đưa đệ tử đến đây, muốn tìm bạn cũ trò chuyện!” Trong khoảng khắc mà Chu Vân Hải xuất hiện thì giọng nói của ông đã vang lên khắp trời đất.

Không chỉ là Tam Ngàn Đại Sơn của đệ tử nòng cốt, ngay cả đệ tử đẳng ngoài, đệ tử đẳng trong, toàn bộ Võ đạo nhất mạch cũng đều nghe thấy!

Lời vừa dứt xuống thì có rất nhiều bóng hình trong Tam Ngàn Đại Sơn đó bay ra và tất cả bóng hình đó, chính là những vị trưởng lão đã ngăn cản Thanh Lâm hôm đó.

Khi nhìn thấy Chu Vân Hải, sắc mặt của mấy người này liền thay đổi, lập tức cúi người xuống nói: “Bái kiến Đan tôn!”

“Kêu nha đầu Tô Ảnh ra đây, gặp Thanh Lâm.” Chu Vân Hải điềm đạm nói.

“Chuyện này...”

Mấy người đó do dự một hồi, cao thủ cảnh giới Bồn Thần từng nói với Thanh Lâm, lên tiếng: “Đan tôn, không phải đám người chúng tôi không kêu nàng ra mà là Tô Ảnh đó nói, trước khi rời khỏi Thiên Bình tông, sẽ không gặp bất kỳ một người nào cả.”

Nghe xong lời này, toàn thân Thanh Lâm rung lên, một ngụm máu tươi phun ra.

“Người nói tầm bậy!”

Cao thủ cảnh giới Bồn Thần đó nhìn Thanh Lâm một cái, lắc đầu nhẹ, lại quay về phía Chu Vân Hải nói: “Chuyện này là thật, hi vọng Đan tôn lượng thứ.”

Chu Vân Hải không trả lời mà là quay đầu lại nhìn Thanh Lâm.

“Ta không tin, ta không tin...”

Thanh Lâm không ngừng lắc đầu, trạng thái giống như điên loạn, tu vi cảnh giới Linh Đan trong cơ thể cậu đều bộc phát ra, gào thét lên: “Tô Ảnh! Nàng ra đây! Ra đây!”

“Giải đi phong tỏa của Tam Ngàn Đại Sơn, lão phu sẽ không cho cậu ta vào, nhưng tiếng của cậu ta, nha đầu Tô Ảnh đó bắt buộc phải nghe thấy.” Chu Vân Hải nhìn chằm chằm vào cao thủ cảnh giới Bồn Thần đó, trong lời nói của ông, không có một chút thương lượng gì hết.

“Chuyện này...”

Khuôn mặt của cao thủ cảnh giới Bồn Thần đó lộ ra vẻ khó xử, nói: “Đan tôn, trong Đại sơn lúc này, có người của Bồ Thiên các, nếu không có được sự đồng ý của tông chủ...”

“Tất cả hậu quả, ta sẽ gánh lấy, mau đi!” Ngữ khí của Chu Vân Hải lạnh lùng.

“Vâng!”

Cao thủ cảnh giới Bồn Thần đó không một chút do dự mà bay về phía xa kia, đối với toàn bộ Thiên Bình tông mà nói, địa vị của Đan tôn và tông chủ là bình đẳng nhau, thậm chí, còn vượt qua tông chủ nên mệnh lệnh của Chu Vân Hải, bọn họ không dám không tuân theo.

"Rầm!"

Một lúc sau, có tiếng vang lớn truyền ra, Tam Ngàn Đại Sơn bị phong tỏa đó, liền xuất hiện một rèm ánh sáng ảo ảnh, uy lực mà trên rèm ánh sáng này truyền ra, khiến người ta nghẹt thở, cho dù là tu vi của Chu Vân Hải cũng phải hít một hơi thật sâu.

Một lát sau, rèm ánh sáng này đột nhiên tan biến đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Cuối cùng

“Đệ tử nòng cốt của Tam Ngàn Đại Sơn, hãy vánh tay lên nghe rõ ràng cho lão phu!”

“Đệ tử của lão phu, có lời muốn nói!”

Trong lúc mà rèm ánh sáng đó tiêu biến đi, lời nói của Chu Vân Hải, vang lên ầm ầm, giống như bão tố, khi tiếng nói vang dội lại, liền gây ra sự thay đổi của trời đất, bầu trời chấn rung!

Cảnh tượng này khiến cho sắc mặt đệ tử của Võ đạo nhất mạch đều biến sắc, càng khiến cho vô số bóng hình trong Cửu Ngân Đại Sơn phóng ra, đặc biệt là đệ tử nòng cốt của Tam Ngân Đại Sơn, không một ai là không ngược đầu lên nhìn!

“Cảm ơn sư tôn!”

Thanh Lâm rung động, trước đó Đan tôn với cậu cũng chỉ là hư danh sư đồ, nhưng hôm nay, chỉ một lần này thôi, trong lòng của cậu, đã hoàn toàn chấp nhận vị sư tôn Chu Vân Hải này.

“Tô Ảnh...”

“Ta sẽ không gọi nàng là Tô sư tỷ, đây là lần đầu tiên, ta gọi nàng là Tô Ảnh. Từ hôm nay về sau, cũng sẽ không xưng hô nàng là Tô sư tỷ.”

“Ta biết, nàng có lý do không thể nói và ta cũng biết, nàng nhất định phải làm như thế, nhưng Thanh Lâm ta ngày hôm nay, chỉ xin nàng gặp mặt ta một lần, chỉ cầu xin nàng hãy nói cho ta biết, chuyện này là như thế nào?”

Hít một hơi sâu, giọng nói của Thanh Lâm chứa đựng tu vi của cậu, từ từ truyền ra trong Tam Ngân Đại Sơn của đệ tử nòng cốt đó.

Khi lời nói này vang dội đi, trong Tam Ngân Đại Sơn của đệ tử nòng cốt đó, trong một cung điện nào đó, Trần Đông Vân đột nhiên ngược đầu lên, sắc mặt hơi thay đổi, đang có ý muốn ngăn cản lại, nhưng khi hắn đứng dậy, có một tiếng nói truyền vào trong tai của hắn.

“Đừng nhúc nhích.”

“Lão tổ!”

Sắc mặt của Trần Đông Vân thay đổi, lộ ra vẻ vui mừng, lập tức chấp tay về phía đối phương, cung kính nói: “Vâng!”

Và cũng vào lúc này, một toà cung điện nằm ở trung tâm của Tam Ngân Đại Sơn đệ tử nòng cốt, thân hình của Tô Ảnh rung rẩy, sắc mặt không ngừng thay đổi, rồi đôi mắt cũng xuất hiện nước mắt.

Nhưng nàng, chưa từng lay động qua.

Lời nói của Thanh Lâm, nàng nghe rất chi tiết, nàng sợ sẽ lọt mất đi cho dù là một chữ, nhưng càng như thế thì nàng càng đau khổ, càng đau lòng nhưng nàng lại càng muốn nghe, bởi nàng sợ từ nay về sau, nàng sẽ không còn nghe được giọng nói này nữa, sẽ không còn nhìn thấy người con trai đầu tóc tím bay phất phới, khuôn mặt yêu dị đó nữa.

“Thanh Lâm, đừng có trách ta... đừng có trách ta!”

Kế bên Tô Ảnh còn có mười mấy người, cũng đều những nhân vật tầng cao của Thiên Bình tông, trong đám người này, có người thì sắc mặt phức tạp, có người thì sắc mặt âm trầm.

Đối diện bọn họ, cũng có mười mấy người đang ngồi, phía trên cùng, ngoại trừ mấy ông già đầu tóc bạc phơ, từ trong cơ thể toả ra khí tức mạnh mẽ đó thì còn có một người con trai.

Tướng mạo của người con trai này rất tuấn tú, tuổi gần ba mươi, khi nghe thấy những lời nói của Thanh Lâm, hắn giống như đã đoán ra được gì đó, cộng thêm những lời đồn mà hắn được nghe trước đó, khuôn mặt hắn liền lộ ra vẻ mặt đã hiểu rồi.

Hắn tên là Phong Thủy Hàn, chính là Thánh tử của Bồ Thiên các, cũng là con trai của các chủ Bồ Thiên các, thiên phú rất mạnh, thậm chí còn được xưng là yêu nghiệt, không đến ba mươi tuổi, liền đã đạt tới cảnh giới mạnh nhất Bồn Thần, quét sạch tất cả thiên tài cùng thời!

“Người này... chính là Thanh Lâm?”

Phong Thủy Hàn nhìn Tô Ảnh một cái, chân mày nhíu lại, đứng dậy, nói: “Nếu Tô cô nương không muốn gặp hắn thì Phong mạo có thể đi ra báo cho hắn biết.”

Tô Ảnh ngó người ra, sắc mặt nàng càng thê lương, nhưng nàng không có ngăn cản hắn.

Trên bầu trời, đôi mắt của Thanh Lâm nhìn chằm chằm vào Tam Ngân Đại Sơn đó, trong tầm mắt của cậu, có một bóng hình từ từ bay đến, bóng hình đó không phải là Tô Ảnh mà là một thanh niên trẻ tuổi tuấn tú.

“Tại hạ Phong Thủy Hàn.” Đến trước mặt của Thanh Lâm và Chu Vân Hải, người thanh niên này nhẹ nhàng chấp tay lại, mở miệng nói.

“Tô Ảnh đâu?” Âm thanh của Thanh Lâm có chút khàn khàn.

“Tô cô nương không muốn ra gặp mặt người, các hạ, hãy quay về đi.” Phong Thủy Hàn từ từ mở miệng nói, khi nói chuyện, cũng đang dò xét Thanh Lâm.

Thiên chất của hắn tuy mạnh, nhưng hắn không có kiên cường, đối với chuyện của Thanh Lâm và Tô Ảnh, hắn tất nhiên là đã nghe ngóng qua nên hắn cũng biết được đôi chút.

Nhưng, hắn vẫn đến đây để bàn hôn sự với nàng, có thể nói rằng, hắn, thật sự là rất thích Tô Ảnh.

“Chuyện của Tô gia, Phong mẫu cũng nghe qua một chút, dựa vào thực lực của các hạ đây, e rằng sẽ ảnh hưởng đến mạng sống của Tô cô nương.” Im lặng một hồi, Phong Thủy Hàn lại mở miệng ra nói lần nữa.

Thanh Lâm ngó người ra, sau đó nhìn chăm chăm vào Phong Thủy Hàn, thốt ra từng chữ một: “Người, chính là đám người của Bồ Thiên các lần này đến đây để bàn hôn sự?”

“Đúng vậy.” Phong Thủy Hàn gật đầu.

“Ha ha ha...”

Thanh Lâm đột nhiên cười lớn tiếng lên, trong cơ thể của cậu vang lên âm ầm, đầu tóc bay phất phới, giống như điên cuồng vậy.

“Tô Ảnh, là Thanh Lâm ta đây nhìn sai người rồi!”

Đây là tất cả lời nói mà Thanh Lâm nói ở đây, sau khi nói câu cuối cùng xong, cậu liền mở to đôi cánh ra, chân bước ra, rồi bay về phía xa.

Cậu không phải là kẻ ngu ngốc, cũng không phải là người xử lý chuyện theo cảm tính, trước khi đến đây, cậu đã từng nghĩ qua, tại sao Tô Ảnh phải gả cho người của Bồ Thiên các, câu trả lời của nàng không cần Phong Thủy Hàn nói ra, Thanh Lâm cũng có thể đoán được.

Chuyện đã đến bước này, bất kể Tô Ảnh có thật sự thích cậu hay không thì cũng đã không còn quan trọng nữa, Thanh Lâm chỉ biết rằng, hoặc là nàng vì muốn kéo dài mạng sống không thể sống nổi qua năm mươi tuổi đó của nàng, hoặc cũng có thể vì thù hận dữ dội của Tô gia đối với Đạo Phong không biết đã trải qua bao nhiêu năm đó, nói tóm lại, người mà Tô Ảnh sẽ lấy, không phải là cậu.

Cậu rời khỏi, khiến cho Chu Văn Hải thờ ơ nhẹ một tiếng, rồi ông nhìn về phía Phong Thủy Hàn, lạnh lùng nói: “Đối xử tốt với Tô Ảnh!”

“Tiền bối yên tâm” Phong Thủy Hàn chấp tay lại nói.

Trong cung điện, giống như cảm nhận được Thanh Lâm đã rời đi, Tô Ảnh đưa mắt nhìn về phía xa, trong thần sắc của nàng, xuất hiện một tia hối hận.

Nhưng sự hối hận này, lập tức bị nàng gạt bỏ đi, sau khi gạt bỏ đi nàng giống như là nhẹ nhõm hẳn ra, thần sắc của nàng, cũng từ từ trở lại bình tĩnh.

.....

Mười ngày sau.

Trong Tam Ngân Đại Sơn của đệ tử nòng cốt Thiên Bình tông đó, ai nấy đều rất vui mừng, tất cả các đỉnh núi, đều treo đầy lồng đèn đỏ có chữ hỷ, ngược mắt nhìn qua, giống như cả bầu trời đầy sương mù màu đỏ, ánh hoàng hôn chiếu rọi trầm trượng.

Hôm nay, là ngày xuất giá của Tô Ảnh.

Liên hôn với Bồ Thiên các, cho dù trong đó rốt cuộc có uẩn khúc gì thì đối với Thiên Bình tông mà nói, chuyện này vẫn là chuyện tốt nên chuyện chuẩn bị hỷ sự này, tất nhiên là phải hoành tráng một chút.

Người của Bồ Thiên các ngồi xe kéo khắc hình rồng phượng đến, đoàn người cuộn cuộn, khiến tất cả đệ tử của Thiên Bình tông đều phải há hốc mồm, ngó người ra.

Tô Ảnh cũng được Thiên Bình tông lấy thuyền rồng đưa tiễn, dưới vô số ánh mắt chăm chú của mọi người, từ từ rời khỏi Thiên Bình tông.

Trước khi xuất giá, trước khi rời khỏi Thiên Bình tông, Tô Ảnh quay đầu lại nhìn một cái, một cái nhìn này, hoặc là nhìn về một hướng nào đó, hoặc cũng có thể là nhìn một ai đó.

Hôm nay, nàng đã quan sát rất nhiều lần, giống như đang kỳ vọng có thể nhìn thấy một bóng hình nào đó, nhưng mỗi một lần kỳ vọng, mỗi một lần nhìn, nàng cũng đều thất vọng cả.

Nàng biết rõ, người đó, sẽ không đến...

Thuyền rồng từ từ biến mất trong ánh mắt của tất cả mọi người, sau khi sự vui mừng này qua đi thì Thanh Lâm vẫn còn ở lại trong Thiên Bình tông và cậu liền trở thành đề tài bàn tán của mọi người, cùng với... trò cười của mọi người.

Ai cũng biết, sau khi Tô Ảnh rời đi, đám người Bàn Liên Trùng, đã nhiều lần đến trước động phủ của Thanh Lâm, nói cho cậu nghe kỳ vọng của Tô Ảnh.

Nhưng Thanh Lâm vẫn bất động ở đó.

Đối với Thanh Lâm mà nói, đây có thể là một đoạn tình cảm, không có bắt đầu, không có kết thúc.

Cậu náo loạn Đan vực, náo loạn Võ đạo nhất mạch, nhưng cuối cùng, vẫn không thể giữ chân Tô Ảnh ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Tô gia của vạn năm trước

Thời gian trôi qua, chớp mắt cái lại qua đi mấy tháng.

Phía trước động phủ của Thanh Lâm, đám người Bàn Liên Trùng có chút gấp gáp, từ khi Tô Ảnh xuất giá đến giờ, Thanh Lâm, chưa từng bước ra khỏi động phủ.

“Ây, thật không ngờ, Tô sư tỷ lại tuyệt tình như thế!” Bàn Liên Trùng lắc đầu than thở.

Và cũng vào lúc này, phía trước của động phủ, tiếng sét vang lên ầm ầm rồi một bóng hình từ từ bước ra.

“Thanh Lâm!” Bàn Liên Trùng vui mừng nói.

Cậu ta nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, giống như muốn từ cậu nhìn ra cái gì đó, nhưng sắc mặt của Thanh Lâm rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức một cách đáng sợ.

“Đây là một số phương pháp luyện chế đan dược, trong động phủ của ta có nguyên dược liệu, ngươi có thể đến đó lấy để luyện chế thử.”

Bàn tay Thanh Lâm phát một cái, một miếng Ngọc Giám xuất hiện trong tay của Bàn Liên Trùng, không đợi cậu ta hỏi, cả người Thanh Lâm chớp một cái liền biến mất trong tầm mắt của Bàn Liên Trùng

.....

Ở ngoài Thiên Bình tông, nơi đầm nước.

“Ngươi cuối cùng cũng chịu đến rồi...”

Nhìn bóng hình phía trước, khuôn mặt của con chó đen đó tràn đầy ai oán, nhưng nó không có giống còn hung hãn cắn quấy như lúc trước nữa.

“Xin lỗi...”

Thanh Lâm chỉ thốt ra hai từ này, sau đó, thân thể cậu rung lên một cái, ánh sáng màu đỏ bộc phát ra, như ánh mặt trời vậy, chiếu rọi toàn bộ đầm nước này.

Con chó đen cũng không nói nhiều, mở miệng lớn ra, tiếng lực hút điên cuồng từ trong miệng nó truyền ra.

Và đi theo loại lực hút này, trên cơ thể của con chó đen, cũng xuất hiện một chút ánh sáng màu đỏ và dưới ánh sáng màu đỏ này, vốn chỉ là lộ ra cái đầu chó, nhưng trong giây giũa, lại xuất hiện thêm cái cổ!

Hấp thu như thế, mất gần hai tiếng đồng hồ, cho đến sắc mặt của Thanh Lâm trắng bệch thì nó mới dừng lại.

“Thanh Lâm ơi...”

Khi ăn xong mà nó còn muốn ăn thêm, con chó đen liếm liếm môi, rồi sau đó mới nhìn chăm chăm Thanh Lâm, từ từ nói: “Thật ra ta cảm thấy... con gái trên thế gian này rất nhiều, vả lại, giờ ngươi mới chỉ là ở bản đồ cấp một, dựa vào thiên chất của ngươi, bản đồ cấp một này nhất định sẽ không hạn chế được ngươi. Sau khi ngươi đi vào bản đồ cấp cao thì ngươi cũng sẽ nhìn thấy con gái càng ngày càng nhiều, đến lúc đó ngươi sẽ biết, nha đầu Tô Ảnh đó, chẳng là gì cả.”

Thanh Lâm không có cảm xúc gì hết, điềm đạm nói: “Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì lần hấp thu tiếp theo sẽ là ba tháng sau.”

Nói xong, cậu đi về phía xa, từ từ, bóng hình của cậu cũng biến mất trong tầm mắt của con chó đen.

“Hừ, Bỏ Thiên các, lão phu muốn xem xem, đám người nguoi sẽ dờ chiều trò gì!” Nhìn Thanh Lâm đã đi xa, con chó đen hừ lạnh một tiếng, cái đầu chó to lớn đó lại chui vào hồ nước lần nữa.

.....

Phía ngoài Đông sơn, Thanh Lâm đứng thẳng.

Cậu nhìn Đông sơn này một cách yên tĩnh, hồi lâu sau. . .

Vào một khoảng khắc nào đó, Thanh Lâm thở nhẹ một tiếng, vỗ một cái vào ấn đường, một giọt máu từ từ bay ra.

Giọt máu này, là của Tô Ảnh.

Sau khi giọt máu này bay ra, chưa đợi Thanh Lâm suy nghĩ nhiều thì đột nhiên bay về phía trước.

Con người của Thanh Lâm co lại một cái, sau đó lập tức đuổi theo.

Giọt máu đó giống như bị cái gì thu hút nó vậy, tốc độ cực nhanh, thậm chí Thanh Lâm đã bộc phát ra tất cả tu vi, ba đôi cánh sau lưng cũng mở toanh ra, cũng có chút không theo kịp nó.

Đi vào phía trong của Đông sơn, Thanh Lâm nghe thấy một số tiếng hú của yêu thú, nhưng bởi đây là phía bên ngoài của Thiên Bình tông nên thực lực của mấy con yêu thú này không cao, uy lực toàn thân của Thanh Lâm toả ra, khiến một số con yêu thú đang ở gần chưa đợi Thanh Lâm ra tay thì những con yêu thú này đã lập tức bắt đầu chạy trốn.

Dưới sự chỉ dẫn của giọt máu đó, Thanh Lâm từ từ đi đến chỗ sâu nhất của Đông sơn.

Cuối cùng, giọt máu đó dừng lại, Thanh Lâm nhìn thấy một bia mộ,

Tuy nói là bia mộ nhưng trên thực tế không phải là bằng thạch mà chỉ là khúc gỗ, ở phía sau ngôi mộ này, có một phần mộ, trên đó mọc đầy cỏ dại, giống như đã rất lâu không có ai dọn dẹp lại.

Giọt máu đó ngừng trước bia mộ, liền sinh ra một chút cảm xúc và đang có chút rung rẩy.

Thanh Lâm im lặng, bia mộ này không biết đã trải qua bao nhiêu năm rồi, nó đã bắt đầu mục rữa, tên được khắc trên đó, cũng đã không thể nhìn thấy rõ ràng nữa.

Nhưng dựa vào sự rung rẩy của giọt máu đó, Thanh Lâm có thể đoán ra được, người chôn dưới phần mộ này, nhất định là người có huyết mạch của Tô gia.

Im lặng một hồi, Thanh Lâm chấp tay về phía ngôi mộ đó, đang muốn rời khỏi thì giọt máu đó rung rẩy càng kịch liệt hơn.

Nó không có di chuyển chỉ là dừng ở phía trước ngôi mộ đó, giống như... là đang nói với Thanh Lâm điều gì đó!

Chân mày của Thanh Lâm nhíu lại, khi quay đầu lại nhìn, sắc mặt của cậu liền thay đổi!

Chỉ thấy cảnh tượng xung quanh vốn là một nơi hoang vắng nhưng lúc này đây lại xuất hiện thay đổi, dưới đất mọc đầy cỏ dại đó đã biến mất, giờ đây đã biến thành rất nhiều tầng mây và lúc này đây, Thanh Lâm đang đứng ở giữa tầng mây đó.

Dưới chân của cậu, là một toà thành không biết trải dài hết bao nhiêu khu vực, nhìn qua là không thể nhìn thấy phía cuối của thành trì, ở trong thành trì, bóng người đi qua đi lại, rất đông đúc, trên người bọn họ cũng mặc những y phục khác nhau, nhưng trước ngực của bọn họ đều có khắc một chữ - Tô.

“Đây là...” Con người của Thanh Lâm coi giật lại, hô hấp của cậu cũng trở nên gấp gáp hơn.

Cậu nhìn qua, mỗi một bóng hình đó, trên khuôn mặt đều có nụ cười, trong thành trì đó, từng toà cung điện nguy nga, hùng vĩ, khiến người ra kinh ngạc.

Thanh Lâm giống như một người đứng ngoài cuộc quan sát vậy, đứng trong hư không đó, im lặng quan sát, nhìn một người nào đó của Tô gia đang ngồi xếp gối tu luyện, nhìn một số người phạm nào đó, đang châm lửa nấu cơm, nhưng ở phía trước ngực họ vẫn khắc chữ Tô, nhìn một ông già khuôn mặt già nua, toàn thân toát ra khí tức kinh người nào đó, đang bế quan tu luyện.

Lúc này đây Thanh Lâm, giống như là trở về rất nhiều năm trước, nhìn thấy lúc trước của Tô gia còn hưng thịnh khi chưa bị huỷ diệt.

Ánh mắt của cậu di chuyển, nhìn lại lần nữa, đột nhiên nhìn thấy một bóng hình!

Bóng người này xuất hiện, khiến hơi thở của Thanh Lâm đột nhiên gấp gáp hơn, bóng người của cậu liền lùi về sau nhiều bước, sắc mặt của cậu cũng thay đổi.

Bóng người đó, chính là Tô Ngọc!

Tô Ngọc lúc này đây, đang ngồi ngay ngắn trước mặt một ông già, nàng giống như là cảm thấy được cái gì đó, đột nhiên ngước đầu lên, ánh mắt của nàng, trực tiếp hướng về Thanh Lâm.

Khi khoảng khắc nhìn thấy Thanh Lâm, Tô Ngọc cười lên, miệng của nàng nhẹ nhàng chuyển động, tuy Thanh Lâm không nghe thấy được nàng nói gì, nhưng từ trong khẩu hình miệng của Tô Ngọc, cậu có thể nhìn ra được.

“Chạy mau, rời khỏi chỗ này...”

“Không thể nào!”

Con người của Thanh Lâm co lại, sự xuất hiện của Tô Ngọc đã làm đảo lộn hết tất cả những gì mà cậu tưởng tượng trước đó.

Tô Ảnh biết sự tồn tại của Tô Ngọc, và lại, còn biết Tô Ngọc là chị gái của nàng. Đồng thời, Tô Ngọc cũng biết Tô Ảnh là em gái của nàng.

Nhưng tuổi tác của Tô Ảnh, chỉ mới là hơn hai mươi tuổi, còn Tô Ngọc thì đã tồn tại chỉ ít ở hàng vạn năm trước rồi.

Giữa hai người nếu là hai chị em ruột thịt, vậy thì phải cùng một thời đại chứ, nhưng dưới sự chênh lệch thời gian khiến người ta kinh ngạc như thế, trong phút chốc, làm cho đầu óc của Thanh Lâm vang lên ầm ầm.

“Nếu hai người thật sự là chị em thì tuổi tác của hai người...”

Thanh Lâm không dám tin, một ý nghĩ táo bạo xuất hiện trong đầu của cậu.

Tô Ảnh, là Tô Ảnh, nhưng cũng không phải Tô Ảnh!

Hoặc có thể nói, Tô Ảnh mà trước đó Thanh Lâm gặp, không phải là thật, hoặc cũng có thể là thật!

“Tô Ngọc được Cuồng Linh Chí Tôn cứu, sống được tới tận ngày hôm nay cũng không kỳ lạ, nhưng Tô Ảnh...”

“Đúng rồi...”

Thanh Lâm không ngừng lui về sau, thần sắc của cậu kinh ngạc đến nỗi khó mà diễn tả được: “Tô Ảnh nói qua, cái chết của Tô Ngọc là chết trong đại kiếp khủng khiếp của năm đó, nhưng Tô Ngọc lại là chị của nàng và tuổi của nàng chỉ mới là hai mươi tuổi, vậy thì nàng sao có thể biết rõ được chuyện này...”

“Mau chạy đi...”

“Mau chạy đi!”

“Mau chạy đi!”

Cũng vào lúc này, Tô Ngọc lại mở miệng nói lần nữa và lần này, Thanh Lâm không phải là nhìn thấy khẩu hình miệng của nàng nữa mà là âm thanh của nàng, vang lên bên tai của Thanh Lâm cực kỳ chân thật, càng ngày càng gần, cuối cùng hoá thành bão tố, cuốn đi tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Uy lực của đạo phong

"Rầm!"

Tiếng nói này giống như là đang thúc giục bão tố, khi lời nói của nàng vừa dứt, hư không ở phía xa kia đột nhiên trở nên âm u, bao quát tất cả tầng mây, sấm chớp vang lên ầm ầm và màu đỏ cũng xuất hiện theo.

Hơi thở của Thanh Lâm gấp gáp, cậu nhận ra màu đỏ này, đó là Thiên kiếp chi lôi!

Màu đỏ đó bao phủ cả bầu trời, trải dài hết không biết bao nhiêu khu vực, liếc nhìn một cái, chi chít cả bầu trời, cực kỳ kinh người.

Tất cả uy lực từ lôi kiếp màu đỏ đó truyền ra, khiến sắc mặt của Thanh Lâm thay đổi, khiến sắc mặt của vô số người Tô gia trong thành trì ở dưới cũng đều u ám theo.

Bọn họ giống như đã sớm biết được sẽ có một ngày này như thế, giống như sẽ biết có Thiên kiếp màu đỏ này xuất hiện và vô số bóng người xông ra đều

là các ông già.

Toàn thân trên dưới của mấy ông già này, đều phát ra một uy lực rất khủng khiếp khó mà diễn tả được, cho dù Thanh Lâm đứng ở đằng xa, cũng vẫn cảm thấy được khí tức kinh khủng đó, nếu mà mặt đối mặt, chỉ là khí tức này thôi, cũng đủ khiến cơ thể của Thanh Lâm nổ tung, lúc đó thân thể và tinh thần của cậu cũng đều sẽ bị diệt.

Thanh Lâm không dám tin, cậu nhìn chăm chăm vào lời kiếp kinh khủng ở phía xa đó, màu đỏ này, so với lúc mà cậu độ kiếp, còn không biết đã mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, uy lực hủy diệt khủng khiếp đó, khiến sắc màu của trời đất cũng thay đổi.

“Đạo Phong ta, là người của Tôn Thượng tông, tìm kiếm báu vật của trời đất.”

Từ trong tầng mây màu đỏ truyền ra một giọng nói không cảm xúc, nhưng khi giọng nói này xuất hiện, không gian xung quanh đột nhiên rách ra, tiếp theo, từng mảnh đất đều trở thành hư không, cuối cùng, hoàn toàn biến thành màu đen, chỉ còn chừa lại thành trì Tô gia.

“Chỗ này chỉ là Tô gia, ở đâu ra báu vật!”

Một ông già của Tô gia đi ra, khuôn mặt người này nhăn nheo, đầu tóc bạc phơ, mặc bộ đồ đơn sơ, tuy đôi mắt đục ngầu, nhưng trong đó, toả ra tia ánh sáng lạnh lẽo làm cho người ta ngẹt thở.

“Diệt!”

Âm thanh bình thản đó lại tiếp tục truyền ra, sau khi lời nói dứt xuống, thiên kiếp khủng khiếp đó liền đánh xuống, một bàn tay lớn hoàn toàn do uy lực của thiên kiếp màu đỏ tạo thành, đánh mạnh về phía thành trì Tô gia.

Bàn tay to này quá lớn, lớn tới nỗi khó mà có thể dùng lời để diễn tả được, nhìn qua đó, giống như bão tố, cuốn đi tất cả thiên địa, khiến bầu trời sợ hãi, khiến không trung rung rẩy, khiến cho tinh cầu này, cũng xuất hiện vỡ nát.

"Àm!"

Khi bàn tay đó đánh xuống, những nơi bàn tay đó đi qua, toàn bộ không gian đều bị hoá thành hư vô, dường như chỉ trong phút chốc đó, đã tiêu diệt toàn bộ thành trì Tô gia!

Cảnh tượng này, làm cho Thanh Lâm gần như ngẹt thở, cậu khó có thể tượng tưởng được, rốt cuộc đây là loại tu vi gì, lúc này đây, cậu lại nhìn thành trì Tô gia đó, toàn bộ trở nên hỗn loạn, còn đâu là cung điện nguy nga, hùng vĩ, còn đâu một gia tộc hưng thịnh nữa, số lượng lớn xác người nằm dưới đất, tiếng khóc, tiếng la thảm thiết, tất cả những tiếng khác nhau đều truyền ra.

Ánh mắt Thanh Lâm quét qua một cái, cuối cùng, nhìn về một nơi nào đó, cậu vẫn thấy Tô Ngọc đó sống sót!

Chỉ là lúc này đây, khí tức của nàng rất yếu, khuôn mặt trắng bệch, nhưng nàng vẫn nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, trong miệng lầm bầm.

Tiếng lầm bầm này, lại khiến chân mày của Thanh Lâm nhíu lên lần nữa, bởi vì cậu nhìn thấy trong khuôn hình miệng của Tô Ngọc, ngoại trừ hai từ "chạy mau" còn có hai từ khác!

Nhưng chỉ là, hai từ này lại khiến cho Thanh Lâm khó hiểu nên trong một lúc, cậu hoàn toàn không đoán ra được hai từ đó là gì.

“Đạo Phong, người hủy diệt Tô gia của ta, người sẽ không được chết yên!”

Và cũng vào lúc này, lại có một ông già bay ra, người này trông giống như là người bình thường, toàn thân trên dưới không toả ra một chút khí tức nào, nhưng trên ấn đường của ông, lại có một con dấu màu đỏ, con dấu này xoay chuyển, không ngờ lại là tinh điểm!

“Chí Tôn!”

Sắc mặt của Thanh Lâm thay đổi, Đế Linh từng nói qua, phạm là những người phá để thành tôn, cũng đều nhận được sự chiếu cố của bầu trời và sự chiếu cố này, chính là con dấu bầu trời.

Phạm là Chí Tôn, ở ấn đường đều có tinh điểm!

Tất cả Chí Tôn, dựa vào tinh điểm để xem tu vi, nhất tinh là thấp nhất, cửu tinh là mạnh nhất!

Ấn đường của ông già này chỉ có một cái tinh điểm, rõ ràng chỉ là Đại Địa Chí Tôn nhất tinh.

Ông nổi trận lôi đình, dưới sự vung vẩy bàn tay của ông, bầu trời bị rách ra và rồi vô vàn mảnh vỡ của bầu trời tụ lại trên bàn tay của ông, hoá thành bão tố dữ dội, bay về phía hư không, cuốn đi tất cả màu đỏ thâm vào bờ bên đó.

"Đùng!"

Những tiếng vang lớn ghê gớm không ngừng truyền ra, khi những mảnh vỡ này va chạm với uy lực của thiên kiếp màu đỏ đó, đều trực tiếp vỡ nát ra và ông già đó, cũng không ngừng phun ra máu tươi, trong cơ thể vang lên tiếng nổ.

“Đại Địa Chí Tôn...”

Âm thanh đó lại truyền ra lần nữa, nói: “Niệm tình người tu luyện không dễ nên ta cho người thêm cơ hội, giao báu vật ra đây, ta có thể bảo toàn huyết mạch của Tô gia.”

“Tô gia ta, không có báu vật!” Ông già đó ngược mặt lên trời hét.

Và trong khoảng khắc lời nói đó dứt xuống, người này đột nhiên xông lên hư không, thân thể bành trướng, dưới ánh mắt tuyệt vọng của vô số người Tô gia, nổ tung ra!

"Bùm!"

Uy lực nổ tung này, cuộn sạch tất cả thành trì, cuộn sạch tất cả thiên địa, cuộn sạch bầu trời, cuộn sạch không trung!

Lực công kích này, chỉ là trong tích tắc, đã khiến cho tầng mây màu đỏ đỏ hoàn toàn vỡ nát, và lại, trong lúc lơ mờ này, biến thành một bàn tay, đột nhiên thò vào bên trong hư không đó!

Trong phút chốc này, trong hư không đó truyền ra một tiếng hừ lạnh, âm vang vừa dứt xuống, cái bàn tay mà do uy lực nổ tung hoá thành cũng trực tiếp bị vỡ nát ra.

“Lão tổ!”

Trong dưới thành trì, còn có vô số người Tô gia sống sót nhưng sắc mặt của bọn họ đều rất thê lương, khuôn mặt lộ ra thù hận ngập trời, trong đó có không ít người, đều học theo ông già Đại Địa Chí Tôn đó, xông lên bầu trời, cho tự nổ tung cơ thể ra.

Thực lực của bọn họ, tuy không mạnh bằng Đại Địa Chí Tôn, nhưng bọn họ thắng do số lượng người đông, và lại, khi mỗi người tự nổ, cũng đều thi triển công pháp bí mật hợp kích của Tô gia và lúc này, uy lực tự nổ này dung hợp lại một chỗ, tất cả ập lên bầu trời.

Cảnh này, cực kỳ kinh khủng!

Hư không đó nổ nát ra, giống như là lộ ra tinh quang, tất cả ánh sáng mà uy lực tự nổ này hình thành, khiến thiên địa mất đi màu sắc, khiến mặt trời bị đồ sập, khiến toàn bộ Đông Thắng tinh, lúc này cũng đều rung rẩy lên,

Nhưng lực đạo khủng khiếp như thế lại dưới tiếng hừ lạnh đó tiêu tan mất đi lần nữa.

“Đạo Phong!”

“Nếu Tô gia ta không chết, ngàn thế vạn thế, nhất định sẽ diệt người!”

Tiếng gào này, không phải do một người truyền ra mà là do toàn bộ những người còn lại của Tô gia phát ra.

Giống như là một loại tín ngưỡng, cũng giống như là một loại nguyên rủa, khi tiếng ầm ầm vang lên, âm thanh này lại lần nữa vang lên ngút trời, không ngờ lại xé rách không gian ra, khiến cho bóng hình ẩn nấp trong hư không đó, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thần sắc của người này lạnh lùng, dung mạo bình thường, một thân đạo bào, trên ấn đường của người đó cũng có tinh điểm mà còn là tam tinh.

Nhưng, tinh điểm này sáng hơn nhiều so với tinh điểm trên ấn đường của ông già đó, giống như ba cái mặt trời nhỏ, một khi xuất hiện, liền chiếu rọi toàn bộ Đông Thắng tinh.

Dưới cơ thể của người này, còn có một con rồng dài màu xanh, con rồng dài này toàn thân toát ra khí tức hung bạo dày đặc, dáng hình của nó rất lớn, gần ngàn trượng, khi xuất hiện, cái đuôi khổng lồ của nó quét ngang bầu trời và những nơi mà nó quét qua, không gian đều bị nứt ra.

“Gan người cũng to lắm!”

Người này quát lên một tiếng, thân hình rung lên một cái, đột nhiên có vô số bóng hình từ trên cơ thể của hắn bước ra, hình dáng của những bóng hình này giống y như đúc hắn, giống như là phân thân ra vậy, trong phút chốc liền đến ngay trước mặt của tất cả người Tô gia, giờ bàn tay lên, những người Tô gia đó hoàn toàn không có bất kỳ năng lực phản kháng gì liền bị giết ngay tức khắc!

Ở trước mặt Tô Ngọc cũng xuất hiện một bóng hình như vậy, nhưng nàng không có khiếp sợ và nàng cũng không có nhìn bóng hình này mà nàng vẫn nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm.

“... Chạy mau!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 137: Thiên các

Cho đến tận bây giờ, Thanh Lâm vẫn không biết được hai chữ mà Tô Ngọc muốn nói rốt cuộc là hai chữ gì.

Cũng chính trong lúc này, thân thể Tô Ngọc nổ ra phát ra một tiếng bùm, phân thân của Đạo Phong trước mặt cũng trong nháy mắt mà biến mất.

Cơ hồ như trong chớp mắt, cả một Tô gia bị hủy diệt, chỉ sợ có Đại Địa Chí Tôn này, chỉ sợ là cả một Tô gia này, khu vực mạnh nhất của Đông Thắng tinh cũng bị hủy diệt mất.

“Đạo Phong...”

“Đạo Phong!”

“Đạo Phong!”

Bên trong đôi mắt của Thanh Lâm, từng một từng một hư ảnh hoàn xuất hiện bên trong thành trì đã bị tan bại đi của Tô gia, những người này, trừ những người tự mình phát nổ ra, còn lại đều là linh hồn!

“Hừm!”

Đạo Phong lạnh lùng “hừm” một tiếng, Thanh Long đang ở thân dưới của Đạo Phong đột nhiên mở miệng, linh hồn vẫn cứ rửa thăm tên của Đạo Phong, ngay thời khắc này, đều không lo bị khống chế mà lao đến phía của Thanh Long.

Những linh hồn này dần dần bị nuốt đi, thân thể của Thanh Long không ngờ lại lần nữa to hơn một chút, tuy là chỉ to hơn mấy mươi trọng, nhưng phải biết rằng, thân thể của Thanh Long bây giờ, đã được cả ngàn trọng rồi!

Trong đôi mắt của Thanh Lâm, Tô Ngọc là một linh hồn, cũng là đang từ từ bay đến bên miệng của Thanh Long, nhưng cũng chính trong lúc này, có một bàn tay to lớn đột nhiên xuất hiện!

“Rầm!”

Bàn tay to lớn này xé nát hư không, xuyên thấu bầu trời, dùng tay bắt lấy linh hồn của Tô Ngọc rồi lập tức thu hồi lại.

Đạo Phong biếc sắc, ngẩng đầu lên nhìn: “Cuồng Linh!”

“Đạo Phong, người này bốn tôn cần dùng, ngươi dám ngăn cản, ta sẽ khiến cho xương cốt của ngươi đều tan biến!” Một tiếng nói lạnh lẽo từ hư không phát ra, Đạo Phong vốn định ra tay, nhưng sau khi nghe được những lời này, thần thái bèn trở nên u ám, cuối cùng cũng không động thủ.

Toàn thân Thanh Lâm là một nỗi sợ hãi, cậu ta nghe rất rõ hai từ “Cuồng Linh”, càng nghe thấy rất rõ Cuồng Linh Chí Tôn, những lời nói vô cùng bá đạo kia.

“Việc này là mệnh lệnh của Thượng tông, ta chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh mà chấp hành!” Đạo Phong với trạng thái âm trầm mà nói lên một câu.

“Thượng tông?”

Lời nói của Cuồng Linh Chí Tôn lại lần nữa truyền đến: “Đừng đem hai từ “Thượng tôn” trong miệng ngươi đàn áp bốn tôn ta, những việc mà ta muốn làm, là không một ai có thể ngăn cản được!”

Lời này sau khi nói xong thì bàn tay to lớn kia bắt lấy linh hồn của Tô Ngọc rồi biến mất.

Trực tiếp bị bắt đi, Tô Ngọc vẫn là nhìn chăm chăm vào Thanh Lâm, nói ra những câu chữ mà Thanh Lâm nghe không rõ.

Ngay lúc này thành trì của Tô gia đã hoàn toàn biến thành địa ngục, Đạo Phong ở bên trong đó từ từ bước đi.

Một lúc nào đó, Đạo Phong như phát hiện được điều gì đó, vẫy tay một cái, một đứa bé đang được bao bọc cẩn thận trong một cái bọc, đột nhiên xuất hiện trên tay của Đạo Phong.

Trước ngực của đứa bé này, còn có một miếng ngọc bội, trên đó được khắc hai chữ, ngay lúc Thanh Lâm nhìn thấy được hai chữ này, con ngươi trong mắt cậu ta lại một lần nữa co lại, hít một hơi thật sâu.

Tô Ảnh!

Đứa nhỏ này, chính là Tô Ảnh!

“Đây...”

Thanh Lâm lúc này khó mà hình dung được những điều mà mình đang kinh sợ trong lòng, cậu ta nhỏ tiếng tự nói với mình: “Tô Ảnh, sinh ra từ vạn năm trước, thậm chí là từ cả chục vạn năm trước!”

Đứa bé này xuất hiện làm điên đảo đi mọi ý nghĩ của Thanh Lâm, cậu ta thậm chí còn có cảm giác, Tô Ảnh trước đó giả cho Phong Thủy Hàn kia, không phải là thật!

Bên trong thành trì, Đạo Phong bắt lấy đứa bé này, đôi mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, đang định ra tay giết nó thì đột nhiên ngay lúc này, có một con lốc xoáy trong hư không xuất hiện trước mặt của Đạo Phong.

Lốc xoáy này có tốc độ rất nhanh, Đạo Phong lộ ra vẻ kinh sợ, chỉ thấy lốc xoáy đang ở trước mặt mình này, có sáu màu không ngừng chớp chớp, mỗi một màu đều khiến cho khuôn mặt Đạo Phong phải biến sắc, đều khiến cho Đạo Phong phải hoảng sợ.

“Lục đạo luân hồi!”

Đạo Phong lộ ra vẻ không dám tin, cũng ngay chính trong lúc này, lốc xoáy kia bỗng truyền đến một lực hút, lực hút này chớp mắt một cái liền đem đứa bé đang được bọc cẩn thận trong tấm chăn kia đem đi, thậm chí ngay cả Đạo Phong cũng trở tay không kịp.

“Hong hoang lần nữa mở ra, lục đạo luân hồi xuất hiện!”

Đạo Phong lùi ra phía sau vài bước, nhìn chằm chằm lốc xoáy đang từ từ biến mất kia, hơi thở gấp gáp.

Một lúc sau, Đạo Phong không quan tâm đến lốc xoáy kia, không quan tâm đến đứa nhỏ kia, thân ảnh ông ta chớp một cái liền đến bên cạnh thân thể Thanh Long, rồi biến mất giữa trời đất rộng lớn này.

Sau khi ông ta đi, thành trì của Tô gia cuối cùng cũng trở lại với trạng thái yên tĩnh.

Đôi mắt của Thanh Lâm lúc thì rực sáng lại lúc chìm lắng xuống, ổn định lại những phong ba trong lòng của mình kia, trầm ngâm một chút, chân bước ra phía trước, nhìn về thành trì của Tô gia mà bước đi.

Cậu ta chỉ là bước ra một bước, bên xuất hiện ngay vị trí ban nãy Đạo Phong đang đứng, với khoảng cách gần như vậy, có thể cảm nhận rất rõ những điều đáng sợ kinh người kia vẫn còn lưu lại nơi này vẫn chưa tan biến hết.

Im lặng một lúc, Thanh Lâm đưa tay ra như đang muốn điều tra xem hư không mà trước đó lốc xoáy kia xuất hiện, nhưng chính ngay lúc này, một tiếng “hầm” lạnh tanh vang lên, khiến cho khuôn mặt Thanh Lâm biến sắc.

“Kẻ nào dám theo dõi hành tung của lão phu ta!”

Lời này sau khi vang lên, Thanh Lâm chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng nổi lên hết da gà, một chút cũng không do dự mà thẳng tiến phía trước chạy đi!

Trong lúc đang chạy, cậu ta quay đầu lại nhìn một cái, lần nhìn này, khiến cho trí óc cậu ta sợ đến như nổ ầm ầm, đầu óc tê dại!

“Đạo Phong!”

Thân ảnh người này vừa ban nãy mới biến mất ngay lúc này lại xuất hiện ngay sau lưng của Thanh Lâm, lúc Thanh Lâm quay đầu lại, khuôn mặt của Đạo Phong càng thêm biến sắc, trước đó vốn định ra tay bắt lấy Thanh Lâm, nhưng ngay lúc này, lại không truy bắt cậu ta.

“Thiên các!” Lời nói của Đạo Phong vang vọng lại bên lỗ tai của Thanh Lâm, cả người Thanh Lâm ngây ra, có thể nghe thấy rất rõ người đang nói chuyện ở phía sau mình kia đang chứa đựng bao nỗi kinh sợ.

Lại chính trong lúc này, Thanh Lâm giật mình cái, cậu đột nhiên nhớ lại những lời mà Tô Ngọc trước đó muốn nói với cậu mà cậu lại nghe mãi không rõ đó là hai chữ gì!

Chính là Thiên các!

“Không thể nào! Không thể nào!”

“Thiên các từ sớm đã chết rồi, từ sớm đã chết rồi!”

Đạo Phong lúc này như đang lên cơn điên vậy, một mặt thì gầm gừ, xông thẳng về nơi xa.

Cũng chính trong lúc này, cảnh vật trước mặt của Thanh Lâm như hoàn toàn bị sụp đổ không cứu vãn được gì, cậu ta chớp mắt một cái, xuất hiện trong tầm mắt của mình vẫn là những ngôi mộ kia, vẫn là những bảng tên mộ phần kia, vẫn là khu đất đã bị bỏ hoang từ rất lâu đó.

“Thiên các...” Thanh Lâm nhỏ giọng nói: “Không ngờ Tô Ảnh lại sinh ra từ vạn năm trước, Đạo Phong kia không ngờ lại tưởng ta là Thiên các, nhưng Thiên các kia... lại là ai!”

“Đế Linh, Thiên các là ai?” Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, chau mày rồi hỏi.

“Thiên các?”

Đế Linh đang nằm bên trong đan điền của Thanh Lâm, nghe được hai chữ này, thần sắc biến đổi, đột nhiên đứng dậy.

“Cậu biết Thiên các?” Giọng nói của Đế Linh có chút run rẩy.

Nghe được lời này, Thanh Lâm lại chau mày lại: “Việc lúc nãy vừa mới xảy ra, ông không thấy à?”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đế Linh mờ mịt.

“Vừa lúc nãy ta đến một nơi rất đặc biệt, thấy được hàng vạn năm trước, Tô gia bị hủy diệt, sự xuất hiện của Đạo Phong, cùng với sự ra tay của Cuồng Linh Chí Tôn...” Thanh Lâm nhỏ giọng nói.

“Việc này ta không biết.” Đế Linh lắc đầu, lại một lần nữa hỏi: “Lúc nãy cậu nói đến Thiên các, chẳng lẽ là biết được từ trong khung cảnh đặc biệt kia?”

“Ừm” Thanh Lâm nói: “Trước đó ta vẫn là đứng trên trời cao mà quan sát thấy được, trong khung cảnh đó, xuất hiện lục đạo luân hồi, Đạo Phong lại còn nói một câu, hồng hoang lần nữa mở ra, lục đạo...”

“Lục đạo luân hồi xuất hiện!” Lời này không phải là Thanh Lâm nói, mà là Đế Linh.

Thanh Lâm ngây người: “Ông biết được điều này?”

“Người nói người trong khung cảnh đặc biệt kia, thấy được lục đạo luân hồi?” Đế Linh lộ vẻ không dám tin được.

“Ừm”

Thanh Lâm gật đầu: “Và lại, ngay lúc ta đi thăm dò nơi hư không mà lục đạo luân hồi xuất hiện, Đạo Phong lại lần nữa quay lại đây, ông ta vốn là định bắt ta lại, nhưng ngay lúc nhìn thấy ta thì khuôn mặt biến sắc, còn gọi ta... Thiên các.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Nghi hoặc

“Hồng Hoang lần nữa mở ra, lục đạo luân hồi xuất hiện...”

“Thiên Các, Thiên Các...”

Đế Linh sợ hãi, nhắm đi nhắm lại mấy chữ đó, như là Thiên Các cái tên này cùng với lục đạo luân hồi kia ngay cả ông ta cũng cảm thấy kinh sợ vô cùng.

“Thiên Các, rốt cục là ai!” Thanh Lâm hỏi.

“Bản đồ cấp bảy, người truyền thuyết đỉnh cao...”

Đế Linh trầm mặc một hồi, như bình tĩnh lại tâm trạng của mình lúc này rồi lại nói: “Danh tánh người này vang danh khắp thiên hạ, khiến người khác nghe thấy phải cảm thấy sợ hãi. Bản đồ cấp hai, cùng với những cái trên bản đồ cấp hai, phạm là những gia tộc có tiếng tăm bên biết được tên họ của người này. Người này tựa như một vị thần vậy, tung hoành tình không là cao thủ trong bản đồ thiên giới!”

“Người đứng đầu tiên trong cao thủ của bảng tình không, chính là Thiên Các.”

“Ngay khi tộc Đế Thần ta còn chưa xuất hiện giữa trời đất này, thì Thiên Các đã tồn tại rồi, bản thân ông ta, có vô số lời đồn, có người cho rằng ông ta giống như roi Chí Tôn vậy, dựa vào hồng hoang mà đến chứ không phải là người trần mắt thịt, cũng có người cho rằng thực lực của người này có khả năng áp chế thiên đạo, không để pháp tắc trong mắt mình, trở thành chủ nhân của bản đồ thiên giới.”

“Nhưng mà ông ta, vẫn là chết rồi...”

“Chết như thế nào vậy?” Thanh Lâm lại hỏi.

“Không biết nữa.” Đế Linh lắc đầu: “Ai cũng không thấy được rằng ông ta đã chết, cũng không biết được tại sao ông ta lại chết, chết vào ngay lúc nào, nhưng lại có lời đồn cho rằng ông ta đã chết.”

“Và lại, cho dù là phụ thân của cậu, sống được cả ngàn vạn năm rồi, cũng chưa từng nhìn thấy ông ta qua một lần nào, cơ hồ như lúc phụ thân của cậu hiểu chuyện bèn biết được Thiên Các rồi, càng biết rằng ông ta đã chết.”

Thanh Lâm chau mày: “Ngay cả phụ thân của ta cũng chưa từng gặp qua Thiên Các, vậy Đạo Phong lại làm sao có thể thấy được? Nhưng đáng về trước đó của ông ta, rõ ràng là đem ta nhìn thành Thiên Các mà.”

“Tuy là có rất ít người từng gặp mặt qua Thiên Các, nhưng có bức tranh họa lại ông ta, bức tranh này không biết là thật hay giả, nhưng mà Tinh Minh đã đứng ra nói rõ, bức tranh này là thật, cho nên bức tranh này bèn được lưu truyền lại.”

“Bức tranh này vốn không phải là bảo vật gì, nếu như muốn có, tùy lúc nào cũng có thể đến cứ điểm Tinh Minh mà mua, và lại còn có thể mua được những bức tranh của các cao thủ khác trong bảng Tinh Không nữa, cũng không phải là mắc lắm”

“Thiên Các người này tiếng tăm lừng lẫy và có vô số lời đồn, nếu như sau này cậu đạt được đến bản đồ cấp một thì ắt sẽ hiểu rõ.”

Đế Linh nói: “Lại nói về lục đạo luân hồi kia đi...”

Thanh Lâm trầm mặc, đợi những lời nói tiếp theo.

“Lục đạo luân hồi, ngàn vạn năm mới xuất hiện một lần, người luân hồi có thể có được lục đạo!”

“Sinh, tử, mệnh, thiên, địa, tình, chính là lục đạo này!”

“Người mà có được lục đạo này, chủ nhân bản đồ thiên giới, đây chính là những gì mà ta biết về lục đạo cũng là cả một bản đồ thiên giới này đối với lục đạo luân hồi có sự hiểu rõ chính xác nhất.”

“Mỗi một lần mà lục đạo luân hồi xuất hiện, cao thủ của cả một bản đồ thiên giới sẽ tranh giành tìm kiếm đến độ u đầu mả trán, cảnh tượng đó so với việc tranh đoạt roi Chỉ Tôn còn phải đáng sợ khốc liệt hơn nữa. Bởi vì nếu như vào được bên trong lục đạo luân hồi, không chỉ có thể khống chế có được lục đạo trở thành chủ nhân của bản đồ thiên giới, càng có thể trở về cùng hồng hoang cảm ngộ được hồng hoang đại đạo, trở thành người truyền thuyết có thể sánh được với Thiên Các!”

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu rồi từ từ nói tiếp: “Ngay trong cảnh tượng đặc biệt đó ta thấy được Tô Ảnh, nhìn thấy lục đạo luân hồi mở ra đem Tô Ảnh hút vào bên trong đó.”

Nghe xong, Đế Linh im lặng một hồi rồi lại mở miệng nói: “Lục đạo luân hồi có linh, cũng có thể đây là sự lựa chọn của nó.”

“Nhưng mà Tô Ảnh của nơi này rõ ràng là chỉ mới không đến ba mươi tuổi, nhưng trong cảnh tượng đặc biệt đó, là việc là mà đã xảy ra từ hàng vạn năm trước, Tô Ảnh, tại sao lại xuất hiện tại nơi này! Nếu như y như rằng ngài nói vậy, vào được bên trong lục đạo luân hồi bèn có thể khống chế được lục đạo trở thành chủ nhân của bản đồ thiên giới, vậy Tô Ảnh kia sao lại có thể yếu đến như vậy được!”

“Việc này ta không có cách nào giải thích được nhưng mà vào được bên trong lục đạo luân hồi bèn có thể khống chế được lục đạo điều này đích thật là không sai, nhưng việc này còn phải cần có thời gian và thiên phú, cũng giống như tu luyện vậy không thể nào mà ngay lúc đầu vào bên trong lục đạo luân hồi thì liền có thể khống chế được lục đạo. Hoặc cũng có khả năng tu vi càng cao, thiên phú càng cao, thời gian mà có thể khống chế được lục đạo bèn có thể rút ngắn lại.” Đế Linh nói.

“Đương nhiên, lục đạo luân hồi, không phải là chỉ cần bước vào liền có thể khống chế được lục đạo, bên trong đó rốt cuộc có những gì cũng có thể chỉ có những người đã từng luân hồi qua thì mới có thể biết được.”

“Luân hồi...”

Thanh Lâm nhỏ tiếng thì thầm: “Nếu đúng thật là luân hồi, vậy thì Tô Ảnh ở chục vạn năm trước đã ra đời, bây giờ mới chỉ có hơn hai mươi tuổi, như vậy thì có thể lý giải được rồi.”

Nhưng mà có một việc, Thanh Lâm cũng vẫn không hiểu được, tại sao Đạo Phong kia lại đem ta nhìn thành Thiên Các.

“Bùm!”

Đột nhiên mộ phần vốn mọc cỏ um tùm kia bùm một tiếng nổ ra, giọt máu tươi vốn đang bay lơ lửng trên không trung kia cũng đang run rẩy đến vô cùng kịch liệt, Thanh Lâm không biết được giọt máu này rốt cục có một tâm trạng gì, có thể là hưng phấn hoặc cũng có thể là hoảng sợ.

Nhưng mà đối với Thanh Lâm mà nói, có lẽ là ứng với điều đầu tiên thì nhiều hơn, bởi vì ngay trong lúc mà mộ phần này phát nổ, giọt máu tươi này lập tức bay bổng trên không trung của mộ phần.

Trên mặt Thanh Lâm lộ vẻ cẩn thận dò xét, trầm ngâm một hồi, cuối cùng thì đến trước mặt mộ phần.

Ngay lúc này, cỏ hoang trên mộ phần đã hoàn toàn biến mất, bên trong đó căn bản không có quan tài, mà là... một lối đi!

Lại ngay lúc mà Thanh Lâm bước đến nhìn vào trong, một thứ ánh hư hoàn bỗng nhiên từ bên trong quan tài xông ra.

“Dựa vào máu tươi của Tô gia ta, giúp Tô gia ta báo thù!”

Đôi mắt Thanh Lâm rụt lại, cậu ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng tướng mạo của người này, chính là trong hoàn cảnh đặc biệt đó, ông già lớn tuổi Chí Tôn Nhất Tinh Đại Địa tự phát nổ mà dẫn đến cái chết!

“Tàn hồn...” Thanh Lâm hít một hơi thật sâu.

Sau khi lời nói của thân ảnh hư hoàn kia vừa mới dứt, như còn muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng đột nhiên ngay lúc này lại có thêm một thân ảnh hư hoàn khác lại lần nữa từ bên trong lối đi kia xông ra.

Thân ảnh này rất lớn, toàn thân từ trên xuống dưới đều phát ra một thứ ánh sáng màu xanh, ngay lúc mà nhìn thấy được thân ảnh này Thanh Lâm bèn lập tức lùi mấy bước lùi về phía sau.

Cũng chính vào lúc này, thân ảnh màu xanh kia đột nhiên che lại một bên mắt của Thanh Lâm, không phải là thấu hiểu cho mà là há cái miệng thật to, trực tiếp đem tàn hồn của ông già lớn tuổi kia cắn nuốt.

“Thanh Long... đây chính là tên Thanh Long ở bên dưới tọa của Đạo Phong, ở trong cảnh tượng đặc biệt đó ta đã từng thấy qua con rồng này.”

“Tô Ảnh từng nói qua, con yêu thú bên dưới tọa của Đạo Phong, phong ấn nơi này, thiết nghĩ đó chính là Thanh Long!”

“Chiếu theo như Đế Linh từng nói qua, toàn thân phát ra thứ ánh sáng màu xanh, trên đầu có tám cái sừng, trên người có sáu cái móng vuốt, có thể chính là Thanh Ma Đoạt Thiên Long kia rồi!”

“Đạo Phong rốt cục là có tu vi ở cấp độ mấy, Thanh Ma Đoạt Thiên Long này so với Yêu Long Hắc Thiên còn mạnh hơn nhiều, vừa mới sinh ra thì đã là Thiên Không Chí Tôn, chỉ cần trường thành thêm một chút nữa bèn có thể đạt đến cấp độ của Tinh không Chí Tôn rồi, thật không ngờ lại trở thành yêu thú dưới tọa của Đạo Phong, với tu vi Tam Tinh Thiên Không Chí Tôn của Đạo Phong thì căn bản là không thể nào!”

Thanh Lâm nhíu chặt mày lại, những việc xảy ra trong ngày hôm nay khiến sự nghi hoặc trong lòng của cậu ta ngày càng nhiều thêm, Thiên Các, lục đạo luân hồi, tuổi tác của Tô Ảnh, cùng với con Thanh Ma Đoạt Thiên Long này, cùng với thượng tông mà Đạo Phong nói trong miệng trước đó.

“Việc này... ta vẫn còn chưa đủ tư cách mà biết được!”

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, phất tay áo một cái, nguyên lực lập tức được bộc phát ra, đem cái lỗ mà do mộ phần kia nổ tan ra mà tạo thành kia lập tức được lấp đầy lại cẩn thận.

Cảnh tượng này, khiến cho giọt máu tươi kia tranh đấu một cách kịch liệt, tựa như vô cùng không cam tâm.

“Với thực lực của Thanh mã bây giờ, còn chưa đủ để tìm hiểu việc này, đợi sau này khi thực lực đã đủ nhất định sẽ hoàn thành lời hứa!” Thanh Lâm nhìn chăm chăm vào giọt máu tươi kia kiên định mà nói.

Máu tươi ở trên mộ phần bay lơ lửng một chút, cuối cùng cũng an ổn trở lại, dưới một cái đánh nhẹ của Thanh Lâm bèn nhập vào bên trong chính giữa hai hàng lông mày.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Giọng của Thanh Thiên

Mặt trời lên cao, ánh sáng ấm áp chiếu rọi nơi nặt đất rộng lớn, lúc này đang là mùa đông, thời tiết lạnh giá, dưới ánh chiếu rọi của mặt trời, không ngờ tuyết lại rơi nhiều đến như vậy.

“Thành công rồi!”

Bên ngoài động phủ của Thanh Lâm, Bàn Liên Trùng tay cầm một miếng đan dược có màu hơi đen, trên mặt lộ rõ niềm vui sướng vô cùng.

Đan dược này tuy là phẩm chất không cao lắm, và lại chỉ có chứa đến mười đan mạch, thậm chí còn không thể gọi là đan dược, nhưng mà, đây là từ sau khi Bàn Liên Trùng chuyển từ phòng bếp qua nơi này, luyện ra được duy nhất một miếng đan dược này.

Tổ chất thiên phú luyện đan của cậu ta không cao, cho nên, cũng là cảm thấy vui sướng đến vạn phần.

Và lại khi nhìn thấy miếng đan dược này trên tay của cậu ta, những người khác đều lộ ra vẻ rất ngưỡng mộ.

Khoảng thời gian mà Thanh Lâm từ Đông sơn trở về, lại qua ba tháng rồi.

Trong khoảng thời gian ba tháng này, Thanh Lâm vẫn một mực ở trong động phủ, cũng không biết là bể quan, hay là bởi vì Tô Ảnh đã xuất giá, gây nên sự thương tâm tốt cùng cho cậu ta.

Nhưng mà mấy ngày trước, cuối cùng Thanh Lâm cũng ra khỏi hang động, trực tiếp đi đến bên hồ nước kia, hoàn thành lời hứa ba tháng trước đó của cậu ta với con chó đen.

Sau khi quay trở về, lại lần nữa Thanh Lâm lại chọn bể quan.

“Hừm...”

Nhìn về phía cửa trước của hang động, nơi tỏa ra một màn lói điện quang khiến người khác phải sợ hãi, sự hưng phấn trên khuôn mặt của Bàn Liên Trùng cũng giảm đi phần nào, lắc đầu rồi than thở: “Vết thương lòng mà Tô Ảnh đem đến cho Thanh Lâm, quả thật không phải là ít...”

“Chưa chắc.” Có một người mở miệng nói: “Trước đó Thanh Lâm đi ra, tôi cảm thấy cả người cậu ta như đã có sự thay đổi, tuy rằng không biết đó là sự thay đổi gì, nhưng mà khí tức của cậu lại tăng mạnh hơn nữa rồi, nói không rằng trong khoảng thời gian này, Thanh Lâm bởi vì là tu luyện cho nên mới bế quan, nếu như tôi đoán không sai, cậu ta nhất định đã đạt đến trung kỳ của Linh Đan rồi!”

“Một kẻ đến ngay cả Tiên Thiên cũng không đạt đến như ngươi thì biết được cái gì!” Bàn Liên Trùng trợn lên hai tròng mắt của mình.

Nhưng mà quả thật lần này cậu ta đúng là sai thật rồi, đúng như rằng người trước kia đó đã nói, trong ba tháng này, đích thật là Thanh Lâm đã đột phá, đạt đến được trung kỳ của Linh Đan.

Hơn nữa, thuật luyện đan của cậu ta, cũng chính là ngay trong lúc này được bộc phát, không chỉ có thể luyện ra được đan dược là bạch phẩm cấp ba, mỗi một loại đan dược, lại còn có được đến năm mươi sợi mạch.

Tổ chất thiên phú luyện đan của Thanh Lâm vốn đã rất cao rồi, có thể xứng được với yêu nghiệt nghịch thiên, cũng bởi vì thiên phú của cậu ta quá cao, không ngờ lại có thể tích tụ tạo ra được Hỏa Diễm Kim Dương Chí Tôn, so với khoảng thời gian luyện ra được bạch phẩm cấp hai thì vẫn là cách rất xa, có thể luyện ra được bạch phẩm cấp ba, cũng không có gì là lạ.

Còn về việc của Tô Ảnh, Thanh Lâm vẫn là khắc sâu đến tận đáy lòng.

.....

Tuyết trắng tuôn bay, rơi được cả ba ngày ba đêm rồi, trong hoàn cảnh như vậy, chắc là vẫn còn chưa thể ngừng được.

Cả một Thiên Bình tông, đều bị nguyên một lớp tuyết bao phủ, trên người của một số đệ tử bình thường, đều mặc trên mình những chiếc áo ấm vô cùng dày, thực lực của bọn họ đạt không đến, như những dược đồng kia vậy, chống chịu không nổi từng cơn tuyết giá thổi trực tiếp vào người như vậy.

Ngày thứ tư, có một người vội vàng chạy đến trước cửa nơi hang động của Thanh Lâm, cậu ta là một dược bộc, địa vị còn thấp hơn cả một dược đồng, bình thường những việc mà họ làm, đều là hạ cấp của dược đồng, thường thì vẫn là đi theo bên cạnh dược đồng làm việc, thậm chí ngay cả những đan dược bình thường nhất cũng không phân biệt ra được.

Nhưng mà, những người như vậy, dược đồng lại không dám xem thường, lý do bọn họ làm dược bộc là vì họ đối với việc luyện đan này rất là nhiệt huyết, chỉ là tổ chất thiên phú luyện đan chưa xuất sắc mà thôi.

Tuy là tổ chất thiên phú luyện đan không giỏi, nhưng không thể nói lên được thiên phú về Võ đạo cũng không giỏi, trong số những dược bộc này có không ít những người đều là các đệ tử đẳng trong của Võ đạo, cam tâm tình nguyện làm hạ cấp của các dược bộc.

Cuối cùng ở nơi này, bên trong Đan vực, người có thân phận thấp bé nhất, vẫn chính là những dược đồng này.

Tên dược bộc này thần thái gấp gáp, nhưng lại mang chút hưng phấn, như là đang chờ đợi điều gì đó, còn chưa đến được nơi hang động của Thanh Lâm, liền mở miệng nói to: “Thanh Lâm sư huynh! Thanh Lâm sư huynh!”

“Kêu la cái gì chứ, không nhìn thấy Thanh Lâm đang bế quan sao?” Bàn Liên Trùng chau mày lại một cái, rồi mở miệng nói.

Biểu cảm này, cơ hồ đã trở thành nhãn hiệu của cậu ta, cậu ta tuy rằng thực lực không giỏi, nhưng có mối quan hệ với Thanh Lâm lại rất tốt, thậm chí, Thanh Lâm cũng vì cậu ta, mà đặc biệt ở cạnh nơi hang động của mình mở thêm một hang động cho cậu ta nữa, cho nên đối với những người mà có thân phận địa vị thấp hơn Thanh Lâm, không quan tâm tu vi của mình là thấp hơn hay là cao hơn so với bọn họ, cũng lớn tiếng vài câu, ít nhiều gì cũng là dựa vào uy quyền của Thanh Lâm mà ra oai đôi chút.

“Vi này là Bàn sư đệ phải không?”

Tên dược bộc kia đến ngay trước cửa của hang động, chắp tay rồi nói: “Tại hạ Vương Thành, là đệ tử đẳng trong của Võ đạo, có việc quan trọng muốn cầu kiến Thanh Lâm sư huynh, cảm phiền thông báo giùm một chút.”

“Đệ tử đẳng trong?”

Lông mày của Bàng Liên Trùng giật một cái, có thể cảm nhận thấy được trên thân của đối phương truyền ra một khí tức vô cùng mạnh mẽ, thần thái cao ngạo cũng ít đi đôi chút, rồi hỏi: “Việc gì?”

“Việc lớn!” Vương Thành trong lòng có lòng tin vô cùng.

Nhìn Vương Thành một lúc, Bàng Liên Trùng lạnh lẽo “hừm” một tiếng rồi nói: “Người đợi ở đây.”

Sau khi nói xong, cậu ta phát tay lấy một miếng Ngọc Giản ra, khắc họa vài chữ trên đó, rồi sau đó liền ném nó vào bên trong bức màn lôi điện quang kia.

Thấy vậy, thần sắc mà Vương Thành nhìn Bàng Liên Trùng lại càng ôn nhu hơn, mọi người xung quanh đều nói mối quan hệ của Bàng Liên Trùng với Thanh Lâm là cực kỳ tốt, cuối cùng thì bây giờ cậu ta cũng đã thấy được, lời đồn đó quả thật không sai, Bàng Liên Trùng này, không ngờ lại có được Ngọc Giản truyền lời mà Thanh Lâm ban cho.

Một lúc sau, bức màn lôi quang điện kia không có chút động tĩnh gì, từ bên trong truyền ra một giọng nói vô cùng bình tĩnh: “Vương sư đệ, tìm Thanh mỗ có việc gì?”

Vương Thành nhanh chóng chấp tay, giọng nói cung kính: “Thanh Lâm sư huynh, bên ngoài có một người đến tìm người, bảo là biết được tung tích tỷ tỷ của người – Thanh Thiên.”

“Rầm!”

Lời này sau khi nói xong, bức màn lôi quang điện kia trực tiếp tan biến, một dáng người ma mị xuất hiện trước mặt của Vương Thành, khiến cho khuôn mặt cậu ta biến sắc, theo bản năng liền lùi ra sau lùi mấy bước.

“Thật không?” Thanh Lâm nhìn chằm chằm vào Vương Thành.

Chỉ với tốc độ lúc này của Thanh Lâm cũng khiến cho Vương Thành kinh sợ vô cùng, lúc này lại càng thêm cung kính: “Sư đệ cũng chỉ là người truyền lời mà thôi, không biết là thật hay giả.”

“Đưa ta đi gặp người đó.” Thanh Lâm nắm lấy Vương Thành, đôi cánh sau lưng mở ra, bay về nơi xa với tốc độ rất nhanh.

Thân thể đang ở trên không trung, cảm nhận thấy những luồng khí tức lạnh giá đập thẳng vào mặt mình, Vương Thành tim đập càng loạn nhịp hơn, cảm thấy hưng phấn vô cùng.

Cậu ta chỉ là cảnh giới Cổ Nguyên, không thể bay được, lúc này là đang mượn năng lực của Thanh Lâm mà bay trên không trung, đối với việc thăng cấp của tu vi, lại càng có thêm chút hy vọng.

“Người đó đang ở đâu?” Thanh Lâm đang nắm chặt lấy Vương Thành, mở miệng hỏi.

“Ở bên ngoài của tông môn, người đó không phải là đệ tử của Thiên Bình tông, cho nên, những đệ tử bên ngoài tông môn không cho cậu ta vào.” Vương Thành lập tức trả lời.

Tốc độ của Thanh Lâm cực kỳ nhanh, chỉ là bay thôi, cũng mất cả một tiếng, sau đó liền nhanh chóng bay qua Đan vực và Võ đạo, đến bên ngoài tông môn của Thiên Bình tông.

Những đệ tử đứng canh gác bên ngoài tông môn, chính là những người đã từng ra tay với Thanh Lâm, ngay lúc này thấy cậu ta đang bay tới, thoát một cái như có cảm giác gì đó không lành vậy, thần thái lộ vẻ phức tạp, cảm thấy hối hận trước đó vì tên Lý Trần Tiêu kia, không ngờ lại dám tên yêu nghiệt Thanh Lâm này chống đối.

Trừ những người đệ tử này ra, ở bên ngoài tông môn của Thiên Bình tông, còn có một người đang đứng ở đó.

Người này tướng mạo bình thường, khuôn mặt non trẻ, khí tức toàn thân chỉ có cảnh giới của Tiên Thiên, cậu ta ngay trong lúc này, đang xoa xoa hai bàn tay của mình, đi tới đi lui, dáng vẻ vô cùng gấp gáp.

Khi nhìn thấy được đôi cánh đang dang rộng ra bay của một bóng người quái dị kia, nam thanh niên này ngo người, trong lòng vô cùng kinh sợ, bên trong đôi mắt, lộ ra cảm xúc mà người khác khó có thể hiểu được.

Đó chính là hy vọng!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Rời khỏi tông môn

“Bái kiến Thanh Lâm sư huynh!”

Thanh Lâm nháy xuống đất, những đệ tử trông giữ cửa núi đều lập tức chấp tay chào, vô cùng cung kính.

Thanh Lâm gật đầu, ánh mắt quét qua những người này một lượt, cuối cùng dừng lại ngay trên người của người thanh niên tầm thường kia.

“Ngươi chính là Lăng Dạ?”

Trên suốt đường đi, tên của người này, Vương Thành tất nhiên có nói cho Thanh Lâm biết.

“Chính là văn bối.” Người thanh niên kia hít một hơi thật sâu nói.

“Ngươi nói, ngươi biết tung tích của tỷ tỷ ta?” Thanh Lâm lại hỏi.

Lăng Dạ gật đầu nói: “Trong lúc vô tình đã biết được chút ít.”

Thanh Lâm chau mày lại hỏi: “Ngươi là ai? Sao lại có thể biết được chuyện của tỷ tỷ ta? Làm sao biết được ta ở trong Thiên Bình tông?”

“Văn bối là tướng quân của đế quốc Viễn Đông, trùng hợp gặp được Luru tiền bối nên biết được chuyện tiền bối tìm tỷ tỷ, vừa hay văn bối biết một ít nên đã tìm đến đây.” Lăng Dạ chậm rãi lên tiếng dường như sớm đã chuẩn bị nên nói những gì.

“Luru Viễn Thông?”

Chân mày của Thanh Lâm dần dần nhúu chặt lại, im lặng một lúc rồi nói: “Ngươi có việc tìm ta à?”

Lăng Dạ ngậy người ra, trong lòng hoảng hốt bởi tư duy nhạy bén của Thanh Lâm, lập tức cắn chặt răng, vội vàng gật đầu nói:

“Văn bối quả thực có việc muốn cầu xin!”

“Ngươi hãy nói tung tích của tỷ tỷ cho ta biết trước đã, nếu những điều ngươi nói là thật, ta sẽ giúp ngươi.” Thanh Lâm điềm tĩnh mở lời.

Lăng Dạ đột nhiên ngừng đầu lên nói: “Tiền bối không hỏi thử việc mà văn bối cầu xin là gì sao?”

“Việc này liên quan đến an nguy tính mạng của tỷ tỷ ta, bất kể là chuyện gì, dù cho lúc này ta không giúp được ngươi, sau này Thanh mỗ ta tu vi tăng cao, cũng chắc chắn sẽ thực hiện lời hứa.” Giọng nói Thanh Lâm bình thản, nhưng trong lời nói ấy lại chứa đựng sự chắc nịch không dễ lay chuyển được.

“Không được...”

Trong ánh mắt của Lăng Dạ lộ rõ vẻ hoang mang và sự thù hận, lầm bầm nói: “Việc này Lăng Dạ không còn cách nào khác, tu vi của tiền bối quá cao cường, Lăng Dạ không thể tin được, nếu tiền bối không giúp, Lăng Dạ khó có thể trả được mối thù này!”

“To gan!”

Vương Thành trừng to mắt nói: “Thân phận của Thanh Lâm sư huynh cao cao tại thượng, ngươi mà cũng dám uy hiếp sao? Nếu ngươi biết điều thì hãy mau nói ra tung tích của Thanh Thiên, nếu không thì ngươi sẽ biết tay!”

“Tung tích của Thanh Thiên ở trong truyền âm của một thanh Ngọc Giản, nhưng văn bối đã để Ngọc Giản đó ở một nơi vô cùng bí ẩn, nếu văn bối không lấy ra, ai cũng không thể nào lấy được.”

Lăng Dạ trừng mắt nhìn Thanh Lâm, trong ánh mắt lộ rõ vẻ quyết đoán.

“Ngươi muốn chết...” Vương Thành lập tức định ra tay nhưng lại bị Thanh Lâm cản lại.

“Nói xem, việc mà ngươi muốn cầu xin là gì...”

“Trong lòng Lăng Dạ có mối thù, muốn giết chết đôi cầu nam nữ kia, nhưng chỉ có điều thực lực kém cỏi! Đôi cầu nam nữ kia, một người là đệ tử đẳng ngoại, một người là đệ tử đẳng trong của Minh Nguyệt tông, tu vi cao hơn văn bối rất nhiều, huống hồ sau lưng bọn họ đều có tông môn chống lưng cho, chỉ dựa vào sức một mình của văn bối thì thực chất không làm được!”

Nhắc đến mấy chữ “cầu nam nữ”, đột nhiên trong mắt Lăng Dạ tràn đầy sự thù hận, cả người hấn từ trên xuống dưới cũng đều phát ra một làn khí vô cùng dữ tợn.

Luồng khí dữ tợn này không hề giả bộ, Thanh Lâm cảm nhận được một cách rõ ràng.

“Minh Nguyệt tông...” Thanh Lâm lầm bầm.

Cảnh vực Đông Thiên không phải chỉ có năm tông môn lớn là Thiên Bình tông, Yêu tông, ngược lại còn có vô số tông môn, chỉ có điều, năm tông môn lớn như Thiên Bình tông là thuộc thế lực đỉnh cao của cảnh vực Đông Thiên mà những tông môn nhỏ bé kia khó có thể so bì được.

Minh Nguyệt tông chính là một tông môn bình thường trong cảnh vực Đông Thiên.

Có điều, có thể trở thành một tông môn như hôm nay tất nhiên là có nội công ẩn chứa bên trong, tuy nói rằng không sánh bằng Thiên Bình tông, nhưng tông chủ của tông môn lại ít nhất cũng là cảnh giới Tinh Hoàng, mà Minh Nguyệt tông lại không phải là một tông môn nhỏ bé bình thường khác, cũng được tính là một tông môn khá mạnh mà nội công của các tông môn khác cũng phải xếp phía sau trong năm tông môn lớn.

Những đệ tử đẳng ngoại và đệ tử đẳng trong của Minh Nguyệt tông cũng đều phân chia ranh giới dựa theo đẳng cấp tu vi, giống như Thiên Bình tông vậy, chỉ là cao thủ trong tông môn rất ít, vì vậy mới khó có thể so sánh với năm tông môn lớn.

“Người thật sự có tung tích của tỷ tỷ ta à?”

Trong ánh mắt Thanh Lâm đột nhiên phát ra một tia sáng lạnh lùng, uy lực của cảnh giới Linh Đan trong cơ thể cũng trực tiếp bộc phát, không những khiến cho khuôn mặt của những đệ tử giữ cổng biến sắc, mà còn khiến cho Lăng Dạ kia mặt trắng bệch, trong cơ thể nóng ran, trong phút chốc như muốn phun thẳng máu ra.

“Văn bối dám đến nơi đây chính là do có chuyện muốn nhờ vả, không dám giấu giếm!” Lăng Dạ vội vàng chấp tay cung kính nói.

“Người đợi ở đây!”

Sau đó liếc nhìn Lăng Dạ một cái, Thanh Lâm quay người đi thẳng vào trong tông môn.

Trong lúc rời đi, cậu vung tay một cái, một lọ đan dược lập tức xuất hiện ngay trước mặt của Vương Thành, ngoài ra còn có hai tờ giấy ghi cách pha chế đan dược.

“Cảm ơn Thanh Lâm sư huynh!” Vương Thành tỏ vẻ xúc động, trong lúc hắn nhìn thấy trong lọ đan dược kia có đủ cả mười viên đan dược bạch phẩm tam đẳng chứa hơn năm mươi đường gân mạch thì nỗi xúc động ấy trực tiếp biến thành niềm vui mừng khôn xiết.

.....

Tung tích của Thanh Lâm khiến cho Thanh Lâm không hề bình tĩnh như những gì thể hiện trên khuôn mặt cậu.

Người mà cậu quan tâm nhất chính là phụ mẫu và cả tỷ tỷ.

Lần này có được manh mối, cậu nhất định phải dốc hết toàn lực đi tìm kiếm, thiết nghĩ thời gian rời khỏi tông môn sẽ khá lâu.

Sau khi đi vụ các lấy một lá Khai Trần phù thì Thanh Lâm lại đi đến Đan các, nói lời tạm biệt với Đan tôn, sau đó lại giao phó lại vài việc với bọn người Bằng Liên Trùng, cuối cùng cậu đã đến được ven đầm nước.

“Tiểu tử thôi, cũng xem như ngươi còn có lương tâm” Một cái đầu chó to lớn chui ra, gừ Thanh Lâm một tiếng.

“Ta muốn ra khỏi tông môn, không biết sẽ rời khỏi bao lâu, lúc để ngươi hấp thu lần nữa thì không biết là năm nào tháng nào.” Thanh Lâm nói.

“Rời khỏi tông môn?”

Con chó đen ngẩn ra một lúc, đột nhiên giống như một đũa con hiếu thảo vậy, lẩn lộn trong đầm nước kia.

“Vốn đã định sẵn mỗi tháng hấp thu một lần, ngươi như vậy thì biết năm nào tháng nào lão phu mới có thể hồi phục được đây...”

“Đứa bé như ngươi, không giữ lời hứa, không phải người tốt, ngươi, ngươi làm lão phu tức chết rồi...”

“Nếu không hấp thu, Thanh mỗ sẽ rời khỏi đây.” Giọng nói lạnh lùng thản nhiên truyền đến.

Một lát sau, lực hút vô cùng to lớn trực tiếp truyền đến từ trong miệng của con chó đen kia, ánh sáng đỏ chói lóa khiến người kia, sau khi tu vi của Thanh Lâm nâng lên trung kỳ Linh Đan thì đã đạt đến khả năng có thể duy trì được hai ngàn tức.

Có điều, vẫn chỉ là trong cảnh giới hô mây gọi gió kia, theo như những gì Đế Linh nói, thực lực bây giờ của Thanh Lâm, cách mức độ có thể vật đối sao dôi vẫn còn rất lâu rất lâu

Đương nhiên, có thể duy trì ánh sáng đỏ đến hai ngàn tức cũng lại khiến sức mạnh của Thanh Lâm càng thêm mạnh hơn, so với những người cùng đẳng cấp, nếu Thanh Lâm chỉ dựa vào sức mạnh bây giờ hoàn toàn có thể chống đỡ lại, thậm chí hậu kỳ Linh Đan và cả đỉnh cao hậu kỳ Linh Đan cũng đều không phải đối thủ của cậu.

Chính vào lúc sau khi ánh sáng đỏ tăng mạnh thì cũng là lúc hư ảnh Đế Thần tăng cao đạt đến bốn trượng, hư ảnh này, bình thường Thanh Lâm sẽ không thể hiện rõ, với uy lực đó đủ để uy hiếp kỳ đầu cảnh giới Bốn Thần.

“Quá đáng tiếc, người chỉ là cảnh giới Linh Đan, nếu là Chí Tôn thì tốt rồi, lão phu còn có thể hồi phục nhanh hơn một chút...” Hấp thu xong, con chó đen liếm liếm cái lưỡi nói.

Thanh Lâm không nói lời nào bèn quay lưng đi.

“Đợi đã!”

Thế nhưng lại chính vào lúc này, con chó đen đột nhiên mở miệng, đợi sau khi Thanh Lâm quay người đi, im lặng một lúc rồi mở miệng nói: “Hãy cẩn thận Bồ Thiên các, tông môn này không hề đơn giản như người nghĩ, chuyện Thánh tử của Bồ Thiên các kia cưới Tô Anh lần này, lão phu cũng cảm thấy có chút kỳ quặc.”

Bước chân Thanh Lâm ngừng lại, không nói lời nào, khẽ gật đầu rồi rời khỏi nơi này

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Minh Nguyệt Tông

Minh Nguyệt tông, cửa núi bao la rộng lớn, hàng vạn đệ tử, nằm phía dưới đế quốc Viễn Đông, phía Đông giáp Đông Thắng tinh, thẳng đứng với đế quốc.

Đế quốc Viễn Đông, vốn chỉ là một quốc gia nhỏ bình thường, lại chính vì sau khi Minh Nguyệt tông được thành lập, Phương Tài mượn vào uy thế của Minh Nguyệt tông, nhanh chóng trở nên lớn mạnh, cuối cùng đã trở thành một trong ba đế quốc lớn, có thể sánh vai với Trục Nhật và Long Nguyệt.

Tuy nói tông môn sẽ không tham dự vào sự tranh giành của tục thế, nhưng hoàng thất của đế quốc Viễn Đông, có không ít người đều muốn gia nhập Minh Nguyệt tông, bọn họ chưa từng ra tay với hai nước khác, nhưng sức công phá và uy lực của họ lại luôn tồn tại, đối với hai nước khác, họ chưa từng gây hấn với Viễn Đông, nhưng những kẻ sau đó thì lại có mưu đồ tạo phản.

Dưới núi của Minh Nguyệt tông có vô số người làm ăn buôn bán nhỏ tụ tập, nơi này vốn là một vùng đất hoang sơ, nhưng do Minh Nguyệt tông hình thành nên đã thu hút được rất nhiều người, dù gì nếu có thể may mắn có được những phẩm vật được truyền ra từ trong Minh Nguyệt tông, đối với những người phàm này mà nói thì đã là phát tài rồi.

Mà những chuyện như vậy không phải không có.

Đã từng có truyền thuyết nói rằng, Tản gia - một trong ba gia tộc giàu có nổi tiếng của đế quốc Viễn Đông, từ xa xưa do tổ tiên Tản gia may mắn có được một món bảo vật quý báu, sau này truyền tay lại, thu được rất nhiều tiền vàng, mà tổ tiên Tản gia đó cũng là một người có thiên phú làm ăn, dùng số tiền này thành lập nên Tản gia của ngày nay.

Truyền thuyết như vậy truyền đi khắp nơi, càng ngày càng nhiều, lâu dần, những người đến dừng chân ở đây càng ngày càng nhiều, đến nay, đế quốc Viễn Đông đã tự ý xây dựng nên một tòa thành trì, trong đó có hơn chục vạn người, các ngành nghề đa dạng, đủ mọi hình thức.

Thành trì này được mệnh danh là “thành Minh Nguyệt”.

Lúc này, trong một quán rượu nhỏ của thành Minh Nguyệt, Thanh Lâm và Lăng Dạ ngẫu hứng vào trong ngồi.

Nơi này cách Thiên Bình tông rất xa, hai người đã tốn khoảng thời gian hai tháng ròng rã mới đến được nơi này.

Mà trên suốt đường đi, Thanh Lâm cũng đã biết được những chuyện đã xảy ra sau đó từ trong miệng của Lăng Dạ.

Lăng Dạ tuổi còn trẻ thì đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, cũng xem như thiên phú không kém, hơn nữa còn trở thành tướng quân của đế quốc Viễn Đông, đối với người bình thường mà nói có thể được gọi là tương lai xán lạn, tiền đồ rộng mở.

Tuy nói rằng tướng mạo của hắn tầm thường, nhưng bởi vì địa vị của hắn trên cao, những cô gái phải lòng hắn cũng không ít.

Cuối cùng, Lăng Dạ đã chọn Dương Tú, người bạn thanh mai trúc mã, người con gái từ nhỏ cùng lớn lên với mình.

Điều này, hắn sớm đã biết nhưng Lăng Dạ thân là tướng của một nước, dưới một người, trên vạn người, người phụ nữ của hắn không một ai dám động đến.

Do Lăng Dạ thường xuyên bận rộn chuyện quân vụ nên rất ít khi về nhà, nhưng chính trong một lần trở về nhà, một cảnh tượng như con ác mộng vậy xuất hiện.

Những người trong cả phủ tướng quân đều chết hết!

Những người này đã chết không biết bao nhiêu ngày, trong cả phủ đều phủ đầy mùi hôi thiu khó có thể diễn tả được, lúc đó Lăng Dạ muốn tìm một người còn sống như phát điên lên, nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy được.

Cha mẹ của hắn, anh em của hắn, người hầu kẻ hạ của hắn, vâng vâng... không một người nào còn sống cả, nhưng chỉ có duy nhất không thấy vợ của hắn, Dương Tú.

Sau này, những người biết chuyện liền báo cho Lăng Dạ biết, trong lúc hắn còn ở trong quân đội, thấy có một người thanh niên thường xuyên hẹn Dương Tú ra ngoài, mỗi lần trở về, sắc mặt đều tươi như hoa, sắc xuân trà ngập trên khuôn mặt cô ta, rõ ràng là đã làm những chuyện mèo mả gà đồng, gian dâm với người khác.

Sau này, cha mẹ của Lăng Dạ cũng biết được chuyện này, vô cùng tức giận, muốn nói cho Lăng Dạ biết nhưng vẫn chưa đợi đến lúc tìm được Lăng Dạ, người thanh niên đó đã đến phủ tướng quân, hơn nữa còn dẫn theo rất nhiều người, thực lực thấp nhất thì cũng đều là cảnh giới Tiên Thiên.

Bọn họ đã tiến hành một cuộc thăm sát vô cùng tàn độc ở đây!

Sau này, thông qua các mối quan hệ của mình, cuối cùng Lăng Dạ biết được người thanh niên đó là đệ tử đẳng trong của Minh Nguyệt tông, tên là Hồ Nham, còn Dương Tú chính là người được người này dẫn đi sau cuộc đại khai sát giới đó, vẫn chưa trở thành đệ tử đẳng trong của Minh Nguyệt tông.

Nhân quả của cả việc này khiến Lăng Dạ suy nghĩ nửa phát điên, hắn không hận Dương Tú ngoại tình, không hận Dương Tú cùng người đàn ông khác như thế nào, bởi vì thực sự do chính bản thân hắn bận việc quân vụ nên đã thờ ơ với Dương Tú.

Nhưng cô ta lại có thể hiềm độc đến như vậy, vô cùng tàn độc, lại dám để tên gian phu kia triệu tập đệ tử Minh Nguyệt tông tiến hành thăm sát thăm khốc đối với một phủ đệ bình thường như vậy!

Lăng Dạ chỉ hận bản thân mình không có khả năng, tu vi không đủ, không thể lập tức giết chết Minh Nguyệt tông để trả thù cho cha mẹ, anh em, cho tất cả những người trong phủ đệ!

Trong lúc ngẫu nhiên, hắn có được thanh Ngọc Giản truyền âm của Thanh Thiên, sau đó lại gặp được Lưu Viễn Thông, lúc này mới nảy sinh ý định nhờ vào thanh Ngọc Giản truyền âm để có được sự giúp đỡ của Thanh Lâm.

Chuyện này nói đến cũng lại rất thâm trầm, hai người Dương Tú và Hồ Nham kia tâm địa độc ác, lại vì chuyện này mà giết chết tất cả mọi người trong nhà Lăng Dạ, ngay cả kẻ hầu người hạ cũng không bỏ qua.

Có điều, nếu không phải Lăng Dạ nói rằng biết được tung tích của Thanh Thiên, Thanh Lâm cũng sẽ không theo đến đây, dù sao thiên hạ lớn như vậy có vô số người, chuyện mỗi người trải qua đều không giống nhau, với tính cách của Thanh Lâm vẫn chưa rãnh rỗi đến mức có lòng nhân từ mà quản chuyện người khác.

“Ta đã hỏi thăm rồi, mấy ngày gần đây Minh Nguyệt tông sắp đến thành Minh Nguyệt lựa chọn đệ tử, người phụ trách chuyện này, ngoài một trưởng lão trong tông môn ra thì còn có đôi cậu nam nữ kia!” Lăng Dạ cả người run rẩy, đôi mắt hừng hực ngọn lửa của sự thù hận.

Thanh Lâm im lặng, cậu biết Lăng Dạ không hề nói dối, bởi vì những người xung quanh rất đông, hơn nữa có không ít người bước vào, trong đó có vẻ đều rất mới mẻ do đoạn đường xa.

Trong những người này, thanh niên chiếm đa số, còn số khác đều là những người già, hoặc là người nhà đi cùng với hậu bối của mình đến thành Minh Nguyệt tham gia cuộc tuyển chọn, xem xem có thể một bước lên trời, muốn bay lên trời trở thành phượng hoàng.

“Nghe nói ngày mốt người của Minh Nguyệt tông sẽ đến, cuộc tuyển chọn lần này không biết sẽ như thế nào, nếu chỉ xét tu vi và tuổi tác thì Ngọc Nhi nhà ta chắc chắn có thể gia nhập Minh Nguyệt tông!”

“Quả thực là ngày mốt, có điều cuộc tuyển chọn lần này hình như có hơi khác, cần phải có thiên phú, hơn nữa còn phải biết hững thuật luyện đan gì?”

“Đan sư? Thế này cũng quá khác rồi chứ? Địa vị của Đan sư vốn đã cao hơn các tu sĩ, bọn họ muốn vào được tông môn một cách dễ dàng, làm gì cần phải thông qua cuộc tuyển chọn gì nữa?”

“Ai mà biết được chứ...”

Tiếng bàn tán xôn xao truyền ra, trong tiếng bàn tán ồn ào đó cũng có chút lo lắng và buồn rầu, dù sao muốn trở thành Đan sư cũng khó khăn gấp ngàn lần so với việc trở thành tu sĩ.

“Ngày mốt...” Thanh Lâm nhìn Lăng Dạ một cái rồi nói: “Chúng ta hãy tìm một quán trọ nghỉ ngơi đã, ngày mốt, ta ta sẽ giúp người giết chết bọn chúng.”

“Cảm ơn tiên bối!” Lăng Dạ lộ ra vẻ xúc động.

Ngày thứ ba mà hai người đến Minh Nguyệt tông, người của Minh Nguyệt tông quả nhiên đã đến nơi này như lời đồn.

Những người của Minh Nguyệt tông đến đây chuyện này, có gần cả trăm người, cả người đều tỏa ra một khí thế ngang tàn, dường như đang nói với mọi

người về sự lớn mạnh của Minh Nguyệt tông.

Trong đám người đó, Thanh Lâm và Lăng Dạ cũng nhìn chăm chăm vào người của Minh Nguyệt tông, người thủ lĩnh đứng đầu tiên là một ông già lớn tuổi, khí khái của ông già lớn tuổi này rất khiêm tốn, hai tay để phía sau, dáng vẻ như một vị tiên nhân, Thanh Lâm có thể cảm nhận được người này thuộc kỳ đầu cảnh giới Bồn Thần.

“Minh Nguyệt tông quả thật không sánh được với năm tông môn lớn, trưởng lão trong tông môn này lại là kỳ đầu cảnh giới Bồn Thần...” Thanh Lâm lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Cầu nam nữ

Hồ Nham thật sự là đệ tử đẳng trong của Minh Nguyệt tông, lần tuyển chọn đệ tử này, ngoài ông già cảnh giới Bồn Thần ra thì hẳn là người có quyền lực cao nhất.

Còn Dương Tú đó, tuy nói là đệ tử đẳng ngoài của Minh Nguyệt tông, nhưng nàng vốn chỉ là một người vô cùng bình thường, ngay cả cảnh giới hậu thiên cũng không có, nếu không phải dựa vào mối quan hệ với Hồ Nham thì nàng sao có thể lọt vào mắt của Minh Nguyệt tông được.

Khí tức tỏa ra từ trên người nàng lúc này, cũng chỉ là năng lực bẩm sinh thôi, có thể thấy được thiên phú của nàng là vô cùng thấp, nếu đổi lại là người ngoài, chỉ cần có chút thiên phú về tu luyện, rồi dưới sự bồi dưỡng vô số đan dược của Hồ Nham thì tu vi chắc sẽ không chỉ như thế đâu.

Lúc này, về mặt của Hồ Nham rất kiêu ngạo, hẳn đứng ở trung tâm quảng trường, từ trên cao nhìn xuống đám người phía dưới, trong đôi mắt sâu thẳm của hắn, lộ ra vẻ khinh bỉ và không có một chút giấu diếm gì.

Dương Tú đứng kế bên cạnh hắn, bàn tay thon thả của nàng khoắc lấy cánh tay của Hồ Nham, đầu gần như dựa sát vào trên đôi vai của hắn, hai người trông có vẻ cực kỳ thân mật.

Không thể không nói, có thể dự đoán thành công Hồ Nham, Dương Tú này coi như cũng có một chút bản lĩnh.

Dung mạo của nàng không phải là tuyệt thế mỹ nhân gì cả, nhưng cũng không xấu, vóc dáng của nàng nhỏ nhắn quyến rũ, đôi má ửng hồng, căng tròn, rất cuốn hút, toàn thân trên dưới đều phát ra khí tức thướt tha yêu kiều khiến người ta muốn có được nó.

Cho dù ở dưới có vô số người muốn trở thành đệ tử của Minh Nguyệt tông, nhưng ánh mắt của bọn họ vẫn thường xuyên liếc nhìn nàng, dáng vẻ để thương bất lực đó của nàng, thực sự khiến người ta muốn bảo vệ và đề nàng xuống yêu thương nàng cho thỏa lòng.

Ở phía sau của hai người, ông già cảnh giới Bồn Thần đó cũng chú ý đến cảnh tượng này, chân mày của ông nhíu lại rồi nhìn về phía Dương Tú, trong ánh mắt của ông có chút không hài lòng, nhưng cuối cùng cũng không có nói gì nhiều.

Người đứng sau của Hồ Nham so với ông còn mạnh hơn nhiều.

Trước khi đến với cuộc tuyển chọn đệ tử lần này, tuy nói bản thân ông là người đứng đầu của cuộc tuyển chọn này, nhưng trên thực tế, ông già này biết rất rõ, bản thân ông chỉ là được phái đến là để bảo vệ Hồ Nham và Dương Tú thôi, bởi vì Hồ Nham đã dùng đại khai sát giới ở trong đế quốc Viễn Đông, tuy nói tướng quân Lăng Dạ ở đế quốc Viễn Đông kia, tu vi mới chỉ là cảnh giới Tiên Thiên, không đáng lo ngại, nhưng trong mắt của một số người của Minh Nguyệt tông thì Hồ Nham này cực kỳ được yêu thương nên cho dù thế nào cũng phải đề phòng một chút.

Và trong đám người ở phía dưới đó, sau khi Lăng Dạ nhìn thấy Hồ Nham và Dương Tú, đôi mắt của hắn liền biến thành màu đỏ, toàn thân run rẩy, nghiêng răng, rồi tự bấm bấm:

“Cầu nam nữ!”

Đồng thời lúc này đây, ánh mắt của Dương Tú quét ngang qua, nhìn thấy Lăng Dạ, nàng ngó người ra, sau đó liền di chuyển ánh mắt đi, giống như hoàn toàn không quan tâm, hoặc hoàn toàn không quen biết hắn vậy.

Nàng ghé bên tai của Hồ Nham, nói nhẹ chuyện gì đó, mùi hương từ cơ thể nàng tỏa ra liền khiến cho Hồ Nham xuất hiện phản ứng sinh lý, hắn không cưỡng lại được liền đưa tay ra sờ cặp mông căng tròn của Dương Tú, cho dù là xung quanh có rất nhiều người đang quan sát nhưng hắn vẫn không thèm quan tâm đến.

Và Dương Tú đó thì cười thẹn thùng một tiếng, giả bộ làm vẻ không vui mà vỗ vỗ lên muôi bàn tay của Hồ Nham, rồi bàn tay trái của nàng liền chỉ về phía đang đứng của Lăng Dạ.

Hồ Nham thuận theo hướng của ngón tay mà Dương Tú đã chỉ, khi hắn nhìn thấy Lăng Dạ, hắn cũng ngó người ra, sau đó hừ lạnh một tiếng, từ từ thốt ra

một câu.

Lời nói này không có âm thanh, nhưng Lăng Dạ dựa vào khẩu hình miệng của hắn, cũng hoàn toàn có thể phân biệt ra.

“Đồ phế thải vô dụng!”

Thấy lời nói như thế, liền kích thích lòng thù hận và ngọn lửa giận dữ dội trong lòng của Lăng Dạ lên, hắn nắm chặt bàn tay lại, móng tay đâm vào thịt, có máu tươi tuôn ra mà hắn dường như là không hay biết gì hết.

“Thằng khốn kiếp, súc sinh!” Trong lòng của Lăng Dạ gào lên, hắn nhớ lại cảnh tượng chết thảm của phụ mẫu, hắn tức lên, lại phun một ngụm máu ra.

Thanh Lâm nhìn hắn một cái, thầm than trong lòng, so với hắn thì bản thân cậu mất đi tỷ tỷ, giống như cũng không phải là một chuyện lớn lao gì, bởi vì Thanh Thiên vẫn còn có chút tung tích.

“Ngươi, qua đây.”

Và cũng vào lúc này, Hồ Nham đột nhiên giơ ngón tay ra, chỉ về phía Lăng Dạ, cười lạnh lùng, nói: “Ta thấy thiên phú của ngươi cũng không tệ, ngươi hãy là người đầu tiên lên tiến hành kiểm tra tu luyện.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người xung quanh đều nhìn về phía Lăng Dạ.

Nụ cười lạnh lùng của Hồ Nham được mọi người xem như là tán thưởng, trong lòng càng ngưỡng mộ hơn, một đồng người như thế, vậy mà Lăng Dạ lại là người được kêu lên đầu tiên thì có thể thấy được thiên phú của hắn nhất định rất cao.

Đây là ở trong thành Minh Nguyệt nên rất ít người biết đến Lăng Dạ, tất nhiên là sẽ không biết ân oán giữa Lăng Dạ và Hồ Nham.

Đôi mắt Lăng Dạ ửng đỏ lên, đang định bước ra thì Thanh Lâm đột nhiên đưa tay ra kéo hắn lại, sắc mặt điềm đạm, từ từ bước lên trên quảng trường, nhẹ nhàng nói:

“Ngươi muốn kiểm tra tu luyện thì Thanh mỗ ta xin phép là người trước tiên vậy.”

Chân mày Hồ Nham nhíu chặt lại, nói:

“Ngươi là cái thá gì? Kiểm tra tu luyện của Minh Nguyệt tông ta, chính là lựa chọn những người có thiên phú cực cao, ngươi...”

Lời chưa nói xong, Thanh Lâm đột nhiên ngược đầu lên.

Cậu nhìn về phía Hồ Nham, một cái liếc này, giống như là có vô số lời quang bực phát ra, khiến cho sắc mặt của Hồ Nham trắng bệch, lùi về sau nhiều bước, đầu óc vang lên ầm ầm, rồi phun ra một ngụm máu tươi.

“Vậy giờ đây, Thanh mỗ có thật sự được gọi là có thiên phú không?” Thanh Lâm bình tĩnh mở miệng nói.

“Hỗn xược!”

Và cũng vào lúc này, ông già đó bước lên một bước, nhìn chằm chằm vào Thanh Lâm, hừ lạnh, quát: “Các hạ là đang cố ý đến quấy rối cuộc tuyển chọn đệ tử của Minh Nguyệt tông?”

Ông có thể nhìn ra tu vi của Thanh Lâm, trung kỳ Linh Đan, nhưng ông cũng có thể khẳng định chắc chắn rằng Thanh Lâm cũng biết ông là cảnh giới Bồn Thần.

Tuy trong suy nghĩ của ông, sự chênh lệch giữa Linh Đan và Bồn Thần là cực kỳ lớn, nhưng Thanh Lâm biết rõ bản thân ông là cảnh giới Bồn Thần mà vẫn dám ra tay với Hồ Nham, rõ ràng là có người đứng sau, cho nên trong phút chốc, trong lòng ông liền sinh ra chút kiêng kỵ, không có ra tay.

“Cuộc tuyển chọn của Minh Nguyệt tông không liên quan gì đến Thanh Lâm, Thanh Lâm đến đây, chỉ là vì một chút chuyện của người bạn cũ.”

Thanh Lâm từ từ mở miệng ra nói, nhìn Lăng Dạ đang đứng phía dưới một cái, lại nói: “Người bạn cũ kêu ta tìm, chính là đôi câu nam nữ này.”

Lời nói vừa dứt, sắc mặt của Hồ Nham liền thay đổi, còn khuôn mặt xinh đẹp của Dương Tú kia càng trắng bệch, liền lùi về sau vài bước.

Và những người ở phía dưới nghe thấy lời này, cũng đều ngó người ra một hồi.

Không ngờ lại có người, dám đắc tội với nhân vật lớn này của Minh Nguyệt tông sao?

Ông già đó lúc này cũng đã nhìn thấy Lăng Dạ, thấy bộ dạng này của hắn, ông liền hiểu ra được là do chuyện đại khai sát giới ở đế quốc Viễn Đông của Hồ Nham này gây ra, trong lòng của ông thầm mắng một tiếng, trừng mắt về phía Dương Tú, rồi mới nhìn về phía Thanh Lâm nói: “Hồ Nham chính là chất trai của Tông chủ - Minh Nguyệt tông, các hạ phải nghĩ cho thật cẩn thận đó.”

Thanh Lâm nhíu mày, rồi nghe thấy tiếng quát của Lăng Dạ: “Nếu tiền bối có thể giết chết hai người này, vẫn bởi nhất định đem tất cả những chuyện mà

văn bối biết được, đều nói cho tiền bối nghe!”

“Thôi kệ đi...”

Trong lòng Thanh Lâm thở phào một tiếng, đột nhiên xông ra, tay áo phất một cái, cánh tay ẩn dưới tay áo đó liền trực tiếp bắt lấy Dương Tú.

Thấy vậy, ông già đó cũng không hề ra tay, bởi ông vốn không hài lòng với Dương Tú, một người không có thiên phú gì, một đứa con gái chỉ có thể dựa vào cơ thể mà nằm ngủ với đàn ông thì sao có thể lọt vào mắt của một người cao thủ cảnh giới Bồn Thần như ông đây.

Nhưng ông không ra tay thì không có nghĩa là Hồ Nham sẽ không bỏ mặc nàng!

Thấy Thanh Lâm xông đến, Hồ Nham lập tức kéo Dương Tú ra phía sau lưng hắn, đồng thời, bàn tay đánh ra, nguyên lực tràn ra, hoá thành một dòng chảy màu vàng kim, bay đến phía Thanh Lâm.

“Nguyên lực thuộc tính kim?”

Ánh mắt của Thanh Lâm lấp lánh một cái, tốc độ càng nhanh, bàn tay vỗ liên tục nhiều lần, dòng chảy đó lập tức tan vỡ ra, còn bóng hình của hắn thì trong khi dòng chảy đó đổ vỡ, liền xuất hiện trước mặt của Hồ Nham.

“Cảnh giới Bồn Thần!”

Sắc mặt của Hồ Nham liền thay đổi, hắn vốn là trung kỳ cảnh giới Linh Đan, dựa vào năng lực của Minh Nguyệt tông, khiến mức độ sức mạnh nguyên lực của hắn, trong cảnh giới Linh Đan, có rất ít kẻ địch có thể đấu lại hắn được.

Nhưng Thanh Lâm, có thể dễ dàng làm vỡ nát dòng chảy do nguyên lực đó hoá thành và sức mạnh của rất nhiều cảnh giới cao hơn là cảnh giới Bồn Thần!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Mệnh hỏa

Sắc mặt Hồ Nham thay đổi, nhưng cuối cùng vẫn là trung kỳ Linh Đan, từng chịu qua một số khổ luyện nên khi nguyên lực đó bị Thanh Lâm tiêu diệt đi, bàn tay hắn phất một cái, lập tức xuất hiện một miếng phù văn, phù văn này cũng tỏa ra một luồng ánh sáng màu vàng và trên đó khắc rất nhiều ấn phù khó có thể hiểu được.

Phù văn này xuất hiện, Hồ Nham liền phun ra một ngụm máu, rồi ngụm máu đó trực tiếp bao bọc lấy phù văn, sau đó ngón tay hắn liền ấn nhiều lần trên phù văn đó, phù văn này lập tức vỡ nát ra, hoá thành một luồng sáng, bao phủ lấy toàn bộ cơ thể của Tô Nham và Dương Tú.

Và cũng vào lúc này, ông già cảnh giới Bồn Thần cũng đã đến, phất tay một cái, tu vi cảnh giới Bồn Thần bộc phát ra ầm ầm, hỏa diễm kinh khủng từ trên đầu của Thanh Lâm chiếu xuống, giống như nham thạch, nhiệt độ cực nóng đó khiến cho vô số người ở xung quanh đều phải lùi ra sau, chỉ cần tốc độ chậm một chút thôi, quần áo cũng sẽ đều bốc lửa, thậm chí còn có người trực tiếp bị thiêu đốt!

Thanh Lâm tấn công Dương Tú, ông sẽ không quan tâm nhưng tấn công Hồ Nham thì ông không thể bỏ mặc và không quan tâm được!

“Dám ở trước mặt lão phu ra tay với đệ tử của Minh Nguyệt ta, lá gan của ngươi thật sự là rất lớn đấy!”

Ông già hừ lạnh, vô số hỏa diễm đó từ trên đầu của Thanh Lâm chiếu xuống, không gian xung quanh thậm chí cũng xuất hiện những vết nứt, đó là dấu vết do bị nhiệt độ cao thiêu đốt để lại.

Uy lực của cảnh giới Bồn Thần, đây là lần đầu tiên Thanh Lâm cảm nhận được nó, tuy lúc trước khi ở Thiên Bình tông, có cảnh giới Bồn Thần ngăn cản nhưng bọn họ chưa từng ra tay như thế, nhưng lần này, Thanh Lâm có thể cảm nhận được sát khí trong lúc ra tay của ông già đó một cách rõ ràng.

So sánh với cảnh giới Linh Đan, cảnh giới Bồn Thần thực sự rất mạnh, mức độ sức mạnh của nguyên lực dường như đã đạt được đến mức có thể biến đổi chất, đây không phải chỉ cần có số lượng là có thể bù đắp lại được.

Thanh Lâm ngược đầu, nhìn bầu trời đầy hỏa diễm chiếu xuống, sắc mặt cậu không thay đổi, toàn thân đột nhiên xuất hiện lôi quang kinh người, lôi quang này vang lên ầm ầm, bao phủ lấy Thanh Lâm, nhưng không hề ra tay với ông già mà vẫn phóng về phía của Dương Tú và Hồ Nham.

“Dừng!”

Và cũng vào lúc này, bàn tay Thanh Lâm lật lại một cái, một thanh kiếm dài xuất hiện, cậu vung mạnh một cái, trên thanh kiếm này lập tức phát ra ánh sáng kiếm kinh khủng, ánh sáng kiếm đó hoàn toàn là do lôi quang hình thành, dài gần mười trượng, chém mạnh vào màn ánh sáng màu vàng bên ngoài đang bao phủ lấy Hồ Nham và Dương Tú.

Tuy nhiên, một nhát này không thu lại được bao nhiêu hiệu quả, bởi màn ánh sáng đó quá mạnh, thậm chí trong lúc Thanh Lâm chém qua, Hồ Nham đó còn lộ ra nụ cười lạnh lùng, giống như là nắm chắc rằng Thanh Lâm sẽ không giết được hắn vậy.

Và sự thật đã chứng minh, màn ánh sáng đó không phải là vật bình thường, dựa vào suy đoán của Thanh Lâm, e rằng ngay cả ông già đó muốn phá nát nó ra cũng có chút khó khăn.

“Vương trưởng lão, người này ta giao lại cho ông, nếu có thể giết chết hắn thì sau khi quay về tông môn ông sẽ được trọng thưởng!” Hồ Nham cười lạnh lùng, rồi chấp tay về phía ông già đó.

Ông già không thêm đếm xỉa đến, trong lòng lại càng căm ghét Hồ Nham hơn nữa, nhưng khi ra tay thì ông rất dứt khoát, không có chút do dự gì cả.

Hỏa diễm đó đã rơi xuống, bao trùm lấy Thanh Lâm, từ xa nhìn vào, toàn thân trên dưới của Thanh Lâm, ánh sáng đỏ xanh giao thoa nhau, cực kỳ chói lọi.

Trong đám người ở phía dưới, bàn tay của Lăng Dạ nắm chặt lại, sức mạnh của ông già đó khó mà có thể diễn tả được, hẳn tất nhiên cũng có thể nhìn ra nó được.

Và cũng vào lúc này, vang lên một tiếng, từ trong hỏa diễm đó, một bóng hình đột nhiên xông ra, toàn thân lồi quang của cậu giống như được bồi bổ vậy, nhìn qua một cái, lồi quang đó đã đậm hơn một chút.

Và ở đằng sau lưng của cậu, một đôi cánh không biết khi nào đã nở toang ra, mái tóc tím bay phất phơ, yêu dị đến nỗi khó nói nên lời, trong lúc xông ra, cậu liền trực tiếp bay thẳng về phía của ông già đó.

“Trong thời gian này, không giết được bọn họ thì giết người trước vậy!”

Ánh mắt của Thanh Lâm lạnh băng, bàn tay hất một cái, bầu trời vang lên ầm ầm, mây đen ùn ùn kéo đến, một bàn tay khổng lồ hoàn toàn do tất cả sấm chớp ngưng tụ thành, đột nhiên xuất hiện!

Cậu đánh bàn tay xuống, bàn tay đó lập tức trong tiếng vang ầm ầm, đánh về phía của ông già.

“Phiên Thiên chương!”

Chương này chính là do Trần Đông Vân truyền lại, địa ma kỹ, uy lực tăng lên khủng khiếp nên trong lúc đánh ra liền khiến sắc mặt của ông già đó lập tức trở nên nhợt nhạt.

“Thuật Tụ Linh!”

Ông già lùi về sau một bước, trong lòng hừ lên một tiếng, đồng thời, nguyên lực của ông lại bộc phát ra lần nữa, ở trong hư không đó liền tiếp ngưng tụ ra vô số cái đầu của yêu thú khổng lồ và tất cả những cái đầu này đều hoàn toàn do hỏa diễm tạo thành.

Khi những yêu thú này xuất hiện, tiếng kêu vang dội, tất cả yêu thú đó mở miệng lớn ra, rồi trực tiếp đi nuốt chửng bàn tay sấm chớp đó của cậu.

Dưới sự nuốt chửng này, bàn tay sấm chớp đó từ từ tiêu tan đi và cũng vào lúc này, những con yêu thú có ba cái đầu đó cũng bị Phiên Thiên chương này của cậu đánh thành hư vô.

“Dựa vào trung kỳ Linh Đan, không ngờ lại có thể đánh nát tất cả yêu thú do cảnh giới Bồn Thần ngưng tụ thành, thật sự là kinh người!”

Tuy lời nói là như thế, nhưng trong lòng ông già này lại không có chút là hoảng sợ gì hết, ông hừ lạnh một tiếng, bước lên một bước, mặt đất trực tiếp xuất hiện vết nứt, đồng thời bóng hình của ông cũng phóng ra, phóng về phía Thanh Lâm để giết cậu.

“Một đôi cánh, thật sự không làm được gì cảnh giới Bồn Thần, vậy thì hai đôi...”

Ánh mắt của Thanh Lâm dao động, ở phía sau cậu lại xuất hiện thêm một đôi cánh nữa!

Vào lúc đôi cánh này xuất hiện, khí tức toàn thân của Thanh Lâm lại tăng lên lần nữa và bóng hình của cậu cũng theo sự gia tăng của khí tức này mà phóng về phía của ông già đó.

“Đừng đừng đừng!”

Hai người va chạm nhau, vang lên tiếng nổ lớn, nhưng nhìn qua liền có thể thấy, bóng hình của Thanh Lâm, dưới sự tấn công của ông già đó, liền nhanh chóng lùi về sau.

“Sắp thua rồi...”

“Ông già đó chính là trưởng lão của Minh Nguyệt tông, và lại, lúc này ông đó cũng có nói, ông đang nắm giữ tu vi của cảnh giới Bồn Thần trong truyền thuyết, nên người này không phải là đối thủ của ông.”

“Thực lực của người này cũng cực kỳ mạnh nhưng chỉ dựa vào trung kỳ Linh Đan mà có thể đấu với cảnh giới Bồn Thần, thực sự là có chút bản lĩnh.”

Vô số người cũng đều ngơ ngác ra nhìn, bọn họ chỉ là người phàm, ngay cả cảnh giới Ngưng Cơ cũng không có thì sao có thể thấy qua cảnh tượng chiến đấu kinh khủng như thế chứ.

Thế nhưng cũng là khi bọn họ nghĩ Thanh Lâm sẽ bị giết chết thì sau lưng của Thanh Lâm lại xuất hiện thêm một đôi cánh nữa!

Ba đôi cánh, sức mạnh tăng gấp bốn lần!

Khi khí tức của Thanh Lâm lại tăng lên lần nữa, con ngươi của ông già đó cũng ngưng lại một cái, trong đôi mắt của ông xuất hiện một tia sáng chứa đầy vẻ tham lam.

“Một đạo ma kỹ tốt, lão phu lấy nó đây!”

Trong mắt ông lấp lánh tia sát khí, tu vi hoàn toàn bộc phát ra, trong lúc bàn tay lật ngược lại, một cây thương dài xuất hiện, kèm theo đó là tiếng kêu vang, rồi trực tiếp bay thẳng về phía của Thanh Lâm.

Và lần này, ông không còn nương tay nữa, bởi thần dược chi thuật này của Thanh Lâm, thực sự làm cho ông cực kỳ muốn chiếm lấy nó.

Nhưng thực lực tăng gấp bốn lần lúc này đây của Thanh Lâm thì sao có thể dễ dàng bị tấn công như thế!

Mất thấy cây thương dài kèm theo tiếng kêu vang sắp bay đến, Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, đột nhiên đưa bàn tay phải ra, chỉ trực tiếp vào ông già cảnh giới Bồn Thần đó, trong miệng từ từ thốt ra một từ.

“Định!”

Một từ vừa dứt, bóng hình của ông già đó trực tiếp dừng lại ở hư không!

Và cây thương dài kia đang phóng nhanh tới, nhưng bởi vì mất đi sự điều khiển của ông già nên cũng đã ngưng tụ lại ở trong hư không!

“Đây là ma kỹ gì thế!!!”

Trong lòng của ông già vang lên âm ầm, giống như những con sóng rì rào, ông với tư cách là một cao thủ cảnh giới Bồn Thần, sống hơn hai trăm năm, nhưng từ trước đến nay, ông chưa từng nghe qua có một ma kỹ nào, chỉ dựa vào tu sĩ của trung kỳ Linh Đan lại có thể làm cho cảnh giới Bồn Thần đứng yên lại.

Suy nghĩ này chỉ là trong phút chốc, khi ông ở trong lòng hít một hơi khí lạnh thì bóng hình của Thanh Lâm đã đập trên cây thương dài đó, đến trước mặt của ông già.

“Mệnh Hoá!”

Ánh mắt của cậu lấp lánh vẻ lạnh lùng, vung bàn tay, trong cơ thể đột nhiên có một luồng nguyên lực mệnh hoá hiện ra.

Và khi mệnh hoá này xuất hiện, sắc mặt của ông già đó liền thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Tông chủ minh nguyệt

“Đây là hỏa diễm gì thế!”

Ông già bị cứng đờ lại ở không trung, khuôn mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, trong lòng cũng đã vang lên những con sóng dữ dội.

Thuật định hình, có thể làm cơ thể đứng lại cũng có thể làm dừng lại thần trí!

Nhưng ông già này chính là sơ kỳ cảnh giới Bồn Thần, tu vi rất mạnh, vượt Thanh Lâm hai cấp nên cho dù sức mạnh của ba đôi cánh của Thanh Lâm có tăng gấp bốn lần cũng chỉ có thể làm dừng lại cơ thể của ông mà không làm dừng lại thần trí của ông được.

Thuật định hình, không hề làm cho ông khiếp sợ mấy, bởi vì ông có thể cảm nhận được, loại đứng yên này của ông nhiều nhất cũng chỉ là duy trì được trong vài giây.

Nhưng mệnh hóa này vẫn khiến cho lòng ông bồn chồn, sinh ra một cảm giác kinh sợ khó có thể diễn tả bằng lời!

Trong khoảnh khắc mà Thanh Lâm thi triển mệnh hỏa trên ngón tay thì trong cơ thể của ông già này, không ngờ cũng lại sinh ra một đốm lửa, và lại, đốm lửa này càng ngày càng lớn, bắt đầu từ một đốm nhỏ trên ngón tay, trong phút chốc liền tăng lên to cỡ một nắm đấm!

Khi hỏa diễm này càng ngày càng lớn thì trong lòng của ông già liền sinh ra một cảm giác nguy hiểm và cảm giác này càng ngày càng nồng, đến khi mà ông có thể động đậy thì mệnh hỏa đó, “bạch” một cái liền từ trong cơ thể của ông xông ra ngoài, bay về phía của Thanh Lâm

Sắc mặt của ông già thay đổi, gào thét lớn tiếng, bóng hình ông lùi nhanh về phía sau, thuật định hình đó đã mất đi tác dụng, ông có thể nhúc nhích, nhưng khuôn mặt ông trắng bệch và liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi.

“Tu vi của ta...”

Đôi mắt của ông già mở căng ra, nắm bắt một mình, trong thần sắc của ông đều tỏ vẻ không dám tin đây là thật.

Khi đốm lửa đó bị Thanh Lâm đoạt lấy đi thì tu vi của ông, không ngờ lại trực tiếp từ cảnh giới Bồn Thần giáng xuống tới cảnh giới Linh Đan mạnh nhất!

Và lại, sự giáng cấp này không phải là tính tạm thời mà là đã động đến căn cơ của ông, không thể nào bù đắp lại được.

“Trà ngọn lửa đó cho ta!” Đôi mắt của ông già từ từ đỏ lên, ông không biết Mệnh Hỏa pháp tắc là gì, nhưng ông có thể cảm nhận được, chỉ khi dung nạp ngọn lửa đó vào lại trong cơ thể thì tu vi của bản thân ông mới có thể hồi phục lại được.

Với tư cách là cao thủ cảnh giới Bồn Thần, sự chênh lệch so với cảnh giới Linh Đan là cực kỳ lớn, cho dù lúc này đây ông đang ở cảnh giới Linh Đan mạnh nhất, nhưng so với cảnh giới Bồn Thần, hoàn toàn giống như là một trời một vực, và lại, ông đã quen với đãi ngộ và sức mạnh của cảnh giới Bồn Thần thì ông sao có thể chịu đựng nổi tu vi của bản thân ông bị giảm xuống chứ!

“Đáng tiếc quá...”

Ánh mắt của Thanh Lâm lấp lánh, nhìn chăm chăm vào đốm lửa đỏ trong tay.

Nếu ông già này không phải là cảnh giới Bồn Thần thì thuật định hình đó nhất định có thể khiến ông đứng yên hơn mười giây và khoảng thời gian dài như thế cũng đủ để cậu hấp thụ hoàn toàn mệnh hỏa của đối phương.

“Đồ đã vào tay thì sao có đạo lý trả lại.” Thanh Lâm thần nhiên mở miệng nói.

Khi cậu mở miệng nói, bàn tay cậu lật một cái, mệnh hỏa ban đầu lập tức hoá thành một cái miệng lớn, trực tiếp nuốt chửng mệnh hỏa to cỡ nắm đấm của lão già đó!

Sau khi nuốt vào, mệnh hỏa trên bàn tay của Thanh Lâm cũng đột nhiên tăng lên, biến thành cỡ một nắm đấm, bị Thanh Lâm vỗ nhẹ một cái, lập tức nuốt vào trong bụng.

Mệnh hỏa này, không làm cho tu vi của Thanh Lâm tăng lên mà chỉ là tăng thêm sức mạnh cho pháp tắc Mệnh Hỏa của cậu, dựa vào cảm giác của Thanh Lâm, dựa vào sức mạnh của mệnh hỏa lúc này, nếu tiếp tục hấp thu mệnh hỏa của ông già đó, nhất định sẽ dễ dàng hơn nhiều, thậm chí, cũng có thể trực tiếp hấp thu toàn bộ mệnh hỏa khác, không chế sự sống chết của ông.

“Đây là Mệnh Hỏa pháp tắc, quả thật vô cùng mạnh... chỉ là, mệnh hỏa hôm nay của ta, chỉ có thể gọi là nguyên lực mệnh hỏa, vẫn chưa thể đạt đến trình độ của pháp tắc...” Trong lòng của Thanh Lâm thầm nói.

“Đưa hỏa diễm đó cho ta!!!” Thấy Thanh Lâm trực tiếp nuốt vào bụng và dung hợp mệnh hỏa của ông, đôi mắt của ông lập tức đỏ bừng lên.

Thanh Lâm mặc kệ, cậu chỉ nhìn chăm chăm vào cây thương dài đang phóng về phía cậu, rồi cậu liền đánh mạnh ra ba cú đấm!

Ba cú đấm này, đều là Phiến Thiên chương, tiêu hao phần lớn nguyên lực của Thanh Lâm và cây thương dài đó cũng với ba cú đấm này, cuối cùng bị đánh ngược trở lại về phía của ông già.

Cảnh giới Bồn Thần, Thanh Lâm có chút kiêng dè, nhưng lúc này đây, ông già này chỉ là cảnh giới Linh Đan, Thanh Lâm hoàn toàn không sợ!

“Nếu dám cản trở, ta sẽ lấy mạng của ngươi!”

Ánh mắt lạnh lùng, Thanh Lâm quay đầu lại nhìn Hồ Nham và Dương Tú vẫn đang ở trong màn ánh sáng đỏ.

Và khi Thanh Lâm nhìn lại, con ngươi của Hồ Nham co giật một cái, rồi sắc mặt thay đổi!

“Ông cố nội của ta chính là Tông chủ của Minh Nguyệt tông, ngươi dám động đến ta sao?” Hồ Nham có chút sợ sệt nói.

Thanh Lâm hừ lạnh một tiếng, chân bước lên, trong phút chốc bóng hình của cậu liền xuất hiện trước phía trước của màn ánh sáng đỏ.

“Thanh mỗ đánh không bể được màn sáng này, nhưng ta có thể lấy mệnh hỏa của ngươi!”

Lời nói vừa dứt, hỏa diễm đó lại bốc lên lần nữa.

Khi hỏa diễm đó bốc lên cao, Hồ Nham liền phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc của hắn trở nên trắng bệch và trên đỉnh đầu của hắn, một đốm lửa đột nhiên bay lên.

“Ngươi dám làm ta bị thương!” Hồ Nham cực kỳ sợ hãi, trong khoảnh khắc mà hỏa diễm đó xuất hiện, cảm giác nguy hiểm trong lòng cậu càng tăng lên mạnh mẽ, bởi đây liên quan đến sự sống còn.

Bàn tay hắn lật ngược lại một cái liền xuất hiện một miếng Ngọc Giản, Hồ Nham trực tiếp bóp nát miếng Ngọc Giản này, trong miếng Ngọc Giản đó đột nhiên bộc phát ra một ánh sáng kinh khủng.

Ánh sáng này toả ra ba màu sắc, khi xuất hiện, trong hư không lập tức ngưng tụ ra một bóng hình khổng lồ, bóng hình đó giống như là thiên thần, uy lực bao phủ cả bầu trời, sau khi bóng hình này xuất hiện, tất cả mọi người xung quanh đều có cảm giác không thể thở nổi vậy.

Thanh Lâm cũng ngược đầu lên, cậu nhìn thấy rất rõ, khuôn mặt của bóng hình này chỉ là một người trung niên, tướng mạo bình thường, nhưng cho dù đây chỉ là ảo ảnh thì khí tức trên người của bóng hình đó toả ra vẫn khiến người khác toát mồ hôi lạnh.

“Dám dẫm thương cháu ta, ta diệt cả tộc ngươi!” Bóng hình đó nhìn chằm chằm Thanh Lâm, từ từ mở miệng nói.

Ánh mắt của Thanh Lâm dao động một cái, âm thanh ầm ầm đó, làm trời đất rung chuyển và trong lúc tiếng vang này truyền ra, liền khiến nguyên lực trong cơ thể của cậu trở nên rối loạn, giống như muốn phá tan cơ thể cậu, đưa cho bóng hình đó hấp thu vậy.

“Tu vi của người này là Thông Thiên!”

Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong lòng của Thanh Lâm.

Cậu đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía của Lăng Dạ.

Và cùng lúc đó, Lăng Dạ cũng ngược đầu lên, nhìn về phía Thanh Lâm, sắc mặt của hắn rất phân vân, giống như là đã biết, bóng hình này đủ để uy hiếp đến mạng sống của Thanh Lâm, hắn đang quyết định, quyết định có nên lấy tung tích của Thanh Thiên ra để đổi lấy mạng sống của Thanh Lâm không?

Một hồi sau, Lăng Dạ cười một cách thâm trầm, sau đó, sắc mặt của hắn liền lộ ra vẻ quyết đoán, nói: “Tiền bối, đừng có trách văn bối độc ác như thế, nếu tiền bối không giúp văn bối thì trên thế gian này sẽ không còn một ai có thể giúp đỡ văn bối cả!!”

Thanh Lâm lộ ra ánh mắt lạnh lùng, nếu chỉ cần giết chết Hồ Nham và Dương Tú thì cậu có thể làm được, nhưng lúc này đây lại kéo theo tông chủ của Minh Nguyệt tông vào, thậm chí, có khả năng cậu sẽ đắc tội với nhân vật lớn của Minh Nguyệt tông này.

“Sau chuyện này, ta và ngươi sẽ không còn dính líu đến nhau nữa!”

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, ánh mắt của cậu lộ ra vẻ quyết đoán, bàn tay cậu phát một cái, Mệnh Hỏa pháp tắc trên đỉnh đầu của Hồ Nham đó, trực tiếp bay thẳng về phía của cậu.

“Ngươi dám!!”

Bóng hình khổng lồ đó đột nhiên quát lên một tiếng, rồi vung bàn tay ra, bắt lấy Thanh Lâm.

Thanh Lâm không hề né tránh, khi bàn tay đó bay đến, bàn tay phải của cậu phát một cái nữa, bàn tay thô kệch được thiên kiếp màu đỏ hoàn toàn ngưng tụ lại, tiếp tục xuất hiện lần nữa!

Thiên kiếp này hiện ra, lập tức chấn động cả trời đất, vô số sấm chớp sáng lấp lánh, trong mơ hồ, giống như sắp có thiên kiếp giáng xuống vậy.

Ông già đó đứng ở xa quan sát, há hốc mồm và ngơ ngời ra.

“Sức mạnh Thiên kiếp! Đây không phải là Thiên kiếp bình thường!”

“Nguyên lực sấm chớp, pháp tắc ghê gớm đó, ma kỹ kinh khủng, lúc này đây, lại thi triển ra sức mạnh Thiên kiếp này, thẳng thóc này, rốt cuộc còn bao nhiêu tuyệt kỹ đây!!”

Ông thực sự không dám tin, chỉ là một trung kỳ Linh Đan mà thôi, sao lại có thể mạnh đến như thế, không những có thể chiến đấu ngang tài ngang sức với bản thân ông cảnh giới Bồn Thần này, mà tinh lực của cậu ta trông như vẫn còn rất dồi dào!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 145: Phù Văn Hiển Uy

“Dừng!”

Thiên kiếp màu đỏ đỏ làm kinh động đến sức mạnh của trời đất, hấp thu ánh sáng của lời quang, giống như muốn quét ngang trời đất, đánh nát không trung và dưới bàn tay điều khiển của Thanh Lâm, trực tiếp bay thẳng đến bàn tay của bóng hình không lồ đó.

Cùng lúc này, Thanh Lâm không chế mệnh hỏa, mệnh hỏa trên đỉnh đầu của Hồ Nham đó lập tức bị hút về phía cậu.

Thế nhưng, khi Thanh Lâm đang muốn nuốt chửng mệnh hỏa này thì thần sắc của bóng hình không lồ đó đột nhiên trở nên lạnh lùng, miệng mở to ra, một cây cột cờ liền xuất hiện.

Cây cột này càng ngày càng to, đến cuối cùng, che khuất cả bầu trời, che khuất cả quảng trường này, che khuất thành Minh Nguyệt này, che khuất toàn bộ đế quốc Viễn Đông!

Từ xa nhìn cây cột cờ kinh khủng này, toàn bộ trời đất đều tối đen hết, trong tất cả tầm nhìn của mọi người đều không còn ánh sáng nữa, không còn trời đất, nếu có cũng chỉ là cây cột cờ kinh khủng đó.

“Đến đây tuy chỉ là phân thân của lão phu nhưng giết một con tép nhỏ nhoi cảnh giới Linh Đan như ngươi cũng đủ sức rồi!”

Bóng hình không lồ đó lại tiếp tục mở miệng nói chuyện và trong lúc ông ta nói chuyện thì bàn tay của ông đã chạm đến Thiên kiếp màu đỏ đỏ.

“Dừng!!!”

Vào lúc này đây, trời đất thay đổi, bàn tay đó nắm lấy Thiên kiếp, giống như nắm lấy Thiên đạo, muốn huỷ diệt nó, muốn phá nát nó!

Nhưng sức mạnh của Thiên đạo, trong khoảnh khắc bị bàn tay lớn đó nắm lấy, đột nhiên rung lên một cái, ở bên ngoài trời đất mà đã bị cây cột cờ này che khuất đi, có vô số sấm chớp lập tức bay đến, trực tiếp bay thẳng về phía bàn tay lớn, rồi vang lên ầm ầm.

Cùng lúc này, trong cây cột cờ đó, vô số bóng hình đi ra, dung mạo của những bóng hình này đều y hệt dung mạo của tông chủ Minh Nguyệt, chỉ là khí tức tỏa ra từ trên những người này đều là cảnh giới Linh Đan.

Vài người trong số đó bay về phía Thanh Lâm, ra tay cùng một lúc, nguyên lực khủng khiếp hoá thành bàn tay mà không ngờ bọn họ ra tay để đoạt lấy lại mệnh hỏa của Hồ Nham.

“Hừm?”

Thanh Lâm nhú mày lại, thần sắc lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Những bóng hình này, gần trăm người, tuy nói cậu không sợ bất cứ một người nào nhưng trong lúc ra tay thì tu vi của những bóng hình này không ngờ lại có thể hợp lại, chỉ cần mười mấy người thôi thì đã vượt qua cảnh giới Linh Đan, đạt đến cảnh giới Bồn Thần, nếu mà hàng trăm người, hàng ngàn người, thậm chí hàng vạn người này đều hợp nhất lại hết thì tuyệt đối có thể đạt đến cảnh giới Tinh Hoàng, thậm chí còn cao hơn nữa!

Sự thật cũng đã chứng minh suy đoán của cậu, những bóng hình đó, đều tụ hợp lại ở ngay trung tâm, từng bóng người liền tiếp hợp nhất lại.

Và khi những bóng hình này hợp nhất lại thì khí tức của bóng hình ở ngay trung tâm càng ngày càng mạnh, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua cảnh giới Linh Đan, khí tức của bóng hình đó, so với ông già cảnh giới Bồn Thần đó còn mạnh hơn nữa, và lại, loại sức mạnh này vẫn đang tăng lên!

“Nếu mà để cho nó hoàn toàn hợp nhất lại hết, nhất định có thể đạt đến cảnh giới Tinh Hoàng, đến lúc đó, ta chắc chắn sẽ không phải là đối thủ của nó!”

Trong ánh mắt của Thanh Lâm lộ ra tia ánh sáng lạnh lùng, bàn tay phát một cái, Đại Đế lục trong cơ thể cậu đột nhiên xoay chuyển.

“Hư ảnh Đế Thần, hiện!”

“Dừng!!!”

Ở phía sau lưng cậu, một bóng hình nhanh chóng ngưng tụ lại, bóng hình này bước ra một bước, uy lực lan ra khắp mọi nơi, khiến sắc mặt của ông già cảnh giới Bồn Thần đó cũng phải thay đổi.

Và cũng vào lúc này, hư ảnh Đế Thần tung ra một cú đâm về phía của bóng hình đang đứng ở ngay trung tâm kia, những nơi mà cú đâm đi ngang qua, phàm là những bóng hình vẫn muốn hợp nhất lại thì đều bị cú đâm đó đánh cho tan nát hết.

“Cút!”

Bóng hình đó đột nhiên nở mắt ra, trong ánh mắt bộc phát ra ánh sáng lạnh lùng, đồng thời cũng đâm ra một cú, giống như khai thiên lập địa, đánh vang hư ảnh Đế Thần.

“Đùng!!”

Tiếng vang lớn truyền ra, dưới một cú đấm này, hư ảnh Đế Thần, không ngờ lại trực tiếp bị đánh tan nát hết.

“Bóng hình này đã vượt qua kỳ đầu cảnh giới Bồn Thần, đạt đến trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ!”

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, ánh sáng lạnh lùng trong đôi mắt của cậu càng càng lấp lánh hơn, Đại Đế lục diên cuồng xoay chuyển, dưới sự che khuất bầu trời khủng khiếp của cây cột cờ, linh khí kinh khủng đó ngưng tụ thành lốc xoáy, bay đến đỉnh đầu của Thanh Lâm, rồi đổ xuống cơ thể của cậu.

“Cú nhảy thứ nhất của Đế Thế, Băng Tinh!”

Sắc mặt của Thanh Lâm có chút dữ tợn, trong lòng gào lên, trong trời đất bao la liền lập tức xông ra tinh lực khủng khiếp.

Những tinh lực này bị cây cột cờ đó ngăn cản, nhưng lại không thể chịu nổi sự hấp thu diên cuồng của Đại Đế lục, trong chớp mắt liền ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng, phá nát cây cột cờ đó, lộ ra ánh sáng mặt trời.

Và quả cầu ánh sáng này cũng nhanh chóng ngưng tụ lại trong bàn tay của Thanh Lâm, vào một khoảnh khắc nào đó, cậu đột nhiên đem nó quăng đi, trực tiếp ném về phía bóng hình đã hoàn toàn hợp nhất lại, toàn thân từ trên xuống dưới đều toả ra khí tức kinh người đó.

“Hừm!”

Mất thấy quả cầu ánh sáng này sắp bay đến, sức mạnh hủy diệt trong đó khiến bóng hình này cũng phải nhíu mày lại một cái, phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Thế nhưng, hắn không hề sợ hãi mà còn mở miệng ra, quát lên: “Thiên Lư!”

“Đùng!”

Sau khi lời nói của hắn vừa dứt, trong cây cột cờ kinh khủng đó, không ngờ lại xuất hiện một cái thác nước, trong thác nước này, trăm ngàn dòng nước, từ trên đỉnh đầu của Thanh Lâm đổ xuống.

Sắc mặt của Thanh Lâm thay đổi, cậu cảm nhận được rất rõ ràng, trong thác nước này, tất cả dòng nước mà có thể thấy được hoàn toàn đều là nguyên lực thuộc tính thủy.

“Tu vi của người này, tuyệt đối không phải là cảnh giới Tinh Hoàng!”

Thanh Lâm nhanh chóng lùi về sau, nhưng dòng nước đó lại giống như bị cậu thu hút vậy, luôn đuổi theo cậu.

Cậu đem quả cầu ánh sáng trong bàn tay ném văng ra, quả cầu ánh sáng đó xuyên qua dòng nước do nguyên lực thuộc tính thủy ngưng tụ thành, bay đến đỉnh đầu của thác nước, rồi vang lên một tiếng nổ.

“Đùng!”

Tiếng nổ lớn vang khắp trời đất, khiến những người nghe thấy tiếng nổ này, ngoại trừ ông già đó cùng với Hồ Nham và Dương Tú đang được màn ánh sáng bao bọc lại thì hai bên lỗ tai của những người khác cũng đều tuôn máu ra, cả đầu óc đều chấn động.

Và trong khoảnh khắc quả cầu ánh sáng này nổ ra, thác nước đó cũng trực tiếp bị nổ nát và cây cột cờ vốn bị quả cầu ánh sáng làm rách một đường, cũng giống như mạng nhện vậy, bắt đầu xuất hiện từng vết rách.

Trong chớp mắt, cây cột cờ biến mất, trời đất lại lần nữa mở toang ra trước mắt của tất cả mọi người.

“Chạy mau!”

“Quá mạnh, quá mạnh rồi...”

“Ta không đi, ta phải ở lại xem cuộc chiến đấu giữa hai đại cao thủ tuyệt thế này, ta nhất định phải gia nhập Minh Nguyệt tông!”

Trong đám người phía dưới, có vô số bóng hình đang chạy trốn, cuộc chiến sống còn này đã vượt qua sự hiếu kỳ trong lòng của bọn họ, nhưng vẫn có người rất gan dạ, vẫn ở lại tiếp tục quan sát cuộc chiến đấu ghê gớm mà bọn họ cực kỳ ngưỡng mộ này.

Thi thể phủ đầy xung quanh, uy lực còn lại của cuộc chiến này đã giết chết những người phạm ngay cả cảnh giới Hậu Thiên cũng chưa đạt được, nhìn qua một cái, máu tươi tràn ra khắp nơi, thi thể chất thành núi.

Và lúc này đây, ánh mắt của Thanh Lâm lại sáng lấp lánh, khi quả cầu ánh sáng làm nát cái thác nước đó thì cậu đã đi đến phía trước màn ánh sáng của Hồ Nham và Dương Tú, cậu không muốn tiếp tục chiến đấu với tông chủ Minh Nguyệt, bởi vì cậu hoàn toàn không phải là đối thủ của ông.

Mục đích của cậu chỉ là giết chết Hồ Nham và Dương Tú thôi, để đòi lấy tung tích của tỷ tỷ!

Mất thấy Thanh Lâm đi đến, sắc mặt của Hồ Nham lại thay đổi, trong đó lộ ra chút dữ tợn, nói: “Thằng khốn, màn ánh sáng này chính là ông cố nội ta

đích thân tặng cho ta, cho dù là cảnh giới Bồn Thần cũng khó mà phá vỡ nó! Ngươi muốn giết ta sao? Ha ha... nằm mơ đi!"

Khuôn mặt của Thanh Lâm lạnh lùng, cậu vỗ vào ấn đường một cái, lập tức xuất hiện một phù văn giống như là bộ xương người chết vậy.

Phù văn này có chút u ám, nó xoay chuyển trên ấn đường của Thanh Lâm, phù văn này chính là Cuồng Linh Chí Tôn từng tặng cho cậu và cũng là một ký hiệu cho thấy cậu là đệ tử của Cuồng Linh Chí Tôn.

"Đừng!"

Phù văn vừa xuất hiện, gốc tay áo của Thanh Lâm lập tức bị thổi lên, trên cơ thể của cậu cũng xuất hiện một khí tức cực kỳ đáng sợ.

Khí tức này ngày càng tăng lên, hậu kỳ Linh Đan, Linh Đan mạnh nhất...

Kỳ đầu Bồn Thần!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Lão Giả!

Nhưng mà, kỳ đầu cảnh giới Bồn Thần vẫn không phải là điểm dừng của cậu!

Dưới ánh mắt kinh sợ của ông lão đó, dưới cái chau mày của bóng người đó, khí tức của Thanh Lâm lại lần nữa bạo phát, vượt qua luôn trung kỳ cảnh giới Bồn Thần, trực tiếp tới hậu kỳ!

"Rầm!"

Ngay lúc cậu đạt đến hậu kỳ cảnh giới Bồn Thần, cả người Thanh Lâm đều toát ra một uy lực khó có thể hình dung được.

Đây cũng là lần đầu tiên Thanh Lâm cảm nhận được sức mạnh của cảnh giới Bồn Thần!

Cậu hít một hơi sâu, hai con mắt sáng rực, bóng của Đế Thần lại lần nữa xuất hiện sau lưng cậu.

Lần xuất hiện này, bóng của Đế Thần đạt được mười trọng, khí tức phát ra trên người Đế Thần mạnh hơn Thanh Lâm rất nhiều lần, đó là thực sự là một trời một vực.

"Cảnh giới Tinh Hoàng..."

Thanh Lâm nhìn cái bóng ấy tự lẩm bẩm.

Giây sau, hàn ý trong mắt cậu xuất hiện, bóng của Đế Thần trực tiếp nhảy vọt lên, trực tiếp đâm một đám sang lá chắn sáng đầy.

"Ngươi dám giết cậu ấy, lão phu diệt cả tộc nhà ngươi!"

Ngay lúc này, Minh Nguyệt tông chủ cũng phản ứng lại bình thường, sắc mặt thay đổi, trong tích tắc xuất hiện ngay trước mặt của bóng Đế Thần, cũng đâm một đám về phía bóng của Đế Thần!

"Rầm!" Hai đám đụng nhau, phân thân của Minh Nguyệt tông chủ lập tức lùi lại vài bước, bóng của Đế Thần cũng lùi lại vài bước.

Nhưng lúc này, sắc mặt của Minh Nguyệt tông chủ lập tức thay đổi nhiều.

"Không!"

"Rầm!"

Lời của Minh Nguyệt tông chủ vừa dứt, nhưng khi thấy được lá chắn ấy bị nổ tung ra thành trăm ngàn mảnh, Hồ Nham và Dương Tú bên trong đó cũng bị Thanh Lâm bắt đi.

Sức của bàn tay đó quá lớn, Dương Tú tuyệt vọng, cả người bùm một tiếng rồi nổ tung, còn Hồ Nham thì lấy ra một tấm phù văn, nhưng rồi Thanh Lâm nhanh hơn, còn chưa kịp đợi phù văn phát huy tác dụng thì đầu của hắn ta đã bị Thanh Lâm làm cho nổ tanh bành.

Ngay khi Thanh Lâm giết chết Hồ Nham với Dương Tú, Thanh Lâm bỗng quay đầu nhìn về phía Lăng Dạ đang lộ ra vẻ hoang mang.

"Tung tích của tỷ tỷ ta!"

"Trung châu, Thương Hàn tông!"

Lăng Dạ không còn chần chờ nữa, ngẩng đầu hét lớn: "Ngọc Giản đó đã bị ta hủy rồi, nhưng bên trong chỉ có một câu nói: nếu tiết lộ ra, chết không toàn thây!"

Lời vừa dứt, Lăng Dạ lại lấy ra một món đồ, đó là một miếng ngọc bội, ngọc bội đầy màu đỏ, chỉ là một vật bình thường, nhưng khi Thanh Lâm nhìn thấy miếng ngọc bội ấy, bàn tay lập tức động đậy rồi miếng ngọc bội ấy trực tiếp bị cậu lấy đi.

Miếng ngọc này là Thanh Nguyên cho, Thanh Lâm cũng có một miếng như vậy nên cậu ấy đương nhiên biết được.

"Chuyện này nếu là giả, cho dù ngươi có chết đi, ta cũng sẽ xuống địa ngục bắt linh hồn của ngươi để luyện cả trăm ngàn kiếp!"

Thanh Lâm bỏ miếng ngọc bội vào túi trữ vật, bước một bước ra, ba đôi cánh phía sau lưng lập tức mở tung ra, dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay phóng đi.

"Nham Nhi!"

Phân thân của Minh Nguyệt tông chủ bị bóng của Đế Thần bắt lấy, mặt mày tái mét, đôi mắt đầy tơ máu, hét với Thanh Lâm

"Ngươi chạy không thoát đâu!"

"Rầm!"

Vừa dứt lời, một khí tức kinh trời bạo phát ra.

Khí tức này không phải do phân thân bạo phát ra mà là phát ra từ trên Minh Nguyệt sơn phía ngoài thành Minh Nguyệt, khí tức ấy xuyên qua cả trời xanh!

Minh Nguyệt sơn có Minh Nguyệt tông, thành Minh Nguyệt ở dưới chân Minh Nguyệt tông, tương đương với Thanh Lâm giết chết chất của Minh Nguyệt tông chủ trước cửa của Minh Nguyệt tông, ông ta sao mà không giận cho được.

Ngay khi khí tức ấy kêu ong ong rồi bạo phát, một ngọn gió lớn từ trong Minh Nguyệt tông phóng ra, trực tiếp quét sạch thành Minh Nguyệt!

Ngay lúc này, toàn bộ thành Minh Nguyệt bị đổ sập, vô số người bị đồng đổ nát đó đè chết, tiếng thét thảm thương, tiếng khóc vang khắp cả thành Minh Nguyệt.

Chỉ một cơn thịnh nộ của Minh Nguyệt tông chủ thôi mà cả hàng vạn người phải đền mạng!

Sắc mặt Thanh Lâm thay đổi, cậu ấy có thể cảm nhận được sức mạnh và tốc độ của loại khí tức này, nó tựa như hóa thành một bàn tay to phóng về phía cậu bằng một tốc độ cậu không bao giờ sánh kịp.

Phía sau của bàn tay đó có một vết nứt kinh người, vết nứt đó bị xé toạt ra nhanh chóng, vết nứt càng ngày càng nhanh, chưa gì đã đuổi kịp Thanh Lâm.

"Lão phu phải diệt toàn bộ gia tộc của ngươi!"

Một giọng nói tràn đầy lửa giận truyền đến, không gian xung quanh Thanh Lâm trực tiếp sụp đổ, cả người Thanh Lâm trực tiếp bị đứng ngay tại chỗ.

Đây không phải là thuật định thân mà là dùng một thủ đoạn đặc biệt và một thực lực kinh khủng đến nghịch thiên, trực tiếp xé nát không khiến cho Thanh Lâm không còn đường để lui.

Sắc mặt Thanh Lâm thay đổi, cậu hai lần dưới tay của Đại Địa Chí Tôn mà không bị gì, càng có hai lần sử dụng cảnh giới Khai Thiên!

Đợt công kích này cậu không hề muốn dùng đến, dù gì cũng là cảnh giới Khai Thiên, là cảnh giới trong truyền thuyết, lần công kích này nhất định sẽ long trời lở đất, không ai có thể tránh được, cậu phải chừa lại, nếu không còn cách nào khác thì cậu tuyệt đối không dùng.

Nhưng ngay khi Thanh Lâm chuẩn bị sử dụng cảnh giới Khai Thiên, bỗng dưng kẻ bên cậu xuất hiện một bóng người.

Bóng người này trông vào có vẻ già nua, mặt đầy nếp nhăn, cả người ăn mặc đơn giản, sau khi xuất hiện liền cười với Thanh Lâm rồi nắm lấy cậu, bóng người chớp cái liền đi ra xa đến trăm dặm.

Thanh Lâm không dám tin, cậu suy nghĩ hồi liền nói lời xin lỗi với ông lão ấy: "Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp!"

"Cứu giúp?"

Nụ cười của ông lão đó bỗng dưng lạnh tanh lại nói: "Lão phu không phải cứu cậu, mà là cứu bản thân lão phu!"

Ông ấy vừa nói xong câu đó, trên đỉnh Minh Nguyệt sơn bỗng có một bóng người xông ra, dáng vẻ đó y hệt với phân thân của Minh Nguyệt tông chủ, đây chính là Minh Nguyệt tông chủ thật!

Khuôn mặt hắn ta đằng đằng sát khí, lửa giận ngút trời, thấy Thanh Lâm được ông lão đó cứu đi thì càng giận dữ hơn, trực tiếp làm cho không gian xung quanh nổ tung!

"Hôm nay ai dám cứu cậu ta, lão phu liền hủy nguyên thần của người đó!"

"Người ngang ngược thật, nhưng bốn các đây mà muốn cứu ai thì sẽ không ai là không cứu được."

Ông lão ấy cười cười, nắm lấy Thanh Lâm, lật tay trái một cái liền xuất hiện một tấm ngọc phù.

Ông ấy trực tiếp làm vỡ tấm phù đó, trước mặt hai người lập tức xuất hiện một cánh cửa không gian tối đen, sâu thẳm.

Ông lão ấy nắm lấy Thanh Lâm, bước vào đó một bước, cánh cửa đó liền tan tành ngay lập tức.

"Rầm!"

Cánh cửa không gian đó biến mất ngay lập tức, một bàn tay bỗng dưng xuất hiện định nắm lại nhưng lại nắm một chẳng được gì.

"Khôn khiếp!"

Minh Nguyệt tông chủ hét lớn, trăm dặm xung quanh mọi thứ đều rung cả lên.

"Tra, tra cho lão phu người đó là ai, tra gia tộc cậu ta có những ai!"

"Nếu tìm được, toàn bộ Minh Nguyệt tông phải giết hết toàn bộ gia tộc của cậu ta!"

Trong thành Minh Nguyệt, Lăng Dạ cả người thần thò, hắn ta bước đi từng bước, nhìn những tòa kiến trúc đã bị đổ nát ở xung quanh, ánh mắt hắn xa xăm không có đích.

Hắn biết, chuyện này đã động đến Minh Nguyệt tông, dính đến Minh Nguyệt tông chủ, hắn biết hắn sẽ chết không nghi ngờ.

Nhưng hắn không hối hận, cả đời người không cầu vinh hoa phú quý, không cầu quyền lực, nhưng hắn cầu tôn nghiêm và tình thân!

Hắn bước đi chậm rãi, không biết từ khi nào trước mặt hắn xuất hiện một bóng người, đây là một ông lão vốn thuộc cảnh giới Bồn Thần nhưng giờ đã bị giáng thành cảnh giới Linh Đan.

Cả mặt ông lão toàn là thù hận, cái chết của Hồ Nham và Dương Tú ông ta không quan tâm, nhưng tu vi của ông ta lại bị giáng đi một bậc, dù là một bậc thì cũng là một trời một vực.

"Rầm!"

Bàn tay ông ta đánh ra, Lăng Dạ không phản kháng, bóng người ấy ngay lúc đó mang theo một nụ cười lạnh rồi từ từ biến mất khỏi trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Vùng nam hải

Vùng biển trước giờ đều là nơi chiếm nhiều chỗ đất nhất.

Vùng biển này có rất nhiều hòn đảo, đếm không xuể, những hòn đảo này cực lớn, hình như là do thiên nhiên hình thành và cũng hình như là do con người tạo ra.

Trên mỗi hòn đảo đều có một cái nắp quang rất lớn, những cái nắp quang này có rất nhiều màu sắc như xám, đen, vàng kim và bảy sắc.

Và từ trong hòn đảo xám kia, có thể cảm nhận được có vài sức ép phát ra, đen thì càng đen hơn, vàng kim là cao nhất, cuối cùng những hòn đảo có nắp quang bảy sắc không hề phát ra sức ép uy lực, hơn nữa, số lượng cực ít, chỉ có mười hòn đảo.

Nhưng mười hòn đảo này, hòn nào cũng rất lớn, như lục địa vậy, thậm chí chiếm một vùng đất mấy vạn lý, mỗi khi có tàu thuyền đi qua nơi này, những người trên đó đều tỏ ra vẻ cung kính đối với những hòn đảo này, bái lạy một phen.

Bởi vì, mười hòn đảo này là vùng Nam Hải, mười thế lực lớn nhất!

Nhìn lại hòn đảo vàng, chỉ có vòn vẹn một hòn đảo, trong khi đó hòn đảo đen có đến những vài trăm hòn, còn những hòn đảo xám kia thì hàng ngàn hàng vạn.

Nhìn những hòn đảo này từ trên trời, có vẻ ở rất gần, nhưng trên thực tế, khoảng cách giữa các hòn đảo đều ít nhất phải vài chục vạn lý, mà đảo xám bạc thấp nhất với hòn đảo bảy sắc kia cách nhau đến những ngàn vạn lý, hơn nữa, giữa đảo xám và đảo đen còn có một lớp màn sáng ngăn cách.

Lớp màn sáng này chống đỡ trời, ngăn không cho tất cả những ai muốn bước vào đây.

Cũng giống vậy, giữa đảo đen và đảo vàng cũng có một màn sáng như vậy, mà giữa đảo vàng và đảo bảy sắc cũng thế.

“Oành!”

Chợt trong hư không của một hòn đảo đen đột nhiên bị xé toạt ra, hai bóng người bước ra từ nơi đó, một người khuôn mặt già dặn, một người có mái tóc tím kỳ quái, chính là Thanh Lâm và ông già lớn tuổi kia!

Sau khi đi ra, chưa cần đợi Thanh Lâm nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh thì ông già lớn tuổi đó liền bắt lấy Thanh Lâm, trong tích tắc rơi xuống hòn đảo.

“Bái kiến phó tông!”

Trên hòn đảo, vô số bóng người đang chuyển động, khi nhìn thấy ông già lớn tuổi này đều tỏ vẻ cung kính, chắp tay hành lễ.

Ông già lớn tuổi nhẹ nhàng gật đầu, nắm lấy Thanh Lâm đi nhanh về phía xa, cuối cùng, đi vào trong một cung điện cực lớn.

Trên suốt đoạn đường đi ngang qua, Thanh Lâm cũng nhìn rõ được một vài thứ, mơ hồ có thể đoán ra được, nơi này là một tòa tông môn, mà thân phận của ông già lớn tuổi này chính là phó chủ tông của tông môn này!

“Tiền bối, nơi này là?” Một hồi lâu, Thanh Lâm mới mở miệng.

“Nam Hải.” Ông già lớn tuổi thân nhiên nói một câu.

Khi nói, bàn tay ông ấy quơ liên tục, vô số thanh Ngọc Giản hiện ra, đều bị đánh vỡ, biến thành ánh sáng lấp lánh, tỏa khắp bốn phương tám hướng.

“Nam Hải?”

Thanh Lâm ngẩn người, con ngươi liền co rút lại: “Vùng Nam Hải?”

“Còn có Nam Hải thứ hai sao?” Ông già lớn tuổi lạnh lùng hừ một tiếng, nói.

Thanh Lâm không nhịn được, hít một hơi lạnh, cậu không thể tin được, từ khi đi vào cánh cửa của không gian đó cho đến lúc đi ra, vòn vẹn chỉ có mấy giây thôi, vậy mà đã trực tiếp đi từ vùng Đông Thiên đến vùng Nam Hải sao?

Khoảng cách giữa hai nơi, có thể dùng từ “ngàn tỉ dặm” để miêu tả!

“Ngươi đợi ở đây đã, qua mấy ngày sau, lão phu sẽ đưa ngươi đến một nơi.” Ông già lớn tuổi ấy nói xong bèn muốn rời đi.

“Tiền bối đợi đã!”

Thanh Lâm vội nói: “Ôn nghĩa tiền bối ra tay cứu giúp, hậu bối ghi lòng tạc dạ. Chỉ là, không biết tiền bối dẫn hậu bối đến đây có mục đích gì?”

Ông già lớn tuổi chợt dừng bước, trên mặt nở một nụ cười: “Lúc trước khi ta thấy ngươi ra tay, sử dụng một loại ma kỹ hỏa diệm có thể lấy mạng của người khác.”

Thanh Lâm ngờ người ra, lập tức đoán ra được trong trận đấu giữa mình với ông già cảnh giới Bồn Thần kia, đối phương thấy rất rõ ràng, liền gật đầu.

“Nếu không phải loại ma kỹ đó, lão phu sẽ không ra tay giúp ngươi, trước mắt, ngươi phải giúp lão phu một chuyện, cũng xem như là trả ơn cho lão phu đã giúp ngươi.” Ông già lớn tuổi lại nói.

Thanh Lâm trầm ngâm.

Trên thực tế, on nghĩa này, cậu ấy không muốn nợ, cũng chưa từng nợ qua, lúc đó nếu sử dụng đòn thiên cảnh, xem ra cũng sẽ có con đường sống.

Nhưng lúc này, ông già lớn tuổi này dẫn mình đến nơi này, bảo mình giúp một việc, còn không biết có nguy hiểm gì không, cậu ta sẽ không cảm thấy biết ơn đối với ông già lớn tuổi này.

Ông già lớn tuổi kia nói xong, tùy ý chỉ một căn phòng, tỏ ý Thanh Lâm có thể ở đó, rồi rời khỏi đây.

Thanh Lâm trầm ngâm một hồi, hít một hơi thật sâu, đi ra khỏi cung điện.

Bên ngoài cung điện là một quảng trường, trong quảng trường này có không ít người, điều khiến Thanh Lâm ngạc nhiên là, những người này, đa số đều không phải hình dáng của loài người, có người toàn thân mọc vẩy, có người thì lại là đầu cá thân người.

“Sớm đã nghe nói tướng mạo của người ở vùng Nam Hải khác thường, bây giờ xem ra quả thật không sai.” Thanh Lâm than thầm.

Thanh Lâm quan sát bọn họ, đồng thời họ cũng đang quan sát Thanh Lâm.

Trên thực tế, vùng Nam Hải hoàn toàn không phải vùng đất của loài người, mà là vùng đất của quái thú, chỉ là quái thú ở vùng Hải Nam đều có trí tuệ của loài người, hơn nữa, pháp thuật mà họ tu luyện càng có thể khiến cho cơ thể của mình tiến hóa thành loài người.

Đối với người ở vùng Hải Nam mà nói, hoàn toàn có được hình dạng của con người đều là những người cực kỳ mạnh, như vị ông già lớn tuổi kia, theo sự phán đoán của Thanh Lâm thì ít nhất cũng là cảnh giới Tinh Hoàng.

Ngoài ra, người duy nhất có thể hoàn toàn biến thành hình dạng của loài người chỉ có thể là những đại tông cấp bậc cực cao, như hòn đảo bảy sắc kia, những đời sau trên đó đều có thể từ khi mới sinh ra đã có hình dạng của loài người.

Dĩ nhiên, còn có một loại, đó chính là loài người thực sự.

Bởi vì thiên thù của yêu thú và loài người, tu sĩ của vùng Nam Hải, từ tận đáy lòng rất căm ghét loài người, xét cho cùng, loài người hay là tu luyện, hoặc là luyện đan thì đa số nguyên liệu đều lấy từ trên người của yêu thú.

Vì vậy, khi nhìn thấy Thanh Lâm, vài người xung quanh liền tỏ vẻ mê mẩn, khi cảm nhận được treen cơ thể của Thanh Lâm phát ra chỉ có khí tức của cảnh giới Linh Đan, sự mê mẩn này liền biến thành căm ghét.

“Một con người của cảnh giới Linh Đan, mà cũng dám đến vùng Nam Hải của ta ư?”

“Cút đi! Đừng cản đường ta!”

Những câu nói mỉa mai nhục mạ truyền vào tai khiến Thanh Lâm chau mày lại nhưng là không hề đếm xỉa đến.

Vừa mới đến, cậu không muốn gây ra thị phi gì.

Hơn nữa, đối với vùng Hải Nam và ba vùng đất lớn khác thì còn có mối thù giữa Trung châu với nhau, điều này cậu cũng biết được chút ít, thái độ chán ghét của đối phương khi nhìn thấy mình, cậu có thể lý giải được.

Tuy nhiên, cậu không muốn gây thị phi, không đồng nghĩa với việc người ta cũng không muốn.

“Đứng lại!” Phía sau truyền đến một tiếng kêu, Thanh Lâm lại lần nữa chau mày lại, nhưng không hề dừng lại.

“Loài người kia, ngươi điếc à?”

Giọng nói đó lại truyền đến, khi vừa dứt lời, một tia ánh sáng màu xanh bay đến chỗ Thanh Lâm.

Thanh Lâm dừng bước, bỗng dưng quay người lại, sắc mặt lạnh lùng, trong lúc bàn tay cử động, xuất hiện một ánh sáng sấm sét như đang gào thét, trực tiếp đánh tan ánh sáng màu xanh kia, và còn dư sức bắt lấy người ra tay kia.

Người ra tay đó cũng là một chàng trai trẻ, chỉ là trên cái đầu trọc kia có mọc ba cái sừng, hai tay đều phủ đầy vẩy, thấy Thanh Lâm dám ra tay với mình, liền cười một cách lạnh lùng, cả người run rẩy, khi tiếp xúc với sấm sét, vẩy trên hai tay bỗng rụng xuống, nổ tung!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Hậu kỳ linh đan

“Ầm ầm!”

Những cái vẩy kia nổ tung, uy lực rất dữ dội, biến thành một trận bão nhỏ, cuốn vào trong sấm sét.

Thanh Lâm chau mày lại, lại vẩy bàn tay, sấm chớp kia biến thành một nắm đấm, trực tiếp đánh xuyên quanh những con bão này, hướng về người ba sừng kia.

Thấy vậy, người thanh niên ba sừng kia cười khẩy, giơ hai tay ra, trên tay mọc ra những cái móng dài những vài mét, những cái móng này trực tiếp đi xuyên qua sấm chớp, không ngờ là đang... hấp thụ!

Cùng với sự hấp thu đó, móng của hắn càng dài ra, vẩy trên người cũng ngày càng nhiều.

Khi những cái vẩy này mọc đến một mức độ nào đó thì bắt đầu giảm ít lại, sau đó ba cái sừng kia bắt đầu rụng xuống. Sau khi rụng hoàn toàn, thực lực của hắn sẽ tăng vọt và hình dáng cũng sẽ hoàn toàn biến thành hình dạng con người.

Sắc mặt Thanh Lâm không thay đổi, vẩy tay, sấm chớp kia trực tiếp chuyển động trở lại.

“Loại người, nếu chỉ dựa vào thực lực còn con này của ngươi, đừng nói là vùng Nam Hải, dưới tay Yêu Xà tông ta cũng đã không sống nổi.” Người ba sừng kia nhún nhún, nhếch mép cười lạnh lùng, nói.

Tu vi của người này, cũng là trung kỳ Linh Đan, nhưng lại có thể khống chế lấy sấm chớp của Thanh Lâm, hơn nữa, khí tức ấy, rõ ràng mạnh hơn rất nhiều so với trung kỳ Linh Đan thông thường.

Không chỉ là hắn mà những người có trung kỳ Linh Đan ở xung quanh hắn cũng như vậy.

“Vùng Nam Hải đều là yêu thú, họ với loài người có mối thiên thù, tranh đấu với nhau mấy trăm nghìn năm rồi, nhưng lại có thể sống an nhiên, hơn nữa còn phát triển đến trình độ như vậy, quả thực có cái gì đó để ý lại.” Thanh Lâm nghĩ thầm.

Quả thực đúng là như vậy, thực lực của yêu thú, vốn mạnh hơn con người, cùng một cấp bậc nhưng yêu thú tuyệt đối lợi hại hơn con người, điều này có quan hệ mật thiết với thiên bẩm của chúng.

“Trên đầu mọc ba cái sừng, khắp người mọc vẩy, thân thể của ngươi rất có thể là cá vẩy xanh ba sừng?” Thanh Lâm trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi mở miệng.

“Ngươi cũng có chút kiến thức đấy, còn nhận ra Bồn Tôn của lão tử.” Người ba sừng đó tỏ vẻ ngạo mạn.

Thanh Lâm lắc đầu cười, hỏi: “Vừa nãy ngươi bảo ta đứng lại, là có chuyện gì chẳng?”

“Không có, ta chỉ muốn ngươi dừng lại.” Người ba sừng cười lạnh lùng.

“Thế à?” Thanh Lâm nheo mắt lại: “Những lời như vậy, Thanh mỗ cũng muốn xem thử, rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì để Thanh mỗ dừng lại.”

“Àm!”

Vừa dứt lời, khắp người Thanh Lâm từ trên xuống dưới, đột nhiên phát ra hỏa diễm Kim Dương Chí Tôn!

Những ngọn lửa này xông thẳng lên trời như nham thạch của núi lửa vậy, khi xông ra từ cơ thể của Thanh Lâm, bầu không khí xung quanh lập tức xuất hiện sương mù.

Vùng Nam Hải, ở giữa biển lớn vốn là nơi ẩm ướt, sương mù trở nên dày đặc, hỏa diễm Kim Dương Chí Tôn trên người Thanh Lâm biến thành một con rồng dài, kêu gào bay đến chỗ người ba sừng.

Khi cảm nhận được nhiệt độ nóng bức phát ra của Kim Dương Chí Tôn, sắc mặt người ba sừng ấy liền thay đổi, nước khắc lửa, nhưng đồng thời lửa cũng có thể diệt được nước!

Hắn vốn là yêu thú của vùng nước, nếu thực lực của Thanh Lâm chỉ là kỳ đầu cảnh giới Linh Đan thì còn đỡ một chút, nhưng Thanh Lâm cũng là trung kỳ cảnh giới Linh Đan, trong lúc ngọn lửa này xuất hiện, sau lưng cậu bỗng nhiên xuất hiện một đôi cánh!

Sau khi đôi cánh này xuất hiện, màu sắc của ngọn lửa kia nhanh chóng chuyển sang màu tím ánh kim, con rồng dài gào thét bay thẳng đến chỗ người ba sừng.

Thấy vậy, một vài người xung quanh hắn lập tức lùi lại, họ có một sự sợ hãi theo bản năng đối với lửa, thậm chí những người chỉ có cảnh giới ngưng cơ, dưới sự nóng cháy của hỏa diễm Kim Dương Chí Tôn, khắp người từ trên xuống dưới đều đã có những dấu vết của sự nóng cháy.

“Đem nước lại!”

Thấy con rồng dài bay đến, sắc mặt của người ba sừng kia trở nên căng thẳng, miệng hét to một tiếng, lập tức từ phía xa kia có một ngọn sóng từ trên trời đổ xuống, sóng nước ấy cũng ngưng tụ lại thành một con rồng dài, bay thẳng đến hỏa diễm Kim Dương Chí Tôn Diễm.

“Hòa vào!”

Thanh Lâm cười lạnh lùng, vẩy tay, con rồng biến ra từ hỏa diễm Kim Dương Chí Tôn ấy bỗng nhiên trực tiếp nuốt lấy sóng nước ấy, trên người hiện ra nhiều lớp sương, trong chớp mắt liền tan chảy.

Cũng trong lúc đó, dưới sự khống chế của Thanh Lâm, con rồng hỏa diễm trực tiếp bao lấy cơ thể người ba sừng đó, từ trong bao phát ra tiếng kêu la

thảm khốc, chỉ trong tích tắc, người ba sừng đã hoàn toàn bị tan chảy!

Linh nguyên của trung kỳ Linh Đan men theo dòng hỏa diễm Kim Dương Chí Tôn đi vào trong cơ thể Thanh Lâm, Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, cậu thấp thoáng có thể cảm nhận được, nuốt thêm mấy mươi linh nguyên như thế nữa thì tu vi của mình sẽ có thể tăng thêm một bậc, bước vào hậu kỳ Linh Đan.

Đến lúc đó, cho dù là kỳ đầu cảnh giới Bồn Thần, cậu ấy cũng không sợ nữa!

“Người dám giết đệ tử đẳng trong của Yêu Xà tông!”

“Người muốn chết à!”

“Giết con người này, ăn thịt hắn, hút nguyên lực của hắn!”

Sự tàn độc của Thanh Lâm không hề khiến các đệ tử của Yêu Xà tông ở xung quanh khiếp sợ, đối với loài người, họ sớm đã miễn dịch với hai từ sợ hãi, nếu không có chuyện gì, hầu như hề thấy là sẽ giết, không cần nói nhiều lời.

Đặc biệt là, Thanh Lâm lúc này, thực lực tuy mạnh nhưng chỉ có một mình, đệ tử Yêu Xà tông của họ có hàng trăm hàng ngàn người, làm sao có thể sợ Thanh Lâm được.

“Hừ!”

Thanh Lâm cũng hừ một tiếng, cậu vốn có tính cách kiêu căng, nhưng lại không muốn gây ra thị phi, nhưng đối phương đã gây sự với mình thì cậu ta cũng sẽ không có một chút nhân từ nào đâu.

“Ầm!!!”

Hỏa diễm đáng sợ bùng phát ra từ cơ thể cậu ấy, biến thành nhiều con rồng, một lúc bay quanh vây lấy mấy mươi người.

Trong lúc này, cơ thể của Thanh Lâm chuyển động, ba đôi cánh phía sau cùng lúc mở ra, hỏa diễm Kim Dương Chí Tôn ấy trực tiếp biến thành màu tím vàng, nhiệt độ tăng vọt.

Từng tiếng kêu la thảm khốc phát ra, hơi nước dày đặc, trong phạm vi trăm mét hoàn toàn trở nên trắng xóa, trong màn trắng xóa ấy, từng tia linh nguyên đi vào trong cơ thể Thanh Lâm, khí tức của cậu ấy cũng tăng theo.

Trong một giây phút nào đó.

“Ầm!”

Có một luồng khí tức cực mạnh phát ra từ trên người Thanh Lâm, tu vi của cậu ấy, từ trung kỳ Linh Đan trực tiếp đột phá lên hậu kỳ Linh Đan!

Vài tháng trước, cậu vẫn là trung kỳ Linh Đan, nếu là người thường, cho dù có dị năng thiên phú thì cũng cần thời gian ít nhất là một năm mới có thể đột phá lần nữa.

Nhưng cậu ta thì khác, cậu có Đại Đế lục, có hấp thụ pháp môn của linh nguyên, đừng nói là vài tháng, nếu bây giờ có vô số linh nguyên cho cậu nuốt thì hoàn toàn không cần đến thời gian đã có thể đột phá!

Sau khi Thanh Lâm đột phá hậu kỳ Linh Đan, nhiệt độ của hỏa diễm Kim Dương Chí Tôn kia lại tăng vọt, hề ai muốn ra tay với cậu hầu như đều bị hỏa diễm nung chảy trong tích tắc!

Sau khi họ chết, Linh Đan đi vào cơ thể Thanh Lâm, tu vi hậu kỳ Linh Đan kia của cậu ấy dường như đã có thể ổn định triệt để trong giây phút đột phá.

“To gan!”

Ngay lúc này đây, một tiếng hét lớn bỗng nhiên truyền đến, tiếp theo sau đó thì có một bóng người xông ra, vẫy tay, một con sóng cuộn cuộn ủa ra, trực tiếp dập tắt hỏa diễm Kim Dương Chí Tôn của Thanh Lâm!

“Bái kiến Đại trưởng lão!”

“Đại trưởng lão, người ngày đại khai sát giới ở Yêu Xà tông của ta, mong Đại trưởng lão hãy ra tay giết hắn đi!”

Đệ tử của Yêu Xà tông vốn là muốn công kích Thanh Lâm, nhưng khi thấy bóng người ấy, trong mắt liền chứa đầy thù hận và sát khí.

Người ấy có nét mặt trung niên, đôi mày chau lại, không thèm nhìn các đệ tử Yêu Xà tông ở xung quanh, hừ một tiếng, nói: “Người là người mà phò tông dẫn đến, việc này thì bỏ qua. Nhưng nếu còn dám làm cản ở Yêu Xà tông của ta nữa, ta nhất định không nương tay!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Phường chợ

Thanh Lâm nhìn chăm chăm vào người trung niên ấy, không mở miệng.

Người đó sau khi vừa dứt lời, như có chuyện gì liền rời đi.

Những đệ tử Yên Xà tông ở xung quanh thấy thế liền lộ vẻ mặt phẫn nộ, vốn tưởng rằng đại trưởng lão đến đây, cho dù không thể giết chết Thanh Lâm thì chí nhất cũng có thể cho hắn nếm mùi trái đắng, nhưng không ngờ rằng mất đi nhiều huynh đệ đồng tông như thế mà chỉ khiến đại trưởng lão thỏa hiệp một câu thôi.

“Ta cứ nghĩ tại sao một con người lại có thể xuất hiện ở Yên Xà tông ta, thì ra là do phó tông dẫn tới.”

“Người do phó tông dẫn đến thì sao nào, tu sĩ cảnh vực Nam Hải ta với loài người không đội trời chung, các sư huynh nếu muốn động đến người, đại trưởng lão sẽ không nói gì nhiều!”

“Báo chuyện này cho đệ tử nòng cốt và đệ tử tuyệt đỉnh biết, đặc biệt là Khai Lân sư huynh và Vũ Già sư huynh, họ nhất định sẽ ra tay.”

Những đệ tử Yên Xà tông kia nhìn chăm chăm Thanh Lâm với ánh mắt lạnh lùng, đối với loài người, họ sẽ không hề có lòng từ bi, cho dù là phó tông dẫn đến cũng như vậy thôi.

Sắc mặt Thanh Lâm bình thản, nhìn lướt qua một vòng, sau đó đi về phía xa.

Trong Yên Xà tông, có phường chợ của mình, tiện cho các đệ tử Yên Xà tông tu luyện.

Một tiếng sau, trong ánh mắt đầy sát khí của công chúng, từ phía xa, Thanh Lâm đã thấy phía trước ngựa xe tấp nập, đông như trẩy hội, tiếng rao bán, tiếng trả giá hỗn loạn.

So dự một hồi, Thanh Lâm đi vào phường chợ.

“Nhập Thủy Châu, không cần sử dụng nguyên lực thì đã có thể đi xuống đáy biển, và có nắp quang siêu mạnh để bảo vệ, đủ để lặn xuống ba nghìn mét... chỉ cần bán ba trăm viên linh thạch hạ đẳng.”

“Hãy nhìn xem, Tuyệt Linh sâm cực phẩm mới về, năm trăm viên linh thạch một cây, chỉ có mười cây thôi, ai đến trước có trước.”

“Pha lê băng đáy biển hảo hạng đây, có thể trực tiếp hấp thụ để tăng cường tu vi, một nghìn viên linh thạch một miếng.”

Đây là lần đầu tiên Thanh Lâm vào phường chợ, không tránh khỏi có chút hiếu kỳ, nhưng sau khi cậu đến, những nhà buôn kia đều chau mày nhưng không giống những đệ tử Yên Xà tông kia, trực tiếp ra tay.

Thân là nhà buôn, họ dĩ nhiên có sự giác ngộ của nhà buôn, tuy là rất căm ghét loài người nhưng nếu là những việc không có lợi cho mình thì sự căm ghét này sẽ lập tức biến mất.

Đảo quanh một vòng, Thanh Lâm đi đến phía trước gian hàng bán Nhập Thủy Châu, mở miệng hỏi: “Nhập Thủy Châu này còn có cấp cao hơn nữa không?”

“Có một loại có thể lặn xuống sáu nghìn mét, hơn nữa, có thể duy trì trong thời gian ba ngàn, nhưng giá cả cũng mắc, một nghìn viên linh thạch hạ đẳng.”

Thanh Lâm gạt đầu, vẫy tay, một cái túi đựng đồ xuất hiện.

Trong túi đựng đồ dĩ nhiên chứa một nghìn viên linh thạch hạ đẳng, và những viên linh thạch này đều lấy từ những người mà cậu giết, nếu chỉ nói đến gia sản của mình cậu, e rằng chỉ ba trăm viên một cái Nhập Thủy Châu cũng không mua nổi.

“Ta lấy một viên.” Thanh Lâm nói.

“Được!”

Thương gia đó lập tức nở nụ cười, nhận lấy linh thạch, sau đó đem ra một viên Nhập Thủy Châu màu xanh đậm đưa cho Thanh Lâm.

Thanh Lâm chấp tay cáo từ, lại đi đến nơi khác.

Và sau khi cậu ta rời đi, kế bên người bán hàng đầu cá mình người kia có một người bán hàng tóc rất dài nhưng thân dưới là đuôi rắn, chau mày nói: “Người bán đồ cho con người à?”

“Hừ, có tiền mà không lấy là kẻ ngốc, đổi lại là nguoi, nguoi có thể không bán không?”

Người đầu cá mặt người ấy lờm qua đối phương một cái, sau đó cười khinh bảo: “Nhưng công dụng của Nhập Thủy Châu không tốt nhưng tượng tượng đâu.”

Nghe nói vậy, người bán hàng đuôi rắn kia ngẩn người, sau đó lập tức nở nụ cười.

Trên suốt chặng đường đi, Thanh Lâm không hề mua thứ khác, phường chợ này quả thực có kha khá bảo bối, ví dụ như Bồn Thần đan, nghe nói, sau khi uống hậu kỳ cảnh giới Linh Đan sẽ có khả năng trực tiếp đột phá thành cảnh giới Bồn Thần. Tuy xác suất rất thấp nhưng vẫn có rất nhiều người đổ xô đi mua, xét cho cùng, thường thì người không có đủ thiên phú muốn phá đan để trở thành thần, đột phá cảnh giới Bồn Thần thực sự là rất khó.

Nhưng đối với Đan sư như Thanh Lâm đây mà nói, thứ này không tốt như lời đồn, Thanh Lâm biết rất rõ, đan dược có thể đột phá thì đột phá chứ không hề nói đến bất kỳ xác suất nào.

Nhưng trên suốt chặng đường, Thanh Lâm phát hiện, đan dược ở đây lại là cực kỳ quý giá, cũng đan dược đó ở cảnh vực Đông Thiên có thể bán với giá một viên linh thạch thì ở đây ít nhất có thể bán với giá năm viên.

Tuy đan dược vốn đã quý giá, đặc biệt là loại đan dược giữa cảnh giới Linh Đan và cảnh giới Bồn Thần, nhưng cái giá này thì mắc đến nỗi có một chút quá đáng.

“Nghe nói đây biển sản sinh nhiều linh thạch, sự giàu có của vùng Thanh Hải còn lớn hơn cả cảnh vực Đông Thiên, cảnh vực Tây Lương và cảnh vực Bắc Hoang cộng lại hết thảy, điều này có vẻ khả tin.”

Loài người tu luyện chủ yếu dựa vào đan dược, mà nguyên liệu của đan dược, ngoài linh dược của trời đất ra thì chủ yếu lấy từ trên người những con yêu thú này.

Nhưng yêu thú thì không như vậy, ngoài đan dược ra, chúng chỉ có thể dựa vào linh thạch.

Đây chính là lý do cảnh vực Nam Hải có nhiều yêu thú nhưng vẫn có thể trở thành một trong bốn cảnh vực lớn.

Hơn nữa, nói về thực lực, cảnh vực Nam Hải tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều, từ mười hòn đảo bảy màu kia có thể thấy được, với thể lực như vậy, cảnh vực Đông Thiên chỉ có năm cái thôi, gồm cả Thiên Bình tông trong đó.

“Linh thạch đối với con người và yêu thú mà nói thì công dụng như nhau, chỉ là ở đây, linh thạch quá mất giá.”

Trong lúc suy nghĩ, Thanh Lâm ngược đầu lên, nhìn về cửa tiệm cực kỳ lớn ở phía xa.

Cửa tiệm này nằm ở giữa trung tâm thành thị, người qua lại tấp nập, hư không ở phía trên có một biển hiệu ngang rất lớn được hoàn toàn làm từ linh thạch, trên đó khắc ba chữ - Vạn Bảo các.

Nhìn từ xa, liền có thể cảm nhận được khí tức thô hào ập đến từ cửa tiệm này, hẳn là người vào trong đó đều ăn mặc sang trọng, thậm chí có một số có hình dạng hoàn toàn giống với con người, những người như vậy, không là con em hậu bối có thể lực cực lớn thì cũng là một cao thủ cực kỳ mạnh đã hoàn toàn biến đổi hình dạng.

Thanh Lâm không hề do dự, trực tiếp đi vào trong tiệm.

Trong giây phút cậu bước vào, tất cả mọi người trong cửa tiệm đều ngẩng đầu nhìn.

Ở trước quầy kia, có một ông già lớn tuổi đứng ở đấy, người này ở giữa ấn đường có một cái vẩy màu tím đỏ, thấy Thanh Lâm đi vào, hừ lạnh một tiếng, nói: “Vạn Bảo các không hoan nghênh con người, không tiền!”

Thanh Lâm chau mày, mở miệng nói: “Đan dược cũng không lấy à?”

“Nguoi là Đan sư?” Ông già lớn tuổi kia lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì yêu thú bị hạn chế về mặt thiên phú, do đó những chức nghiệp như đan sư đây, cả cảnh vực Nam Hải chỉ có vài người.

Vì vậy, cho dù là Đan sư cấp bậc thấp nhất thì ở cảnh vực Nam Hải cũng đều rất được hoan nghênh.

Thanh Lâm không mở miệng mà vẫy bàn tay, vài lọ đan dược xuất hiện, cậu trực tiếp ném cho ông già lớn tuổi, kẻ nói: “Phong Thần đan mười lọ, Ninh Nguyệt đan mười lọ, Cổ Linh đan mười lọ.”

“Các hạ mời vào.” Ông già lớn tuổi kia kiểm tra lại, sắc mặt mừng rỡ, liền nở nụ cười.

Chưa cần đợi đến lúc Thanh Lâm bước vào, ở cổng cửa tiệm đó đã có một hàng người đi vào.

Người đứng đằng trước là một thanh niên ăn mặc sang trọng, hoàn toàn có hình dạng của con người, nhưng hai mắt lại có bốn chòm mắt, sau lưng hắn có vài người đàn ông trung niên đi theo, khắp người phát ra khí tức đáng sợ.

“Đều là cảnh giới Bồ Thần...” Con người của Thanh Lâm co rút lại, hít một hơi thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Thách thức

Ngay khi người con trai trẻ tuổi ấy bước vào, thần sắc của ông già ấy lộ ra vẻ cung kính, chấp tay khom người nói: "Bái kiến Yêu Dã công tử."

Mọi người xung quanh đều quay đầu lại, dường như ai cũng biết người con trai ấy nên liền hành lễ ngay.

Người con trai ấy gật nhẹ đầu, lập tức quay sang nhìn Thanh Lâm, nói lời nhẹ tênh: "Đan dược trên người người, ta lấy hết."

Thanh Lâm ngó người ra, đoán ra được rằng đối phương là đệ tử của một thế lực mạnh nào đó, loại khí phách này và hộ vệ cảnh giới Bồ Thần đẳng sau người hẳn ta đã không thể dùng người đời sau của gia đình giàu có để mà hình dung rồi.

Thanh Lâm im lặng, lần nữa lấy ra mấy lọ đan dược.

Người thanh niên đó nhìn cũng không thèm nhìn, phẩm cấp cũng không thèm hỏi liền trực tiếp nói:

"Một lọ mười vạn linh thạch."

"Vâng."

Người đàn ông trung niên đằng sau hắn ta lấy ra một cái túi trữ vật đưa cho Thanh Lâm.

Bộ dạng xài tiền như nước này của hắn ta khiến Thanh Lâm không nhìn được phải rừng mình, phẩm cấp của những đan dược đó không cao lắm, cao nhất cũng chỉ là bạch phẩm cấp ba, nếu nói về giá trị, một viên quả lắm cũng chỉ ba ngàn viên linh thạch hạ phẩm, mười viên chỉ có ba vạn, nhưng người con trai trẻ tuổi này lại không thèm coi phẩm cấp liền nói rằng một lọ mười vạn, quả thật là giàu có mà!

Đối với chuyện này, Thanh Lâm đương nhiên là vui vẻ mà giao dịch rồi, mở túi trữ vật ra nhìn một phen, bên trong chỉ có năm chục viên, nhưng màu sắc là màu tím, đây chính là ký hiệu của linh thạch thượng phẩm.

Nếu vậy thì tính ra năm chục viên linh thạch thượng phẩm quả thực là có thể bằng với năm mươi vạn linh thạch hạ phẩm.

"Người là Đan sư?" Người thanh niên nhìn Thanh Lâm, lần nữa mở miệng.

Thanh Lâm hơi gật đầu, không hề mở miệng.

"Ta tên Yêu Dã, con trai của đạo chủ Diệt Thiên đạo, nếu người đồng ý, có thể làm Đan sư của Diệt Thiên đạo ta, mỗi tháng ba mươi vạn linh thạch hạ phẩm, đan dược tính riêng, mọi vật liệu của đan dược đều do Diệt Thiên đạo ta cung ứng, sao nào?" Người thanh niên nói.

Gương mặt Thanh Lâm hơi giật giật, giàu nứt vách mà giàu nứt vách!

Ba mươi vạn linh thạch hạ phẩm, đủ để một tu sĩ của cảnh giới Ngưng Cơ từ kỳ đầu luyện thành hậu kỳ, người thanh niên này mới mở miệng mà đã mỗi tháng ba mươi vạn rồi, chỉ cần làm một năm thôi đã đủ dùng với cảnh giới Bồ Thần rồi.

Lúc này đây Thanh Lâm lại lần nữa trải nghiệm được độ giàu có của cảnh vực Nam Hải.

"Thanh mỗ còn có việc phải làm, xin thứ lỗi." Thanh Lâm chấp tay nói.

"Không sao, Diệt Thiên đạo nằm ở hòn đảo bảy sắc thứ tư của hải vực thứ tư, đây là Ngọc Giản truyền tin, có thể trực tiếp đi vào Diệt Thiên đạo, nếu người đồng ý, có thể làm vỡ nó rồi truyền qua, ta sẽ bị mình biết được."

Yêu Dã tùy ý vung tay, tặng cho Thanh Lâm một Ngọc Giản, sau đó dẫn theo những người toàn là cảnh giới Bồ Thần ở sau lưng đi vào Vạn Bảo các.

Người này ra tay hào phóng như vậy, vả lại không bởi vì thân phận là người phạm của Thanh Lâm mà cảm thấy xem thường, điểm này khiến Thanh Lâm thấy khá thích hắn ta.

"Thân phận của Đan sư dù là ở đâu cũng hữu dụng như vậy, nhất là ở cảnh vực Nam Hải..." Thanh Lâm cảm nhận được những ánh mắt ngưỡng mộ ở xung quanh nên cảm thán.

Mấy lọ đan dược cho ông lão trước đó cũng bị Yêu Dã lấy đi rồi, với thân phận của hắn, tuy rằng ông lão ấy cũng khá để tâm đến những đan dược ấy nhưng lại không dám nói gì cả.

Lại thêm ba mươi viên linh thạch thượng phẩm vào trong túi, Thanh Lâm đi một vòng trong Vạn Bảo các nhưng không thấy được món nào ưng ý bèn rời đi.

Về đến cung điện, Thanh Lâm bước vào phòng của mình, không nói lời nào liền ngồi xếp bằng.

Cậu lật bàn tay lại lấy ra một viên linh thạch thượng phẩm, Đại Đế lục trực tiếp vận chuyển, một lực hút cực mạnh vọt ra từ trong viên linh thạch ấy, dường như là trong tích tắc, những viên linh thạch thượng phẩm này đã tiêu hao đi gần nửa.

Nhưng cùng lúc khi tiêu hao, linh khí kinh người cũng bay ra từ trong linh thạch thượng phẩm, bị khắp mọi nơi trong cơ thể của Thanh Lâm hấp thụ hết.

"Không hổ là linh thạch thượng phẩm, linh khí quả thực dày đặc..."

Thanh Lâm than khen một câu rồi lần nữa lấy ra vài viên linh thạch thượng phẩm, với tốc độ hấp thu của cậu, tuy rằng linh khí này rất dày đặc nhưng cũng chỉ có thể kiên trì trong một hồi.

Khí tức của Thanh Lâm cũng tăng lên dần dần khi hấp thụ những linh khí này.

.....

Ba ngày sau.

Thanh Lâm đột nhiên mở mắt ra, cả người rung lên, khí tức của đỉnh cao cảnh giới Linh Đan lập tức tỏa ra xung quanh!

Ngay khi loại khí tức này tỏa ra, ánh sáng đỏ phía ngoài cơ thể Thanh Lâm bắt đầu chớp sáng, cuối cùng, toàn bộ căn phòng đều được chiếu sáng bởi một màu đỏ chói!

Cùng lúc đó, giữa mây của Thanh Lâm có tinh quang chuyển động, tinh quang này cũng là màu đỏ, sáng hơn so với lúc trước, sau lưng cậu, bóng của Đế Thần từ từ đứng dậy, cơ thể vốn cao bốn trượng giờ đây đã cao đến năm trượng!

"Với thực lực của ta bây giờ, dù là không sử dụng Ma kỹ, kỳ đầu Bồn Thần cũng không phải là đối thủ..."

"Nếu sử dụng ba đôi cánh thì có thể thắng trung kỳ cảnh giới Bồn Thần, lại cộng thêm sức mạnh của Thiên kiếp, thuật định thân, Phiên Thiên chương vang vang thì có thể chiến thắng được hậu kỳ Bồn Thần!"

Thanh Lâm hít sâu, tám mươi viên linh thạch thượng phẩm đã hết tron, nhưng dù sao thì tu vi của cậu cũng thêm được không ít.

Cảnh giới Bồn Thần ở Đông Thắng tinh có thể được tính là cao thủ rồi.

"Nhưng mà ta có được nguyên lực Mệnh Hỏa, nguyên lực thuộc tính Lôi, và lại cơ thể này lại là cơ thể của tộc Đế Thần, linh khí cần có thật sự quá nhiều quá nhiều rồi, người bình thường nếu hấp thụ một viên linh thạch là có thể nâng cấp vậy thì ta phải có ít nhất năm viên, thậm chí nhiều hơn!"

Đối với chuyện này Thanh Lâm cũng hết cách, ví dụ như tám mươi viên linh thạch thượng phẩm nếu như là hậu kỳ cảnh giới Linh Đan khác thì chỉ cần cho người đó thời gian, sau khi hấp thụ xong e là đã có thể trực tiếp đột phá đến cảnh giới Bồn Thần rồi!

"Cảnh vực Nam Hải này giàu như thế, sao lại không dựa vào cơ hội này mà phá đan hóa thần?"

Mắt Thanh Lâm sáng rực cả lên, cậu đứng dậy bước ra khỏi phòng, đang muốn tìm linh dược để luyện đan thì ngay lúc này vô số bóng người từ xa đi tới.

Phía trước nhất là một nam thanh niên, cả thân áo trắng, đôi chân dài miên man, chiều cao chắc cũng mấy mét, đôi chân thì bự như gì, lúc đi cả mặt đất đều rung chuyển.

Bên cạnh cậu ta còn có một người, cũng là con trai, khắp cả mặt đều là vẩy, nhìn không rõ được mặt thật, thân hình cực to lớn, trông giống như quả banh tròn.

Nhưng trên người hai người này lại toát ra khí tức của đỉnh cao hậu kỳ cảnh giới Linh Đan, thấy Thanh Lâm đi đến, người thanh niên có đôi chân cực cao lập tức cười lớn: "Có phải là nghe rằng bọn ta tới nên ngươi cảm thấy sợ hãi muốn bỏ chạy phải không?"

Thanh Lâm ngó người, lắc đầu nói: "Ngươi nghĩ quá nhiều rồi đấy!"

"Ngươi chính là loài người được phó tông dẫn về sao?" Người con trai có thân hình như quả banh có một đôi mắt hẹp dài, cả người toát ra lạnh lùng.

"Lão từ từ xưa đến nay chưa gặp qua loài người, không biết thịt của loài người có ngon không, xem xem da thịt của ngươi cũng khá non, chắc là không tồi..." Người thanh niên chân dài cười lạnh, nhìn chằm chằm vào Thanh Lâm, trong đôi mắt lộ ra chết chóc.

"Các ngươi tìm ta có việc gì?" Thanh Lâm nhếch đôi mày lên.

"Yêu Xà tông ta, hoặc là nói ở cảnh vực Nam Hải xưa giờ có một quy định rằng loài người đặt chân tới đây đều phải chiến đấu một trận, sống chết mặc kệ, ngươi dám không?" Người con trai có thân hình béo phì mở miệng.

"Mặc kệ ngươi dám hay không đều phải đồng ý, nếu không, đừng hòng ở lại Yêu Xà tông!"

Thanh Lâm im lặng.

"Nếu ngươi có gan thì hãy đi với bọn ta, còn nếu không có gan thì rút ra khỏi Yêu Xà tông!" Đệ tử Yêu Xà tông xung quanh cũng cùng nhau hét lên.

Thanh Lâm hít một hơi sâu, từ từ mở miệng: "Nếu đã là vậy thì nơi nào cũng không cần phải đi, đấu ngay đây đi!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Vân Khê

Ngay khi hai người này tìm đến, Thanh Lâm đã biết được rằng bọn họ chính là Khai Lâm và Vũ Già trong miệng đệ tử của Yêu Xà tông.

Đối với ba cái chuyện này Thanh Lâm cũng cảm thấy cực kỳ chán ghét, vì vậy kỳ này đều đã chơi thì phải chơi tới bến!

Sau khi cậu nói xong câu đó, không đợi đối phương trả lời cậu đã chớp một cái liền đến ngay trước mặt của Khai Lâm.

Tốc độ quá nhanh khiến cho Khai Lâm mặt mày thay sắc.

Hắn ta nhanh chóng vừa lui về sau vừa hét: "Khốn nạn, các ngươi không phải nói là cậu ta chỉ mới trung kỳ cảnh giới Linh Đan hay sao?"

Không ai mở miệng, hiển nhiên là tại bọn họ cũng không ngờ tới ba ngày trước Thanh Lâm vẫn còn là trung kỳ cảnh giới Linh Đan mà lúc này đây tốc độ thể hiện ra lại là tốc độ mà ngay cả đỉnh cao của cảnh giới Linh Đan cũng không bằng.

Khai Lâm muốn lui về sau nhưng Thanh Lâm không cho, cậu nắm một nắm ra, sấm sét nổ đùng đùng, nắm nắm cực lớn trực tiếp nắm vào đôi chân của Khai Lâm, chỉ nghe được tiếng rắc, đôi chân dài miên man ấy trực tiếp bị đánh gãy.

"A!" Khai Lâm kêu lên đau đớn, cũng là đang tức giận hét lớn, hắn chưa kịp ra tay mà chân đã bị đánh cho gãy.

"Ngươi muốn chết!"

Ngay lúc này, Vũ Già kia rốt cuộc cũng phản ứng lại được, lạnh lùng hừ một tiếng, trên tay xuất hiện một cây kích ba mũi, cây kích ấy mang theo sát khí trực tiếp đâm về phía của Thanh Lâm.

Thanh Lâm đột nhiên quay đầu, thần sắc rất bình thản, bàn tay cậu chìa ra nắm lấy cây kích ba mũi đó, kéo mạnh một cái, thân hình béo phì của Vũ Già lập tức bị Thanh Lâm kéo về phía cậu.

Cùng lúc đó, Thanh Lâm đá một chân ra, nguyên lực chuyển động, trực tiếp đá về phía đầu của Vũ Già.

Con ngươi của Vũ Già co rút cái, đương nhiên là vì không ngờ được Thanh Lâm lại ra tay độc ác như vậy, càng không ngờ được thực lực của Thanh Lâm lại mạnh như vậy!

Bên trong người hắn ta chấn động, nguyên lực lao ra hình thành một lá chắn màu xanh biển, nhưng khi lá chắn mới xuất hiện liền bị làm cho nổ tung!

"Bùm!"

Cũng ngay lúc đó, chân trái của Thanh Lâm trực tiếp đá về phía đầu của Vũ Già, cái đầu mập mạp đó bị đá cho nổ tung, cơ thể mập mạp ấy cũng ngã cái rầm, làm cho bụi bay tùm lùm.

Sau khi nuốt đi linh nguyên của gã mập đó, Thanh Lâm quay đầu nhìn về phía Khai Lâm đang sợ hãi tột độ đó.

Con ngươi của Khai Lâm không ngừng co rút, mau chóng lui về sau, trong lòng hắn ta đã sợ hãi đến mức không còn tâm tư để chiến đấu tiếp nữa.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà Vũ Già đã bị Thanh Lâm giết chết, thực lực của Thanh Lâm không phải là thứ mà hắn ta có thể so sánh được!

"Đây là Yêu Xà tông, ngươi dám tùy ý giết chết đệ tử của Yêu Xà tông ta sao?" Mắt thấy Thanh Lâm đã đến gần, Khai Lâm sợ hãi liền hét lớn lên.

"Nực cười, bọn ngươi đến tìm ta để quyết chiến, còn nói là không màn sống chết, giờ ngươi lại lòi ra Yêu Xà tông à?"

Thanh Lâm cười lạnh: "Vói lại, đây không phải là lần đầu tiên Thanh mỗ giết người ở Yêu Xà tông!"

Lời còn chưa dứt, bàn tay của Thanh Lâm đã chuyển động, một cỗ nguyên lực vọt ra nhanh chóng.

Nguyên lực này không phải là nguyên lực thuộc tính lôi, cũng không phải là nguyên lực Mệnh Hỏa, mà là nguyên lực được kết hợp bởi nguyên lực thuộc tính lôi và Hỏa Diễm Kim Dương Chí Tôn!

Bên trong Thanh Lâm truyền ra khí tức hủy diệt khiến cho Khai Lâm mặt mày trắng bệch, hắn tự biết rõ loại nguyên lực này hắn không thể nào chống lại được.

"Sao ta lại lỗ mẫm như vậy chứ, sao ta lại đụng vào tên sát tinh này chứ!" Trong lòng Khai Lâm hối hận đến chết đi sống lại, hắn không sợ chết, nhưng, hắn không nên chết!

"Rầm!"

Nguyên lực lao ra, không gian xung quanh xuất hiện những làn sóng, tốc độ thực sự không thể hình dung được, chỉ với một chớp mắt thôi mà đã đánh vào người của Khai Lâm khiến cho hắn ta trực tiếp nổ tung.

Chớp mắt thôi đã giết chết hai người làm cho đám đệ tử Yêu Xà tông đang đứng ở xung quanh ngây người ra đứng đó, khi bọn họ phản ứng lại thì chỉ biết nhìn hai thi thể không còn nguyên vẹn đó rồi thở một hơi dài.

"Thanh mỗ không có ác ý với yêu thú, cũng không muốn gây chuyện ở nơi đây nên mong quý vị hãy tự biết thân biết phận!"

Quét mắt nhìn đám người đó xong Thanh Lâm định rời đi.

"Ha ha, khẩu khí lớn thật!"

Ngay lúc đó truyền đến một tiếng cười yêu kiều, Thanh Lâm ngẩng đầu lên, chỉ thấy phía xa có một bóng người đang bay đến, dưới chân của người đó là một tấm vải gấm ngũ sắc, thân hình gọi cảm, làm cho người ta phải rung động, khuôn mặt của người ấy càng là nghiêng nước nghiêng thành!

Đây là một cô gái, khoác trên người một bộ đồ màu xanh lá nhạt, trên chiếc cổ trắng ngần một xâu vòng cổ minh châu trong suốt, đôi mắt long lanh, đôi mày thanh tú, ngũ quan tinh tế, toàn bộ đều như ông trời cố tình khắc ra, cả người toát ra một loại khí chất khiến cho người khác khó có thể nói rõ, như là trong sáng, nhưng cũng như yêu mị trái ngược hoàn toàn trong sáng.

Sau khi nàng xuất hiện, đệ tử Yêu Xà tông xung quanh liền lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ, trong sự ngưỡng mộ đó còn chêm thêm sự cung kính.

"Bái kiến đại sư tỷ Vân Khê!"

Cô gái ấy gật nhẹ đầu từ từ đáp xuống, đôi mắt xinh đẹp nhìn xung quanh rồi nhìn chăm chăm Thanh Lâm, chậm chậm nói: "Ngươi chỉ là loài người, thế mà dám làm cản ở Yêu Xà tông ta, thật sự là quá khinh thường Yêu Xà tông bọn ta rồi đấy!"

Thanh Lâm lộ ra vẻ mặt không biết nhẫn nại: "Nếu cô muốn ra tay thì không cần nhiều lời nữa!"

"Vân Khê đây không dám ra tay với ngươi, lỡ như bị ngươi giết chết thì quá thiệt thòi cho ta rồi." Cô gái ấy lắc đầu, nhất cử nhất động đều khiến cho người ta động lòng.

"Ta đến đây là muốn nhờ ngươi giúp một việc." Vân Khê bẽn lẽn nói.

Nghe xong, đám đệ tử Yêu Xà tông ở xung quanh liền chau mày, bọn họ đều tưởng rằng đại sư tỷ sẽ ra tay đối phó với cậu ta, nhưng không ngờ là nàng lại giống như Đại trưởng lão cứ cho qua chuyện.

"Thanh mỗ đang bận, không có thời gian." Thanh Lâm không nhẫn nại trả lời.

"Ngươi sẽ có thời gian..."

Vân Khê nhìn Thanh Lâm cười yêu kiều: "Nơi đó có mảnh thú Hoang Cổ, cho dù là một giọt máu cũng đủ để gia tăng sức mạnh trong cơ thể của ngươi rồi!"

Thanh Lâm ngẩng đầu lên hỏi: "Cô biết ta là thể tu?"

"Ta đương nhiên biết." Vân Khê cười cười.

Thanh Lâm im lặng, cậu không có hỏi Vân Khê tại sao cô lại biết được, nhưng cậu chắc chắn rằng Vân Khê không nói dối, nếu không nàng cũng sẽ không nói lời chắc chắn như vậy.

Việc tu luyện thân thể thực sự quá gấp bách rồi, trên Xích Vân còn có Tử Nguyệt và Thanh Nhật, nhưng Thanh Lâm của lúc này chỉ mới ở trong phạm vi Xích Vân mà thôi.

"Cô muốn xin giúp chuyện gì?" Suy nghĩ một hồi Thanh Lâm lên tiếng.

"Vân Khê biết các hạ không tin hoàn toàn, các hạ hãy xem qua vật này rồi hãy nói tiếp." Vân Khê vẫy tay, một cuộn Ngọc Giản xuất hiện ngay trong tay Thanh Lâm.

Thanh Lâm cảm lấy nhìn vào bên trong, cả người cậu rung lên!

Bên trong Ngọc Giản không phải là lời nói hay chữ mà là một bức tranh.

Bức tranh ấy rõ ràng là ở dưới lòng biển, bên trong có thi thể của yêu thú cực kỳ to lớn, mà cụ thể là không phải một con mà là rất nhiều con!

Và lại những thi thể này không bị thối rữa, nó còn nguyên vẹn, điều này đồng nghĩa với việc bên trong thi thể còn có máu.

Nhưng điều khiến Thanh Lâm kinh ngạc không phải là những thi thể này mà là khoảng trống chính giữa những thi thể này là một cái động cực lớn, bên trong cái động đó phát ra ánh sáng đỏ rực kinh người!

Ánh sáng đỏ đó với ánh sáng đỏ của Thanh Lâm y chang nhau không khác gì!

Thậm chí ngay khi Thanh Lâm thấy được ánh sáng đỏ đó, cậu cũng cảm thấy được ánh sáng đỏ trong người mình đang động đập không ngừng, có cảm giác như muốn vọt ra ngoài ngay.

Cũng ngay giây phút đó, Đế Linh bên trong đan điền của Thanh Lâm đột nhiên đứng dậy, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

"Đó là Xích Vân!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Kinh ngạc

"Xích Vân ư?" Thanh Lâm nghi ngờ nói.

"Nơi này phải đi, nhất định phải đi!!!"

Đế Linh thần sắc kích động, nói: "Mây đỏ lật biển, người có biết rằng, đây rốt cuộc mang ý nghĩa gì không?"

"Đợi ánh sáng đỏ trên cơ thể người đạt đến cực hạn bên có thể ngưng tụ mây đỏ, mà hình dạng đám mây đỏ này như biển lớn, mệnh mạng vô tận..."

"Bỏ đi bỏ đi, bây giờ nói cho người nghe cũng vô ích, đợi khi nào đến mức độ đó, người tự khác sẽ hiểu ra."

Đế Linh lắc đầu rồi nói: "Nhưng nơi này, người nhất định phải đi, so với đám mây đỏ này, những cái xác của đám dã thú đó chỉ là cái rắm! Mây đỏ nơi này, nhìn từ trên Ngọc Giản không biết đã bao nhiêu, nhưng cho dù chỉ là người nhìn thấy được chỉ một chút này, nếu có thể hấp thu hết toàn bộ thì cũng đủ để khiến cho khí tức màu đỏ của người tăng mạnh lên gấp nhiều lần!"

"Nhưng đây là mây đỏ lặn đó... trời đất tạo ra vật, thuở hồng hoang sơ mới có thể tạo ra, theo những tình huống bình thường, chỉ có tinh cầu từ bản đồ cấp ba trở lên mới có được bảo vật thể này, không ngờ được rằng, một Đông Thắng tinh bé tí thế này mà cũng xuất hiện!"

"Roi Chí Tôn, Họa Long Đồ, mây đỏ... Đông Thắng tinh này, không hề đơn giản..."

Nghe xong lời này, Thanh Lâm càng kinh sợ hơn.

Cậu cất lại Ngọc Giản, nhìn về Vân Khê, cũng không hỏi gì, trực tiếp nói: "Ta đồng ý với người."

"Hơ hơ, các hạ quả thật làm việc quyết đoán, nếu đã vậy thì xin các hạ đợi thêm vài ngày, đợi Vân Khê chuẩn bị xong mọi chuyện rồi lại đến tìm người."

Vân Khê nhìn Thanh Lâm một cái thật lâu rồi lại nhìn sang các đệ tử của Yêu Xà tông ở xung quanh, thần sắc dần trở nên lạnh lùng: "Người này chính là vị khách quý của Yêu Xà tông ta, các người đừng đi mà gây hấn."

"Vâng!"

Các đệ tử Yêu Xà tông tuy trong lòng rất bất mãn, nhưng lại không thể không đồng ý.

Sau khi nói xong lời này, Vân Khê lại nhìn sang Thanh Lâm, hơi nhướn người rồi sau đó bàn tay nhỏ bé bắt đầu múa may, mảnh lụa ấy liền xuất hiện, nàng đập lên trên chúng rồi đi về phương xa.

Những đệ tử tông Yêu Xà thấy vậy đều lắc đầu tản đi, có cảnh cáo của Vân Khê, thêm vào thủ đoạn tàn nhẫn nhanh như tia chớp của Thanh Lâm trước kia, dù cho bọn họ có chán ghét Thanh Lâm đến thế nào cũng không dám tự chuốc lấy phiền phức.

Còn Thanh Lâm thì cầm lấy thanh Ngọc Giản ấy, đứng tại chỗ im lặng một lúc rồi mới cất nó đi, bước về phía phổ phùng.

...

Những ngày tháng sau này, Thanh Lâm cứ mãi luyện đan, nhưng điều khiến cậu thất vọng chính là không gặp phải tên lăng lợ ấy nữa.

Cậu bắt đầu đi đánh phải đem những đan dược này bán cho cụ già ở Vạn Bảo các.

So với tên lăng lợ, cụ già này lại không mấy hào phóng, lão phải xét theo thứ hạng của đan dược, loại màu trắng cấp ba thì năm vạn một lọ, loại màu trắng cấp hai thì ba vạn một lọ, loại màu trắng cấp một thì một vạn một lọ.

Mỗi một lọ đều có mười viên đan dược.

Đương nhiên, giá cả thế này so với cảnh vực Đông Thiên cũng đã cao lắm rồi.

Linh thạch dùng đan dược đổi về đã bị Thanh Lâm nuốt chửng, nhưng linh khí của cậu ấy cần quá nhiều, cảnh giới thì vẫn chưa đột phá, ngược lại ánh sáng đỏ trong cơ thể đã đạt đến bốn nghìn tức, chiếc bóng hư ảo của Đế Thần đỏ càng tăng lên thêm một trượng, đã đạt đến sáu trượng!

Theo suy đoán của Thanh Lâm, với thực lực của chiếc bóng hư ảo của Đế Thần vào lúc này, một đám đã có thể giết chết kỳ đầu

Thần cảnh giới Bốn, nếu giương ra hết ba đôi cánh, dù cho là trung kỳ cảnh giới Bốn Thần cũng không phải là đối thủ!

“Chỉ là sáu trượng thôi, kỳ đầu của cảnh giới Bốn Thần cũng không phải là đối thủ, nếu giống như phụ thân vậy, đầu đội trời chân đạp đất, e là ngay cả cảnh giới Đại Đế cũng không phải là đối thủ...” Thanh Lâm lầm bầm nói.

“Cảnh giới Đại Đế? Thật nực cười, một cú đâm của phụ thân nguoi, ngay cả kẻ đạp thiên tuyệt đỉnh nhất của bản đồ cấp sáu cũng có thể giết chết!” Đế Linh bĩu môi, vẻ mặt ngạo mạn, dường như nhớ về quá khứ trước đây, đáng về của mình độc nhất thiên hạ khi ấy.

...

Buổi sáng sớm này, ánh nắng chói chang chiếu rọi, Vân Khê cuối cùng cũng đến.

Không chỉ có mỗi mình cô ấy, còn có bốn người là ba nam một nữ đi cùng, trong đó có một người đàn ông tướng mạo xấu xí, khuôn mặt cực dài, còn một người đàn ông thì vô cùng tuấn tú, trên ấn đường của hắn có một mảnh vảy chậm chậm chuyển động, người đàn ông cuối cùng thì tướng mạo bình thường, thần thái cao ngạo, gương mặt ngập tràn vẻ lạnh lùng.

Còn về cô gái đó, tướng mạo cũng tuyệt mỹ, nhưng nửa thân dưới của cô ấy lại là một cái đuôi cá khổng lồ, giây phút Thanh Lâm nhìn thấy cô ấy liền bỗng nhiên nhớ đến mỹ nhân ngư được đồn đại không dứt lúc còn ở phủ Thanh Nguyên.

Lúc ấy cậu không hề tin, nhưng giờ đây đến cảnh vực Nam Hải đây gặp cô gái này thì lại tin rồi.

Tu vi của những người này đều là cảnh giới Bốn Thần, không ai ngoại lệ, duy chỉ có lúc Thanh Lâm thăm dò, Vân Khê chỉ cảm thấy một đám mây mù vây quanh nên nhìn không rõ.

“Thanh Lâm huynh.”

Thấy Thanh Lâm từ cửa phòng bước ra, Vân Khê nhướn người cười, bèn giới thiệu: “Bốn vị này là đồng bọn của chúng ta.”

Với sự giới thiệu của cô ta, Thanh Lâm biết được tên của bốn người ấy, cô gái đó tên là “Hoa Thường”, người đàn ông tướng mạo bình thường kia tên “Hoạn Ngao” cũng phù hợp với thần thái của hắn.

Còn hai người còn lại, người có tướng mạo tuấn tú tên là “Thịnh Trạch”, cuối cùng người đàn ông vô cùng xấu xí kia tên là

“Thường Vũ”.

“Cảnh giới Linh Đan ư?”

Khi cảm nhận được trên người Thanh Lâm có khí tức, thần sắc cô gái đó lại không hề thay đổi, nhưng còn ba người đàn ông kia lại chau mày lại, Hoạn Ngao nói: “Vân Khê, tu vi của cảnh giới Linh Đan dường như không thích hợp đi hang Vạn Thú nhỉ?”

“Vân Khê sở dĩ chọn Thanh Lâm huynh, tự có lí lẽ riêng của Vân Khê.” Vân Khê cười nói.

“Hừ, cảnh giới Linh Đan thôi mà, cho dù là đỉnh cao chót vót, sự khác biệt với chúng ta cũng vô cùng lớn, có đi cũng chỉ liên lụy đồng bọn thôi, ta không kiến nghị cậu ta đi cùng.” Thường Vũ có tướng mạo xấu xí kia cũng chau mày mở lời.

“Thường Vũ, người ta chưa chê bai người xấu đã là không tệ rồi, người còn chê bai người khác?” Hoa Thường cười khanh khách, lời nói nghe trông có vẻ đang nói giúp Thanh Lâm, nhưng Thanh Lâm lại khề chau mày, ý vị xúi giục trong lời này lại vô cùng rõ ràng.

Quả nhiên, sau khi nghe xong lời này, trong đôi mắt Thường Vũ nhất thời bốc lên con lửa giận, hắn ta không thèm đếm xỉa đến

Hoa Thường, ngược lại nhìn sang Thanh Lâm, lạnh giọng nói: “Đồ vô dụng, người cảm thấy ta trông xấu không?”

Thường Vũ là người thuộc tộc Thủy Long, tộc người ấy tướng mạo ai nấy đều tuấn tú, duy chỉ có hắn, từ khi sinh ra đã xấu xí như vậy, tuy thiên bẩm rèn luyện cực mạnh, nhưng từ nhỏ đến lớn, trong tộc Thủy Long đều chịu không ít sự châm biếm, tướng mạo này chính là cái vảy mọc ngược của hắn, mỗi khi nhắc đến hai chữ “xấu xí”, con lửa giận của hắn bốc lên ngút trời.

Còn Thanh Lâm khi nghe thấy hắn nói vậy cũng bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói: “Tướng mạo của người quả thật không mấy ưa nhìn.”

“Muốn chết à!”

Thường Vũ nổi cơn thịnh nộ, trong cơ thể bỗng nhiên bốc lên sương mù vô tận, sương mù này ộp trời kín đất, còn hình dạng loài người của Thường Vũ kia cũng ngay sau khi xuất hiện sương mù liền nhanh chóng thay đổi, chỉ trong chớp mắt liền biến thành một con thủy long dài hơn chục trượng, toàn thân lấp lánh ánh sáng màu xanh lam, phát ra khí tức ngang ngược!

Những người còn lại thấy vậy nhưng lại không hề ngăn cản, ngay cả Vân Khê cũng thế, dường như muốn thử thực lực của Thanh Lâm.

Sắc mặt của Thanh Lâm không hề thay đổi, lúc con thủy long kia xông đến, Đế Thần hư ảnh ở sau lưng cậu vút nhanh xuất hiện, vừa giơ cánh tay ra liền bắt lấy cái đầu rồng khổng lồ của Thường Vũ.

“Ầm!”

Đế Thần hư ảnh bỗng nhiên dùng sức, cơ thể dài hơn chục trượng của thủy long trong giây phút này lại bị hất nâng lên, sau đó ném mạnh xuống đất trong lúc ánh mắt của những người khác còn lại đang co rút!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Không đề

"Bùm!"

Thân xác của con thủy long khổng lồ dài khoảng mười trượng kia rơi xuống mặt đất cái ầm, làm bụi tung mù mịt khắp mặt đất.

“Phụt!”

Thường Vũ phun ra một ngụm máu tươi, nhưng ngụm máu tươi đó lại là màu xanh, trong đó còn có một số máu vụn, trông như lục phủ ngũ tạng bị chấn nát sau cú ngã ấy vậy.

Đám người Thịnh Trạch và Hoạn Ngạo còn có Hoa Thường đều xem đến trơ ra, ngay cả Vân Khê cũng há to cái miệng nhỏ ra, vô cùng đáng sợ.

Tu vi của Thường Vũ là trung kỳ của cảnh giới Bồn Thần đó!

Huống hồ, trong tình trạng biến trở về trạng thái ban đầu, thực lực của hắn hoàn toàn có thể đối đầu với hậu kỳ của cảnh giới Bồn Thần, thêm vào một chút thủ đoạn thiên bẩm, trong lúc giao đấu với loài người có thể bảo vệ đỉnh cao hậu kỳ của cảnh giới Bồn Thần!

Nhưng tu vi cao thế này mà nằm trong cảnh giới Linh Đan của Thanh Lâm lại không chọi nổi một chiêu!

"Thực lực của cái bóng mờ lúc này, ít nhất cũng có trung kỳ của cảnh giới Bồn Thần, nếu không thì cũng không thể trong một đòn đã đánh Thường Vũ ngã đến nôn ra máu." Đôi người của Hoạn Ngạo co giật lại, vẻ mặt đầy cao ngạo ấy đã bớt đi chút ít.

Stịnh Trạch cũng kinh ngạc không ngớt, trong lòng thầm nói: "Chẳng trách Vân Khê lại chọn hắn, trông người này tuy là cảnh giới Linh Đan, nhưng thực lực thực sự lại không hề thấp so với chúng ta!"

Bên cạnh hẳn, Hoa Thường mỉm đôi môi hồng rồi nhìn sang Thanh Lâm, cô có chút kỳ dị.

Còn Vân Khê, tuy đã sớm đoán được, nhưng vẫn bị thực lực của Thanh Lâm làm cho kinh hãi, Thanh Lâm trước đây đã từng hai lần ra tay ở Xà Yêu tông, cho dù tu vi cỡ nào, đều không phải là đối thủ trong tay hắn, ban nãy Hoa Thường bị Thường Vũ xúi giục, cô ta không hề ngăn cản, hơn nữa còn muốn xem xem Thanh Lâm rốt cuộc mạnh đến mức độ nào, bây giờ mới phát hiện ra, cô ta đã xem thường Thanh Lâm rồi.

Còn Thường Vũ, thân thể to lớn bỗng nhiên quay cuồng, tiếng hét hung bạo truyền đi khắp tứ phía, hơn nữa trong lúc hét rống lên, toàn thân trên dưới đều tỏa ra ánh sáng màu tím lam.

"Tên vô dụng! Ta phải xé xác ngươi ra!"

"Thường Vũ ngừng tay!" Vân Khê nhíu đôi lông mày thanh tú lại, đương nhiên không muốn hai người xảy ra đấu đá với nhau, ảnh hưởng đến chuyến đi đến hang Vạn Thú.

"Thôi đi, Thường Vũ, Thanh Lâm cũng không có ác ý, ban nãy chỉ là sơ tài thôi mà." Hoạn Ngạo cũng mở miệng nói.

Hoa Thường và Thịnh Trạch ai nấy đều khuyên răn, trong lúc khuyên răn, bóng người của Hoa Thường nhấp nháy chắn trước mặt Thường Vũ, dịu dàng nói: "Khi này là ta hơi quá lời, Thường Vũ huynh đừng nổi giận nữa."

"Hừ!"

Thường Vũ hừ lạnh một tiếng, dường như lửa giận cũng nguôi bớt dần, sau khi trở lại hình người, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Thanh Lâm, hàn quang lấp lánh.

Ánh mắt của Thanh Lâm bình tĩnh, như cách làm của Vân Khê và Hoa Thường khi nãy, sao cậu không nhìn ra được đây không phải là lỗi của bọn họ, ở thế giới này, vốn dĩ là thực lực làm tôn giả, chính là dùng thực lực trấn áp đối phương!

Rất hiển nhiên, cảnh tượng khi nãy đã có tác dụng.

"Các vị, lần này chúng ta đến hang Vạn Thú, nguy cơ trùng trùng, nên dĩ hòa vi quý, đừng khiến cho chưa ra trận mà đã hao tổn binh lực." Vân Khê nở nụ cười.

"Ta cũng muốn xem xem, một phế vật của cảnh giới Linh Đan liệu có thể sống sót trở ra!" Thường Vũ nghiêng răng nói.

Thanh Lâm không tỏ ý kiến, chẳng đoái hoài tới.

"Được rồi, chúng ta xuất phát thôi."

Đôi tay mảnh dẻ của Vân Khê vươn ra, dải lụa mỏng đỏ lại lần lần nữa xuất hiện, ngón tay cô ấy chỉ không ngừng, vô số phù văn do nguyên lực tạo nên xuất hiện, những phù văn này dán trên mảnh lụa đỏ lập tức khiến chúng trở nên to lớn, đủ chỗ đứng cho sáu người.

Hoạn Ngạo và Thịnh Trạch nhảy lên trước tiên, đáp xuống dải lụa đỏ, sau đó Hoa Thường mỉm cười, dướn người về phía Thanh Lâm, kéo Thường Vũ đáp lên trên mặt dải lụa.

Thanh Lâm theo đó nhảy lên, đáp xuống phía sau dải lụa, Vân Khê là người cuối cùng, cô đứng bên cạnh Thanh Lâm.

Trên người cô gái này tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt, mùi hương này tuy nhạt, nhưng bất cứ khi nào Thanh Lâm đều có thể ngửi thấy được, thấm vào trong tim.

Không thể không nói, Vân Khê thực sự vô cùng xinh đẹp, và lại không khác gì mấy so với loài người, trên người cô ấy có khi chất mâu thuẫn và thanh thuần, cùng với mùi hương nhàn nhạt của mái tóc, đối với bất kỳ người đàn ông nào đều có một sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Vị trí mà cô ấy đứng cách Thanh Lâm không xa, và lại còn cố ý tiếp cận Thanh Lâm, lúc dải lụa bay, Thanh Lâm có thể cảm nhận được cánh tay trái của mình và cánh tay phải của Vân Khê đang cọ xát nhau.

Cậu không kịp quay đầu, chỉ thấy Vân Khê mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt kỳ dị, dường như chưa hề phát hiện ra.

Im lặng được một lúc, Thanh Lâm cũng lui về sau một bước, giữ khoảng cách với Vân Khê.

Cô gái này, tâm cơ rất nặng.

Tốc độ của dải lụa này cực nhanh, so với ba đôi cánh của Thanh Lâm còn nhanh hơn, chỉ trong nháy mắt đã xông ra khỏi Xà Yêu tông.

Trong khoảnh khắc xông ra khỏi Xà Yêu tông, có một màn hình khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người, đây là màn hình mà cảnh vực Nam Hải và nhiều hòn đảo khác đều có, cũng là trận pháp hộ tông trên những hòn đảo này.

Trong lúc xem màn hình này, Vân Khê vấy tay mảnh dẻ, lập tức có một dấu bùa giống bùa khai trận của Thiên Bình tông xuất hiện, dấu bùa đó rơi trên màn hình, màn hình xuất hiện gợn sóng, tiếp sau đó liền mở ra một vết nứt.

"Chuyến đi này cực xa, khoảng một tháng, các vị hãy chỉnh trang lại một chút." Vân Khê mở miệng nói.

"Chúng tôi từ lúc sinh ra đã ở cảnh vực Nam Hải, ngược lại có một số người, e là mạng đi không có mạng về!" Thường Vũ hừ lạnh nói.

Thanh Lâm chau mày lại: " Lo cho bản thân ngươi trước đi!"

Người này khi này bị mình đánh thương nhưng lại ba lần bốn lượt châm biếm, nếu không phải đầu óc không được tỉnh táo cho lắm thì cũng có chút thủ đoạn.

.....

Thời gian trôi đưa, thấm thoát đã trải qua mười ngày.

Trên đường đi, Thanh Lâm từ trên không trung nhìn xuống có thể nhìn thấy vô số quần đảo xê dọc Nam Hải, nhất là ở nơi xa nhất kia, mười quần đảo khổng lồ kia tỏa ra ánh sáng bảy màu thật kinh ngạc.

Từ trên mười quần đảo này, Thanh Lâm thoáng nhìn thấy từng con thú khổng lồ hư ảo đang nằm mai phục trên đó, trong lúc Thanh Lâm đang nhìn, dường như bọn thú khổng lồ cũng đang dõi theo Thanh Lâm, hai bên nhìn nhau, sắc mặt Thanh Lâm lập tức trắng bệch, đầu óc vang lên ầm ầm như bị sét đánh trúng vậy!

Ngoại trừ mười quần đảo này ra, còn có hơn mười quần đảo màu vàng kim, còn lại chính là những quần đảo màu đen cùng với quần đảo màu xám ở vòng ngoài.

"Cảnh vực Nam Hải này quả thực lớn mạnh, thế lực của mười quần đảo bảy màu kia e là tương đương với ngũ đại tông môn của cảnh vực Đông Thiên, còn quần đảo màu vàng kim kia, chắc cũng đủ đối đầu với Minh Nguyệt tông, những tông môn của các quần đảo màu đen này, xem ra cũng khá gì mấy so với Minh Nguyệt tông..."

Trong lòng Thanh Lâm thì thầm, đối với cảnh vực Nam Hải cũng hiểu đại khái.

Còn chuyến bay mười ngày này đã khiến cho khoảng cách của bọn họ với quần đảo màu đen nơi mà Xà Yêu tông ở có khoảng nghìn vạn dặm, tốc độ nhanh như vậy, khiến cho Thanh Lâm không kiềm được thỉnh thoảng nhìn về phía Vân Khê, cậu biết rằng, tốc độ này là tốc độ của dải lụa, theo lẽ thường mà nói tu vi của Vân Khê đáng lẽ nên cùng cấp với đám người Thịnh Trạch, nhưng cảnh giới Bốn Thần lại tuyệt đối không hề có được báu vật này.

Chỉ trong nháy mắt, năm ngày lại trôi qua.

Ngày thứ sáu, Vân Khê nhìn xuống phía dưới, đầu người tập nập, dường như là nơi bến cảng, mở miệng nói: "Chúng ta ở đây nghỉ ngơi chút lát đã, lộ trình tiếp theo chính là vào hải vực Thiên Đạo, nơi này không có gì cả, nhất định phải ngồi thuyền."

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Hải thần châu

Bến sông Hải Thần là một trong bảy bến sông của toàn bộ cảnh vực Nam Hải.

Bởi vì tất cả hải vực mà mười hòn đảo bảy sắc đang ở đều là không gian cấm nên dẫn đến việc không thể bay lượn trong diện tích lớn của hải vực, và lại, những bến sông này, trở thành một nơi có lưu lượng người rất lớn.

Số lượng người của một trong bảy bến sông này cũng nhiều hơn so với các tông môn, và lại, từ trên cao nhìn xuống, cái bến sông này cũng không phải là lớn lắm, nhưng từ khi thật sự đáp xuống bến sông này thì mới biết, khu vực này, khu vực mà nó chiếm đóng không hề nhỏ hơn so với bất kỳ một hòn đảo bảy sắc nào chiếm đóng, thậm chí, còn gấp hơn nhiều lần so với mấy hòn đảo bảy sắc đó.

Trong bến sông người nào cũng có, có cao thủ siêu cấp, có đệ tử thế lực lớn và tất cả mọi người cũng biết, ở bất kỳ đâu gây rối cũng được nhưng tuyệt đối không được ở cảnh vực Nam Hải gây rối.

Sáu người Thanh Lâm đứng ở trên bến sông, dung nhan nghiêng nước nghiêng thành của Vân Khê lập tức thu hút rất nhiều ánh nhìn, còn Hoa Thường tuy dung mạo không thể so sánh với Vân Khê, nhưng tộc Mỹ Nhân Ngư, cũng có địa vị cực cao trong cảnh vực Nam Hải này, và lại, số lượng cũng không nhiều, cực kỳ hiếm thấy cho nên ánh mắt rơi trên người nàng cũng không hề ít so với Vân Khê.

Còn bốn người Thanh Lâm, cũng thu hút được một số ánh mắt kỳ lạ, đặc biệt là Thanh Lâm, cái đầu tóc tím quý dị đó, cộng thêm dung mạo anh tuấn, khiến không ít thiếu nữ cũng phải ngược đầu lên nhìn cậu.

Nhưng, khi thấy cậu là loài người liền lập tức thu ánh mắt về!

Thấy thế, Thanh Lâm cũng đành chịu, địa vị của con người ở cảnh vực Nam Hải này thực sự là vô cùng thấp bé, trừ phi là cao thủ siêu cao có tu vi cảnh giới Tinh Hoàng trở lên, nếu không, sẽ bị tẩy chay.

Trong lúc suy nghĩ viển vông, Thanh Lâm không có đi quan tâm mấy chuyện này mà cậu chỉ nhìn về phía xa.

Ồ đó, có vô số tòa cung điện, những cung điện này cực kỳ lớn, một trong những cung điện đó, so với cung điện của Yêu Xà tông còn lớn hơn một chút nữa.

Rồi nhìn xuống phía dưới của những cung điện này, ánh mắt của Thanh Lâm hung hăng co giật lại một cái, bởi phía dưới của những cung điện này, lại là một chiếc... thuyền khổng lồ!

Chiếc thuyền này rất lớn, giống như một đại lục, lớn đến nỗi khó có thể dùng từ ngữ diễn tả được, cho dù dưới biển có sâu đến hàng ngàn mét, cũng khó có thể khiến cho chiếc thuyền này rung lắc.

"Đó là tàu Hải Thần, trong toàn bộ cảnh vực Nam Hải, cũng chỉ có bảy chiếc, mỗi bến sông một chiếc, mười năm vận hành một lần và hề có người đi vào cũng phải đóng hai mươi vạn linh thạch cấp thấp làm lệ phí vào cửa." Trong lúc ánh mắt của Vân Khê di chuyển, nàng thấy Thanh Lâm đang nhìn chiếc thuyền khổng lồ đó, rồi cười mỉm, nhẹ nhàng giải thích.

"Tàu Hải Thần này, sẽ đi về đâu?" Thanh Lâm hỏi.

"Bên ngoài của hòn đảo!"

Vân Khê nói: "Những hòn đảo mà bị các tông môn chiếm lấy đều được gọi là cảnh vực Nam Hải, nhưng tất cả nơi mà tàu Hải Thần di chuyển, lại là phía bên ngoài của cảnh vực Nam Hải và nơi đó được tu sĩ của cảnh vực Hải Thần gọi là biển Sinh Tử. Trong biển Sinh Tử, cũng có không ít cao thủ đã đi đến đó, tuy nói có rất ít người trở về nhưng cũng có một số người đã trở về.

"Những người này nói, trong biển Hải Thần đó, thú dữ trong đó có thực lực rất mạnh, cũng có người nói, ở đó có tạo hoá kinh người khó có thể tưởng tượng được, cần phải có thực lực rất cao mới có thể đạt được nó. Nói tóm lại, dưới một số tình huống, mười đại tông môn sẽ phong tỏa toàn bộ cảnh vực Hải Thần và không cho phép bất cứ một người nào rời khỏi cảnh vực Hải Thần, chỉ có duy nhất đường hàng hải của tàu Hải Thần mười năm mới mở ra một lần."

Thanh Lâm nhẹ gật đầu, rồi lại nhìn về phía của tàu Hải Thần, nói: "Tàu Hải Thần này tuy lớn, nhưng toàn bộ cảnh vực Nam Hải này chỉ có bảy chiếc, khi mở ra, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến, cho dù đó chỉ là cao thủ, tàu Hải Thần này chắc cũng sẽ chưa không chứa hết đâu, phải không? Và lại, còn có rất nhiều người có thực lực thấp, cũng muốn mượn cơ hội này để đi xem náo nhiệt."

Vân Khê che miệng lại, cười: "Người đừng xem thường tàu Hải Thần này, từ bên ngoài nhìn vào, trên tài Hải Thần này chỉ có các cung điện, không thể chứa đựng nhiều người. Nhưng trong mỗi cung điện này, lại là một không gian đặc biệt đấy, mỗi cung điện, đều có thể chứa mười vạn người, bảy chiếc tàu Hải Thần, ít nhất có thể chứa hơn hàng tỷ người đó."

"Nhiều như thế sao?"

Mí mắt của Thanh Lâm giật lên một cái, cảnh tượng này, so với ba cảnh vực lớn khác cùng với Trung châu còn náo nhiệt hơn.

"Đã bảy năm kể từ tàu Hải Thần hàng hải xuất bến, nếu ngươi có thời gian và muốn ở lại xem náo nhiệt thì có thể đợi thêm ba năm nữa, nhưng nếu con người mà muốn đi vào tàu Hải Thần thì phải nộp năm mươi vạn linh thạch cấp thấp." Hoa Thường cười tươi, trong lời nói của nàng cũng kèm theo chút chế giễu.

"Hừ, so với đám tu sĩ trên cảnh vực Hải Thần, con người mấy người nghèo đến rớt mòng tơi, cho dù thật sự là ở lại cảnh vực Nam Hải này ba năm thì việc có thể lấy ra năm mươi vạn linh thạch cũng là một chuyện đấy." Hoa Thường hừ lạnh nói.

Nghe thế, ánh mắt của Thanh Lâm sáng lên, quay đầu lại nhìn Thường Vũ, cười tươi, nói: "Hay là... ngươi cho ta chút đi?"

Thường Vũ ngơ ngác, rồi con tức giận trong lòng lập tức dâng lên, đang muốn mở miệng nói thì lại nghe thấy tiếng của Vân Khê: "Được rồi, tới giờ rồi, mau đi thôi."

Một đám người đi theo đám đông đến bến cảng.

Thanh Lâm giờ mới nhìn thấy, bên cạnh tàu Hải Thần, còn có vô số chiếc thuyền nhỏ đang trôi bồng bềnh trên sông, những chiếc thuyền này, mỗi một chiếc đều dài hàng ngàn mét, nhưng những chiếc thuyền này đã bị tàu Hải Thần che khuất nên khiến người ta thật sự khó mà phát hiện được.

Loại cảm giác này, giống như là một đám kiến trên người khổng lồ vậy, khi nhìn thẳng vào người khổng lồ đó thì thật sự rất khó mà chú ý đến đàn kiến đó.

So với tàu Hải Thần, những chiếc thuyền này thật sự là rất đơn sơ và từ độ xa hoa, độ lớn nhỏ của chiếc thuyền, có thể thấy được những chiếc thuyền này cũng có chia ra đẳng cấp.

"Tất cả chiếc thuyền của cảnh vực Nam Hải cũng đều chia ra đẳng cấp, và lại, giá cả cũng không giống nhau, bởi vì những con thuyền tốt thì độ an toàn của nó càng cao hơn, khoảng cách của hàng hải cũng xa hơn." Vân Khê vừa đi vừa giải thích.

Lúc này đây, có một chiếc thuyền khổng lồ dài hàng ngàn mét đang đậu ở bến cảng, vô số bóng người đứng đó, giống như là chờ lên thuyền vậy.

"Đi thôi, con thuyền Viễn Dương Hạo này, có đi ngang qua cái hang Vạn Thú." Vân Khê nói.

Tất cả mọi người đi đến phía trước của Viễn Dương Hạo, im lặng chờ đợi lên thuyền.

"Mỗi người năm mươi vạn linh thạch cấp thấp." Khoảng một tiếng sau, cuối cùng cũng đến lượt đám người Thanh Lâm.

Thanh Lâm nhú mảy, giá cả này có phần hơi mắc một chút.

Nhưng, cũng may là Vân Khê đã đem toàn bộ linh thạch của sáu người nộp lên nên cậu cũng không có nói gì nhiều.

Nhưng từ điểm này, Thanh Lâm lại lần nữa cảm nhận được sự giàu có của tu sĩ ở cảnh vực Nam Hải này.

Không gian trong thuyền cực lớn, và lại, cũng có rất nhiều phòng, mỗi người một phòng, đám người Thanh Lâm dưới sự dẫn dắt của Vân Khê, đi vào trong một căn phòng.

Căn phòng này rộng cỡ trăm mét vuông, bên cạnh còn có một cửa sổ lớn, từ trong phòng nhìn ra ngoài, có thể thấy rõ hết tất cả cảnh vật ở bên ngoài.

Nhưng, trang trí của căn phòng này rất đơn sơ, chỉ có mười cái ghế và một số bức tranh treo tường.

Cửa phòng mở ra đợi bốn người khác vô, từng bóng người từ cửa phòng đi ngang qua, Thanh Lâm nhìn được một chút thì không tiếp tục nhìn nữa mà cậu xuyên qua tấm cửa kính nhìn về phía xa xa.

Hai từ biển cả này, Thanh Lâm luôn rất kỳ vọng trong lòng, tuy nói khi ở cảnh vực Đông Thiên, có khi không nhìn thấy phía bên bờ kia của hồ nước, nhưng hồ nước cũng chỉ là hồ nước thôi, so với biển cả rộng lớn này là hoàn toàn khác nhau.

Cảnh tượng lúc này đây cực kỳ thanh bình, ánh sáng mặt trời chiếu khắp nơi, một đám yêu thú biết bay cấp thấp từ mặt biển bay qua, lâu lâu thì đón một con cá, cũng coi như đã có một bữa sáng no nê.

"Vân Khê?"

Khi Thanh Lâm còn đang suy nghĩ thì có một âm thanh làm cho suy nghĩ của cậu bị ngắt đoạn đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Phong Linh

Nghe thấy âm thanh này, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một thanh niên trực tiếp từ cửa phòng bước vào, ở phía sau người thanh niên này có một ông già và ba người đàn ông trung niên.

Bốn người này đều thu lại khí tức của mình, giống như là người bình thường vậy, nhưng có thể lên con thuyền này thì sao còn là người thường được, và lại, khi tất cả mọi người đang đánh giá bốn người này, cũng đều không thể nhìn thấu tu vi của bọn họ, đặc biệt là ông già đó, giống như là cảm nhận được ánh mắt của tất cả mọi người đang quan sát ông, ông lập tức ngược đầu lên nhìn, cái nhìn này, khiến sắc mặt của tất cả mọi người đều trắng bệch, tu vi trong người lập tức rối loạn lên.

"Uy lực của cảnh giới Tinh Hoàng!"

"Đây là cao thủ cảnh giới Tinh Hoàng!"

Sắc mặt tất cả mọi người thay đổi, rồi hít một hơi thật sâu.

Cao thủ cảnh giới Tinh Hoàng trở lên, cũng đều được phong hiệu như Nguyệt Liên của Yêu tông, dựa vào họ mà phong hiệu, gọi là Nguyệt Hoàng và việc lấy họ làm danh phong, đây là phương pháp mà phần lớn các cao thủ của cảnh giới Tinh Hoàng đều dùng để phong hiệu cho bản thân mình.

Lại nhìn người thanh niên đó, tướng mạo anh tuấn, quần áo lộng lẫy, toàn thân trên dưới không nhìn ra một chỗ nào là yêu thú gì hết, hẳn ta giống y hệt con người vậy.

Nhưng trên người hắn ta, Thanh Lâm cảm nhận được một luồng khí dữ tợn, cái loại cảm giác này, có thể đám tu sĩ ở cảnh vực Nam Hải này không cảm nhận ra được, bởi vì bọn họ sinh sống ở đây rất nhiều năm, đã quen với luồng khí dữ tợn này, nhưng đối với con người mà nói thì con người rất dễ dàng có thể cảm nhận ra được nó.

"Phong Linh?" Vân Khê cũng quay đầu lại nhìn, nhưng khi nhìn thấy người thanh niên này, Vân Hy có chút ngơ ngác, sau đó sắc mặt của nàng liền trở nên lạnh lùng.

"Sao ngươi cũng ở đây?" Vân Khê nhíu mày lại nói.

"Chúng ta thật sự đứng là có duyên phận mà!"

Phong Linh cười ha hả, đi đến trước mặt của Vân Khê, cũng vào lúc này đây, hắn nhìn về phía của Thanh Lâm, nói.

"Con người?"

Phong Linh nhíu mày lại, lạnh lùng nói: "Người qua bên kia ngồi."

Khẩu khí của hắn giống như mệnh lệnh, không cho Thanh Lâm có cơ hội từ chối.

Từ khi Vân Khê nhìn thấy Thanh Lâm, nàng làm gì cũng luôn đứng sát bên Thanh Lâm, trên Trù Lăng đó cũng vậy, trong căn phòng Viễn Dương Hạo này, nàng cũng ngồi sát bên Thanh Lâm.

Nghe thấy lời này của Phong Linh, chân mày của Vân Khê nhíu lại, đang muốn mở miệng nói thì Thanh Lâm đã đứng dậy, không nói một lời nào, ngồi xuống ngay giữa Hoa Thường và Hoạn Ngao.

"Sao không lao nữa đi?" Hoa Thường liếc Thanh Lâm một cái, lạnh lùng nói: "Người chỉ dám lớn tiếng ở trước mặt tui này thôi, khi mà thật sự gặp một cao thủ, đến một tiếng cũng không dám mở miệng nói."

Thanh Lâm trực tiếp phớt lờ nàng.

Và lúc này, Phong Linh liền ngồi ngay bên cạnh của Vân Hy, trong ánh mắt lạnh lùng của Vân Khê, hắn cười, nói: "Để ta đoán xem nơi mà nàng sẽ đi... Con thuyền Viễn Dương Hạo này sẽ đi ngang qua Thất Cấp Địa, Băng Tuyết hải nguyên, trấn Hàn Băng, còn có hang Vạn Thú, Thất Cấp Địa cách nơi này không xa, đi bằng chiếc thuyền nhỏ cũng sẽ tới, và lại, linh thạch cũng tương đối thấp, đây có lẽ không phải là nơi nàng muốn đi. Còn Băng Tuyết hải nguyên, chỗ đó đã sớm bị Diệt Thiên đạo phong tỏa, người ngoài không thể vào được. Vậy còn lại chính là trấn Hàn Băng và hang Vạn Thú và nơi mà nàng sẽ là trấn Hàn Băng phải không? Nghe nói có một cao thủ siêu cấp đang ở đó, ai đến đó cũng được truyền pháp tắc lõi điện miễn phí, ta vốn cũng muốn đi xem xem, nhưng lại có chút việc trong tông, cho nên..."

"Phong Linh."

Chưa đợi Phong Linh nói hết, Vân Khê đã lạnh lùng lên tiếng: "Ta lập lại một lần nữa, ta với ngươi không hợp nhau, ngươi đừng có mà lãng phí thời gian vào ta nữa."

Phong Linh ngơ ra đó, trong đôi mắt của hắn xuất hiện tia hung bạo, nhưng trên khuôn mặt hắn vẫn tươi cười, nói: "Phụ thân ta đã chuẩn bị đồ đồ qua Yêu Xà tông giúp ta hỏi cưới nàng, ta với nàng trở thành bạn đời, cùng nhau tu luyện, cùng nhau tăng tu vi, vậy sao nàng luôn cố từ chối ta thế?"

"Yêu Xà tông không thể quyết định được chuyện hôn sự của ta." Vân Khê lạnh lùng nói.

"Thật sự là như thế, nhưng chuyện của Vân gia ta cũng có nghe qua một chút..." Nói đến đây, Phong Linh quay đầu lại nhìn Vân Hy một cái.

Sắc mặt của Vân Khê thay đổi, đột nhiên đứng dậy, nói: "Người biết Vân gia?"

"Không những không biết Vân gia mà ta còn biết, Vân gia có một bộ công pháp tên là Vạn Linh Quyết, đây cũng chính là bộ công pháp tu luyện duy nhất của tộc Vân gia. Nhưng một khi luyện thành, liền sẽ trở thành con cưng của trời đất, cho dù người đó là nam hay nữ đi nữa và sau này hễ cùng người khác trở thành bạn đời với nhau thì người bạn đời này, cũng sẽ có được tạo hoá rất lớn!" Phong Linh nhìn chằm chằm vào Vân Hy.

"Thì ra là thế..."

Vân Khê đột nhiên bình tĩnh lại, rồi nói: "Vi chuyện này nên ngươi mới luôn bám víu lấy ta, phải không?"

"Sao nàng lại nói như thế? Ta đã thương thầm nàng từ lâu, cho dù có hay không có Vạn Linh Quyết đó, ta cũng sẽ không từ bỏ nàng!" Về mặt Phong Linh lộ ra vẻ kiên quyết, nói.

Vân Khê cười, rồi lắc đầu không nói gì hết.

Và cũng vào lúc này đây, bàn tay của ông già cảnh giới Tinh Hoàng luôn đứng ở cửa đó đột nhiên lật ngược lại, lấy ra một miếng Ngọc Giản, dùng tâm niệm thâm nhập vào trong, sau đó cong người lại về phía của Phong Linh, nói: "Thiếu tông, đại trưởng lão truyền lời, kêu người mau qua bên đó."

"Ta đi trước đây."

Phong Linh đứng dậy, rồi chấp tay về phía Vân Khê, khi đi ngang qua Thanh Lâm, ánh mắt của hắn đột nhiên lạnh đi.

Chân mày Thanh Lâm nhíu lại, đồng thời cũng nhìn hắn một cái, chỉ thấy Phong Linh cười một cách lạnh lùng, rồi bước ra khỏi phòng.

Thái độ thù địch này, thật sự là đến một cách bất ngờ và trong đôi mắt Thanh Lâm hận nhất chính là những kẻ không biết nói lý lẽ này.

"Xin lỗi." Sau khi Phong Linh rời khỏi, Vân Khê nhìn về phía của Thanh Lâm, trong đôi mắt đẹp ấy lộ ra vẻ áy náy.

Thanh Lâm lắc đầu, nói: "Nàng không cần phải xin lỗi ta."

"Nè, còn giả bộ gì nữa chứ?"

Thường Vũ lạ lùng nói: "Sao hồi này khi người bị người ta đuổi qua một bên, người lại không dám thốt lên một tiếng? Còn với đám tụi này thì lại có bản lĩnh như thế?"

"Ồn ào." Thanh Lâm đứng dậy, lại ngồi xuống một chiếc ghế khác.

Và cũng vào lúc này, trước cửa lại xuất hiện sáu người, sáu người này đều là đàn ông trung niên, toàn thân đều là áo đen, tỏa ra sát khí nồng đậm, thậm chí trên chiếc áo đen đó, còn dính một chút máu tươi.

Khi nhìn thấy đám người Thanh Lâm, chân mày của những người đàn ông trung niên nhíu lại, trong đó, có một người tự lẩm bẩm: "Lại không đủ nữa sao? Chẳng lẽ phải chia ra ngồi sao?"

Trầm ngâm một chút, một người khác lại mở miệng nói: "Mấy người có thể chia hai người đi qua phòng khác không?"

Ngữ khí này tuy là lời hỏi, nhưng trong đó hoàn toàn không có chứa một chút hàm xúc câu hỏi gì hết, ngược lại còn giống như là sự uy hiếp, lúc nói chuyện, tia sáng lạnh lùng trong ánh mắt của hắn hoàn toàn không có che giấu đi, dưới tia sáng lạnh lùng đó, thậm chí còn có chút sát khí.

"Không được."

Những người ở đây lúc này, ngoại trừ Thanh Lâm ra thì mỗi một người ở đây đều có thân phận cao quý ở trên các hòn đảo màu đen, người thanh niên lúc trước thì không tính rồi, bởi vì có ông già cảnh giới Tinh Hoàng theo sau, nhưng sáu người này, lại khiến cho bọn họ trực tiếp mất đi sự kiên nhẫn, sau khi người này mở miệng ra nói thì Hoạn Ngao đã trực tiếp trả lời lại.

Nghe thấy câu này, người thanh niên không nói nhiều lời, bàn tay lớn của hắn liền chụp về phía của Hoạn Ngao.

Thấy vậy, tất cả mọi người lập tức đứng lên, Thường Vũ và Thịnh Trạch đồng thời ra tay, trực tiếp đánh lui người thanh niên đó này, đồng thời quát lên: "Trên thuyền không cho phép chiến đấu, chẳng lẽ các ngươi muốn ở đây gây chiến sao?"

"Thuyền này, là của Âm Dương tông ta, đừng nói là động thủ cho dù là có huy đi thì sao chứ?"

Âm thanh của người đàn ông trung niên đó lạnh như băng, trong lúc nói chuyện, bàn tay của hắn lại vỗ ra lần nữa, nguyên lực màu đen xông ra cuộn cuộn, hoá thành bàn tay, trực tiếp đánh về phía của Thường Vũ và Thịnh Trạch.

Và cũng vào lúc này, những người phía sau của người đàn ông trung niên đó cũng đồng loạt ra tay, chỉ trong phút chốc, căn phòng này liền bị sức mạnh của bọn họ làm cho tan nát hết!

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Thay đổi một cách kinh ngạc

"Àm!"

Tiếng vang lớn truyền ra, khiến các phòng xung quanh đều bị chấn động và cũng có không ít bóng người xông ra, đứng xem náo nhiệt.

"Thì ra là người của Âm Dương tông."

Shin Trach hừ lạnh một tiếng, bọn họ tất nhiên cảm nhận được, những người đàn ông trung niên này, cũng đều là cảnh giới Bồn Thần, nhưng người có tu vi cao nhất cũng chỉ là trung kỳ của cảnh giới Bồn Thần thôi.

Âm Dương tông là cùng đẳng cấp với Yêu Xà tông, cũng là nằm trên hòn đảo màu đen nên dựa vào thân phận của Shin Trach và Thường Vũ, bọn họ

không hề khiếp sợ đám người này.

"Cút!"

Thịnh Trạch hừ lạnh, đồng thời hai bàn tay vỗ vào nhau, liền có một con trăn khổng lồ xuất hiện trong căn phòng, cơ thể con trăn này dài chục trượng, toàn thân tỏa ra khí tức hung bạo, đôi mắt ở ba cái đầu khác nhau cũng tỏa ra sát khí, sau khi xuất hiện, nó liền gầm lên một tiếng, rồi trực tiếp bay về phía của người đàn ông trung niên mà lúc nãy đã ra tay.

"Yêu Linh Mãng?"

Chân mày của người đàn ông trung niên đó nhíu lại, nói: "Người là người của Thần Mãng tông?"

Hắn tất nhiên là biết rõ thuật pháp của Yêu Linh Mãng này, và lại, loại thuật pháp này sẽ không do đệ tử cấp thấp trong Thần Mãng tông nắm giữ mà chỉ có những đệ tử đích truyền mới có thể tu luyện loại thuật pháp này.

Con trăn khổng lồ này tuy chỉ dài chục trượng nhưng uy lực rất kinh người, mỗi một cái đầu, cũng đều đạt đến cảnh giới Bồn Thần đỉnh cao, không chỉ như thế, người đàn ông trung niên này còn biết, con trăn khổng lồ này còn có thể dung hợp lại với nhau!

Một khi dung hợp lại, liền lập tức đột phá đến trung kỳ của cảnh giới Bồn Thần, trực tiếp đạt đến hậu kỳ của cảnh giới Bồn Thần!

"Thì ra là hậu bối đích truyền của Thần Mãng tông."

Bóng người của người đàn ông trung niên đó lùi về sau, rồi trực tiếp ra khỏi phòng, đồng thời, trước khi đi, hắn còn dùng một đôi mắt u ám nhìn chăm chăm vào Thịnh Trạch, mép miệng kéo giãn ra, giống như là cười vậy.

"Nếu đã là như vậy thì hạ không giành với đám người các ngươi nữa."

Lời vừa dứt xuống, bàn tay hắn phát một cái, năm người sau lưng hắn cũng lập tức rời khỏi nơi này.

Thanh Lâm nhìn Thịnh Trạch một cái, cậu cũng có thể cảm nhận được khí tức mạnh mẽ từ trong con trăn khổng lồ này truyền ra, trong lòng thầm nghĩ ngoài bản thân cậu ra, thân phận của năm người này ở cảnh vực Nam Hải e rằng cũng không phải là thấp.

Chỉ ít, trong hòn đảo màu đen này cũng không được tính là thấp lắm.

"Thằng khốn khiếp Âm Dương tông kia, luôn rất ngông cuồng và ngạo mạn, không để ai trong mắt cả, nếu không phải trên thuyền này cấm đánh lộn, ta nhất định sẽ dạy cho bọn họ một bài học!" Khi Thịnh Trạch mở miệng nói chuyện thì cậu đã thu lại con trăn khổng lồ đó lại vào trong cơ thể.

Chuyện này chấm dứt tại đây, khoảng một tiếng sau, đúng lúc có bốn người bước vào trong phòng.

Bốn người này, hai nam hai nữ, giống như là tình nhân vậy, thần sắc giữa bọn họ cực kỳ thân mật, sau khi vào, liền cười xã giao với tất cả mọi người, nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó, tự tìm chỗ ngồi xuống.

Không bao lâu sau, toàn bộ Viễn Dương Hạo rung lên một cái, dòng nước phía dưới của con thuyền xuất hiện những con sóng lớn và con thuyền Viễn Dương Hạo này, cũng là trong những con sóng dữ dội này, đột nhiên xông thẳng ra!

Tốc độ cực nhanh, khiến cơ thể của Thanh Lâm nghiêng qua một bên, đây là điều mà cậu hoàn toàn không có nghĩ tới.

Cho dù so sánh với Trù Lăng của Vân Khê thì tốc độ của Viễn Dương Hạo này, cũng không thua kém gì, thậm chí còn nhanh hơn Trù Lăng một chút.

Còn chín người khác trong phòng, giống như là đã quen với việc này, cơ thể bọn họ vẫn giữ được thăng bằng, còn Thường Vũ đó sau khi thấy cơ thể của Thanh Lâm nghiêng ngã, liền nhìn cậu bằng một ánh mắt khinh thường.

Vài phút sau, Viễn Dương Hạo, đã rời khỏi bến cảng được một đoạn rất xa.

Trong đôi mắt của Thanh Lâm, bến sông đó càng ngày càng nhỏ đi, cuối cùng, là hoàn toàn không còn nhìn thấy bến sông đó nữa.

Theo cuộc hành trình, trên mặt biển vô vàn khí thế hào hùng, cuối cùng cũng xuất hiện một làn sóng khổng lồ, làn sóng này cao gần mười mét, khí thế ngập trời, giống như muốn bao trùm toàn bộ con thuyền này, nhưng xung quanh Viễn Dương Hạo bị một luồng ánh sáng màu vàng khổng lồ bao quanh lấy, trực tiếp xuyên qua làn sóng đó, không hề có một chút vấn đề gì hết.

Thanh Lâm ngược đầu lên nhìn, bầu trời cực kỳ u ám, mây đen lũ lượt cuốn tới, những tiếng sấm chớp vang lên, không bao lâu sau, liền đổ xuống một cơn mưa lớn.

Từ khi cậu sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên cậu đi lại trong biển cả lớn thế này và cũng là lần đầu tiên, cậu tận mắt nhìn thấy năng lực thiên nhiên.

Toàn bộ mặt biển, mây và sương mù quện vào nhau, giống như chỉ có một chiếc thuyền Viễn Dương Hạo vậy.

Trong cuộc hành trình trên biển này, thời gian đã trôi qua ba ngày.

Buổi sáng sớm ngày thứ tư, ánh sáng mặt trời chiếu rọi khắp nơi, mặt biển cuối cùng cũng trở nên yên lặng đi, làn sóng dữ dội đó biến mất, bầu trời cũng trở nên nắng ráo, mặt nước trong vắt, cực kỳ trong suốt, thậm chí có thể nhìn thấy từng đàn cá bay lội ngang qua đáy thuyền.

"Chỉ còn hai ngày nữa là đến Thất Cấp Địa rồi." Hoa Thường đột nhiên nói.

Nàng không phải là nói xạo, hai ngày sau, một vùng đại lục khổng lồ xuất hiện trong ánh mắt của tất cả mọi người.

Trên đại lục này, có bảy đỉnh núi, cây cối trên đó xanh ngắt, mọc cao thẳng đứng, có thể thấy được, trên những cái cây này, những con mắt của yêu thú này đang tỏa ra khí thế hung bạo, nhìn chăm chăm vào con thuyền Viễn Dương Hạo đang từ từ tiến đến.

"Thất Cấp Địa này, thoạt nhìn thì thấy hoàn cảnh rất tốt, nhưng khi có người ở trong đó hơn một tháng, liền biến mất một cách kỳ lạ, cho dù là cảnh giới Tinh Hoàng cũng không ngoại lệ, thậm chí còn có lời đồn rằng, Diệt Thiên đạo của Đại Năng thánh vực từng vào trong thám hiểm, nhưng vẫn chưa thấy trở về, vì thế, không một thế lực nào dám chiếm cứ nơi này hết." Vân Khê nhìn Thất Cấp Địa, giống như là đang giải thích với Thanh Lâm vậy.

Tất cả mọi người trong căn phòng này, sợ rằng chỉ có Thanh Lâm là không biết đến chuyện này thôi.

"Nhưng, trong Thất Cấp Địa lại có không ít linh dược, và lại, còn có người phát hiện trên đó có hầm mỏ toàn là linh thạch, cho nên, tuy nói không có ai chiếm cứ nơi này, nhưng người đến đây cũng không hề ít, ngoại trừ tàu Hải Thần ra, tất cả các thuyền khác cũng đưa địa điểm đến này vào hành trình của họ, để đưa một số người đến đây."

Nghe vậy, Thanh Lâm gật đầu.

Cho dù là ở đâu, cũng đều tồn tại những nơi kỳ lạ như thế, giống như ba chỗ hiểm yếu đó, Thái Cổ Thi lăng, Luân Hồi các, Thánh Giả Phế Khư.

Không lâu sau, Viễn Dương Hạo dừng lại bên bờ của Thất Cấp Địa, vô số bóng người chuẩn bị xuống thuyền.

Nhưng vào lúc này đây, từ một ngọn núi trong Thất Cấp Địa đó, đột nhiên truyền ra một tiếng gầm kinh người.

"Gào!"

Tiếng gầm này giống như hoá thành làn sóng, khiến sắc mặt của đám người Thanh Lâm lập tức trắng bệch đi và trong khi tiếng gầm này truyền ra, vô vàn cây cối lớn đều bị nát vụn hết, ngay cả mặt đất của Thất Cấp Địa cũng bị nứt ra, trong hư không, đột nhiên xuất hiện một đường màu đen!

"Tất cả mọi người, lập tức vào lại thuyền, nơi này không thể đậu được!"

Một âm thanh vang lên, vang dội khắp con thuyền Viễn Dương Hạo này.

Nghe thấy thế, những tu sĩ vốn định chuẩn bị xuống thuyền, lập tức trở về trong phòng ngay và Viễn Dương Hạo này lại trực tiếp gia tăng tốc độ, phóng thẳng về phía xa.

Nhưng khi chiếc thuyền muốn đi thì con vật to lớn phát ra tiếng gầm đó lại không muốn cho chiếc thuyền này đi.

Có người quay đầu lại nhìn, nhìn một cái, liền khiến thần sắc của người đó chấn động!

Chỉ thấy trên hư không của đỉnh núi thứ nhất đó, không biết từ khi nào, một mảng sương mù màu đen ghê gớm đó đã trôi lơ lửng trong hư không, sương mù màu đen này bao phủ khắp bầu trời, nhìn thoáng qua có thể thấy được trong sương mù màu đen đó có một cơ thể khổng lồ.

Cơ thể rất lớn, lớn tới nỗi khó có thể dùng từ ngữ mà diễn tả được, những nơi mà nó đi qua, không gian đều nứt ra hết, càng có một màn ánh sáng khổng lồ bao bọc lấy toàn bộ sương mù màu đen này.

Cho dù là từ đây nhìn qua thì cũng có thể thấy được trong màn ánh sáng đó, giống như có một tòa thành trì và trong tòa thành trì này, có rất nhiều bóng người đang đi, ánh mắt của những bóng người này rất mù mờ, giống như là con rối vậy, khi mà nhìn thấy những người trong màn ánh sáng đó, trên con thuyền Viễn Dương Hạo, có không ít người đều phát ra tiếng kinh hô.

"Là nhị trưởng lão, nhị trưởng lão của Tư Thiên Hải ta!"

"Đó là... Linh Hoàng!"

"Trời ơi, đây... đây là những người đi Thất Cấp Địa mà không bao giờ quay trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Mệnh mệnh hùng vĩ

“Chạy mau!”

Trong lúc những tiếng bàn tán xôn xao truyền ra, lần lượt từng bóng người phóng ra từ xung quanh con thuyền Viễn Dương Hạo khổng lồ này, trong đó có sáu người bay trên không trung, bay lượn một cách tự nhiên mà không cần bất kỳ dụng cụ trợ giúp bay nào, bọn họ đều là cảnh giới Tinh Hoàng!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Thanh Lâm thu ánh mắt về, hít một hơi thật sâu, thầm nghĩ Âm Dương tông này không ngờ lại chơi lớn như thế, phái ra sáu người cảnh giới Tinh Hoàng lên con thuyền Viễn Dương Hạo này.

Ba cảnh vực lớn khác so với cảnh vực này, thực sự là thua kém quá xa, đây vẫn chỉ là cao thủ trên một hòn đảo màu đen thôi đó!

Trong toàn bộ cảnh vực Nam Hải, hòn đảo màu đen này có đến hàng trăm hàng ngàn hòn đảo!

Ngoài sáu người cảnh giới Tinh Hoàng kia ra, còn có cả chục cao thủ cả người tỏa ra hơi thở của cảnh giới Bồn Thần đang đứng xung quanh Viễn Dương Hạo, phải chống đỡ lấy đòn tấn công của con thú khổng lồ khủng khiếp này.

“Là dã thú...” Sắc mặt Vân Khê có chút trắng bệch, cười trong đau khổ nói: “Chúng ta trúng số rồi...”

“Thân hình của con dã thú này lớn như vậy, vả lại, cơ thể nó lại biến thành một hòn đảo, hơn nữa nghe khẩu khí của các cao thủ cảnh giới Tinh Hoàng kia, chẳng lẽ... nó là một con dã thú thuộc cảnh giới Thánh Vực?” Thịnh Trạch lên tiếng nói, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Kiểu vượt biển như vậy, từ nhỏ đến lớn bọn họ đã đi không dưới trăm lần, nhưng giống như tình hình bây giờ thì lại chưa bao giờ gặp phải.

“Cái gì là dã thú?” Thanh Lâm hỏi.

“Là con thú khổng lồ đến từ nơi hoang dã.”

Hoa Thường nhìn Thanh Lâm một cái rồi giải thích rằng: “Đương nhiên, đây là lời đồn, có điều hễ là dã thú thì thực lực đều vô cùng đáng sợ mà ngược lại trí tuệ của chúng lại không được cao lắm, giống như chưa từng được khai sáng vậy, nhưng thực lực của chúng thì bẩm sinh đã có nên cho dù là sức mạnh của hòn đảo bảy sắc có thể lực lớn kia cũng không muốn khiêu khích nó.”

“Theo lý mà nói, những con dã thú này ít nhất cũng phải ở nơi sâu tận vài chục ngàn mét dưới đáy biển mới sống được, sao nó lại chạy đến đây chứ?” Một người đàn ông trong hai cặp đôi kia dường như có chút hiểu biết, chau mày hỏi.

Không một ai trả lời, ai cũng không biết nguyên do là gì.

Nhưng lúc này, trông hư không kia, cao thủ của sáu cảnh giới Tinh Hoàng cùng lúc ra tay, nguyên lực bùng phát đầy trời, chấn động cả hư không, làm cho trời đất xuất hiện các làn sóng.

Những làn sóng này biến thành một vệt sáng khổng lồ, hoàn toàn bao trùm lên con dã thú khổng lồ vẫn chưa từng lộ ra cơ thể thật sự kia.

Thế nhưng, uy lực của con dã thú kia, làm sao có thể dễ dàng để bọn họ ngăn cản được.

“Đừng!”

Bóng đen khổng lồ kia dưới sự bao trùm của màn sương, bước đi như bình thường, nhưng chính đáng đi này lại khiến cho những nguyên lực được hình thành từ các cao thủ của sáu cảnh giới Tinh Hoàng, trực tiếp sụp đổ!

Trong giây phút sụp đổ, mắt sáu người này đều biến sắc, cùng lúc ọc máu ra, cả người bay văng ra ngoài.

“Cảnh giới Thánh Vực!”

Một người trong số đó lên tiếng, mặt liền biến sắc, nhìn một lượt chiếc thuyền bên dưới đang trôi về phía xa xa, rồi nhìn về cảnh giới Bồn Thần của Âm Dương tông hét rằng: “Bọn người thi triển nguyên lực, phong tỏa nơi này!”

Nghe nói vậy, vài chục vị cao thủ cảnh giới Bồn Thần kia không chút do dự mà xông ra, bọn họ không thể bay lên hư không, nhưng nếu có sự trợ giúp của nguyên lực, tạm thời ngưng đọng trên hư không một khoảng thời gian vẫn được.

Mà trong những cảnh giới Bồn Thần này, cũng bao gồm cả người đàn ông trung niên trong số sáu người ra tay trước đó.

Bọn họ nhanh chóng xông ra, ngừng lại trên hư không, đồng thời hai tay múa may quay cuồng, trong tiếng vang kinh thiên động địa, bọn họ cùng lúc phóng ra các loại nguyên lực khác nhau lần lượt nối đuôi theo sức mạnh của cảnh giới Tinh Hoàng, tiếp tục phong tỏa con dã thú kia lần nữa.

“Đừng!”

Tiếng vang khắp đất trời, con dã thú bị trúng đòn trên phong ấn này, lần đầu tiên xuất hiện sự ngắt quãng.

Nhưng cái giá của sự ngắt quãng này chính là khiến cho mấy chục cao thủ cảnh giới Bồn Thần đều trực tiếp ọc máu ra, có người đứng không vững, ngã ngay xuống mặt đất.

Đồng thời, con dã thú bị phong tỏa kia giống như bắt đầu nổi giận, tiếng gào thét vang khắp bầu trời, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Trong lúc nó ngừng lại trong màn sương đen, sau một hồi, hai luồng sáng chói lọi như ánh mặt trời đột nhiên tỏa ra.

Hai luồng sáng này chính là đôi mắt của nó!

Khi đôi mắt này mở ra thì trời đất đều rung chuyển, bão táp vô tận truyền ra từ trong màn sương đen kia, trong tiếng sấm chớp, con bão táp này hung hăng tấn công lên phía trên lớp màn phong tỏa kia, trong chớp mắt lớp màn phong tỏa đó liền sụp đổ!

Cũng vào lúc này, luồng sáng kia chiếu đến, vài vị cảnh giới Bồn Thần tránh không kịp, trực tiếp bị ánh sáng đó xuyên thấu, bóng dáng của họ lập tức biến mất!

Trong Viễn Dương Hạo, nhìn về bóng người đang biến mất trong hư không, nhưng lại xuất hiện trong lớp màn phong tỏa của con dã thú kia, trong thành trì đó, những người bị hút vào trong đều lộ ra vẻ ngờ ngác, còn tất cả mọi người ở ngoài đều hít một hơi lạnh.

Cảnh giới Thánh Vực... mạnh quá đi!

Cho dù những người khác không bị con dã thú cảnh giới Thánh Vực hút vào, nhưng lúc này dưới sự sụp đổ của phong tỏa cũng không ngừng phun ra máu tươi, hơi thở yếu ớt, trong chớp mắt đã bị trọng thương!

“Con dã thú cảnh giới Thánh Vực này, sao lại xuất hiện ở đây!”

Trong sáu cao thủ của cảnh giới Tinh Hoàng, một ông già lật ngược lại bàn tay, lấy ra một miếng Ngọc Giản, ông vỗ tay phải một cái, miếng Ngọc Giản này lập tức biến thành vệt sáng, bay về phía xa.

“Con dã thú Thánh Vực này hiện đang ở Thất Cấp Địa, hy vọng cao thủ Thiên đạo ra tay tiêu diệt nó!” Trong Ngọc Giản này có một câu nói của ông già truyền ra.

Tất cả đều hoàn thành trong nháy mắt, sau khi Ngọc Giản đó phát đi, ông già này nhìn chiếc thuyền Viễn Dương Hạo bên dưới, mở miệng hét rằng: “Nếu các ngươi muốn sống, tất cả những người có cảnh giới Bồn Thần trở lên, đều ra đây hết!”

Lời vừa dứt xuống, các tu sĩ trên chiếc Viễn Dương Hạo đều im lặng, sau một hồi im lặng, liền có mấy chục bóng người cùng lúc xông ra, trong đó bao gồm cả ông già cảnh giới Tinh Hoàng bên cạnh Phong Linh, cùng với vài cao thủ cảnh giới Bồn Thần.

Còn về bọn người Vân Hy đều im lặng, Hoạn Ngao kia đột nhiên cười to nói: “Có thể dùng tu vi cảnh giới Bồn Thần chiến đấu với cảnh giới Thánh Vực, đáng rồi!”

Thân người hắn trực tiếp xông ra, bay thẳng lên bầu trời.

Tính cách của người này khiến thiện cảm của Thanh Lâm dành cho hắn tăng thêm vài phần, tuy nói Hoạn Ngao ngạo mạn, nhưng sự dứt khoát này của hắn không phải người bình thường nào cũng có được.

Sau khi hắn xông ra, Thịnh Trạch đang im lặng thì bỗng trực tiếp bay ra, còn về Thường Vũ và Hoa Thường cũng đều cắn chặt răng, rồi cùng với Vân Khê xông lên bầu trời.

Điều khiến Thanh Lâm hoảng hồn chính là sau khi bọn họ rời khỏi, hai cặp đó kia cũng cười với nhau, rồi cả người từ trên xuống dưới lại phát ra uy lực của cảnh giới Tinh Hoàng.

Bọn họ nhìn về phía Thanh Lâm hơi gật đầu, sau đó, đều cùng nhau xông thẳng lên bầu trời.

Giờ phút này, cả bầu trời đều biến sắc, cả mấy trăm cao thủ cảnh giới Bồn Thần, mấy chục cao thủ cảnh giới Tinh Hoàng, cùng lúc xuất hiện giữa bầu trời, các loại nguyên lực khác nhau đều phóng ra và trấn áp con dã thú cảnh giới Thánh Vực kia.

Cảnh tượng hùng dũng này, không một ai có thể diễn tả được, cảnh tượng khiến người này không một người nào có thể miêu tả được, nhiều cao thủ đến như vậy, chịu đựng sức mạnh tiềm tàng của cả hòn đảo màu đen, thậm chí là hòn đảo màu vàng dốc hết sức mà chiến đấu!

“Chỉ là một chiếc thuyền Viễn Dương Hạo mà thôi, sâu dưới đáy của cảnh vực Nam Hải này, so với ba cảnh vực lớn khác, quả thực là mạnh hơn rất nhiều...” Trong lòng Thanh Lâm thở dài.

“Cơ hội của ngươi đến rồi.”

Cũng chính vào lúc này, Đế Linh trong đan điền đột nhiên mở miệng nói: “Những cảnh giới Bồn Thần và cảnh giới Tinh Hoàng này cùng lúc ra tay, phong tỏa con dã thú cảnh giới Thánh Vực kia, một trong số đó nhất định sẽ bị thương, thậm chí sẽ trực tiếp mất mạng. Cơ hội nuốt chửng linh nguyên như vậy không phải lúc nào cũng có, ngươi hãy chuẩn bị thi triển Đại Đế lực đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Diệt Thương Khung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.